Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ABderitas dicitur Lysimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, & febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχῳ ἤδη βασιλεύοντι, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτον· πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα παυδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέτιον] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίσιν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἤδη, *Pseud.* 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut sit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρεταίσιν] Anglic. πυρέτιον. Sic pag. seq. ὡς πυρέξαι. *J. B.*

Πυρέτιον] A. W. P. L. In reliquis πυρεταίσιν. *M. du S.*

Πυρέτιον] Etsi πυρεταίσιν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέτιον ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. vers. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demosth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀποκηρ. c. 4. pr. περιουμίας λιπαρεῖ χρησάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχὼς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως οὐ πυρετῷ ξυνοχεῖ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foesius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ καὶ ῥινῶν ῥύσιν, τοῖς δὲ ἰδίως ἐπιγενόμενον πολὺς, καὶ ἔτους ἔλυσε τὸ πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ ἔτον, ἔλυσε, sine ullo sensu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ἐν ἔτον, ἔλυσε] Non adsentior *Graevianae* distinctioni; sed vulgatam servo, & miror qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ ἔτον potius delendum foret, ac scribendum continuo

(ncqx12) 2700. 1743 v.2 OCT -7 1902 165758

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ὀλιγοδέουσι πολὺς καὶ [a] οὗτος ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος τὰς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν [b] παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν [c] μέλει διεξήεσαν. καὶ μέχρι μὲν ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λιπτῶν, τὸν ἑβδομαῖον ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ θνητῶν, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,
καὶ τοῦτο ὀλίγου, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ καιρὸν δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε λήξαντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τῷ τοιούτῳ

fluens, aliis ſudor ſuperveniens largus & ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioſo motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam ſolitario cantu pronuntiabant, & illam Perſei orationem modulatę perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis ſeptiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque ſaeve rex,
Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſſam mihi vero videtur

a Οὗτος] Οὕτως P. Sed prius recte ſervant Edd. b Παρεκινοῦντο] Παρεκίνουν W. Sed prius Edd. ſervant. c Μέλει] Sic M. & Edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & marg. *AlW.*

13. Ἐμονῴδουν] * *Μονῳδῶ τὸ θρηνῶ, ἐπιπλῆξ ὦ* † *πᾶσαι αἱ λύπαι συμπῆξαι ᾠδαὶ* ‡ *ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. V.*

* Hoc & omnia fere ſequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confuſionem Codicis; ut ipſe ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in ſedem ſuam retraxi, & quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida* in τῇ τραγῳδίᾳ, & lege θρῆνον, ἀντὶ τοῦ, θρηνῶν quod ſequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuiſſe teſtatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

filo, ὀλίγος ἐκγυόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετὸν. At, at, minime delenda verba τὸ ὅτι, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in verſione *Ed. Pariſ.* recte oſtendit, vertens: *ſudor, etiam ipſe immodicus*; ſive malis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare eſſe, quis neſcit. Addidiſſe autem Noſter illa videtur, ut eo magis ſentiretur neceſſitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, ſi parva tantum copia excerneretur ſanguis vel ſudor, non eſſet *criſis ſalutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullum criticum paucum.* i. e. ſolutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim ſanguinis guttae e naribus ſponte prorumpentes non faciunt *criſin perfectam*, i. e. non portendunt ſalutem; ſed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phraſis, nusquam enim quod quidem ſciam, additur accuſativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀνειρ. c. 4. & Εὐν. c. 5. adde etiam Ἑρμ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖον τρέπειν τὰς γνώμας] Neſcio quid miretur *Solanus* phraſin inſolitam. Significat enim hic τρέπειν *redigo*, eodemque ſignificatu & conſtructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων εἶναι ἐς ποινὰν τρέπεσθαι. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, eſt τὸ νοσῆμα. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipſe *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὲ εἴς τέλος τὸ δίκης ἐς τοῦτο τρέπεται. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit ſe*, ſive *redactus eſt.* Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* εἰς τηλικούτους κινδύνους. *In tanta pericula redactus eſt, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Παρέκυψε] Conf. ſupra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philoſtrati* in Ariſtide p. 582. ὅτου ἀλεξιφάρμακο ἀνὴρ ὁ Μέρων, ὃς τῇ μὲν ἄλλῃ μουσικῇ θαυμάσιος ἐπιτετάχει ὁ βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem *Philoſtr.* p. 158. & textum ipſum p. 607. ubi μονῳδίαν & θρῆνον conjungit. De ſenſu tragico vide eundem 244. ὠδοποιοῦμεν τὸ ἐς μονῳδίαν μῆκος. *M. du S.*

Ibid. Θρῆνον . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce deſignari docuit *Caſaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ., ut Συμπ. c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. ἐν μέρει. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exſtat in addendis editionis Cl. *Barneſii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. ſub fin. p. 561. B.) quod hic deſcribere operae pretium erit:

Ἀλλ'

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-bis alienis nec malis occupati essent. Sed

ἐμμανεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδός, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ὑπὸ τῆς θεάτρου τοὺς πολλούς, καὶ [d] ἀναστάντας ὕστερον ἐς πλὴν τραγῳδίαν παρολισθάνειν, ὀλίγου ἐμφιλοχωρούσης τῇ μνήμῃ αὐτῶν τὴν Ἀνδρομέδαν τῇ μνήμῃ αὐτῆς, καὶ τῆς Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, καὶ ἐκάστου γνώμην περιπολούσης.

Ὡς ἓν εἰ, φασιν, ἐνὶ συμβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐκ ἂν γὰρ τραγῳδεῖν, ἐλάττω γὰρ ἂν [e] τοῦτο παίειν, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις κεκεχημένοι· ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοσοῖ ταῦ-

[d] Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. [e] Τοῦτο] Οὕτω marg. *MW.*

Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὰ Δία τὰ καλὰ φαῦλα καλεῖ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ἐν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μαχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνιστάνει,
Καὶ ταῦτα μ' ἄφρων τίμιος θεῶν ἴσην,
Μὴ ἄρ' ἐγ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκαλου φίλου,
Ἀφαιρήσῃ χάριτας αἳ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum.* V. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε πασῶν θεῶν τε & βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὑπάρχεις παράκαιρος. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὴ ὦ θεῶν τύραννε] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀρχέλαος] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Fac. Upsens.* *M. du S.*

27. Παρολισθάνειν] Sic infra Ἀστρ. c. 28. f. ἐμβάντες εἰς τὸ πάθος τοῦτο παρολισθάνουσιν. *M. du S.*

31. Ἐπὶ φ. ἐπὶ π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud *φασὶ* adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, *Long.* 166. *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B. ἢ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ ἢ ἀκριβῆ λόγῳ, quo facile evincitur *vulgo* non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *vito* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ συμβαλεῖν] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοσοῖ ταῦτα κυβεύει] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν τοσοῖ] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interprett. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a] Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b] ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae: nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἦν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους φορέων, ἄλλος δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ἐπιστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ἀρὰς ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδὲ γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. B2. P.* Ἀρμενίᾳ *f.* b Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *A IV.* Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὸ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † κεῖνος φησὶν, ἤτοι τὸ ἐναντίον τὴν μάχην. *K.*

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum apparere in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Κεῖνος] In V. prave κεῖνος est, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laert.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲ ὧν ἐκείνῳ πέπρακται . . . . πολλοῖς & σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Niceasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1008. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterhus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heraclitri; *Plut* 660, 2. de *Isid. & Osir.* Expressit *Ovid.* & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & Ἰκαρ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸ ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξασε. Hac de re copiose Lips. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illum Heracliteorum veterum philosophorum ἰατρολογισμὸν, per quam ἁρμόζ τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἰατρολογισμὸν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyran.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πυκνοὺς λιποσκλασάλμους & φονέσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse dolium in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorsum haec facis, Diogenes?* respondere, *Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne murus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὀδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ [c] Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὶτὸς ἦν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν ὥτῳ πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφερόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ [d] ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] ὥτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἴ τις [f] κυλίει τὸν πετρῶν, καὶ μάλιστα, οἷον τὸμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέησει γὰρ

[c] Κρανείου] W. recte. Et marg. *Alii*, Κρανίου Edd. [d] Ὡς] Deest in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. *Bl.* & 2. & *Fr.* Adest in sola *J.* [e] Οὕτως] Sic Edd. Οὕτως W. [f] Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

58. Τοῦ Κρανίου] ‡ Ὀνομα τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κατὰ πρόσωπον. *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανίῳ scribendum, vid. not. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πλαγὴν dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πλαγὴ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *simul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλιππον] Vide πάρεργ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. supra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανίου] *Craneum* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit *Laërt.* lib. 6. ἐτύγχανε μὲν οὖν οἰκῶν ἐν τῷ κρανίῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίου. *G. C.*

Κρανίου] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίου. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id scribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* l. 1. Sic *Suid.* Κρανίον· φυτὸν, ἢ τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis est; s. *calvaries*. Vid. *Pollux.* Onom. si quid opus. quin & apud nostrum interdum recte scribitur Κρανίου, modo Κρανίον in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus ἀποφθεγμάτων. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae caussa Κρανίου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Fresne* in Glossar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *satellitium* hoc *Comicum* illustravit, & cum προχήμαλι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Aristoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemsterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum* itaque *satellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non semel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ πάνυ καρτερῶς] A Juniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de ejus aetate alibunde judicandum est. Fictilia autem tere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσασα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τῆ πολέμῳ, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τούτῳ μὲν κάπνῃ, καὶ κύματι, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. ὑφήσομαι δέ τινα μικρὰ, καὶ ἐπιθήκας ταύτας ὀλίγας ἐπιθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄχρι γε τοῦ δακτύλου τῆς πηλῆς προσλάβω.

Καίτοι οὐδὲ [d] ὑφηνέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν [e] οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴστου, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ὅτῳ τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae scribendo adjunctae sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta subjiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *Alii*. Ὅπως Edd. ὁ Τούτου] Sic W. Τοῦτῳ M. Τῷ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφεῖ W. & Mss. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παρανέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται] Παρανέσεως οἱ π. δεινὸν ὄντες W. e Οἴονται σφίσιν] Οἴονται φασὶν *Coll.* Οἴονται σφίσιν male *H.* Ceterae ut editimus.

85. Καί τοι . .] Γρ. καί τοι οὐδὲ παρανέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶδα τι φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M.du S.*

77. Καπνοῦ θ' κύματος] *Hom.* Od. M. 219. *M.du S.*

Καπνοῦ καὶ κύματος] Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inspectus rem totam statim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut *Aristoteli* excidit scribere Eth. II. sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, sed Ulysses: τούτου μὲν καπνοῦ θ' κύματος ἐπὶ δ' ἔρεπε Νῶτα &c. — Eodem respicit *Clem. Alex.* Protr. p. m. 40. C. *fumus* autem unde sit, discis ex vers. 68. 202. & Scholiaste; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M.du S.*

78. Τῷ συγγράφειν] Τῷ μὲν καπνῷ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν τοῦ ποιεῖν. Vere Mss. τῷ συγγραφεῖ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor* sc. historiae, *abstinebo.* Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo sit scribenda historia, ait Auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τῷ μὲν καπνῷ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ. non ausim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione conjuncta sunt, recte me abstinebo.* *J.J.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M.du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae Edd. haberent ἀλλὰ. Et si nondum satis exemplorum apostrophi in conjunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ λιτρίας quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ubi παρὰ Ὀρόντου. pro παρ'. Et non semel alibi. Item *Long. Past.* I. pr. ἀλλὰ ὁπόταν &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἐκστάσει hoc Dial. c. 15. ὑπὸ Διθυραμβίας. Particula δὲ vero mul-

sed hoc esse; si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis, *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar, illis praesertim quibus jam perfecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut si quando bellum conflatur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, mensurabunt haec, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, ἢ ἄλλο πολλῆς τ' Φροντίδος δεόμενον, ὥ 95τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συνθείη. οἶδα μὲν ἐγὼ καὶ πάνυ πολλοὺς αὐτῷ ὀλιγωρήσειν, ἐνίους δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθῆς δόξειν, καὶ μάλιστα ἐπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπαινῆται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, [h] μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι [i] μεταπαίσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀπαχθέντων. ἅμεινον δὲ ἐγὼν καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, [k] ἤν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἅπαντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὴν καιρὸν τοῦτον παράγοντες. ὥσπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθῶς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρή-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. *g* Ἐς ἀεὶ] Sic recte L. & marg. *Alw.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam; sed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεὶ. *h* Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae sunt hic in W. & vulgata lectio reposita. *i* Μεταπαίσουσιν ἢ μεταγράψουσι] M. . . σουσιν ἢ . . . ψωσι. W. *k* Ἤν'] Ἢν W.

12. Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιεικέστερον τυγχανόντων, μέτρου δὲ ἀκριβοῦς προσφερομένων. *V.*

multo frequentius; vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipsum *Thucydidis* alibi descripsimus. v. c. 42. monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeeunte *Vorstio*, in suo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem se alibi descripsisse ait *Solanus*, addidit margini *Junctinus*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quom. Hist.* c. 42. & supra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam molestus videretur; praecipue iis, quorum historia jam esset perscripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπαινῆται, pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταπαίσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς sine dubio legendum μανίᾳ εἴγε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia jam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutaturos & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam Interpres. *J. F.*

Μανία...] V. Cl. *Jensium.* Liturae hic sunt in W. & vulgata reposita. Vid. *Παίσαν.* 7. *M. du S.*

9. Ἀκάιρων ὀδὼ κεχειρ.] Vid. *Demosth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noster c. 2. σωιχεῖς νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrili. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adjunctis de vetere, carioſa & prava intelligendum. *M. du S.*

τρέντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, ἢ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

Διττῆ δὲ ὄντος τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖ, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν ἐν παντὶ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρὸν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα καμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἂν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μέλλοντα καὶ ὑπομιμνήσκειν ἔνια, πα-

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖ] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖς *J.* b Ἐν] Τὰ ἐν marg. *AIW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ ὑπομιμνήσκειν ἔνια] Ἀντιβαλὼν ἀντὶ γνώμης. *V.*

46. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων ἢ τραπέζῃς ἀλφιτρέουσι] Ἐνδιατρέουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρέουσις, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρέουσι] Ἐνδιατρέουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρέουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mss. W. Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρέουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Δὶς ἀλφὶ πυρῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὁπωσοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀχαριαῖον] Angl. ἄκαιρον. *J. B.*

Ἀχαριαῖον] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; ve-

terea etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

ραδείγματος ἕνεκα, τῷ ἤδη ὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἥλικον ἁμαρτάνουσιν, ὀλιγωρήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῷ τῇ ἱστορείᾳ τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἐπέχοντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦσιν ὡς ὁ ὁρισμὸς τοῦ Ἰσθμοῦ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτοῖν, καὶ τὸ τῶν μεσιτῶν δὴ τοῦτο, δίς ἀφ' ἑκατέρων, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁπόσον ἐπαινέσαι καὶ εὐφρᾶναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπέσοι ἡ ἱστορία, οὐδ' [h] ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, ὥσπερ δέξασθαί ἄν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰσὶ νόμων ἔκεσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι [k] θέλῃ, καὶ ἐφ' ὕδα-

d Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Αἰῶν.* Et W. Διατρίβουσι Edd. *e* Καταῤῥίπτοντες] Sic recte Edd. Καταῤῥίπτοντες W. *f* Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. *g* Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεύσ. *h* Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἀκαίριον Angl. & P. *i* Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. Fl.* &c. *k* Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verùm ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβουσι. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut. Συμπ. προβλ. Ζ. ά.* ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἀκρατὸς] Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατος legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ὑποπτέρων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσμήνως ἀναβιβάσῃ, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτὴν [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀποῤῥαγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καλεσχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλουσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τοῦ Ἄρεως καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περίττις ποιητικὴ γίγνεται, τὸ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τοῦ μέτρου, καὶ δι' αὐτὸ ὀβελισμοτέραν ἐκφαίνουσα

per summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Agamemnonem velint, nemo est qui intercedat, Jovi quidem illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἤντινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑποστίφων] Conf. supr. *Somn.* c. 8. ex divisione *Solani.* nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσμήνους ἀναβιβάσηται] Alliusit ad locum *Hesiodi*, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέπλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμοῖσιν ἀθέρων θρομάσσατο πόδεσσι.

Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοίνυν, μᾶλλον τι ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τ' ἐπῶν κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea quae historiae, & poëticae sunt propria separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his insunt excessus.* Non damno hanc lectionem, neque versionem. ἐπῶν sc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice scribunt τὰς ἐπῶν κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, sic vocat in historia poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in sequente periodo, dicit hoc idem esse ac si athletam robustum quis ἀλουργίσι καλλύνῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τὸ καρτερὸν τοῦτον καὶ κομιδῇ πρινίνον. *si quis athletam validum ac vehementer robustum.* sc. fuco expoliat. πρίνινος sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomsterche mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Cursuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae segetis, per summa volaret
Gramina; nec teneras cursu laesisset aristas:
Vel mare per medium fluctu suspensa tumenti
Ferret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.
M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*

75. Καὶ Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*

Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

79. Ζώνην] Videndus hic *Pausanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρίνινον, [h] ἀλυργίσι φοινίκαλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ ὃ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι· τὸ μὲν ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἐπείλα καινοτέον τὰ τοιαῦτα, ἄνδρ μικρὸν ὕστε-

d Χωρίζειν] Χωρίζω male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male *ἐπεισάγει.* *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus *ἑτέρας* fecit. *g* Κομμώματα] Σκάμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *AIW.* Ἀλουργίς τι Edd. Ἀλουργίς τι Angl. & P. A. *si* W. *i* Ψιμμύθιον] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit *μ.* *k* Τοῦτο] Deest in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *AIW.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Ἀμφοτέρας] Rursus infra Ὀχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, *Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα*, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse *ἐπεισάγοι.* Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Graevius* in verbis [*ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ Διὸς, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον ἐν τοιούτῳ ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς σὺν εἰδόσιν ἐξηγοῖτο*] legens, id quod sane requiritur, *ἐξηγεῖτο.* *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae mendose *ἐπεισάγει*; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens φοινίκαλοι & ἐντρίβοι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. *ἑταίρας.* *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. *ἑταίρας*, corruptio mera. In M. etiam *ἑταίρας* fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμώματα. V. *Hesych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. *ἀλουργίς τι.* *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, *ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι φοινίκαλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ.* Pro *ἀλουργίσι* in MS. Angl. *ἀλουργίς τι* exstare testatur *Bourdelotius.* Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiss. *Jens.* *ἀλουργίσι* praefert alteri lectioni *ἀλουργίς τι*; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud *ἀλουργίσι*, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἔπειλα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾶς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅθεν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλείους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene ſe hiſtoriam in duo tribuere, ſuavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem diviſione quod utuntur fallaci; unum enim opus hiſtoriae & finis, utilitas, quae ex vero ſolo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem eſt, ſi & ipſa conſequatur, ut athletam pulchritudo: ſin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicoſtratus Iſidoti,

a Καὶ ἀφ' τ. ἑ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit G. Mſ. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τούτου ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum ſervant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἴρηται ante hoc verbum inſerit idem Cod. G. d Αὐτὴ] Nihil mutat M. nec Edd. forſ. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος ὁ τοῦ ἀθλητὴς τὸν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τὸ Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸ καλὸν μὲ ἀνάλκιδα δὲ ἔχειν ἰράμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mſ. hic locus ſic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χράμβοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσιν ἐς τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν ἐ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾶς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲ, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χράμβοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum exiſtimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M. du S.*

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adſpectu athleta cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλείους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιοδότου γενάδαν ὄντα] Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed diformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſint, non impediet, quominus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in toto eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλείους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo, Lucianum ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλείους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicoſtratum e proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt trinepotis filium, & videntes id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem ἢ ſuſtulerunt. At οὐδὲν ἀφ' Ἡρακλείους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Elejus*, de quo jam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Aegeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catalogus a *Joſepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον ἐ πάλλω νικ ϛρας, unde divinavit exſcriptor νίκων ϛράτις. Cum ergo Nicoſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλείους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. *J.P. a G.*

Οὐδὲν κολ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non ſatisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem ſatis tanto minus facit quod video Verae Hiſt. lib. 2. c. 22. ſimiliter dixiſſe no-

doti, generosus vir & utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit

ὀδότε, [e] γενάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴ αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς [f] ἐραστὰς ὀπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγου τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαί-

[e] Γενάδαν] Γενάδα W. sed additum v. [f] ἐραστὰς] Sic marg. *Ald. W.* A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

nostrum, Καρ ὁ ἀφ' Ἡρακλῆ) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι ἐ βουλάσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ λῃστὴν ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεηλατῶν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλείους] Docta est sane & acuta *Palmerii* conjectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato *v. Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Nostrum *ir. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus discas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. *ἀναγρ.* & *Paus.* Eliac. I.] *Loyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο] Interpres Salmuriensis: *Proinde historia si jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur *Micyllus*, ut ex versione patet: *Quare historia siquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸ συρφετὸν ἢ τὸ πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundam, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, sycophantarum more auscultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *nisi*, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid sit non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸ συρφετὸν ἢ τὸ πολὺν δῆμον ἐπινοεῖ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis sc. nimiis, & operolis laudibus) *audientibus, non esse jucundum, si num faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos.* τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, sunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* sic προσάντη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata sunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐραστὰς. *J. B.*

Ἐραστὰς] Recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ἦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendæ viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundum.* Quod quum per se ἀτοπώτατον sit chimæricum, imo falsum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis* &c. Quid quæso intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαυλες παρ' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τ' συρφετὸν ᾖ τ' πολὺν δῆμον [c] ὀπτινοῦν, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, ᾖ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς πρός-ἔτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παραδραμὸν, ὀξύτερον μὴ τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, ᾖ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τὴν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρεκκεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, ᾖ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τ' τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ [f] ᾖ συγγράφειν, τ' δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ᾖ-δύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τ' ἱστορίαν μύθοις, ᾖ ἐπαίνοις, ᾖ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum ; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαυλες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσαυλοι ? Ἐπάχθεις *Pell.* b Ἀκούουσιν ἢν] Sic *J.* & P. G. Ἀκούουσιν ὧν. Edd. & M. c Ἐπινοῆσαι] Ἐπινοεῖ Mſ. Gr. Ἐπινοῆσαι Edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *AIW.* d Ἀκροασομένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. e Παραδραμὸν] Παρὰ δρόμον W. f Καὶ] Abeſt a W. g Φροντίζων] Sic W. & Edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει.

datis an laudantibus ? Ad has tamen absurditates praevit *Micyllus*, cujus haec sunt ; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili verbione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utramque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τ' νησου καθήμενοι.) *Non intellige facem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τύχην αὐτὸ δρῶσιν ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα ἐπίθωνται καὶ γυμνὰ διεξίασιν. *J. G.*

32. Πρόσαυλες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαυλες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαυλες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est* & *audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *J. M. G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερον] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ' ἑκάτερον] Conf. infra Ἱστ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ἐπινοήσαις] Vulgatam mutavi ἢν in ἢν migrando, & distinctionem quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *J.* quod enim vulgo legebatur ὑδὶ τιρινὸν —— τοῖς ἀκούουσιν ἢν. μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque : neque jucundum audientibus erat, dum non de face hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias ; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin ; sed pro ἐπινοῆσαι jam quoque recepi ἐπινοήσεις. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo *AIW.* id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *J. F. R.*

Ibid. Ἢν μὴ — ἐπινοῆσαι] Ἢν μὴ — ἐπινοήσῃ. *F. G.* Ἢν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mſſ. G. P. L. & Ed. *J.* Nisi cum G. mſ. legas mox ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae Edd. ἢν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκροα-

eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐωρακέναι γάρ [h] που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μέν, τὴν λέοντα αὐτῇ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ὄντα, αὐτὸν δέ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παίοντα ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφιστᾶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀχρημόνως καταθηλυνόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa fortaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, indecoram, & ridiculam. Quid enim

Καὶ οἱ μὲν πολλοί, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σου ἐπαινέσουσι· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδέως, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

h Που σε] Σέ που W. *i* Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. *k* Σου] Σοι M. P. & marg. *A1W.* Σου ſervant Edd. & Ex. *l* Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *El.* quae ἀσύμφηλον. Et praeter *F.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροασομ.] W. In reliquis ἀκροασαμ. *M. du S.* Ἀκροασαμένους] Etſi vulgata ferri poteſt, ut ſignificet eos qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt*. *F. F. R.*

42. Τὸ τύπον] Κατὰ τὸ τύπον. *F. G.* Κατὰ quippe non inſerendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. *F. F. R.*

44. Φροντίζειν] Tales ait Auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent & ἀγραμματοδικῶς expendant: *ad hos*, inquit, δεῖ βλέπειν καὶ ἐς συγγράφων. τὸ δὲ ἄλλων ὀλίγων φροντίζειν. Sic namque ex veteribus editionibus corrigendum; poſteriores peſſime φροντίζειν. *F. F.*

49. Γάρ που σε] Ita που σε ſine accentu exaratum eſt in Edd. priſcis *F. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus encliticis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alteram tranſiret; alioqui ſcribendum fuiſſet πού σε· quod ſignificatio quam πού hic habet, vix patitur. *F. F. R.*

Ibid. Γεγραμμένον] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipſo, & *Perſ.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406. 2. quo in loco ξυαίζειν legendum. *M. du S.*

54. Ἐν κροκωτῷ] *Plutarch.* quoque ſcribit Herculem κροκωτοφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis. Non. Marceſl. *A. V.*

Ἐν κροκωτῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων ἐς βασίλειον χῆμα, λεοντῆν ὑπερῳάνιλο ἐς ῥόπαλον μὴ χεῖρας φέρων, ἀμφιπίπλο τε ἀλουργεῖς ἐς χρυσοφεῖς ἐσθῆτας, ἃς αὖθις καθαγίσασα αὐτὸν ἡ ὑφ' ἑνὶ κήμαλι θηλειῶν πολυτέλειαν ἐς ἐρέαν ἐχὺν μιμούμενον. V. & *Ariſtoph.* Βατρ. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν κροκωτῷ] Conf. *Ariſtoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illuſtr. *Ez. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod ſupra purpuream tunicam injicitur.* *F. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in Edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παίομένῳ ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνίτινα — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel, quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* fine dubio reſpiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interprett. plura de ſandaliis. *F. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *F. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud eſt. V. Iliad. I. 643. quod jam doctiſſimo *Suidae* editori obſervatum eſt. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii; ἀσύφηλον autem

ſi

ςον, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή ἴδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀχαλλὲς τὸ αὐτὸ πᾶσι τὴ χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν [a] ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὑποσκιάζουσι τὴν ἀπορίαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἁθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοὺς, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili & *magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλῳ] Ἀριστοβούλου μ. γράψας. Angl. M. & marg. Fl. Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J. M. G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum ἀσύφηλον retinenti; ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alterum codicum quoque ducunt. *J. F. R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντος. Angl. Ἀριστοβούλῳ γράψας. *J. B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνώστου non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe, non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J. F. R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πίλους ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὴ ὅτου Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J. G. G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. D. 23. παιδικόμυκον τὸ τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐπὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum τὸ retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

ς ἀναγνόντ⊙ αὐτῷ τῦτο μάλιϛα τὸ χωρίον ϛ γραφῆς (ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιϛα τῷ βασιλεῖ, ὑπερψευδόμεν⊙ ἀριϛείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάϛων ἔργα μείζω ϛ ἀληθείας) λαβὼν [d] ἐκεῖν⊙ τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ὑπὲρ κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ἔτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριϛόβυλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμῦ μονομαχῦντα, καὶ ἐλέφαντας [e] ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε ἔτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ⊙, [f] ὅς γε ὐδὲ τὸν τῦ ἀρχιτέκτον⊙ τόλμαν ἤνεγκε, ϛοχαζομένυ ϛ Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτῦ, καὶ μεταϰοσμήσειν τὸ ὄρ⊙ εἰς ὁμοιότηϛα τῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὑπέγνως ϛ ἄνθρωπον, οὐκ ἐϛ' ἰὼν εἰς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τύτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνόητ⊙ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινέμεν⊙; ὧν καὶ ὦδαί τινες ἔλεγ-

ς Ἀναγνόντ⊙] Sic Edd. & M. d Ἐκεῖνος] Deeſt in W. e Ἐν] Ἐπὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. f Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* M. du S.

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καθικόμην ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐπὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ ἐπὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, ad; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens ὑπὲρ δὲ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτον⊙] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ἔλεγχοι· ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. [b] τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσὶ τὸ νῦν, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. ὃς μισεῖν καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλως, καὶ ἀτέχνως ὄντας· ἐς τὸ ὕπειτα δὲ, ὑποπτον ταῖς ὑστερολαῖς [f] ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [g] καλαμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, [g] πάσῃ

di vanitas poſſit : ut homines deformes, praeſertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, ſe ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim ſpecioſiores ſe futuras, ſi plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admiſceat. Tale eſt vulgus hiſtoricorum, qui praeſenti tempori, & ſuae rei, & utilitati, quam ſperant ex hiſtoria, ſerviant : quos bonum erat odiſſe, qui in praeſens quidem adulatores manifeſti & inertes ſint, in futurum autem ſuis exceſſibus ſuſpectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admiſtam eſſe debere hiſtoriae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθήσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *A1W.* Ἐπάνθισι Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλοὶ W. c Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *F. H.* P. & M. d Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρειῶδες W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοντες Angl. P. L. W. in raſura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem hiſtoriam habes iterum. ὁ Εἰκ. c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθήσῃ] Angl. ἐπάνθισι. *F. B.*

Ἐπανθήσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres : *Arbitrantur enim melius ſe habituram faciem, ſi pictor illis plurimum ruboris illinat, & pigmento multum candoris admiſceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ ſcribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισι. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν eſt pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἀντιστρόφους φοινικοστικτους propugnacula picta variis coloribus. Noſter inferius in hoc ipſo libro: Οἱ δὲ ἐλαύνειν μόνον, καὶ ἕπεσθαι τὰ ἱλίφαλα, καὶ ἔξεσι, καὶ ἀπάλλαν, καὶ ἁρμόζειν, καὶ ἐπανθίζειν τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & ſecubans ebur, & poliſbant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. εἰ γάρ σε μὴ γνῶσιν ὧδ' ἀνερρόφει. Τὸ enim non cognoſcent ſic coloratum. Syneſius : καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μου κατὰ σ' παρειᾶς ἐρύθημα. *& ſtatim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος ſaepe eſt color. ἄνθη τῶν εἰκόνων ſunt picturae Philoſtrato. *Heſych.* ἄνθη χρώματα. Moſchopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῆ. λέγεται τῶν τε βοτανῶν ἄνθος λέγονται ἀνθεῖν κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς καὶ τὸ φιλοσοφήσῃ τῷ τὰ ἴδια ἄνθη φαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδεῖν βοτάνη τις καλὸ λέγεται ἀνθεμώνιον πάντως παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda ſunt haec verba. Locus Euripidis eſt in Hecuba v. 468.

Ἐν πρωίῳ πέπλῳ
Ζεύξομαι ἅρματι πώλους
Ἐν διαιδαλίαισι ποικίλλουσ' ἀνθεμόεσσι πήναις.

Ubi interpretes peſſime : *in crocea veſte jungam curruì equos, in artificioſis variegans croceo flore decoris tapetibus ?* Ἀνθεμόεσσι πήναις ſunt fila variis coloribus tincta, licia diverſorum colorum. Πήναι μίτος, κρόκη, ſubtemen, fila. χρυσέπηναι veſtes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri ſubtemine veſtes.* Reſtituenda eſt haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi recenſet vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia : καὶ πήνα & πηνὸν κατάγειν, καλαγαγεῖν. Interpres: *peram fuſum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera, lege πῆνα. *Euripides* autem ſic vertendus : *In crocea veſte jungam curruì equos, artificioſis pingens diverſicoloribus filis.* Ἐν διαιδαλίαισι ποικίλλουσα eſt pro ἐν ποικίλλουσα διαιδαλίαισι. *F. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc ſcripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. θεραπεύουσ. *F. B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ ὠφελοῦντας τὶς θεραπεύοι, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud ſane ſpernendam, nempe θεραπεύσειν; quam ſi admittas, ſupplo ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Diſtinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni hiſtoriae* : ſic laborabant ſequentia. Nobis πάσῃ eſſe aoriſtus primus ex πάσσω vel πάσσω quod de coloribus & pigmentis uſurpari notum eſt. *F. M. G.*

20. Τὸ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20 [h] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐϛιν ἐν τοῖς ἄλλως κάλλεσι τῶ λόγω· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλῶσιν.

Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἐναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὰ αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιϛήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐϛὶ καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀϛεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμασι· εἰς μνήμ τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάπτεσθαι τῶ συγγράμματος. ὁρᾶς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] πρέπει πάντα τῇ ἱϛορίᾳ, καὶ τὰ τοιάδε

[h] Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. Coll. & M. [k] Περὶ πάντα τῇ ἱϛορίᾳ] Παρὰ πάντα ἡ ἱϛορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱϛορίᾳ vero *Poll. Caſaub. & Vorſt.*

[i] Ἐμμελὴς] Εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd.

33. Εὐμελὴς] Εὔρυθμος. *V. Σοφιϛ. G.* (Εὔριθμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείπου, vel ὑφαιρῇ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱϛορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J. F. R.*

21. Τῶ λόγω] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐϛὶ καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμιξθωσαν, ἃ σὺν &c. *Langol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐπιπαντὸς τὰ, ut ἀναβ. c. 22. *M. du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Πψ. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam nunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀπολλ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἱϛ. α. c. 33. *M. du S.*

34. Παρὰ πάντα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J. B.*

Παρὰ πάντα] An conveniens, i. e. τῇ παντὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πάντα τῇ ἱϛ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱϛορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πάντα] Omnino probanda lectio περὶ πάντα. A-

τοιούτῳ εἴδει τ̃ λόγων πρέπουσα; εἶτα μι-
κρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, φ̃ ἡμέτερον
ἀρχηγὸν εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τ̃ τ̃ Περσῶν
βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμεί-
νων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσί-
την χαθήρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν
ἐσθλός τις, ἐσθλὸς δέ μιν μέγ' ἀμείνων.
εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ὅτι
λαμπρὰς ἴσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ
τ̃ παλρίδα τ̃ Μίλητον, προσιθεὶς, ὡς ἄμει-
νον [a] ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνη-
σθέντος τ̃ παλρίδος. εἶτ' ὀλίγα τῷ [b] προοιμίῳ ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem nostrum principem comparabat, Thersitae autem Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestantiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius quam Thersitem interemisset, & si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum praestantior alter. Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Jam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῦτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. b Προοιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

cumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲ ἐσθλὸς ἔφυγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum *μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ*. *M. V. la Croze.*

48. Προοιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῷ Προοιμίου, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & Προοίμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Προοιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere Προοιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, Προοιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τὰ τι μετὰ Θυτλῆγος Προοίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἴτια ἅμα τ̃ τοῦ πολέμου ἀρχῆς διξιὼν] Non hae voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum coepiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, quum ſufficiant αἴτια πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγυσος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh. M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τ̃ πόλεμον τ̃ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae fortan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνεταμένου. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τῷ Ἀτλικοῦ ἀπολαύσαι] Quid oro χαρίεντα cum θυμώδει? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτῳ & θύμου τῷ Ἀτλικοῦ ἀπ. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Jac. Micyllo* Πομπηίου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτῳ ἀρχῶν ἀπάντων, καὶ θυμοῦ πᾶ-

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅτι μεῖζον μὴν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τὸν βαρβάρους δὲ καλαπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύηται· καὶ ἤρξατό γε ἡ ἱστορίας ἔτως, αἴτια ἅμα ἡ τῦ πολέμυ ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολοίμην, Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἔτος μὴν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θυκυδίδυ ζηλωτὴς ἀκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τ' ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριέστατον ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμυ τῦ Ἀττικῦ ἀποπνέυσαν· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

ἀ Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. d Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *Alii.* Θυμοῦ ceterae male & M. e Κρεπέριος] Sic Edd. *F. Ald. P. S.* &c. Ἐσπέριος *καρτοῦ. γρ.* Κρισπέριος C. male. Κρεπέρικος M. f Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἱστέριος * *καρτοῦ*] Γρ. Κρισπέριος. *G.*

* Καρτῦ] Sic pro Καλπυρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *F. F. R.*

τῦ Ἀτλικῦ ἀνθεσμόσεως. Interpres: *Cum ſuo nomine principiam duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριέστατον ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θύμυ τῦ Ἀττικῦ ἀνθεσμόσεως. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. 11. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: Αἱ δὲ ἴσως μέλιτται περιεργάζου τὸ παιδίον, ἐπεβάλλοσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, διὰ τῦ ἐγχειρήματος, ἐξ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ λοιμὸν τ' λιπαρῶν & ἀοιδίμων Ἀθηνῶν καὶ ἡδὺ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνσάξαι Πινδάρῳ. *Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *F. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in P. ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283; apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *F. F. R.*

61. Κρεπέριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Crepereius* ibi ſcribitur, & ſane in Mſ. Κρεπέριος ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρεπέριος Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρεπέριος Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Micylli* vertio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομπηϊού-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἐξαμῶν εὐθὺς ξυνισταμένους· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχήν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ἐσταμένων; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις, ἐπήγαγε, τὸν Θουκυδίδην χρησάμενον ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ εἰς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ εἰς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλὴν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν θᾶττόν αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπο-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet, & in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

a Ξυνισταμένων] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθισταμένων *Thucyd.* b Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. c Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. d Νισίβει] Νισίδι W. Sed fuit Νισίβει.

πεμπόλεως reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Παμφυλίου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Παμφυλοπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* I. c. &, ſi lubet, *Petr. Panvinii* notas p. 239. *M. du S.*

. Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμώξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque rugator ille petierit, apetlet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. *M. du S.*

80. Ἐκπιπώς] *Valde.* *F. G.*

Ἐκπιπώς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐκπιπώς τινας, & Paraſit. c. 48. *M. du S.*

Ἔτιπ-

quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas*, *Non propter eandem*, *proficto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, & *pontem*, & similia *dixit*. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant.

Θόντ' ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ ἡ τοῦτο ὀπισχνῶς πολὺ νῦν ἔχει, τὸ οἴεσθαι [e] τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτῶ ἐκείνω λέγοι τις, μικρὰ [f] καὶκεῖνα, [g] ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης, εἰ δ' αὐτὴν, [h] νὴ Δία, καὶκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως [k] ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδη πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσθ' [l] πορφύραν ὀπισθομένα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνᾴδοντα.

Ἀλ-

e Τοῦτο] Τοῦτ' W. f Καὶκεῖνα] Καὶεῖα Fl. Vulg. serv. cett. Καὶεῖνο M. sed a recent. manu. g Ὡς] Ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. P. h Νὴ] Ἦ M. Ἰδία marg. AIW. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. i Παρέλιπον] Παρέλιπεν W. k Ἀνέγραψε] Ἀν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ δὲ ..] Οἷον πιστεχοῦ τῷ γελοίῳ ἐπιδεικνῦσθαι ὁ κατέρατος οὗτος. M.

Ἐπισκῶς] Verum ἐπισκῶς *Bud.* in Lex. vertit *mediocriter*. Et in *Herodian.* ἐπισκὼς *mansuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπισκῶς medio significatu erit, *quod decet*, *quantum par est*, at si πολὺς accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπισκὼς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. *J. F. R.*

82. Ἐντρέψας — ἡ δ' αὐτὸν] Locus corruptus. *F. G.*

Ἐντρέψας] Hic deest aliquid *Longol.*] Hic locus asteriscum in Ed. *J.* notatur, ut mutilus, credo: quanquam de asteriscum nihil monet editor *Antonius Francinus*. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὶκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit sententiam hujus loci, vertendo ac si omnia Luciani essent, *ea quae sunt ipsius diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, quum eae sint meae Lucianeae. Vertebat enim *ea quae sunt ipsius illius*, *dixeris quispiam*, *ut μικρὰ καὶκεῖνα*, *hoc est*, *parva & illa*, & ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης, *id est*, *ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista*, *quae sunt ejus ipsius*, *dixeris quispiam*, *parva quoque illa*, *ut* ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης, εἰ δ' αὐτὴν νὴ Δία, καὶκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. quae tria sunt frusta imitationis perversae. *J. G.*

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ ἡ τοῦτο ἐπισκῶς πολὺ νῦν ἔχει. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὶκεῖνα, ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης. εἰ δ' αὐτὴν νὴ Δία καὶκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienses: *Nam rursus abunde illud suppetit*, *putare hoc esse Thucydidi similia dicere*, *si parum reveritus*, *ea quae sunt ipsius*, *diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*. *Non ob eam causam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiserim*. Ecquid poterat monstrosius? Est ne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est*, *quod putent Thucydidem egregie se referre*, *si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, *& illa quidem parva*, ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc est, *ut ipse fatearis*. *Et ista*, *per Jovem*, *parum abest*, *quin omiserim*. Est hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. *J. G. G.*

1. Πλεω

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν, καὶ χαμαιπετές, οἷον ἂν στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιγράφοιτο, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῶν κονιποδῶν ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμός, καὶ νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

a Προπεπονηκώς] Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς Edd. omnes. b Ἠτιασάμην] Fl. Ἠτιασάμην jota subscripto ad latus posito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετ.] Prava versione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & sensum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἦν, αὐτὸς μὲ αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δὲ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. reddens, *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est *gratus*, sed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *est*, nec *sit*, sed *esset* vel *foret* vertendum fuit, ut saepe: vide sis quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verto, quae porro Noster ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex *Graevii* MS. προπεπονηκώς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnasiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπονος, quod ab *Hesychio* exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνιμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπονα pro πρόπονα. *J. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἦν, αὐτὸς μὲ αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. οἱ χαρίεντες τῶν ἰατρῶν apud nostrum alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκώς legendum ex Mf. προπεπονηκώς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit*, (sive *cur sic scripserit, prodit*) *alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. προπονῶ est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώ-

Etiam, me Jupiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere hiſtoriam, ſiquidem Aeſculapius ipſe ſit Apollinis filius, Apollo autem muſageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepiſſet Ionica *conſuetudine* ſcribere, neſcio quo conſilio ad communem ſubito transiit: ἰατρείην dicens & πείρην, & ὀκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in uſu multitudinis ſunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet ſapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obſcuro jaceat; dicam vero conſilium, & libros nuper Corinthi *editos*, ſpe omni praeſtantiores. In principio enim,

κὴ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ἔτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, κὴ πάσης παιδείας ἄρχων. κὴ ὅτι ἐξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τὴ κοινὴν μετῆλθεν, ἰητρείην μὲν λέγων, κὴ πείρην, κὴ ὁκόσα, κὴ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοίαιτα τοῖς πολλοῖς, κὴ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ κὴ σοφῶν ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄναμα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴ γνώμην δ' ἐρῶ, κὴ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν δεχῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

κύτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶ συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῶν Κοιλοφύρων ἴλης ἱστορίαν Παρθικῶν. Tragicam inſcriptionem vocat, quod ſuo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῶν Κοιτοφύρων ἴλης, quia hoc & a veterum conſuetudine eſt alienum, & faſtum prae ſe fert quendam Tragicum, hoc eſt qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὲν δὴ ἄλλους ἰδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, κὴ τραγικὰ, κὴ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa ſcribant.* Quid ſi Lucianus vixiſſet noſtro tempore, & vidiſſet & inſcriptiones librorum portentoſas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno verſu contenta, ut miſer Callimorphus prae his ſit modeſtiſſimus, quantum nigri ſalis illi fuiſſet perdendum, ad hanc inſaniam emendandam. Cum dicit κοττοφύρων τῶ ἴλης ſubauditur τάξεως, centuriae ſextae haſtatorum medicus. τάξις eſt centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Juſtin. Ordines nemo niſi ſexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc eſt manipulus, τάξις non eſt legio; ut Latinus cepit interpres. *J.G.G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι, quod ſolet ſaepe, ut paullo ſupra συ-τρίψας, & infra, σὺκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἷ-α pro οἷα. nec tamen eſt ſuſpicio, eam toties unum vocabulum in duo diſpeſcere voluiſſe. De ſignific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὲ ἂν ἰδιωτί τινα χαρίεντα, ubi eodem ſignificatu quem Cl. *Graev.* hic oſtendit. *J.F.R.*

5. Προκειτοκράς] G. W. & P. In Impr. πιτουκράς. *M.du S.*

8. Ἰατροῦ τῶ τῶν κοττοφύρων ἴλης] Interpretantur *medici haſtatorum legionis ſextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, ſerieſque & poſitio articulorum, quae omnino alia eſſe debebat. Tum in Pſeudomanti occurrunt voces illae, τριτιώνας δύο λογχοφόρων & κοττοφόρων. Cuperem ex illis ſcire, quinam ex his accederet ad haſtatos? at ibi Benedictus ex Eraſmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non haſta. Quod me attinet, opinarer rectius verti poſſe ex Inſcriptionibus, quas video exſtare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. ſacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. I. Ulp. contar. c.* X. Sic optime verba Graeca noſtri auctoris intelligi poſſunt, *medici ſextae contariorum* nempe alae. *J.G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum aſſignatum oſtendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis haſtatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiſſ. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipſi Legio eſt, infra c. 31. *M.du S.*

18. Ἰητρίην] Conſule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρίην, ni fallor, habet. Cum enim inſulſus iſte a vulgata loquendi conſuetudine in hiſce receſſerit, & ad Magiſtri Hippocratis Dialectum ſe converterit, ſic ſcripſiſſe uti Hippocrates ſcripſerat, neceſſe eſt; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis obſervatur. Noſter tamen ἰητρικὴν non ἰητρίην cum Ionice ſcribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M.du S.*

Ἰητρίην] Quod *Solanus* non conjecit, ſed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. ſcribendum, id adeo verum eſt, ut Mſ. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J.F.R.*

μὴν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῆ προοιμίῳ περιόδῳ, συνηρώτησε τὸς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἐν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὲν μικρὸν, ἄλλο συλλογισμός, εἶτα ἄλλο· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτηλο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆ κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρώτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἧκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔχει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ἄγε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ἀδ' ἐκεῖνο ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυροὴν ὀνυμάζουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo; interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habitus rum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. J. P. H. &c. b Πρέποι] Πρέπει Fl. Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδοι Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod Fl. τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδειτε P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύσαι W. g Κακῶς] Κακὰς J.

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδοι. G.

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus dissertavit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsi.* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. *F. G.*

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodia causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονεῦσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὁμοίως

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* & qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

ὁρᾷς, ὅμοιος ὅτος ἐκείνῳ, πᾶς ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ὅτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ὅτι λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ μὲν αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ πόλεμους ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ἦστο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν· ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ὅτι τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη [i] ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἢ μὴν [k] Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διαπορτος τὸν [l] Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

[h] Ὁρᾷς, ὅμοιος] Sic Edd. Ὁρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. [i] Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in P. S. H. Ald. Fl. F. B2. Ἡριοειδὴς male J. & marg. AIW. & L. Ἐριοειδὴς Angl. & G. Ἰριοειδὴς P. Vulgatae vero adsentitur M. [k] Οὐολογέσου] Sic legere J. Fl. H. B2. & M. notat M. du S. [l] Τίγρητα] Nihil mutant J. Fl. P. H. & M.

50. Ὅμοιος] Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. J. B.

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario post ὁρᾷς omissum fuerit. M. du S.

Ὁρᾷς, ὅμοιος] Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inserentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his usitatissima. J. F. R.

62. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. Α. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. J. G. G.

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. Α. 36. & Ε. 741. M. du S.

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mss. ἠριοειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Α. v. 27. J. G. G.

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. Ἐριοειδὴς. J. B.

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. J. ἠριοειδὴς, P. Ἰηριοειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. M. du S.

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset *Solanus*, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. Α. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: ἑκατερθ' ἴριδος ἰοειδέος, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. J. F. R.

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius aliique passim, vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. M. du S.

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. M. du S.

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. M. du S.

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, εἰς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hederae, myrto lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. H. V.

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄπω [b] αὐτῆς, ἥδει μήν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τοῦ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ὅτι τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, [d] ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς ἔτι τηλῶ ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ἔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῴων προκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλαται ἔντερά τινος, ἢ [h] ταρίχου, ἐς ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων· ἔτω δ' ἦν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸ μέγα τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μήν, καὶ ὧδε τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τοῦ

ria historiae, & quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epi-

a Ὡς] Ὧν P. b Αὐτῶν] Deest in W. c Γὰρ] Nihil mutant *J. H. B2. P. Fl.* & M. d Ἄρτι τῷ δεσπ. κλ.] Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κλη. τῷ δ. inverso ordine *J.* & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. *A1W.* & mox λαγώων. g Ὑπερεμπίπλαται] Sic *B2. Fl. J. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. *A1W.* i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι Edd. omnes absurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἔντερα] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ δὲ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀττικῶν· αὐτοὶ δὲ ἴφαγον, φασὶ, τῶν ἄρτου, καὶ κατέβαγε τῷ κρανίῳ. Ἔτος πᾶν ὄσπριον ‡ ἐρεμχθὶν. *V.*

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε διαπῆσαι κατὰ νόμον, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *J. F. R.*
† Λέγειν] Λέγεται Edit. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
‡ Ἐμιχθὶν] Ἐρχθὶν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic *Galenus* &c. *M. du S.*

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. *M. du S.*

79. Νεοπλούτῳ] Sic supra *Tim.* c. 5. & non semel alibi (ex divisione *Solani*; quare suspicor jam esse caput 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) *M. du S.*

85. Ταρίχου] Salsamenta enim, uti & ἔντερα, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est *Aristoph.* in Vespis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. *M. du S.*

90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis An. Christ. 164. confectum est. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priscus. *M. du S.*

91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. εἴκοσι. *J. B.*
Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. *M. du S.*

Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mf. Angl. & nostr: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ὀκτὼ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. sic mox iidem codices Κρόνιον, non χρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. χρόνος enim non *Saturninus*, sed *Saturnus*. *J. G. G.*
Ἐξέθανον] Sic praeter Mf. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. *M. du S.*

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum esse, quas vul-

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex: Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignoratis, totum quod

ἐχόντων ὀπτιολαῖς ἐψεύσαλο. ὅτι γὰρ Εὐφώπῳ, τῶ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἑξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

I Καὶ μὴν καὶκεῖνο λεκτέον, ὡ μικρὸν ὄν. [m] ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσταλον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, οἷον [n] Κρόνιον μὲν, Σατυρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ [o] τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς ἔτος, περὶ τὸν [p] Σεβηριανῦ τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνῆ, σιτίων ἀποχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν,

l Ἐννία] *es.* Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονεῖον W. *o* Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἄλλα *J. H. S.* Τἆλλα *Fl. P.* recte. *p* Σεβηριανῦ] Edd. fere omnes male Σεβηριανὲ, praeter *S.* & *B* 2. *Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σεουη— W. ubique.

6. Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτουρνον δὲ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. *V.*

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. *M. du S.*

Ibid. Εὐφράτῃ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. *M. du S.*

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα ἑ ἓξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa]Ctorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐννία] Angl. *es.* *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. du S.*

6. Κρόνον] Angl. Κρόνιον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνιον. Libellum *de morte peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saturninum*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. *M. du S.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & sequens Osroes paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (& nostrum infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σεουηριανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς scribitur; & Ἐλάγαβα dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανός, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B* 2. & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discs. *M. du S.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ [a] ἑπτὰ διαρκέσειν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἰστήκει προσμένων ἑπτ' ἂν [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] τῆς ἑβδόμης.

Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, ὧν ἄν τις θείη, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ μέσον, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις προσιζμαραγεῖτο, καὶ [h] ὄβριμος [i] ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ τραλληγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μελαξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ [i] δημοτικὰ, καὶ πλουτικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ τραλλοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι πρὸς αὐτοὺς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβιρ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔπηγε W. L. & marg. *AiW.* f Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Ἀδδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὄβριμος] Ὄτοβος W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημοτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae o habent cum Cod. M. k Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρίζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* i plane exprimit ἐγχριζόντα exhibens.

27. Ὄβριμος ἦν & κόναβος] Ἦτει πρότερ & θόρυβος, καὶ ψόφος. ἀσαύτως & κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. C.. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroëm, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo praecise neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum in hostem*; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6, &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τῆς ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ μέσον μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδούπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessa Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλιρόην dicta. V. *Plin.* V.

erunt, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἤλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ τῳ ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος εἰκείμενον· εὐθὺς γῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὤδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾴδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσῆν μὲν τὸ κράνος εἶναι, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰμωξίνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰν ἂν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* *m* Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. *n* Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. invenio, alioqui facile admiliissem. *o* Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ εἶμαι, W. At illud εἶμαι in nulla Ed.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμπαυομένων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὤδινεν] Ὤδινεν ὄρος· καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲ ἐπιχειρούντων, καὶ εὐθὺς ἄξια τελούντων. *V.*

55. Οἰμωξίνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Τπιχειρ.] In Ed. *Cler.* male *ἐπιεχειρ.*

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημοσίκα] M. & P. In reliquis δημοσιακά. *M. du S.*

32. Παρωτίδα.] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis ἀκροάσεως adhibetur. *M. du S.*

Παρωτίδους.] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait ἀκροάσεις ἐπαινοῦσι. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραβύσασθαι. *M. du S.*

34. Ἐγχρίζουσα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρίζουσα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἐγόρασον τὰ ἐγχρίζουσα, καὶ ἤδη λελουμένοις περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρίζουσα *Ciceroni & Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίαν εὐπορίαν, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.* *J. G. G.*

46. Εἴ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἴσως τὸ Νιόβειον εἶδες; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴ που mutavit, cui obsecuti sumus. *J. F. R.*

50. Ὤδινεν ὄρος] Paroemiog. *J. B.*

Ὤδινεν ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Σαπρῶν συγκεκαπυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocreas circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Πο-

ἀν ἀφθόνως τοιούτους συγγραφέας, τῷ [a] Ῥοδίων Κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν ἀνώθεν σώμασι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ὅτι τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσαιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα ὕστερον ἐξαμβῶν, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ δὲ ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γῆν ὅτῳ ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ὅτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, ὅτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῆς [d] ἐπὶ κειρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. b Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. c Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae rectè περὶ. d Ἐπὶ κουρείων] Sic rectè marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπ. κουρείων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικυρίῳ W.

58. Ναυάδι] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Is. *a.* c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius.* V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἑβδομήκοντα πήχεων. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κουρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus; excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis.* Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τὴν Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ ταῖς κουρείοισι τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Dacieriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

disse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota: considerunt illam Edesseni.* Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc caussam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito jurejurando, dixit, se profecto audisse quemdam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

τὸν Εὐρώπου λέγων, ὅτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [f] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἁράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιῤῥεῖσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι τύχοι, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

Νὴ Δία, καὶ εἰκὸς ἦν πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἰπὼν ἐπομόσαντος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

[e] Ἀπῴκισαν] Ἀπῴκησαν W. [f] Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. [g] Ἀπῴκισε] Ἀπῴκησεν M. [h] Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Casaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophrasto ἄσπονδα συμπόσια dictitari ait solita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπιτευγίῳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. supra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt *ol πολλοὶ κριτικοί.* *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. supra *Zeux.* c. 6. f. & saepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶ εἰκὸς ἦν πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπὼν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmuriensis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est *ex ipso opere*, sed *ex illo ipso proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipso libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipso proelio.* saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium, bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* est *Trojanum bellum.* Et sic accipiendum in illo notissimo versu *Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Verborum oratorem esse, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἰφθίμους est fortis, strenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὀπί τ' ἀφρὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἰφθίμους.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Φ, cum Patroclum sepelissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράποντο. *Eustathius* δηλονὴ τὰ πολέμου. ὥστου φησὶ μέγα ἔργον ἄρσας. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos ostendere civibus hostes
Attingit solium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic supr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκῳ πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν δὴ αὐτὸν ἐκπώματος ὑαλᾶ, τῶν καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸ λαιμόν. οὕτως οὐ [c] ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρείός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπιπεῖν τι καὶ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸ [e] εἰδέναι αἴτιον τοῦ ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με μὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ὅτι τέλει τῷ λόγῳ δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ θεσπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προποσέων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

luisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula miræ magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατάξασα W. Nihil mutant *Fl. F. H. P.* b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Ξιφίδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδενὸς marg. *Ald. W.* f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

12. Θάψας] Παίσας, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σου πέπαικας. μέχρι πότου ἀλογιλάστους τοὺς καλαμάτους; M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι κ' καλὸν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῷ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου ν'. *Tb. M.*

Ibid. Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marcilius.* In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδου] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic ἐδέν τι αἴτιος ex *Homer.* & ἐδὲν αἰτίους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum no-

rose sine, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae insitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὅπι τοῦ τάφου, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαίσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ ἡ τἄλλα μὲν αὐτοῦ καταγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμοῦ καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ὀπιδακρύοντος τὴν τῶν πλακούντων μνήμην· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαπεσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὀπιμνησθείς, ὅπερ τῆς ἑτέρας ὑποσχέσεως ἤδη μεμελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς μὴ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποδίου δὲ, τό, τε εὐεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τὸν κρηπιδωτὸν τὸ εὔρυθμον,

---

g Ἀπέσφαξεν] Sic habere *F. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. h Τἄλλα] Τἄλλα *F. Ald.* ubique. i Καταγίγνωσκον] Καταγιγνώσκων W. k Λοπάδων] Λοπαδῶν *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. l Ὁμοίους] Ὁμοίως W. m Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *F. Fl. H. P.* &c. n Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior ν addidit. o Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* p Ἐξηγοῖτο] Ita restitui ex W. L. Ἐξηγοῦτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noster hic respicit? exstat l. II. *M. du S.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδῶν. *F. B.*

46. Τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino *Paus.* El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recenseretur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic noster cum Atticis perpetuum esse τοιοῦνον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Pass.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιοῦτα ἐ τοιοῦτα *multitudo*, cujus stilus cum nostri omnium optime convenit. Τοσοῦτον πάλαι pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *F. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. *F. G. G.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τὸν κρηπιδωτὸν τὸ εὔρυθμον] Benedictus, & *crepida concinnitatem.* An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὴ πολλῆς Φροντίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὸ μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὀδὸ' ὅλοις ἑπτὰ ἕπεσι διαδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καλαλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον προσκατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μύστοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, καλεδέξαντο, καὶ εἰσιάσαντο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὸν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὲν τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem ; eaque multa cum cura perſequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio : etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos*

ana

a Διεξιών] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι ; ſed mutatum eſt. b Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα Fl. Ἀναλωκότας W. P. Ἀναλωκότος Edd. omnes. c Εἰσιάσαντο] Εἰσιασ. L. & Fl. d Τὸν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρου Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl.

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum πάνυ Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas ? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦν ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat ; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τῷ θεῷ τοῖς ποσὶ appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιών] Ita M. etiam ; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μύστρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant : factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. Τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δίκαι οἱ ἄριστοι (L. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπιστιτίζεσθαι τῇ τοῦ πάππου ἀκροάσει πλέονα ὥραν ξυμμιμησάμενοι ἡρῴῳ ὡς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δὴ ἀπὸ τοῦδε ὁ Ἡρῴδης &c. ubi ἔπη ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini ; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀνηλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὸν Μαύρων] Angl. ἐς τὸν Μαῦρον. *J. B.*

Ibid. Τὸν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & P. ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆν vel χώραν, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Perizon.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, παλίῃ ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant*. Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθίζων ἐπ' ἠιόνι Σκαμάνδρῳ. *Sedere fecit A D herboſum Scamandrum*, non *I N* ipſum fluvium. Ibid. 598. Στήσῃ ἐπ' ἀκυρόῃ ποταμῷ. *Steterit ad rapidum fluvium*. Il. A. 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & ἔσω, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, ad

ma paſcentes, & ut parum abfuerit, quin a ὁπόσα λύκοι ἐν τῷ αὐτῷ συννέμονται, καὶ ὡς
leone devoratus eſſet, & quantos Caeſareae ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ
piſces emerit. Et hiſtoricus admirabilis, ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ
omiſſis tantis caedibus, quae circa Euro- θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς [e] ἐν Εὐ-
pum factae ſunt, & invaſiones, & indu- ρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ
cias neceſſarias, & cuſtodes & his oppoſi- ἐκεχειρίας [f] ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ
tos cuſtodes alios, ad ſeram usque veſpe- φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας
ram abfuit, dum videt Malchionem Syrum ἑσπέρας [g] ἐφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
Caeſareae ſcaros ingentes vili pretio emen- ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις [h] ἀξίους
tem: niſi vero nox oppreſſiſſet, forte et- ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ
iam coenaturus cum illo erat, ſcaris jam συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, [i] ἤδη τοῖς σκάροις
paratis. Quae niſi cum cura ſcripta eſſent ἐσκευασμένοις. ἃ δὲ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὀπι-
in hiſtoria, magna nos ignoraſſemus, & μελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοη-
jactura Romanis intoleranda fuiſſet, ſi κότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος,
Mauſacas Maurus ſitiens, quod biberet, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε
non inveniſſet, ſed incoenatus in caſtra re- πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ
diiſſet. Quamvis quot alia longe magis ri- στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γε-

[e] Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* [f] Ἐπελάσεις] Sic reſtitui ex marg. *A. W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐκλειψεις enim Edd. male. [g] Ἐφειστήκει] Ex W. P. & *Fl.* Cett. male ἀφειστήκει. [h] Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίου M. erasa quae prius fuerat litera Σ. Πολλοῦ ἀξ. *Marc.* prave. [i] Ἤδη] Dà M. Sed notatum ut ſpurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. *G.*

ad, eidem uſurpatur Il. A. 71. Et αἰ Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem ſimilia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπελάσεις] Ex Mſ. ſcribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille ſcriptor praetermiſit tantas ad Europum ſtrages, & impreſſiones, & foedera neceſſaria.* In vulgatis ἐπελάσεις. Sed ἐπιλαύνειν, eſt *impreſſionem facio, incurro.* ut ſtatim cap. 29. καὶ πόῤῥωθεν ἐπιλαυνόντων δὲ ἵππων. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τὸ ἐλεφάντων ἐπίλαυνον. *quomodo elephantum incurſus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπελάσεις] Adde c. 31. C. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis eſt ἐπελεύσεις, pravum eſt. *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον] Σκάρους παμμεγίστους καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγίστους ἀξίους ὠνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγίστους πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον. nec dat cauſam. Quidni autem ſcari illi, licet παμμεγίστους, potuerunt aeque vili, ac magno pretio conſtitiſſe? Adde quod eſt non inepta antitheſis παμμεγίστους & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere inſuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caeſarea, ſcaros ingentes, bene*, ſive *vili pretio ementem. Ariſtophanes* in Equitib. vſ. 642.

Οὐ πώποτ' ἀφίας ὧδε ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, ὠνητέρας, τ' ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ ὠνητόν. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, verſum illum *Ariſtophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas.* quum debuerit *viliores.* melius tamen ſapit, verſum 669.

Ἤθροιτο τὰς ἀφίας παρ' ἡμῶν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. F.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* ſed & *Micyllus* omiſit, unde fere conjicio neutrum id verbi intelexiſſe, cujus ſignificationem illud *Marcilii* ſcholion quoque non recte tradit. Recte *Fenſius viles* vertit; nam praeter *Ariſtoph.* quem laudat, etiam ſic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Caſaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἄξιοι γιγόμενοι οἱ παρὰ τῇ ἀγορᾷ. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐχὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, ἢ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκῃ [b] πόρπην, ἢ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τὰ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῷ τὰς πρὸς τῇ ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mauſacae*, multaque alia ex hoc genere, ipſa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales roſam quidem ipſam non videre, ſpinas vero illius, radici proximas, accurate conſiderare.

Ἀλλ', ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι [c] Κεγχρεῶν ἀποδεδημήκας, ὅτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν εἶδες, οὐδὲ πρόσθεν· μέμνησαι γὰρ· ὅτε

29. Alius, mi Philo, valde ipſe etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protuliſſet unquam, neque Cenchreas usque diſceſſiſſet, certe neque Syriam vidiſſet, neque Armeniam; ita, memini enim,

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AtW.* Ἀναγκαιότερα Edd. abſurde. [b] Πόρπην] Πόρκην male W. L. & marg. *AtW.* In vulgata probe conſpirant Edd. [c] Κεγχρεῶν] Κεγχρέων Angl. & P. Κεγχριῶν W. Vulg. ſervant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorſus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* inveni, lubens accepi, & res ipſa clamat ſic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo neceſſariam ipſe videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis neceſſarium eſt*: & miror nemini hoc ſuſpectum fuiſſe. *J. F. B.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κυφίλαιτα] Sic ſupra Ἔκτωρ. c. 2. Et Ἀνάχ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Reſpexiſſe credas verſus a *Plut. Sympoſ.* I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς ἂν ἐχανθήσας ἐκ ἀνὰ τριχῶν Ὄνειον
Φύοντας μυλακῶν ἄνθεα λιλιοίων.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχριῶν. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδεδημήκας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχριῶν. Sed ita, ut vulgatus eſt, locum hunc ex Noſtro adfert *Th. Magiſter*, ubi probat, Κεγχρίης & Κεγχριάς fuiſſe dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρεῶν] Sic ſcribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχριῶν. LXX. ſtadiis a Corintho diſtans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc ſecuti ſumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. ſcribitur Κεγχρίαι. *M. du S.*

2. Ὅτε ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de ſaltatione, & ſæpius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epiſt. ὁ Θούριος ὅτε ὑπὸ ἀνθρώπου ὀφθαλμῶν ἀπιςότερος. *J. B.*

Ὅτε ὀφθαλμῶν ἀπιςότερος] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲ ὐν τὰ δὲ ὁμμάτων φαινόμενα πιςότερα εἶναι ἢ ὅταν δικεῖ. Οἰκ. c. 20. ὅτε δ' τυγχάνει ἴσως ἀπιςότερος ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* poſt verba Julian. Imperat. Epiſt. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιὸς. *M. du S.*

Ὅτε] Non ab oratore haec, ſed ab *Hiſtoriae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & noſtrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore*? Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia hiſtoriam conſcripſiſſe. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut neſciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipſe quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *ſcriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis ſcripta fuerit ab Herodoto hiſtoria, alibi quaeſitum eſt a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιςότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis eſt Thurius ille Orator? Neſcivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius ſunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὅτι τοὺς δράκοντας ἴφη —— πολυωχυίους εἶναι] Inepte Interpres priſtinus, (ait *L. Bos* Obſ. Crit. p. 52.) deceptus prava diſtinctione: *ut diceret, Partherum dracones (ſignum autem hoc multitudinis eſt ipſis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes eſſe,*

&

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Persida paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ ὅτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐπεράκει, ὥστε τὰς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους ὀδὲ, τέως μὲν ὅπλοις κοντοῖς μεγάλοις ἐκδεδεμένους, ὑψηλὰς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἄρχειν, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους, [d] περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστὼς ὁρᾶν αὐτὸς,

[d] Περισπειραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιπιεσ. Edd. male.

& in Persida generari. Tu distingue, ἃς τε &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem falsi perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lips.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanheimo* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περιπιεσθέντων] Γρ. περισπειραθέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περιπιεσθέντων] Legendum περισπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περιπιεσθ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* περισπειραθῆναι Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περιπιεσθέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Διψ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. περισπᾶν vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀνάχ. c. 51. *M. du S.*

Περιπιεσθέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi τὰ ἱλαρώτατα περὶ τὴν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. *De Dipsad.* c. 6. περισπᾶσθαι τῷ ποδί. Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σοῦ-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴν τοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τ' σκοπήν. ἡ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν ὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, ἡ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα ἡ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· ἡ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. ἡ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατ' τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἐμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὴν τ' [d] ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἔμελεν] Sic Edd. & M. Ἔμελλεν *J.* d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλοιο, μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιίᾳ & εἰρωνείᾳ. *G.*

25. Σοῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura.* Sed σοῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κράνειον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit ὁ δ'. VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin. ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἔμελεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. *J.* ἔμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἔμελλεν ὕτῳ, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἔμελλέ γε ὕτως ἀγωνιακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἡγουμένου ἐς τοῦτον κατόπιν τετραγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐς ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας παρεύηται, ὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχηται. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornua.* Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed pauciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lu-

cia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

35 Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ὑπὲρ τοῦ [e] Τίγρητος, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πενταχοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβών, 40 συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. Καίτοι ὑπογραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τῆς βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανῶν τῶν Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) 45 τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγήν, ὡς ὑπεξελήθησε) 50 τοῦ λέοντι, καὶ ὑπὲρ πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· ἅτε πάνυ μανιχῶς ἅμα

e Τίγρητι] Sic L. M. *B2. P. S.* Τίγριτι *J.* & reliqq. conf. ſupra c. 19. *f* Μηδίᾳ] Μηδίᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. *g* Νενικήκει] Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενίκηκεν *J.* & W. *h* Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδίᾳ M. *i* Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφηκότος habebant, ne *J.* & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. *k* Οὐολογ.] Τὴν Οὐολογ. W. *l* Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. *V.*

51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπιδείξεις νίκης. *G.*

* Μεσοπ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. *M. du S.*

tianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornua duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *J. M. G.*

Ibid. Ὀρθίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρθίαν ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. *J. F. R.*

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Reposuimus itaque ex Ed. *J.* Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ; quid πλαγία; ex Tacticis petendum. V. *Poſt.* De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. *M. du S.*

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. Τίγρητι] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. *B2. P. S.* & A. At in antt. τίγριτι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. Συγγεγραφέναι φησί] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. Ἀγῶνες. *Pueris* ſtadium, uti & *Pauſ.* 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Pauſ.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Pauſ.* 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Vorſtius* ἀγώνισμα curule facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. *M. du S.*

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλιπτ. c. 6. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τ γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοπόταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν ὁπόσοπερ καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τ νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμον ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρων πολλῶν καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέχειτο ἤδη γράψειν, καὶ τ περίπλουν τ ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καισίῳ πάντες ἤδη ἐπεραιώθησαν τ Ἰνδὸν πόλαμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τ τ ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam*, & *pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post

a Ὤκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μυξωμένη καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρων — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Ναυφ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani.*) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia prooemium jam est compositum, & ordo tertius.* Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ & Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καισίῳ πάντες ἤδη ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum.* *J. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐκ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐκ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio.* *J. G. G.*

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγιῶνα. *M. du S.*

66. Καισίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere resciisset, oblata etiam venia, destitit. *M. du S.*

70. Μαυζούρῳ] W. Μαυζίῳ. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι κἂν] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅττι κἂν ἐπί τι ῥῆμα γλ. Quin & hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae insciția delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis caussa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μυζυρίδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ὀπισελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῆσι, τὰ μὴ ἀξιόρατα ὄθ' ὁρῶντες, [c] ὅτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμθνοι, ὀπινοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάτθοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθη. ᾗ ὀπὶ τῷ ἀριθμῷ τ' βιβλίων ἔτι σεμνυνόμθνοι, ᾗ μάλιστα ὀπὶ ταῖς ὀπιγραφαῖς· ᾗ γὰ αὖ ᾗ αὗται, παγγέλοιοι· τῦ δεῖν Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. ᾗ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον πολύ. ἀπέγνων γὰ Δημήτριος [g] Σαγαλασέως Παρθονικικά· ὐδ' ὡς ἐν γελῶλι ποιήσας, ᾗ ὀπισκῶψαι τὰς ἱστορίας ὕτω καλὰς ὔσας, ἀλλὰ τῦ χρησίμυ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα ᾗ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

[b] *Μουζυρίδος*] Μουζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* [c] Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέπειν ἢ W. [d] Ὅττιτιεν] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. [e] Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ϵ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκαιρ— *Fl.* Ἐπ' ικ ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatum servant. [f] Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. [g] Σαγαλάσσιος] Σαγαλάσσιος emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ϵ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπικαίριμα quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asserant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἀκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἰροῦμεν, ὅτι νῦ ἦλθ' ἐπὶ σόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert ἰφιγ. 1358, 2. Ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ σόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μιλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθη λέγειν, μηδὲ εἰκῆ συνθήσειν τὰ προσυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poetae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ᾗ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala ut γόιμος, ἄλκιμος, φρόιμος, &, quod plane simile est, a καρπὸς κάρπιμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συνῆρ. No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Paus.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀττίδος] Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Casaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegesinous apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰ] Haec duo verba *Solanus* noster in *Justina* parenthesi includerat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰ Δημητρίου Σαγαλασίως] Clar. Ez. *Spanhemius* Dissert. IX. de Praest & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσίως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σίαγνησος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. *Alm.*

83. Σαγαλασσίως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe παρθινικα. Consule *Salmas.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. *M. du S.*

συγγράφειν ὅτῳ προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὅσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξης, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενναδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

Φημὶ τοίνυν τὰ ἄριστα ἱστορίαν συγγρά-

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ἐ τραχύδη P. b Δὴ] Ἤδη Fl. Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. d Συγγράφοιτα] Συγγράψοντα marg. *Alw.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἄμεσον, εἰ μὴ λύκον, εἰ πάντως μῆλον, ἀλλ' ἢ φαῦλον, ἢ ἐμοῦ βέλτιον, ἢ σοφὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀντεισάγειν, non eſt *deprimere*. Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato*. Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη ἐ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν· ὡς δείξης &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῦ ſaepe pro αὐτῦ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῦ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λαχθήναι πιθανώτερον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus ſit hiſtoriam, duo quidem iſta maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri neſcium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquiſita ſit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia conſilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non ſunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis eſſet pretii, ſi refingere, & inſtaurare talia poſſet, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de ſtanno, aut ex Cononе Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φοῦλα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔοικε· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. εἰ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ πρὸς τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ [a] ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μελαπλάσαι καὶ μελαχρωσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον [f] ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

[a] Ἂν] Deeſt in M. & *Fl.* adeſt in cett. [f] Ἐκ] Sic L. M. & *Fl.* Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμου τοῦ βουπόλου φασὶ φέρεσθαι τὸν Κρολομάντιν Μίλωνα μεγαλοφυῶς τὸν ὀλοὸν τὸν ῥώμυλον τοῦ σώματος. Θεσσάλους δὲ μόγις (2) τὸν Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἐθαύμασε λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος ἕνεκεν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μόγις ἰσχύειν καλαβίνος δὲ ὡς τὸν Εὔμηνον, καὶ Θουκυδίδην ἀσπίδος, λαμβάνει μόγις τὸν λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἄλλως πως (5) αὐτὸν, εἶτα (6) ἀσπαθεῖ. (7) καὶ δὶς ἢ τρὶς τοῦτο ἐπείσθη. καὶ μὴ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως ἐς τὸ γόνυ. καὶ τέλος ἀμάρβος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἔφο-

(8) Ὡς ἐπ'] Ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτὼ, in Editionibus, ſed in MS. eſt σπιθαμὰς, ut hic habet noſter. Haec ille. Ὡς ἔπος γ' ἐμὲ C. etiam prave; ſed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *J. F. R.*

(9) Ἐπίνωσεν] Eſt apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) Ἐσπούδειν] Sic ex C. reſtitutum, quum in editis legeretur ἐσπούδιν. Sed & ex *Aeliano* poterat reſtitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *J. F. R.*

(11) Δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ἐκ ἐδύνατο, & *Solanus* ἐ μὲν inde fecerat, ſine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam ſatis ſit. In *Aeliano* eſt ὁ μὲν ἀπὸρ. ἐσπούδιν, ὁ μὲν ἐδύν. *J. F. R.*

(1) Tota haec hiſtoria verbatim petita eſt ex *Aeliani* Var. Hiſt. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & ἐδύν quod poſt σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Σῶμα ἐδύν *Aelian.* *J. F. R.*

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος reſtituit idem ex C.

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* *J. F. R.*

(6) Ἀπωθεῖ] Suſpicatur *L. Kuſterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius ἀπωθῆται ſcripſiſſe *Aelianum* (ex quo haec verba eſſe deſumta ſupra dictum) ſed falli *Kuſterum*, & ἀπωθῶ recte ſe habere ac promiſcue ἀπωθῶ & ἀπωθοῦμαι uſurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiſſ. F. L. *Abreſch.* in Animadv. ad *Heſychii* quaedam loca. Vid. *Miſc. Obſerv.* menſ. Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implent idem *M. du S.*

ſonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν ſic poſitum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἄρας ταῖς μητράσιν ὑποπλάσασθαι αὐτούς. *Agni matribus SE ſubſternentes, ſubnixi, ad ſugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψασα ἑαυτὴν diſerte ſcribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. ſeq. ubi rurſum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

1. Οὐδ'] (Deeſt ex Gr. ταῦτα δὲ λελίχθω ὑμῖν σὺν ἐπὶ λοιδορίας μόρει.) *A. V.*

Ibid. Μῶμος μωμήσαιτο] Hunc locum imitatus eſt *Ariſtaen.* Epiſt. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Joſ. Merceri.* *J. B.*

4. Κορυφαιότατα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magiſter*, hanc vocem hic ridiculi cauſſa adhibitam eſſe a *Luciano*. Vide notam ad Σολ. c. 5. *M. du S.*

16. Ἀπὸ κασσ.] Flor. ἐκ. *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis eſt. *M. du S.*

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆ τέχνης καὶ τὸ τῆ συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος[b], καὶ Ἡρόδικος[b], καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς οὐκ [c] ἂν ὑποχοιτο[d] ἄν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic

a Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλάπου junctim *F. H. Fl. B2. S.* Ἀλλά που P. ſed interrogandi ſign. ego addidi. b Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζος male Edd. & M. c Οὐκ] Deeſt in M. & omnibus Edd. Adeſt in ſola *F.* Et ſic emendarant *Marc.* & *Vorſt.* d Ὑποχοιτο] Ὑπέχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος ὁ Ἰρόδικος ὁ Θέων] Γυμναστὴ ἀξιώνυμοι ἔτοι M. Γυμναστὴς ἀξιώνυμος ἔτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Milони opponitur, a Comico *Ariſtophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόωνος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. ſ. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas, qui in deliciis Juliae neptis Auguſti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Ariſtoph.* Avium 1406. Add. *Caſaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ ποῦ legimus ἀλλὰ πῶ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo eſſe ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. deſumptum, iisdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro ὡς ἔτος, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro καὶ ὁ μὲ λαδρᾶναι μὲ ἔσπουδιν, extrito poſteriori μὲ, emendatius legas, καὶ ὁ μὲ λαδρᾶναι ἐσπούδιν. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inſerit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorſt.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Ariſtoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆ τέχνης καὶ τὸ τῆ συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte ſcribitur in Cod, P. In reliquis ἀλλὰ που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hic voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe *Demoſthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. ſic ſcribit. τοῦτ' ἂν δεῖ προσεῖναι τοῖς δ' ἄλλα ὑπάρχει. Uſurpat tamen noſter iterum 55. B. C. Vide tamen ὁ. εἰκ. c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo uſurpat noſter. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur ſuſpicatus eſt legendum προσιόντων, non credo. Vid. Noſtrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. R.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male ſcribitur ἴκχος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abſtinuiſſe tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc ſcripturam reſtituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnaſtam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Baſ.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Baſ.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctiſſimus. Conſ. *Suidam.* *M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari poteſt, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μιξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲ ἔπειτα καὶ μάλιστα ἑαυτόν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themiſtius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκου τοῦ γυμναστοῦ τοῦ Ταραντίνου & Ἡρόδικου τοῦ Συληβριανοῦ (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτριβίου. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abſtinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὴ τῷ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον εἶναι τῇ ψυχῇ κεκλημένους, ὡς λόγος, ἔστι τινὸς πώποτε γυναικὸς ἤκουσε, καὶ δὴ αὖ παιδὸς οὐδὲν τῇ τοῦ ἀσκητέως ἀκμῇ. Et *Euſtath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἴκκῳ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπειρίτως δειπνούντων. De his igitur cum conſtet, illud mirari ſubit,

hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-

δίκαιον ὠφελαβόντες, εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ ἐρασθεὶς μητρυιᾶς ἐραθεὶς, καὶ ἐφ' ταῦτα καλὲσκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῦ Σελεύκυ Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

e Διὰ ταῦτα] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόκοιλο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas supereſt, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καλοσκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τῦ βίου ζητοῦντες, καὶ ὠφελεῖν ἀτρίμα καὶ θεραπείας ἀμελεία, καὶ τροφῆς ἀποχῇ talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. seq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J.M.G.*

24. Ὑπόκοιλο ἂν σοι τοῦτο Περδίκκας] Οὐ τοῦτον Περδίκκας. *Th.M.*

Οὐχ ὑποχ.] Sic Ed. *F.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Marcilius*, & post eum *Vorstius*. *M.du S.*

Ibid. Περδίκκας] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἱππ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit ea tenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macetа, regis Perdiccae soror. V. *Thucyd.* II. 101. sub finem. Sed soror haec, neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. *M.du S.*

25. Εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐραθείς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin sint ὑποκολιμβᾶν, & margini a *Magistro* adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ ἔτός ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πάνυ τὸ τῆ χρῆς, καὶ τὸ τῆ συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ εἰς ποίησιν τῆ προσόντων, ἀλλ' εἰς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν. *Verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppeditent ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppeditent ea, quae adsunt.* Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur.* hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. *J.G.G.*

27. Ἀντίοχος ὁ τῦ Σιλεύκου Στρ. &c.] Iterum infra Ἱππ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M.du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Paus.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ victisse traditur. Ter olympicam coronam reportasse narrat *Dion. Chrys.* 230. A. *Suidas* tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Paus.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Paus.* l. c. Vide nostrum *Herod.* fin. Εἰκ. c. 19. & Ἐκκλ. c. 12. *M.du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemsth.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Wasse* Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui tur-

δάμαλι τῷ Σκοτισσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν [a] ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παιδαπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μέλλῃ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ ὀπίσθιον τοῦτο τῆς ὑποχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τοῦ πράγματι [b] ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ οὕτω μωραίνοντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῇ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνοιντο, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.

[d] Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ἤυλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῆς χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά

mante Scotuſſaco comparari poſſit : verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum : ſed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quasdam rectas : ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat : alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat ; facileque

a Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. b Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. c Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. ſolus. d Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογίτης. Θεωγίτης athleta apud *Pauſan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικοῖς παραγγέλμ. *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. *J. F. R.*

33. Ἀπίσω] *Ariſten.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἂ χρὴ, καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν ἱκοῖτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι ἐ γὲ] Ἀνακολουθία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt : Καί τοι ἐ γὲ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν ἐ ἤυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ οὐ μιλαχειρισαίτο ἐφ' αὐτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere : quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet : ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἐπεὶ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus : *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet : monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba : καὶ γνώμῃ στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικὴν ἐ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τὶ ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν, male vertunt : *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν ἐ ἐρεῖ τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδοθεὶς, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῶς ἀλλ' ὀξὺ διαφερόντως] Παραδοθεὶς. ὁ συνεῖναι τε ἐ εἰπεῖν ἀγεννῶς ἀ. ὁ. δ. *Th. M.*

52. Συνιέναι] Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

τε ἂν μάθοι, ᾗ εὖ μεταχειρίσαιτο ᵉ ἐφ' ἑαυτῷ.

Καὶ τοίνυν ᾗ ἡμῖν τοιοῦτός τις ᶠ ὁ μαθητὴς ὢν προδεδόσθω, συνιέναι τε, ᾗ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ διεδορκὼς, οἷός ᾗ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, ᾗ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, ᾗ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ᵍ ἔχειν, ᾗ, νὴ Δία, ᾗ ἐν στρατοπέδῳ γεγονὼς πόλει, ᾗ γυμναζομένους ἢ τακτομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ὁπόσα, ᾗ τί ἐπὶ κέρως, ᾗ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, ᾗ πόθεν, ᾗ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τ' καλοκαγάθιόν τις, οὐδ' οἷός πιστεύειν μόνον τοῖς ʰ ἀπαγγέλλουσι.

Μάλιστα δὲ ᾗ πρὸ τ πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τ γνώμην, ᾗ μήτε φοβείσθω μηδένα,

ᵉ Ἐφ' αὑτοῦ] *Αὐτοῦ J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. ᶠ Ὁ μαθ.] Ἔστω ὁ μαθ. M. male. ᵍ Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἴσχων. Sed ἴσχειν etiam Cod. W. ʰ Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγίλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνίοντα] Obsecundavi *Solano*, συνιόντα edens, pro vulgato συνιῶντα, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνιῶντα quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιῶντα idem esse quod συνιόντα, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit obortiri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. ὅτου δὲ τὰς ἀληθείας παρῇς, ᾗ μὴ βαθέως συνιῶντα διανέμει. *Ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur doloso.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνιῶντα, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expressérint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τ πολιτικῆς, ᾗ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἴσχων] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; ᾗ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἴσχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribilones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in tex-

tum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ἑξὺ διδόμενος in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἴσχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷός ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἴσχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἴσχων an ἴσχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κέρως — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγίλουσι] Ed. *J.* ἀ—γίλουσι. *M. du S.*

δένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὅπῃ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸ ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσῃ ὅπῃ τὴν Κλείτου σφαγήν, [b] ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένην, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. μηδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, ὁ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικός ἄνθρωπος ἦν· μηδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσορῇ, ὁ τοῦ Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem : neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mori-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* *b* Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. *c* Μανικὸς] Μαλιτιος M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸ ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲ πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δίνειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συμβὰν τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀμαυρωθῆναι τὴν ὄρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. Ἀπὸ Θουκυδίδην δὲ οἱ τισιν ἀντιγράφοις Μεθώνη Φερὴ ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſiæ Methone oppidum ſitum eſt, quod cum oſſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἐξῆς δ' αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καλαλέγονται, ἡ μὲ ἣν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει ἐν τῇ εἰς Θράκην, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάρανος de Philippo : Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὀνόματι βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam fortè erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio : Φίλιππος Ὀλυνθίων εἰς Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πύργον, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι τοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Calliſthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. ὑπὸ αἰγῶν, καὶ ὑπὸ ἵππων. & IV. 112. ὑπὶ ἱππείων. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans haec ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturae rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. ſ. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quintilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloſſ. videtur. τὸ μει-

λίτω

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis imλῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιότατον) ὑπ' ἀδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. ὁ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καλαναυμαχῶσιν, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καλαδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ [d] μὴ εὔξασθαι δέον μή τι [e] παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἐνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναιρέψαι μᾶλλον τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπο-

[d] Μὴ] Aberat ab M. Sed ſupraſcriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. F. H. P.* [e] Παρέλιπεν] Παρέλειπεν W.

λίτου λιθοκοπῶν repetendum. i. e. μήτε μελίτου αὐτῷ Ἀλέξανδρος. *F.G.*

75. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο] Ἡ σφαγὴ ſcil. *F.G.*

78. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat*. Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι & κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Exx loquutiones ſibi prorſus reſpondent. *F.G.*

80. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ τῶν Συρακοσίων πάντα ἰσορρῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. *F.G.G.*

81. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. Νικίου τελευτήν] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. *J.F.R.*

90. Ἐκεῖνος ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th. M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα ἐκεῖνα τότ' ὁ λέγων ἀδικεῖ· πάλιν εἰ δέον εὔξασθαι παρέλιπεν, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ἀντ. 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, πφούσῃ & ἀγρυπνούσῃ διανοίᾳ τοῦτο ποίησον. In M. μήτε ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μήτι, quae, caeterorum rationi coliara, abundat. Itaque idem hic valet μήτι quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *J.M.G.*

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Γυλίππῳ VII. 73. *M. du S.*

1. Ἐπιτελεῖς] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

πολαῖς ⸗ξατείχισμα, καὶ αδῦσαι δὲ τὸν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τ κατάπλουν [a] Γύλιππον διατειραι μέλλοντα ⸗ποτειχίζοντα, καὶ ⸗ποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους ⸗πιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μὴ τ [b] πρώτων τῶ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν ⸗πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τῶ δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῶ ὤν, ἡ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν ⸗πορφυρᾶν, καὶ τρεπτὸν χρυσᾶν, καὶ ἵππον τῶν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τ ἐν τῆ γραφῆ ἐπαίνων. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ⸗ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς,

positam, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis intercludit: & tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, & torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucy-

a Γύλιππον] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. *b* Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* *c* [*]Αν] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. Cod. & Edd. *J. H. P.* *d* Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *A1W.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. *e* Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. J. H. P.* *f* Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forsan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* lib. p. 297. Ed. *Bas.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non semel alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De spe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἑᾶν Καρχηδονα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τ' Ἑλλάδος, τ' ἐκεῖ προσγενομένων πόλεως τῷ εἰκότι ἄρξοιεν, ἢ κακῶς ὁμοίως γε Συρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. *J. M. G.*

14. Ἀρταξέρξου] Testantur Hebraei scriptores nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Ctesiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Ctesiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν ⸗πορφυρ.] Ctesiam hic tangi credibile est. De *Candye* non diademate, sed toga, *Spanhem.* de usu & praest. num. Diss. 8. p. 457. *Torque* non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat *Casaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάλλιστ' δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπέροχος ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipsi.* Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. *J. M. G.*

16. Ἵππον τ Νισαίων] Nisaea regio est Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet , tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati , ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una, & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

ὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολλὰ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ ἀλήθειαν περὶ πλείονος [g] ποιήσεται τ [h] ἔχθρας· κἂν Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, [i] καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ [k] τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τ δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, σποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκροάσεις, ἀλλ' εἰς τὰς μὲ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τ τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ἧς πάλαι ἡ ἱστορία [l] ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, ὡ μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἡ γυμναστικήν. Ἀλεξάνδρῳ γοῦν καὶ τοῦτο σπομνη-

[g] Ποιήσεται] Ποιήσηται W. male. [h] Ἔχθρας] Τύχης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. F. H. P.* & Codd. M. P. [i] Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. [k] Εἴ τις] Εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. F. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. [l] Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus , ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſzi equi meminit. *G.C.*

Ἵππου τ Νισαίου] De quibus dico alibi. *F.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M.du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M.du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ σωφροσύνῃ θύει. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τ ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc , ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus , immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *F.F.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma , & menſura certa.* non ut interpretes, *una ulna.* *F.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *F.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθ αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *F.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic ὐ. εἰκ. c. 22. *M.du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *F.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κομμωτικὴν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲ ἐν ἰατρικῇ . . . ἡ ὑποκριτικὴ κολακία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τ αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, πανοῦργός τις & ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι & λειότητι & ἐσθῆσι ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ ὑπὸ τ γυμναστικῆς φυσικοῦ &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλί-
γον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών,
[c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε
[d] ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι,
καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γὰρ ἐ
μικρῷ τινι τῶν δελέατι τούτῳ ἀναστάσειν
ἕκαστον τῶν παρ' ἡμῖν εὐνοιαν. Ὁμήρῳ
γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα
συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ
πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς
ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέ-
μενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. ἐὰν γὰρ
εὑρίσκωσιν ἢ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφο-
βος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας
καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι,
τὰ σῦκα σῦκα, τὸν σκάφην δὲ, σκάφην
[f] ὀνομάζων, ἐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *One-sicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola *B*2. recte. Ὃς male reliquae. In M. ὃς ſupraſcriptum eſt. *b* Ὀνησίκριτε] Ὀνησίκρατες *P.* miſere. Ὀνησίκρατις male etiam ceterae. vid. nott. *c* Ὡς] Ὅπως W. *d* Ἀναγινώσκουσι] Ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant *J. Fl. H. P.* *e* Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. *f* Ὀνομάζων] Ex *Jenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B*2. In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Περ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio*. Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Θνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχικυβερνήτην noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγινώσκ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεὺς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παῤῥησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὐνους μήτε δυσνους, qui veriſſimus etiam hic eſt huius vocis ſenſus, uti & in Ἑρμ. c. 64. Ἀμαυσίας ἀκριβοῦς & ἀδικάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam Z. Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum* scribere se ait; *quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere:* subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονείμαι πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί ἄπρακτ) λέγων.

'Ο δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· [g] κτῆμά τε γὰρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, [h] ἢ ἆθλον ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν σκοπούμενος

[g] Κτῆμά τε] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. [h] Ἢ ἆθλον] Εἶτε ἆθλον male *Fl.* ἢ ἆθλον cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφω] Male interpres *σκάφην ligonem* interpretatur. Id est, *sinum, situlam.* Hesychius: σκάφαι ὑποκλίσια: id est τρύβλια. *AE. M.* Idem prorsus invenio in notis *Gujeti*, quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὀνομάζων] Legendum meo judicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ τίμων, οὐδὲ φειδόμενος, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*, &c. Vulgo ὀνομάσων. *J. J.*

Ὀνομάσων] Frustra sollicitat Cl. *Jensius* hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προσλαλίας, c. 1. sub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τε] Verba *Thucyd.* sic habent; κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα quod tamen omnes insidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται, Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praesens*; sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὴν γλυκὺν λόγον, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε . . . . οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθειαν ἐπὶ πᾶσι. Appolite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. 1. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit* κτῆμα, *non* ἀγώνισμα. *Citat idem* Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἰσο-

θοῖλο ἱστορίας, ὡς εἴ ποθε ἡ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] πουσί.

constituat historiae: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quemodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ τὸν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὸν δὲ φωνὴν, καὶ τὸν δεινότητα μνείας ἰσχὺν, τὸν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τἄλλην δὲ [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, ἀκχέσθω τὸν γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολίτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus *& inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τῆς [c] συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, ἔστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτῆς, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶ-

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Πουσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλεσι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητορίας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφέως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφεῖς male *S.*

77. Κάρχαρον] Τραχῦν. *G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praepositi. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπεν. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἀπέβλεπες. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. ἐς ὕλαν ὕδωρ ἰσχίας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς τὸ πόλεσι] Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἰδιωτείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκμάζειν δ' Ἀλκιδάμαν ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκμάζειν ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt: *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς τὸ πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* τὸ ποσί. *J. B.*

Τοῖς τὸ ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς τὸ πόλεσι, legere τοῖς τὸ ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut *Nicep.* c. 4. & *Z. tp.* c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τὸν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicente, in

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τ@, σαφῶς δηλῶσαι, ϗ [d]φανώταλα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορρήτοις, ϗ 90ἔξω πάτυ ὀνόμασι, μήτε τοις ἀγοραίοις τύτοις ϗ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τὸς πολλὸς συνιέναι, τὸς δὲ πεπαιδευμένυς ἐπαινέσαι. ϗ μὴν ϗ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, ϗ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα 95ἔχετω· ἐπεὶ τοις καπηλυμένοις τὴν ζωμὸν ἐοικότας ἀποφαίνει τὸς λόγυς.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, ϗ προσαπτέσθω τι ϗ ποιητικῆς, πᾶς' ὅσον μεγαλήγορ@, ϗ διηρμένη ϗ ἐκείνη, ϗ μάλιθ' ὁπόταν ἐν ταξεσι, ϗ μάχαις, ϗ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῆ τιν@ ἀνέμυ ἐπυριάσοντ@ τὰ ἀκάτια, ϗ συνδιοίσοντ@ ὑψηλὴν, ϗ ἐπ' 5ἄκρων τ κυμάτων τ ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὀπὶ

[d] Φανότατα] Ex W. dedi. Φανότατα Edd. [e] Συνίναι] Sic Cod. P. & Edd. J. P. H. Συνῆναι W. & Fl. [f] Ἐπουριάσοντος] Ἐπουριάσαντος male W.

89. Μήτε ἀπορρήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μισθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Δικ. c. 33. Πανθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάρχαρον] Vid ſupra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τ πολιτικὸν ἠκριβωκὼς, τὸ πᾶν, ὡς ἁπλῶ εἰπεῖν, πάντων ἔχει πανταχοῦ τοῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ ϗ λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγοραῖον ϗ πανηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανότατα] W. at reliqui φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπὶ τοίς] Docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπὶ τοῖς κατηρτυμένοις τ ζωμὸν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἰδίσματα non ἰδίσματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito*, aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπὶ τοῖς κατηρτ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τ ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ καταρτυσει ſimile verbum habent verſalzen. *J. M. G.*

Ibid. Κατηρτυμένοις] *Ariſt.* Rhet. III. *Ald.* Ed. pa 552. 1. ὃ γὰρ ἰδίσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδίσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit *Baiſius.* p. 121. *Verſ.* *M. du S.*

ὅπῃ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὴ κάλλει ϗ τῷ μεγέθει τ̃ λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιωμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τ̃ καιρὸν ἐνθουσιῶσα. [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστος ὦσθῆναι, ϗ καλεσχθῆναι ἐς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα [c] φυσητέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, ϗ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος ὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον δ' ἐφ' ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, ϗ ἑρμηνείαν πεζὴν συμπαραθεῖν, ἐχομένην τ̃ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τ̃ Φορᾶς.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τ̃ ὀνομάτων εὐκράτῳ ϗ μέσῃ χρηστέον, ὅτε ἄγαν [e] ἀφιστᾶσα, ϗ ἀπαρτῶσα (τραχὺ γὰρ) ὅτε ῥυθμῷ πας' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

a Κίνδυν . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον *P. Ald. Fl. H. Ba. S.* K—ον μ—ον *J.* & M. b Τότε] Sic *J.* aliae τό, τε. c Πνευτέον] Ποιητέον male W. d Λόγοις] Λόφοις prave M. e Ἀφιστᾶσα] *Steph.* ἀφιστῶντα.

9. Κίνδυν — τότε μέγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον ὦσθῆναι, ϗ καταισχθῆναι ἐς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, ϗ καταισχθῆναι ἐς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορύβαντα. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiaris enthusiasmo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πνευτέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, ϗ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις ἐν λόγοις πάθος ὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. *Aristophanes* vocat ἱππεβάμονα ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βοῶπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaster* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογρύμων, μεγαλογρύμων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* *J. G. G.*

Κίνδυνος] Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστος. M. & *J.* κίνδυνον — μέγιστον. *M. du S.*

11. Κορύβαντα] Κορυβαντισμόν. *F. G.*

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

20. Οὕτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. *M. du S.*

26. Συστατέον] Angl. συναπτέον. *J. B.*

Συναπτέον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συστατέον. *M. du S.*

32. Καὶ ἤδη ἐ τοιαῦτά τις, ϗ συνθετικὸς τῷ πιθανωτέρου ἔστω] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς est ad *componendum ha-*

47. Res autem ipſas non temere conne-
ctere oportet, ſed cum labore & aerum-
nabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius
de iisdem judicio. Et maxime quidem,
quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*;
ſin vero minus, fidem illis habeat, qui
narrant incorruptius, & quos conjiciat ali-
quis minime ad gratiam vel odii cauſſa
ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adji-
cere. Et hic jam ad conjecturam acutus
ſit, & qui argumentis elicere quid ſit pro-
babilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut plera-
que, primo quidem commentarium quod-
dam illorum contexat, & corpus faciat in-
forme adhuc, & artubus ſuis nondum
diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchri-
tudinem inducat, & dictionis colorem ad-
dat, & orationem rebus accommodet, &
compoſitioni ſtudeat.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi
ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε
[f] συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαι-
πώρως πολλάκις περὶ τ' αὐτῷ ἀναχρίνον-
τα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶν-
τα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγου-
μένοις προσέχοιτο, καὶ ὃν εἰκάσειεν ἄν τις,
ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν,
ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κριτικὸς ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῇ πιθα-
νωτέρᾳ ἔστω.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ
πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν [h] ὑπόμνημά τι
συνυφαινέτω αὐτῷ, καὶ σῶμα ποιείτω
ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα [i] θεὶς
ἢ τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρω-
σάτω τῇ λέξει, [i] καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθ-
μιζέτω.

Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁ-
μήρου Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τ' ἱπποπόλων Θρη-
κῶν

[f] Συναχτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον Edd. omnes male. [g] Πρῶτα] Πρώτου S. Sed πρῶτα Fl. J. P. H. & W. [h] Αὐτὸν] Αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. J. H. P. & W. nam ſic ſcriptum fuit. [i] Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a Fl. [k] Ὅλως] Ὅλος J. [l] Μὲν τ'] Τῶν μὲ S.

habilis? Imo συνθετικὸς τῇ πιθανωτέρᾳ eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐκ ὡς ἔτυχε συναχτέον. res ipſas non ſunt temere congerendae, corrudendae. Nam συνταχτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J.G.G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς ἐφεστηκότας μὲ τὰ πρῶτα. Sic οἷα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſt.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ἥρωσι pro ἡρωϊκοῖς exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, licet & nobis pauca addere ex aliis. Οἷος ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — ἀποτρέπει, ac non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα Βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότηρι pro πότηρα rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἡγήσασθε μὲ τ' ἀδίκημά μοι τὸν τίχτοντα τοῦτον, ἴσα γενητῶν ἡμῶν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕψιστα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J.F.R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημα—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νόσφιν ἰὼ' ἱππουρίδων Θρηκῶν καθυπέρθε μάλα
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ἐ ἱππημολγῶν.

J.G.G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱππουρίδων Θρηκῶν γῆ] Mallem τὴν τ' ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nám ſic recte eadem

χῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Μυσῶν. χρὴ ταῦτα γὰρ καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλάτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίθασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαιντο, κἀκεῖνό γε ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπίνοιᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram; nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, & , quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti , enarret ; jam vero Perſarum : tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat , neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes excenſum prohibeat : ad duces quidem primum ; & , ſi quid illi imperent , illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur : & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab *S.* b Τὰ] Abeſt in W. c Ἀκουέτω] Ἠκέτω *Fl.* Ἀκουέτω M. Ἀκουσάτω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὰ τῶν ἱππικῶν Θρᾳκῶν, καθοπλίσεις, ἄρτι δὲ τὰ Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J. F. R.*

51. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίθασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J. G. G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* non longe ab initio, & in *Lyſand.* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum , prohibente Demoſthene. *J. M. G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίθω] Codex vetuſtus melius : πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσω. *in his omnibus ſit modus , teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt : καὶ πρὸς πάντα σπουδάτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπιτάσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν , *Ac ad omnia properet , & quatenus fieri poteſt , idem tempus habeat , tranſvolet-que ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat ?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia , Media, Iberia , Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit*, hoc eſt ſemper & ubique , ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto , ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis : ἃ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πέπραται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι , καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribunt , ſed quae dicenda ſunt , etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J. G. G.*

59. Ἐπίσω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet*, ad illa transeat, debebat: ad *illa transeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat* , mox dicit ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. ſeq. iterum , ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H. V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet*, verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat* , (ſive *urgueat* , ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim , etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi , quia ab ejus mente prope abeſt. *J. F. R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum , cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt , quem pro lubitu modos faciens edi voluit ; quod fit , dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur , quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Εἰκ. c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κίντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κίντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt , induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe , quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον [d] ἐπέχω, μὴ ἐς κόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· καὶ σήσας ἐνταῦθά πω ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλεπείγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς [e] Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῷ ἀπολείποιτο.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν ἀπαχέθω τὴν γνώμην, [f] ἀθόλῳ, καὶ σιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· καὶ οἵαις ἂν δέξηται τὰς

[d] Ἐπίσω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἐπίσθω. Edd. male. [e] Μηδίαν] Nihil hic variant M. *J. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδίαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. [f] Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. [g] Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus; certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. *M. ad S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in ſepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. e. *Smetii* epiſtola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipſisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118. conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaeſt. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, nec ne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora majores, immo inverſas, ſi objectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur ejusmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae*? Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror, etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, diſerte mentionem injicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὸν λίθον Ταύτῃ ἰώμας, τὸν καλὸν, τὸν ἀφῆν, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταύτῃ λαβὼν — Ἀπωτέρω σὰς ὦδε πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι. i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delevero literas ſcripti.* i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto **Geletterd Zeelandt**, tribuit *Zachariae Janſſonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τ' ἔργων, τοιαῦτα χ' διηγείσθω αὐτὰ, ἀμφίτροφον δὲ, ἢ ὠδ' ἔχειν, ἢ ἑτεροίχνιον, μηδέν· ἐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενα ὅτι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, ἐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τ' ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίαν ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] ἐδὲ γὰρ ἐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τ' ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προπεβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων προπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τ' ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τ' ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τῆς συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀμφιθέαζ τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι.] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σχοπὸς τ' ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισις, ἐστι, ὡς ἔφη κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδεύμῃ. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφικὴ. & exciditſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ ὠφελ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae ἐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλαφρονεῖν. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Urania. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur dilucida reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσ-αλα ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμεν@ οἴη), μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ 95 τότε ἀπηκρίβω), καὶ τ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ τ ἱςορίας Φειδίᾳ.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίας@ μὲν ὅλε ποιήσε) ἡ τέχνη, h ὅταν μὴ πάνυ καλεπύνῃ τὸ πρᾶγμα, I i προδιοικήσαθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσε), τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τ k λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν ἡμόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τ εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν l ἢ εὐμάθειαν m εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρη- 10 σίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕςερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμεν@, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τ γεγενημένων.

Τοιού-

g Μετὰ] Sic legere *F. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. *h* Ὅταν] Ὁπόταν ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cett. Edd. *i* Προδιοικήσαθαι] Διοικήσαθαι *Fl.* ſola. *k* Λεκτέων] Λεκτῶν W. *l* Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan.* *m* Εὐπορίσει] Sic *F. H. P. Ald.* Εὐπορίσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα δὲ τῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν & εὐμάθειαν & εὔνοιαν ἀπεργάσαθαι· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι λόγ τ ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὔνοια. τὸ μὲν γὰρ τ ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμενῶς δέξοιντο [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τ ἀκροατῶν ἐςίν. ἐκείνους γὰρ οἴηται τοῦτο ὥσπερ & ἡ προσοχὴ ὁ μάλιτα μεγαλοποιὰς δίκαιαι ῥήτορες, οὗτος & τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερι διλέωτι τοὺς ἀκροατὰς ἐλθ. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον & ἡ εὐμάθεια τὸν τῦ ῥήτορ@ ὑποτόχιων γενήσεται. ἐπ' ὠφελίαι μέντοι & αὐτὴ τ ἀκροατῶν. ὥςε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τ ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ & ὡ ταῖς ἱςορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔτρων τ ἐλίφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγνῃ. *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarcke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσ@ μὲ ἐς ἔργα & ἀνδρῶν χεῖρας, ἴσμεν ἐν παλαιοῖ δήλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἑωράκεσαν ἄρχων, πλὴν Ἰνδῶν τι αὐτῶν, καὶ Λιβύων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ & Ὅμηρ@, ὃς βασιλεῦσι κλίναις μὲ & οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεςέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντ@ μόνῳ εὐδόκιμον ἐποιήσατο. *F. F. R.*

84. Ἡλείων] V. Ἔνυπ. c. 6. *M. du S.*

87. Ἐκθυάζων] Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. *F. F. R.*

89. Οἰκοδομήσαθαι] Flor. οἰκονομήσαθαι. *F. B.*

Οἰκονομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσαθαι. *M. du S.*

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροάσθ@ ὦσι μὴ ταῦτα ὁρῶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea quae narrabantur.* *H. V.*

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ & τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τ λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quaenam ſint dicenda.* *F. G. G.*

14. Ἡρό-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum*; *etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ὀπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς καλλιεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ [b] αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς [c] ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἀλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεχόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις διακεκομμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. *b* Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὴ. *c* Ἔφην] Ἔχειν male sola *A*. *d* Τρόπῳ] Τρόπων L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδειχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τοῦ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι οὐ αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐκ ἄλλα ἐπὶ ἴσον χρόνον. *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρόσχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κολαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἴσχειν in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione, quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅτι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παρατρέχοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μέγαλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἂν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἡ παρασκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην [g] ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, [h] εἴ τι καὶ χαίκειτο παρεσκευασμένον· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τῇ χρησίμῳ καὶ σαφεῖ ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παρῆλθεν τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

e Λαγωοῖς] Λαγωοῦς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. f Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. g Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. h Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. i Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρὼν marg. *AIW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βρῶμα ἢ ᾠξεικισμένη ἴξωσιν τῷ κρομμύου λεπὶς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὀξὺς δὲ πᾶσα ἢ λοπάδιον ἢ χύτρα χαλκῆ γίγνεται. *V.*

* *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τῆς λοπάδος, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *lomlum*, *capulum* significat. *J. Clar.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἴφη jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas*. Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἐπαινοῦσι & ψόγοι, *breves* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. A. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Suetom.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν δίει ἕπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῆ Ταντάλῳ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῆ λόγου χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειῶδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τ [d] λοιμὸν διηγῆται, ἢ μακρὸς εἶναι δοκῆ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἴση γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται [e] αὐτῆ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγους ἐρεῖντά τινα δέῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα· λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι ἥντ τ λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

putas, verſibus aquam ad labra uſque Tantali perduxiſſet? deinde quot *aliis* circumegiſſet Ixionem? Potius vero Thucydides ipſe, parce hac orationis forma uſus, vide, quam celeriter deſiſtat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obſidionis formam explicavit, neceſſariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracuſiorum portum. Cum enim peſtilentiam deſcribit, & longus eſſe videtur, at tu res ipſas cogita. ſic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem perſonae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidiſſime haec quoque. Quin tum etiam permiſſum tibi eſt rhetoricari, & vim dicendi oſtendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

a Χρῆμα] Sic marg. *A1. F.* & Mſ. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. b Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *F.* quae Χρειώδης. c Ἢ] Ἦν M. male. d Λοιμὸν] Μὲν tantum M. e Αὐτῆ] Deeſt in *Fl.*

muſ, non putat intelligendum hic noſtrum Ex. *Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e ſorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere deſignari, cum nulla alia additur diſtinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Caſ.* ad *Athen.* 147. (Conſtat, doctiſſimum virum calumniandi anſam invidentibus praebuiſſe, quod multa quidem ſed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum eſſe malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inſcriptum coactus eſt edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Iſter dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium reſpici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc eſſe, credit Illuſtr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *F. F. R.*

67. Πόσοις ἔπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *F. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod nimius non ſit in deſcribendis παρέργοις μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῆ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περιοχῇ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem* inepte dici. Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειῶδες, *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens.* De Soſtrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *F. G. G.*

73. Χῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῶμα pro χῆμα, quod recte exhibet Ed. *F.* *M. du S.*

74. Ἔτι πόλεων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etſi vulgatam exhibeo. *F. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin ſexcenta & noſtri & optimorum quorumque ſcriptorum loca damnanda eſſent: ſed illud offendit, quod libros omnes obſedit, ἔτι πολίων χῆμα, in concinnum profecto, ubi id quod conjunctum eſt, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipſa ſingularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum eſſe, ac ſine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec ſtudia, vel tam moroſi, quin nobis aſſentiantur. Deſcribit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam χω-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent; & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

μένοι, καὶ ἀδιαπεμφθήτοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὴ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄπαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῆς δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ ἡ αὐτίκα Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγορήσαντι τῶν πλείστων, καὶ ἀλγατριῶν παισμόνῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

[f] Καὶ μὴν καὶ μῦθόν εἴ τις [g] παρεμπέσοι, λεκτέον μοι, ὡ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέον τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι τε καὶ αὐτῷ. [h] σὺ δ' ἀκίνδυνον, καὶ πρὸς ἑκάτερον ὑπερρεπέστερον.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνό μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσι, ἀλλὰ τῷ σύμπαντι αἰῶνι ἐσχασμένον, πρὸς τοὺς ἐπείσα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Διὰ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus*. *g* Παρεμπέσοι] Παρεμπίπτοι. W. Vulgatam tenent *F. Fl. H.* &c. *h* Σὺ] Sic *F.* & marg. *Alw.* Σοὶ M. & Edd. praeter *F.* omnes. *i* Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *F.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. Bz. P. Ald.* &c. *k* Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χαρίσαν ἀπαρίθμητα τῇ Ἐπιπολαίων τῇ πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *F. M. G.*

89. Ἔξω τῆς δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *F. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. *Mallem*, inquit, ὦ Δεῖ Θεοπόμπου τῆς χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὸν περὶ τὴν ἱστορίας ἐξευρεσιν ἀκριβῆ. „ De impenſis Theo„ pompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμενέστατον appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia ingenus libertate vitia hominum Theopompus carpſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque *Duris* & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi„ nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum ᾠδὴ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἅμα δὲ αὐτῇ πρίμα ὑπεφθέγξατο. Idem p. 28. ᾠδὴ λαβοῦσα δὲ αὖθις ἐπῆδε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. ᾠδὴ Διὰ, ᾠδὴ σὺ τριλογίᾳ. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν δὲ συνθήκας. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *F. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *F.* In reliquis eſt σοὶ Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ' ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *M. du S.* *F. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

ἀπαίτει τ μισθὸν τ γραφῆς, ὡς λέγῃ τις καὶ σύ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μεστὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀληθεία ὅπι πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, ὅτως ὀλιγοχρονίους οὔσας.

Ὁρᾷς τ Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τ ὅπι τῇ Φάρῳ πῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅπι πολὺ τ θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο εἰς τ [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασιν, οὖσαν, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἑρμάτα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν καὶ τῶν λίθων τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὅπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ὅπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦ-

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

[a] Μεστὸς] Μισθὸς male W. [b] Οὐδὲν] Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. F. H.* &c. & W. [c] Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. [d] Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. F. H.* Σωφρονεῖ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl.* [e] Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. [f] Ἔργων] Ἔργον W. Vulgatam non movent *F. Fl. H.* &c. [g] Παραιτονίαν] Παραιτονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. [h] Ἄφυκτον] Ἄφοκτον male Edd. & M. [i] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud τ ex W. potius reciperem. *F. F. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *F.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ὃν. ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πῦργον] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. δ. XVII. ἔπειτα δὲ σωτὴς ὁ ἀφύκτῳ ἐχόμενος ἑαυτὸν, ἐκίνδυ. Sic in Μωμ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πανθ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκτον, non ut in omnibus, ἄφυκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκτα, hic mendoſe cum caeteris ἄφυκτον habet. *M. du S.*

Ἄφυκτον] Ἄφυκτον verum eſſe, vid. var. lect. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *F. F. R.*

22. Οἰκοδομήσας ὤν] Illud ὤν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *F. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum. *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *Iſ. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' εἰς τ νῆ, καὶ τ νῆ ☾ τ ἀεὶ] Ἀλλ' εἰς τ νῆ, καὶ τ ἔπειτα. κ. τ. ἀ. *Th. M.*

41. Κεκύλισται ὁ λίθος ὁ κρατήσ.] Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Πίθος] Sic omnino legendum cum M. & edi-

tio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excidérent literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῶ τότε βασιλεύοντ☉, εἰδὼς ὅτῳ χ᾽ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ συνεκπεσούμενα μὴν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶ [k] πλωϊζομένων. ὅτως οὐδ᾽ ἐκεῖν☉ ἐς τ᾽ τότε χαιρὸν, οὐδὲ τ᾽ [l] αὐτῦ βίον τ᾽ ὀλίγον ἐώρα· ἀλλ᾽ [m] εἰς τ᾽ νῦν, χ᾽ τ᾽ ἀεὶ, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκη ὁ πύργος, χ᾽ μένῃ αὐτῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν χαὶ τ᾽ ἱστορίαν ὕτω γράφεσθ σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τ᾽ μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ πρὸς σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. ὗτός σοι κανὼν καὶ γνώμη ἱστορίας δικαίας. χαὶ εἰ μὲν γνώμη ἕσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, χαὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθ☉ εἰς [p] Κρανείῳ.

k Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλωΐζ. prima correpta aliae & W. *l* Αὐτῦ] Αὐτῦ Edd. *m* Εἰς τ᾽ νῦν] Καὶ τ᾽ ἑπῆλθε addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. *n* Ἑστήκη] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* *o* Ὁ πίθ☉] Sic recte M. *Fl.* Marg. *AIW. P. S. A.* Λίθ☉ male *F. Ald. H. Ba.* & L. *p* Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθ☉, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *Mendes S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [*εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθ☉ εἰς κρανίῳ*] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφόρῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perfecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin, cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κρανιον. *F. F.*

Κρανίῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *F. F. R.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

Ὡσπερ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τοῦ σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τὴν εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τὴν γυμνασίων φροντίδα ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν καιρῷ γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος οἶμαι τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μὴ τὴν πολλὴν τοῦ σπουδαιοτέρου ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἔπειτα πάμπολυ ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τῆς ἀστείας τε καὶ χαριέντος φιλὴν παρέξει τινὶ ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμοι-

1 QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθῶν διηγημάτων Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. J. P. &c. a Ἀνεῖναι] Ἀνιέναι C. Nihil vulgatam mutat Fl. J. H. P. b Ἀνάπαυσις] Alii. ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. c Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P. d Παρέξει] Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξῃ J. male. e Ψυχαγ.] Ψυχαγ. J. male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9. Ἀνεῖναι] Γρ. ἀνιέναι. G.

11. Ἀνάγνωσις] Γρ. ἡ ἀνάπαυσις. G.

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocatur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. J. Clar. (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 184. & seqq. Addit enim p. 189. καὶ γὰρ τῶν περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τῶν περὶ μεταμορφώσεων Λευκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G. C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut *Galenus* definit: τὸ ὑγιαινούσης ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ex quadam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic supra Σοφίσ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἁρμονία. *M. du S.*

16. Τοῦδε τοῦ] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τοῦ δὲ τοῦ δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* ἐν τῷδε τοῦ ἄντρου. & p. 67. ἅμα μιμήσασθαι τῶν παιδίου τοῦδε, καὶ τοῦ Νυμφῶν τοῦδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τοῦ ἀγροῦ. Et ibid. paullo supra: ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινας] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras τι-

quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & historicorum & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant.

3. Scripsit Ctesias Ctesiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ὑποδείξεται, οἷόν τι ἡ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὰ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορημένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς τινὰς [f] τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότας· οὓς καὶ ὀνόματι ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου [g] εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παραδόξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς

f Τινὰς] Sic *Fl. Bz.* & L. Τινὰ cett. omnes. g Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. servant reliquae.

τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρός τινα & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etii Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente accentum praepositionis inverto, scribens πρός τε. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iste *Ctesiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpsit, ex quibus, si ex aliis nescieremus, vanum ac mendacem *Ctesiam* fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου εἰπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem sequutus est Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἠπιστάμεθα, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono observanda sint Historico, quo specimen alicujus Historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat; hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta exstent, Ctesiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου εἰπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος, πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen injucundo compositu argumento.* Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. *Ctesias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta; id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. *J. J.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII. h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄσωμοι vid. *Voss.* L. III. Adde his Megasthenem *Plut.* 1728. C. *M. du S.*

35. Τῶν

θεὶς τ ὑποθέσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστορήντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τ Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τ ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο.

Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαι μᾶλλον, ἢ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς Φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῷ ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅτι τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τ ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἓν γοῦν δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister ejus scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoo, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos *in animalia* medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit.

4. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum caussa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solenne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorst.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] *Ταῦτα εἰς Πλάτωνα λαπτύνεται πολλαχοῦ μὲν ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δι πάτῃ τ πολιτείας, τὰ περὶ τ ἐν ᾅδου διεξιόντα. V.*

* Ταῦτα] Τέχα erat editum; sed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inseruit ac δὴ, item διπάτῃ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et *de Salt.* §. 2. ac fexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Aristot.* Hist. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter se.* Et de *generat. animal.* III. 5. οὐχ ὁμοιοτρόπους ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Sallust. Catil. 20. 3. exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem plerosque hodie scribere minus probate, *idem est cum illo.* Etsi paullo alio sensu non barbarum pronuntio: *eadem vobiscum agam*; nec satis credo adfirmanti Cortio, *Sallustium* l. c. eumdem Graecismum adhibuisse, cum scribit: *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulysses in patriam redituru, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit, post hinc in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. *G. C.*

47. Τοὺς τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

60 γω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν περὶ τἄλλων καταγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ 65 ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸ ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ὑρίῳ 70 ἀνέμῳ τὴν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ὀπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ 75 ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τοὺς ἡλικιώτας προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ 80 μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ᵇ ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ᵇ Ἄκατος] Ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *J. H. P.* & P.

Ibid Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. G.C.

53. Κενοδοξίας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim καινοδοξίας legitur. *M. du S.*

57. Ἐπεπόνθειν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐπεπόνθειν] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gataker.* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δὲ ὅλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπε' ἐκεῖνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ἔτι μετέπειτα.

M. du S.

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὠρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio ὑρῷ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox ὑρίῳ ἀνέμῳ, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὠρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc ὑρῷ quod Cl. *Ges.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. ὑρῷ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffernus* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] εὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ἐν εὐθύδρα [b] βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' ἦν οὐδὲ στῖλαι τῶν ὀθονίων δυνατὸν ἦν. Ὑπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ φερόμενοι [e] αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομηκοστῇ τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ὑπὸρρῶ νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, καὶ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης καθεστήκει. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὕπνον τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Ἀναστάντες δὲ ὅμως, ἐπεκρίναμεν ἡμῖν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς καταμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀπελθεῖν ὅπως κατασκοπὴν τοῦ ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης διὰ ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem ſecundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti ſumus. Aſt poſtridie ejus diei, cum ſole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus eſt, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum conceſſiſſemus, nosque tradidiſſemus, tempeſtate undeoctoginta dies jactati ſumus: octogeſimo vero ſubito cum ſol illuceſceret, videmus non procul inſulam eminentem atque ſilveſtrem, non aſpero fluctu circumſonantem. Etenim major tempeſtatis pars reſederat. Appulſi igitur & egreſſi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed ſurgentes tamen, delegimus e nobis ipſis triginta, qui cuſtodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum inſulae ſtatum, peterent.

7. Progreſſi vero per ſilvam ſtadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fa-

a Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. b Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. c Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπιγίνετο. d Ἐπεγίγνετο] Ἐπιγίνετο Mſ. Gr. Ἐπιγίγνετο Edd. male. e Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Edd. f Καθορῶμεν] Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* g Κύματι] *Conſt.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. h Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* i Ἀπελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲ πρὸς μεσόγειον ἐ σύμφορον τοῦτο εἴτε ἐγραγεράτων ἐνθύμια, εἴτε ἐ καθιδόντων ἀνάγκη, νῦν μακαρίων οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. τοῦτο δὲ τὰναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλίσουσι, Λουκιανὸ, πολλὰ ἐ μακρὰν ἐπηχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσως ἢ λοιπὸν ἄκακον καλῶ αὐτὰ νῦν κακοδαιμονίαν. *G.*

83. Οὐρίῳ] P. L. εὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam ſervavimus. *M. du S.*

86. Ἐπιδίδου] Vis verbi ex oppoſito ἐκλήγειν magis elucet; vid. utrumque paucis expoſitum ſupra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπιγίνεται] In verae hiſtoriae libro primo leve eſt mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπιγίνεται. & *fluctus intumuit, & caligo orta eſt.* vulgo ἐπεγίγνεται. *J. G. G.*

Ἐπιγίνετο] Secuti ſumus Mſ. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; ſed ſupra pro ἐπιδίδου, ἐπιγίνεται habet. *M. du S.*

Ἐπιγίνεται] Tempus imperf. ex Edd. ſaltem ſervavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obſequor *Solano*, qui ſpiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus ſollicitus, ubi neceſſitas exiget, idem faciam: nam quin ſcribae pro arbitrio in his egere, cum antiquiſſimi codices ſpiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas obſervabimus, parum curantes quid ſcribae ſibi indulſerint in his minutiis. Conf. tamen ſupra a me dicta ad c. 33. *Quom. conſcr. hiſt.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etſi aliud agens, ad Act. Apoſt. XXVIII. 16. ex I. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καὶ ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonſtrandum, καθ' ἑαυτὸν ſignificare *per ſe*, *ſeparatim*, *ſeorſum*, huc non pertinent, quia tertiae perſonae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum eſt. Adde T. I. Catapl. §. 9. verſ. 12. καὶ μυρίους ἑαυτῷ παμμοιχίους ἀναστήσας, ἐπιγράψω. ubi ἑαυτῷ etiam

factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos,

χαλκῆ ἐπεπαιμένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι κεκολαγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. Ἦν δὲ ἡ ἴχνη δύο πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. Προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὕπνου δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα πολαμῷ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἵῳ ὁ Χιὸς ἐστίν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐναχθῆ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆν δὲ ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ πολαμὸς καταμαθεῖν, ἀντίος ἐπὶ τὸ ῥεῦμα καὶ πορεύομαι· καὶ πηγὴν μὲν ὑδρείαν εὗρον αὐτῆς, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, ἐκ δὲ τῆς ῥίζης ἑκάστης, ἀνέρρει σταγὼν οἴνου ἀθρόως, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ πολαμός. Ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* sola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἐμαυτῷ, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. vers. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἐμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; quum ἐμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad *Herodoti sive Aëtionis* c. ult. p. 839. T. I. Lucian. *J. F. R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῇ, *ibi*, nisi prorsus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀπλοῦν] Sic P. rectius quam ἁπανλοῦν, quod in omnibus impressis reperio. *M. du S.*

6. Χαλκοῦ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hist.* c. 33. κεράμου πεποιημένη. Sic *Long. Past.* III. 109. Πήρα ἐλάφου. *Peram e pelle cervina. Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) vers. 206. βάλλον ἐκ ῥίφιος κοτύλοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem est ellipsis praepositi. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in *Asino*, c. 53. κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χιλιόνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsi τοῦ ὄν. Vid. *Jens. Lect. Luc.* p. 244. *J. F. R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Eustath.* in Amorib. *J. B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae solita est hujus verbi constructio, ut Γυμν. c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Ctesiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teste Photio, excerptore memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onisicriti historia XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra Γυμν. c. 25. ἰδρῶτί τε ἰσθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut *Homer.* Odyss. E. 70. Κρῶσι — ῥέον ὕδατι λάκκῳ. quod notius quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἴνου ῥέοντι servandam fuisse; nam sic *Eurip.* Hecub. vers. 527. — ὃν χερσὶν λαβὼν δίπας

Παγχρύσου, ἵππου χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως

Χοὰς θανόντι πατρὶ ——— Sed neque sic cohaereret cum sequentibus; quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J. F. R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J. F. R.*

χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι βρινήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, προσμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας.

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

Τότε δὲ τὸν πόλαμον περάσαντες, ἢ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερατῶδες· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἑκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδέξιῶντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παρεφέρετο. δρέπειν μέντοι οὐ παρεῖχον τοῖς καρποῖς, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένους· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

[a] Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *Bz.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποπαίττει διὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * ταῦτα μυθοποιήσαντος. *V.*

* Ταῦτα] Ita correxit idem ex eodem fonte, τοῦτο enim vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ἐδίκτυ] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῶν δὲ (αἴτιον) ἰσόρροπον ὅσον ἐδίκτυ. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ὅσον *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. B.*

63. Συμπλοκὴν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οἰνοτρόφοι] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratoque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γάρ, καὶ συνερρίζωντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ὅτι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμενα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν ἑταίρων τε [b] συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τῆς νήσου οἰνισάμενοι, καὶ αὐτῇ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν ὑπὸ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. καὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τὴν νήσον Φαινομένην, ἀφνω τυφὼν ὑπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ὅτι σταδίους τριακιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην.

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην. προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκοπεῦντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν ὄν, ἐδόκει αὐτόθεν καθεω-

b Συμπλοκὴν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. c Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. P. Ald. Fl. Fr. S.*

70. Στάδ. τριχ.] Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τριχιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπιφύεσαι, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere; ſive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis ſuiſſe ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt milliar. 25800. Si toti terrae diametro 860. tribueris, quot *Sturmius* in Scientia Coſmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

res. Simili de cauſſa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

79. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.* Οἷον] Non deſignat *Solum*, quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi: Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non δὲν numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι προῤῥωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δὲ Ἱππόγυποι ἔστι, εἰσὶν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπὶ πᾶν τριτοκέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἴσους, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱπογύποις προστέτακται τοὺς περιπολουμένους τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς ἂν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὰ πάντα αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὸ γένος Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε παρ-

Dixerat autem nobis & adhuc longius progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci ergo*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venitis tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit,*

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ καὶτὴν, τὰ μὲν συνεπτεθέντα πρόπλουσι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. R.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἴσους] Vertunt *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τὰ δ' ἄπτυα μείζονα, ὅσον νεὼς μεγάλης Φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

99. Περιπολουμένους] Conf. supra T. I. Ἐκφρ. c. 22. *M. du S.*

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* G. C.

16. Καλοφῶσιν] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138. in

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

ἐκελεύσθη, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.

Ἢν δὲ καὶ καλῶς θώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ κατασκευάσετε· καὶ ἡμεῖς πρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς. ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ οὐδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ [a] μέσον τὸν πόρον [b] ὑπαντήσας ἅτε τὴν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραστεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τῆς στόλου, γύπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῶν στρα-

[a] *Μέσον*] Sic *J.* & *Fl.* *Μέσων* reliquae male. [b] *Ὑπαντήσας*] *Ἀπαντήσας* *El* sola.

in Ed. *Moll.*) Καλοφύσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον. *Rē praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. ἢν μὲν καλοφύσας, *& nisi rem feliciter gesseris.* *J.F.R.*

17. Ἥλιον κάλλιον.] *Fuisse, Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. *Μέσον*] *Fl.* & *Junt.* non *μέσων*, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox *ἀπαντήσας.* *M. du S.*

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. Hujus προσκλαῦσαι. *J.F.R.*

33. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.] *Thom. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. Παραγεῖλαι] *Aldina* lectio ἀποστεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est ἀποστεῖλαι, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda, misso exercitu*, cui rei ἀποστεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. *J.M.G.*

Παραγεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem ἀποστεῖλαι. *J.F.R.*

49. Τὸ

τρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκταχισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ὑπὸ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ὑπὸ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχαται, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πενταχισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ὑπὲρ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελταταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτα-

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*pulicisagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] i. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes.* Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex iis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius *post hos.* J. G.

51. Τετάχαται] Velut τετάχεται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354, Edit. *Haganae.* Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐτετάχαλο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim πεποίηλτο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκίνητο. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. καταδεδίκασο. *Alt.* 14. πεπιστεύκεισαν, „ ἀπεπαθήκει. *Marci* penult. ἀποδεδώκεισαν. I. *Joh.* „ 2. μεμισήκεισαν. *Joh.* 11. δεδώκεισαν. &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian* Somn. idem mox adfert μεμηχάνητο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supereressent in auctorum libris, nisi δεκησίσοφοι librarii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. J. F. R.

73. Ἀπὸ

tuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigrum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρποφόροι, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦσι θώρακας ἀρρήκτους δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam esset aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, ὧν ὁ βασιλεὺς τῆς δίψης περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ὕτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστοις ἐδόκει A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει marg. *Ald. W.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J. F. R.*

82. Αὐτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 301. λέγοντες, ὡς αὐτοῖς ἐπὶ Νίσαιαν τὴν ἑαυτοῦ μόνον στρατιᾷ οὐκ ἐθέλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὑτῷ & αὐτῷ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J. F. R.*

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basileenses* Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J. G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. *J. B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀστρ. c. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐλάσκονται, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἑξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅπῃ τύτυ παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάναχτ@, τρίτ@ αὐτός.

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Serenirégis*) filius, cum tertio collega.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δέ ὅτι μέγιστα, ὑπερμεγέθη, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τῷ μεγέθυς. ὁ γὰρ μέγιστ@ αὐτῶν, ἐν διπλέθρ@ ἦν. ἐμάχοντο δὲ, ὑ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ ἐν αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ὅπῃ δὲ τῷ δεξιῷ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ αὐτοὶ ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τύτυς, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ αὐτοὶ· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις· [c] καὶ ὁ βληθεὶς ὑπ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσωμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύμα-

95 16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque foe-

[a] Εὐδιαν. . .] *L.* Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. serv. Edd. [b] Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & *J.* Ἀεροκόρδακες Edd. cett. [c] Καὶ] Male deest in *S.* & *A.* Adest in *P.* &c. [d] Δυσωμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A*1*W.*

99. Καὶ διπλέθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ͵ϛ. πήχεις * ξϛ'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξϛ'. addidi, i. e. 66. non solum quia *Exc. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξϛ. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξϛ. id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *jam mox*, *statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιανα . . .] Mallem Εὐδιάναχτ@, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ διπλέθρ@] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἦν ἐ πλούσι@. Ibid versus fin. κρείττων ἐ χρυσοῦ μᾶλλον φίλημα. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρδακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόραξ, *corvus* sacrum Phoebo,

foedo statim odore superveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare jussi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commissa esset pugna, sublatis signis, rudituque ab asinis utrin-

τι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν [e] ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ [f] κἀκείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὕς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μή ποτε ὤφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπῄει παρασκευῇ.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀν-

e Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγσων male Edd. f Κἀκείνων] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald. P.* Κἀκεῖνοι *Vorst.*

21. Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς † ἐπιτολῆς ‡ αὐτοῦ σειριᾶν τοὺς ἀνθρώπους. *V.*

† Ἐπιτολῆς] Ἐπιπολῆς C. prave.
‡ Αὐτοῦ] Αὐτῆς editum erat, & sic V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. & *Exc.* G.
§ Ἐπισημήνω] Ita *Solan.* correxit, pro vulgato ἐπισημαίνω;

34. Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, τερατολόγει· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ § ἐπισημήνω τοῦτο, πῶς σαλπιγκταῖς τοῖς ὑχ ¶ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. *V.*

idem σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς.
¶ Ὑπῶσιν editum est; sed ex conjectura monuit idem ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. *J.F.R.*

bo, id est Soli cognatum animal: κόρδαξ: Saltationis genus si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Caeterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκόραξιν applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκαρδάκων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. *J.M.G.*

10. Καὶ ὁ βληθεὶς] Ubi legerem, Πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανῖδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere.* putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, *ut vulneratus*, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. *J.J.*

12. Δυσοσμίας] Angl. δυσωδίας. *J.B.*

13. Χρίειν] Ut in Nigr. & in Tox. *J.B.*

22. Κυνοπρόσωποι] Ctesiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Κἀκείνων] *Vorstius* κἀκεῖνοι. Sed nihil muto. *M. du S.*

ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐκείνων ὑποβοηθούντων, [a] ἔφυγον ὑποκλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ὑπὲρ τοῦ εὐωνύμου σφῶν νενικημένους· τῶν δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέθνησκον, καὶ τὸ αἷμα ἔρρει [b] πολὺ μὲν ὑπὲρ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρον ὑπέλαβεν αἵματι δῦσαι τὸν Διὰ τοῦτο τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὑπὲρ τῶν ἐν ἀράχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ὑπὲρ τῶν νεφῶν. ἅρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τοσοῦτοι μὲν τὸ πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis.

6. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus, alterum de pedestri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat cum accederent admirabile in primis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui

a Ἔφυγον ὑποκλίναντες] Alii ἔπαυσαν ἐγκλίνοντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *F. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλοὶ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *F.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ἐγκλίναντες] Γρ. αι Ἔφυγον ὑποκλίναντες. *G.*
52. Ὅμηρον] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχέων, ἑξήκοντα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. *V.*

52. Ὅμηρον] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τοῦ Ῥοδίου] Angl. Ῥοδίου. *F. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non conveniisse ait *Leo Allatius*. Verum errat is egregie. *Strabo* enim cum LXX. cubitos altum statuit, *Festus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, *nos. ad Euseb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam-mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset, jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimirum

μὴ τὸ κῦ ἄπιστον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῷ ὁ ἐκ τῦ Ζωδιακῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἥδοντο τὰς φίλας νενικημένας, ὅτι μὴν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅπλα ἔναι· αὐτοὶ δὲ ἀταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις τε ἐπὶ τ διωξιν, κῦ τὰ λάφυρα διασκεδασμένοις· κῦ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τ βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τ πόλιν, κῦ τὰ πλεῖστα τ ὀρνέων αὐτῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ κῆ τὰ τρόπαια, κῆ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τ ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, κῦ δύο τινὰς τ ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρῆν κῦ ὁ Φαέθων, κῦ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταλο. ἡμεῖς μὲν ἦν ἀπηγόμεθα ἐς τ ἥλιον αὐθημερὸν, τῶν χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίᾳ ἀποκόμαλι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τ ἡλίου πρὸς τ σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλῶν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις ἡ Σελήνης ἐγεγόνει· κῆ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχελο. πιεζόμενοι δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, κῦ μὴ σφᾶς στερᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ κῆ φόρους τελέσειν, κῦ σύμμαχος ἕσεσθαι, κῦ μηκέτι πολεμήσειν· κῆ ὁμήρους ὅτι τούτοις δῶναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τ Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ πρωτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν πας-

movet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. c. 23. Ed. *Junt.* Ῥοδίων, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. *M. du S.*

89. Ἐκλείψεις τ Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τ Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict.* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ πρωτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, rectequе πρωτεραίᾳ scribi (pro πρωτέρᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲν πρωτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τ Ἀθηναίων προσέβαλλον —— κῦ ταύτῃ μὲ τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν ἡ στρατιὰ, τ Συρακουσίων τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τ ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅτι τάδε.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅτι τῶν καθαλοῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ περιτείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τ Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τούς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ἐπίῃ· Φόρον δὲ ἀποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τ βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τ Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τ δ' ἀποικίαν τ ἐς τ ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τ ἄλλων τ βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τ

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

1 20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Juraruut in hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius*; (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Menstruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

[a] Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. [b] Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημειοῦ ἀπὸ τῆν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ εἶπεν· εὐθὺς δὲ, τὸ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία † τὰ προκείμενα φεύγει τ πλαγιασμὸν ‡ σαφηνείας χάριν. *V.*

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωκαν, bene monuit *M. du S.* Impr. habet τῶ προκειμένω. *M. du S.*

† Τὰ προκείμενα] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. ‡ Σαφηνίας] Σαφηνίας Edit. *Cler.* Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καινὰς ᾠδὰς ἐπὶ μιγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξει τινὶ σὺν εὐκαλαφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philops.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μιγάλῳ ἀπαλλάξας τ δεινῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσιν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ Ϲ τύριγξι. In prioris vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιησάσθην πρὸς Βασιλέα Ϲ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς πολιτείας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse furae nomen, quam *suraе ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ θαυμάσια, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἂν πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύι, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνῃ ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατέμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν ἡ γαστροκνημίας τέκνωμα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλ-

λο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. *G.*

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interest, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις ὁρᾷς. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις ἔτι λοπίμενον. *Et insuper dixit haec remissons.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, *& praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τὸν δ' ἀποπλέοντα τὸν εἰς τὴν Εὐσεβόων κοινὸν πολιτεῖαν; καὶ μετέχειν τῆς ἄλλων τῆς βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τῆς βουλόμενον, ut sit, q. d. τῆς βουλόμενον οἰκεῖν τῆς ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque demigrationis societatem habeat ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αὐτῷ πρὸς γάμον. *Long. Past.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆν. κ.] *Th. Mag.* voce βούλομαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὡς τῆς γαστροκνημίας] *Josephus Acosta* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυον; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ὅδε παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ὅσον βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt.

Ἐπειδὰν δὲ γήρᾳ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος, ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ τοὺς ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὅτι τὰ ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπωμένων δὲ, [d] περικαθεζόντες, ὥσπερ ἐπὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὰ ἀναθυμιώμενα

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδρῖται] Δενδρῆται *H.* sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖοι aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille sit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *J. Fl. Ald. P. H.* d Περικαθεζόμενοι] Περικαθεζόμενοι A. P. Περικαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποκάπτει, τοὺς ὡς * ἀρκαντείων ὀδόντων ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὰ ἀναθυμιώμενα καπνοῦ] Ἡροδότου ἀφανίζει τὸ περὶ Σκυθῶν † αὐτῷ ἰσοφαρίζων περὶ τῶν βοτάνης, ἧς κατοσφρήσεις τῷ ἐκθυμιαθέντος καπνοῦ στᾶσαι οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. *V.* (C. λάπτουσι Nihil aliud.)

* Ἀρκαντείων] Ἀρκαντίων ediderat *Cler.* correxit *M. du S.* † Αὐτῷ] Τῦτο legebatur; sed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Aristoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vorst.* de his vide Συρ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φαλλὸς *faber*, ut 2. *Ver. Hist.* c. 45. & alibi. *J. F. R.*

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. σαλαῖον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*; innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Vera Hist.* c. 40. f. πελέκεσι γοῦν ἀφικόμενοι ἐν τῷ ὠῷ, τοσοῦτον ἄκριτον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus pracidissemus, pullum implumem excluſimus*, quæ quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de cælando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines extundunt.* *J. G.*

65. Περικαθεσθέντες] Angl. περικαθεζόμενοι. *J. B.*

Περικαθεσθέντες] Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Cl. *Jensio* servandum censeo, cujus verba ex Lectt. Luc. p. 11. huc transscribi merentur. *Magistri* nostri, ait, vox est, Ἐκαθίσθην, καθησθεὶς, καθήσομαι, καθισθήναι & ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσθέντες ab καθισθεὶς? Atqui eo uti non dedignatus est, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καπνὸν, καὶ εὐωχῶνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνίεις ὥσπερ δρόσον· ἀ μὲν ἀπευθύσί γε, οὐ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ὥσπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ εἰσὶ τετρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν ᾖ τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἅμα, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ὅπου δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ καλακλωμένη.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύταλον· καπειδὰν

[d] Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Fl. H. P.* [e] Πυγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. [f] Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι ἡ μόνον ‡ ἰγνύα ἡ ὑδρία § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς· ἀφ' ἧς καὶ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξοπισθεν τῆ καλάμου τῆ σκέλους. *V.*

‡ Ἰγνύα] C. Ἰγνύη.
§ Εἴρηται] C. Εὕρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^Γ quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

fugit ex Cod. Angl. produci ἐκκαθεζόμενοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθίσθην, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eo sic loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατεῖρξατο, ἐκαθίσθη. sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἵζετο, ἐκαθίσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ὡσὰ τῇ ἅμὶ καθισθέντες ἐσύριζον. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Reland.* τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεὶ. *M. du S.*

87. Μέλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μέλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabula sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὰν ἢ [a] ποιῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε ἡ τυρὸς ἀπ' αὐτῶν [d] πήγνυσθαι, ὀλίγου τῷ μέλιτος ὀπισάξαντες. ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν χρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥστε μύρου, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥστε χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπέσῶν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πῆρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕτερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ἐσδύνει.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὑδαλὶ καταῤῥέοντι, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ἀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι λέγοντα τὸ ἄπιστον τῷ λόγῳ, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam in-90de, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo *mul-*1 *lum* neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi impositio sibi oculo videt: ac mul-

a Ποιῶσιν] Sic Edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γρ. πήγνυται. *G.*

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν καὶ τῆ θαλαττίῳ σιλαχῶν ἱστορούμενον ἀληθεύει. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. c. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur*, ὀρθόπνοια (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Ποιῶσιν] Ὑπνῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. ἰδρῶσιν, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν: ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *fudent*, auctor sim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

ὕτω δὲ ἐνθέμενοι, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, πᾶς ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ἐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων ὅσα παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με εἶδον, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' [e] αὐτὸν, ἐμβάντες ἀπήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱπποκυπους χιλίους, ὡς ἀγαπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.

Εἰ

e Αὐτὸν] Αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλειφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλειφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivum circumlatum earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ὕπαρ] Eleganter pro οὐδὲ ὕπνῳ, οὐδὲ ὕπαρ. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὰ] Sive μαλακὰ, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἰδέαις tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὸν νόσημα. *mitis, remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλῷ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῇ ἐωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῃ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζῳδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρείπλεομεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ὀπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ὑπὸ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπάνδους, ἀπεχώρησαν.

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεσαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ὑπεῖσαν νύκτα, καὶ ἡμέραν, εἰς ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη κάτω πλέοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζῳδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν ἕνα οὐχ εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ξενίας ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ ὅτε δειπνῆσαι, ὅτε

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati sumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

a Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ἴυδρον, quasi velit cavere ne ἴυδρον legas. b Ἀέρος] *Pell.* an ἄστρου?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζεύξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum; & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅπως ἴχοιεν] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἴχει. Sed 36. ὅπως bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκοκκυγίαν] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κοτυλφιῶν nomen non muta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus sum Aristophanis poëtae, viri sapientis ac veracis, cujus scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque jam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque in mare depositi sumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi sumus: coenamque omnibus pro

75 ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. Ἐχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηϑ', ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηϑ', ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. Ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεϑ' ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν
80 τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. Παρεστῶτες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ
85 προσειπὼν αὐτὸν, ᾐρόμην κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην [c] ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. Τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, ἀράντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν [d] Νεφε-
90 λοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· οὐ γὰρ εἴα τὸ πνεῦμα. Βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοτυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ
95 μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτην δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέραν, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ ὑδαμοῦ, πλὴν γε τοῦ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, [e] πυρωείδεις ἤδη, καὶ ὑπαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ
1 περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπηδόμεθα, καὶ ὑπεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον [f] πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοῦ-

[c] Ὅπως] Πῶς marg. *Ar.* & P. Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H. Ald. W.* Πυρόδεις *J.* Πυρώδης *Fl.* Πυρώδεις *Ald. Fr. P. S. B2.* & *H.* [d] Νεφελοκοκκυγίαν] Sic *P. B2. S.* Et sic *Soulius* in *J.* [e] Πυρωείδεις] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. [f] Πᾶσιν] Deest in *Fl.*

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοτυφίωνος] Ait se perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοτυφίωνος. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Ariſtoph.* Ὄρν. p. 565. *M. du S.*

98. Πυρώδεις] Angl. πυρούδεις. *J.B.*

Πυροειδεῖς] Ita A. & P. Reliqui πυρώδεις, niſi quod *Fl.* πυρώδης, *Junt.* πυρόδεις habent. *M. du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντων φυγῆς. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 11. Ubi *Jenſ.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 6. *J.F.R.*

ἐποιούμεθα, καὶ [a] ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθὴς τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσῃ, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πενταχοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλοις προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ἐμύθοι ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero omajorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀπορρίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κήτη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γρ. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' οὗ ἓξ ἀναβαίνουσι λίγῳ ἀσκήσαντες. αὐτὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. V.

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μέμνηται] Μέμνηται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τριῶν pro τούτων ac mox iterum τοὺς ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιῶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ὁπὸ τῆς νεὼς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀπορρίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀπορρίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀπορρύψαντες legendum. Sed ἀπορρύψασθαι voluit, a *ῥύπτω abstergo, sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae ἀσπαζόμενοι. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες ἀσπάζονται, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε ἅμα χλόη ἀσπάζονται ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Postea illo hiante, videmus cetum magnum, (*specum alvi*) & latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & pisces minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum ossa & sarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat confidentes. Igitur silva in illis & omnigenae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni silicibus excusso, coenam de his, quae ad manum essent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν ° κῆτος μέγα, καὶ πάντη πλατύ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεχομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· καὶ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τοῦ ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη δὲ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐθεβλαστήκει, καὶ ἔφκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς τάδιοι ἑξακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ὑπὸ τοῖς δένδρων νοσσεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ὑπὸ πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναλαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα

° Κῆτος] Sic *Fl.* Κῆτος cett.

46. Τὰ πύρια συντρίψαντες] Τοὺς πυριβόλιτους λίθους λέγει. *V.*

ejus ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2. *Ver. Hist.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes eam absorbere, sed integram navim illaesam per dentium raritates facile potuisse transire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem duxit.* Haec in *Obs. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Διαιρήξει] Nihil mutandum. Jam olim observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ἐξ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῆτος] Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῶτος. Vide tamen *Brerewood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῆτος] Lubens adripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum: Etsi enim vel omnia hujus historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, *homines in Cete* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare κῶτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῶτος proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii*. Ediderunt autem in *Polluce* κῶτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῶτος. At versa vice L. 2. p. 171. κῶτος dedere, quum Mss. ibi κῆτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῶτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, κῆτος & similia, quae circumflecti amant. Versio Cl. *Gosn.* ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis verlionem ei adjiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar. *J. F. R.*

54. Ὀξέων]

καὶ παλιοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἑωσφόρου εἴχομεν. τῇ ὑπαύριον δὲ ἀναστάντες εἴ πού τι ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἠθανόμεθα, φερομένου αὐτοῦ [a] ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος ἁλὸς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῆς ἀγωγῆς ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος. ὑπὸ δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀργυροῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡδέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· καἀκεῖνοι δὲ ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοι παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλόοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὅ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς [b] πάτερ, ἐσμὲν, ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. πρόπλοι

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsi cum navi nudius tertius hausti.*

Mo-

a Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. b Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, σοι. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. R.*

90. Ὁ δὲ, ὁ πρότερον, ἔφη, ἐμοῦ &c.] A scopo abcr-

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec ſi silva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, ut videremus, disceremusque, non ſolos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui ſis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, ſe prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaeſiturum, quam hoſpitali nos munere, prout copia jam eſſet, impertiiſſet, aſſumtosque nos in domum deduxit, quam ſibi fecerat uſibus ſatis commodam, & lectos in ea ſtruxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appoſuiſſet nobis olera & arboreos fructus, & piſces, vinumque miniſtraſſet, ſatiatos interrogavit, quid nobis accidiſſet? Hic ego ordine enarravi omnia, tempeſtatem, & quae in inſula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua, ad deſcenſum usque in piſcem.

34. Ille vero admiratus ſupra modum, viciſſim ipſe ſuas res enarravit, ſic exorſus: *Genere, Hoſpites, ſum Cyprius. Mercaturae cauſſa patria egreſſus cum filio, quem videtis, & ſervis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti ſolutam forte vidiſtis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati ſumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, ſervati ſumus. Sepultis vero ſociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

Θομεν δὲ νῦν, βελόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γὰρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀφομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθειργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ὢν, ἢ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, ἃ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν ἐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· ἅμα λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅπῃ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο· παρατεθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἄλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων· ὅπῃ νεὼς μεγάλης, ἣν ὅπῃ τόμαλι τῶν κήτους καταλελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν ἦν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπαγέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει ξυντυχόντες, καὶ ἀνδρες καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τυτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

[c] Καθειργμεθα] Καθειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam ſervant *J. H. P.* &c. & Cod. P. [d] Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire *Fl. J. H.* notat *Solanus.*

erravit, qui haec ita tranſtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hoſpitio excepti praeſentibus bonis fruamini.* Senſus eſt: *ille vero negavit ſe dicturum, aut ex nobis ſciſcitaturum eſſe prius, quam hoſpitalia ſua quae habebat, nobis impertiſſet.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae ſequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο δὲ ἐκεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῄει. *L. Bos.*

σιτυμένοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστον οἶνον γίγνεται· καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστην καὶ ψυχροτάτην ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τῆς θηρίας, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη ἐστὶν οὐ πόρρω ἐστὶν ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸ περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τὰ καταπόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ

bo piſcibus nutrientes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit ſuaviſſimum. Et fontem forte vidiſtis pulcherrimae aquae & frigidiſſimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioſo, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piſcamur piſces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lavamus: nam & lacus non porro eſt ſalſus, viginti ſtadiorum ambitu, piſces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva ſcapha navigamus, quam ego fabricatus ſum. Anni nobis proceſſerunt, a quo hauſti ſumus, ſeptem & viginti.

35. Ac reliqua ferre forte poſſumus: aſt vicini noſtri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves ſunt, inſociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque ſunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhoſpi-

a Ταῦτα] Et hic Fl. J. & H. cum vulg. facere notat Solan.

28. Λουόμεθα] Huc pertinet quod Clar. Jenſ. in Lect. Lucian. p. 11. & 12. monuit ſcribens: Λοῦμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet Lucian. in Ver. Hiſt. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. Ariſtoph. vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπίλου tamen pro ἀπίλουν Biſetus ait metri cauſſa dictum, vid. Cl. Maittaire de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: ſed & T. I. Nigr. c. 13. p. 52. λουόμενος non λούμενος ſine varietate legitur, nec non poſtea; quare rurſum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. J. F. R.

45. Τριτωνομήδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώπους ἰσχνότης, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: Tritonomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero felibus. male. γαλεῶται hic non ſunt feles, ſed piſces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam Xiphiae. Sed ratio compoſitionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monſtrum marinum, ſuperiore parte hominem referens, ſed μίνδης eſt hircus, ſive ipſe Pan. Vide Herodot. lib. 11. c. 46. & Suidam. Mihi non liquet. quaerant otioſi. Quid enim μινδης cum Xiphia aut etiam fele, ſi id malis, habet commune? J. G. G.

Τριτωνομήδητες] Τριτωνομήδητες appellatio monſtri ex Tritone, marino homine, & hirco compoſiti, quem Μίνδητα eſſe Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, ſive ſtellionem dicas, ſive felem, ſive muſtelam denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna ſit, ut modo circa Ἀεροπάρακας obſervatum eſt. J. M. G.

48. Θυννοκέφ.] In S. κωνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκεφ. quod ego cur mutarim, manifeſtum eſt; vide etiam c. 38. M. du S.

Θυννοκ.] Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex θυννοκίφαλοι, q. d. thunnicipites. Thunnus piſcis nobilis, cum cancris commode jungitur. Si allegoriam ſpectes, notum eſt brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipſe quoque Aldus dedit Κωνοκεφάλους. Et κύνα quoque piſcem eſſe, notum. J. M. G.

Θυννοκέφαλοι] Etſi Pariſina Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in verſione Thynocephali, expreſſum erat, unde facile patet quid edi voluerit. J. F. R.

50. Ἑαυτοὺς] Et ſic legere Florentinam eum Junt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim ſic amare poni pro ἀλλήλους ſe invicem, vel mutuo, niſi ſatis notum eſt, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV. 25. p. 253. f. καὶ ξυμπαρακελεύόμενοι ἐς ἑαυτοὺς, & ſe mutuo adhortati. J. F. R.

Ibid. Παροινιμώμενοι] Active hic ponitur, ut ὑφημμένη ſimiliter active ap. Alciphr. I. ep. 8. καὶ δέομαι τὸ λῷον ὑφημμένη συμβουλεῦσαι. Ubi Cl. Bergl. bene monet, prae-

hospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes (Salsamentarii) *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires,* (cancrimani) *& Thynnocephali* (canicipites) *qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bellicosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Psittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea.*

36. *Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.*

ἄξενοι, ἡ τὰς μορφὰς ἀλλόκολοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια καὶ ὑραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, τῆς δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδήτες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἀδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς ἐποιήσαντο. τὰ δὲ μεσόγαια νέμονται Παγουρίδαι, καὶ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῶα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ γιάλῳ, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον Ψιττόποσιν ἀποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πενταχόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσομεν. πόσοι δ',

b Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani.* Θυνοκέφαλοι *J. Ald. Bz. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P. & S.* *c* Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψιττόποδες *Solan.* *d* Ἡμᾶς] Ἡμᾶς *Fl.* sola. *e* Δυνησόμεθα] Ita habere *J. Fl. H. Bz. S. & P.* notat *M. du S.* *f* Βιοτεύσομεν] Esse constantem lect. notat Idem. Sed *Jensio* monente ego correxi.

praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut ὑρημένοι τιμὰς. &c. Noster supra *Deor. Dial.* XIV. fin. θητὸν πεπεισμένον ἐρήμων. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jens.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 4. Ibid. vers. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώματος ἡδοναί. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώτατον] *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum.* forte Ψηττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψῆττα passer sc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Asξ. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχέμην Ψήτταν κεκλατίνας, οἶδα δὲ ὡς φλαγρὸς εἶμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; sed ut recte *Benedictus*, *contento cursu rus ivi.* Unde lux *Hesychio* in voce ψήττα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emendata, leges. ὃς δὲ ἐλαφος ὀπτώμενος μέλαξιν θρασμὸν βουλεύσουσιν ἐν τῷ ὀπτανίῳ ἐς τὸ ὄρος. καὶ ἄρτις ψήτταν κεκλατίσασαι ἄπτεροι ἐκ αὐτοῦ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πόντας ἐκπτήσονται. Lege itaque Ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψηττόποδες ut cum ναυσυράδαις jocentur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτται etiam adhibet noster Ἀνάχ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσομεν] Patet vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. non, ut editum est, βιοτεύσομεν. *Est autem operae pretium ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus.* *J. J.*

δ', ἔφην ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, ἢ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. ἰκὲν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι ἀφ' μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀνόπλοις, αὐτούς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τοὐλοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ὅπι ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῷ φόρῳ ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὰ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπεροπλικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλῆς θορύβου ἐπῆσαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι καὶ ὅπως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸ ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

60 Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille, inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Caussa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

77 37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμενοι] Ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A1.* P. & L. Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. B2.* & *S.* b τρίγλης] Sic recte *P. B2.* & *S.* Τρίγλης majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξοπλισάμενοι] Γρ. ἐξαυλισάμενοι. *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschine*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐξα-

ſpina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re adſunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo poſt caduceatoribus miſſis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin poſtridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis in mare inde deſilierunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae jam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus ac ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus)

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἡσυχίαν ἦγον, ἑτέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοὐλοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' ὀλίγον κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀπῃτοῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὸν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τῶν ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις· ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεκμαί-

[c] Θυννοκέφαλοι] Θυνν. B2. Κυνοκεφ. reliquae. [d] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. [e] Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd. Conf. ſupra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hiſt.* c. 62.

77. Ἐξαυλισάμενοι.] Sic *Coll.* P. & L. At impreſſi omnes ἐξαυλισάμενοι. *M. du S.*

Ἐξαυλισάμενοι] Vulgatam ſervavi, etſi ἐξαυλισάμενοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξαυλισ. ſignificare *e tentoriis, tuguriis, exciti*; quaſi oppoſitum τῷ ἐναυλίζομαι. Et ſic video Cl. *Geſnerum* accepiſſe; at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. *J. F. R.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino ſupra c. 35. *Pariſina* hic iterum *κυνοκέφαλοι* cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. R.*

μαίρεαν τὰς ὥρας) περὶ ὧν τὸν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελευσμάτων, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνερπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῆς θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμιστάδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ὅτι νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ ὅτι τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὑπερμήκεις μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περίμετρον. ὅτι δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὡσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὅτι τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὅτι λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, [c] σταδιαῖον τὸ μῆκος. ὅτι δὲ τῆς πρῴρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, πολλὴ ἐνοῦσα ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτοῖς, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἢ ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus similia referre, dicam tamen). Insulae erant longae illae quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps assidentes ut remos trahebant cupressos magnas ipsis cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelso in colle stabat, aeneum tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. absurde ἅπαξ ὧν. b Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. *AIW*. Vulgatae adsentiuntur *J. Fl. H. Ald.* P. c Σταδιαῖον] Sic recte *J. H.* P. & *B1*. Σταδιαίων male *B2*. Πέντε σταδιαίου *Fl*. d Ἦ] Sic *J*. item Codd. P. L. Οἳ *Fl. P. Ald. H.* &c.

52. Κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τῷ Ὁμήρου ἀγγελῷ περὶ * Διομήδους, τὸ Δαΐ οἱ ὰν κόμαί τε & ἀστὶς ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδης] Pro vulgato Διομήδη, reliquaque ex *Hom* in mott. indicato restituta, deerat enim vocabulum πῦρ, & δαΐ ἰωὶ, misere scriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἅπαντα ὧν] Quanquam sic etiam ferri possit, malim ἁπάντων ὧν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι & ὀκτώ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit majorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX. fuisse existimo. Sed res nihili est in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖοι supra c. 22. & ἑκατοσταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem injiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Jactabant vero oſtrea quae ſingula plauſtrum implerent, & jugeri magnitudine ſpongias, iisque ſe invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem

Τὸ μὲν ἓν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἅμα-
60 σάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν ἓν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, χαρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ὅπλα τὰ πρῶραι
65 τέλαγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις [a] ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖ-
70 χον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὄστρεοίς τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ [b] σπόγγοις πλεθριαίοις.

Ἡγεῖτο δὲ τῆς μὲν, Αἰολοκένταυρος, τῆς δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγε-
75 γένητο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τῆς Αἰολοκενταύρου ἐμηλακέναι, ὡς ἦν ἀκοῦσαι ὀνομαζόντων ἀλλήλους, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ὀνομαζομένων. τέλος δὲ,
80 νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς
85 διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν,

[a] Ἐπερρίπτουν] Ἐπιρρίπτουν male *J.* [b] Σπόγγοις] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

διαίους hoc eod. cap. *J. F. R.*

51. Πῦρ ἰὼν] *Homer.* Il. E. 4. *M. du S.*

54. Ἡ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis αἱ. Alludit ad *Homeri* locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβληθεῖσαι] Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſen[illegible]ixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τοῦ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. *J. M. G.*

71. Σπόγγοις] Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis ſæpe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab præclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi*. *J. G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitiſſime vertitur, *at illae πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquae colliſa puppi fugerunt*. Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obſervat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

88. Κα-

σαν; καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τ' ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τ' νησομαχίας, ὅτι τῇ κεφαλῇ τῶν κήτους μίαν τ' πολεμίων νῆσον ἀναστανρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τ' νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτῷ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅτι τῷ κήτει, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτῷ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατ' τ' νησομαχίαν γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt ſua, nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultisque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Τὸ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τ' ἐν τῷ κήτει διαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι τ' δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τῷ ὀρύγματι ἐπαυσάμεθα. τὸν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῆς ὑραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abjecto, incendere ſilvam ſtatuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα Fl. Prius vero eſt in J. H. Ald. P. Fr. S. &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε Vorſt. fruſtra.

88. Κατέδυσαν] Paſſive accipias neceſſe eſt; nam numerus non patitur ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & paſſim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. I. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus eſſe τοῦ ἔμελλε, quod *Vorſt.* ingerit, attendenti patebit; ſatis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Συμπόται φησὶ — συνάγειν ἐξ ἑκάστης τ' πόλεως, ὡς προσαγορεύειν γελοιαστάς. & *Salluſt.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, ... quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris patefeciſſe.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorſtii* mens fuiſſe, ἔμελλεν hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἴσως plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Ma-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, nisi quis illo hiante discunearet maxillares, quominus claudere illos posset, periculum esse, ne inclusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima impositа, & necessariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi : deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus : ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem ven-

καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· χεῖρον γὰρ ἀνέχασκε καὶ εἴπόλε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεχρῶτο, καὶ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὑπορρίζει τοὺς ὀγομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καὶ αὐτοὶ ἐνεκλεισθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ἔτω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τὸν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἆλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ὑπερβάντες δ' ὑπὲρ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ πρὸς τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (πανημία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιτολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τριακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθέειν ὑπὲρ τοῦ κρυστάλλου. ὑπομένοντος οὖν τοῦ

c Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. d Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. *Μεγάλαις δοκοῖς*] Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est quam illic inveniebat scripturam. Nostri Codices omnes habent *μεγάλαις*, recte. *M. du S.*

28. *Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες*] Quum vertissent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. ἐκείνην μὲν τὴν νυκτα περὶ τὸ θηρίον πόλισάντο, ἐξάψαντες αὐτὸ τὰ λάπαγα. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἱμαντικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος ἔφερον. *J. G.*

41. *Ἐπάγη*] Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματι φέρειν ἢ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τ γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάφαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, τῷ ἀναγκαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τ ναῦν πεπηγυῖαν ἀναστάσαντες, καὶ μετάσαντες τινὶ ὀθόνῃ, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὑπὸ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταῦρους ἀγρίους καταξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τ κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' ὀλίγον δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πᾶν συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν· σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· καὶ μὴν τοῖς οἴνου, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τ Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ὑπόγραμμα. ὅσον δὲ χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ [a] παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

49. to; cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati ſumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

a Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῶς ἀναγκαίοντες] Εἶτα βωμολόχος, οἷον ἴσως ἐμελλεν ὁ πνεύμων θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖν, καὶ πῶς ἐκεῖ * καλαχυσθέντες τέλειον † ἀπωλώλεισαν; ὅσα ἀπίθανος ἡ πλάσις. Δεῖ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. *V.*

* Καλαχ.] Καλαυσθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non tamen addens unde.

† Ἀπωλώλεισαν] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; conjicio itaque eum maluiſſe ἀπωλώλει, vel ἀπωλεῖτο. quod non improbem. *J. F. R.*

52. Προσιλθ.] Lege προιλθόντες. *M. du S.*

Προσιλθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προιλθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσιλθόντες *accedentes*;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cafe*) Salmonei filia, hunc ſibi honorem, poſtquam hinc diſceſſit, nacta.

4. Morati in inſula dies quinque, ſexto ſolvimus, aura quidem nos quadam proſequente, non niſi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, ſed ſalſo mari & caeruleo, vide-mus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis ſimiles, corporibus & ſtatura, pedibus ſolum exceptis; hos enim habent ex ſubere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*ſuberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, ſed eminentes ſuper fluctus, ac ſine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua ſalutant, dicuntque, in ſuam ſe patriam Phello (*ſuberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiſcum iter faciunt: deinde diverſi abeunt felicem nobis navigationem precati. Poſt paullo inſulae apparent multae: in proximo ad ſiniſtram Phello, in quam illi feſtinabant, urbs in magno & rotundo ſubere aedificata: at e longinquo & dextrorſum magis quinque maximae atque altiſſimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Verſus proram lata una & humilis, ſtadiis diſtans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos ſpirabat admirabilis, ſuavis, & odora, qualem Herodotus hiſtoricus ſpirare ait a felici-

τῶν τ' χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετ' ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτῃ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τιμήν.

Μέραις δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μέν τινος προπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ ὕσης τ' θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκέτι ἀφ' ξηροῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὅτι τὸ πελάγους ἀβαθέοντας, ἄπαλα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τ' ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ' ὧν δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν δὲ ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τ' κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιπορεῖντας· οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ προσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἐλεγόν τε εἰς Φελλὼ τ' αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μέν τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν προθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τ' ὁδοῦ, εὐδαίμονα, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὅτι μεγάλη καὶ στρογγύλη Φελλῶν καλοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλότατοι, καὶ πυρὶ πολὺ ἀνεκαίετο.

Κατὰ δὲ τ' πρῷραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πενήκοντα. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα προὐπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀποζεῖν τ' εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam ſivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo ſcripſit *Ariſtoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incuſaſſe, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius poſſent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. ſupr. *Nigr.* §. 18. (ex diviſ. *Hemſterh.* eſt §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Eo Δ. XIII. & adde, ſi lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam eſt φελλὼς Pamphyliae urbs, itemque φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Συνοδοιπόρουν] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τ' πρῷραν] Proditum eſt a veteribus poëtis, eſſe quasdam in Oceano inſulas ad quas poſt mortem deferuntur eorum animae, qui ſancte religioſeque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς ἐξιόντας πρέμα εἰς τὴν θάλασσαν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικά, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ εὔπνους περιεχύθη τὴν χώραν· καὶ αὖραί δέ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσαι, πρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι διὰ πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γέγονεν ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

a Τὰ] Ὅτι *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεμύχητο] Ἀντὶ τοῦ περιῆχεν, ὑπήλθε, περιέβαλλεν, περιλέμπαζεν. *V.* (περιλέμπαζεν V.)

28. Ἐπῳμώμει] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπῳμώω utitur Ἔρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἐρημίας, *in deſertis*. *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. Dwarsfluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro αὐτόματοι αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι περισυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius*. *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀβρός. Noſtri Codices non ἄβρους, ſed οὐ θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in ſaltatione κροτοῦντα τὸ πρόσπτι ἐπαί-

νους ἀπρεπεστάτας ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciae Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Æaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντος] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καὶηγορεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καὶηγορεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαὶηγορεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαὶηγορεῖτο] In omnibus antea legebatur, καὶηγορεῖτο. & ſane ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μενιπ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καὶηγορεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſentiens ἐκαὶηγο-

ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praefidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίρθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ ἐφ' λειμῶνα εὐανθῆ, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ὅτι γε μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ἐπὶ αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστημεν τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· καὶ κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ, ὅτι μεμηνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπέκτονοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὴν ἑλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὑστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τῶν συμποσίων.

Δευ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat P. H. *F.* P. &c. *c* Περιπόλοις] Sic A. L. P. *S. A.* & *Ald.* Περιπλόοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὁκρὴς male *Fl.* *e* Κατηγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλεῖτο vult *Graev.* male.

37. Εἰκαιοῦς] Γράφεται ἐνάντιος (leg. ἐναντιοῦντες, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαλεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ τὰ ἀδικία πολλὰ κατηγορεῖτο αὐτῷ. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορεῖτο δὲ αὐτῷ οὐ μικρὰ Μηδισμός, καὶ ἰδίᾳ σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Aelian.* V. H. III. 19. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐσιφωνοῦντο — τὸ δὲ σιφώνημα κατηγόρησε αὐτῷ. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῷ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίωλτο pro ἐπεποίωλτο, διδώκεισαν, pro ἐδεδώκεισαν diximus ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχετο & ηὔχετο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχετο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ηὔχετο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρησε locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἐκαυτῷ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τῆς ἑλλεβόρου] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. duo S.* Sed ἑλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτική, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῷ χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῷ, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτὸς Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ [a] Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνου αὐτῷ ἐτέθη πρὸς Κύρου τὴν Πέρσην, τὸ πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερᾶς χώρας ἐπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. [b] ἔτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ὅπη πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήναντο, τὰ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὰ ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὰ ὅπι-σθημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Thesei & Menelai de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causſa tot laborem, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. Μίνως *J.* & *H.* b Οὕτω] Edd. omnes. Οὕτῳ melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κύρου τὴν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὕτῳ] Sic lego pro ἔτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, εἰς ναῦν μονόξυλον *navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βαμβὰ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *J. G.*

94. Πηχέων ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πυίλοις] Πύλαι, ἔρυγμαὶ, ἐμβολαὶ, ἄντλα λιτλεόντων. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἱππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐνθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐσθῆτι legendum, ut referatur ad πορφύρεις. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ὁμαλότητα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita, Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τεντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἐκρυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τ' πόλιν ἤγόμεθα, [c] εἰς τὸ τ' Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος ἐξείκασται σμαράγδινον. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τ' πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τῶν τείχων γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δ' ἐστὶν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τοῖς κινναμώμοις ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς φιάλοις δρόσος θερμή ἐστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἔνεστι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος [f] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

[c] Εἰς] Καὶ εἰς *Fl.* ſola. [d] Κιναμ.] Κυναμ. *J.* & *Fl.* Κυναμ. *Bz.* & *P.* Κιναμ. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἀφανεῖς. *Coll.* Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. [f] Ὁμοιότητα] Ὡμοιότητι A. P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd.

8 *f.* Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γέρων ἐκεῖνος ἁγίους προφήτας ἀλληγορίζων, ἐφ' οἷς † οὗτοι περὶ τ' Ἱερουσαλὴμ οὐ ἐχάραξαν ἡμῖν σωσυνχθῆναι ἀλληγορικῶς διηγήσατο. *V.*

2. Ἀναφεῖς] Γρ. ἀφανεῖς. *G.*

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae Clar. *J. Clerici* anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo *Apocal.* XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. *M. de S.*

† Οὗτοι] Οὕτως Edit. *Cler.* Sed οὗτοι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur nuda anima circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſe deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Suns namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. *J. G. G.*

9 Σκιαὶ.

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, ὐ μέλαιναι· γηράσκῃ δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, ταύτῃ μένει· ὐ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὥρων μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· ἀεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

quod videt : ſunt enim quaſi umbrae evectae non nigrae. Seneſcit nemo, ſed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos eſt, neque dies plane clara. Sed quale eſt mane diluculum ſole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempeſtatem norunt. Semper enim apud illos ver eſt, & unus flat ventus, Zephyrus.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρῳ φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes jam paratos in ſummo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis ſeptem, & octo vini.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ἀποσκιάζουσα τοὺς καλαχειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. ἀφικομένους δὲ καὶ ἀφέρουσιν ἅπαντα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

14. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens: ſtragula de floribus ſubjecta habent: miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus eſt; ſed ſunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτου ἑτοίμου Schol. b Ἑξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ θουλὴν τριαλογούμενα ἐπισκῶπται. V.

26. * Ἄρτον ἑτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς ἀφικομωδεῖ. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θεραπολογούμενα τῶν Ἀσυρίων ἀφσύρω. V. (Vid. Philoſtr.)

* Ἄρτον ἑτοιμον] Sic pro ἄρτος ἑτοίμους quod in noſtris libris eſt, V. Codex. M. du S.

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi jacere ac trahi videntur: hae, inſtar hominis ipſius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura ſua nigrae; hae coloratae tum carnis colore tum veſtium. Caeterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναι] Non ſicut noſtrae, jacentes & nigrae,

sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, luscíniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque & cum illis epulatur, accumbens supra Ulyssem. Chori puerorum sunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luscíniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ϗ διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς καλασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, [c] τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων παραπίθει, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη [d] γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καταπνίφει αὐτοὺς μετ' ὠδῆς ὑαπερτόμφα, καὶ μὴν καὶ μυρίζουσι· ὠδαὶ· νεφέλαι πυκναὶ ἀναστάσασαι μύρου ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τῷ πόλαμῷ, καὶ ὑπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕσει λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τὴν Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρχόντων.

Mé-

c Τρυγήσας] Τρυγίσας *J.* Τρυγήσας recte aliae. d Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. *M. du S.*

23. Ὀπώραν] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοιὰ τὸ καρπὸν ἔχουσα, οἷον δαρακίνα, μῆλα ἀππία, δαμασκηνὰ, ϗ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Constant.* Γεωπ. L. X.) *Vorst. M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρρωπυγίῳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομος] Musicus is clarus, cujus historiolam lege, quam narrat in Protr. *Clemens Alexand.* sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Isocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] περὶ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.

16. Maximum & illud ad hilaritatem adjumentum habent, quod fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ὀπτώμην οὕς τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, ἢ τοὺς ὅτι Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρᾳ κολάζεσθαι· βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, ἢ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, ἢ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, ἢ [b] Νεμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, ἢ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, ἢ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ ἢ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μὲν Νέστορι καὶ Παλαμήδει· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ἦν [d] ἐκείνου διήλεγχον. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνων αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειλῆσθαι πολλάκις ἐκβαλεῖν

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si

a Περὶ] Sic A. & P. Πρὸ Edd. priores. b Νεμᾶν] Ex *Solani* emendant. Νομᾶν enim Edd. c Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. d Ἐκείνου διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγετο *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ χρυσοῦ τὸ ἐθεασάμην. *V.*

73. Περὶ] Angl. ὥσθ'. *J. B.*
Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. *M. du S.*
Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ὥσθ' αἱ παρὰ ταῖς πόλεσι. *J. F. R.*

80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G. C.*

81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandram. *M. du S.*

85. Νεμᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide Ἀποφθ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*

87. Τέλλον] Vide Ἔπιστ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*

88. Ἀνὸν Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. *Eudoxus* ille non comparet.

si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se conflictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopensis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum consurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τ νήσου, ἢν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τ εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος ὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν Ἰτῇ ὑπ' αὐτῆ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, ᾗ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτευόμενος.

Οἱ μῦθοι ἀμφ' Ἀριστίππου τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιᾷ χρῶνται. Διογένης μὲν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τῷ τρόπῳ, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τ ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀπεράμονον, καὶ παροινεῖν. τ δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τ ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι ὐ πρότερον αὐτῷ ἐξιέναι τ νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ [f] Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τ ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυι,

οἷ-

[e] Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. [f] Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημιακοὺς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οὐκ ἦν περὶ Στωϊκῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τῶν Ἐφεσίων συνόντων Λουκιανῷ. *V.* (συνόντως, Λουκιανοῦ. *Coll.*)

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἔσχατον τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς Ἀρκεσιλάου Πιτανάτου; *G.*

ret. Immo Diogenes ipse 10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone sufflectum observat. Vere itaque censet *Menagius* priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum spectant. *M. du S.*

Ἀνδ Περιάνδρου] Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδιαλειπῶντα μ Νίκαρος] Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. *J. M. G.*

10. Ὅτι γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποῖ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέπω, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ἐ καλὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας. γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τ πεῖσαι τῷ πεισθέντι συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide supra B. πρασ. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer supra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur suadere scribendum ἀκαδημικοὺς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Steph.* in Thes. qui etiam observat μιτάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀπορρίπτοντες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ ναυθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων ὧδε φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ ἐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν καλεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑακινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγει, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώταται· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt; qui ipsum judicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

a Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καταλαμβάνοντ.] Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀναλαμψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J.M.G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώταται] Flor. λογικώταται. *J.B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos supra ad B. πρατ. c. 16. in eam rem attulimus. *M.du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀφ' τοῦτο. Vid. supra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J.F.R.*

48. Αὐτοὺς] Necessaria videtur *Vorstii* emendatio, scribentis αὑτοὺς. Ratio in promtu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post *Leonem Allatium* aut *Cressollium* (uter enim horum hoc asseverarit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M.du S.*

Αὐτοὺς μὲ] Recepta lectio, αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa nec difficili. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Αὐτοὺς μὲ ἀγν.] Cl. *Gesneri* emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorstius* in marg. sic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adscripserat ἴφασκον legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. *J.F.R.*

49. Κολοφώνιον] Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Antholog.* IV. 2. quae sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J.F.R.*

57. Κατὰ

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὕπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γάρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιον, καὶ πάλαι γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὅμηρον, ἀλλὰ Τιγράνην καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] καλεγίνωσκον δὴ τήν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο,

b Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. *c* Εἰσέτι] Εἰσί—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *d* Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. absurde, ὡς, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. *e* Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd. *f* Πολίταις] *Alii* πλείοις *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* *g* Καταγίνωσκον] Sic *El.* & *P.* Κατεγίνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*

51. Τοῖς πλείστοις] Γραι. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*

57. Καλεγίνωσκον] Σημειοῦ λέξ. τὴν σύνταξιν, τὸ δὲ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καλαγινώσκω σου τὴν φλυαρίαν. ὁ δὲ *C* αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ὃν Ἀττικῶς ὁ συντάξαν. αὐτοὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἄκρων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἐναντιουμένοις συνηθείᾳ. ἢ τὸ καλαγινώσκω αὐτὶ τοῦ γελῶ ἢ λέξεως εἰλήφασι. *V.*

* Ἐναντιόμενοι] Ἐναντιόμενον male Ed. *Clav.*

57. Κατεγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* sait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἰσημον δίκην θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε *C* τοῦ μετ' ἐκείνου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταυτὶ τὸν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ καταψηφιεῖτε *C* καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet; nam & sic fere *Aristoph.* Eq. vers. 40. Οὗτος καταγνοὺς τῶ γέροντος τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. ἐθέντη ἡ κατὰ δόξαν καταμαθὼν *C* αἰσθόμενος πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τῶ μανθ. &c. quae ap. eum fis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid. M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Ho-

σαλο, καὶ εἶπεν ὅς, ὅτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρότερον ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδα, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἀπρεπῶς· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνεσθαι ἐδόκει· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γοῦν ἄν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπεγνωσμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἐσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγορεῦντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζῴοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium carminis fecisse?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssem Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, in primis secundum judicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta injuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causſam illius una agente Ulysse.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκοψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ * περὶ τοῦ Ὁμήρου βίου. V.

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inferere non dubitavi. *J. F. R.*

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum *sui saeculi* suarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρότερον] Hac de controversia acutissimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνεσθαι ἐδόκει] Vertunt: *ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari.* Sed an ἑώρα, est, *vidi?* an οὐκ ἐδόκει, est, *veritus sum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tusc. Disp. V. c. 39. *Homerum coecum induxit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum coecum fuisse. At ejus picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus; ex sequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae coeci vatis, quem ilico subjungit Cicero. Vid. notam *Davisii*, quem consulendum Cl. *Hemst.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Misc. V. 9. & *Scholiasten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn. s. Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, si quis coecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos *Davis.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuisse *Davisius* nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur ap. *Max. Tyr.* Diss. XXII. nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pausan.* in Messen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum statuere absurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, eum verſari ſecum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles ; circum uſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere : ſumma capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας τὴν ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ ἔτος περιφθός, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπημμένος· ὑπὲ μὲν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προιόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν δὴ ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου παλαγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθα-

δ Κάρος] Sic *B2. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάμπος *Grom.*

ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte ; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J. F. R.*

72. *Μετὰ τ. δ.*] Sic lego pro *κατὰ*, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. *Θρασίτου*] *Hom.* Il. B. 212. *M. du S.*

75. *Ἔσχατος*] L. *B2.* & *S.* In reliquis prave *ἔσπερος*. *M. du S.*

81. *Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.*] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes *χρυσοῦς* in *χρυσοῦν* mutandum ; eſt enim ſolita ellipſ. *τὸ κατὰ. aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. *Εὔφορβον*] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G. C.*

86. *Ὠστυμβρος*] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. *ἀπὸ τοῦ θύματος ἀστυμβρίου γίγνεται ἀφῶν*. Sed in praef. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. *Θανατούσια*] Eccere! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeciae ſuae ferlatae* inſeruit. O lepidum caput! Mirum ni *Parodiſus Socratis*, & *Symposium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Putterus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. *Πάλιν μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους*] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt *Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. *Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους*] Quem hic interpretem probabimus? In *Baſileenſi* editione vertunt : *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione ; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina ; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem : immo quis egregius luctator ille Ulyſſes ? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus ut *ὁ ἀφ' Ἡρακλέους* poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor optime adnotaſſe patrem *Κάμπον*. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κάρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut *κάρος* aut *Κάπρος* ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. ϒ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. *Ἀρείου*] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. *Ὀμ.*

Θαπῆαι, ἢ Ἐπειῶ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίῳ δὲ ὁ τίθεῖ ἆθλα παρ' αὐτοῖς. Ἢ μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῇ δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παρεπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

Ἄρτι δὲ τῶν ἀγώνων συντελεσμένων ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τὴν φρουρὰν ὑπερκρατήσαντες, ἐλαύνειν ὅπῃ τύχοι νῆσον. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ [b] Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸν περὶ Σκείρωνα,

rinthi ſepultus eſt, & Epei, inter ſe congreſſorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Curſu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praeſtabat, vincebat tamen Heſiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

§ 23. Jam conſummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, ſuperataque cuſtodia, pergere ad inſulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Buſiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *J.* ſola male. b Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀφ' τὸ πλήγαις βάλλειν τοὺς συγμάχους, ὃ ἐκεῖσε * ἀγὼν παρ' ὅσον ἄπαθες ὁ ἐν ᾄδου ὄες, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος καλλιστάτας ἐπινόει κολάσεις. (Hoc Scholium ſede ſua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amſt.* ad *Jov. Trag.* inſertum, huic loco, ut & duo ſequentia, reſtituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ἀμὸς ἦν ὡς ϵ ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ ὃς ἐκράτει ἔσαλλεν αὐτοῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος ὁ Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Erhetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conſpicitur. *M. du S.*)

* Ἀγὼν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui poſtremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπαλλαγμένοι.

2. Ὅμ. — Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coactaneos faciebat. Vid. *Philoſtr.* Her. p. 726. & ſeq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impoſiti noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Buſiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiae filius, qui Thraſii conſilio hoſpites violabat incognitos, ut eorum ſanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendoſe antea ſcribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, ſed & numiſmata ſcribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciae dum equos ſuos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipſis ad devorandum objectus eſt. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem inſignem, qui proximos Megaris ſcopulos inſidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere ſaeviebat, hunc Theſeus occidit. *G. C.*

12. Πίτυον.] Schinim inſignem latronem, qui circa Iſthmi initium teſte Pauſania miro crudelitatis genere ſaeviebat. De eo *Plutarch.* in Theſ. *G. C.*

Πίτυον.] Vide *Plut.* in *vita Theſei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀνοων. *A. V.*

Πίτυον.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, ſupra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυκάμπτης ſcribit, omiſſo medio, ϵ. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τῶν ἡίονος] Bene contra *Th. Magiſter* monet Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 10. ſcribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, ſcribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρῶα· καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non ſemel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἴγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hiſt.* c. 23. Ἐστήσατε τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῶν ἡίονος. Ipſa quoque haec vox Ἡίων, ἡίονος, deterior quam ἠών, ἤονος, cenſetur ab eodem; cum tamen non modo in noviſſime adducto hoc Luciani loco, ſed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diſerte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἡίονι καθιζόμενος. In *Ver. Hiſt.* Ὄρνεα ἐπὶ τῶν ἡιόνων ἀδοντα. Ibid. Πλησίον τῶν ἡίονος ἐκοιμήθημεν. Haec alio loco ab *Jenſio* dicta huc tranſcribere operae pretium exiſtimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnaſſet, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πιτυοκάμπτῃ. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσας τὰς ἥρωας ἐπὶ τὴν ἠιόνα· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα καλορθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ δεῖπνον, καλός τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς [c] ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τε τόπον προσαγορεύσας.

Sylla-

c Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορήσθαι λέγουσι. *V.*

23. Παράδεισος] Τῶν ἄκρων βουλομένων ἀλληγορεῖν εἰς τὸν νέον τε Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποκίνησιν τὸ † παράδεισος ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Polluce* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiaste* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plut.* II. C. Συμπόσ. 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δήλῳ. *Plut.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quom. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλων, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: εἰσέπεσον δέ τινες τῶν ἑταίρων, & rursus: τῶν ἑταίρων τις ὀφὰν ταῦτα. *J. P. a G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressérint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρα legendum monet ἑτέρα, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἀνιόντας celebrasse, patet ex sequentibus. *J. F.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; sed proba est *Palmerii* & *Vorstii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer. Vorst. Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες ὖν τὺς νενικημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολαζησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία [a] κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τῷ ποιήματι αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε μῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε Θπινίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διεληλυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίσταλο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] Θπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γὰρ καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρῴπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehenſos vinctosque iterum remiſerunt, magis jam puniendos. Scripſit hanc quoque pugnam Homerus, ac diſcedenti mihi dedit libros noſtratibus hominibus adferendos. Verum poſtea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Muſa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos eſt, bello feliciter adminiſtrato, epulas victoriae cauſa inſtituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, ſed cibo abſtinens procul ſedit, abominatus illam fabas edendi conſuetudinem.

25. Jam ſex menſes peracti fuerant, cum circa medium ſeptimum, novi quid actum eſt. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui eſſet, diu jam amabat Helenam, & ipſum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: ſaepe enim & innuebant ſibi invicem in convivio, & propinabant, & ſoli ſurgentes oberrabant per ſilvam. Atque adeo prae amore & conſilii alterius inopia conſilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque au-

a Κομίζειν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis, & in P. b Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceterae rectius disjungunt. c Ἐπιμανῶς] Ἐπινῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. d Ἁρπάσαι] Sic recte *Jenſ.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπινῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφιλκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζειν τὸ ἐφέλκεσθαι σημαίνει. *V.*

* Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Niſi forſan a naſutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adſcriptum ſit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τῷ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentlejus* in epiſt. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπιμανῶς] Κίνυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης. καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe uſitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. ſed ecce Scholiaſtes non ἐπιμανῶς, ſed ἐπινῶς legi vult, idque exponit ἐφιλκυστικῶς, addens ἐπινάζειν notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; niſi huc referendum ſit τὸ, Ἐπινάξαι, quod *Heſychius* exponit, ἐπιπακτῶσαι in editione Florentina plane, uti vult Scholiaſtes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. F.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi eſt, quin unius literulae mutatione locus hic ſanior reddi poſſit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας ſubſiſtat, ſequitur. *J. F.*

56. Κολαζησόμενος] Flor. κολυθησόμενος. *F. B.*

Κωλυθ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (niſi quod in utraque mendoſe eſt κολ.) & ſic ſane venuſtior ſenſus eſt, quam ſi cum reliquis legas κολαζησόμενος. *M. du S.*

63. Me-

aufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

κείην ταῦτα, οἰχεαζ ἀπιόντας ἐς τινὰ τ' Ὀπικημόων νήσων, ἤτοι ἐς τ Φελλὼ, ἢ ἐς τ Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τ e ἑταίρων τ ἐμῆς, τοὺς θρασυτάτους τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ f κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλεσε τ Ὀπικελήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν ἐπαρῶν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος·) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τ Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀπῆχθησαν.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τ εὐνὴν κενὴν τ γυναικὸς, βοήν τε ἴσχει, καὶ τ ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τ ναῦν g πολὺ ἀπέχουσαν. ἔπω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τ ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας h ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι εἰς τ γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον δ Τυρόεσσης, ὡς τοσοῦτον ἦλθον ἀφαδράναι· καὶ

e Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Fl.* sola. f Κωλυθησ.] Κολαθησόμενος Edd. plurimae, κολυθησόμενος. *F.* & *Fl.* unde κωλ. prima producta feci. g Πολὺ] Οὐ πολὺ *F.* h Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρόντος] Οὐ παρὼν, ὡς ὑπ' ἄλλους κεῖται, ἢ τύχην ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Γραμ. ἐλαύνοντες. *G.*

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. *F. F. R.*

68. Πολὺ ἀπιχ.] Flor. ὑ πολὺ, male, & aliter Interp. *F. B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαδράναι] Interpres: *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat; quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καταπεχθῆναι. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberas, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pseudomant.* c. 57. ὡδὲ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. *Postquam parum abfuisset, quin periissem.* *H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαδρ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & supra c. 20. in versione corrigendum monuit, id Cl. *Gesner.* etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opsop.* tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Past.* 2. p. 62. ὡδὲ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ. *Parum abfuit quin...* Adde Nostrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὡδὲ τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὡς παρὰ τοσοῦτον γεγένηται, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον ἀφέστηκε τοῦ τὰ ἔτερα ἀγγέλλοντος. &c. quem vide. *F. F. R.*

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν δὴ Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ᾐσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυραν ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων ὄντας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἠσθόμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καλαλιπὼν, αὖθις πλανήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παραμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἔτι ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καὶ μοι ἤδη θρόνοι τε καὶ κλισίαι ἐς τὸν ὕστερον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῆς ἐρίτιμου. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπανόδῳ προσθεῖναι ἤθελησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ τοῦ καπνόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῆς ὀνείρου ἡ πόλις

gissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem molestе ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi sellam, & accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum*

a Ἠσθόμην] Ἐπεστιάμην *Schol.*

86. Ἐπεστιάμην] Γράφε) ἠσθόμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in *V.* desunt.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἀφ' ὧν. Etiamsi alibi ἀπὸ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (πῶν ἴσασιν) ἀφ' ὧν τὸ τοῦρ ἄπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. Hist.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῇ ὑφ' ὑμῶν] Sic scribendum, non ut in libris est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχῃ ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μέτα πᾶρ μαχ] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris , tum pervenies in magnam continentem , habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus , gentibus peragratis multis , inter homines versatus insociabiles , tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

28. Haec dixit , extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit , jubens in maximis ut periculis hanc invocarem , praecepitque , si quando in hanc terram venissem , *ut neque gladio ignem foderem , neque lupinos ederem , neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem , spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi , & cum tempus esset , cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi , ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret ; & cum fecisset , columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum , inscripsi. Erat autem epigramma hoc :

Lucianus divis carus felicibus isthaec
Omnia contuitus , patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem , proximo solvi ,

ἔμετ' αὐτῷ δὲ , ἡ δ Καλυψοῦς νῆσος , ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς , τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν , καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν , καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας , χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἰπὼν

Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς γῆς μαλάχης ῥίζαν , ὤρεξέ μοι ταύτῃ , κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτην προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τὴν γῆν , μήτε τοῖς μαχαίρᾳ σκαλεύειν , μήτε θέρμους ἐσθίειν , μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκταετῆ [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον , ἐλπίδας ἔχειν τοῦ εἰς τὴν γῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χρόνος ἦν , συνεστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν , ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε , στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας , ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα , ἦν τοιόνδε

Λυκιανὸς τάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε , καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν , [d] τῇ ἐπιούσῃ ἀπο-

[b] Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. [c] Ἔτη] Ἔτι Fl. male. Recte cett. [d] Τῇ ἐπιούσῃ] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὲ] Ἐπίλαβε τὸν σύνταξιν τὸ † μέντοι τούτῳ κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενον , τὸ δὲ ἐν Ἀτλιτικίσας. οὐσιῶν μὲν γὰρ τὸ μεῖναι ἐκείνην τὴν ἡμέραν , Ἀτλικὰς δὲ τὸ τῇ ἐπιούσῃ· ὧν δὲ ἐν τὸ πρῶτον Ἀτλικόν. εἰ ἔτως εἶχεν μεῖναι ‡ Μίντου] Μὴν Ed. *Clor.*

‡ Ἐπιούσῃ τῆς] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γὰρ] Lege ὅτου γὰρ τὸ , & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὸν γὰρ σιλήνου. *M. du S.*

not. *Porphyr.* N°. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ τοῦ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi , præceptum est Pythagoræ. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos , & auctore quidem suo Platone , quem non injuria Dicaearchus accusat , qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritus* etiam testem citat , eundem *Platonem* dixisse , τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγῶς ἀσκαζομένους καὶ τῷ δι' ἀκαιρίους .... καὶ ἐκδημίαις ἐντεῦθεν ἐκδαίμονας ἴσως. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λευκιανὸς] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων συμπεμπόντων. ἔνθά μοι ὁ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσα δὲ προσῆν, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπτωμένων. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα χρημνώδης, καὶ [d] ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι καλεσκληκυῖα, δένδρου δὲ οὐδὲ ὕδατος ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως τοὺς χρημνοὺς, προΐμεν διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅθι τὸν εἱρκτῶν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν Φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι [e] πάντῃ ἐξηνθηκὸς, κύκλῳ δὲ περιέρρεον, ὁ μὲν βορέας, ὁ δὲ νότος δὲ αἰ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii caussa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiissemus, statim cum teter odor nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non accessimus: in quam vero exscendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & squalida, saxis & asperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis & aculeis obsitum, superataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & aculeis undique efflоruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter san-

a Ἵν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. Εἰ. Ἐν. *F.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπτωμ.] Sic *F. Ba. Fr. P.* &c. Conf. supr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. d Ἀπόξυρος] Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρος Edd. reliqq. e Πάντῃ] Παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσι] Γράφεται πίτραις ϵ τράχωσι. *V.*
59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, οἷον ξύλον ὀξὺ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεσχισμένον ϵ ἀπεξυσμένον ξύλον. *G.*
(Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Διδ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. *M. du S.*)

in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive ι vocalem per synizesin sequenti conjunxit: dubium non est Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Mendose in omnibus impressis, exceptа *Fl.* legitur ἀπόξυρος. Vid. Ῥητ. c. 7. & in Εἰκ. c. 8. Recte etiam scribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχίσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quanquam non sunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia

Plu-

sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

31. Ingressus unus per universos *tres amnes*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Athenienses. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis simile. Recedebat enim accematα, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ἐστὶ καὶ [f] ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἄνθραξι πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. Παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. Προσετίθεσαν δὲ οἱ ξεναγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς [g] κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] περὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. Τούτους ὧν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πιὸν τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην.

Ταχέως ὧν ἀναστρέψας ὅπου ναῦν, ἐδεήθην [i] ἀπιέναι, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον· ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπαρχε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὶ προσπλησίον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

f Ἀπέρατος] Sic *J. Fl.* &c. Ἀπέρατος *P.* sola. g Κολάζονται] Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *J.* h Περὶ] Sic *P.* & Edd. praeter *J.* quae Περὶ. i Ἀπιέναι] Al. ἀπίπλευσα *Coll.* Prius tuentur *Fl. J. H. P.*

77. Καὶ μογίστας] Εἶτά σοι βαμβαλόχη γένος, τὶ ἱστοφύλαττες * τούτων ἕνεκα. *V.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τῦτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *M. du S.*

85. Τὸν N. ἀπίεναι] Γρ. ἀπίπλευσα. *G.*

Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπόρρητους vocat. *M. du S.*

52. Τράχωνι] Mallem τραχῶνι, a τραχὺς, τραχεῖα. *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. f. 1096. Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *J. F. R.*

Ibid. Οὐδὲ] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 4. ἕτερον δὲ οὐ αὐτῇ, οὐδ' ἄλλῃ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *J. F. R.*

68. Διὰ πάντων] Forsan ἀφ' πάντος. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπίεναι] Benedictus *salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *J. G.*

προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πόλε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τὸ [b] Ὕπνου λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, πρὸς δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους καὶ παντοίους εἴδομεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμήρου, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. πόλαμος δὲ παρέρρει πλησίον, ὑπ' αὐτοῖς καλούμενος Νυκλιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] παρὰ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τῇ χρυσῇ ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι εἴσισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Ἑλλάδος πεδίον ἀπο-

cebatque se longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressique intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripserit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non satis scripserit accurate.

33. In ambitu totius insulae stat silva: arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae ejus sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *J.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνου] Ὕπνου *Vorst.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. J.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καλαλλήλους ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὸν τῆς ὀνείρου πόλου καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ἐστι ναρκωτικά. *V.*

14. Δύο μέν] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδίον (2) ἀποκλίνειν ἀπραγμάτευται, τὰς δύο τῶν ὀνείρων πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι ἐκ καρτερῶν, τὴν δὲ (3) κεραμίνην· καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον ἐκ σαθρὸν ἔχουσαν, ἵνα τοι ἐκ μὲν ἐλπίδος τοῖς ἀργοῖς ἐκ βλακώδεσι καὶ ῥᾳθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν ἐκ ἀμείλικτον ἐπίκτηνται. (4) καὶ ἔπειτ' ἂν μειλιχαλλεῖ (5) πιφυκέναι ὄνους εὐεύσια ἀνθρώπους τὸ τοιοῦτο πάθος ἐκδύεται, τοῖς δὲ ἐκ μειλικιηθείη ἂν τὸ τῆς ἐλπίδων ἀτάθμητον, ὅσοις τῷ

θελοίπω τῆ ἐμφρονῶ γνώμης ὀψί ποτε (6) τῷ καίρῳ ἀνυσιμωτέρῳ ἐγίνεται, καὶ τῆ τοιούτων ἀπαλλαγῆναι κακιαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καλαλλήλου τῆ φροντίδι ἐκ τὰ ἐνύπνια ὠφελακολουθεῖν. ἄλλως τε ἐκ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῆ ἐνυπνίου διέρχεται καὶ φρικώδη. ἄμεινα γὰρ τῷ ὕπνῳ ἐκ αὐτὰ οἰχεται. εἰ δὲ ἐκ πλήκτου καὶ δόξα, τοιαῦτα ἐκ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυκχερῆ τῷ ἀνιῶντι ἐκ (7) εἰς ἀμυησίαν εὐκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἱράσιμα, τῷ ἥδυτι ἐκ εὐφραίνοντι (8) ἐμμβρετικά τε καὶ ἀναπόδεκτα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noster: in edito enim erat ἐμφρόνων καὶ.

(2) Ἀποκλίνειν] Ἐκκλίνειν. C.

(3) Κεραμίνην] Ed. *Clev.* male κεραμέαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ἔπειτ' ἂν μ. π.] I. e. quia abundant ἀνοίας C.

(5) Πιφυκέναι] Πίφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit *M. du S.*

(6) Τῷ καίρῳ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρων, dedit, & mox καλλήλου pro edito καλλήλων dedit *M. du S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμμενέσιμα] Ex C. insertum, cum in Edito tantum legeretur τερπνά; sed remanet tamen hiatus, sinique Scholii adscripserat *Solanus.* Hoc Scholium sic emaculatum, sed adhuc obscurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πύλῳ] Lege πόλῳ. Quanquam enim *Eburneae portae* facta mentio sit, ut portui propinquarum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commeare dicuntur *somnia* terribilia,
cruenta, crudelia: duae versus portum &
mare, cornea altera, altera qua nos trans-
ivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem
ad dextram est Noctis templum; hanc enim
deorum maxime colunt, & Alectryonem:
illi vero prope portum aedes collocata est:
ad sinistram Somni regia. Hic scilicet a-
pud illos imperat, facitque sibi Satrapas
& imperii sui vicarios duo, Taraxionem
Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) &
Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Ima-
ginarii.*) In medio foro fons est, Careo-
tin (*Gravisonantem*) appellant, & templa
prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi
adytum quoque illis est & oraculum, cu-
jus antistes propheta Antiphon (*Contradi-
ctor*) somniorum conjector, hunc a Somno
honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque
natura eadem, neque species: sed alia pro-
cera, & formosa, atque jucunda, parva
alia & informia, & alia quidem aurea, ut

λέπουσαι, ἡ μὲν αὐθρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πε-
ποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπαλλαγῆναι αὐ-
τοῖς οἵ τε φοβεροὶ, καὶ [f] φαντασμάτων· ἡ δὲ πρὸς τ λιμένα, ἡ τ θαλάτ-
της αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς
παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τ
πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔστι τὸ Νυκτῶον. σέ-
βονται γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τ Ἀ-
λεκτρυόνα· ἐκείνη δὲ πλησίον τοῦ λιμένος
τὸ ἱερὸν ἵδρυται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τῆς
[g] Ὑπνου βασίλεια. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχὴ παρ' αὐ-
τοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πο-
ιησάμενος, Ταραξίωνά τε τ Ματαιογένους,
καὶ Πλουτοκλέα τ Φαντασίου. ἐν μέσῃ δὲ
τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεώ-
τιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀ-
ληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτον ἐστὶ αὐτοῖς, καὶ
τὸ μαντεῖον, ἧ προεστήκει προφητεύων Ἀν-
τιφῶν, ὁ τ ὀνείρων ἐπιστήμων, ταύτην
δ' ἔσχε τὴν Ὑπνου λαχὼν τ τιμήν.

35. Αὐτῶν μέντοι τ ὀνείρων, οὔτε φύσις
ἰδέα ἡ αὐτή· ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν,
καὶ καλοὶ καὶ ἁδροί, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι,
καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ τοιοῦτοι

τε

[f] Φαντασμάτων] Φαντασμὰ male *F.* sola. [g] Ὑπνου] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae ὑπνῳ, ne *F.* & *Abl.* quidem exceptis.

29. Καρεώτιν] Ἀπὸ τῆς πάνυ τῆς ἐσυγχυμένου τοῖς ἐνύπνιοις τὸν πηγὸν παλαλλήλως ἐπίμαστον. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. exst. ubi ἐσυγχυμένου legitur. Sed *Coll.* G. melius ἐνυπνίοις. *Mdn S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile voluerit *Portis Caspiis*, *Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὄρους] *Hom.* Od. T. 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο πηγὼν] Conf. supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *F. F. R.*

Ibid. Παρὰ ναοῖς] Edd. *Fl.* & *Junt.* Reliquae πρὸ. *M. du S.*

13. Ὄρους] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Κεράμου πεποιημ.] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7. χαλκοῦ πεποιημένον. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. δαιμὼν ῥόδου χλωρᾶς λυγίσας. Et III. 116. στεφανίσκον ἐκ πλέκουσα. *Corollam ex virgis nectens.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τὸ

ἀγάλματα λίθου ἐκπεσόντα. *F. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Atheniensis. Vid. *Suid.* qui eum τερατοσκόπον vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose πρὸ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. *M. du S.*

35. Ὄνειρον] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρος negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam caussam in scriptis seriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *F. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ ἱερατοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἷδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ περιλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καταχοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τῷ τε ἄλλῃ [a] ὑποδοχῇ μεγαλοπρεπῇ περιστείλαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, κατευδόντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταρραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ὀπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ὀπισθόλην, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴδοι με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν καταπεπηγότα, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς,

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimissus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. περιστολὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀζυγίᾳ *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *B2. P. S.* Χρησάμενον male *J. Fl. H.*

48. Τὴν τε] Γρ. τὴν τε αὐτῶν περιστολὴν μεγαλοπρεπῆ περιστείλαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV, p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi industrii* sunt ap. eumdem p. 126. (f. 134.) *J.F.R.*

54. Καθευδόντες, εὐωχούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμοῦνται πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) Θήρωδες πολὺς κυρῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J.F.R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λάσιθοίας] *Matuta.* *A.V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet Διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII. 44. Διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J.F.R.*

69. Τηλυγέτου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

78. Ὅμω-

ſus, proces uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegona, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλὰς δὲ γυναικὸς μητέρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δὲ ἅπαντας, ὕστερον αὐτὸ Τηλεγόνῳ τῷ ἐκ Κίρκης μοι γενομένῳ, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μέλανος ὄντος τοῦ καλαλιπεῖν τὴν παρ' σοὶ δίαιταν, καὶ τὴν αὐτὸ σὲ προλιπομένην ἀθανασίαν. ἢν οὖν καιρὸν λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιουργοῦσαν· ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ [d] ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπὶ πολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία [e] εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ [f] σωφροσύνῃ, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· κἀμεῖς τριαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖν αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν ἄγριοι, ἐκ τῆς πλησίον νήσου ληστεύοντες τὰς πε-

d Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. e Εἴη] Εἶεν *F. Ald. H2.* Prius cett. f Σωφροσύνῃ] Σωφροσύνην Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφροσύνην καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ. E.* 57. *M. du S.*

80. Ἐπιλέξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπιλέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid ſibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπιλέξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ πνεύματος, τάχα ἂν δὲ ἐ ἄλλως πως ἐπλεύσαμεν. Ubi Cl. *Duker.* docet πνεῦμα κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. K.*

[a] παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθια, τὸ μῆκος ὀγκίων ξ'. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ καὶ ἐξελόντες τὰ ἐντερώνην, ἐμπλέουσιν· ἐρετῶν μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῶν ὀθόνης, τοῖς φύλλοις τῶν κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέτραυματίζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἐδείξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκείνοι ἠσθάνοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν [b] ὀλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἀφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα

hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum fex. Cum enim ſiccatae ſunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, inſtruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium ſociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum ſeminibus. Cum diu aequo Marte pugnaſſemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucimantas*) erant autem, ut demonſtrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos ſentirent, omiſſis nobis, converſi ad ipſos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo ſublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim ſociis quinque naves habe-

[a] Παραπλέοντας] Leg. Παμπλέοντας *M. duS.* Vulg. ſerv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγόρησαν ſine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald.* Bz. Sed *S.* ὠλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic ſcribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris eſt, παμπλέοντας. *M. duS.*

96. Ὀγκίων ξ'.] Neſcio an ſic nugari voluerit Lucianus, ut menſuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic eſſe corruptum, putare aliquis poſſit. Sed parum alias quoque religioſus hac parte eſt ſcurra noſter, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχῶν ξ'.] Jocoſe mentionem videtur addere exiguam, cum in exſpectationem magnae lectorem conjeciſſet, praemittens *naves* eſſe *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte uſurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Theſaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam ſunt hae moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exſpectaret *vini*. Notaque eſt iſta cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magiſtratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU.* Addo *Ariſtoph.* Plut. 27. πιεσότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλειτίσαι, ubi vid. Interprett. Si cui hic luſus non adrideat, in facetiarum magiſtro, & ſatis magna eſſe navigia contendat, cubitorum fex, utpote ex cucurbita, quae vel ſic ſane eſt maxima, per me licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἑξ legat: quo reſpondeat menſurae navium hoſtilium c. ſeq. *J. F. R.*

97. Αὐτὰ] Αὐτὸν ad unam κολοκύνθην elliptice refertur, etſi pluralis & neutrum adjectivum praeceſſit. qualis ſynthefis apud Latinos quoque eſt frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoſcas eundem eſſe. Salluſt.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurſ. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & paſſim aliis pagg. Oppoſitam ſed analogam enallagen ſupra T. I. verſ. fin. dedimus ex *Ariſtoph.* Pl. 527. οὐκ ἔχεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καθαδεῖν, ἢ γ' ἴσοιτε. (ſcil. κλῖναι) Non abſimilia dedit Cl. *Hemſterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipſo pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi πυρίδαλις — καὶ ἀράμβοις alio modo, cui addere oblitus ſum ſimilem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. αὐλότριον τοῦ ἐμοῦ &c. Ubi & addere potuiſſem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3: Ἴσως ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τῇ μητρίῳ μᾶλλον γενόμενα, καλόν. Conf. etiam T. I. p. 582. ſive *Reviu.* c. 13. μὰν πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jenſ.* ex *Lucian.* Amor. κερτὸς — ἀ συναρόφου, pro ὃς. &c. Alias ejuſmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Ariſtoph.* Plut. 291. τίκτει ἐκκαθοῦντες. reſpectu filiorum, qui per τίκτει intelliguntur, ubi *Kuſterus*

bebant; pugnabantque de robuſtioribus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum paſſus quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus, curavimus ſaucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra.

39. Nondum enim ſol occiderat, cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini ſui tuto ferebant, exſultantesque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes jaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & jacula mittentibus, non durarunt, ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) ἐκ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελόφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τε τὰς τραυματίας, ἐκ τοιοῦτον ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἅπαν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, ἐ μάτην.

Οὕτω γὰρ δεδυκὼς ὁ ἥλιος, ἐκ ἀπὸ τινος ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ ἐκ ἦσαν· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, ἐκ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὅσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, ἑστῶτες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ἐκ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά-

c Κελόφη] Sic L. & *Fl.* Κελόφια Edd. ceterae. d Εἴκοσιν] Εἰκόσιαι P. Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελόφη, καρύων] Κελόφεια (leg. κελύφεια) κέλυφος· τὸ οὖ ἀῦ λέγουσι. G. (At non *ovi* hic, ſed *nucis*, putamen.) *M. du S.*

ſterus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νηΐλη — Κυανέη, τὸ μὲ ἴδοι πως ἰρωῆ, ibique τὸ reſpectu νηΐλη dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri poſſunt. Addo tantum ex Fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illuſtr. *Heinſius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem ſimul, alii ad uxores ſolas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Paſt.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* εἰς αὐτὰς ait, tacite reſpiciens ad oves & capras, cum tamen ſing. ἀγέλη praemiſerit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δῆ maſc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. *J. F. R.*

2. Πλημμυρέουσαν] Navium πλημμύραι dicuntur ipſi remiges vel claſſiarii milites, quibus implentur. Hic autem ſumitur pro ipſis navigiis inſtructis & armatis.] *Vorſt.* Vid. *Bnif.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχιμόλους] Monuerat Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἅμα ἀγχίμολα ἐπεμάχοντο ait, *Waſſiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ eſſe ſcribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, obſervat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etſi ſupra ſatis dixi augmentum ſaepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὠλιγ. tamen non credo ſic Lucian. dediſſe, qui uſitatiſſimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, ſi addatur, (ut in plusquamp. quae ſatis polyſyllaba per ſe, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda ſcribarum culpa ſit quotidiana; ſed poſtea conſulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελόφη] Sic L. & *Fl.* Ed. melius quam quod in aliis eſt, κελόφεια. In Scholiis etiam recte κελόφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suſpicor legendum ἀπεκρυψάμεθα. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut ſaepe, *Th. Magiſt.* ſcribens: Μεσονύκτιον, ἐκ Μεσονύκτιος, ποιήσιν. Habuimus & ſupra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac diſſert. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Matt.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσπελάσαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων που ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων τῆς καλιᾶς· ἤδη δὲ ἀναπαμένη, μικρῷ μοι κατέδυσε τὸν ναῦν τοῖς ἀνέμοις τῶν πτερῶν. ὤχετο γὰρ φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προιεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτοῦ Χίου πίθου πλεῖον πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοσσοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν ἀμβάντες τὰ ὠᾶ, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους ἑξακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ κνήσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμαστοτάτον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρου ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὕπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἠμυ-

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald.* P. B2. *S. H.* ἀδ. *J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπείχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσήμαινεν] Ἐπεσήμηνεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τῆς ἀνεπαισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπέχομεν] Γρ. εἰ ἀπείχομεν. *G.*
57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὸν Ἀμφὶν * ῥᾴδιον ὁ † παιγνίμων ἀμφαίζειν. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παιγνίμων] Παιγνίμων V.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ἀδρὸς *augeo* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐπτερύξατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
62. Ἀποτρέψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ δικαίως ἡμῖν ἀναβαίνουσι τὸν ναῦν ἐπὶ τὸν κόμον † δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλαίης πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam tradicere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposui-mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς [e] ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τῷ φαντάσματι.

Οὕτω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δένδροις καλαφυτευόμενον εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' ἦν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ ἦν τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, ὥστ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον εἶναι. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ [f] ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις ἡ ναῦν ἐπὶ τὰ κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑποβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ ὅτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα, καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθοῦντος ὑποῤῥόμενοι ἔνθα με καὶ τὸν Ἀντιμά-

χ[3]

e Ἀποτρέψαι] Ἀποστρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. f Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα P.

62. Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. *V.* 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ῥητῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conta, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ὅτως γε τοιοῦτος ἦν ὡς ἐκ τοῦ Ὁμήρου καλλιόνων Ἀντιμάχου ἀπ' αὐτῷ εἰσάγειν, ἃ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίστατο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτως ἐγὼ ὁ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' ὃ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. Bas. 286. *M. du S.*

96. Οἰῶ-

χν τῇ ποιητῇ ἔπος εἰσῆλθε. φησὶ γὰρ
που κάκεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόοι ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τ' ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, ᾗ πάλιν ὁμοίως καθεθέντες τ' ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέσχημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡμῖν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καλεσχθῆναι. ὑποβλέψαντες δὲ ἡμεῖς, εἰσορῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον. διαβλέποντες δὲ κατὰ δεξιά, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτουσαν τὰ πελάγη κατ' ὀφθαλμούς, καὶ τὴν ἑτέρας θαλάττης εἰς τὴν ἑτέραν διαῤῥέουσαν. προελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, ᵇ κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὅποτε οὐ προσδοκήσαντες.

Ταύτῃθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε πρᾷον, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, ᶜ εὐπρόσιτος συνοικεσμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae versus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per silvestre illis navi veniendibus aequor.

43. Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum consisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessiones. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi summas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis cursum flexímus, multoque labore trajecimus, quod nunquam speraveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Taurícipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἐωρῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Εὐπροσίτους] Ita esse in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τύχα ὁ κυνολύκος ὡς *Mauritius*, ᾗ τὸν ὑμέτερον θάλασσαν ἀφροῦσαν * κρυπτόνων ἐκπεπλέοντων αὐλίστικαν. *P.*

* Κρυπτόνων] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Mosum a Luciano poni non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἐωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quasi ἑωρῶμεν & ipse legisset. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Basilicensem* secundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter solet repetere, habet ἐωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. B.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem frustra quaesivit *Solanus*; nec ea opus est. Nam licet θάλαττα praecedat, potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemissum referri, vel, quod malim, absolute positum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε *huc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipsi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam substantivis masculinis & femininis jungi, quis nescit, ut *Long. Past.* l. p. 8. ἡ μὲν Νύξ, τοῦτο γὰρ ἐκάλεῖτο. Vel, ut in tritissimo illo *Ælian* X. 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epist. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, post praemissa tria feminina διακονίαν, χαρὰν & εἰρήνην. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paullum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi qua-

παρ' ἡμῖν τ Μινώταυρον ἀναπλάτ̃ουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίων λειψόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτ̃ῶ πλησίον εὑρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὁ πόρρωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τ̃ῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τ̃ὴν θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μόλις πάντες ἀποπλησάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τ̃ῶν ἀνηρημένων ἀφιεμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτ̃ῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὑρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τ̃ῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὅπως λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτ̃ῶν ἀγγευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi μία πάντων pro πασῶν. *J. F. R.*

13. Εὐπρόσιτ@] Antea legebatur εὐπροσίτους, prave. Ego mutavi. *M. du S.*

Εὐπρος. συν.] Verti, ac ſi legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευσόμεθα, dediſſe arbitror Lucianum προήειμεν, & ſic interpretatus ſum. *J. M. G.*

Εὐπροσίτως] Recte quidem *Solanum* conjeciſſe arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ. . . ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab ού. *J. F. R.*

17. Καίτοι] Legendum potius καί τι *Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J. F. R.*

31. Κτείνομεν] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνομεν diverſa ſunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι, & paullo poſt λαμβάνομεν, καὶ ἀναστρέφομεν pro ἀνασρ. & c. 46. εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνίκριτον. ut alia mittam. Conjunctiones enim ſimilia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut *Salluſt.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum conjunctionem ſequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Poſtulare — ut ſenatum vocarent. curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtularunt poſitum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & pertentant*, aliaque ſimilia. *J. F. R.*

ἕλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τὰς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω εἰς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὑπὲρ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν διατρίψαντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προφαίνεται. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὸν πλοῦν καὶ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτοῦ ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τὰς πρῳρεῖας κατέχοντες, ἐμπίπλωσι τῷ ἀνέμῳ, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μὴ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθημένους, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς· ἦτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες.

tuor, trium singuli pedum; cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, & circumvolare aves*, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntque; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique.

46. Ves-

56. Ποδιῶνας] Ὡς ἐπὶ κωλῆν τὰ ἄκρα τῶν αἰδοίων ποδιῶνας εἰρηκε παίζων κἀντεῦθα. * V.

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται φελλοὶ πρὸς καυσιμοὺς τῶν σωμάτων. V.

* At vide ὡς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπιστ. c. 3. & not. M. du S.

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber*. Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & *suber* κατ' ἀντωνομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico *R. Constantinus*, & post illum *J. Hardouinus* ad hunc locum Plinii laudatum. J. Cl.

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. M. du S.

56. Ποδιῶνας] *Leop.* 136. M. du S.

Ποδιῶνας] At supra *Contempl.* §. 3. τὴν ὀδόντα φιλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῶν ποδῶν, ubi *Solan.* similia ex nostro produxit. J. F. R.

58. Ἄλλοι δὲ μὴ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθημένους ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχουν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii precedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem Auctoris non satis percepisse: Nam, ut taceam, μὴ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus: de *hominibus* illis qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (sc. delphini) *praeuntes trahebant subera.* H. V.

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. J. F. R.

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικὴν ὁδὸν ex *Aesch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα μαζὸν

46. Vesperi jam ingruebat cum appulimus ad insulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & juvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

65 Ἐστέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσήισαν γάρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πάσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τὰς χιτῶνας ὀπισύρομεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ὑμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, ἅτε μὴ χρηστὰ ἐμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιέβλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἵστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν Μαλάχην, πολλὰ ἱκέτευον αὐτὴν ἀφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, ἃ ξένης ἀφικομένης, εἶδον τὰ σκέλη καὶ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

[a] Καβαλοῦσα] Alii Καβαλεῖσα, *Coll.* [b] Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὴ, *Coll.* Nihil mutant Edd. [c] Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *AIW.* & P. Διαλαχοῦσι *Angl.*

72. Καβαλοῦσα] Γρ. Καβαλοῦσα. *G.*

Ibid. Αὕτη Ὑδαμὴ] Γρ. Ὑδαμαρδία. *G.*

ζω ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἰλλάδα ἀφάλειον aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τίχιν βάσανον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλληνα πόλεμον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J.F.R.*

72. Καβαλοῦσα] An κοβαλοῦσα, a κίβαλος, i. e. κοβαλίσσα? *F.G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλιος, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικώτερος. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbe Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα fortc est καββαλοῦσα id est καθαλοῦσα dejiciens homines ad illa καμπτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμανρίαν dedisse Lucianum, ἀφ' τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαρτοῦσαι τὰς γυναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J.M.G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. Ἀφλαξοῦσι. *J.B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singulae abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιθεὶς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *impositio mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H.V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J.M.G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτῷ, καὶ δήσας, καὶ τ' ὄλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τ' δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταβάντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τ' τε ἤπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τ' ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, καὶ τ' μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τ' Μεσόγαιαν πειραθῆναι τ' ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a] προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἔχοντες, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπάσαμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τ' ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ τ' πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καὶ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onoscelcas (*Asinicruras*) vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospitibus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitosque in lectum adscitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conscenso autem tecto, clamore convoco socios: congregatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa statim in aquam diffluens, conspectum nostrum effugit. Tamen experimenti caussa in ipsam aquam demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, continentem conspicimus, quam conjicimus eam esse, quae ex adversum nostro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus esset, deliberamus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere versus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in cete, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσαράξας] Προσαρράξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hist.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἦν μέχρι τ' ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδίστατον, μᾶλλον δὲ ἀπιστοτάτου ἀπαγγελίας. *V.*

88. Ὀνοσκελίας] De hac copiose Coelius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pisellum. Interp. *Aristoph.* ad Ranas. *J. B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abesse etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

τὰ τελευταῖα, ὧδε τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ὑπὸ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τ' ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] ὁ δὲ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε· τὸ δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, χέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus ego omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

1 Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηκμακότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς ἁρμοδιωτέραν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἧκω μίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ὑπὸ δοὺς προαπομημένον καὶ τὸν τελευτὴν, τελευταῖον δὲ ἀναγκασμένος τὸ καθ' ἑαυτὸν ἔργον τυραννοκτόνος. ὁ δὲ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εἰρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneii Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποσκευασάμενος] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affchopen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. νεανίου ἔνδρα φόνῳ ἀποσκευάσαντα. *J. F. R.*

νοίους ἐν τοῖς τε φίλοις πάντας —— ἀποσκευάσατο. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7.

φόνον, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴν θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν δὴ τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐναλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῶν πατρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνεῖλον· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ τῷ δεξιχωρήσαι τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν δὴ καὶ πλεῖόν τι ὑπὲρ τούτοις ὤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀπηλλαγμένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μελόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, ἐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μέλαξυ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέρατος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος πέρεσθαι τῶν νόμων ἀμοιβῆς, ὧς διεφύλαξα. ὁ μὲν δὴ ἀντιλέγων αὐτοσὶ, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio.

3. Ergo pro hisce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liberaverim, sed imminentium etiam spe malorum, libertatemque firmam praestiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui caussa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeso paullulum, dum vobis, accurate licet scien-

a Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vorst.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inscripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τίθησι μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δὲ μοι ἐς ἀσθενῶν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴν θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, truci.to.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, quum pater prae φιλοτεχνίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis: *Vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commisit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντές με ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι τὸ ὀφθαλμοῖς τ' οἰκείοις, Gymn. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ὁρᾷς οἷα με ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα διδοὺς καὶ φροντίζων καμοῦ. Et Ἱστ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίνωσιν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solani* ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatio-

ſcientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

τῷ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένῳ· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ὑ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρέμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν πολλῷ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων οὐδὲν τῷ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, καὶ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο· ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἠδίκει ὅσα [b] κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρετῶν, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, τὸ μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ'

[b] Κελεύοι] Sic recte *Bz.* & *S.* Κελεύει male *J. Fl. Ald. H.* & *P.*

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quum verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus ſuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδων] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 12. 3. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. f. τῆς ἐλπίδος τοῦ φόβου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod *Eraſmus* vertit: *quique in poſterum imminebant metus*; Jenſius: *futur. tempor. horrores*; ſed quia ἐλπὶδι φόβου additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii κακῶν *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κελεύοι] Ita *Bz.* & *S.* Reliquae κελεύοι. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνῳ ἐξίστατο τῆς ἀρχῆς. ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τῆς δ' ἀπολαυσιν μόνος ἐκαρπώσατο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τῷ φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνηγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνῳδὸς, καὶ ἐπήνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει. Ὅταν γὰρ αἱ τῶν γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀίδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ παραδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸ δῆμον, ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς παραδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: ores quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F. G. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE. M. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum J. habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. duS.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε ὑπὸ τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed pluma ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. J. F. R.

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

Ad ſpes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet.

7. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmo-

πέπτάσαν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπέσχησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὅπλα ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μὲ τὸ ξίφος ἀφεὶς τὸ συμμεμαχημένον, καὶ τὸ μέρος συντελευταιοτοκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν τὸν τελευτῶν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος εὐ ῥᾳδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνουσαν κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ὅτι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἐῆμην, ὅτι τὸ μόνον τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅτι τὴν καθέδραν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γενικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλαῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄοπλος, ἀπεβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτῷ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα δὴ

a Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς. *Mare.*

caſtrantur plane, vel nervis certe *convulſis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum eſſe verbum σπᾶν, faciunt *ſpadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed eſt etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἐκσπασμόνα, reſpondens τῷ כרות atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτριβλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποσπάδας *Suidas*, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus jungit ἀποσπάδιλας τοὺς ἀποκεκοπτας. Quae cum ita ſint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφίσους ἀποσπῶν & vertendum, ut poſui, utque *Eraſmus* jam poſuerat, a quo diſceſſum non oportuit. Quod ſi ἀναπᾶν eodem modo accipi poſſe doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, ſi cui iſta diſpliceant, vehementer repugnaverim, ſi ἀναπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *ſibi adjungere*, *quaſi ſurſum*, *in arcem ſuam*, *trahere*. *J. M. G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἀν ὁ λειπόμενος κολασθείη τρόπον; ἐμὲ μὲν γ' ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀπηρημένον, καλλοχύνων καὶ κείνην τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μὴ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, τῷ ξιφιδίῳ κείμενον ἐχέτω τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τοῖς ἐμοῖς δράμασι.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ὀλιγαρχία δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' ἑνὸς τολμήματος ἐμοῦ· καὶ τῷ ἑνὸς ἐκείνου φόνῳ, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ὑπὲρ τούτοις τὴν ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, ἐ Φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ὑπὲρ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ καλῶς πραχθέντα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ὑπὲρ χείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

Οὗτοι δὲ ἀντιλέγουσι, καὶ φασὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶν θέλοντα, καὶ δωρεὰν

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maximè si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τοῖς ἐμοῖς δράμασι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κατοικτὸν, καὶ ἀφόβως τὴν ἐμὴν ἀθλοφορήσαντα. J. F.

ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. M. du R.

O

& accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non escendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis ?

λαμβάνειν. εἰ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τοῦ ἔργῳ τοῦ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις [b] ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν πανούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, ἡ ἐλευθερία σαφὴς, ἡ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, ἡ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεσχημένος; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τῷ πρὸ ἐμοῦ τιμᾶν δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί με βασκαίνεις τὰ καλορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι.

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti : at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causssam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὸν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅσῳ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἡμῶν *Fl.* b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ *Fl.* c Ἔστι] Ἔστι sine accentu *F.* d Οἶδε] Ex L. Edd.

'Ο δὲ] Masculi. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad a. *Ver. Hist.* c. 37. Et *Maxim.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi *idolis yuvn*, ex *Achill. Tat.* aliosque generis enallagae referuntur; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam; sed *Solano* accedo, dicenti: *alloquitur gladium, aut personam*; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facili socium* vocat, & sic ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. *F. F. R.*

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus :* quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. *F. M. G.*

τὸς εἰργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι καὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ᵃ ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ἔστιν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει, ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, ἢ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τὴν ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν ἢ τότε παρ' ἐμῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τῦ κακύργου πεφονευ-

jam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum esse desierit? utrum a me illud habeat, quod desierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem tyrannum, objecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum

a Ὅπως] Ὅπῃ male S. & Ald. Ὅπως recte J. H. B. P. &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eumdem in Fastis ipsiusque Didus epistola:

Praebuis Aeneas & causam mortis & ensem.
Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι καὶ περὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπῃ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses τὸ ποιοῦντες correxerunt, ediderunteque ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μηκέτ' ἔστιν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, ἢ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedissem.* sed debuit bonus Noster, *si fame expugnassem.* J. J.

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπῃ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. J. F. R.

4. Εἰ μηκέτ' ἔστιν] Adleverat Cl. *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. J. F. R.

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jens.* nota superiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemsterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Gesner.* ad *Quem. Hist.* c. 51. J. F. R.

16. Ἐλπὶς τῦ φόβου] Conf. hujus Diff. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τῦ φόβου similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wasse*; p. 486. 71. Hoc ipso vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. J. F. R.

19. Χαμαὶ ῥίψου] Retulit librarius ad συκοφαντῆσαι. Sed esse debet accusativus junctus infinito λαβεῖν. Quam pronum fuerit ν mutare in ο, apparet. J. M. G.

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινεν, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἀνάγκασε δὲ, ἢ παρῆλθεν ἀφορμὴν τῦ φόνου, τὰ ἴσα ἐ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντιτολάζεσθαι. μᾶλλα δικαίως. εἰ γὰρ ἐβούλετο τῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τ ἀδίκου] Vertitur, [*Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non nisi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat *minus valere?* Λῆρος, λῆρος. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro εἰ γὰρ legentis ἢ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem

tinum ſolum exquire ; illud repoſce ; circa illud curioſus eſto : quis impiorum relictus ſit ? aut quae metus ſuſpicio ? aut quod calamitatum monumentum ? Si vero pura omnia, & pacata ; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum, cauſſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit ; aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus ; coëgit autem, & cauſſam caedis praebuit ;

μένε ; ἢν μόνον ἐξίταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τ' ὀπισθῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί τοῦ πάθους μνῆμα τ' συμφορῶν ; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τ' πεπραγμένων χρωμένου, ἀποτρεπεῖν ἐθέλειν τ' ὀπὶ τοῖς πεπονημένοις ἄθλοις.

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ ἀφ' τ' πολλὴν δουλείαν ὀπιλέλησμαι τ' ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantumdem commiſerit, eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ δ' ἀδήλως, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit ; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim ; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα εἶδόν τι ἐγὼ, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, τὴν ὑπάρχουσαν πεπαιμένος. *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 11. ἔφη δ' ὁ Τόξαρις, ἐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οὕτω σοφῷ, ... τεθωρηκόσι παρασκευασμένῳ τοὺς λόγους. *Eſt quidem, o Toxari, res haud parua viro, qualis tu es, paratam habenti orationem ſolerti armatum.* *Aelianus* VI. Ποικ. c. 11. Οἱ δὲ ἐκεῖ ἥδιλον, δηλονότι πεπιεσμένοι αὐτῷ. pro πεπιεσμένοις. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Εὐθύνουσι τὸν τραπέζαν ἐπιφανῆ πεπαιμένοι. Sic πεπαιμένος ἰσχὺς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ὑφ' αὑτοῖς πεπαιμένους. & , τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τ' Λιβύης ὑπήκοα πεπαιμένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν ὑμεῖς παρασκευασμένος ἔπλα. Sic κεκτημένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit κεκτημένος. Nec in Participiis tantum, ſed eriam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Η μὲν γὰ Βακχικὴ ἀρχήσεις ποιεῖται) τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro ποιεῖται. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ράδδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐπεποίητο pro ἐποιήσατο Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo : iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέτοι Φειδίαν, ὅτι χρυσοῦν λέοντα ἐδίδοσαν, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογῖζθαι ἑλέσθαι ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ira & ἑαλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur, *Abſumptum*, καλαναλώσαντα ; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καλαναλωθέντα. Ego exiſtimem, quia καλαναλώσαιλα, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καλαναλώσαιλα, *abſumptum.* Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt : vulgo male, ᾗ παρέχει ἀφορμὴν τῷ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικαλάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum, Εἶτα τ' μὲ ἅτινα ἀπεκτόνοιλα, καλάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, ᾗ ὑδαμοῦ ἀφιεῖς θήλεις. τ' δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἐ τ' ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam cenſes, & neutiquam abſolvi vis ? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iisdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos ?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀπεκτόνοιλα, non ἀπεκτόνοιλα. Sed illud κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτο τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione, mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille* (qui caedis auctor fuit,) *vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt.* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτὸς τις dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. F.*

ἀνάγκασε δὲ, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικαλάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] εἰ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. ἡ πρώτη λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ὕστερον ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ἀβλαβῶς ἀφιέναι θέλεις; τὸν δὲ καὶ τὸν αὐτὸν [d] τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, εἰ τῆς ὁμοίων ἀξιώσεως τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτό φῂς, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτῃ εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε.

aequaliter hunc etiam ipſum lex cenſet viciſſim debere puniri: juſte ſane. Non enim voluit ipſo facto minorem eſſe *ſuppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum ſupervacuum eſt quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam juſtum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum cenſes?

13. Neque enim illud poſſis dicere, me ſimpliciter illud *ac temere* feciſſe, conſecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, niſi omnino quod futurum erat divinavi? Niſi forte hoc dicis, tyrannum non fuiſſe, qui periit, neque illam habuiſſe appellationem, neque vos de ipſo, ſi moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deeſt καὶ in Edd. b Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AiW.* ut conjecit *Marc.* c Ἧσσον] Ita reſtituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. d Τοῦτον] Τοῦτον *Marc.* & *Vorſt.* male. Τούτῳ ſervant *F. Fl. B2. H. P.* &c. e Ὑμεῖς] Sic recte *F. B2.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AiW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, ſi plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expreſſum erat, quod jam ſublatum minus hiantem facit orationem: ſi quis tamen καὶ inſertum cupit, ei licet id adſumere. *F. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par eſſe facto id quod extra metum ſeu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχων. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ὅτῳ. Sic legendum videtur. Et ſic videtur legiſſe interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. ἐ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito cenſebat *Vorſtius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere viſum, ut ipſa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῷ πεπραγμένῳ & alia) id quod ſua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obverſantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδῶς ſimiliter ponuntur, ut non tam ad metus abſentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deeſt*, facultatem, opportunitatemque referantur: ſed memoriae confiſus, ut fit, ſcribere neglexi. *J. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne . . . aequalem; non enim minorem*, in verſione repoſui, ut quam minime multa in Cl. *Geſneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam εἰ γὰρ — ἴσον compoſita, ſic habebat: *nonne enim voluit ipſi facto aequalem eſſe ſuppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam verſionem ut non rejicio, ſic tamen illud ἧσσον eo planiorem ſenſum exhibere exiſtimo, quo ipſe ſic eſt ſimplicior, ſi ſine interrogatione procedat. Eſt enim ſenſus: *Lex non minus reſpicit conſilium, quam ipſum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic ſignificare videtur; quare, ſi liceret, omnia ſic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipſo levius cenſeri audax conſilium*, vel potius: *conatum* iſtius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per ſe caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, ſive *poteſtatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus ſignificatus exempla

Steph.

plura libenter fuisse daturos. Tum tu caeso tyranno, ei qui caussam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis, sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne exstirpatum.

14. Et jam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermissum

τι. ἀλλ' οὐκ ἀν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ πεφονευμένῳ, τῷ τ' αἰτίαν παρασχόντι σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιμὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας; ἢ τ' τῇ δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιτεῖς; κεῖται ὁ γε νόμος, ὡς φῄς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τ' πεπραγμένων· τὰ ἀφ' μέσου δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐδὲ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; ἢ οὐχὶ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; ἢ μᾶλλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κἀκεῖνος ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καὶ θαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τ' πρὸς τ' νόμον παρελέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι.

Steph. in Thes. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Gesnero* adversor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Josephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ἐν μητροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (sic enim pro ἴσχυν lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, καὶ ἐφ' ἁρπαγὰς, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Cl. *Jensii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio an sententiam fuerit mutaturus, si *Solani* mutatam lectionem vidisset. Adsentirer facile de πεπραγμένων hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hist.* c. 35. Sed quomodo sic τὸ τ' ἀδείας significet: *ejus esse impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus: βούλεται γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς est *licentia ipsa*. *J. F. R.*

32. Ἀκατεύθυνα] Non rejicio vulgatam; sed commode ἀκατεύναστα legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτο τρόπον] *Marcilius* pro τοῦτο legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. *Xen.* K. Π. 2. ὁμοίως δὲ καὶ ἐμὲ τὸ αὐτὸ ἐμοὶ σκώπτετε. Et in *Sympos.* p. 893. ὡς ταὐτὸν τῷ ἐρῶντι. Imitati sunt Latini: *Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτον τρόπον] Cl. *Vitringam* & *Jensium* recte contra *Marcilium* sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hist.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐπὶ τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* significare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δῶτε, εἶπε. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtulisse ultro jugulum.* Tam neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea quae mox cap. penult. sequuntur: ἀποστάσας δὲ τ' σφαγῆς, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Eraſm.* ibi recte verterat: *avulso igitur ense e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γυμνὸν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foës.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *jugulum* significare, ex *Pollucе* tradit; ideoque id versioni inserui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Parisina* habebat ἡμεῖς, in sermone tamen recte expressit, *vos*. *J. F. R.*

51. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic. Fam.* p. 10. *Te hoc scire volo, vehementer populum solicitum fuisse de P. Scillae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt.* *J. M. G.*

77. Τοῦ-

τ̃ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ̃ κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ̃ τ̃ πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἆρ' ἓν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τ̃ δρᾶν μέσον κινδύνων ἀπώκνησα; Οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ τούτῳ ἔτι μόνῳ, καὶ νόμιζε τῷ θελῆσαι μόνον, καὶ τῷ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει· ἔκ γε τ̃ γνώμης αὐτῆς καλὰ ἄρτα με, γέρας ἀξιῶν, ὡς εὐεργέτιν λαμβάνειν. ἐμοὶ μὲν ὁ δυηθέντ@, ἄλλος δὲ μετ' ἐμὲ τέλυραννοκλονηκότ@, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν ἀξιοῦν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ̃ γνώμης, μόν@ ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δέ, ὃ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ̃ τῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾴδιον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβῃς εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν διαφθεῖραι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ̃ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. ὁ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τ̃ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα ἤδη κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τ̃ τυράννου προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ὑπὸ τ̃ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἁπάντων

sit: & si quid desit eorum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile *patriae* non evenerit, & de *solo* ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium*? in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod supereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circ-

a Ἐκ γε] Ex L. Ἐκ τε Edd.

77. Ταῦτα, α' καὶ] Hic deest verbum τολμᾶν, aut simile quid. F.G.

78. Ἐκ γε] Sic P. in reliquis est ὰκ τε. M.du S.

Ibid. Τ̃ς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόν@ pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τ̃ γνώμης, μόν@ &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. M.du S.

Ibid. Καλὰ ἄρτα] An ὄντα? F.G.

Καλὰ ἄρτα] Accipio καταρτὰ judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis JCtis usitatum. *Thucyd.* I, 131. καθίστασθαι ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. J.M.G.

84. Ἐπειράθην τ̃ γνώμης] *Solanus* in *J.* aliter distinxerat

circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfeciſſem? Quid vero si servum illi carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

τῶν κεκραληκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προσίθημι, ἀλλ' ὅπι τούτων αὖθις μνήσω· Φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸ τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ὅπι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

Ἀλλ' εἰ κὴ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην κὴ γενναίαν σφαγὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος; ὦ ἔτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὅπι τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρου ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε κὴ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φίλων; νῦν δὲ κὴ τὸν προφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων, κὴ διάδοχος, κὴ ὁπόλου προσδοκᾶσθαι τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον προσθῶμαί σοι; ζῇ ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ὅπι τούτοις αἰτῶ· τί Φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφαρπάσω; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ κὴ τὸ κεφά-

[b] ὁ Ἀναίμακτος] Sic *J. Ald. Fl. Fr. B2. S.* Ἀναίμακτος *P. H1. & 2.* in qua ἀναίμακτος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Solan.* omisit.

xerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπιχείρημα, ἐπιφέρω τὸ γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, τὸ γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum.* ἕνεκα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

88. Οὕτω ῥᾷστον] Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia sic usitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μίγιστον, κὴ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾷστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum factum id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto *Lucillii* versu in *Antholog.* L. 2. c. 32. Οὕτω κουφότατος πελὶ Γάϊος, ὡς' ἱκολύμβα &c. *J. F. R.*

97. Κατόρθωσε] Vide quae de hoc verbo dicta, supra hoc T. ad I. *Ver. Hist.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δισπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

φάλαιον αὐτὸ ἐπιθυμῆσαι· ὁ γὰρ ἔτ᾽ ἀπαιτεῖ παρ᾽ ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐγὼν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρᾳ φόνῳ, οὐκ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ὅπου τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ [a] προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ᾽ ὃν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματι καὶ λύθρῳ ἐμπεπλησμένον. ταῦτ᾽ ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, ὅτου θάνατος ἄξιος ὠμῷ τυράννῳ, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b] τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ ἑτε, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τὴν ἄλλων οὐδεὶς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ὀλιγωρεῖσθαι οὐδ᾽ ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων

caput ipsum rei cogitate. Quod enim iste me poscit, hoc ipsum, quam potueram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

a Προβασανίσας] Προβασανίσας male *F.* b Τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀπ.] Haec desunt in *Fl.* Adsunt in *F. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AtW.*

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ᾽ ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικία ἐξαίρετον ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. πᾶς δ᾽ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in aetatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, voluerintne marg. *AtW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui pro ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, bene adjuvaretur. *F. F. R.*

Ibid. Τὸ δ᾽ εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ ἑτε] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: ἐπόπτευε, ὦ ἑτε βούλῃ, πάπαιον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ ἑτε, εἰ σάζεις βούλει, λαβὲ ἄρτον — ἐπίδε. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. *F. F. R.*

66. Τὰς ἐπὶ τοῖς] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνου μειζόνων pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὸ τῶν μειζόνων κακῶν ἐλπίδα. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam *Chrysost.* 253. 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ᾽ ἀ. ἰ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hist.* & c. 61. f. & *Long. Past.* III. p. 99. παρ᾽ ἐλ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret; & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχε, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τῷ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ δεξιᾷ [c] παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν [d] ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογισάμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῷ ζῆν ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα οὖν τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προσέπεσε, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων [e] ἐλπίδας χρόνων [f] ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ [g] πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, ἀλυπητὶ μὲν, ἀδρόμοιρος, ἀκρύτοις, προσεπιθεὶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δυσβαστακτότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτῷ, [h] ὅστις θανάτων αἴσχιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γένοιτο.

Ποῦ μου τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

[c] Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρεχόμενος? *M. du S.* [d] Ἀπόγνωσιν] Sic rectè Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. [e] Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. [f] Ἐπ' αὐτὸν] Τούτους ἐπ' αὐτὸν *Pell.* [g] Πρὸς] Sic *Pell.* Περὶ *F.* & P. & marg. *Ar.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* [h] Ὅστις] Ita bene Edd. plurimae. Sed αὐτὸς male *F.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *F. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἄτεκνος τοίνυν αὐτῷ ὑμῖν ἀπέθανεν, τὸν φόβον, τὸν λύπλον, τὴν ἀπόγνωσιν, τὰς ἐπὶ τοῖς μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὸν τελευταῖον ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (τὴν φύσιν ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *F. F.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτους hic deſiderari videtur, legendumque, τούτους ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *E. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτους ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro πρὸ & περὶ ex eodem receperim; id enim factum; quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Jenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *F. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripſi. In impreſſis παρὰ, exceptа *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πρὸς τὸν] Hic locus integer non videtur. *F. G.*

Καὶ παρὰ τὸν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *F. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτῷ] Ὑφ' αὑτῷ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὑτῷ adſpirare voluiſſe. *F. F. R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέςειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν καλορθωμάτων, μετὰ τοσάτυς κινδύνυς, μετὰ τοσάτυς φόνυς ἀμελώμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνυ τύτυ τὸ τιμὴν ἦτιν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ὄντι τῷ καιρῷ καλειλημμένῳ, ξίφος τῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ, τῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσαλε, δεσπότιν ὕτω δημοτικῆ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψαλε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψαλε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαλε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσαλε;

Νῦν μοι ἐννοήσαλε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιςα λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, βοηθῶμενος τὸν γεγεννηκότα, ὡς βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἤδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀδυνῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus 80 est? quis eum istuc immisit? o gladie particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori

a Παντὶ] Constans lectio. b Νομίσατε] Sic habent Edd. omn. c Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere τὸν μοι, reliquas τὸν μοι. d Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγενηκ. uno γ. exceptâ S. mutant Edd. priscae. e Διαταράξειν] Διαταράξειν P. & marg. *Alw.* Nil

89. Παντὶ] Leg. πάντη τῦτο. *F.G.*

90. Νομίσατε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσαλε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσατε] Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Gesner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίσατε legere, ut sit, *judicassetis*; nam vel sic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic supra Ἔνυπν. c. 8. statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic desiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ὁ

ri mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) superveniens autem ille, videnseque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit? per te, fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit; & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfecisti, nunc vero recrea; gladie; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed*

καλαλιπὼν δὲ τὸν τοκρίτην τ νεκρὸν, καὶ τ σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφ@, ἃ τὰ λοιπὰ τῶν δραμάτ@ ὅπισθας δ' ἐκεῖν@, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλησμένον τῶν φόνων, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, ἃ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀπολώμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, τίς ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττ{ει}; ἆρα σοῦ, τέκνον, προαπολωμένου, ἢ μήτι ὡς γέροντ@ καταφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολάζειν δέον, ἃ ἀπολυτείνει μοι τ φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τ σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτ{ει} τὸ ξίφ@· αὐτὸς γὰρ ἄοπλ@ ἦν, ἅτε τὰ πάντα τῷ παιδὶ θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον. ἀποσπάσας δὴ τ σφαγῆς, καὶ τῷ τραύματ@ ἐξελὼν τὸ ξίφ@, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μού με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφ@, πάλαι πενθοῦντι πατρὶ θάμβιον ἐλθὲ, καὶ προσβολικῇ χειρὶ δυστυχοῦσαν συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τῷ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε [g] πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τ τάξιν πρὸ παιδὸς τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἂν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τύ-

[f] Προπαρεσκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. [g] Πρώτως] Forsan πρῶτ@. [h] Ἀλλ' ἢ] Hanc esse constantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παῖσκος, ut interpres exposuit. *F. G.*

Τετρασύλλαβος] Non adeo desideratur ὡς vel παῖσκ@, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est: Ἐπεὶ δ' φονεύόμ@, ὁ μὲ ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φονεύόμ@ legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲ, quod ἐπιφόλῃ inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρεσκ.] Vid. si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτος aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἢ] Delendum istud ἢ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἢ] *Solanus* particulam ἢ deletam cupit; Nec ego desiderarem, si abesset; Verum, etsi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Aristoph. Eipn.* docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi. Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut *Æsop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ὀμνύειν αὐτὸν κατὰ τῆς μητρὸς τοῦ Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλαφρονῆσαι τ μητρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea Edit. Æsopi. Sed ἢ μὴν in jurandi formulis usitatum circumlecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἢ ut significet *certe quidem*, cujus significatus exempla *Stephan.* jam dedit in Thes. *J. F. R.*

τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔχειν ἐπιδέξιον. νῦν δ' ὡς ἄτεχνος, νῦν δ' ὡς ὑπὸ φόνου εὐπορῶν ἡ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, ἠ δυνάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀδυνάτων δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωρακότες μὲν πάντες ἡ μὴν νεανίαν πρόκειμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' ἀπαλαγάσιον ἔργον. ἡ προσιόντα δὲ αὐτῷ περιχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀναχεόμενον, ἡ ἐλευθέριον ἐκείνῳ, καὶ νίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τῆς ξίφους τῆς ἐμῆς· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγενημένον τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν ἡ τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τοῦτο ἔργον, ὥσπερ ἐν δράμασι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτὸς τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

paucos habituros non vindicem: nunc vero ne orbus, nunc ne is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Jovi sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a Μαρτυρόμενον] Sic *V. Fl. Ba. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρούμενος* legend. b Διακονήσαιτο] Διακονήσαιτο *Fl.*

37. Ἔπῆγε τὴν σφαγὴν] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἔπῆγε intellige ἐπειγε. *R. G.*

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret, demum* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε· μαινόμενον τὸν πατέρα, ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μὴ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio; non jam quantum ars

ΟΥ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ προχειρότατός ἐστιν ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἔχει τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ χαλεπώτερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πειθόμενος τούτῳ κελεύοντι· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

a Ἐξέμαθε] Ἐμαθε C. b Ἀποκηρύττεται] Ἀπειθῶν λοιπὸν. vult *Jansius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J. M. G.*

Ἰάσασθαι κελεύομενος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, demum potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; Ἐφαμάκευσα πραγματώδεις ἀθλίους, ἢ λέγε τοῦτ' ἂν εἶχες εἰπεῖν ἀποκηρύξαι, ἀπειθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere jussus, non vis; ea propterea quidem abdicatione dignus es, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὸν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύομενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν excidérat. *J. J.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. five §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognoscas ὀργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ὀργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic viciſſim ὀργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζῃ & hic verum esse. *J. F. R.*

16. Τοῦ-

τος, οὐκ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν οὖν τ' ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνος μαίνεται. τὴν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ ἅπαξ τοῦτ' ἀναλη-φθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν [c] τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι ἔμιμνον· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μήρυιᾷ, καλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστῇ μὲν ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δὲ ἐκείνην ἀνιῶμαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττομαι [e] ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicinæ tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste iracentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iteram excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic *J. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* c Τῆς] 1ta bene *P. B2. Fr. S. A.* Τοῦς male *J. Ald. Fl. H.* d Βοήθειαν] Τῶ βοηθ. *H2.* e Ὑπουργεῖν] Sic *J. H.* &c. Ὑπεργ. *P.*

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῦς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19. ἐκπεσὼν τ᾽ οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ σωτῆρα ἀναγκαῖος &c. *M. du S.*

61. Προσωρώμην δὲ — μὰ δὶ ὀργιζομένῳ &c.] Pro Μὰ δὶ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui hanc furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

dinem, tum propter imbecillitatem artis, non possum. Verum enim vero justum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat.

μένῳ, [f] καὶ δι' ὑποψολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν ἐ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὰ δὲ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχνεῖσθαι.

3. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae insecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egressus autem domo judicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar jamtum illud non satis mente constantis patris *indicium*, quod injuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μέν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ μὲν δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ ἀγανακτοῦντι ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μὲν ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τοῦ τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ σὺν τοῖς κάλλιστα τῶν ὀπιτηδευμάτων ἐσπουδακόσι καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς ἐ σφόδρα [i] καθεστηκότος σαλροῦ, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ κατ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ὀπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον συν-

f Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque; abest a *Fl.* *g* Ἀπολογήσομαι] Ἀπολόσομαι marg. *AIW.* *h* Ἤδη] Sic *J. Pell.* Μὰ δὴ Edd. priores. Μὰ Δί *Marcil.* *i* Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθεστώτος P.

vasuri, *odium sine causa*, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντίθεναι tamquam substantiva sunt considerandа; veluti saepe infinitivi, etiam sine, caeteroquin solenni, articulo sumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεναι] Locus hic sanus non videtur. F.G. Ita in nott. Mss. *Gujeti* conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντίθεναι, quod unde habeat, non video; συντίθεναι enim ubique constanter invenio; sed forte est aberratio ejus qui has notas descripsit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὰ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo statim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὰ δὴ ὡς ἐ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί, ὡς ἐ σφόδρα. Similis menda etiam *Demosthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jensio* conjecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. *J. M. G.*

Ibid. Μὰ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί recte *Gosn. profecto* verterat; sed quia ἤδη ex Cod. est, id recepi, & *jam tum* reposui. *J. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem asperam*. *F. G.*

συνθρώπων, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέησιν ποτὲ προσεδόκων.

triſte judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec ſane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exſpectabam.

Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἀλλοδαπῶν ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ὀπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς [b] φιλοχρωύντων τὰς νόσους· πλὴν ὅσῳ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενόμενος ἀφικόμενα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τοῦ νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τοιαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ὀπιχειρεῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν εἰσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραληκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ὀπιχειρεῖν τοῖς κεκραληκόσι. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ὀλιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

4. Peregrinatus ergo, & probatiſſimorum apud exteros medicorum conſuetudine, tum labore multo & ſtudio indefeſſo uſus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depoſitum, qui ſcilicet intima non perviderent, neque accurate ſatis morbos diſcernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arceſſerer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipſius, quod accuſarem habebam; ſed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non ſtatim curavi, neque enim mos eſt nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, ſed docemur primo omnium conſiderare, ſanabilisne ſit morbus, an incurabilis, & fines artis egreſſus? ac tum, ſi tractabilis ſit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad ſervandum aegrotum. Sin videamus ſuperaſſe morbum ac viciſſe, omnino non aggredimur, ſervantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui ſuperati jam ſint. Videns igitur patrem intra ſpem, malum artis fines non multum egreſſum, obſervatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

[a] Προθυμίᾳ] Προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata noſtra faciunt *J. H.* & Cod. P. [b] Φιλοχρωύντων] Φυλαχρ. male *Fl.*

80. Φιλοχρωύντων] * Διακριβούντων. δικαιολογούντων ἀφειμένως. *V.*

* Φιλοχρηύντων pro φιλοχρηύντων editum erat, errore orto a ſimili ſono ſequentis verbi διακριβούντων; quare id mutavi. *J. F. R.*

80. Φιλοχρωύντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. *M. du S.*

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egeſtate tamen profectum, ut judicat Cl. *Caſaub.* ad Athen. I. 1. Ἀδύνατος μὲν ὁ τοῦ βίβλου πατὴρ, dicens: Non ha-

cter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαρρηκότως [c] ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπόπτευον καὶ δόσιν, καὶ ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κάλυψορίας παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβερὰ μή, καὶ ἀπιστοῦσα, ὡ τοῦ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πάσχοντα ἐκεῖνον ἀφανείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε εὐθὺν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ ὡ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, εἰδὼς προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ καὶ ἐπιχειρήσεως. καίτοι καίμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ ἀφορμὴν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθει ὑπ' αὐτῆς. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν ἦν ἐξ εὐθὺς ἂν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπεὶ [d] δὴ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κείνῳ σωφρονοῦντι. ἔτος δ' ἦν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ δεῖν τὴν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον εὐφραινε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε ἐγὼ πάντας ὁμοίως ἡδο-

[c] Ἐνέχεον] Ἔνεχον male *J.* sola. [d] Δὴ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *Arw.* [e] Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta *S.* [f] Εὔφραινε μὲ] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M. du S.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J.F.R.*

98. Οἵ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης.* *A.V.*

3. Ἔνεστιν] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. du S.*

Ἔνεστιν] Videtur *Solan.* ἔνεστιν *masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J.F.R.*

9. Τῷ μισῷ] Usitatius τῷ μισεῖ; sed uti tum subauditur ἔπαθε, ita jam intellige ἐστί. *J.F.R.*

23. Δὴ] An Δὲ? *M. du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μελήσας unico λ. ut & in Περ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41. 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Υαλ. α. c. 9. *M. du S.*

ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθὺς τινος ἡ χρόα τρεπομένην, ἡ βλέμμα τέλαραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις ἡμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μὴ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παράλογον. δεχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ὑπόπαλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ἐνοικιρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὐμφανὲς [b] ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὅτι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο [c] καινὸν ὅτι τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνο μάλιστα παροξύνεται· ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο, τὸ πονήρως καὶ ἀπηνέστως ἔχειν ὅτι τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαξε enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρτιωτικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσαι. οἷον τῷ πολίτου τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. ὡσαύτως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει ἐκ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κοινὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καλλιχρονᾷς σοφιστὴν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅτιμ δὲ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν ὄσαν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ὄσαν varie accipi, *merebatur*, *digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ὄσαν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, noveream eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem ; & miseratus sum feminam , quod merebatur , praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia , qui neque principia mali , quod eam tenet , neque causſam , neque modum novit , curare illam jussit , atque idem infundere ei medicamentum : putavit enim unum esse furoris genus , morbum unum , infirmitatem eandem , quae similem curationem reciperet. Cum vero , quod verissimum est , nego fieri posse ut servetur mulier , cum superari eam a morbo fateor ; indignatur , irascitur , me ultro ait subtrahere me , & mulierem prodere ; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit , quod solet dolentibus : irascuntur enim omnes his , qui libere vera illis dicunt. Verum ego , quantum potuero , causſam apud illum dicam , & pro me , & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam , ex qua abdicare me vult , ut sciat , non jam

τ γυναῖκα [d] ὤχτειρα [e] ἀξίαν ὖσαν , καὶ σὺν τὸ προσῆκον δυστυχοῦσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (ἃ γὰρ οἶδεν ὅτε δεχὴν τῶ κατέχοντ@ κακῶ , ὅτε τ αἰτίαν , ὅτε τὸ μέτρον τῆ πάθυς , ἐκέλευεν ἰᾶσθ , καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι Φάρμακον. ἓν γὰρ ἐνόμιζε τὸ εἶναι μανίας εἶδ@ , καὶ μίαν τ νόσον , καὶ ταὐτόν , καὶ ὡσαύτως πλησίαν τ θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ , ὅπερ ἀληθές ἐστιν , ἀδύνατον εἶναί Φημι σώζεσθ τ γυναῖκα , καὶ [g] ἡττᾶσθ ὑπὸ τ νόσυ ὁμολογῶ , ἀγανακτεῖ , καὶ ὀργίζε , καὶ Φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθ , καὶ προδιδόναι τ ἄνθρωπον , ἐγκαλῶν ἐμοὶ τ ἀσθένειαν τ τέχνης. καὶ [h] πάσχ μὲν σύνηθες τοῖς λυπυμένοις ὀργίζον@ γὰν ἅπασιν τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγυσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ , διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν , καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῦ , καὶ τ τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τῆ νόμυ ἄρξομαι , καθ' ὃν ὗτός με ἀποκηρύξαι βύλε , ἵν' εἰδῇ

[d] Ὤκτειρα] Ὠκτειρ. L. [e] Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. *Aldi.* [f] Ὤκτο] Ὠκτο *Fl.* [g] Ἡττᾶσθ] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἡττᾶσθαι L. [h] Πάσχ] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχω *Fl.*

79. Καθ' ὃν ὗτ@ μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες , ἐν πρώτοις δὲ ὁ λόγυς τῆ νομίμυ ἐπιχειρεῖ. τὸ δὲ δίκαιον μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δεῖ ἀποκηρύττεσθαι τ υἱόν. *P.*

sereat , adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρηνὴ δ' ἦν. *J. F. R.*

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus , quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus , ex certissimis signis collegerit , se ei mederi non posse ; tum quemadmodum id patri suo , homini rudi , persuadere non potuerit ; denique quemadmodum pater eum criminatus sit , quasi se consulto huic rei subtraheret , ac imbecillitatem artis objecerit : at se illa omnia dare dolori , quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες , pergit , τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ , διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν , καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ , καὶ τ τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis , qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id quod res est. Ego vero , quantum potero , causam ad eum agam , & pro me ipso , & arte mea.* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet , non dubitare ajo , quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris , se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota , quae sequitur , disputatio oritur , & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante , quam id , unde causa nata est , expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano , artificiosissimo scriptore , credat esse profecta ? Adverte animum , Lector , & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile , nisi ab integriori codice. *J. J.*

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito , &, si dubitat , ex his , quae statim sequuntur , rem totam discit : satis judices ex patris accusatione , qua de re agatur , intellexere; nec possunt ullo modo ignorare , si pauciſſima post haec verba audiant. *J. M G.*

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi ὡς οἷ quidem occurrit ; verum aliter constructum ; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo , ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνυ , diximus. *J. F. R.*

δὴ οὐκ ἐθ' ὁμοίαν ἔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρό-
τερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ,
ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις
ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ'
ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πα-
τράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω
καὶ τοῖς παίδων προενόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐ-
τὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν
ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἀκρίτου τινὰ τιμωρίαν,
ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς
ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβο-
λὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ἤδη γὰρ πολλοῖς
πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρίστα-
μένας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ
πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πιστεύσαντα ἢ γυναίῳ
ἐχθρῷ ὄντι ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ
πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς
ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ
λόγῳ ἀποδίδοσθαι, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κα-
ταλείπεσθαι.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν
μόνον ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔ-
λογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ
μὲν οὖ μοι ὀπιφέρῃ, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανα-
κτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο
ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ
ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ
ταύτης τὸ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

9. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι] Ὅρα πῶς δι' ἐντεῦθεν λέγων τὸ ἴδιον τῆς λύπης γνώμης σοφισμοῦ ἐπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν σοφιστικὴν τῶν καθηγορίας πρότασιν οὐ σοφιστικῶν τὸν λόγον αἴτεται, ἀλλὰ νομίμου κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra Δουρ. c. 15. ubi, τὸ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγῳ ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Duker.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, vidique eum & λόγον & λόγους δίδωμι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valère, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. *F.F.R.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget, ἀγαναχτῆ enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπί τινι rectius dici, satis multis ostendit Cl. *Jenſ.* ad *Nigr.* T.I. c.7. p.45. Quamquam & οἱ τινι recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemſterh.* *F.F.R.*

30. Ὅτε] Probarem *Pelletii* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Erasmi* versio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Gesneriana* indicat. *F.F.R.*

34. Μηχανὴ μιλαβέλλιος] Id est: πρὸς τὸ μιλαβέλλιος. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιτήδειόν τῷ σκαφιδίῳ τὰ ἀνωμάλα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μίλι οὐ κοτύλῃ, ἢ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. — i. e. *oleum ad ungendum.* & *Ariſtoph.* Plut. 556. καλαλείψει μηδὲ ταφῆναι. i.e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde ſepeliatur. Long. Paſt.* I. p. 14. f. Τοῦτο ἢ ἴσως Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήμασι τράγῳ, ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I. 18. δίμοιρα ταύρου τιμῇ ὑποδήματα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφυρῷ χιτῶνι —— ἐμφορεῖσθαι ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *F.F.R.*

47. Διαλ-

ταλιπὴν ταύτην δύναμιν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενεὰς καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καλαδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀίδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μὴ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω τρέπεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ δόξαι καιρῶν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγαναχτῆσαι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τὴν τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἣν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καλαχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μὴ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεὶς, ὅτι τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τῶν μὲν γὰρ τὴν γεννηθέντα ποτηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, εἰδέναι, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τῶν γένους ἀποκηρύττεσθαι συγκεχώρηται, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτῷ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ὑπολοιπομένη τῷ νό-

[d] Ὅτε] *Pell.* An non melius ὅτι? [e] Ὑφ' ἑαυτῷ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

νόμω; φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦτ᾽ ἦν, καὶ τῷ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ᾽ αὖθις ἐπανῆγες εἰς τὴν οἰκίαν; τί δ᾽ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τῷ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. ἐγὼ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, ἢ δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, ἢ δ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] ἀπολλάττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ [c] γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, [d] καὶ τότε, ἂν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ᾽ ἀπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ὄντιν ἐξουσίας.

Μὴ δὴ, πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἑκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀχυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ὅτε τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀναλαβεῖν, καὶ ὅτε τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξωρος ἤδη, καὶ ἔωλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄχυρος, καὶ [e] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ πῃ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστὴς ἐστὶ ἐξουσίας.

Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

[a] Ἀνάγεσθαι] Σκιάγεσθαι marg. *A*1. [b] Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. [c] Γεγέννηκας] Recte hic *P. S.* Γεγένησας *J. Ald. H. Fl.* [d] Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. duS.* enim Edd. priores. [e] Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A*1*W.* Προσδεδαπ.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum Ἀπολλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille Ἀπολλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Soulius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac Ἀπολλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa Ἀπολλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τοῦτο δίκην, ἀπολ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

τηρίους, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς κλήρου λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτοις τις αὐθαίρετος εἵλετο, ἔργειν ὀφείλει δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. ὥστε καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἀν ἄξιος ἐδόκει τῷ γένει, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείλησθας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὐθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνομολόγηται. ἀμέλαγκτον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἀλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσῆκε, μιᾶς κρίσεως ὕστερον πολλῆς, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ [h] παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μεθειλευσάμενος, καὶ ἀνάδικον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ὅπερ τῆς τελευταίου, καὶ φύλαττε σαυτῷ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναί σοι φόμην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν [i] μὴ ποιεῖν δυνατὸν

[f] Τούτους] Ita *Ald. J. H. Fl. P.* Τούτοις P. [g] Ἀνείλαφας] Ἀνήλαιφας male *J. Ald. Fl. H. Ba.* Correxit *S.* [h] Παρητήσω] Sic bene *J. Ald. P. H.* Παρατήσω male *Fl.* [i] Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *J.* Addidit etiam marg. *AIW.*

ἀπαλλαγῆναι, *tenuis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Artemon Cappadox* L. I. Περὶ Θαυμασίας ἰδέων ποιῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινας λύπη ψυχρὰ διαλλάξαιτο ἢ πόνους. Et ne credas forsan ibi διήλλαξε, *transsilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praeterlens*, *transiens Macedoniam*. *J. F. R.*

61. Προδιδυκαιολόγη] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselingianae*, quum Edd. minus apte haberent προσδιδοῦναι. Hoc enim sensum postulare, priscianus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ὅτι προσδιδυκαιολόγη potius dicendum fuisset. *J. F. R.*

73. Ἀνήλαιφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνήλειφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μὲ] Deest alterum *si* ante ἐκπεμπ. aut pro Θέμενος, legendum Θέμενον. *M. du S.*

89. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus*. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. *J. M. G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad l. *Ver. Hist.* §. 4. *J. F. R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. ὁ δὲ ἡ Φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει ἡ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τὴν μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπεδὴ σας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν πάντ' ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὖν εὖ πεπονθὼς, παρητεῖτο τὴν οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

[a] Αὖ] Πάλιν marg. *A1W*. [b] Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. [c] Οἷον ὄντα] Ὅν τινα L. & marg. *A1W*.

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Dovarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra, rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὸ ἰσόμολον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐδ' ἂν μὲν πάλιν αὖθις ἀνὴσω θυμὸς ἀγήνωρ. quod postetius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτους αὖθις ἀμοιβὴν τῆς θεραπείας ἐκείνης, οὐδ'

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

χαὶ εὐεργέτιν γεγενημένην, ἤ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, χαὶ τηλιχοῦτον χίνδυνον ἀφαπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τ Θεραπείας ἐχείνης ὀδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' ὅτω ῥᾳδίως ὀπιλελῆσθαι. χ ὅτι τ ἐρημίαν ἐλαύνειν, τ [d] ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, [e] μὴ μόνον [f] δ' ὃ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ χ σώσαντα, χ σωφρονεῖν ποιήσαντα;

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus

Οὐ γὰρ μιχρὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηχὼς αὐτὸν, ὅμως τ τοιούτων νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ χαὶ ἴστω ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, χ πάσχοντα, χ ὅπως ἀφαχείμενον, ἐγὼ ἀφελαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωχότων, τ δ' οἰχείων φευγόντων, χ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς χ χαὶ ἡγορεῖν δύνασθαι, χ περὶ τῶν νόμων ἀφιλέγειν. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ ἀφόδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τ ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. ἐ δίχαιον ἦν τοιαύτῃ [g] μοι γενέσθαι ἀντ' ἐχείνου τ ἀμοιβὴν, οὐδὲ χατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

[d] Ἐφηδέντ'] Sic *Ald. F. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφηδέντα P. [e] Mn] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. [f] Δ' ὅ] Δὲ ὃ marg. *AIW.* [g] Moi] Mn *F.* male. Moi *Ald. Fl. H. P.* &c.

ὀδ' ἕνα λόγον ἔχοντα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις τοῖς τυχοῦσιν ἀμείβεσθαι, τ Θεραπείας ἐκείνης ὀδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τ ἐφηδέντα &c. verto, *ut abigat eum qui jure poſſit letari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τ ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit laetari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφηδέντ'] Ἐφηδέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηδέντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo δικαίως *delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τ μονῳδήσαντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *F. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. [a] ὃν γάρ, ὡς ἐν ἐλαχίστοις ὄσων ἡ γυναῖκα, καὶ πάμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς δὲ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τηλικούτων ὁμοίων ἀπηλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τὸν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένον; σὺ δέ, ὅστις ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς εἰς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένον χολάζεις, καὶ ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τοῦ φαρμάκου, ὅτι τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τοῦτον χολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν [b] σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθε. οὐκ, ἂν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα τῶν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ἀμοιβὰ προοφειλομένη χάρις, εἰς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ τῆς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τὸν μὲν παρόντων καταφρονεῖν, διὰ ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία [c] τυγχάνει, ὡς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μὴ ταῦτα. ὅστις οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ [d] ὃς τῷ βίῳ παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὰ συμέναι

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit, prae-

a Ὅν] Ὅς Ex. Fl. Ὅν P. cum Edd. b Σωφρονίσαντα] Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνει] Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνοι Edd. priores. d Ὅς] Deest in Fl.

65. Τυγχάνει] P. & L. In reliquis τυγχάνοι. M. dus 73. Μεῖζον — εὐφημίαν] Admisissem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐφημίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μεῖζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μεῖζον, unde quis conjiciat etiam μεῖζον sic usurpari, sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaen. epist. I. 7. ubi ἑτέρᾳ πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia consensum video per„ petuum in omnibus his vocibus, ut eas non infle„ ctat, quamvis contra Grammaticos canones. In„ fra Ep. XII. τῷ βελτίω βίου. XI. Καλλίαν. XIV. „ μείζω". Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. J. F. R.

91. Εἰκότως τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foediffima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ εἰκὸς παῖδα μὲ; πόσα κακοῦ παρόντα; ὑπερτεῖνοντα, καιροφυ-

praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales; & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despon-

παρέχημαι, ἡ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι ὁμολόγουν τὴ νόσῳ.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίαν τὴ θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος, τὴ φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] ἑαυτοῦ δεηθεὶς, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸν πατέρα [g] ἐμαυτῷ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τὴ ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὴν εἰς τὸ γένος ἐπαγωγὸν ἐπριάμην, καὶ ἐν ὅτῳ [h] πάθους ἀκμὴ τὸν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ τὴν τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, φυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἴκοντα τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔτι δὲ τὸν ὅλων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὀπισθαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν ὕπτιον διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τὴν λύτταν, ὀπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπειδειλία-

e Μεῖζον] Sic *F.* *Fl.* *P.* *Malζον* marg. *Alt.* f Οὗ] Οὗ male *F.* g Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *Alt.* h Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν μὲ εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitraminí, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακοῦ, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu τοῦ παροξυσμοῦ initium morbi, ἀύξησις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & κατάληξις cum inclinat, & minuitur. *F.G.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. *F.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὰ ἀπάσης ἕξεως Φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ὀπινοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, [a] ἄτερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾴδιως πειθοῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, ἅμα τ' ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχηλοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ὀπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενόμενοι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν δὴ ταῦτα πάντ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἅτερ] Ὥσπερ P. Vulgat. servant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεκόδισε marg. *Alii.*

99. Ἀντεξεταζόμενος] Et sic habere cum *J.* etiam *Bas. H.* & *Fl.* notarat *Solanus.* Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιπαξάμενος mutare voluit; sed defendit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῷ νῷ] Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῷ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere nugantem.* *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν. quum οἴομαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil esse Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὴ] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, ἢ δὴ legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non insecutive

flictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me causs-

καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ ἀφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ ἐτέρως· εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν ἀφθείρει, καὶ τὸ γένος ἀποστερεῖ, μισόπαις ἐστὶν, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τιμῶ φύσιν ἀσπάζομαι, ἐστὶν τὰ τῆς φύσεως παρορᾶν, καὶ καθυβρίζειν δίκαια. ὦ πατρὸς, μισοῦντος ἀδίκως· ὦ παιδὸς, φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμενον, δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' ἐστὶν ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾶ, οἳ τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἔχουσα εὐ-

e Εἰ] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. du S.* *f* Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. *g* Γεγεννημένων] Γεγενημ. *J. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἂν οὐχ ὅτω.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam ἐστὶν, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδῆ βίον. *Amplecti metu expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Dissert. idem *Junctinae* mendum indicavimus, quae γεγενημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. *Pro lapsi.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὥσπερ τὸ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' οὐθ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβοῦσι φοβερωτάτους. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ὅτως — οὐχ ὅπως — μείζους τὰς δίκας &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo.* Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellips. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguis.* Tit. NON. p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J. F. R.*

90. Οὐ-

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆ εὐνοίας ἐσφέρῃ, καὶ ὀπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τὸν φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆ συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνῃ, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ τῇ φύσεως.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. ὁ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; ὡς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλοπαίδας εἶναι θέλοντας, ὁ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς καὶ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ὅτι τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένοις. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι καὶ τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιοῦντων. ὁ δὲ [a] πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε χολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν παρρησίαν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ὠθεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis. male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

[a] Πρὸς τῷ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτίαν ἀμβλὼν, ἀποκηρυττέτω] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Selanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί δ' πάσχων αἰτίας;] Αἰτιᾷ. *Th. M.*

Ibid. Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἰτίαν non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *Bz.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. du S.*

Al-

20. Jam vero ad ipſam quoque cauſſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῇ αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὸν νομοθέτην ἀναδραμεῖν τὸν νομοθέτην. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ [c] νομοθέτης φησίν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μεμψάσθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. ἐχεῖν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρχομαι δὲ ἀπὸ τῆς μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρός, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ εὖδεν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων [e] αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀποκοίτους ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

[b] Συγχωρήσωμεν] Συγχωρ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. [c] Νομοθέτης] Νόμος marg. *Alw.* [d] Ὑμᾶς] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῶν male *Fl.* [e] Αἰτιᾷ] Sic *Marc.* Αἰτια, Edd. male. Αἰτιᾶται *B2.* [f] Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἰτια, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſat*, etſi verba τὰ μὲν ταῦτα δὴ in verſione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Deorum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Deor. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς, ὅ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ὅ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Junt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere con-

προστατοῦντος, ἢ θέλεις, ἢ ἀφ' οὗ τοῦτ' ἐὰν ἀξιοῖ εἶναι ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν ἢ δυνάμενον, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἐνορθήσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ἢ πάντα προστάττειν ἔστε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, ἢ ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οἷς τοῖς τ' προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὴν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τ' τεχνῶν, καὶ τ' τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τῷ [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκτονι γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τιὶ δὲ μοι τ' ἁρμονίαν χρῆε, τιὶδὲ δὲ μὴ. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μὴ· ἆρα [d] ἂν τις

curare eam jussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere verecundans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, in primis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num

a Κελεύῃς] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελεύοις tamen etiam marg. *Amw.* ὁ Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum ταυτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimos Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφιν. d Ἆρ'] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigisset. Verum recte Cl. *Hemst.* ibi ab *Junt.* lectione recessit, & ἔνα pro ἃ dedit, vid. §. 9. *Dear. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio; *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. *M. du S.*

33. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφει πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲν τέκτονι γράφε, &c.] Γράφει habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque Interpres, *Jam si cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo post, ἆρα ἂν ἀνάγκη legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἄν, quod antiquiores servant. *J. J.*

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, post *Verstium* & Cl. *Jensium*, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφιν scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τ' ἰατρικῆς, ὅσα συμβάντων &c.] A conditione artis Medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Erasmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τ' ἰατρικῆς, ὅσα συμβάντων ἐστὶ] Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus cap. At servos fuisse medicos JCti probant ex *L.* 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. *Zurkio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium . . . esse corruptum*. Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

ãum quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ἀνάγχοίλο ἀποκηρύττοιλα, ὅτι μὴ χτ' τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τ ἰαλρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ὅτι, χὴ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ χ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, χή τινα [e] προνομείαν [f] ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τ χρήσεως· ἀναγκάζεσθ δὲ μηδὲν, μηδὲ προστάττεσθ, πρᾶγμα ἱερὸν, χ θεῶν παίδευμα, χὴ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν [g] γενέσθ νόμων, μηδ' ὑπὸ φόβον, χὴ τιμωρίαν δικαστηρίων, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε χ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς ὑτωσὶ, χ ἀληθῆ ἔλεγον, ὃ βούλομαι, ὃδὲ θεραπεύειν δυνάμενον, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τ τέχνῃ οἶδα, χ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτην εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος ὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν χὴ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις χὴ δεήσεσιν, ὑ νόμοις χὴ ὀργαῖς, χ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, πρόσηκε· πείθεσθ τ ἰατρὸν χρὴ, ὑ κελεύεσθ, βούλεσθ, ὑ φοβεῖσθ, ὅτι τ θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθ· ἰαλρικῆς δ' ἀνά-

e Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Vorst.* f Ἔχειν] Εἶχεν *F.* male. g Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *F. F. R.*

44. Προνομείαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M. du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphtongum ει in *Aldino* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίας adscripserat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *F. F. R.*

63. Παλρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae χ ante ἀνάγκης quadantenus sanatus videatur. *M. du S.*

Παλρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *F.* ante παλρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἥδεσθαι in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄκοντα recte in *Paris.* fuit, cum in *F.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer χ planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄκοντα ⟨χ⟩ ἀνάγκης ὑ τέχνῃ. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄκοντα est, deleas, nimirum legendo: παλρικῆς δ' ἀνάγκης ἄκοντα ἀνάγκης ὑ τέχνῃ. confirmendoque, *imperiosis illis artis compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄκοντα maneat. *F. F. R.*

ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

Ταῦτα μὲν ἂν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σὺ διδαξαμένῳ με, καὶ πολλὰ ὑπομεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτῃ δυνατῇ οὔσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καίτοι ἐνόησον, ὡς πάντα πασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτῃ ἐγὼ τὴν τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτῇ μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν ὤφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμιθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἠντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰκείων,

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum odocendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cogna-

[a] Προνομείας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προνομίας marg. *AIW.* [b] Νυνὶ δὲ] Νῦν δὲ *Rl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. [c] Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AIW.*

69. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, ἃ καὶ σοῦ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienses non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτῃ] Male sanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτῃ] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J.F.R.*

78. Μεμαθηκά σοι — οὐδὲν ὤφελος] Transponantur. *F.G.* Mens *Gujetii* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτῇ μεμαθηκά σοι, οὐδὲν ὤφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J.F.R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ita continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν ὤφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti* o pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν ὤφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J.M.G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita cotrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio *Gujetii* more in on-

torum. Pro his igitur uti arte meâ poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditara mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

χείων, καὶ ἀποτροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τ d ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, ἀπορισμῶν. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν ὠφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ e τῆς γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι f δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ ἡ εὐποιΐαν ἡ ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, ὃς δὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καλασῆναι, ὃς ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. Ἐπεὶ δεσπότας ἂν ὅτῳ καθ' ἡμᾶς εἴημεν τοὺς θεραπευομένους χειροήθεις, καὶ μισθὸν g τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν h προδεδωκότες· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς ὄντως ἀνέστησα; ἆρα τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καλαχρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν ἂν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι ἦτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν

d Ὅτ'] Ὧν *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* e Τῆς γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* f Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* g Τὸ δουλεύειν] Τῷ δουλ. P. L. & marg. *A1.* h Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προδεδωκότας *Gron.* Προδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἴσχον poſſis legere, παρῆν. Nam ΟΝ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρῆν tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὅτε de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τῆς γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne tum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενον] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* *F. G.*

93. Δυνάμενον] Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῆς pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt, ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τῆς mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προδεδωκότες. *J. G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προσδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτῷ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαξε ἤδη τοῦ νόσου. τοῦτο δὲ ὑπωσοῦν μὲ ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσεσθε ὑπὲρ τοῦ τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς ὅτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὐθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ὡσαύτως πλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς σαμπολὺ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τοῦ περὶ τῶν τοιούτων λόγου.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν τῷδε, τὰ δὲ τῷδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνθρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα· τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κρατοῦντος ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam consideratе etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris*, inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *& ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem, nec ineptam, aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempestivam earum rerum disputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane & magnitudine & specie morbos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse facilia, & curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἰπὶ *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *J.* & marg. *Al.* restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἥτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junc.* sola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intelligo, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εὐαλωτότερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καθολικωτέρως ἁλώμενα, κρατούμενα, ἢ πιεζόμενα. *V.*

54. Ἀναφύεται] Ratio postulat, ut, Mf. volente, legas, ἀναφύσει· εὔβολος εἶναι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς proveniet, puto, *fructus laetus, bene nutriens, copiosus.* non ἀναφύεται. ut editi; mox idem codex περί τι νέων ἀφροῦν pro vulgato ἀφθόνων. recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genera similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri &, profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ' αὐτὴν εἶναι τῷ γένει, ὁμοίαν ὅτι πάντος εἶναι σώματος, ὑ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξηταχότων ὅστις ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲ τῷδε, ῥᾴδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, ὑ πυρὸν, ἢν τ' αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, ὑ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, ὑ πολύχυς καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, ὑ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα τοῖσδε τοῖς ὑποδεξαμένοις τόποις, ἢ εὐφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑπερβὰς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τ' ἐν ἅπασι σώμασι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ' θεραπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου [e] διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπογνῶσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ' ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, ὑ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, ὑ λευκὰ αἵματος ἀδεᾶ, ὑ θερμῶν ἀπορία, καὶ ὑγρῶν πλεττῶ ὑπερροίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τ' ἀνδρείων, ὑ ταῖς νόσοις

[c] Ἰᾶσθαι] Et sic habere Edd. principes, notat *M. du S.* [d] Ἀναφύσει] Ita restitui ex *F.* & *L.* Ἀναφύσεως enim male *Fl. Ald. H. Ba. Fr. P. S. A.* [e] Εὐάλωτα] Sic recte *Ald. Ba. H. P. S.* & P. Εὐηλώτης male *F.* & *Fl.* [f] Διαφορὰν] Ita restitutum ex Cod. P. & *Ba.* ac marg. *Aldi.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant.

& *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.* *F. G. G.*

Ἀναφύσει] Sic praeter Mſ. Gr. L. etiam Editio *Junt.* vide Συγγρ. c. 2. *M. du S.*

55. Εὐάλωτα] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *F.* in rejicienda earum lectione εὐηλώτης, conferat supra *Zenx.* c. 4. pr. & infra *de Dem.* c. 4. aliaque. *F. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mſ. Gr. P. & Ba. Alii omnes libri Διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

σοις [a] ἐκκείμενα, καὶ ἧττον ἴασιν ἢ θεμιθύοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ ἢ τῷ σώματι αὐτῷ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καλολιθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν οὖν τὴν ἰατρῶν ἢ ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τῷ μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, πρόστιθει ὅτι καὶ γυνὴ ἔσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ ἢ μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χώρισας ὥσπερ ἔστι καὶ [c] ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ πρεσβυτικὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τι, ἢ ὑπισχνούμενος.

Ἐπεὶ καὶ ἡ μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ πολλοὶ ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταὐτὸν παραφρονεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῷ

posita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum intersit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius exercentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

a Ἐκκείμενα] Μᾶλλον ἐκκ. *Vorst.* b Τῷ μέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ὡ μέσῳ P. & L. c Ἐν] Sic P. L. & marg. *A1W.* Ὅν Edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

84. Καλολιθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τῷ μέσῳ] P. & L. τὸ μ. Sed nescio an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τῷ μέσῳ] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex priscina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὸ μέσον enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἐστὶ, καὶ ὦ] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὦ τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mss. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν τῇ φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὦ. Reliquae

usperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causſae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi causſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare *solet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & com-

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχειν τῇ νόσῳ, ὀνόματά ὅ'ϐτιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲ ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὖ τῶν, τοῖς μὲ νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηραχόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν ἔθρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει), μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα [g] παρατηρόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις παρόχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μίσος τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως ἔτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδ' ὅτω ῥᾳδίως προσῆλθον, οὐδ' αὖ προχείρως Φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὸ πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἷον πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρη-

d Γέρουσι] Γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. e Δὲ] Καὶ Fl. f Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. g Οὐδὲν] Vorst. οὐδὲν. Nihil mut. Edd. h Μίσος] Sic etiam esse in F. Fl. & H. notat M. du S.

quae ὅν. M. du S.

Ἐν] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὦν adspirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὧν spiritu leni habet aeque ac aliae. F. F. R.

7. Παραφροσύνη, καὶ ἀθυμοτέρειαν, καὶ λυττῶν, καὶ μανιῶν] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. F. G.

14. Γέροντας] L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. M. du S.

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ—— cum praecedenti conjunctum legitur. M. du S.

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Gesnerus* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἡ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑπὸτ. &c. F. F. R.

χρηται, καὶ τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα ἂν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ καλοῦ, ἢ τὸ φαρμάκων ἀδυνάτων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικός, ὦ πάτερ, ὅτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τελεωτικῶς λέγω· ἁπλῶς ῥᾴον ἔξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου· ἀφ' οὗ τοίνυν ὀλιγωρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καθυπείξεως, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον οὖν τὸ ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μέν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κακὸν σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅταν μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ ὅπου λείψω τιν' τάξιν, ἣν τοῖς παῖσιν ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἀπολήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] πώποτε παύσει με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἀπιστᾷ [b] νόσον, καὶ [c] ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀναφύλας, ἀφρίζων, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi respueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πώποτε] Ita etiam exstare in *F. H. Ba.* & *Fl.* notat *M. duS.* b Ὑπομιμνήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *F. Ald.* & reliquae. c Τοιοῦτ'] Ταῦτ' *Fl.*

57. Ἁπλῶς] Sic infra Ἀφροδ. Ἔγκ. c. 44. μιᾷ δ' ἂν ἡμέρᾳ τοῦτο ποιήσῃ τάχιον λυτόν. *M. duS.*

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἀπιστᾷ quoque non in ἀπιστᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἀπιστῶ jam esse secundam personam ab ἀπιστάομαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. χαλεπὸς ἐσκυθίσαι, *morose interrogas*: ibid. 1056. βούλει — πρὸς μὰ ποιῶμεν; pro βούλῃ. Et *Equit.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φήρ' ἴθι, πῶς πολιτεύει; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & οἱ forment, ut ibid. *Plato* 21. Οὐ γάρ με τυπτήσεις. (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι; verum & παρέξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρέξῃ. Item θρόνου pro θρόνῳ quod ex *Sophocl.* Aj. 638. profert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 63. Ed. *Haganae*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentientium hic major esset

PHALARIS PRIOR.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere disseremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

1 Ἐπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ † ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς [b] ἐπέστειλεν· Ἐγώ, φησὶν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νενόμισμαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ πρὸ τοῦ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς † ἀγνοούντων ἀκοαῖς προσέβαλεν, ἀντὶ [c] † πάντων ἀλλαξαίμην ἄν. μάλιστα δὲ παρ' [d] ὑμῖν, [e] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

[a] Δυνάστης] Alii Δυστύχης *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* [b] Ἐπέστειλεν] Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἀπέστειλεν *J.* Ἐπέστειλεν etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. [c] Τῶν πάντων] Πάντων, & sine articulo, *Coll.* [d] Ὑμῖν] Sic recte *P. J. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* [e] Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. duS.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυστύχης, ἤτοι βασιλεὺς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρ. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. *G.*
13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τῷ διῷ. παρεδρεύει δὲ τῷ διῷ. τὸ ὄνομα μὴ γινώσκω, τὸ δὲ ῥῆμα μὴ ἀδύνατος. ἔστιν καὶ τὸ σύνοικος γυναικί, * συνοικεῖ δὲ, δηλονότι. *V.*

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri.* quod in ἀναπτύω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, ἀφαιρεῖν & βοᾶς dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. duS.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Male pro ὑμῖν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Pro ὑμῖν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius.* Pejus in Florentina, ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. J.*

13. Ὑμῖν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graeviana* Editio eumdem errorem adeo fideliter secuta sit, ipsâ etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Selanus*; non tamen sine causâ id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Differt. *pro Lapsi.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Jac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adiisse non piguit. *J. F. R.*

τῷ Πυθίῳ, ᾗ μονονὺ σύνοικοι, ᾗ ὁμωρόφιοι τῷ θεῷ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὑμὰς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμᾶς ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παρελογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, ἀγαλαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ ὁ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ὀπτικὴν, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσέ μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς ταναντία μοι πολιτευομένους ὀπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῖν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτοῦ ἅμα καὶ τῶν

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

a Ἐπιεικὴ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοτικὸν] Πρέπονθα τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικῆ τε ᾗ μέτριον] Ταπεινὸν ᾗ συγχωρητικὸν. λέγεται δὲ ᾗ μέτριος ὁ μεμιγμένην ἔχων οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ μέσον ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ᾗ αὐστηρὸν. λαμβάνει δὲ ᾗ ἐπὶ τοῦ (2) ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, ᾗ μὴ τινος διπλόην ἔχοντος, μὴ δὲ (3) ἐπιτηδεύοντος ἦθος, (4) ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἁπλοῦ ὑπάρχοντος, οἷονεὶ μηδὲν ἐπισυμβάλλον ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησί· τοιοῦτον γὰρ τὸ ταχὺ, ὡς ἐπίπαν ᾗ σύντομον, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν ᾗ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, ᾗ τὸ ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸ ταχὺν, ᾗ σύντομον, ᾗ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, ᾗ τὸ Λουκιανὸν παράγειν μόρτυρα ἐντεῦθεν. *V.*

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξάπαιλος (6) Ἀττικὸν ὂν, εἰ μὲ μὴ τοῦ τρόπου γράψεις, δυσὶν ὀφείλειν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ἑξῆς μόνον, γράφε· ᾗ (7) κατ' ἀμφότερα. *V.*

(1) Ἀπατῆσαι] editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθευτικὴ] Sic reſtituit idem ex *G.* & C. cum ante editum legeretur ἀθλητικῆ.

(3) Ἐπιτηδεύοντος] Et hoc reſtituit idem ex C. *m.* enim medium ap. *Cler.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον ἀντὶ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὖτ' legitur in C. *M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in C. *M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὄν] Τρόπου ὂν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμορόφιοι τῷ θεῷ] Οἱ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ὑπάρχοντες. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαραπαίκλυστον, ut apud *Heſych.* cæterae hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, οὐδὲ] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδὲ, qui Οὐδὲ Atticos, Οὐθεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς δὲ τῷ Φάλαρις πρώτῳ βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδὲ ἐπεκάλεσέ μοι. Ubi in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter inductiis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque victu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλλ' σωτηρίαν, εἰ βεβαιώσω τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναιρήσειν μοι, καὶ παύσασθαι βουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλλαναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν βιαιοτέρας ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳδίως ἐκράτησα τῆς βιαιοτέρας.

Τὰ μὲν οὖν ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δὲ [c] ἀσφαλείας ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν βεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἀξίᾳ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπεισμην, καὶ διελλάγμην, καὶ συμβόλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πολείταις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ἀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

[b] Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες. *Coll.* [c] Ἀσφαλείας] Restituit *Selan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀσφαλείας enim Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *A1W.* [d] Προεστώτων] Sic *Fl. J. B2, H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καθαιρεθείην. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπήγαγε τὴν ἐτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*

40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*

50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαῖόν ἐστιν. *G.*

53. Αὐτὴν καλλιστείας ἀν.] *G.*

55. (9) Ἐσπεισμὴν] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπήγαε miserae erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. *J. F. B.*

(9) Ἐσπεισμὴν] Ἐποιούμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. ἐφιλείμην *G.* pro ἐφιλούμην quod in *V.* esse.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαι— *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mss. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀσφαλείας, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαιρησίας, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαιρησίας] Angl. ἀσφαλείας. *J. B.*

Ἀσφαλείας] A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀπαιρησίας. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suspicor Lucianum scripsisse προφεστώτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστῶτες & praefectus ὁ ἐφεστὼς. *J. J.*

Προεστώτων] Non quidem spernerem quod Cl. *Jens.* adfert προφεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jens.* scribat προφεστώτων & ἐφεστώτων penultima correpta,

νην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιῤ-ροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀνατάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τείχων [a] περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν ἐφεστώτων ὀλιγωρίᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τὴν νεολαίαν ἐπεμελήθην, καὶ τῶν γερόντων [b] προνοίᾳ, καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ θυμελικοῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, δίκην ὕβρεως δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων διαφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων [c] ὀλιγώρους ἐπιπέμψεις, ἢ δεσπότικήν τινα ἀπειλὴν, ἀκοτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ τὸ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐπιτιθεὶς, ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμαλεὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιοῦτον

quum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam suscepi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset*,

a Περιβολῇ] *Περιβολαῖς* marg. *Ald.* b Προνοίᾳ] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρόνοιαν *F.* c Ἐπιπέμψεις] Ἐπίπεμψις marg. *Ald.* d Ἀπειλὴ] Recte sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπειλὴν male *F. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διεσκόπουν *P.* Prius servant *F. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Πεισαίτο *Vorst.* Nil mut. *F. H. B2. P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἤγουν ἀνοικοδομήσεσιν. *V.*

63. Προσόδους] Εἰσφοράς, εἰσόδους, ἢ πυροπώλας, ὡς Θουκυδίδης. *G.* Ἐτεοκλῆς. *G.*

64. Ἐφεστώτων] Παρεστώτων. *G.*

65. * Νεολαία] Ἡ τῶν νέων λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα τῶν νέων. *V.*

66. Προνοίᾳ] Ἐπιμελείᾳ. *G.* παθητικῶς. *G.* μὴ γενικῶς. *G.*

67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τῶ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. *V.*

68. Διῴκουν] Ταυτὸν τοῖς. *G.* ἀλλοπαθῶς. *G.*

Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἐφήβοι λέγουσι οἱ μάχιμοι τῶν ἐν. ἐνιαυτῶν τεσσαράκοντα. *V.*

69. Ἀπαγωγαὶ] Μυήσεις ἐγγεγραμμέναι διδύμαις τῇ ἀρχαίᾳ παρὰ τῶ διῶ ὑπαχθῆναι τῶ διῶνα. *G.*

71. Ἀποτρόπαια] Φλαῦτα. μισητὰ ἄξια. *G.*

Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*

73. Ἐσκοπούμην] Ἐνεργητικῶς. παθητικόν. *G.*

74. Ἐστὶν] Ἦτοι ἐγώ. *G.*

77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ ὧδε κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γίνηται, ἐτάσσετο, τόδε, νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ τόδε ἄπιστον παρὰ τὰ πάντων ἐπιφερόμενον τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδε ὅπως γίνηται τόδε τοῦτο ἐγένετο. *G.*

* Νεολαία] Νεολαὶα habebant edita. Νεολαῖα mendose *C.*

repta, non video; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *F.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἐφισταώτων & ἐφεστώτων, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἑστώτων, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. *Evang. Matth.* VI. 5. ἑστῶτες προσεύχεσθαι. *Apocal.* X. 5. εἶδον ἑστῶτα. *F. F. R.*

69. Ἀπαγωγαὶ.] De eo quod Scholiastes monet, vide *Tac.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *aversor haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo se *male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* posse um *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit,

a

ſit; ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere, ac de infidiarum defectionisque ratione diſpicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, jam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & in primis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὴν ὁ ἀρχαῖος ἐπὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τῦ τρόπυ τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ [g] ἀποστάσεως [h] ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότων, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀτυχείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν οὖν περὶ ἐμῦ αὐτῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσαντες ἀπείλουν, καὶ ἐς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλύμενοι ἐξέπιπτον. τῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

5. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἔτι

g Ἀποστάσεως] Alii ἀπορασίας *Coll.* h Ἐσκοποῦντο] Ἐπεσκοποῦντο *Coll.*

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ ἰδιώτης, ὡς φησι Πλάτων. *G.*
80. Εἶχον] Διετέμνον. *G.*
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. *G.*
82. Ἀποστάσεως] Γρ. ἀπορασίας. *G.*
Ibid. Ἐπεσκοποῦντο] Παθητικῶν ἐ ἐναργῶς. *G.*
Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. *G.*
83. Συνεκρότων] Συνῆγον, συνεπύκνουν, συνίσταν. *G.*
84. † Ἐπορίζοντο] Σωπῶγα. *V.*
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐλλειπτικῶς. *G.*
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθεμέτως μὴ θυμοῦ ὁρμῶντος ἐ φονεύσεις, λέγω δὲ αὐτοχειρίς ἐ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. *V.*
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. *V.* (Διερωτήσαντες, κἀλαλαξάντες, γνωρίσαντες, ἐξετάσαντες. *G.*)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπορίζοντο antea legebatur. merito emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 1. παλοπλάθῳ ἀκούειν. *figulus vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Hopkens* in Lect. Tull. p. 196. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ ἦν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus hiſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe; ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, hepe facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *ineptо*, *delire*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὴ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρουνὸς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρουναῖς γνάθοις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 190. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρουνὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρουνὸν de *obſoleto*, *inepto*, quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τῇ αὐτῇ δόξῃ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πραχθέντων μοι συμβουλεύσαι] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis, puto vos mihi de rebus tunc agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci, hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenſes, qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere, velim mihi* con-

ὅπῃ τῇ αὐτῇ δέοις νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ δεῖ τ τότε πραχτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάχτως ὀλίγου δεῖν ληφθείς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν δεῖ τ παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τ σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναίαν δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μελετᾶν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τ ἐνόντων, τ ἐς τὸ βέλτιον ἀσφάλειαν προσάγειν; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μελαγχολάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐτοῖς

in eodem metu *animis & cogitatione* constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & praeoculis interire videre, *quae mihi sunt* carissima? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laesi assumta, illos ulcisci, mihique pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis.

6. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & caussae dicendae copia illis facta,

a Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. b Γυμνὴν] Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῇ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσοντα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἡλιθ.ου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀνοήτου. *G.*
Ibid. Γενναῖα] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενίσαλα ἐ δυνατά. *G.*
13. Ἐκ τ ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐκεῖνον] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταχειλάμενος] Μέλαπιμψάμενος. *V.* (Μφύσας ἐ ἀγαγών. *G.*)

* Μέλαχειλάμενος] Μέλανολάμενος erat in Editis; sed correxit *M. du S.*

consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forsan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τ σφαγὴν] Pater adscripsit γυμνὸν. Sic certe vult & versio apud Basileenses *nudus a cruentis civibus caedem sustinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem sustinere.* Opinor mentem Luciani fuisse *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὸν χῦρα. *J. G.*

Γυμνὸν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνῷ legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem sustinere*; sed neque *nudus caedem sustinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est totus homo ob id sit nudus; sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλω παρ' ἰοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν sine praepositione dicit. In nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ὡραῖον τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pseudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

ea; prolatis argumentis, plane de singulis convictos; quandoquidem negare nec ipsi poterant, ultus sum, aegerrime ferens, non quod factae mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non esset in illa ratione permanere, quam initio instituveram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non cogitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Nimirum omissis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam vestram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecos, καὶ τοὺς ἐλέγχους προσαγαγών, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ οἷόν τ' ἦσαν ἀντειπεῖν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβούλευμαι, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτόν, ἀμύνω δὲ ἐκείνους τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι· κολάζων δ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τὸ ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πρὸς ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή. [c] συναλλοτρίους δὲ τῶν μέσων, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας [d] ῥιπτούμενον, ἃ μὴ ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνῳ ἥψατο, καὶ ηγοροίη δὲ [e] ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλ-

c Συναλλότρις ad οἷς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* d Ῥιπτούμενον] Alii ῥηγνύμενον *Coll.* e Ὑμῶν] Sic recte *P.* marg. *A1. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἕξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες ἢ ἀρνούμενοι καθόλου. G.

33. Ῥηγνύμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μόνους ἔθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα λέγουσι τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ἔσπασε τὰ τῆς πέτρας Φ Λίσσιτον συνοφαντήσαντες αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κυκλοφόρητον ἀναθεῖναι μόνον Ἀπόλλωνι. G.

35. Κατέσπασε] Καθεγάλασε. G.

13. Ἐκ τ' ἐόντων] Τὰ ἐόντα non esse, *quod supereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque satis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; sed significare, *quantum res ſive facultates ferant*, — *quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* J. F. R.

15. Συνεβουλεύσαιμι ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius Opsopoeus: *Haec — ſuaſiſſetis.* Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subjunctive fit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit *Jenſius*, subjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὃς' ἰφθίμοις ταλάφροσί περ πολεμίζῃ, male vulgo vertitur *terret*, cum significet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adſcendiſſent*, s. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔλαθε κἀδικῶν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Nostrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel saltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λόχος ἀληθινὸς ἴλαθι. i. e. *lateat, latere poſſit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ κἀ τ' ἀληθῶν τι ἐπράξαν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Periz.* minor. Εἶχεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. supra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἀγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτει, & ποιήσομαι pro ποιήσωμαι contra *Fabrum* defenditur. J. F. R.

Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (ᾗ γὰρ ὑ [a] πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται) ἡ πέτρα) κολάσαι τοιαύτῃ βασάνῳ. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ὑβρίζει, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, κἂν τύραννος ᾖ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' ἂν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ *Coll.* b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B2. P. S.* Καταγελάσεσθε *J.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *J.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὁμοίως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἀπαξαπάντας. Ita consignavit idem, sed ἐπαξάπασιν voluit.

40. Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τῶν Κυψέλου ὃς τῶν ζ'. μὲ ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννον. τούτου ϵ ἀνάθημα εἰ Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ ϵ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ ϵ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλογιναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλέονες κακοί. Θάλητος Μιλησίου, ** ἐγγύη παρὰ δ' ἄτα. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνέκειτα.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακοῦ] Πιττακῦ male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πραινέως Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλέονες] Πλείονες *G.* Πλείονες κακοί. C.
** Ἐγγύη] Ἐγγύα C.
†† Apophthegmata haec in versus redacta legas in *Anthelog. L. I. c. 86. 6. p. m.* 247.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατεῖν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, ὕδὲν ἄγαν, ὅσιον γάνος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἰκραῖς ἐν' Ἀθήναις·
Τὼς πλείονας κακίους δὴ. Βίας ἀπίφρων Πριηνεύς·
Ἐγγύᾳ φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἀΐδα.

Ἕκτα σοφῶν ἰρίων κατ' ἴσος πόλιν, ἴσμεν, φωτὸν.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὁμῶς.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τοῦ Ε. I. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ἑ . . . in *Junt.* est ὡς ἑ . . . quod videtur ex ὥστε ἑ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκλω ἰγ.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσῳ ϵ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum deest ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

tanhos fuiſſe ſapientes, ſub nomine, quod male vulgo audit, manſuetum & placidum oſtendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in veſtro templo repoſita, *quaſi* ſigna quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali ſanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus ſit uſus, niſi metus adſit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud neceſſarium eſt, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus verſamur, qui odio nos habent & inſidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; ſed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exſciderimus, tanto plures ſubnaſcuntur puniendi occaſiones. Auferre autem oportet quod ſubnaſcitur, & τυράννοις σοφὸς ὢν τῷ Φαύλῳ ἐνόμιζε δοκεῖν-τι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους f ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Πυθίῳ ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς ἡ κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τὰ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τὴν Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τῶν κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f Ὧν] Ὡς *f.* ſola, & marg. *AIW.*

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνιφὼν ὕδωρ. Nota fabula. Quum videret Hercules ſeptem capita rurſus pullulare, juſſit Iolao ἱστορῆσαι τὰς καινομένας. Hydrae autem Adraſtus, ὁ τῆς κατὰ Θῆβαν ἐκστρατείας, τὸ ἑκτὸν σῶμα ὁ τῷ σάκει ἔχειν . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδνας ἀσπὶδ' ἐκπλεῖν γραφῇ Ὕδρας. *G.* (Poſtremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro ſupplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J.F.R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epiſtolis Phalaridis. *J.B.* (i. e. p. Ed. Pariſ. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. ſese extendit.) *J.F.R.*

73. Φέρειν] Vitii ſuſpectum eſt mihi illud φέρειν. Excuſat Phalaris objectam ſibi vulgo crudelitatem, primo ex inſtituto ſapientiſſimorum legislatorum; qui ſuppliciis & poenis ſumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos eſſe ſubditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, ſeſeque ipſi opponentium, quotidie ſuccreſcere numerum, ut res Hydrae videatur ſimilis. *Quanto enim plures*, pergit, *excindimus, tanto plures animadvertendi renaſcuntur identidem nobis neceſſitates*, ſive *occaſiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem ſuccreſcit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, ſi confirmatum imperium habituri ſimus.* Apparet, nihil minus hic quam φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει ὁ ἐπιπαίων, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere?* Id certe optime reſponderet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπιπαίων. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exuſſit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J.F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ ὁ ἐπιπαίων] Suſpectum fuit Doctiſſimo *Jenſio* illud φέρειν, pro quo legendum cenſuit, θερίζειν, *demetere.* Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere.* *L Bos.*

Φέρειν] Niſi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi ſignificationem, ut Il. B. 302. — ὃς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiaſtes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι. niſi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J.M.G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi, perſeverandi* ſenſu accipias, ſtare poterit vulgata; moleſtus enim ille labor eſt & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renaſcitur: quo ſenſu notum eſt, φέρειν πόνους, id quod non mera eſt paſſio, ſed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demoſth.* adverſus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι παντάπασι φύσεως πονηρίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος καὶ οὐκ ἴσχει πρόφασιν, ὅτῳ ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium eſt invidia; nec ulla cauſſa eſt, ob quam qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiſcatur.* Ibi πεπονθώς non eſt qui in-

ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ὀπτικαίειν, νὴ Δία, τὴν Ἰόλεων, εἰ μέλλομεν ὀπτιρατήσειν. ἢν γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἀναγκασθῇ, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε ὕστως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὴν ἀγαθῷ, ἀφ' ὧν ἀνάγκην πικρὰν, πολὺ τοῦ κολάζειν χαλεπώτερον.

excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agendum suscepit*, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi caussam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo quam puniri difficilius est.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὴν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ὀπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ὀπιβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ὀπι-

9. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim injuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuste egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse injuste mori, an juste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit injuste mori, an injuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum

[a] Εἰς τὰ τ. ἰ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* [b] Δι, τίνα] Et sic eaedem Edd. Δί τινα P.

invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet, passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρισπίνης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere, quieti se dare*, intelligitur, ubi aeque implicita est faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hist.* 4. Immo potius Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *adferre*, ut ap. *Long. Past.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* διόμενοι Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Cl. *Gesn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere.* vid. *Scholiast. Thucyd.* p. 7. 33. Ipsumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jens.* etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat ἴσως. 3o. ἀδίκως σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur,

pro

eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? veluti Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant. Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τἀμὰ εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγὼ πρὸς αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὡς γε καὶ σκοποὺς ὅπου τὸ λιμένιόν ἐστιν, καὶ τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῆς, ἀποπέμπομαι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ δι' εὐγνωμοσύνην τὴν ἐμὴν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπείσθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίαν ὠμότητα. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὁμοίους φιλάνθρωπον, οὕτω πάνυ ἄνθρωπον ὄντα, ἀδίκως τοὺς οἰκείους προσοίσεσθαι, εἰ μή τι διαφερόντως ἠδικήθη.

Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπελελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ· μὴ γὰρ ὕστω μανείην, ὡς τοιοῦτόν τι βουλόμενος

e Καὶ σ' φιλ.] Et sic habere Coll. cum Edd. notat *M. du S.* δ Σικανοὺς] Κατασκόπους marg. *Asiv.*

15. Παυσῶμαι] Παύσαι, σβεσαγοί. G.
24. Ὀλυμπίων] Ἀλλογενῶν, ἤγουν, ἀλλοτρίων. G.

30. Ὁ δ. τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος ἐξαγόρασε ὁ Χαλκουργός. G.

pro δικαίως καλάζειν. Lego igitur ὑ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit Cic. Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, esse *se gerere erga aliquem*, *tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμιφωτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μετὰτε — προσενεγκασθαι τὴν παρθένον δημοσίᾳ. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentleius* scripserit. *M. du S.*

χημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλα῾ ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, τοιπὸς δὲ ἄνθρωπο῾ ὅτι῾ τἀμπολυ τὴ ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ χωνήν τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντο῾ κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. ϗ δὴ καλασκευάσας τ βοῦν, ἦκέ μοι καμίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, ϗ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως μὲν αὐτῷ ϗ μυκηθμοῦ ἐδέησε μόνου πρὸς τὸ ϗ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέο῾ ὁ ταῦρο῾ τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλα῾ παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τ σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, ϗ τ χρείαν, ἣν παρέχει; καὶ ἀνοίξας ἅμα τ ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, ϗ καταχλείσας, προσθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόο῾, πῦρ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· ϗ ὁ μὲν οἰμώξεται, ϗ βοήσει, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενο῾· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τ αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, ϗ ἐπαυλήσει θρηνώδη, ϗ [d] μυκήσει γοερώτατον, ὡς τ

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? & ſimul aperiens poſtergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum ille*

a Περίλα῾] Sic Edd. quas conſului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. duS.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μυκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλα῾] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. duS.*

Περίλαος] Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλο῾ pro Περίλα῾ recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Περίλλο῾, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteliphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut verisimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλα῾ genuinum nomen Graecum eſt. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſ. *J. B.*

51. Προσθέναι] Ἀντὶ τοῦ προσθῆναι. Attic. *J. B.*

Προσθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἰφικλείην. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὁκόσοισι μὲν ἂν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτὸς ἀφιγμένος. & ibid. iterum, ubi tamen δὴ commode intelligitur. Adde Aphor.

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus polluеret, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

μῶ, κολάζεας, σὲ δὲ τέρπεας μέλαξι καλαυλεύμενον.

Ἐγὼ δὲ ὡς τᾶτ' ἤκυσα, ἐμυσάχθην τ κακομηχανίαν τᾶ ἀνδρὸς, καὶ τ ὀπίνοιαν ἐμίσησα τᾶ κλασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δή, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὰ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐϛι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθών, τ ἀλήθειαν τ τέχνης, καὶ μίμησαι τὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φὴς μέλη, ταῦτ' τ αὐλῶν φθέγγεϛ. πείθεϛ μῶ τύτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον. Ἀπολάμβανε εἰκὼν τ ἄξιον μισθὸν τ θαυμαϛῆς σᾶ τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τ μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μῶ δίκαια ἔπαθεν, ἐπλαύσιον τ αὐτᾶ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τ ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανών, ἐκεῖνον μῶ ἄταφον κτ' κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τ βᾶν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναλεθησόμενον τῷ θεῷ· καὶ ὀπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τ πᾶσαν

60 65 70 75 80

f Καταυλούμενον] Καταλούμ. male ſola *B*3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri μίμνησο* intelligere queas, ita alibi *κιλιὼν* omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τοὺς αὐλοὺς τούσδε] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μίμησαι τῶ πιδίον τᾶδε, καὶ τ Νυμφῶν τᾶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς τ μ κολάζεας, σὲ δὲ τέρπεας μέλαξι καλαυλούμενον] Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλίω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακαλούμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. a G.*

59. Καλαυλούμενον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμενον] Ita eſſe in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & *A.* Sed male καλαλούμενον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαϛ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, liccat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab *Opſopoeo* concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delecteris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐπ

σαν διήγησιν· τῷ ἀναθέντι ἐμοὶ τὄνομα, τὴ τεχνίτου τὴ Περίλαον, τὴ ὀπτοκαν τὴ ἐκείνου, τὴ δικαιοσύνην τὴ ἐμὴν, τὴ πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τῆ σοφῆ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πεῖραν τὴ μουσικῆς.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷός ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηρούς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς πλεονεξίας ἐς κακίαν ὀπθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαον κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῆ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆ τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὸν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ· ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πρόσχῃ μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τῆ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τῆ ψευδεῖ νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἀναγκασθῆναι, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

jussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum Musices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum est feceritis, si pro me cum Legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo *oblata sunto*. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam jam mentiendi causſam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causſa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, &*

a Προσήσεσθαι] Sic *J. H. El. P. &c.* Προσῆσθαι P. L. & marg. *Alw.*

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non est, ut Interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆ πόλεως. *Aelian.* V. Hist. L. 2. 13. ἐν καλῷ τῷ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι. & sic *Dem.* 173. A. μὴ προσῆσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φιλ. β. c. 3. N. δ. XXIII. *Eunt.* c. 1. & *Pisc.* c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo justissimoque donario privaveritis.

εὔξασθε ὑπέρ τε τ῀ Ἀκραγαντ῀ος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδ῀ος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκλυτος ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τ῀ Θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματ῀ος.

PHALARIS ALTER. ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

NEque cura mihi Agrigentinorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum caussam, aut futurae spem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum potenOὔτ' Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξεν῀ος ὢν, οὔτε ἰδιόξεν῀ος αὐτοῦ Φαλάριδ῀ος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας ἐλπίδα· τὰ δὲ πρέσβεων ἀκούσας τὰ ἥκόντων παρ' αὐτοῦ, ὁμοίκη καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμην῀, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ'

2. Πρόξενος ὢν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀστόξενος ταύτῃ λέγεται. πρόξενος μέν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἐνὶ ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τ῀ πόλεως ξένος, ὁποῖοι ποτ' ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι πώποτε τ῀ ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς ὠφελητίους τινὸς πράξεως (6) τισὶ γενομένους καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τοῦ Θ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ ὠφελητία (8) τ῀ καθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷον προάγοντας. ἢ Θ ἐπὶ τ῀ χειρόνων παρείληπ῀ται τοῦτο (9) καὶ αχρησαμένων ὕστω λοιπὸν τ῀ μὴ κεκριμένης τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μέν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείστου χρόνου ἢ ἐκ πατέρων (11) ὠφελουσιας παρούντας ὁμόνοιαν, (12) καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχωσιν· οἳ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὃς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους (13) προσδέχωνται, ἕτεροι λόγῳ συμβολας. φασὶ δὲ καὶ ξενοδόχους ὕτοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὃς ἂν οἰκία τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαιέ τι τ῀ χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἐπιβ. . . . . V.

(1) Scholium hoc in Impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitori suo, si ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀστόξενος] Ἀστόξενος C. hic & in sequentibus.

(3) Ἐνί] Ἰδίως ἐνὶ ξένος C. recte, & sic dedi pro *idiav* ξένος quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος G. *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἴθυς? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι πώποτε] Sic ex C. restitutum. Οἱ ἕτερα V. Lacuna est in G.

(6) Τίσι γενομένους] Οἱ γίνονται in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τοῦ] Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amstel.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat.

(9) Κἀλαχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει est in *Coll.*

(10) Πολιτικὸν] Πολιτικὲς C.

(11) Παρεδόντως τυρεῦντες] Sic C. Παρεδόχης τυχόντας misere in Editis π. τυρεῦντες. V.

(12) Καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατρᾶσιν G. Πολλοι ταις πράξεσιν V. Unde πολιπαῖς πραξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδίχωνται] Προσδίχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis esset.

(14) Lacuna hic est in Exc. G. & V.

2. Πρόξεν῀ος] Differentiae inter πρόξενος & ἰδιόξενος, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξεν῀ος] Adducit *Thomas Magister* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miserum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *secundo* etiam *primum* dicit. Quae si lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τῷ Θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν· ἢ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ διανοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργὸς ἡμῖν [b] προθεῖναι τὴν σκέψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μητ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους βασκάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ Θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἄν, εἰδὼς [d] ὁ προσησόμενον τὸν Θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προθεῖναι] Προστιθῶναι marg. *AIW.* c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A1.* Ὅσον Edd. d Οὐ] Μὴ marg. *AIW.*

17. Δημιουργὸς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργοὺς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τὰς δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* disserte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Contule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M.du S.*

23. Καὶ ὅσον τῷ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδίᾳ] Sic L. melius quam quod in reliquis est εὐδίᾳ. *M.du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πιστοῦσθαι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν δίχα σφῶν ἀμφοῖν. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπισάμεθα καλήγορεῖν] Pro μὴ ἃ meliori ordine ἃ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν ἂν Πύθιος, τὸ δικαίαν ἤδη θεὶ τῷ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμισάπελο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καλαδῦσαι αὐτὸ, μᾶ τὸ ἀγύσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τἐναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέχει αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρραν καταῆραι.

Ὧ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὸν τῷ μοναρχῳ εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τοῖσι τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς ἄτω δῶρον θεῷ, τὸν καλαδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τὸ εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος.

Ὁ μὲν ἂν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καλαπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν ἐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπόσθαι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτοὺς, ἃ μὴ ἐπιστάμεθα, καλη-

γορεῖν.

Εἰ

[e] Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *Aldi W.* [f] Ἐμυσάττ.] Ἡμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. [g] Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *Aldi W.* Εὐδίῳ Edd. priores. [h] Αὐτοὺς] Sic *J. Fl. P. S.* Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum.* Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J.J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα καλῃγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem ſunt *Benedicti.* Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opſopaeus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe haec lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab praecedenti χρὴ) *nedum ipſos quae ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J.G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noſter; quumque Cl. *Jenſ.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. ſed cognovi veteres

Εἰ δ' ὧν τι χ̀ πέπραχ̓ται τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιῶμεν· χ̀ δέον θύειν, [a] χ̀ τ' ἄλλα θεραπεύειν τ̀ θεὸν, χ̀ συναναλίθειν, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τ̀ ὑπὲρ τ̀ Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τ̓ῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη χ̀ βούλἐται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτ̓ῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, χ̀ ὅπως νῦν ἔχ̣ει, χ̀ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ πρεσμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· χ̀ ὅσον ὅπ̀ τῆ γῆ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, χ̀ ὁ Πύθι[ος], χ̀ τὸ χρηστήριον, χ̀ οἱ θύοντες, χ̀ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδ[ος], ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γ̓ὰ̀ ληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, χ̀ τὸ λεγόμενον ἐκ̀ τ̀ ποιητ̓ῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν χ̀ ἀνήροτα φύἐται τὰ πάντα ἐκ̀ τοῦ γεωργοῦντος τῷ θεῷ, ὡς ἐ μόνον τὰ π̓ρὸ̀ τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum ſit, hoc Delphis neceſſe non eſt ſtudioſe quaerere; niſi pro ſacerdotibus jam judices eſſe poſtulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria ſi quis mittat, ſedemus diſceptaturi, ſi qui trans Ionium mare juſte aut injuſte tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit ſe habeant. Nobis autem neceſſarium arbitror noſtra ipſorum ſcire, cum ut olim conſtituta fuerint, tum uti nunc ſe habeant, & quid facientibus melius futurum ſit. Ac nos in praecipitiis habitare, & ſaxa arare, non Homerus nobis expectandus eſt, qui nos doceat; ſed videre iſta licet: & quantum ad terram, prolixa ſemper cum fame eſſemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religioſi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, ſine ſemine noſtro, ſine aratro, proveniunt omnia: agrum noſtrum colente Deo, qui non ea ſolum, quae apud reliquos *Graecos* naſcuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *J.* niſi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. *b* Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* *c* Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* ſpiritu leni. Αὐτοὺς ceterae.

P. *J.* B2. *H.* &c. jam ſic habuiſſe, ſolamque adeo *Salmurienſem* ejusque adſeclam *Amſt.* male dediſſe μὴ ἀ. *J. F. R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per acceſſionem particulae τε accentus mutabitur; eliſio enim per ſe non facit ſyllabam longam. Et cum apoſtrophus tantum ſit rejectio vocalis brevis, ejusmodi eliſio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non eſt ejusdem naturae atque craſis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoſcet Lector has minutias perſequenti. *J. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνά τε πετρήσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adſcripta erant in marg. *Ald. Weſſelingi.* *J. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* verſ. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiaſtes docet *Pythona* eandem eſſe cum *Delphis*, quae recentior appellatio eſt. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — χ̀ ἀνήροτα] Quae citra noſtram operam caſu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraſ.* & *Rhetor. Diſcal.* natum a fabula Inſularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyſſ. IX. *Horat.* & *Lucianus.* *G. C.*

Ἄσπαρτα — χ̀ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem ſuppeditat ſenſui omnino neceſſariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Weſſeling.* ita adſcripta legitur, ut potius pro ἄλλοις ſubſtituenda, quam inſuper adjungenda videatur: & haud ſcio an Codex L. non etiam ſic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum eſt, ita jam adjecto ἄλλοις carere poſſe videmur. Quia tamen *Solanus* ſic vult, morem geſſi. At cum

tur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, *nascitur*, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus!

9. Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis.

10. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus judicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo,

[d] Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε οὕτω βιῶντες.

1 Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν αὐξηθὲν τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθιστάναι, [e] φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

[d] Ἕλλησιν] Restitutum ex L. & marg. *AIW.* Deest in Edd. prioribus. [e] Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. *Φυλοκρ. Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius deliberanti melius visum, si utrumque conjungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse, fatetur, a quibus se sejungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque jam adesse malui. Sic *Demosth.* saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienses distinguit, ad *Hellada* propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis adnumerare, patet supra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεσθε. c. 7. παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. *J.F.R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορούμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. *Ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus.* *J.J.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν δὲ εὐπορούμεν *Salm.* Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐπορούμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jensii* correctio melius intellecta confirmetur. *J.F.R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Anglicano Cod. *per stirpes donaria discernere*, sequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J.B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4. quamvis ibi *Fl.* φυλ . . ., ut hic A. habeat. *Bl. du S.*

ἱερῷ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆς μαντείας· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅτι πᾶσι δὲ, τὸ φῆμι πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ καθ' ἑαυτὸ τοῦ θεοῦ ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τῶν ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινολομήσομεν; καὶ ὁ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & ſacer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιησωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τὸ θεῖον] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; εἶφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] F. *Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτῶν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύζω δ' σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νὺξ τε καὶ φάος θεῖον ὄν. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τῆ γινωσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένηϛ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεθα, κρίνεϛαι, ἢ ἐξεταζεϛαι, τὺς ἀνατιθέντας; ἢ μὴν ἐξ ἐκείνυ μὲν τῦ παλαιῦ ἔθυς, τῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναθέντων, ἢ ὑπὲρ τ' ὑπάρχυσαν δύναμιν ἐνίων δωρεμένων τ' Θεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, ἢ ἐξελαϛὰς βλαϐήσεϛε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμαθησομένων ἔτι, ὑδενὸς ἀποδυομένυ, ἀποδίκυ [g] αὐτὸν καθιϛάναι, ἢ ἀναλίσκοντα, ἢ καλαδαπανῶντα, παρ' αὐτῦ κρίνεσθαι, [h] καὶ ὑπὲρ τ' ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1 Σὺ μὲ ἴσως, ὦ φίλταϛε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο καὶ φαῦλον οἴῃ τὸ πρόσταγμα,

e Ἐμπέπλησται] Ita recte P. B2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησϑαι male J. f Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic J. item H. B2. Ald. S. P. & P. Ἀπορίσομεν Fl. g Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. h Καὶ ὑπὲρ] Καὶ μὴ ὑπὲρ Vorſt. male. Sic notat M. du S. i Ἢ τίνι] Ἤ τινι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλταϛε Κέλσε] Οὗτος ἐϛὶ Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ * πρὸς ἰσάριθμον ἀντιξαγόμενος πρόθεσιν, ὁ σπουδαιόταϛος ἀνὴρ Ὠριγένης, μιᾷ τῶν ἁπάσης σοφίας ἐ εὐσεϐείας † ἐξυφασμένων λόγους, καὶ λῆρον ἀποφαίνας τὸ θαυμαϛὸν αὐτῦ σπούδασμα. V.

* Πρὸς ἰσάριθμον] Sic ex C. reſtituit M. du S. πρυσάριθμον enim ante legebatur.

† Ἐξυφαν.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυσκευασμένους.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· ϑ μὲ πρότερον κατὰ Νέρωνα, τῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν ἐ καθ' ὑμᾶς. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *ætas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Secta*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁρᾶς ὡς μετὰ τύτων οἱονεὶ ϑ δεδείχεται μαγείαν εἶναι, ὁκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσε] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

3. Ἀλ.

μα, προστάξειν τ' Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ [a] Ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ἦν τοσοῦτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορημένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήραντος πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τοὺς κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τριακόσιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi imputare & *adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμην γραφῇ θεσμοθετῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ἐπινοίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐποινίας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀποινίας *Heinf.* b Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. εἰ κακίᾳ P. & *Angl.* c Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. d Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμήθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. e Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τοῦ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἐποινίας αὐτοῦ] Ἐποινία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ἐπινοίας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποινίας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis.* *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γ'] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

οὐκ ἀναγιγνώσκεαλ πρὸς τ πεπαιδευμένων τὴν ἀξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶλ, καὶ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῶν ταύτῃ ὀπιφέρη τ αἰτίαν, ἔξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τῦ Ἐπικτήτυ μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ πᾶς' ὅλον τ βίον συγγενόμενος, ὁμοίόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρυ γὰρ τῦ λῃςῦ καὶ αὐτὸς βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρυ λῃςῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν ὗτος ἐλῃςευεν, οὐ Μυίαν μόνην, οὐδὲ τ Ἴδην καλατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τ Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λελατῆλ, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τ Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τ λῃςείας τ αὐτῦ.

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν καταγράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τ μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ μὲν δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τῦ-

f Οὐ Μινύαν] Nil mut. Edd. *Μυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ] Ὅτι Ἀρριανὸς πατὰ † Σεβαςὸν ἦν. ἐπεὶ ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Στωϊκὸς * τὰ ἠθικὰ φέρων] * πατὰ τοῦτον ἦν. *V.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον † Ὀρχομβρίου Μινύαν, ἢ τ Ὁμηρ. μνημονευει Ὀρχόμενον φασκων † Μινύειον, ἢ † Βοιωτίων; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad Ἀπαιδ. c. 13. *M. du S.*

† Μινύειον] Μινύον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. *Μινύας γῆ* dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae *Μυλίς* dicebatur, non *Μινύας*. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, *Μυσίαν*. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μινύαν] Τὴν τ Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μινύαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. v. 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον ἐ πάνυ λάσιος, κόμην τ' μὴ ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ προσθετον ὑπκείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τὺς πολλὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη θυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, ὡς ἁμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

Τοιὸς δὲ μὴ τ' μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν· γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὴ γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε καὶ τόγε θεῖον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα κακοβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τ' ὅπ καὶ

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Herocules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus, quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. b Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *f.*

52. Πρόσθετον] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet προτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ὅτω πολιτῶν γένοιτο. *Æſchylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐχθρούς ἰδοιμι.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agedum.*

Ar. Hem adſpecta rideo? utinam male qui mihi volunt ſic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conſ. ad *Liv.*

Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum.
Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *f. B.*

71. Κίρκωπας — Εὐρύβατον] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Cteſiphontem: ὅτε γὰρ Φρυνώνδας, ὅτε Εὐρύβατος, ὅτε ἄλλος ὁδὶς ποτοτὲ τῶν πάλαι ποτὲ πονηρῶν τοιοῦτος μισγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κίρκωπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύβατον] Vide *Eraſmum* in proverb. ὑβριστοτάτους. *Voyſ.* Scholiaſtae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδαν] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σώφρονα] Eum intelligit, de quo ſupra N. δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *f. B.*

Ῥουτιλλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis, ὀχίᾳ Δημοκήτων ἀκρότατον ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ [c] Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ [d] αὐτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιον εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μοι ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ καὶ τούτου ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὑβρεῖ ταῦτα τῷ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς [e] εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ὅπη Δημοκήτῳ τῷ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῶν Ἀλεξάνδρου δεινοτήτων. ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Δημοτύπωσον [f] ποικιλωτάτῃ τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

[c] Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλιανῷ *Fl.* [d] Αὐτοῦ] Sic recte *B2.* Αὐτοῦ ceterae. [e] Εἰς] Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *J.* [f] Ποικιλωτάτῃ] Ποικιλοτάτῃ Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι οἱ Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. * Σίλλος δὲ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενος ἱππόκομος δὲ ἀργοὶ, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κιμμέριον ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ' οὗτοι. Ἐσναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεθαρμοσθῆναι φησιν Δημοκήτου κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ πραδότης ἐπώνυμος. Ὅσαυτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ † πονηρίᾳ βοῶσι. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιμητὴς καὶ παλαιπύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. *V.*

* Σίλλος] Sic C. Σύλλος V. Σώλλος Edita. *M. du S.*

† Πονηρίᾳ] Ita mutavit *Solanus*, quum πονηρίαν editum esset. Sed confer & *Suidam* h. v. *J. F. B.*

Ibid. Αὐτοῦ] *B2.* In reliquis prave αὐτοῦ. *M. du S.*

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ὢν πρὸς αὐτὸν. Sic *Terent. Nihil ad nostram hanc*, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, *ne comparandus ad illum est.* Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi *G. O. Reitzii* Belg. Gr. p. 519. *J. F. R.*

83. Ἐπὶ Δημοκήτῃ — αἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse dices. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. *M. du S.*

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimon. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. *Pollux.* L. IV. segm. 165. *J. F. R.*

89. Ποικιλωτάτῃ] Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Δημοτύπωσον ποικιλωτάτῃ τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλότερας αὐτὰς, &c. *J. J.*

Ποικιλωτάτῃ] Cl. *Jensii* emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. *M. du S.*

ὀπτορχιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, ἐπιβόλον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τῆ βελτίονι, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. εὑρὼν γοῦν τοιοῦτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ πρεπέστατος, καὶ ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] πρᾶον, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μείζοσι ἐπέχειν τὸν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compoſitam, agilem, audacem, periculis ſe objicientem, laborioſam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima ſimulet, & maxime his, quae vult, adverſari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniſſet, non ſic ab eo diſceſſit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequiſſimum, & adhaec ſimpliciſſimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, ſed rebus ſemper maximis mentem applicaret.

Μειράκιον ἓτι ὢν ἔτι ὤν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐγὼ ἐκ τοῦ καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγημάτων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίως ὑπισχνου-

5. Cum igitur adoleſcens adhuc eſſet formoſus admodum, quod licebat e ſtipula *quaſi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuſe impudicus, pretio copiam ſui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praeſtigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas-

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. J. H. Ald. Fl.* b Ἀφελέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* c Πρωΐν] Πρῶν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Δεομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo poſt pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, reſcribe βουλήσεως. Sic habet *Baſileenſis* anni 1545. *J. J.*

Βουλήσεως] In plerisque impreſſis βολήσεως ſcriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alcatoribus petitam metaphoram putabam, qui ſi callidi ſint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jenſium* monentem laudo, qui βουλήσεως reſtituunt, quod Graecum & venuſtum. V. verſus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illuſtrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπέχειν τὸν νοῦν] Juſſit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magiſtrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonſtrandum, ἐπέχειν modo eſſe ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & κωλύειν ſignificet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipſi, & *Elſner.* ad Act. Apoſt. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Boſium* ſentiat, & non ὀφθαλμοὺς, ſed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expreſſis verbis praemittatur, βλέψον πρὸς ἡμᾶς. Nec juvant *Elſnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti eſt, ut alteruter multum a vero aberraſſe dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ἐγὼ ἐκ τοῦ καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex ſtipula conjicere*; recte quidem quantum ad ſimplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyſſ. Ξ. vſ. 214. ita ſcribens, Ὡς γὰρ ἐκ τοῦ καλάμου ἔστιν νοῆσαι τὸ καλὸν τοῦ τεθερισμένων καρπῶν, ἅτως ἐκ προσεδυλικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν καλὸν εἶναι. *Nam quemadmodum ex ſtipula licet cognoſcere pulchritudinem demeſſarum frugum, ita ex ſenili corpore priorem formam intelligere licet.* Καλάμη enim, ut idem Scholiaſta paullo ſupra docuerat, quum proprie notet τὴν ὑποσάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου (ſive, ut *Heſychius*, τὸ ξυλῶδες τοῦ σπάχυος) ſumitur etiam metaphorice pro ſenectute, ſive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλαμοῦν interpretatur item *Heſychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τοῦ καλάμης τεκμαίρεσθαι] *Homer.* Odyſſ. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Δεομένοις] Angl. *Βουλομένοις.* *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. c. 17. & paſſim apud optimos ſcriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. ſupra Μισθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναπομπὰς] *Deſconvertes.* ἀναπέμπω *emitto*, *ſur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos[a], & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cupidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, & adjutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Caeterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus quam Thonis illius Aegyptii uxor,

μθίων, καὶ χάρίτας ὅπῃ τοῖς ἐρῶσι[e]; καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, καὶ διαδοχάς. ἔτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῆ ἑαυτῆ πράξεων ἑτοιμόταλον, ἅμα μεῖον ἐρῶντα τῆ κακίας τῆ αὐτῆ, ἢ αὐτὸς τῆ ὥρας τῆ ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶν, καὶ ὑπηρέτης, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲ δόξαν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ καὶ τὰ [g] Θῶνος τῆ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Pharmaca multa remissa bona, ast idem mala multa;

Φάρμακα πολλὰ μὲ ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiarissimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος [h] αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῆς Ἀπολλωνίου τοῦ [i] Τυανέως τοῦ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τὰ πᾶσαν αὐτῆ τραγῳδίαν εἰ-

[e] Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. *Fl.* [f] Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. [g] Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. constanter. [h] Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. [i] Τυανεῖ] Τυανεῖ *J.* sola. [k] Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

sursum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυής, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθέα ἀλεθῆ. & εὐφυῆ *Vorstius* etiam margini *Basil.* 2. adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, sic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Sals.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyss. Δ. 230. Sic scribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifesto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctissimo *Philostrati* interprete, nomen id fuisse Tyanensi (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud *Philostr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis est apud *Homerum*, praecipue Odyss. Δ. quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ὅτος. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως τοῦ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philostratus* describit: hunc *Hierocles* Christo aequiparavit: contra quem Eusebius scripsit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τοῦ Τυανέως τοῦ π. σ.] Secuti hic sumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paullo ante centesimum a Christo nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex sequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non sic de eo sentiebat *Philostratus*, qui viri vitam conscripsit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίαν εἰς ἀνθρώπους θεοῦ. librum cum inscribi jure potuisse censebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiss. certe *Philostr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω;

Ἤδη δὲ πώγων ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμην, ἡ τῆ Τυανέως ἐκείνη ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆ ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύναλο, οὐκ ἔτι μικρὸν ὀδὸν [a] ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καλαρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρὶς τῶν τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὸς καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχουσα.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

goediam nossent. Vides e qua tibi schola hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanensi, in paupertate constitutus, cum jam defloruisset aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum inveniissent, annonae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

7. Hic visis draconibus ingenti specie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χορογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ὀδὸν ἐπενόει] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forsan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adscripserat *Solanus*, ut supra *Herod.* c. 4. ubi καὶ συγγραφέας & λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic sequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in suis nott. Mss. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καλαρατοτέρῳ] Intellige αὐτοῦ, τῷ Ἀλεξάνδρου scil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. seq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Aristoph.* p. 670. A. Et Nostrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et sic παχεῖς de rudi ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat Reverend. *Elsner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* significari. Vid. nostrum supra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὄναρ — ἢν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiast. *Thucyd.* interpretatur πένητας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen *plebem* significari, sed plus, veluti in *Epist.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amst.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas*; quum non sufficeret Vulcanii versio, *in Arabas, populosam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὸν νοῦν & τὴν διάνοιαν. Sic paullo post dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους & τὰς καρδίας προξυρημένους. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen est non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma fugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασεύς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατεῖσθαι ἀνέχεσθαι, καὶ θηλομένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ μαστῶν. θηλῆς δὲ καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι, πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ξυμφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντος τινὸς, οἶμαι, τοιούτου συγκαθευδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἓν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρόταλοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεώρων τὸν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἐώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

d Δυεῖν] Δυοῖν *P.* Δυοῖν *Ald. H. Ba. Fl. S.* recte. de *J.* vid. notts. *e* Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

lleris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennesto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαία] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαία] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum *Ez. Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐδαίμονος] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τ' Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδου] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυοῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῶν. *Vorſt.* in *Ba.* etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῶν fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυεῖν τυράννοιν. Et δυεῖν νεῶν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 34. *J. F. R.*

καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὴν ἀνθρώπων ἀεί, δι' ὃς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων εἰς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους τρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τὴν ἐλπίδα.

Τεντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ὅτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν. ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisce re futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander suam

a Εἰς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H.P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μειζόνως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M.du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς οὕτω] Προσυπακουστέον κέκτηῦθα τὸ κατιόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς οὕτω κατιόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M.du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδύμους. *J.F.R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J.B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. δ. XVI. *M.du S.*

75. Βραγχίδας] De Branchio & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J.M.G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J.F.R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J.B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J.B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12. a me annotata sunt. *M.du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J.F.R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ez. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M.du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M.du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Διψ. c. 2. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

οἴκοι προέκρινε, λέγων, ὅτι ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὰ τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τὰ ἐπιδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ἐνοικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητρὶς, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

Ὀλίγης δὲ δεῖ τοῦτο πάσης αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἀφροιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἰώθει. *V.*

cat. *J. F. R.*

95. Τὰ οἴκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλούς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. *J. F. R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὐτὴ δὲ κύμβαλα ἐπικρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικτυπεῖ cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi καὶ ὄχεα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* *J. F. R.*

5. Κοσκίνῳ — μαντεύομαι] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. *G. C.*

Κοσκίνου μαντεύομαι] Paroemiogr. *J. B.*

Κοσκίνῳ — μαντεύομαι] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶτε δ' Ἀργείων τελεθὶς κοσκινομαντίς. *F. G.*

16. Μέτεισιν] Praeſens pro futuro; ſic ἴσι pro ἴσται & ſimilia, vid. *Jenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſt.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις σὺν ἀγαθῷ πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuiſſet: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ἀπλῶ pro ἁπλώσω, quod alibi agemus. *J. F. R.*

λόγον ἐς πᾶσαν Βιθυνίαν καὶ Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἐν νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶντα ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τὼ γονέα ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *J.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. b Γὰρ] Sic *J. H. Fl. B2. S. Ald.* c Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. d Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A1W.* & *J.* & *Fl.* e Ὄλεθροι] *Heinſ.* & *Gajet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *J. B.*

29. Προεισπέμπει] Angl. προπέμπει. *J. B.*

Προεισπέμπει] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἅρπην. *J. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριος ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὄλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *J. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσίδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. *J. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur ὅτῳ, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Celſ.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στόσθαι] Male in Angl. Cod. στάλαξ. vocem στόσθαι alibi interpretor. *J. R.*

Στάλαξ] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, στόαξ, ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſtrata, eundem fere quem alibi per οὖρον φίρεσθαι, aut ſimile quid effert. V. Ὄν. c. 33. bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox στάλαξ, ſed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior & noſtro familiaris. V. *Nεκρ.* c. 2. 3. & paſſim. *M. du S.* (At verſio Cl. *Geſn.* στόαξ ſervat.)

44. Εἰ-

Perſides genus hic, Phoebo carusque, videtur,

Divus Alexander, Podalirl ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,

Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,

Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος ἔστ' ὀρᾷ̃ι,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λεχοῦς.

[g] Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] στέλλεται τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου μητέρα. [i] εὑρηκὸς δὲ χρησμὸς ἦδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσι' ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τριστῶν δεκάδωντε,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *Ald. W.* [g] Οὗτος] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *Al.* Στείλας Edd. omnes. [i] Εὑρηκὸς] Εὑρηκὸς P. A. Vulgatam ſervant *F. Fl. Ald. P. H.* &c. [k] Ἠιόσ' ἄγχι] Ἠιόσ' ἄχρι *F.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκυκλον male *F.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονὰς ἐστὶ τὸ Λ, τριάκοντα· τὸ Ε, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ * ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων ἐπαριθμήσας εἰς ἓν συνθεῖη, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνον ἔνεστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὡς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενον ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. *G.* (Legendum τριακόσια, & ἑκατὸν pro μέν, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξάνδρου; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ε non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adpareat. *F. F. R.*

44. Εὑρηκὸς] Minus recte in Angl. Cod. εὑρηκὼς. *F. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*

Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΣ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴς auxiliator, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *F. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Abonoteichos. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΣ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητῆρος. *F. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΣ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	24.
Λ. 30.	8	
Ε. 5.	16	
Σ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. W.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *F. F. R.*

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, μετὰ πολλὴν ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, σφυδίου τε βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν μασησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ παρεσκεύαστο κεφαλὴν δράκοντος ὀθονίνην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφον, πάνυ εἰκασμένην, ὑπὸ θρίξιν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτταν, οἵαν δρακόντων, διττὴν, μέλαιναν προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ [a] αὐτὴ ἑλκομένην. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων πρεσπῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, τὸν καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος.

12. Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ὅπου τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοῦ ἄρτι ὀρυττομένου (συνεισήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

[a] Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὕτη Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἔοικα δῆτα πολλοῦ χρόνου σ' ἰατρικὸν εἶναι. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Past.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ Δάφνις ὁ Δάμωνι ποιμαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστα που, πάντως καίτοι λέγων ὄψεσθαι τὴν διατριβὴν ἀφικόμενον δῆτα μακροῦ — *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. J.F.R.

59. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. J.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. M. du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull. Catagraphosque Thynos*. F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. J.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M. du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὕτη. M. du S.

79. Συλλειβόμενον] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμενον. J.B.

88. Ἐνθουζῶντες] Angl. ἐνθουζῶμεν. J.B.

90. Διεξομοίωλω] Καὶ τὴν πόλιν ἐμπαίζειν, αὐτίκα μάλα διεξομοίωλω ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμπαίζειν τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo διξομοίωλω. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ᾄδειν (ὁ θεὸς δὲ ἐπαιδόμενος) Ἀσκληπιοῦ τε Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret*. J.F.

Διεξομοίωλω] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si διξομοίωλω dixisset; non modo quia *etiam* additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo inclusus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint ſorte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλεξόμενον, ἢ ἐξ ὑραυῆ τοῦ σου) ἐνταῦθα καλατίθεῖ χήνειον ὠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τῆ πηλῆ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔνθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν προπηδήσας, ἀλάζωμα δὲ περὶ τὰ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τ' ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῆ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειξομένην ἐναργῆ τ' θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἠυχοῦντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἵαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

I. Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τ' ἐσόμενον νεὼ· καὶ ἐπὶ τὰ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] προκεκονομευμένην

[b] Συλλεξόμενον] Συνλιξόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθουζόμενον A. P. L. & marg. A1. Nil mut. Edd. [d] Δειξομένην] Δεξομένην Fenſ. Pell. quoque an δεκομένην; idem habet & marg. A1W. Sed δειξ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι ἡ λέγοι marg. A1W. [f] Προκεκονομευμένην] Sic P. B. ſive B. & Fl. Προκεκοσμημένην Edd. cett.

87. Τῆ Μητρὶ ἀγείροντες] Ἀντὶ τῆ ἀγυρτεύοντες. G.

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adpariturum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἴδιξε τ' Διὸς ſ. quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἥκειν magis movet, & quod δείξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — Ἤϊεν ἄνδρα Δυκάονος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed eum Il. I. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὰ, ἡ δυκάονος, ait: δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eos autem dextra prehendens* &c. Ideo in quam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτεθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνάς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προκεκονομευμένην] Caeteri Cod. προκεκονομημένην. *J. B.*

Προκεκονομ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus; προκεκονομ. In P. & Codd. B. mendoſe προκεκονομημένην. In reliquis προκεκοσμημένην. *M. du S.*

μδώην τῆ χρηστηρίῳ πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ἦδεν Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ἐμβαλὼν, ἀνιμᾶται μὲν τῷ ὕδατι καὶ τῷ πηλῷ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ καὶ ἀρμογὴν τῷ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρεθέν. ἐπεὶ δὲ καταξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκεῖνο ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυρῶν, καὶ πλούτου, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτοῦντες παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ὅπη τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a Τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & *P.*

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τ' ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Cacapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώμασιν] P. & Ed. *J.* στόμασιν, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula* (*nam id matris nomen fertur*) *neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰδίσκια reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus*: quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγιγμένου] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena homini-bus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui pla-ne Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννηλον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτουσι ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγενημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῆς ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσον οὔπω ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τοὺς Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπλητο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἐκ προβάλα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὅπῃ κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐστολισμένον, λαμβάνει εἰς τὸ κόλπον τὸ Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελίσσας, καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προεκχύσας αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ὑποκρύπτων, ἀνε-

χο-

c Γεγενημένον] Γεγενημ. Edd. priores. *d* Προεξυρ.] Προεξυρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. *e* Αὐτοῦ] Sic cum *F.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτῷ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἐκ προβάλα] Τὸ, μονονουχὶ διαλὺν εἶκεν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἐκ πρόσωπα εἶναι διαφέροντα, τὸ μὴ πρόσωπα εἶναι. *V.*

gato γεγενημένον; nam eſt a γενάω: ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo, alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γίνομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum, ortum*, an *natum, generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi *n* duplicabo, quoties ad id animum adverteram. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſcieham quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum proſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους δικτατώνας μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *integrum diem* habebat; etſi nūram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σωμήχου) τὸ ἑωθινὸν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπέγων (εἴγας) τὸ διλεινὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marſil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξηρημένων, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur προβάλα, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

χομένῳ πάντα ἐκείνῳ, πρὸφαινε † ὀθονίνην κεφαλὴν κἀτ' θάτερα τῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν ἐκείνῳ τῷ φαινομένῳ πάντως ὄφιν ὄντα.

Εἶτά μοι ὀπτάνιον οἰκίσκον ἀ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τῷ φωτὸς δεχόμενον, ἀ πληθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, ἀ προεκπεπληγμένων, ἀ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρυμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τῦ τέως μικρῦ ἑρπετῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι [a] ἀ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, ἀ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς † ἔξοδον· ἀ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τ ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κἀτ' [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τὸν Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονηρῶς εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσιέναι τὸ ὕστερον. † δὲ ὀπίδειξιν ταύτην οὐκ ἄπαξ ὁ μαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, ἀ μάλιστα εἴ τινες τ πλουσίων ἀφίκοιντο [c] νεαρώτεροι.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἐπινέμειν τοῖς Παφλαγόσι, ἀ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι ἀ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τῷ δράκοντος (καὶ γὰρ τῦτο

scondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculsorum: & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiisse eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe feciisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent.

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso Dracone, (nam hoc

a Καὶ ταῦτα] An ἀ τὰ αὐτὰ? b Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* c Νεαρώτεροι] Νεαλέστεροι *Fl.* & marg. *AsW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τῦ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τῦ ἄρτου, * κατέαγε τῦ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ὄπισθεν ἢ θύρας μέρος. *G.*

66. Πονηρῶς εἶχεν] Ἀττικοὶ ἐπὶ σωματικῆς ἀσθενείας ἀξιοῦσι τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέαγε] Κατέαγεν erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς. vid. supra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etsi credo posteriorem diem hanc distinctionem inveniisse; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πόνος & πένομαι. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τῷ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male fic habebat: ἀνθρωπόμ. ἀ ταῦτα] ἀ θιθασσὸν, absurde prorsus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] *Συμπ.* c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam *Οἰκ.* c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyss. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆος φαεινῆς. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα ἀ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & ἢ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset conjiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe jam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus esset, & vultum haberet humano simílem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata: & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino jussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander:

Tertius ecce, Glycon, sanguis Jovis, atque hominum lux.

19. Et cum tempus esset ejus rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum*

παρεῖχε τοῖς βυλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος· ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν ὅθεν αὐτῆς ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτῆς Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην [d] πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅτῳ ἂν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένῳ, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δ' ὅλον [e] πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον.

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέῤῥει, ἑκάστου τὸν ἀπαγγέλλοντος, ὡς τὸ εἰκός, λέγοντος, ὡς ὁ [f] γενόμενον ἴδοι τὸν Θεὸν, καὶ ὕστερον ἀφαίλο μετ' ὀλίγον παμμεγέθης αὐτῷ γεγενημένῳ, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ Θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, ὑφ' ὅτου ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις,

[d] Πρὸς ταῦτα δὲ τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* [e] Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AIW.* Vulgatam servant priscae Edd. earumque lectio est melior. [f] Γενόμενον] Sic jam gemino *v.* recte Edd.

se credo; verum quia facilior est omissio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38. ταῦτα δὲ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Past.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. *J.F.R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cusos cum imagine, & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Gelenius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam supra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam salutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. II. 39. Et *Aristoph.* Pl. 69. confirmat. *J.F.R.*

Vide Museum Mazzuchellianum T. 1. p. 147. n. 9. et tab. 130. n. 9 ubi [illegible]

νος, καὶ θεοπρόπιον παρ' [a] Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τὸν Ἀμφιαράου, καὶ ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, καὶ σωτήριος ἀπήλλαξε, προθεοπρόπει καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν δὴ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσοιτο ὁ θεὸς, ῥητήν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] ὃ δέοιτο ἂν καὶ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καλαρράψαντα τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. b Μαντεύσοιτο] Μαντεύεται *J.* sola. c Ἡμέραν] Decrat in Edd. excepta *J.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν ἔτους τοῦ προειπών. G. d Οὗ δέοιτο] Ὃ δέοιτο marg. *Mill.*

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἕρμ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐστὶν οὖ Μαλλῷ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῇ) πόλις ἐν Κιλικίᾳ ἀμφιλόχου χρηστήριον ἔχουσα δι' ὀνειράτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἐναγοῦς ἀνθρώπου ἐκ μητραλοίου υἱὸς ὤν. Ἕρμ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem disserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e mulieris interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Muticae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπὶ δὲ αὐτὸς ἡμῖν τῷ μοίρᾳ τὸ ἐνδόσιμον μηνύσειας κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολοὺς] Conf. iterum infra Ἕρμ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obsignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset, (jam enim aedificatum erat templum, & parata scena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus, libellum *eique* sigillum ut signatus fuit, redditurus, responsumque illius subscriptum (inscriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogasset.

20. Erat vero machinatio ista, viro quidem qualis tu, &, si non est insolens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obesae* ac plenae pituita naris hominibus, prodi-

20 καὶ σφραγισαμένας χηρῷ, ἢ σπάγῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ εἰς τὸ ἄδυτον καταβὰς (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, εἶτα 25 χάρυκι, καὶ θεολόγῳ, καὶ [e] ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἀκούσας ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν [f] ὑπογεγραμμένην πρὸς ἕκαστον, ἀμείβοντος τοῦ θεοῦ τότε ὅτε τις ἔροιτο.

30 Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἷος σοί, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἷος ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον,

e Ὡς] Inserui ex marg. *AlW.* Deerat in Edd. f Ὑπογεγραμμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AlW.*

22. & 54. *J. F. R.*

14. Ἐκεῖθεν δὲ τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα πρόκλησιν] Mss. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προσκύν. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνίστη προσκυνῶν. *definitam diem surrexit praedicendo.* surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oracolo Virum illustrem *Ezechiëlem Spanhemium* dissertatione tertia, de usu antiquorum numismatum. *J. G. G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F. G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* sic jussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. *J. F. R.*

17. Ἡμίφωνον] Sic G. P. & Ed. *J.* nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνευ τοῦ προσκυνῶν i. e. sine verbo προσκυνῶν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod sentio dicam; venustior sensus absque προσκυνῶν, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσεται) Ed. *J.* habet μαντεύεται. *M. du S.*

Ibid. Ἐκλιδοῦσι] *Tacit.* An. II. 54. Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. *M. du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino *tò quasi* insemi, quod Cl. *Gesn.* haud aegre feret. *J. F. R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula sua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M. du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falsum esse; Clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod Oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant extrinsecus inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, disserte prodit pseudoprophetam rea quae quisque sciscitabat sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subjecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem signa tollendi, rursus ait: impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim demum clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo: Sed ὑπογεγρ. tamen verum est, nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum; sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursum est hac Diss. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aesop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὗς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens.* quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, *Virg.* VI. 723. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς ἕκαστον] Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem adposite*, quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. *J. F. R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phrasi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M. du S.*

γὴ [a] πάνυ ἀπίστῳ ὁμοίων. Ὀπτικήσας γὰρ πολλὰς τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλῆς θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἂν τοῦτον ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

giosa, & undique incredibili similis. Excogitatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interrogationes singulas, & quae viderentur ad eas respondit, tum involutas iterum & obsignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia?*

Τίνες οὖν αἱ ὀπτήσεις; ἴσως ἐρήσῃ με. ἀκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ λαθραίως, ἐξήρει, καὶ μὲν τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ὀπτιλιάσας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτῷ τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἑτέρα δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου χαλλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ λαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

21. *Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *f.* Ed. Πάντῃ cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. Ἐκδιαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λιγομένου ἀφροπιδίου. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *f.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adscripserat Cl. *La Croze*: vid. nott. *Zacagnii* in Disputat. Archelai p. 27. Sed non satis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *f. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βηρυτίας, ut in versione exhibuit quoque *Erasmus*. Sed ex illa ipsa literae ταυ duplicatione odoror dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Insulse ad oram libri sui retulit Cl. *Sponius poix Beritienne.* *f. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid sit collyrium, ἐκδιαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagacissime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *f. f.*

Βρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioscor.* vel Βρηττίας v. *Strab. Vorst.*) Secuti sumus scripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis Βηρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Golsz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρήττιοι. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ λαφανοῦς] *Suidae* Φιγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab *Aristoph. Scholiasta* describitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso *Arist.* satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. *Suidae* & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditissimus *Lud. Kusterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia *Lemery*. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος λαφανίς? Crystallum ne an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo judicium sit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τ' σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τ' τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾶς ἐκείνης γενομένης, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνὺς, ὑπιθεὶς τ' κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τ' αὐτῷ σφραγῖδα εἰς μάλα τῷ δεχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τοῖς ἄχνοσιν· [d] τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου σκληρότερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τ' τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ὑπηνεσμένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς κατ' μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τὸς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ καὶ θεμένοις, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἔχρη δὲν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ λεφαιοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τ' ὑάλου λίγνις; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, **Venetianſchen tripel** vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. *Τιτάνου*] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. *Κατὰ Μάγων*] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Dieg. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. *Ἔχρη δὲν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐπιτηδεύων χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων*] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem verosimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἔχρη] P. In reliquis ἴχρη. *M. du S.*

c Ἀπέματτε] Ἀπεμάττετο marg. *Alw.* *d* Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* *e* Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatum mutat P. *f* Ἔχρη] Sic P. Ἔρχε Edd. priores.

συκέου ἐνταῦθα χρώμενον, καὶ τὸ [a] εἰκαιότερον τῇ θρασύτητι προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενον, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησιμῳδιῶν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προέτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προέλεγε καὶ δίαιτας, εἰδὼς (ὅσα ἐν ἀρχῇ εἶπον) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ πλήρω-

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

a Εἰκαιότερον] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. Ba.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac *P.* ita habent. c Κυτμίδες] Κυτῶδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκτίου Edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. *Aldi.*

80. Εἰκαιότερον] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λόξα & ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contra Celsum p. 53. Ed. Cantabrig. *M. Le Moyne.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum *ἠὐδοκίμουν.* Sed in hac diphrongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad I. *Ver. Hist.* c. 13. ad verbum τετάχαλο. Adde Cl. *Jungerman.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, *ὐχόμην* aeque dici atque *ηὐχόμην.* (Immo frequentius) & sic *ὐχοῦτο Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex *Hesych.* & *Pind.* adiatum vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris *ἠυ* magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oracului varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκτίου συντεθειμένος, fatue interpres: *ex adipe suillo confectum*, cum sit *ex adipe ursino.* ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in *M.* legitur *αἰγείου caprino* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paulus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκοπον oraculum seu impostor jussit adhibere πρὸς ὀδύνην πλάγιον, *ad dolorem laterum.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκτίου] Benedictus *adipe suillo.* Certe accuratior Erasmus *ursino adipe:* etsi enim dicebatur ἄρκος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ρ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυπρίων οἱ ἄρκτου δέρμασι φιλοσοφοῦντες, οὐκ Ὀνώμαστον, ὥσπερ ὑπωμάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λέοντες οἱ ἀκρωνύχιοι) λέοντες, ἄλλως ταῦροι ἀγελάρχαι βουσὶν ἐπιβόρυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥηκτος πλησὶ στέρματος. τί δὲ, εἰ συῶν μὲ εἰσὶν μιλιαδάκουσι κάπροι, in sequentibus reddit, οὐκ ἰρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκτίου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferam. *J. F. R.*

94. Ἔσται πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elsner.* ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis, impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino hanc Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *eveniunt, fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσται πάντα, ὧν ἐγὼ λέγω. *Fiant omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ καιρὸν ὑπομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Δραχμὴν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum successiones in futurum semper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, si voluero ego, si quem Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Constituta autem erat etiam merces unicuique responso, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuisse hunc reditum; ad septuaginta vel octuaginta millia quotannis congessit, dena vel quindena responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est, neque in thesauros reposuit: sed cum

προσδοκᾶς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, πρόσταθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν δὲ οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, ἐνίοτε καὶ δεκαπεντεκαίδεκα χρησμοὺς τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς

e Δὲ] Illud δὲ inserui ex marg. *A1*. Deerat enim in Edd. *f* Οἰηθῇς] Sic restituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A1W*. Itaque firmatur conjectura *Jensii* & *Vorstii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. *g* Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. *h* Ἢ ὀκτὼ] Ita repotui ex marg. *A1W.* pro vulgato Editionum ἢ ὀκτώ. *i* Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. *k* Ἀπὸ] Ἀπὸ *J.* sola.

tio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo calidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa majus. *M. du S.*

Ibid. Δ' ὀβολώ.] Vid. supra c. 19. δύ' ὀβολοῖν plurali numero dixit; sed ut posteriores Graeci duali rarius uti sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue sunt usi: Sic noster *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῦν χεροῖν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὼ ἅμα ἀμφοτέρω, at contra paullo supra, δύο ὀφθαλμοὺς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἠ φίλοι ἄνδρες ἑκάστον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congessit Frater optimus *G. O. Reitzius*, in Belg. Graecisf. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. vers. 182. ab Scholiaste notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι δὲ λέγουσι συμπροβεβλῆσθαι τὸ Φοίνικα. τὸ δὲ δύω συμφώνως τῷ ποιητῇ ἀφῄρηται. πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐπὶ πλειόνων κεῖται τετάχθαι· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ πόνος ἐ χρεωμάτων ὅσοι θεοὶ εἶσ' ἐν ὀλύμπῳ ἄσσον ἰόντε, τῷ ὡς ἐνὶ, τὸ πλῆθος προθέντος δύο καὶ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντε quod est Il. Δ. 567. pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat Clar. *S. Clarke* ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua *Clarkius* tacet; etsi rursus ei adsentior versum illum Il. I. 182. Τὼ δὲ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyssem* solos referenti cum *Schol. Victorino.* Nam exemplum illud Scholiastae quod ex Odyss. Θ. 48. est petitum, ubi Κούρω δὲ κρίνοντε δύω καὶ πεντήκοντα βάτην. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta ibant.*, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* fine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant.* Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etsi discretio ibi major, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit; nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χείματρόν τε ταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθείης. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaestum, quem Alexander Impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *Constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum*, &c. quem alium haec verba sensum pariantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἄμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. *M. du S.*

28. Ἀνα-

λεὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργεὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευδήνας, καὶ χρησμοποιούς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ὀπισφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

Ἤδη δέ τινας καὶ ὅπη τῆ ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι ἀφανεῖς, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ἀθυσμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ ὅτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτην.

Οὐ γάρ μοι κλεάων μέλεϊ ἄγαν, ἀλλ' ἐπόφητα.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώραντο πρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβερόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτῷ τολμῶσι τὰ κάκιστα

multos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

[a] Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet ὡς forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. [b] Ἀναφέροντες] Ἀναπίπτοντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναπίπτοντες] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid.* in ἀνίφερον; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναπίπτοντες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7. Ἑρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναφέροντες] Nihil hic fine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναπίπτοντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνενέγκαι ἑαυτὸν. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod creviſſe jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μαλιθδύνας] In omnibus legitur μαλιθδύνας, quod

ſpargere, quos lapidibus juſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in coeno.* Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim juſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpexiſſet, ſolusque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille mollíri neſcius; ſic enim ipſum appellabat, inimiciſſimus, qui juſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri Senatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere cal-

σχιστα βλασφημεῖν, ὡς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλησιν ἵλεω ἔχειν τὸ θεόν. τῷ δὲ Ἐπικύρῳ, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένῳ γάρ τινα τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκυρος; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ὅτι μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκυρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικύρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωραχότι, καὶ μόνῳ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀληθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκυρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τὸν μὲν Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

[c] Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *Ald. W.* Μολυβδαίνας Edd. *Pariſina* etiam majore litera, quaſi nomen proprium eſſet. [d] Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἀδρόχους (ἰσους διάδροχος) *G.*

quod ferri cum non poſſit, mutandum cenſuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, ſine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἐοικυῖα ἐς βυσσὸν ἔρυσεν. Quod Scholiaſt. interpretatur μολυβδίνῃ, ἁρμοσθῆ. At ſubſtantive ponitur apud *Homerum*. Revera tamen adjectivum eſſe, patet ex aliis ſignificationibus, ut cum pro plumbeis vaſis ſive ollis uſurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus*. Et an non adjective uſurpat noſter infra, l. c? Quidquid ſit, etſi μολυβδίνας hic uſitatius eſſet, ego nihil mutare auſim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτος] Sic rurſus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τὸν περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt Phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magiſtratus, an Philoſophus; aut privatus ſed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

ὅτε τ᾽ ποιῆσαι πρὸς χαιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχῳ ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενον ὕειον πόδα μὴ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐδίειν, ὅπως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τ᾽ δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ᾽ οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τῷ κεφαλὴν δὲ ὑπὸ [b] κόλπῳ ἀθεάτου φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μείζονως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ᾽ θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα ὑ χαλεπῶς γε ῥάνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ᾽ κεφαλῆς ἐκείνης τ᾽ μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα δείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ᾽ φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacrato vase cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μὲν ἂν marg. *AIW.* b Κόλπου] Κόλπῳ marg. *AIW.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαϊστὶ μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρω, ἐπιβάλλω. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino *málba*, *malbákis*, *malbax*. *AE.M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui respondet *cuminare* h. e. cumino adspergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in κυμινδὸς alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poëtis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores iis, quos dederat *Erasmus*, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J. M. G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* MSS. invenio. *J. F. R.*

72. Μειζόνως] Confer supra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γερόντων] Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, *Thomas Irsonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput consulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?). Cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem ostubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam *Irsonus* ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginosas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. *Foës.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. *J. F. R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σόλμισσος δοθεὶς ὑπὸ τ᾽ εἰς Ἀρμηνίαν εἰσόδου]

lum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

Ὁτῦ ὀθονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

27. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γοῦν αὐτὸν ὅπη τὴν εἰσβολὴν, ἔτως ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem feciſſet, sed male

Εἶτ' ἐπειδὴ πειθοῦς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *F. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hist.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβαριανῷ haberet.

δου] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæsus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πειθοῦς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ γραπτέα ὑπὸ τῶ Ὀθρυάδου κάλαικοπεῖς. Nam hæ voces, ἀπήλλαξεν, κάλαικοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ suppressit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda sunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, cæsis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Græcum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σεβηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus* & *Priscus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis satis nota. quia scilicet υ. consonantem litteram ignorant Graeci, saepe per Y. exprimunt. Saepius per B; eandem non raro etiam per diphtongum ευ. Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam *Xiphilino*, quasi quae apud *Dionem* legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ὑ σάζεται δὲ ἐδὲ τῶ μὴ Ἀντωνῖνον ἄρξαντα Μάρκου Βίρου τὰ πρῶτα τῆ ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τῶ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἔπραξεν ἔτος αὐτὸς, καὶ ὅσα ἔτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τῶ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc imprimis est, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re consuleretur. Paullo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen qui asserunt divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus

[a] στρατιᾷ ὑπὸ τῷ Ὀθρυάδῃ καλακοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, εὖ γὰρ ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξῳ ἄπο λυγρὸν

Πότμον ὀπιπροΐεις, σαύσῃ βιότοιο φάος τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μελαχρονίους χρησμοὺς ὅτι θεραπεία τῶν κακῶς προληθεσπισμένων, καὶ ἀποτελευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθ' νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν· Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ [b] Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ὅτι τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.

Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo; Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

[a] Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani*. στρατιᾶ Edd. priores. [b] Μαλλῷ] Δίλῳ P. & marg. *Alw.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατιᾶ corrupte, niſi quod *J.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδῃ] Idem eſt qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat ilico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inſiceti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Meditis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, καὶ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δισ. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀστρ. c. 23. & Δίσ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πελάζει &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius*. V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμαίους τῷ ἐν βραγ„ χίδαις

tis eorum, qui ad se venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rursus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

τος, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτούς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τέμεν πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret; alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τἆλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

τασ-

[c] Πράξεσι] Restitutum ex G. P. L. & marg. Az. Τάξεσι Edd. priores.

„ χίδιος. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pseudom.* & *Jamblich.* „ de myster. III. 13, ut & *Porphyrius* apud eundem, „ qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua „ haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. „ Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud „ consultum fuisse *Sozomenus* meminit; atque haec „ ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim „ ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in Att. 33. ἀψοφητὶ τὸ ἱερὸν vocat. Agnoscit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Cilicias*; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὠι πρῶτος ἐ κορυφ.] *Demosthenes* dixerit, ὧν μισῶ, καὶ τιλῶται, καὶ πρῶτος ἐστὶν ἐτῶ, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥουτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τἆλλα καλὸς ἐ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένῳ. *Rutilianus vir aliàs quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*, sic interpres. sed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. *J. G. G.*

Ῥουτιλλιανὸς] Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale est quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec, ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένῳ] Indignissima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in praeliis Romanorum spectata virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus*. Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum debuis-

ταρμὸν, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτοὺς πεπιστευκὼς, καὶ εἰ μόνον ἀλιπλιμμύρον που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ καὶ προσκυνῶν, καὶ ὑπιπτιάζων ὡς, καὶ εὐχόμενον, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντα. ἔτι τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρὸν μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ἂν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανῆκον, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες δηγούμενοι, καὶ προσεπιμυθοῦντες ἔτι πλείω

nis probatus : ſed circa Deos *religioſe* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota fateret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret : miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

a. Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.* & marg. *AsW.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions.* At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ἐν ἅπασι ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J.G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis*. Verte *magiſtratibus*. *F.G.*

Τάξεσι] Ἀπὸ τὰ μὲ ἄλλα καλὸς ὁ ἀγαθὸς, καὶ ὁ πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, requireretur στρατείαις) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio*. Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſui dantes.* *J.J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξεσι legitur. *M. du S.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam : Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲ γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum ; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi ; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro ἐδοκιμῶσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἀλιπλιμμύρον που λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apuleius* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter ; ſupra Ἔπεισε. c. 22. infra Ἰχθύλ. c. 12. *M. du S.*

Ἀλιπλιμμύρον που λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apulei*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de *Buetyllis* obſervatio. *J.M.G.*

53. Γέροντα] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus*. Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander ; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὑτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſem apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

τάτων, ἵνα ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τοῦ δεσπότου. ἐξέπληττον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

31. At ille qui amicus eſſet plerisque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui exciperet venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

55 Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὤν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρ' ὧν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' ὅλην τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν 60 ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

[b] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ *F. Fl. H. P.* [c] Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησε *F. Pell.* [d] Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξενίοις enim Edd. [e] Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Ἑαυτοῦς ἐργαζόμενος marg. *Alw.* Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ τίμια. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξενικά, quae Latinis *Lautia*. Scripſi autem in poſito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὑτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobiis* T. III. c. 7. ἐργάσασθε σεαυτῷ τὴν ἀληθινὴν μακροβίου τε ἅμα, καὶ ὑγιεινοτάτην βίον. *Paraveris tibi veſtram rationem, longiſſimam juxta & ſalubrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τοῦ, ἐργάζεσθαι uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. 1. S. 1. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Facundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exercirent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu convenjat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τοῦ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τοῦ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV. nimirum παραλλ. cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ὑγιαφε τὰ μεγάλα. καὶ οὐ τοῖς τυχοῦσιν ἐργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τοῦ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum picturam expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τίλια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe; ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσονλας τὸν θεὸν, καὶ τεράτια ὑπὲς τῦ μαντείυ καὶ [a] αὐτῦ ψευσομένυς.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τῦ παροντος λήςῃ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ὕπουλον καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ἐπιχειρίυς, καὶ μονονυχὶ δήλυς ἀφ' ὧν δέοι ἔχοι τὰς πεπομφότας, μεμνημένυς οἷα ἦν ἃ ἤροντο. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τὰς πλυσίυς καὶ [d] μέγα δυναμένυς τὰς πύςεις συνθάπτεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτὸς ἐντὸς ἔχει τὸν ἀρχύοντα.

Βέλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥυτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίυς εἰπεῖν· συνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτῦ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui mitterant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia concluso.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem perveniisset, *Quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. b Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A*1. Deerat in Edd. c Συνίης δὲ, οἷας] Ex emendat. *Solani.* Συνιὴς δ' ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιῆς etiam marg. *A*1. d Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur *certamen*; illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit *H. Stephanus*, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆεθλα· quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξυνίους] Sic L. Reliqui prave ξυνίασις. *M. du S.*

v 64. Ἐργαζόμῳ αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens. faisant cela pour son interest particulier.* F. G.

Ἐργαζόμῳ] Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὖνους, quod marg. *Aldinae Wesselingianae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. *Jens.* ait, *Graevium* virum Cl. probasse, id minus accurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut sit: *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. solus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forsan συνίοι. *F. G.*

Συνίης δὲ οἷας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, Lectori, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti istud

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro susceptа oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε ἀμύχλορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, ἃ ἐδέν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, ὡς δὲ πόδας ἦτως ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὁ δὲ Ῥουτιλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ διὰ αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μὴ ταῦτα Μένανδρος.

Εἶθ'

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro susceptа oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε ἀμύχλορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, ἃ ἐδέν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, ὡς δὲ πόδας ἦτως ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὁ δὲ Ῥουτιλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ διὰ αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μὴ ταῦτα Μένανδρος.

Εἶθ'

e Τὴν τίνος] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* f Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . . V. *Volcat. Cass.* I. & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνιὼς. quod ad nostram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Σοφίσται] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulianae*, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. *J. F. R.*

Σοφίσται] Omnes, quantum scio, legunt συνίστησι δὲ οἶμαι εἰκὸς — τὰς πύστεις πυθέσθαι, & συνίστησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebas*: sed vel sic οἶμαι & τὰς πύστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὲ οἶμαι — τὰς πύστεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύστεις πυθέσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμησιν μιμήσασθαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶσαι, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἤρετο ὃν ἱρώτησε. *Quom Hist.* c. 6. ἀρχὴν ἀρκτέον. Item *Long. Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψεις — ἐτέρπετο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν. p. 86. ὕριζον ὕριν ἐρίζειν. L. III. 113. rursus, φιλήματα φιλεῖ, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλῃ. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρᾳ] In veteri inscriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amstel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in *Quom. Hist.* c. 13. Sed ὡς δὲ & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιατρίπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπολ. c. 26. cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τὴν τίνος ψυχὴν] Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχήν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἰθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μὴ δ' ἔσται [a] ἡλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ὀπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, [b] οὐδὲ θεμένας τὴν τῷ θεῷ ὑποχέσιν.

At ille septuagenarius diem suum obiit; morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ οὗτος ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμων, ῥητῶς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Γῆμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σεληναίης τε θύγατρα.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδεδόκει δὲ πάλαι λόγον ὡς ἡ θυγάτηρ, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρατι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν [c] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ὀπὶ τὴν κόρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [d] τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἡλιὰς] Ἰλιὰς male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὴν δὲ Σελήνην] Εἰς τὴν Ἐνδυμίωνα * Δικαίαλλει τὴν λόγων. † ὃς ἐβούλοντ' ἂν, ἐραδῆναι ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. *V.*

* Δικαίαλλει] Δικαίαιν male fuit in Ed. *Cler.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὃς καὶ] Ὃς καρ. habet V. Unde conjicio scriptum fuisse ὅστις γάρ. *M. du S.*

6. Ἡλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὲ tantum haberet, consului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὲ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus.

36. At ille cum ſemel res Italicas attigiſſet, majora ſemper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes miſit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, peſtilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promiſitque illis, ne quid tale fiat, valide ſe adjuturum. Unum ſane oraculum vocale ipſum quoque ad omnes gentes de peſtilentia miſit: erat autem verſiculus unus:

Intonſus nubem peſtis depellit Apollo:

Eratque videre hunc verſum ubique inſcriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhauſtae ſunt, quibus inſcriptus fuerat verſiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipſum illos verſiculum periiſſe. Quin forte quadam ita factum eſt. Forte etiam vulgo homines fiducia verſiculi, negligentius agebant, omiſſa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἢ ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ θύραις [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πολλοῖς προὐχώρει. κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλυτο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ ὅτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καταθαῤῥοῦντες τῷ τείχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῆγον, εὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσον συντελοῦντες, ὡς

[e] *Μείζω ἀεὶ προσεπενόει*] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae *μείζον ἀεὶ προσενόει*. [f] *Χρησμοφόρους*] *Χρησμολόγους* marg. *A1W.* [g] *Ἀκερσεκόμης*] *Ἀκειρεκόμης* P. Nil mut. Edd. [h] *Πυλῶν*] Sic P. & marg. *A1W.* *Πυλάων* Edd. vulgo. [i] *Ἐν*] Aderat in *J.* & marg. *A1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque obſervari velim, *Alexandrum* uxorem non duxiſſe antequam munus illud ſuum propheticum ſuſciperet; quod etſi diſertis verbis non aſſerat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obeſſe videri poſſit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna ſuſceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuiſſe, ſatis conſtat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. *Μείζω*] Flor. *μεῖζον ἀεὶ προσενόει.* Paginam ſequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. *Λοιμοῦ*] De hac peſte, quae incidit in annum Chriſti CLXV. & ſequentibus v. ſupra ad *Συγγρ.* c. 15 *M. du S.*

38. *Ἀκερσεκόμης*] Etſi & *ἀκειρεκ.* bonum, vulgatam tamen ſervavi, quia mox iterum ſic Edd. Et ſic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. *Πυλῶν*] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis eſt *πυλάων*. *M. du S.*

49. *Τῷ χρησμῷ — συντ.*] Durior phraſis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] *Τῶν χρησίμων* margini *Junt.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conſpirare in *χρησμῷ*, delevit conjecturam, & merito delevit, additque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, *ἀλλ' εἰς ἴσον τι ἀρχαίων συντελῶν*, legitur; quod Cl. *Hemſt.* vertit: *Sed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit.* Itaque tamen *χρησμῷ* hic idem valebit quod *εἰς χρησμόν*, & ſignificabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum *συντελῶν* proprie ſit *una perficere*, & ſic certe etiam *adjuvare* ſignificabit, ut apud *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. *ὑ μόνον εἰς ἰσχὺν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον.* *Qui non ſolum ad paſcendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, ſi & hic *εὐδὲν συνδιδοῦντες τῷ χρησμῷ* potius ſignificet, *nihil addi juvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut ſic perſpicuitatis cauſſa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non deſidem, credebant, ut eſt in *Menandr.* fragm. 32. *Τῷ γὰρ πονοῦντι & θεὸς συλλαμβάνει — τὸ πόνου.* Et ap. *Salluſt.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῷ [a] τὰς συλλαβάς, καὶ τὸ [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσαλο πάνυ πολλοὺς τοῦ συνωμοτικοῦ, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καταλαμβάνεσθαι.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

Καὶ πρὸς μὲ [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίστα, καὶ δᾳδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲ τῇ πρώτῃ, [e] πρόῤῥησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῆς ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελεσθήσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγί-

38. Et ad *res* Italicas haec & similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festoritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantur bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque

a Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. b Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμην Fl. vid. nott. c Τὰς] Τοὺς B2. sola. d Προεμηχανᾶτο] Προμάχων τοῦτο P. e Πρόῤῥησις] Sic recte P. H. Fl. B2. Προῤῥήσεις F. male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτοῦ. F.G. Et sic jam dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. *M. du S.*

51. Ἀκερσεκόμης] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμαν. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. *M. du S.*

Ἀκερσεκόμου] Nota haec *Solani* pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. *J.F.R.*

60. Τὰς ἐν] B2. τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. *M. du S.*

Τὰς ἐν τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Τὰς ἐν τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. F.G. De hac ellipsi conf. *L. Bos*, p. 132. *J.F.R.*

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M. du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J.F.R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. F.G.

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleusine dicebant τῶν θεῶν v. *Casaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὰς ἐκὰς ὅσις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δίκων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. *M. du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis pateficit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos, imo

que ipſe initio dicebat, *Foras Chriſtianos!* Multitudo univerſa ſubjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & naſcebatur Aeſculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, naſcensque uxor Rutiliani. Facem porro geſtabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens jacebat in medio, deſcendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum Caeſaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata viciſſim ab illo, atque in oculis miſeri illius viri, oſ-

70 γνέλο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανές. τὸ δὲ πλῆθ ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικυρείους. εἶτα Λητῦς ἐγίγνέλο λοχεία, καὶ Ἀπόλλων γοναὶ, καὶ Κορωνίδ γάμ, ὁ Ἀσκληπιὸς ἐτίκλε-
75 το. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκων ὄπφάνεια καὶ γένεσις τῦ θεῦ.

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίυ τε ἦν καὶ μητρὸς Ἀλεξάνδρυ [g] γάμ. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευ-
80 ταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρυ [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τῦ Ῥυτιλλιανῦ [i] ἡ γυνή. ἐδᾳδήχει δὲ ὁ ἱεροφάντ ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρ, καὶ ὁ μὲ καθεύδων κεῖθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τ ὀρο-
85 φῆς ὡς ἐξ ὑρανῦ ἀντὶ τ Σελήνης, Ῥυτιλλία τις ὡραιοτάτη, τ Καίσαρ οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ἃς ἀληθῶς ἐρῶσα τῦ Ἀλεξάνδρυ, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῦ ὀλεθρίυ [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, Φι-

λή-

[f] Ἐπεφθέγ[ετο] Ἐφθέγ[ετο Fl. Pro vulgata ſtat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. A1. [i] Ἡ] Deeſt articulus in Fl. Adeſt in J. H. P. &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratuum Imperatorumque preſſos, hoc egiſſe, ut ab illuſionibus praeſtigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam affert hujus rei cauſſam *Lactant.* minime reſpuendam, quam ſi lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανὸς — φυγέτω] De Chriſtianis aliisque, ab his ſacris arceri ſolitis plura congeſſit Rev. *Jac. Elſn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hiſt. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Perſarum Regem ab Magis judicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex *Julian.* Epiſt. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τῷ θεῷ] Formula jam a Chriſtianis deſumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. ſupra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανοὺς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de uſu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diſſ. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praeſentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum exiſtimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praeſertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiiſſe. Ego *procuratorem*, ut etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elſner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non eſſe hoc Poëticum, ut putabat *Gataker.* Adde & noſtrum *Tyrannicid.* c. 17. ἐν ὀφθαλμοῖς ὀλίγας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοὺς vid. Franc. *G. Oo Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίυ ἐκείνου] Scribendum videtur τῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legiſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve eſt quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus oſculabatur, legitur mendoſe ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φαλήμαλα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς ſc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mſ. G. ſecutus ſum; libri

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ θεάσασθαι πλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ἀπορρήτων [a] κόλπου ἐπράπετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἑπόμενοι Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἀπορραγάδες, ἰὴ Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτῷ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκός, ὑπὸ χρύσου πεποιημένου, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τοῦ λαμπάδων ὑποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μαθητῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

culaque intercedebant in medio; & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

40. Saepe autem in illa facum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum*

Py-

a Κόλπου] Recte Edd. Κολπούς P. b Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo post in ead. voce. c Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας. d Καρβατίνας] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἐκείνου omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολπούς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia hic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu; ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τίτυρος ὑπὸ τῷ κόλπῳ τὸ χλόης ἐπήχησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τι αὐτῆς ταῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὸν χλόην ἐν τοῖς κόλποις ἔχει. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυν καὶ Θεσσαλόν, ὃν τέκετο Περιμήδη κόλπος. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. — κήρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Casaub.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίνας] Id est *viles crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίνας] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίνας] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327, *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμου] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεὺς Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοσε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν, ἐς πάλιν,
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βλωθρῆσιν κεραυνῷ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud ἐς πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοσε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ

Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque:
Vatis at est animus Joviali e mente profugo:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Θαγόρεω ψυχὴν ἔχει ἀφ' ἧ τ' χρυσῆν μηρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν [e] αὐτῇ, καὶ τ' ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τ' ἀπορίαν

Πυθαγόρεω ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.

Ἡ δὲ προφητεία, [f] δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διός εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεαθ [i] παιδίε συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὂν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γενάδας ἐτεχνήσαλο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγελλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τ' Θεόν. καὶ ἔδει δοκιμαθέντας, καὶ προκριθέντας τὰς εὐγενεσά-

e Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. Bz. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *Az.* f Δίης] Sic Edd. plurimae. Δίης *J.* & marg. *Az.* Διὸς *Schol.* g Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. Bz. Ald. S.* Sed & additum in marg. *AzW.* h Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. i Παιδίου] Ita esse in *J. Fl. H. Bz.* notat *M. duS.* Sed & est in aliis. k Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοπόλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοπείλους adscriptum marg. *AzW.* l Ὑμνήσοντας] Ἡμοντας. *J.* male.

15. Δίης] Ἥτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προεῖπεν δὲ (Ἀλέξανδρος) ἀφ' χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσας ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθείη, ἀποθανών. *Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* *J. F.*

Πυθαγόρεω ψυχὴ] Vid. quae *La Croze* supra habet ad c. 33. *J. F. R.*

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne Ἥτοι an Διός, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adcuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove* orta anima *ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὸς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* sola. *M. du S.*

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, P. nimirum, *Ald. Bz. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rursum*, inter versum testium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime fecisse, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet P. Θεοπόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοπείλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

γάτους, καὶ ὡραιοτάτους, ἢ κάλλει ἀγαφερόντας πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτῷ γόμαλι δεξιᾶσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κύσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλεῖτο [a] οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην ἀγαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινα γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἔχας εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχουν τελοκέναι πας' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἀγάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανέως τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

[a] Οὗτοι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. P. [b] Ηὔχουν] Ηὐχοῦτο male pro ηὔχοῦτο marg. *Aldi*. vel ἠυχοῦντο. [c] Ἀληθῆ] Ex *f.* Ἀληθῶς cett. minus recte. [d] Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδώτους P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ πλέον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διειλημένον est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδ. ἔτη] Conf. supra Ἰσ. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμαλι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ηὔχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ηὔχοῦτο ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime *Ed. f.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ἐν Τίῳ recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τίῳ] Τιὰς πόλις Παφλαγονίας τῇ Πόντου. *Steph.* Τίειον, τὸ, *Strabonis*. *F. G.*

53. Ἐγὼ γάρ ὃς Ἀσκληπιὸς εἰμι. ἄλλος παρ' ἐμοῦ τὸ πρότερον; πῶς λέγεις; ὁ Σ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu concluſum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Τίῳ, ἐν τῇ τῦ Σαχέρδωτ◎ οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ [e] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέ◎. ἄλλ◎ παρ' ἐκεῖνον [ᾗ] πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκῦσαί σε τῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ [ᾗ] ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τῦς βαρβάρυς ἀνθρωπηίας [ᾗ] ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τό τε ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχυσι [ᾗ] [g] προπάτορα [ᾗ] Ἀπόλλω [h] χρησμῳδῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, ἀ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετ' [ᾗ] νῦν βίον; κάμηλ◎, εἶτα ἵππ◎, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρυ. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σαχέρδωτι διελέχθη. ὅτι τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθυ Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει [ᾗ] Ἐπίκυρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνθισοφιστὴν [ᾗ] μαγγανείας αὐτῦ.

Ἔτα

[e] Δέσποτα] Δέσποτα male *J.* sola. [f] Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδύμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* [g] Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* [h] Χρησμῳδῦντα] Χρησμῳδοτοῦντα *J.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἰταῖον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λεπίδου τοῦτον οὐ Ἀμάστριδι καθοικεῖν Ἐπικούρειον ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J. G.*

Ibid. Ἄλλ◎] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἄλλ◎] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέ◎ comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὄντι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον ἐμικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι τῶν Γαλατίας, ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοῖς οἰκέταις ἀπώλειαν, θηρίοις δὲ σοῦ προϊδοθέντων. τοιοῦτόν δέ τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίοις ἀναγομένοις, ἐπείθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶπειθήνως ἐνέβραδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praefidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causſa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

[a] Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. *A1.* Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. [b] Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B2. S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* [c] Κλύσματος] κλυσμ. minore x Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] Ἴσως ἐνδέξου τῷ ἀνδρὶ ὄντος τοῦνομα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρητήσατο. *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inseruit idem, sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγόρησε reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.* *Ibid.* Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus.* At si Ptolemæum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγεσθε, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Græcis impositum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule Cl. *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

d Δὶ) ἦσαν τότε) ἀπῆλθον, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ τὸ ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καλαδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγαναχτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὀνείδους ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ e Ἐπικούρους κληθήσεσθαι. τὸ δὲ βάλλειν ἐξαμβώνων, Δημόστρατός τις Ἀθηναῖος f τῷ Πόντῳ πρῶτος ἐπιχυθεὶς, ἐρρύσατο τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καλαλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλεσμένων κατὰ τάξιν τὸ χρησμῷ (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τῷ θεσπίζειν ἐγί-

d Δὶ] Sic omnes praeter *J.* quae γὰρ. e Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐποικούρους. f Τῷ Πόντῳ] Τῶ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγω, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τῆς Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διαφθάρται] Sola *Amſt.* male διαφθάρει, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ] Ed. *J.* in aliis δὲ. *M. du S.*

Δὶ] Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρίους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρίους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. τοῖσι δὲ, in γὰρ mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον· ἦν γὰρ ἡ μεγίστη λοιδορία.

Ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὰ τοῦ ἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὅτι ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καθαφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ὑποφθεγξάμενος·

pridie quam responderet) atque interrogante praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis crematvit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζει *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Mare.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Selani.* Κεφαλιῶδες *J.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἴθι γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθε λέγειν * Ἀθηναίους, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ἢ φαμὲν τόπον ἐπὶ τόπου. *V.*

* Ἀθηναίους] Sic recte V. pro Ἀθηναῖος, quod erat in Ed. *Clerici.*

† Θεσπίζοι] Θεσπίζει male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

25. Κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † θεσπέσιος ἦν καὶ οὗτος ὁ ‡ ἐπὶ κακῷ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγχειρισάμενος Λουκιανὸς τὰ Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

‡ Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικαλῶν pessime Edit. Ἐπὶ κακῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit *M. du S.*

siſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφανοῦς πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem rediret? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forſan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύνειν] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη. & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δαιδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δαιδὶ] Eſt etiam in P. L. & Ed. *J.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti *Mor.* c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δαιδὶ] Qui ὕδατι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκύλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τὴν Ῥουτιλιανὴν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τὴν Ῥουτ. οὐδὲ πάροδον] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt οὐδὲ μοῦτα πάροδον, in ejusdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καὶ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τὴν Ῥουτιλιανὴν

Edico decreta ſenis comburere caeci;
Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam a ſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲ καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ ἀσυντόνων ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἔν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον. Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, [e] καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀφικέμενος χρησμὸν τοῦ ἐν

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. B2. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *J.* marg. *Ar.* Et Codd. A. L. Ὕδατι ſine ὑπὸ P. [e] Καὶ τὸν] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* καὶ delet. [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

νὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne ad Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem. Phil.* III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀφ' τ Ῥουτιλλιανὸν τ γαμβρὸν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τ γαμβρὸν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani.* Vel *patroni ſui. Vorſtius* παρ' ὁδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τ Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀφικέμενος χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In editione tamen Florentina omiſſo τοῦ, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τοῦ ἐπίβασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Fenſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρόδιον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάρωδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲ ᾠδὸς τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κυάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμόν.

Εἰς δίνας Ἴστροιο [a] διηπετέος πολυμοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼς Κυβέλης θεραπόντας,
Θῆρας ὀρεστρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνη ἐραλειφὴς.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξαμένους εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις καλειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που καὶ ὀκτὼ ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ πόλις μικροῦ δεῖν πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μὴν δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: &, quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διηπετίος] Διατ. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. B2. H.* b Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. c Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. d Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. e Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπισῤῥεόντων marg. *AIW.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπισῤ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκου] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M.V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol.* 4. *Justini.* *M.V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

τὰ δ' ἀπτήδεια ἀφαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἀπινοεῖ τὰς κυκλερινὰς καλυμμώνας χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τῆ θεῷ ἀκούων ἀπεκρίνετο, καὶ μάστοι σαφεῖς τὰς πολλὰς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τραγαγμώνας, καὶ μάλιστα εἴ τῳ θεάσαιτο βιεργότερον τὸ βιβλίον καλεσφραγισμώνον. ὁ γὰρ [f] παρακινδυνεύων τὸ [g] ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἤδη τινες ἐξηγηταὶ ὅτι τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθὰς οὐκ ὀλίγας ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιούτους χρησμὰς [h] ἀπολαμβανόντων ὅτι τῇ ἐξηγήσει καὶ ἀφελούσῃ αὐτοῦ· καὶ τοῦτο αὐτοῦ τὸ ἔργον πάμφορτον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομώνου τινὸς, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμώδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῃθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγῃ καθ' ὁμά
Δοῦλος πρωτογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅθ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

Ar-

f Παρακινδυνεύων] Παρακινῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρακινδύνων male A. Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπελθὸν] Sic *J.* Ὑπελθὸν reliquae. Ἔδιθλον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυις cett.

72. Πολλῶν ἐπιῤῥιόντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπιστρόντων. *J.B.*

83. Παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθόν] Angl. Cod. παρακίνδυνον τὸ ἔδιθλον. *J.B.*

Ibid. Ἐπελθὸν] Sic recte Ed. *J.* vulgatae vero ὑπελθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usitatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *J.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγειν alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notæ, ut sæpe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆ ἄγειν ἐ σαλεύειν deduci. *J.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *J.F.R.*

3. Ὤπυις] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὀπύιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *J.F.R.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπῃ σοὶ δὴ Φάρμαξ' ἀπ' αὐτῆς λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ἔνδον σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Triſtia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & ſuppoſita crabili
Ad caput: eſt horum tua conſcia ſerva Calypſo.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἄν, συνεὶς τὴν ὄπτιαν αὐτῆς;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo poſt non deſpuat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Σύριστί, ἢ Κελτιστί, [b] ὑ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὁπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὸ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῇ τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῶν χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυσφόρως.

51. Verum reſpondit ſaepe etiam barbaris, ſi quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus eſſent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipſa oracula, ut interea per otium ſolverentur libelli ſecure, invenirenturque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AIW.* b Οὐ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ὲν μέσῳ marg. *AIW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δίδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυφάκις. *Heſych.* παυφάκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δίδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δίδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam ſcripturam ut meliorem ſequor. *M. du S.*

Λύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς eſt interpretari oracula. Sed hac de re hic ſermo non eſt, verum de reſignandis caute, & iterum obſignandis libellis eorum, qui oracula poſcerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Eraſmo* factum video, accipio illos libellos, ſ. tabellas, in quibus ſubſcribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo poſt χρησμοὶ ὀκτὼ ſunt *quaeſtiones*, ſive *petitiones oraculorum* octo. *J M.G.*

28. Μόρφι] Angl. Cod. ſic habet hanc barbariem, ſive, ut ipſe alibi dixit, ἀσαφῆ & ἄσημα.

Μορφῖῦ βαργούλω ἰχὶ ἀγχινέχιψι φάδι δι. *J.B.*

Μόρφι] Si qui ſint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monſtri ſit. Sed ſi aliquid ſcitu dignum ſub hiſce barbaris vocibus latuiſſet, Luciano non defuiſſent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidiſſet. Si Illyrio non Scythae datum fuiſſet, crederem ei promiſſam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a noſtro in Μακρ. c. 10. *M. du S.*

Μόρφι] Corruptiſſima haec eſſe, ipſa varietas ſatis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba εἰς σκιὰν uncinis arcerem: verſum dare qualemcunque, auctori propoſitum fuiſſe apparet. Hunc omiſſis εἰς σκιὰν, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praeſtat Anglici codicis lectio, quae & ipſa hexametro concluſa eſt. Quid vero ſibi velint verba barbara, & corrupta inſuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica ſi ſint, quin qualiacunque ſint, modo ſint humana, delegarim meo ſuffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritiſſimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Ariſtophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium eſt. Verum, quando hic ſum, neque illud diſſimulandum, quod jam ſequitur oraculum, perſonarum nominibus ita diſtinctum, videri cohaerere ſuperiori, quod in Calypſo finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omiſſum eſſet. *J.M.G.*

Μόρφι &c.] Veſtigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Gloſſario Germanico*. Vel in ſpecimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipſiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori maruſa* ma-

qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rursus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra versum, *Retro abi: qui enim te misit, interfectus est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam sunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *An calvus sit Alexander?* & curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub nominibus diversis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei caussa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, scripsit:

νάμθνοι ἕκαστα, οἷος καὶ ὁ τοῦ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν·

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγε [f] λείψει φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τῶν γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάνγω, καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλῳ, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρομένῳ γάρ μοι εἰ φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμένῳ σιέργως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς νυκλερήσι, Σαβαρδαλάχυ [k] μάλαχ' Ἄττις ἄλλος ἦν. Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δυοῖν βιβλίοις ἀμφόροις τὰ αὐτὰ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς δ' ἐφ' ὅ, τι ἥκει, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Kut-

e Μόρφι] Μορφοῦ βαργύλου ἐχὶ ἀγχινίχνψι φάος Bl. A. *f* Λείψει φάος] Λιίψω φῶς Fl. *g* Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλος J. Ald. H. Fr. *h* Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. Al. Sed prius Edd. habent omnes. *i* Προσελθόντων] Ἐπαχθέντων marg. AlW. & P. Nil variant Edd. in vulgata. *k* Μάλαχ Ἄττις ἄλλος] Μάλαχα ἀττίαλος Fl.

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλοιο γόης τῆ ἀπιράντου ὑτραπιλίας. V.

mara mortuum, quod *mór* iis erat *mare*, & *marvv.* mori. *mork* mors, (unde forsan μορφνὸς & *mors*:) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse; tantum tamen forsan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum est ad καλασημηναμένου. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paullo supra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id conjectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum, existimo, qui Heri jussu quasi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano est observatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἥκει] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc significatu, i.e. quando consilium denotatur, ut *Aristoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἰδεῖν. Noster supr. *Hermot.* c. 50. σὺν ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίσασθαί τινας — ἐπὶ καλαλύσει τῆ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ᾠδαδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Casaubono* potiorem visam testimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac Elsner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίω κέλομαι, δροσίην [c] τέ κε Λητῦς. *Cytmide te jubeo ac Latonae roribus ungi.*

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, [d] ὡς ἐρομένῳ τῷ πέμψαντι, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τ' Ὅμηρον.

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὄδευε.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμάς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, φασίν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπασας. ἅτε οὖν ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκειμένου ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει με, ὡς τὸ εἰκός, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praestigiator Alexander?* octo mihi responsa misit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimicissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

55. Et

a Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *AIIV.* b Χρίω σαι] Sic *Fl.* & P. Χρίσθαι *F.* & cett. c Τέ κε] Sic *Ald.* P. Ba. Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, sit ne unum, an duo vocabula. Τίκε quasi a τίκτω esset, *F. Fl.* d Ὡς ἐρομένῳ τῷ πέμψαντι] Ἐρομένῳ τοῦτον ϵ πλώειν A. e Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς † Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται †, οὐδὲν πρὸς † Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωίσμενε male relatum in sedem suam restituit *M. du S.*

† Τῆς] Et hoc pro τε, item πρὸς pro ἐς quod in Edit. fuit, restituit Idem.

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56. f. ἐφ' ὅτῳ ἡμῶς ἀναλήψει. *J. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod substantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ scribendum; sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui ἄν τίκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli δροσίην & τί κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ἄν respiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίσθαι] Χρῖσθαι. *F. G.* Recte *Gaisfordus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in Edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαι & χρῖσαι ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκηκόει] Post hanc vocem sic legitur in Angl. Cod. ἐρομένου τοῦτον ϵ πλώειν. *J. B.*

60. Καὶ τὸ γιγ.] Τοὺς ἰκαιόθεν ὀθόλους. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo; adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

Καὶ ὅλως ἔχθιστον εἰκότως ἐν ἐμοὶ ἐχέπωλη ἐσελθόντα με ἐς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λυκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, ὧνπερ τῷ ἡγεμόνι τῆς Καππαδοκίας, φίλος τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με προπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλασσαν) αὐτίκα μεταπέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτὸν συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲ προτείνει μοι χύσαι τὴν δεξιὰν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγμασι χρηστῷ πάνυ μικρὸν δεῖν χωλὸν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γενικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὸν Γλύκωνος χαλεπὸν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυμόρους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί

f Εἰδέναι] Reſtitutum ex P. Εἶναι Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστὸν male *f*. *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε *f*. ſola.

Καὶ τὸ γογγύλλου] Recte *Gujetus*; etſi alibi γογγύλλου & γογγύλου, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J.F.R.*

62. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τῆς μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M.du S.*

69. Ἀστέριπτον τὸν γάμον] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M.du S.*

73. Νυκτιπλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M.du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit Φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum küſſen / ut recte exiſtimat Frater G. O. *Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396, & alibi non ſemel. *J.F.R.*

87. Εἰδέναι] Sic P. In reliquis εἶναι. *M.du S.*

88. Δήγμασι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J.F.R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J.F.R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλεύομενα] Eraſmus *negans ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutillanus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ [a] ὅτι μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; καίγε ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθεστηκέναι· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, ὅτῳ μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

de causſa, inquit, *haec mihi feciſti, cùm poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὁπαδήσας, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προεκπεμπομένους) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καίγὼ μὴ ὤμην [c] ἁπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, διαμιᾶς ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν ὅσῳ εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. *Fl.* c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *f.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AIW.*

ſerim Rutiliano. *F.G.*

Ibid. Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum *ſidere*, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀντεκάλεις; *F. F. R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *F. B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *F. M. G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐυπτ. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo *Eun.* fine, c. 13. Confer eum *Macr.* c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσου τοῦ πόντου. *F. G. G.*

17. Πόρον] L. & *Fl.* Sic Ἱσ. α. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἐν. δ. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγενόμην. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅτῳ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ὁ & ἐφ' ᾧ promiſcue dici. *F. F. R.*

32. Καλαθίσκου δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ἐν τῇ ὁ καλὸς Ὅμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retrò navigarunt. Ibi ego praetermavigantes cum inveniſſem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philo-

ναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾶς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον [f] προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῇ ἡλικίᾳ καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιαίνειν φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφοι, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα.

Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν [g] Βοσπορανούς τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ χωμιδῆς τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν ἐφεστῶτα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ [h] δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι εἰς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοιγοῦν ἐγὼ καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ [i] πρὸ τοῦ ὑπεβλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὸν τρόπον μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν καταγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ

[f] Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. [g] Βοσπορανούς] Sic *Fl. H. P. Ald. B2. S.* Βοσπορηνοὺς *J.* [h] Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *AIW.* [i] Πρὸ] Πρὸς male *J.* sola.

Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν] *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui sit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν ἡϊόνων μακρὰ, πλείονα ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρώμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Γράφουσι δέ τινες Κρώμνάν Κωβιαλόν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quæ postea a Pelope Peloponnesos dicta est. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diss. 8. p. 90. *Davis.* ἀφ' ὧν ἄρα τὸν μιλτὸν, καί τοι μικρὸν ὄντα ἐμίλυναν. Locus *Homeri* est in navium Catalogo Il. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus est autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. supra notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 26. *J.F.R.*

ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. Ἀφ' ᾧ μὲν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, καλάσαι αὐτόν. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τὴν [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' ὅτῳ δικαστῇ ἀφικνοῦμαι.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα χαλκοῦν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, τὴν δὲ ἑτέραν δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e ſchola Timocratis Heracleotae: Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipſe, tantum non ſupplicans obſecransque uti quieſcerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non poſſe, manifeſtis in criminibus licet deprehenſum, ſupplicio afficere. Itaque ab impetu repulſus acquievi, intempeſtive audax ſub judice ſic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni caſtro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percuſſus eſt, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi ſui gerentis, Aeſculapii, & falcem illam materni progenitoris ſui Perſei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* b Ὁρμῆς] Sic reſtitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην eſt in P. & *marg. Ald.* c Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae *ἐνδέοντι* junctim. Ἐνδέον τι pejus *P.* d Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κέρμα ἔγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κέρμα ignorant cett. e Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam P. At P. cum cett. Edd. recte ἅρπην. f Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P.

48. *Τιμοκράτους*] Timocrati cuidam ſuos libros *Athenaeus* inſcribit. Vid. an idem ſit. Meminit iterum noſter 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certiſſimam mortem ſcelere Alexandri Pſeudomantis adductus eſſet, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praefidem; at praeſidem illum enixe rogaſſe, deſiſteret ab hac cauſa, neque enim ſibi poteſtatem fore ejus puniendi, licet de manifeſtis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praeſtigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam ſedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τὴν ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' ὅτῳ δικαστῇ ἀφικνοῦμαι. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος ſibi vult? Baſileenſis habet *ἐνδέον τι*. Sed & illud nihil eſt. Aliter diſpeſcendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, ſupple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & ſedavi iram, non tempeſtivo tempore rem illam aggreſſus, ſub judice ita comparato.* Reſpicit praemiſſam hiſtoriam, ubi narravit, ſe aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus oſculandam oblatam, morſu reddidiſſe claudam, coram pluribus praeſentibus: Alexandrum autem generoſo animo id tum tuliſſe ac diſſimulaſſe; at clam corruiſſe nautam, qui Lucianum in trajiciendo ſubmergeret: ſe vero mirifice, ipſo nauta conſilium faſſo, evaſiſſe iſtud malum; mox ſe Bithyniae praefidem adiiſſe: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, ſe ſero deprehendiſſe, non tempeſtive iſtud in Alexandrum facinus ſe fuiſſe auſum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempeſtive* habet quoque *Demoſthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲν μέχρι τοῦ τίμημον ἡμῖν, ἰδιᾷ πάσχειν ἐν δέοντι κίχρηθα. *J. J.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lect. hic notare; qui in *J.* ἐν δέοντι tantum linea transverſa ſeparare ſatis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces eſſe; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium more typogr. eſſe, ex ipſa verſione *Eraſmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Eſtque locutio ſ. ellipſis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellipſ. p. 72. adductis nihil addere opus ſit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inſcriptione Ἰωνοπολιτῶν, ſed in una hujus nummi ſuperficie eſt L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων, vide *Joannis Harduini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Προειπὼν δὲ ἀφ' χρησμῷ περὶ ἑαυτῦ, ὅτι ζήσαι εἵμαρ(ται) αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, ὀκτίῳ τέλει, ἐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφαπεὶς τ πόδα μέχρι τῦ βουβῶν(ος), καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε καὶ ὁ ἐφωράθη φαλακρὸς ὤν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ὑπερβρέχειν αὐτῦ τ κεφαλὴν ἀφ' τ ὀδύνην· ὁ δὲ κ ἂν ποιῆσαι ἐδύνατο, μὴ ἔχει τ φενάκης ἀφῃρημένης.

Τοιῦτο τέλ(ος) τ' Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τῦ παντὸς δράματ(ος) ἡ καλαστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τ ἐπιτάφιον αὐτῦ ἄξιον γενέσθαι τῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τῦ χρηστηρίου

g Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *Aiw.*

70. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς λέγω Ποδαλειρίου, ὡς ἰατρὸς ὤν, ἕλκων τὸ γύ(ον). ὁ δὲ σκηπτὸν * ἀφιβίβαστος τ πόδα. *V.*

* Διαβίβαστος] Sic rursum correxit idem, quam *διαβίβαστος* ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίταις. *J.G.G.*

Ἰωνοπολίταις] *Spanius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ΙωΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Πάρεστιν] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒωΝΟΤΕΙΧΕΙΤωΝ ΓΛΥΚωΝ.

III. L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Hardoin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίταις *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitarum exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμασιν] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *in insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν & προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φαῦλ(ον) ἔλαιον ἐπ' τ στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κεφαλὴν βλαβέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιβρέχειν] *Perfundere caput, frigidum ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4, 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipsi p. 8. Sed & λόγ(ος) intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J.F.R.*

87. Καὶ

ρίᾳ τ συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀφικοίτηται τ Ῥουτιλιανὸν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ ἀφαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὤν, ὅτε ἰατρῷ πρέποι, ὅτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ προφητείαν φυλάξων μέχρ τ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

oraculo *obtinendo*; cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis susciperet deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτί τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅσῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ Φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ ἀφαδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἷς

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* b Πολιώδης] Sic *S.* ejusque assecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. c Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῶ correxerat *Solanus* male. d Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀφαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. F.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τὴν] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲ διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶ εὖ Φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσι.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrûm insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, & quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

ΕΠεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτ[ι]ω καλ[η]γορίαν ἐκ πολλῶ, οἶμαι, παρεσκευασμέν[ω] καλ[η]γόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ πρὸσέτι ἡμῶν γε τῶ χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὅτι φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκυρον ὅσον τῶ ὀρθῶ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τῶ μεγίστῳ τῶ ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] καλ[η]γορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμεν[ω], ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, καλ[η]γορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

ΚΡΑΤ.

---

e Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσι male *J.* Conf. supra c. 47. nec M. *g* Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.* *f* Καλ[η]γορῶν] Ἀποστρῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd.

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum. *J.M.G.*

98. Θαυμάσας ἴσχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο σὺ σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid potest laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἴσχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. alter locus habet: ἴσ γε τῶ πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Hesiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Aristoph.* λαμπὰς ἔχων & similia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. Aristophanis. Et in *Budaei* Comment. *J.F.R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. βοηθῶν. *J.B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. supra c. 47. *M. du S.*

9. Καλ[η]γορῶν] Ἀποστρῶν. *Th.M.*

Καλ[η]γορῶν] Emendatione nihil opus, optime se haec habent. *M. du S.*

Καλ[η]γορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀπ[ε]στρῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν καλ[η]γορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites conjungere λέλη-θας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut belgice dicimus, sive *te ipsum fefelliſti*, vel, si mavis, *imprudenter feciſti, accusans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *nesciebas ipse quid faceres*; omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & αὐτοὺς ὑμᾶς λανθάνομεν οὐ λόγοις ἀτόποις γεγενότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Aristoph.* Nub. 241. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμεν[ο]; & *Aelian.* V. Hist. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑσκυάμου φάγωσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἀν τι λάθωμεν ἁπισφαλέντες. *J.F.R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum allusione ad generalem Stoïcorum thesim. *J.B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκὼς, [a] ἀφέμβῳ, ὦ Λυκῖνε, τῷ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καλαυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀκολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἔχων κρόμμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἐγωγε συθόμενος ὡς ὅτι τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια ποιοῦντα τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum (*scamillorumque*) strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis similis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμβῳ] Ἀφήμβῳ male *A.* sola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναμβρυόμβῳ habebant. Sed recte μ delevit *M. du S.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιληκὼς] Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιληταὶ discipuli, vid. *Liban.* epist. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magistr.* sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut *Epict.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀριστῇ ἕξεως ἀεινάου πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γεωπόνους μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. *Aristoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ σὺν ἀρχαίῃ ῥοφέων λάγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ μὴ ἐν ὁμιλίῃ ὁμιλέων. Vid. & nostrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκὼς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis justa. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμβῳ] Ἀφίμβῳ ὦ Λυκῖνε τῷ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλόμβῳ, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opsopoeus: *Remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas famas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, *tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris.* *Plutarchus* in libello, cui titulus est: πῶς προσοῦτέον ποιητῶν. Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λοιπὴν ἐκ παιδὸς ἐνίοτε κατακλίνεται ἐν ἀκροάσεσιν ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum.* *Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀκρίτῳ μέθῃ καταυλόμβῳ. *In magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans.* Eodem sensu dixit *Athenaeus* ψαλλόμβῳ Στρατόνικον *auscultans cantorem Stratonicus*, quem locum frustra Erasmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμβῳ] Conf. supra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accus.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter scribat, καταυλόμβων, sine diphthongo; quum sit a καταυλίομαι, —οῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipse in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in subsidium vocat, sic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἐσθῆσι μαλακαῖς] Confer supra ad I. *Ver. Hist.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναμβρ.] Commodius legeretur, ἐναβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. du S.*

22. Φαίδρας ἐκ Παρθ. ἐκ Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulysse spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes col-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35 [d] κυκλικῶν αὐλητῶν, ᾗ τῇ κιθάρᾳ τὰ ἐγκρίτου τρόπου ἁρμόττουσιν· ἐν οἷς μάλιστα ἡ σεμνὴ τραγῳδία, καὶ ἡ φαιδροτάτη κωμῳδία, ἆθλα γενέσθαι ἠξίωται.

Πολλῆς οὖν, ὦ γενναῖε, ἡ ἀπολογίας 40 ὅσοι [e] δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνησαμένους ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι 45 τοιοῦτον πεπονθέναι σοι. πρὸς [f] δὴ τοῦτο ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῶν πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ἆθλα εἰ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη [g] μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τῶν λωτοῦ ἀποσπάσαντες, 50 ὅπως τὰς συνήθεις ἀσχολίας ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ἔνδον τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλεσχημένων. καίτοι ἐκείναις μέν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπιβύ-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. *e* Δέησει] Δεήσῃ W. Nil mut. Edd. *f* Δὴ] Δ' ἦ W. *g* Μόνου] Ex *Fl.* & M. dedi. Μόνου Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. *M. du S.*

23. Ῥόδιος] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τιτιστίμασι] Mallem *ad pulsationes strepitusque citharae*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis*. Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ ἢ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana*. Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H. V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Differt. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοτοκον vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. *J. F. R.*

32. Τὰ ἄτα πνεῦμα] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλήσεως enim ibi κυκλίους vocat, *Philostratus* p. 589. ὁπότε ἐν σπουδάσεσι περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὖται τὸ ἐπίπαν, φαύλου ἄν. &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα νόμου enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea.* *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμων modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. s. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J. F. R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J. F. R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & Δίμων. c. 65. *M. du S.*

48. Μόνου] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J. F. R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M. du S.*

βέλευον, ᾗ ἀφ' τοῦτο κηρῷ ἐδέησε πρὸς τ πλεῖν αὐτοῦ. σὺ δὲ ᾗ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλῳ δεδωλῶσθαι.

tur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

ΛΥΚΙ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς χάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε πρόδειγμα τ τ Λωτοφάγων ᾗ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. παρ' ὅσον τοῖς μὲ τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, ᾗ τ Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τ τε ἐδωδῆς, καὶ τ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τ ἡδονὴν πρόσπολὺ ἡδίω πεφηνέναι, ᾗ τέλος ἀγαθὸν ἐπιβέβηκεν. ἐ γὰ εἰς λήθην τ οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τ κατ' ἐμαυτὸν πεπτωκα, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πανυτώτερος, ᾗ τ ἐν τῷ βίῳ διαλικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερψάμενος νεῖται, ᾗ πλείονα εἰδώς.

4. LYCI. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior & perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ᾗ σεμνυνόμενός ἔοικας. τὸ γὰρ δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gravissimum enim hoc est, quod neque curationis ul-

[a] Ὅλῳ] Sic W. Ὅλως Edd. priores. [b] Σοι] Deerat in Edd. inserui ex Cod. W.

56. Ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

Ὅλῳ] Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαὶ, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam asperum canem tuum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud *Phaedrum* est acutus, sic apud *Tac. asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ ἔ ῥήτορα τ καρχάρον. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. sive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τ καρχάρον. Et T. 2. *Quom. Hist.* c. 43. τὸν μὲ σφοδρὸν ἔ κάρχαρον. Rursus *bis Accusat.* c. 33. ὑλακτοῦσιν — ᾗ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui supra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὸ πιτίμιον] Conf. supra T. I. p. 657. s. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. solus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse, nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pronom. σοί, μοί & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.* eleganti pleonasmo, pro Ctesiph. p. 444. E. λαβὼν μου τὸ ψήφισμα τ Ὠρειτῶν. Noster in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σου ὁ πάππος — πέπονθε. Verum & μοὶ quasi πλεονάζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρίλκον apud nostrum satis saepe supra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὔτω σοὶ ἔ αὐτὸς ὑβρίσθη — ἀδικήσομαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδῶν. Vid. & c. seq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ ὅτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπυστα.

ΛΥΚ. Εἶπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ὑπετιμᾶς, ἢ ἀπείρατος ὢν τῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπυστον, ὡς φῂς, νομίζεις; εἰ μὲ γὰρ εἶδες, [c] ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ὑπατίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καὶ ληγορῦντος, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τῦτό μοι [d] τὸ λοιπὸν [e] ἦν ἐν βαθεῖ τύτῳ γώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνυς ἀπρεπεστάτυς ὑποβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ἀδὲν δέον καλακλωμένῳ; ΛΥΚ. Σύγνωστά σε ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἔγεσα τῷ βίῳ σεαυτὸν, ἀναπετάσας τὼς ὀφθαλμὼς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀπάξιον ἂν, μὴ ὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ὑπαιθρίῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκυ-

[c] Ἐξ ἴσου ἡμῖν & σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. [d] Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. [e] Ἦν] Οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τερψιάδρῳ] *Homer.* Odyſſ. *M.* 188. *M. du S.*

Τερψιάδρῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. *M*, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Τερψιάδρῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ὄγε τερψ. in Edd. vero *Luc.* Τερψιάδρος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰσχρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriæ. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲ γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς ἀδὲν δέον καλακλωμένῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ἄφαιρεῖν ὥρα ἰκείμενα, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲ γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ γώγωνι] Sic ſupra in *Revivisc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἔσχα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. λόγ addit, dicens: ὅσον λόγ βοῆς ἔσχα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & λόγ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκούσῃ ἄπαυστα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὄφαισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτὲ, ἔς' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτον, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβαχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ἀρχήσεως λέγοντος, καὶ τί ἐν αὐτῇ καλὸν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τὰ ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ δείξεσιν ἀκεσμάτων ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μὴ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνῆσθαι ἀνθρώπου ἀκρασοῦς, τὰ κάσω τὰ αὐτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καλασκεδάσαι μοι, ἕτοιμος φιλίκῃ ταύτῃ [b] λειτουργίαν ὑποσχέσθαι, καὶ προσέχειν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρέξειν τὴν φαύλην δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quam diu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit. Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci pos-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. Fl. B2. P. S. recte. Ῥυθμίζῃ male J. H. Ald. b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν Ald. Sed in marg. Λειτουργίᾳ adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὄφαισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὄφελλε γὰρ, μὴ ὄψας εἶναι αἰτιατικήν. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τέρμα φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ πέφρασται ὡς ἐπάλξεσι, ὡς καὶ ἐπὶ τῷ, ἀμφὶ τὸν χείρα καὶ § τοῖν χροῖν ἐπάλξεσιν ὀνόμασεν ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προστίθεσα. V.

Μὴ ὄφαισιν ἄρα] Λουκιανὸς ὁ τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ὁ Βυζαντικός. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἥκοιμι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἔκοιτο. ὄφαι γὰρ ὡδὸι τοῖς παλαιοῖς τῶν οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφαιδεῖται δὲ τούτων ἐλάγιστα οἱ πασῶν χαρίτων τέλειοτάτης. καὶ Διὸς τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β'. περὶ ἡρῶν ἔτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὄφαις εἶπαι. τοὺς τῶν οὐρανοῦ πύλας Ὅμηρον ἀφῶμεν εἰδέναι· ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενεῖς ταῖς ὄφαις, ὅτι τὴν αἰθέρα ἔλαχε. ὁρᾶ τὸν λόγον Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιέ. (p. m. 682. E.) ὡδήγει τὰ Κύπρια γραψάμενον ἔτω πως λέγοντα. Ἱμερτιὰ (ap. Athen. ἱμερτὰ) μὲ χροιᾶς τότε αἱ Χάριτές τι καὶ Ὧραι (in Edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ὕδωρ ἐπ' ἀστέρι εἰαρινοῖσιν. οἷα Φόρευσ' Ὧραι ἴν τε κρόκῳ ἐπ' ἰκρίῳ θέμ, ἐπ' ὑακίνθῳ, ἐπ' ἰῷ θαλέοντι ῥόδῳ τ' ἰνὶ ἄνθει καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος δ' ὄφας ἔφατο λόγου ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et Athen. II. 27. in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὄφαισιν [μ' ἐ κακῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φυγών. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II. 14.) G.

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit M. du S. pro vulgato σημεῖον τοῦ.
† Τέρμα] Ita correxi ex C. Τὸ πέρας V. Τερπνὸν M. M. du S.
‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit καὶ ἡ Idem.
§ Τοῖν] Sic recte C. Τοῦ male V.
¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῶν ἄρθρων C.

2. Μὴ ὄφαισιν ἄρα ἰκοίμην] An sic: μὴ ὄφαισιν ἀφίκοιμι. Τὸ ἀφικοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. F. G.

Μὴ ὄφαισιν — ἰκ.] Vide supra ad §. δ' VI. M. du S.

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

25 ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὑ νεώτερον τὸ τῆ ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην δεξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γὰρ χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τὸ πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσδήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγωνὸς ποικίλον τι, καὶ πανάρμονον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡδεῖσαν τῇ τέχ-

[c] Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* [d] Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J. F. R.*

Μὴ ἀρασιν ἄρα ἐποίμαν] Non omnia intelligo, quae *Gujet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph.* Lysistr. 1096. Μὴ ἀρασιν ἔκοιδε, ait, Εἰδός τι κατάρας ἀρχαϊκῶς τοῦτο γενικῆς φασίνεται, ᾗ ἐ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ἐν τῷ Ἥρας ἐ Διὸς λεγόντων — — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ἀρασιν ἐποίμην, ὅτι τοιοῦτον ἀναγκαίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ἀρασιν ἔκοιτο ὁ λᾶρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: 'Ἀλλὰ μὴ ἀρᾶς ἔποιδ'. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ἄρασις pro ἀρᾶις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereat*, & conf. notas ipsius ac *Solani.* Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J. F. R.*

5. Ὡς νῦν γε ἐ σε ἤδη ἐλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J. F. R.*

23. Ἀνὰ κροῦ ᾠδακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ᾠδακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. *H. V.*

32. Χθὲς ἐ πρώην] Vide Paroemiogr. *J. B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater carissimus in *Belg. Graecissant.* p. 537. *J. F. R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὗτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J. F. R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κυρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὠνῆσθαι τῆς τέχνης αὐτούς. οἱ [b] γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σώτρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρησὶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὀρχησάμενοι αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὴν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumelioſa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κυρῆτας] Sic Edd. *J. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. b Γὰρ] Γὴ M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *J. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *J. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πυρλίχην vocat *Callimach.* hym. εἰς Δίαν. *J. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *J. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνη τὸ πρ. πως.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένον eodem modo. *J. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *J. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἔστιν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χορὸς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἑορτάζουσι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in sigil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ' ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ ϗ ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, ϗ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲ παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ ἀγαπρέπειαν ὅτι τῇ ὀρχηστικῇ, ϗ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. ϗ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ὅτι τῷ κάλλει, ϗ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ' Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε ϗ εἰς ἔδαφος κατέῤῥιψε.

Λακεδαιμόνιοι [d] μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους ϗ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ ϗ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μὲν μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν ϗ ῥυθμὸν, ϗ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· ϗ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν ϗ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς ϗ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις [g] δ' ἂν ϗ τὰς ἐφήδους αὐτῶν

[d] Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. [e] Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. duS.* Sed habent & *H. P.* &c. [f] Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. [g] Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἔτι W. & ϗ ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia *ἐνδίδναι* alibi plerumque eſt *retrocedere*. Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος τοῖς πατοῦσι, ϗ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum*: licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. duS.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. duS.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. duS.*

τῆς ἢ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσιν. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσωσιν, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται τραυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Baccho & Veneri gratos.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μελαξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάζατε βέλτιον, τυτέτιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

a Παίσωσιν] Παίσωσιν ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus*, b Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίων *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. c Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. d Κωμάζατε] Sic *Fl.* Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν ἐπὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσωσιν καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθι νέοι κάμπτουσιν ὑπ' αὐλοῦ, Τοῖγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ ἐφέεσθον. κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. *J. M. G.*

18. Κωμάζατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis eſt κωμάσατε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἕνα] Quid hoc ſit, diſce ex Καλαπλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius.* *Apulejus* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe / & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum mo„ do ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae ſcripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. *Sui„ dam* tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεῖα adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac ſane in emendatis codici„ bus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις] *Erant & illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδε, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χοροπαιὸς ἔκτησεν εἰς ἄσημον τέ-

12. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream juvenis, juveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo decenter ſaltare ſuum ſexum docens, ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt.

Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, πρὸς ἔνια χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται· ἡ παρθένος δὲ ἅπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poëta *in caput ſaltantes* appellat, chori duces. Et quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur*

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι ποιήσας, καὶ τὸν χορὸν, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀπεγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγεμόνας τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδί-

νεον.

e Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *J. H. P. H. Ald.* *f* Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπαιδίαις male Edd. priores & M. *g* Ὁμοίως] Ὁμοιος *Graev.* male. Nil mut. Edd. *h* Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβιστῆρας. Edd. priores. *i* Αὐτῇ] Inſertum ex W. Deerat in Edd. *k* Ἐδίνεον] Reſtit. ex *Homer.* Ἐδίνεον male Edd. Luciani priores.

τίνων. Ageſilaum adhuc puerum cum Laconica ſaltatio perageretur, in qua pueri nudabantur, chori praefectus conſtitutus in parum honeſto loco. Vide *Joſ. Scaligerum* ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi oſtendit Hieronymum quoque legiſſe Γυμνοπαιδία, & vertiſſe *nudipedalia*. de Caryatide vero, ſeu ſaltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meurſii Laconi.* lib. 11. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαις] Vide *Meurſium* in Orch. qui emendare primus juſſit. Feſtum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Ageſil. *Thucyd.* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Muſica. τούτων γὰρ ἐστηνεκέναι τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδίαι, uti & apud *Suidam*, mendoſe. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαις] Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδίαν, γυμνοπαιδίων ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meurſianam*, quo duce *Kuſterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαν ſubſtituit. Γυμνοπαιδίαι ſunt apud *Herodotum* 6, 67. Feſtum & ſtatum diem fuiſſe apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Pariſ. Γυμνοπαιδιῶν τι ἀγῶν [f. ἄγων] ἐν τελευταίᾳ, ἡ τῶ ἀνδρικοῦ χοροῦ ὄντος κ. τ. λ. deſignat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Ageſil. p. 1128. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδιᾶς ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Ageſilai, it. de Muſica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, πανημερίοις ἦν τῇ τραγικῇ ἀρχαίᾳ. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud *Pauſan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδίᾳ poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii cauſſa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὁμοιος legit, neſcio num dedita opera, an caſu, ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis adparet. *J.F.R.*

30. Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ. in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. ſolus. *M. du S.*

36. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi eſt ἐδίνευον. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνευον. Unde error Luciani ſcribentis, omnes enim

νεον. ὡς τι κάλλιστον τοῦτο τῷ Ἡφαίστῳ ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσεως χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας τρίβωνας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὴν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

Ἐν μὴν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τὸ ὀρχηστικὸν ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλεν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, ἃς τοῖς ἀριστεύσασιν ἀνέστασαν. Πρόκριτε γάρ, [a] φησι, προορχηστῆρα ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι [b] τὴν εἰκόνα. ὁ δᾶμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὴν μάχαν.

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησὶ] Φασὶν W. b Τὴν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. mala.

Cod. habent ἰδίνεον. *J.B.*

Ἐδίνεον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἰδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἐδίνεον, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M.du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Παθήματα, συνιχῶς τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *J.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M.du S.*

50. Εἰλατίωνι τὴν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M.du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — φοιτῶσι] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ἀρχαϊκῶς ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J.M.G.*

59. Ὄργια συνιέναι] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *J.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τοῖς τῶν κειμένων ἐξορχῆσαι τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita:* ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἄγια τῶν ἁγίων ἀμύητα μὴ αὐτὰ ἐκ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις ἀφιερῶν. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus cauentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum cuncti, ſub tibia & cythara, ii quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *J.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *J.B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἄσωτος. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſtom.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla eſt ſine ſaltatione, cum nempe Orpheus & Muſaeus & qui optimi erant illa aetate ſaltatores, ea conſtituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus poſuerint, ut cum rhythmo & ſaltatione homines initiarentur. Rem ita ſe habere, ipſa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant myſteria, extra *ſacrum chorum* ſaltare vulgo dici.

16. In Delo autem neque ſacrificia ſine ſaltatione *peragebantur*, ſed cum hac & cum muſica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praeſtantiſſimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur ſcripta his choris, vocabantur

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν ἁδεμίαν ἔστιν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καλλιησαμένων αὐτὰς, ὡς τι κάλλιστον καὶ [c] τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ἅγιος ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τὰ ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες [d] ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρχοντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα,

e Τοῦτο] Τούτου male *f.* ſola. *d* Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

ria vulgare ſignificarit, quia qui ſaltationes myſteriorum coram nondum initiatis imitando repraeſentarent, foras eliminarent, non minimam myſteriorum partem, quae, quantum conjicere eſt, in iſtiusmodi rebus ſcenicis ſita erant. Vide *Alexandri* Impoſtoris initia a noſtro deſcripta c. 38. 39. & 40. fabulam quaſi mutam agi exiſtimes, in qua ſpectatores ipſi chorus ſunt, quibus adeo & canendum & ſaltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter ſaltandum data opera femur ejus nudatum ſit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inſcriptio orationis Ariſtidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores myſteriorum*, modeſte ſed ſolide refutatus a Normanno p. 589. ſeqq. Iebb. ubi varium hujus verbi uſum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι ſignificare *myſteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τῆς περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleuſiniae myſteria profanarunt, capitale judicium ſuſtinuerunt*, (*ſubſtituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim ſacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipſe in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionyſ. Areopag.* Eccleſiaſt. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Caſaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde noſtrum c. 72. ὑπ' αὐλοῖς, &c. In aliis prave legitur *in*. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etſi *in αὐλῷ* defendi poteſt, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpoſitum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱφιγενείαν δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρῳ, ὑπό τε αὐλοῖς & σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noſter infra hac *Diſſert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῖς & κυμβάλοις. Item ſupra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θριγκίσμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis teſtimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura deſiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. ſive p. 360. No. 81. rurſum tria quatuorve alia teſtimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχοῦντο] Ὑπορχεῖσθαι non eſſe *ſubſaltare* vel *ſaltationem aliis accommodare*; ſed *cantum accommodare ſaltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipſum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores eſſe illos ὑπορχουμένους ac magiſtros ſaltandi, quos ſequantur reliqui. Nimis apertus eſt locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνίσταντο οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἤρχοντο τοῖς ῥήμασι σεμνοῖς μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἐγκρίνουσιν. Add. *Plutarchi* locus, & ipſe indicatus a *Spanhemio*, de Muſica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compoſitione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμός, ὑποτύπωσις, & ſimilibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit ſaltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μαλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τ τοιούτων ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

Καὶ τί σοι τὰς Ἕλληνας λέγω, ὅτι καὶ οἱ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχονται τ Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τ χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τ εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τ ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τ Ἥλιον ἀσπάζονται, χηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεοῦνται τ Θεὸν δὶς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τ ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφεῖη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τ κεφαλῆς (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέουσι αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τ πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τ Ἰνδικὴν καὶ τ Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τ γείτονα αὐτοῖς Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τ Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

a Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μάλιστα ἐλέγετο, καὶ ᾧ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ αὐτὸ ἀντὶ τ μὴ πολλάκις ἐλάμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A. V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F. G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τ ἥλιον ἀσπάζοιτες, χηματιζοιτες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim prosilientes.* χῆμα enim vel χηματίου erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum χηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τ Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀφθείρητε ἀφ' ὑμῶν τὰ χήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴσθ' ὅτι χηματιζειν βούλομ', ἀλλ' ὀφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύειν. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J. B.*

1. Καὶ δένδρου δόνημα] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *J. G. G.*

18. Βιθυνὸς δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τ Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τ τιτάνων εἶναί τινα, ἢ τ Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλιον παιδίον, τ βαλλεύοντα ὑπὸ τ Ἥρας τ Ἄρεα, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*,

cultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, ineſt. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empusam etiam illam in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam.

γεγεν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τοῦ κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παλαιὸν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τοῦ φύσιν αὐτῷ διηγήσασθαι, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν ἂν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀκόμως ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν τὸ εἰς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον οὖσαν τὸ μύθου πλάσμα.

19. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην.

20. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὁ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστήν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πε-

---

ὁ Ἔμπουσαν] Ἐμπούσιον W.

---

re, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῶν τῆς κινήσεως, ἀφ' ὧν τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐπῄδει τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ἑαυτούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι & κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas serebat*, &c. *& semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεποίηται, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἔργου & τέχνης αὐτῷ προσγέγονε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: *Quae Priapum, deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem fecisse ajunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* F.G.G.

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. M. du S.

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. F.M.G.

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρὸν, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πρίαμαι, πριάμος. I. e. βριαρος, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πρίπω, πριάπω, πρίαπος idem. F.G.

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clarissimus *Isaac. Casaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. F.B.

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλια παιδεύειν] Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Opsopœus, *unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mars* (agnosce alieniſſima & Græcis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi posteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπεργάσατο· καὶ ὑπὲρ τούτου μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτῳ ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου παραγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

discisplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ παρὰ μοῦσαν ἀκοῦσαι, ὅτι ὀρχήσεις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν ὄντων τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ὕστω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

[a] Πεποιημένων] Sic *J.* Πεποιημόνων reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B2.* quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *J. G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεποιημένων] I. e. ἠσκημένα, *exercentem. F. G.*

Πεποιημόνων] Sic Ed. *J.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένων, vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox ὠδοποιὸς ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους. *M. du S.*

Πεποιημόνων] Sive πεποιημένων legens ad Priapum referas, sive πεποιημόνων, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: zijn werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adsentior Reverendo *J. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τίχνην ποιεῖσθε τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J. F. R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσίνη & Δημοσίνῳ supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *J. F. R.*

24. Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J. B.*

Πέρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile ὠδὲ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemster.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J. F. R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* ποιμεν. lib. 2. *J. B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καθηγορεῖν ὀρχηστικῆς τοσαύτης θείᾳ τε ἅμα, καὶ μυστικῇ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένης, καὶ ὅτι τιμῇ αὐτῶν δρωμένης, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδείαν ὠφέλιμον παρεχομένης. θαυμάζω δέ σε καὶ ἐκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ὅτι τοῖς ποιηταῖς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὁμήρου τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλὰ λέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπήν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἄμφω ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ προσέστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπιτρέπεις. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἀλ-

[e] Παιδιὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδίαν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν *P.* [f] Ἥδιστα] Ἡδίστα male *J.* [g] Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βακχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βακχεῖα dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενικωτάτων] *B2.* γεν—— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατόν δέ ἐστιν ὃ, γένος ὄν, γένος οὐκ ἔχον. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γενικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμελείαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.F.R.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. εἰς Νεφ. p. 90. *Heſych* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio ἐνόπλιος i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὑτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδίαν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum P. Edit. & reliquis Παιδίαν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in P. eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδίαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδίαν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνου καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων καὶ κόρος ἴσι καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
J.G.G.

Ὕπνου &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ὧδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' [a] ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρῆσθαι ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὃς γε ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο δὴ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι δὴ κρήνην ἰοειδέα ποσὶν ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύσασαι. ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumelioſe de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνήρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο δὴ καὶ αὐτῷ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικήν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὸ ἠξίου μέγιστον νέμων εὖ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium puta-

a Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστήν τε male Edd. *F. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. b Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyss.* Υ. 134. Et vel decies alibi. *F. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *F. B.*

Ἄλλῳ μὲν] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* Δ. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁοιδήν.

Sed Od. Δ. 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *F. M. G.*

62. Ὀρχησὸν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχησὸν ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis adsuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis; Δ. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' εἰς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρηχὺν ἀμβαίνουσι κέλευθον.

Sed in priori loco pro ὀρχησὸν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὸν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχησὸν] Sic scribendum, non ὀρχηστὸν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὸν ex *Hom.* Il. Η. 617. *F. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα ποσσὶν ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος. *F. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἁπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito

vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poeſi* eam[f], quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμίαν καὶ εὐμουσίαν, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τῶν κινημάτων, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος δεῖ ὀρχηστικὴν ὡς μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσαγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ὤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι δεχομένην ἑώρα [d] τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τὰς νῦν ὀφθείσας μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὴν νῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδίδαξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ὀπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον ἡ τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ [g] τρίτης, Σικιννίδος

[e] Ὧκνει] Ὀκνεῖ W. male. [d] Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. [e] Αὐτοῦ] Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *J* [f] Τραγικῇ &c.] Τραγικὴν & κωμῳδικὴν *El.* Nil variant cett. nec M. [g] Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopœum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ὥσπερ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίας ἦσαν. ὡς αὐτοσχεδιεῖ βαδίζειν. Vide, quæ in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. *J. G.*

Περὶ ἀρνῶν &c.] Ex *Heſiod. Theog.* 3. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχεῖσθαι] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. *P.* nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M. du S.*

77. Ὑφορίζεις ὡς] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. 5. 11. ὑφορίσασθαι εἰς τὸ ἐκεῖνα ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί δῆτα μανθὼν ὑφορίζεται γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. Ἔτι τε ὀρχεῖτο συνιὼν, τῇ τε σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M. du S.*

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph.* Συμπ. 511. *M. du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J. F. R.*

85. Καὶ ἔμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. καὶ ἔμελλέ γε ὅτως ἀγαπακτήσειν. *M. du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem. M. du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M. du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. *M. du S.*

Τρίτη] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur ὃν τὴν κωμικὴν ἣν ἐκαλεῖτο κόρδακα, καὶ τὴν τραγικὴν ἣν ἐκαλεῖτο ἐμμέλειαν, καὶ τὴν σατυρικὴν ἣν ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

δὲ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ τὴν προετίμησας τῆς ὀρχήσεως τραγῳδίαν καὶ κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι καὶ τὸν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ καὶ τῆς ὀρχηστικῆς ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτην καταμάθωμεν, οἷά ἐστιν, ὡς εἰσδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον [d] ἡσκημένος ἀνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὀπισχείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετικὸν καὶ ἐπιτεχνητικὸν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam imposita gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτην] Sic *J. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *J. Pell.* d Ἡσκημένος] Ἐσχηματισμένος *J. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere ἐστι denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρίτον, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiescet, scio. *J. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικούς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *J. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077, 2. & nostrum Ἀπαιδ. c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F. G.*

17. Ἡσκημένος] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pellesii* scripturam ἐσχηματισμένος. At forsan Lucianus dederit πεπλασμένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph.* Thes. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba; nam πρόσωπον ὑπερκεφάλιον, sign. *larva caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *personae tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀναλῶν] Ad verbum *refringens* se & *infringens* interdum *circumcinens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀναλᾶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: καταλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κυλασμόν *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. Φερεκράτειον autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἐμβατῶν hic memorantur, meminisse oportet, qui tragoedias non solent legere, jambicis senariis majorem partem constare Tragoedias &c. *J. M. G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens,* ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem red-

de-

deinde intra perſonam ipſe clamans, nunc ſublata nunc demiſſa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos verſus, &, quod turpiſſimum eſt, ad modos praeſcriptos cantans *alienas* calamitates, & ſolius ſe vocis auctorem praeſtans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba eſt, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingreſſus *in ſcenam* ipſe Hercules ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibio-

σχοίλου εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀναχλῶν καὶ καλαχλῶν, ἐνίοτε καὶ τραῦλον τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε πρόπολλῶν πόλε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτῶν, καὶ μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν ταύταις τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τῆς τερπνῆς [e] αὐτῇ [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγει-

[e] Αὐτῇ] Nil mutant Edd. vett. [f] Νενόμικεν] Hoc ex W. reſtituit *Solan.* Νενόμικεν Edd. priores.

dere, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* ſit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit niſi in eum, qui actionis alicujus auctor eſt: hic mediam quandam ſignificationem habet, & ſimpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor eſt. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid ſit perperam σολοικῶς τὸ ἁμαρτεῖν. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. ſupra §. 2. *M. du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τῆς τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima ſic vertit bonus *Obſopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum perſonas*) ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum λύχνων, vel ex λύχνων per craſim poſſe fieri λάων, ut ex κηρύττων, κρύων, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *lampadum perſonas*? merae nugae & ægri ſomnia. Lege cum majuſcula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte *Suida* Τιβία erat Φρυγία ὅλη. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάοι ſuum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit *Obſopoeus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον &c.] *Palmerii* notae ſubſcripſerat *Solanus*: *Philoſtr.* Εἰκ. Αἰγυπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῶνται γὰρ αὐτῇ οἱ Αἰγύπτιοι λαμπάσι τε πλείσταις ὑποδύσασαν, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occaſione addo: *Olearium* in notis Philoſtr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui ſervile nomen *Davi* ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάοις derivare, qui Δαΐοις ſint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῇ νενόμικεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impreſſis νενόμικεν. *M. du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte caſtigavit *Obſopoeus* verſionem eruditiſſimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi. Θρᾳκιστικῆς καθάπερ, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράικες ἀργυράσπιδες. Philoſtratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τοῦ Δαοῦ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Ariſtophanis*, ὡσὶδὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ εἰσάγεται Πυῤῥίας, Παυλίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Syneſius ὁ δοῦλος Ἡρώδης ὁ θυμελικὸς ὡς Σωσίας τις ὁ Τιβίου

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχηστῆ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆ βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲ γὰ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινυμένων τὸ ἆσμα τ ᾠδὴν [b] ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διαφέρουσιν αἱ τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κινουμένων] Κινόμενον Fl. At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπετάραττεν] Nihil mutare M. S. J. H. Fl. & P. notat Solan. c Τῆ] Abeſt a Fl. d Προστέθεικεν] Προστέθηκεν Fl.

βίους ἀπίδοτε. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ὅτω μέγαν ἀψώνηκεν ἰχθύν; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, non hians ut illa, ſed occluſa. Iliae hiantes perſonae dicebantur Manduci. vide Feſtum. J.G.G.

Ibid. Δάων ϑ Τιϐ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid.) Vorſt. (Τιμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adducit etiam Strabonis verba a Cl. Graevio laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲ πλέον ἀπὸ τῆ γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μ.δων, Γέταν ϑ ὁμοια. ἐκάλουν δὲ ϑ τὰ ἐξ ἐπιθέτου. ὡς ἀπὸ τῆ χρώματος μὲ Πυῤῥίαν ϑ Ξανθίαν. ἀπὸ τῆ τρόπου δὲ παῤῥῶσπα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ ϑ ἀπὸ τ ἡμέρας, οἷον ἡ ἀνησαῖδο τ οἰκέτιν· ἐξ ἧ ϑ τοὺς Νουμηνίας ἀνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in ſuo μυριοϐ. Vorſt. Adde Galenum de nat. fac. I. c. 17. Par. Ed. T. V. p. 29. ubi Davos & Getas a Menandro in ſcenam productos nominat. Philoſtr. p. 777. Cujus locum Palmerii notae addidi. Αἴσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλαζόνι τῆ πλείονι ὑποθέσει, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. M. du S.

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. P. S. A. J. B2. Ald. Fl. plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec Palm. in nota ſua id addit, nec in Philoſtrato eſt expreſſum, nec in Strabone; neque eo opus eſſe arbitror. J.F.R.

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque Palmerius quicquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam coqui in comoediis vulgatam fuiſſe, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & Caſaub. not. M. du S.

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum Alex. c. 4. M. du S.

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. M. du S.

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recensèrent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τ῀ πολλελεμμένων τῷ λόγῳ, πάμπολλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας [e] παράσχωμαι. ἐ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ῀ πλείστην ἀγωγὴν τ῀ γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ῀ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, κ῀ ὀνόματα αὐτῶν καλαλέγοντες, κ῀ οἷα ἑκάστη, κ῀ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ῀ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, κ῀ ὀψιμαθῆ, κ῀ ἐμαυτῷ ἄχαιρον οἶομαι εἶναι, κ῀ ἀφ' τοῦτο παρίημι.

Ἐπεῖτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν κ῀ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ἐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειτ῀ γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τ῀ σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθ῀, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενο῀. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τ῀ λόγου, τοῦτό ἐστι, τ῀ νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, κ῀ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ κ῀ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, ὡ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλο῀ ἐπιδοῦναι, ἀλλὰ χρ῀ τ῀ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit num quae ἀμαθίας haberent, ut mox. f Παράσχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παράχωμαι. g Πολυμαθίας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γενικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. a G.*

65. Πόλις ἡ Ἰταλίας] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *J. B.*

72. Πολλοὶ . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τῶν παλαίων ἀγωνιῶν] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθίας] Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. παιδιῶν & παιδιᾶν, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *seri studiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognoscis quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici ρ. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδοῦναι] Conf. supr. I. *Ver. Hist.* c. 6. & T. I. *Hermos.* c. 24. p. 763. Ubi opposita illa verba ἐνδοῦναι & ἐπιδοῦναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ῀ Σεβαστὸν] *Godofredus Mollymus* Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentia.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint.

di-

βαθὺν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώτατον καρπὸν, [b] ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιοι τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμπόσιον, μὴ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῆς [e] τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμᾷ δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι.

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercitum solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμέλιοι] Θεμέλια L. Prius habent Edd. b Ὅπερ] L. recte. Ὅπερ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαϋστρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλιπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θάτερα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Augusti tempus.* J. B.

Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Vide *Casaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorst.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipsii* notam. M. du S.

Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto*, Quae saltationi contulisset? *respondit*,

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἀκοὴν, ὠρυθμὸν τ' ἀπρέπειαν.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Juntanus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Αὐδῶν non cogitasset. J. M. G.

97. Ὅπερ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *El.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅπερ habet. M. du S.

99. Θερμαϋστρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Eust* ad Od. Θ. *Meurs. Orch. Hesychium* jubet videre *Vorstius.* M. du S.

Θερμαϋστρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὴν Θερμαϋστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναστρέψασιν εἰς ὕψος

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὁ τ ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων ὄσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφιγμένην, ὁ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τ σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τ τε φυσικῆς καὶ τ ἠθικῆς, τ γὰρ ἀφελεχλικὴν αὐτῆς πραγματείαν ἄχαιρον [h] αὐτῇ νενόμικεν. ὁ μὲν οὖν ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τ ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τ θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ προκεῖται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. χρὴ γάρ τοι τ Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τ' ὀρχήστην εἰδέναι χρὴ τά [l] τ' ἐόντα, τά τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἀφλαντάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τ μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τ ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τ ἐπινοηθέντων ἐξαγορευτική, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. h Αὐτῇ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* i Ὧν] De hoc idem notavit. k Πολύμνειαν] Πολύμνειον M. Nihil mut. Edd. l T' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τ' ὄντα.

ὕψος πρὸ τοῦ καθεσχῆναι ἐπὶ γῆν ὑφ' Ἑλλήνων πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὴ θερμαυστρίζειν ἔλεγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γύρων] dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. f. 30. *J.M.G.*

Θερμαυστρίζειν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. f. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαυστραί τε βρίμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυρώγαι. Unde concludit, Θερμαυστρὶς etiam legendum, non Θερμαστρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum Θερμαυστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J.F.R.*

1. Γύρων] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A.V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A.V.*

10. Ὁ Πλάτων οὐ τ. τ.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.*

Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J.M.G.*

25. Γεωμετ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφίστηκε] Significatio haec, pro *abhorrere*, *alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J.F.R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ἃ ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. M. etiam τ' ἔοντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἐόντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἐόντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. *J.F.R.*

καὶ τὴν ἀφανῶν σαφηνιστικήν. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως δεξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς ἐπὶ Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιορίζω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ μεταξὺ μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τὴν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & promta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πῦρ

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid velent dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?
M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθαι, ὡς οὐδενὸς ἧσσον εἶμαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

51. Ἀφροδ. γονὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λητοῦς ὠδῖνας] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτυοῦ ἀπόβολὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς περιπόρφυρον πτύσει τὸν λίθον] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πτύσει τὸν λίθον] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάφναια &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάφναια μία] De qua fusius *Sup.* c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάχου] Sic W. recte. In reliquis Ἴακχον. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Phurnutus* f. *Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho f. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογεῖται ὅτι Διονυσοφονίᾳ ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνιστᾶσι πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχουσι τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

ϱὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸν μεγάλην ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λειφθεῖσαν τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τὸν Ἄρειον, καὶ [d] Ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὸν πρῶτον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

b Ἰάχου] Scripſi ex W. Ἴαχον male Edd. *J. Fl. H. B2. P. S.* c Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Fl. J. H. P.* d Ἁλιῤῥόθιον] Edd. priores ἁλιρ. minore *a.*

67. Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος γενέσεως, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀσπρίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους ἄλλοτε ἀλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ἐκδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ζητήσασα (ἐδόκει γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτικα ὄσαν ὑποδέχεσθαι δ' ὀργὴν ☾ ἀπειλῆς Ἥρας) ‡ ἦτα τὴ § ἄλης καὶ μόνη τῶν Κυκλάδων ἐρίζωθη. Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ὅτε δῆλη γεγενῆσα τῇ πανσίῳ σελήνῃ· αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ὧν τὸ λοιπὸν τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. *V.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν οἱ Δελφοῖς ἀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τῷ ἰδάφους τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν ** αἰετὸν γεγράφται λίθου συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ὄφεσιν τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. *V.*

* Νῆσος] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτικα] Sic M. non ἐπίτικτον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτικον V. & C.

‡ Ἔστι] Ἔστι M. prave. *M. du S.*

§ Ἄλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλης. *M. du S.*

¶ Πανσίῳ σελήνῃ] Sic habent C. & M. Πανσέληνος Ed. *Clem.* Πανσίῳ σελήνῃ mendoſe V. *M. du S.*

** Αἰετὸν] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθην. καὶ ὅσα Ἡφ. ☾ Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοσ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔριν] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἔρωτ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιῤῥόθιον] *Et Halirrothium*, de quo ad *Pauſan.* hæc omiſit Interpres. *J. B.*

Ibid. Ἁλιῤῥόθιον] Vid. *Suid.* v. ἀρεῖος πάγος. Adde *Apolled.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima iis in Areopago judicata eſt; quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apolled.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C, Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ πρότερα δὲ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων διῆλθον.

Ἔξης δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόρος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. b Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. c Σκύλλα] Σκύλα W. c Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* d Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιδι male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Thesco p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaesivit *Solanus*? ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὃς ὕστερον ὠφθησόμενον ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus; nam duo diversi sunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Athenienses res gestas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος καὶ Μίνως πόρος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδυσις] *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosiliebant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδυσις] Vinc. Opsopoeus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius* cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit πειράγων, ut supra notaverit καὶ Ἀλιρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδυσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐβλάστησε . . . . ἐκ γῆς ἄνδρας μιᾶλλει ἀναδύντας ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀντέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσεν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδυσις] Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum ta-

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, & ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ ἡ γυναικὸς αὐτοῦ ἡ Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ὅπι τῷ πένθει σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὴν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ὅπι τοῦ κριοῦ τὴν [g] Δι[illegible]φέριον φυγήν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἶναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic P. recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Δι[illegible]φέριον] Δι[illegible]πόρτιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H. F. P.*

tamen fraudi fuit interpreti priſco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *F. F. R.*

8. *Μανία τοῦ*] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγή] Cic. *Tusc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7. *F. F. R.*

13. Σφαγή] *Apolled.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antaeam *Hom.* vocat, Tragici Stheneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in Corinthiacis. *F. G. G.*

Ibid. Ποσειδῶνος·] *Pausan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τῆς ἐς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *F. M. G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamantbe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Fast. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falsa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX. *F. F. R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Δι[illegible]φέριον φυγήν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Δι[illegible]πόρτιον audacter cogitare, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγήν, ut in Lexiphane, ἀπειρηκέναι ποιοῦσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημᾶλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10. τῷ διερῷ γένει αἱ νῆξεις, τῷ δὲ μιλησίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia. ἴσα δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξου τὸν Ἀθάμαντος ἐφόδια. τὸ δὲ κριῷ χρυσέῳ δὲ αἰθέρος ἐλάσαι μυθίονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *F. G.*

19. Ἐπὶ τῷ κριοῦ τὴν Δι[illegible]φέριον φυγήν] Τὴν Δι[illegible]πόρτιον φυγήν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. *Syngs.* c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pausan.* 274. 23. *M. du S.*

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης ἀφ' ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὁρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἴσεται τὰ Δαναΐδος [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὸν ὑπὲρ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προκειμένου, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τοῦ μὴ ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἴσεται καὶ τὸν ὑπὲρ θαλάμων ὑπόβουλον.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα παρέχεται· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντέραστην Ζέφυρον, καὶ τὸν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ὑπογραφὴν, καὶ τὸν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὸν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea

[a] Δέρας] Ἀρνίον W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. [b] Πελοπείας] Πελοπίας W. [c] Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. [d] Παρθένευσιν] Sic *J. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν *P.* male. [e] Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. [f] Προκειμένου] Hoc habent *Ald. B2. H. Fr. P. S.* & P. Προκηρυκτόν *J. Fl.* & M. [g] Κασσιέπεια] Sic recte *J. B2. H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίον. W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίον.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas & δέρας & ἀρνίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίον dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *J. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατιὰ τῶν Δωσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατιὰν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *J. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *J. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γόνησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γόνησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γόνησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *J. F. R.*

37. Προκηρυκτόν] In M. *Fl.* & *J.* προκηρυκτόν, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προκείμενον— confer Ep. Δ. XIV. *M. du S.*

ex iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τοῦτο κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τῶ Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν, μὴ τὸ ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιάδικῇ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεί, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὴν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [b] Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσείου πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῶν μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ τοῦ Παλαμήδους ὀπτεβολή, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρ-

[b] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. — [i] Τηλέγονος] Τηλέγωνος *f.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus.
[k] Ἀφορμὰς ἡ Ἦλις] Καὶ ἰδοὺ ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ὃ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio*. *f. G. G.*

39. Κασσιέπεια] V. Τπ. ἰδε. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & *Vorstius* Κασσιόπεια reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιέπεια] *Vorst.* in marg. *B2.* correxerat Κασσιόπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιέπ. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio auctu. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. Κασσιόπεια iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Κασσιέπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiepeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *f. F. R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. nostrum Θ. δ' XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i. e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, φησὶ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *f. F. R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F. G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

ὀρχεῖας πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καλλίστους θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ἀποδημία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὸν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὸν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης θεῖπολον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callistus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter sub mari.

49. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

a Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. b Ὕφαλος] Recte ὕφαλος minore *o*. *Fl. S. A.* Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam curlu vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philostr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον τὸν Δία] Quid hi in Elide designarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναὶ] Vid. supra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλον] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλον] Major litera Υ. a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν] Glaucum Minoïs filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celsum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulchro:
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noster etiam *Hy.* I. nominatim & c. 8. sine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοθ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Interpres: *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum*. foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum*, *Atalantam*, *& titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum*, *Atalanten*, *Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem*. Torris

90. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καλαλαμβάνει· τ' Ἀλθαίαν, τ' Μελέαγρον, τ' Ἀταλάντιον, τ' δαλὸν, καὶ ποταμῷ ϗ Ἡρακλέους πάλην, ϗ Σειρήνων γένεσιν, ϗ Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, ϗ μ τ' μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσου ϗ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τ' ἐν Οἴτῃ πυράν.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

Ἔχει ϗ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τ' [d] Ὀρφέα, τ' ἐκείνου σπαραγμὸν, ϗ τ' λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τ' ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, ϗ τ' Αἷμον, ϗ τ' Ῥοδόπην, ϗ τ' Λυκούργου κόλασιν.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quinqua-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται, τ' Πελίαν, τ' Ἰάσονα, τ' Ἄλκηστιν, τ' τ' πεν-

[c] Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀναδύσεις. [d] Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *J.*

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτου δηλόν τινα αὐτοῖς ἐπαναστήσασθαι δοκοῖς. *J.G.*

92. Δηλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δῆλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J. F. R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, ϗ μ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἠρίμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένας fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν ἧσσον Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐκ τῆς σύκης, ἃ ἐκ πρώτου ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύσεται utitur, ideoque & hic parvi interierit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J. F. R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὑρὼν ἔτι τ' πλάνης ἠνέσχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit.* Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J. G. G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκηστιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν τ' πεντ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, πεν in νέον mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἱστοροῦσι δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ὑ μιᾷ νηΐ, κατὰ τ πολὺν περὶ τ' Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις ἐσπλεῦσαι τ Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

πεντήκοντα [a] νέων στόλον, τὴν Ἀργὼ, τὸν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τὰ Αἰήτου, τὰ Μηδείας ὄνειρον, τὸν Ἄψυρτυ [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν Λαοδάμειαν.

Κἂν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ὁ θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρυσοχειρία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἶσε δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τὸν χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

5quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeternavigando: & post 10ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora 15adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele20ctri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

a Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νηῶν enim male Edd. priores. b Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νηῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὴν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τὴν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅσις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξει τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ χειδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος θεραπείας. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῶν μιᾶς νεὼς πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον — τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noster, ea est ξύλαλος Ἀργὼ apud *Orpheum* v. 242. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ἦδε δὲ αὐτὴ

Πληΐας Ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπιστένουσα νέεσθαι.
Ἔνθ' ἐγὼ οἱ δόρυ θεῖον ἐνίσπασα, τόφρ' ἀνὰ μέσσην
Στεῦται Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἡμοσε φηγοῦ.

Similia sunt 4, 580. segq. Λάλητρα πᾶσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδάλων χαλκοτύκων ἄπο βροτησίων εἶσαν Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτου] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. δ. XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ Γραμματικὸς δύναται λόγῳ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ παθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὡσὰ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὡσὰ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisse ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

τὸν Ἀτλαντα μόχθον, καὶ τὴν Γηρυόνην, καὶ τὰς ἐξ [c] Ἐρυθείας ἐλασιν τῶν βοῶν.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

Οὐκ ἀγνοήσ δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, [d] ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, καὶ [e] Καινέα λέγω, καὶ τὴν Τειρεσίαν, καὶ τὰς τοιαύτας.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

Καὶ ἐν Φοινίκη δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε [f] Ἀντιπάτρου, καὶ ὑπὲρ Σελεύκου ὑπὲ τῷ Στρατονίκης ἔρωτι.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

Τὰ δὲ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ὑποδείξει, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

c Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil nostram lect. mut. *J. Fl. H. P.* d Ὅσαι] Sic *J. H. Fl. B2. P.* & M. e Καινέα] Κυνέα W. male. f Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. *AIW.*

Compluria enim alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. *J. F. R.*

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ *Hom.* Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J. F. R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Lucdes. Hesiod. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. Δ. XXVIII. *M. du S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, sui dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae caussa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ ἐξ τῆ περσεφάττη ἐπίφορον ποιήσας, ἐξ ἡμετέρας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. *J. G. G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. *M. du S.*

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾅδῃ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, fecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. *J. M. G.*

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. du S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in *Evang. Luc.* cum *Quintilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. *P. Horreus* in Prooem. Miscell. Crit. *J. E. R.*

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad Συρ. c. 35. & Συρ. c. 17. *M. du S.*

δὲ τὰ περὶ τὰς ἐρωτικὰς αὐτῶν, καὶ αὐτῆς τῆς Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μεταπεπλάσθαι.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῷ ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τῷ Πειρίθῳ καὶ Θησεῖ ἄχρι τῆς ᾅδου ἑταιρείας.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα δὲ τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πληθος ἐξελών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ χεῖρον ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα καὶ προτεθαμιευμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅσῃ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

overo amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

[a] Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. *B2. P. S.* Ἑαυτῶν male *J. Fl. H.*

41. Ἑαυτὸν] M. & L. *B2. P.* & seqq. Edd. In *Fl.* & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. *M. du S.*

59. Ἀναγκαῖον & ὅπῃ] Utrique adscripserat *Solanus*, & *Fl.* sic legere cum *J.* & *H.* Forsan ὅστις quaesivit, in quo variatur *Tyrannic.* c. 11. 3. quod ὅστις ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὅπῃ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod *Obsopoeus* in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores facitare consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὅστις, non ὅπῃ legeretur. *J. F. R.*

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Cels. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλίοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. *M. du S.*

64. Καὶ ναφοῦ]. Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud *Plut.*

Καὶ ναφοῦ συνίημι, καὶ ὑ λαλίοντος ἀκούω. *J. B.*

Καὶ ναφοῦ συνίην)] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. *J. G. G.*

Καὶ ναφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. *M. du S.* Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθίη τὸ ἐξαμύτερον τόνῳ λέγει τάδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ ναφοῦ συνίημι, καὶ ὑ φωνεῦντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλίοντος] Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλίοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. *J. F. R.*

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit *Diog. Laert.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Seneca* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Tox. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀπαιδ. c. 19. *M. du S.*

67. Καλλιγόρει] Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen Καλλιγόρει edendum jusserat; sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem acquisitissimam, puto, ut saltaretur, neque interprete opus haberet: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

λῆσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅσῳ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ' θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῷ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλοῦντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν.

63. Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τ' Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι [c] καλλιγόρει τ' ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ' συρίγγων καὶ τ' κτύπων, παρεργόν τι τ' ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὑδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τ' δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τ' ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα. ἃ τότε καὶ τ' Νέρωνα εὐδοκιμοῦντ' ὀρχηστὴν, οὐκ ἀσύνετον, ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διηνεκῶν, εὐδόκει τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονέστατα, οἶμαι, τ' δέησιν, ἰδεῖν ὀρχου-

[b] Λαλοῦντος] Et sic cum *F. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* [c] Καλλιγόρει] Nihil mutare *F. Fl. H. B2.* nec M. notat idem. Sed *ἐκαλλιγόρει* volebat. male, vid. not. [d] Γοητευομένων] Sic restitutum ex L. P. ut *Fenst.* recte conjecit. Γοητευομένοις enim Edd. priores & M. [e] Τερετίσμασι] Τερετίσμασιν *Fl.* Prius est in aliis & M. [f] Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος οὗτος ἦν τοῦ Σινωπέως ἀκροατὴς. ὃς Μάρκου ὢν τοῖς ἤθεσι αὐτοῦ ἐμιμήσατο. M.

Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam *καλλιγόρει* verum, *ἐκαλλιγόρει* falsum esse, vid. nos supra ad 2. *Ver. Hist.* & 7. ubi testimonia compluria dedimus. *J. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις,] Diu, fateor, hic locus me torsit, ut bono inde sensu fruerer. Tamdem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod quantum prospicio, genuinum est; nempe *γοητευομένων* pro vulgato *γοητευομένοις*. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, sed plane nescio quod *ἀνακόλουθον* dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneum quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat; at motum insulsum, stolidum, nihilque ingenioso habentem motum; dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit Cl. *Gronovius*. *J. J.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Fenstii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. *γοητευομένοις*. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opsopoeus: *quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium.* Benedictus: *quibus exornari saltatorem nihil est opus*, ac si legisset hic μὴ δεῖ. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latinè dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem saltatoris, quum ipsa in se nihil prorsus esset.* *J. G.*

81. Ἐδόκει τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονέστατα, οἶμαι, τ' δέησιν, ἰδεῖν ὀρ-

χόμενον, ἔπειτα καλῆγορεῖν αὐτῷ, ἢ ὑπέ-
σχετό γε ἄνευ αὐλῶν, ἢ ἀσμάτων ἐπιδείξε-
σθαι αὐτῷ· ἢ ὅτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ
τοῖς τε κτυπῶσι, ἢ τοῖς αὐλῶσι, ἢ αὐτῷ
τῷ Σκαμμωνείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ
ἠρχήσατο τ' Ἀφροδίτης ἢ Ἄρεως μοιχείαν,
Ἥλιον μηνύοντα, ἢ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα,
ἢ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τῷ τε Ἀφρο-
δίτῃ, ἢ τ' Ἄρῃ συναγινεύοντα, ἢ τοὺς ἐφε-
στῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, ἢ αἰδημόνην
μὲν τ' Ἀφροδίτην, [a] ὑποδεδυκότα δὲ ἢ
ἱκετεύοντα τ' Ἄρη, ἢ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ
προσέστιν, ὥστε τ' Δημήτριον ὑφηδέντα
τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τ'
μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, ἢ με-
γάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο, Ἀκούω ἄνθρω-
πε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δο-
κεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ κατ' τ' Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ,
βούλομαι ἢ βαρβάρῳ ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅτῳ [b] μέγι-
στος ἔπαινος ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τ' γὰρ
ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἀν-

tantem se videret, deinde accusaret: promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamillæ* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiùmque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecumque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non solum video: sed ipsis mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam sui

a Ὑποδεδυκότα] Ὑποδεδυκότα W. Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Μέγιστος] Μέγιστον male B2. c Βασιλικὸς] Sic *J. H. Fl. S.* B2. &c. & M. Leg. *βασιλίσκος* adscripsit *M. du S.*

δήσων] *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines κατὰ κτησιφῶντος δησόμεθα ὑμῶν μικρὰν δῆσιν. *rem non magnam a vobis petemus.* *J.G.G.*

86. Κτυπῶσι] Interpositum *scamillæ* (fluctuant libri inter *scamilla, scabilla, scabella*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σκιμπόδων ὑποδήματα ad eundem usum laudat noster infra §. 83. *J.M.G.*

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M.V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenæus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes *Luciani* pag. 534. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cetera quae ad saltationem spectant, ut de Bauciſmo, Betarmo, Hormo, & aliis fusius alibi. *J.B.*

6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος] Bene monet Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Euang. Joan. IV. 46. Ibi enim legas: ἢ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Bosius* ita commentatur: „ Non putem per βασιλικὸν „ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed „ potius *quempiam ex genere regio, agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellan„ tur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Achilles Ta„ tius* L. VII. p. 447. dixit: ἦν τῶν βασιλικῶν γόνων. „ Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φριξὸς δὲ γυνὴ, γόνος δὲ βα„ σιλήιον. *Ammian.* XVI. c. 12. *Hos sequebantur po„ testate proximi Reges numero quinque, regalesque de„ cem.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo *Chrysost.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἤτοι τῶν γόνους ἂν τῶν βασιλικῶν, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἕτερον ὅτου καλούμενον ἴσχων. *J.F.R.*

10. Ἡμιόλιον γάρ τις ἂν, ἐτύγχανε σωιῶσαι] Pessime sic nostra ex editione Salmuriensi, quam optime Basileensis (ἡμιόλιον γάρ τις ἂν ἐτύγχανε σωιῶσαι) *J. G.*

11. Σωιῶσαι] W. recte. Reliqui σωιῶσαι. *M. du S.*

Σωιῶσαι] Vix dubitassem sic scribere vel sine codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf. superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi σωιῶσαι quoque Edd. priores pro σωιῶσαι. Sed recte σωιῶσαι ib. c. 44. Et *Abdic.* c. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo σωιῶσαι

ſui cauſſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

Θρωπῷ κατά τι χρέος ἦκεν ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθεᾶτο μὲν τὸν ἄλλον τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, ὅτῳ σαφῶς ὀρχήμενον, ὡς καίτοι μὴ ὀεπαχύουσα τὰ ἀδόμενα (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) [d] συνιέναι ἅπαντα. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν [e] οἰκίαν, τῷ Νέρωνι δεξιουμένῳ, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντι, καὶ δώσειν ὑπιοχνουμένῳ, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δὸς τὰ μέγιστα εὐφρανεῖς. τῷ δὲ Νέρωνι ἐρομένῳ, Τί ἄν σοι χρήσιμον γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐκ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων ὀ ῥᾴδιον εὑποξεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινῶν δέωμαι, ἀφανεύων οὗτος ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτῷ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ὀξύσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.

Ἡ δὲ πλείστη ἀσχολία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑποκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, [f] τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ὀπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. [g] οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπωδὰ

[d] Συνιέναι] Reſtitutum ex W. Συνιῆναι Edd. priores. [e] Οἰκίαν] Sic eſſe in *J. H. Fl. S.* & M. notat *M. du S.* Eſt & in P. aliisque. Quid tum? [f] Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. [g] Οἶδε] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἵ δὲ *J.* Οἶδεν M.

nus legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *J. F. R.*

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic ſupra Ἔρμ. c. 83. *M. du S.*

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τίμ. c. 33. & paſſim. *M. du S.*

27. Οἶδε] Interpres *Obſequeus* legit ἢ δὲ, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἵ δὲ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. *J.* pro οἶδε vulgato legit εἰ δὲ. M. οἶδεν, legendum εἰ δὲ γοῦν ἐν τοῖς ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Intactus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἤδη. *M. du S.*

Οἶδε] Puto dediſſe Lucianum εἴωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδε transiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

Οἶδε] Illud οἶδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aeque in οἶδε — ἐπαινούμενοι ac in εἰ δὲ — εἶναι. Aeque inquam in εἴωθε, quam in ἢ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Geſneri* εἴωθε optimum videretur, ſi cum ἐπαινουμένη ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſolet. *J. F. R.*

28. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Opſopoeus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, cœlaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim* (n. ὑποκρισις) *ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſeratur. *J. G.*

Τῷ ἐοικέναι] Id eſt quaſi ὡς vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι, *dum*, vel *propter ea quod ſimiles ſe gerant.* Sic *Herodian.* III. 1. 5. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde &

Abdic.

δὲ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων [a] ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσθαι.

Ἐθέλω γάρ σοι καὶ ἄλλο βαρβάρου εἰπεῖν
ὅπερ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε προσώπα
τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρ-
χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ
ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παρά-
κλησις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς
πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ὑπ-
αγγέλλει, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζό-
μενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in
unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hisce rebus dictum referre. Videns
enim quinque personas saltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns saltatorem, interrogavit, *Quinam
saltaturi & acturi reliquas personas essent?*
Cum vero audisset, eundem acturum, &
modos praciturum omnes, *Nesciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae
in saxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & saltatori ne-
cessaria, oportetque rebus adhaerescentem
familiarem se *& quasi* domesticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. At-
que in universum mores atque affectus se
demonstraturam atque actione expressuram,
saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
irascentem aliquem inducens, & furentem
alium, affectum alium tristitia, & sua u-
num-

a Ἀριστέων] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H* notat *Solanus*. b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπερκρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θέογνις φησι, πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδεῖν ἰφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, si recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὁ τῶν μισθῶν ἐμός. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non satis assequitur una vox Latina vim quae subjecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempublicam. Latine declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Ποντίου θηρὸς χροτὶ
Μάλισσα νέον προσφύων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] O *fili Polypi*, Theognis. *M.V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod W. suppeditat nihili esse, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Desumsit enim ex *Theognidis* versu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teste *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

μεμετρημένως. τὸ γὰρ θαυμαστόν, ἐν αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μαινόμενος, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνός τινος ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ ᾠδὴ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν θεωρουμένην αὐτῷ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem *eſt* ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναγρέφων ἀπὸ

e Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ . .] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ὃ ἐν ἄλλοις μελέταις ῥητορικαῖς φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐναμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλοστράτου τῶν * ἐν τῇ ἐπιστ. σοφιστῶν διαπρεπόντων, μᾶλλον δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀπολαύουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῇ ἐπιστ.] Lege τιμωτέροις. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς ἐπιστατικοῖς; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πολύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος. ubi certe ἴσχε in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πολύποδος ὀργὴν ἴσχε πολύπλοκον, ὃς περὶ πάντῃ
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδοῦν ἐφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν ἐν ἄλλοις θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχειν] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστος non eſt *quispiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἀκούσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ἀπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὀλίγας, ὀρχησάμενον τὰ αὐτῦ ποιήματα, Οἷόν με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυῃ, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἑκάστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τῦτο [a] μού γε ἐν ἅπασι μέρεσι τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλυς δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλυς ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινῦντος, καὶ μέρος [c] τρίτον ἡγεμόνος ταγαθῦ καὶ τῦτο εἶναι. ἤκυσα δέ τινος καὶ θελττότερόν τι γελωτοποιῶν ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται.

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τὰ μὲν τὸ τερπνὸν, τὰ δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνυμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τῦ τερπνῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκυς, καὶ αἱματι ῥεομένυς, καὶ παλαίοντας ἄλλυς ἐν κόνει, ὃς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μού γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* b Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. c Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. d Αὐτὴ] Αὐτὴ W. e Ὑπισχνυμένων] Ὑπισχνυμένων *J. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. *Δημων.* c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat. Polit.* p. 506. A. *M. du S.*

92. Τῦτο μού γε] An τὸ χαλιναγωγῶν τὰ πάθη? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hθ. Nic.* I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo τὸ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: τὸ μὴ σφόδρα κεκωφρονῆσθαι χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν τὸ τοῦτο εἶσθαι. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. B.*

99. Ἤκουσα δὲ τινος καὶ θελττότερόν τι γελωτοποιῶν ὑπὲρ

tat & jucundius. Contentior ergo ille motus saltatoriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, & resupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda visu accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum esse doceat, roburque non parvum conciliet.

ἐπιδείκνυται, τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς, καὶ περιαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περιποιοῦν τοῖς σώμασι.

72. Quidni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verseris, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in universum mores spectantium regere.

Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, διά τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

73. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud jam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aeque admirabile mihi vide-

Ὃ δ' ἐστὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

f Εὐχερὲς] Εὐχερῶς *Pell.* g Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς Edd. vulgo. h Μὲν] Inseruit *Solan.* ex W. Aberat ab Edd. i Γὰρ] Restitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται)] Ceterum quendam audivi magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma subobscure significare. sic vertendus hic locus. de re ipsa *Athenaeus* lib. 1. Deipnosoph: *οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur.* J. G. G.

Ibid. Περιττότερόν τι νεανιευομένου] *Magnificentius quid dicentem.* F. G.

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres absurdissime: *Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum esse affirmaverim*, cum vertendum sit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero.* J. G. G.

26. Ὑπ' αὐλοῖς] Conf. supra §. 16. hujus Dissert. J. F. R.

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸ ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ χαρᾶ μάλιστα ἐσοχάζ φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ἀσμάτων, καὶ μελῶν τὰ δέοντα διαγνωστικὸν, καὶ τὰ κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμελῶς ἀκριβῶς· ὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γὰρ, ὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολὴν· σκελετώδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γὰρ σοι καὶ δήμου τινὸς ἐ φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὀρχήσιν μάλιστα προσβεύουσα, ὅτως [b] ἐπιτηρεῖ τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ γιγνόμενα ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθάνειν. μικρῷ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat. Par-

[a] Γὰρ] Inferuit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. [b] Ἐπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Fens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανόν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀγυιάξ] Legendum omnino ἔτος Ἀγυιάξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀγυιάξ] An νίῳ Ἀγυιάξ; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον τὸ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum leno sies.* Tamen ὡς Ἀγυιάξ vix ita substitere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὅτῳ legeris. *J. F. R.*

71. Καπανέα] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis bestormen. *Herodianus* in v, καὶ προσβάλλει τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσβαλὼν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεχῶς μὲν ἐλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transscende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes.* Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi caussa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere.

77. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit.

78. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum at-

μὴ γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δὲ ποτὲ μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεισθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ σιμελοῦς ὀρχηστοῦ, φεισώμεθα μεγάλα σειρωμένου, Δεόμεθα ἔφασαν Φεῖσαι τὴν θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς [d] ἴσθι, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητος δὲ τὸ μὲν τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπη καιρὸς, καὶ συνεστάναι χαριέντως, εἰ τύχοι δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλαχε ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλοῦ, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων

c Φεῖσαι] Φᾶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φεῖσαι *J. Fl. Ald. H.* &c. d Ἴσθι] Εἰδῆς W. e Ἀθλήσει] Αὐλήσει male *B*2. & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. *V.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελὴν δὲ αὐλητικὴν *V.*

τοῦ τείχεσι. *J. G. G.*

76. Τῆς θυμέλης] Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J. M. G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diversa a saltatione. *F. G.* Χειρονομίας] At quis hoc nescit aut negat *Gujetus?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo saltat sobrius.* *J. F. R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν] Lego en ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur Interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse καμάτων; nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἄσκησις καμάτων. *J. P. a G.* Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει sic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus est. At καμάτων hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi; vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respiceretur, caussae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioso* usurpari, *Stephanus* in Thes. dudum docuit. *J. F. R.*

90. Ἀθλήσει] Verissima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. excepta *B*2. & 3. *M. du S.*

σεων ὀπτικῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὦτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι Φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τελαγμὸν ἕκαστοι χαμαὶ ἀπάντων ὀπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.

Ibid. Τοῦτο δὲ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμίας μετείληπται τὸ, οἷόν φασι πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

* Μετείληπται] Παρείληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* ὁ λογισμὸς ὁ θεώμενος ἅτε ἰσχυρῶν ἀνθρώπων ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A. V.*

1. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. *G. E. Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχείρωται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — τῇ ἀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γῆ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, ὅτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam oſtendi: mentis vero, ſic puto obſervare poſſis. Multi enim illorum prae inſcitia, (neque vero fieri poteſt, ut omnes ſint ſapientes) etiam graves Soloeciſmos in ſaltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes ſe, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numeroſe quidem illi, ſed res ipſae aut poſt tempus *juſtum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales ſaltans aliquis, & Saturni in liberis ſuis vorandis crudelitatem, aberrabat ſaltatione in Thyeſtis mala, ſimilitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi aſſimilavit tempore poſteriorem. Sed non puto tales propter ſaltatores, ipſam damnandam eſſe ſaltationem, neque odio ipſum opus eſſe proſequendum, ſed illos quidem pro imperitis, quales ſunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῆς. τὰς μὲν ἐν σώμασι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, ἵνα ὑπηρετῶν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῆς ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c] ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην [d] μιμούμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην [e] αὐτῇ εἴκαζε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῆς τοιούτων ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, [f] ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατ' ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἑκάστοτε ὀρχουμένους.

81. In univerſum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὄρχησιν δεῖ παντάχοθεν ἀπη-

c Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνυται male *F.* Cett. recte ut edidimus. d Τῷ] Ex W. inſertum. Aberat in Edd. e Αὐτῇ] Αὐτὴν W. f Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῆς male *B2.* Prius eſt in *F. H. Fl. P.* & M.

25. Μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὸν χορδὸν] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. ſupra dicta ad *Quom. Hiſt.* §. 48. *F.F.R.*

27. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obſcure interpres: *illi vero concinne quidem, ſed res prioris vel poſterioris temporis ſaltationi accommodas?* Quid in hoc vitii, ſi ſuo tempore illa ſaltat? Verte: *illi vero concinne, ſed tempore tamen tum poſteriore vel priore repraeſentat.* dum quod tempore poſterius eſt, prius ſaltat, vel vice verſa. *F.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraeſentans*, & videtur legiſſe, τοὺς γὰρ Διὸς γονεῖς. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id eſt *nativitatem*, *natalitia*. *F.P.aG.*

33. Γλαύκην] V. c. 42. *M.duS.*

Ibid. Τὴν Γλαύκην] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyeſteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum eſt, ex *Apollodoro* I, 28. Miſit Medea inductae ſibi a Jaſone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσμένη μὲν τῶν βοηθούντων πατρὸς πυρὶ λάβρῳ κατεφλέγετο. Perit itaque ſimili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam miſceret. *F.M.G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὄρχησιν δεῖ παντάχοθεν ἀσκηθῆναι, ἵνα ὦσι τὸ πᾶν εὔρυθμον· εὔμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἑκάστοτε. ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον μηδαμῶς ἐλλιπὲς· ἢ τὸ ἄριστον κεκραμένον τοῖς ἐθυμίοις. ἐξὸν τὸν παιδίαν. βαθὺν τοῖς ἰσχίοις ἀνθρώπινον μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitioſae diſtinctionis naevi conſpici & corrigi poſſint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν eſſe referenda. Sed quid, quaeſo, eſt, ἢ τὸ ἄριστον κεκραμένον τοῖς ἐθυμίοις? Malae diſtinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus eſt) ſi reſtituantur, priſtino haec decori erunt reſtituta. Ita ergo diſtingue, Ἐκ τοῦ ἀρίστου κεκραμένον τοῖς ἐθυμίοις ἐξὸν τὸν παιδίαν βαθὺν τοῖς ἰσχίοις ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet abſolverat Lucianus, quae, eaque

πηκριβῶς, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν χείρων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τὴν παιδείαν βαθὺν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς πρὸς τὸ θέατρον, ὅταν ἕκαστος τὰ ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [a] αὑτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸ ἔπαινον ἐχχέονται, τὰς τ' ἑαυτῶν ψυχὰς ἑκάστου εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς παραγίγνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀδόκητον πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

que perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

82. Existit autem quemadmodum in ora-

a Ἑλλιπὴς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* b Παιδίαν] Sic recte *Fl. H. P.* & *M.* Παιδίαν *J.* c Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Correxit *M. duS.* d Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὐτοὺς *J.* e ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτόν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis;* (sic vero τὴν παιδίαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδίαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς ἐξ ἰλικίας apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Ἐμβαθυνὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἀλλόγλωσσοι ἢ ἀνδρεῖαι. Conjiciunt Eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μηχανικόν τι γὰρ ἦν καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐφικέσθαι φαμὲν δεῖν αὐτόν. Sic in *Joye Tragoedo* c. 27. συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum definentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην εἶον βλέπειν ὀξὺν γίνεσθαι, ὥστε, &c. Kühnius *legeret* ὀξύ. ὀξὺ βλέπειν enim *esse*, *quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺ βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & ὀφθαλμὸν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γνώμῃ ὀξὺ βλέπειν. ita namque foret

haec

ratione, sic in saltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par est contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque feritatem producunt.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, sed qui nescio quo fato in indecentem actionem per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem egressus est, non ut ageret jam furentem, sed furere ipse facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea solea humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstantis & victoria sibi placentis ca-

ὀρχήσῃ ἡ πρὸς τ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τ μιμήσεως, καὶ πέρα τῆ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τῆ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

Οἷον ἐγώ ποθε μέμνημαι ἰδὼν ποιητὴν ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲ τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ ᶠ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑποκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τ Αἴαντα, μὴ τ ἥττονα εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξεπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τις ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τ τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τ ἐσθῆτα κατέῤῥηξεν. ἑνὸς δὲ τ ὑπαυλούντων τ αὐλὸν ἁρπάσας, τῆ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε † κεφαλὴν καθειγκάνῳ καὶ

ᶠ Ἢ τινι] Εἰ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene servant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτείνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τ καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνου διαμισοῦντα γάρ τινες τ ἀκράτων * νέον ἐκμεμούρευκαὶ ὕτως ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τ ζωῆς μὴ ἀνεγκεῖν τῆ πόθου, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ἐλευθερίᾳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νέον] Νεῶν scripserat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti τοῦτον Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, si audiretur Vir Cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut*, &c. hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἰκνεῖσθαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἰκάνουσαν, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα, &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. Ξ. 344. — ὃν δ' οὐ τις ἀλφάνοι ὠκέϊ ποσσί, ὅ τε ἐξόπιθεν πελάσῃ) φάσθαι εὐσκόπους. *Cujus oculus acutus est ad perspiciendum.* *J. F.*

Ὅλως —— —— βαθὺν] Clariss. *Jensii* interpunctionem omnino necessariam & quam *Solanus* quoque in *Juntina* ex ejusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Parisina* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter singula adjectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in Paris. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ ἐν πανόπτῃ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καθοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥσπερ κάτοπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, κατὰ κόλπον ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμαίνετο τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐφικνούμενοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅτι τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχουσι δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ὑποκαλύπτουσι, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γοῦν ἀρκεσθεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλά τι μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γοῦν εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἄγαν μιμήσεως εἰς τὸ τοῦ πάθους ἀληθείαν ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίοντι] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium ὑφαντασιώτου est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. Καταβὰς] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves concluſas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσμένον] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 13. (*notatum* voluit) aitque *Beram* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καταγνωσμένον poni. Nam cum καταγνώσεως proprie sit, *cognita causſa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causſam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καταγίνωσκον — γραμματικῶν ψυχολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere redisset. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καταγινώσκοντες τινὸς ἀνανδρίαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano ver-

te-

84. Ipsum quidem ajunt, cum resipuisset, adeo poenituisse factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim rursus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse.* Maxima vero illum molestia adfecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod manssisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Καὶ αὐτὸν μὴν τοι, φασὶν, ἀναίσθησία ὕστω μελαγχολῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ὑπὸ μανίᾳ καλεγνωσμένου· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσσιωτὴν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτῶν, [b] ὑποκρινάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος ὕστω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παρενήσας εἰς τὴν ὑποκρισιν.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πάμπολλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ὑπομνήματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀγασόμενόν σε, καὶ [d] ὀρχησομανήσοντά γε πρὸς ὀέτι. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς [e] ὄυτι σιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παρασησάμενος τὸν ὑποκρ.] Παραιτησάμενος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομαν.] Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησομανησεῖται Edd. priores. *e* Οὔτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* esse ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. ε. μ. καλεγνωσμένον. *tamquam qui se vere* (juste) *insanum judicatum*, vel *insaniae damnatum, accusatum*, sentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσσιωτῶν] Interpres rursus ita vertit: *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συσσιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest ejus vocis significatus, *fautor* tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συσσιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de caussa in theatro στάσεις fiebant, unde vox σασιώτης, & composita συσσιώτης. Verte igitur: *Postulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. 2 G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσσιωτῶν] Sed *Benedict.* jam sic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis sociis.* *J. F. R.*

16. Παρασησάμενος τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Opsopœus sequutus Luciani ordinem *adhibito repraesentatore*, quem sensum sane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Opsopœanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παρασησ. τὸν ὑποκρ.] In L. ὠδαιτησάμενος sed nihil muto, elegans enim est sensus Vulgatae; Ἱκαν. c. 17. Z. τρ. c. 29. & passim ap. Nostrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅττι, quod reducendum existimo. *M. du S.*

32. Θαῦμα μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Usus noster etiam supra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani sic usurpant, casune an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater *Belgae Graecissanti* inserere. *J. F. R.*

Ibid. Οὔτι] Non modo adscripserat *Solanus* ὅττι esse in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Edjtiones Luciani male ὅττι habere, mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς εὐθὺς ὀλίγου τοῦ Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις αὐτῶν. ὥσπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ῥάβδου τῆς χρυσῆς λέγει ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, οὓς ἐθέλει, τοὺς δὲ καθεύδοντας καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hanc dulci lumina somno*
Mulcet quorum lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Νάῳ] Ita habere *F.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *F. F. R.*

36. Ἑρμοδάκτῳ] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀνωδύνῳ legere apud *Isaacum Vossium*, τ πάν. *J. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπρόσωπος loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronunciem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. s. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggrederere versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES.

LYCINUS.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci-

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΕξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ὅτι τη-

(1) Νὴ Δί' τις] Φασὶν οἱ τις (2) Πολυδεύκης δ' ἐνομασθολόγου, λόγους τινὰς ἐμέμψατο τοῦτον γράψας δ' λόγον. τέτταρα δὲ οἱ ὧν τινα (3) λόγων ὠνομάδουτα, συμβ. δὲ λέξεων ἀδόκιμον ἐφιεμένου, οἱ ἴσως τῶν λοιπῶν συγγενῶν τινῶν τοῦτο φάσκοντες εἶναι. ἐπεὶ δ' συγχρόνω ἄμφω Λουκιανὸς δ' Πολυδεύκης. ἐπὶ δὲ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Prom. Vinct.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum.* *J. F. B.*

(2) Πολυδεύκης] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic nobis, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* errasse ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λέξεων] Λόγων in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνω in σύγχρονω mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. B.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scitum effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεχρὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αἰχμῇ* putare illum voluisse dicere. Nempe ει ea aetas sono ad ι inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καινόζωλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *mustum*, ut alter de *musto* agi intelligese se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμὸν*, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καινόζωλα. Quin sunt, ἀπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui καινοζώλοις. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶν ἐμῶν [a] κομιδῆ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυσα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῶν συγγράμματι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τῷ Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸ Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ πῳ τῳ ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ πάντάπασιν ἀποκλει-

ne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar.

Vi-

[a] Κομιδῆ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. [b] Κυψελόδυσα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦντα Mſ. RG. [c] Νεοχμὸν] Νεχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. [d] Τῶ] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τητινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τριὰ ταῦτα ἀποφθέγματα, πέρυσιν, τῆτες, νεωτα. ὡς ἐν μὲν ἀπὸ τοῦ χθὲς (1) γίνεται χθεσινὸν, ἔτους ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπίτειον, ἤτοι (2) τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ (3) καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νέον καὶ τοῦ ἔχω, νεοχέω, καὶ νεοχμὸν πλεοναστικοῦ τοῦ μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. *V.*

7. Κυψελόδυσα] Κυψέλη λέγεται ἡ ὀπή (4) ὅταν ῥύπος λέγεται ἡ τὸ (5) κεραμεοῦν γενόμενον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσωθεν. νῦν δὲ τὸ ῥύπου ἀκουστέον. *V.*

14. (6) Ἀνίγνως] Ἀπελογίσω. *V.*

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τοῦ αὐτοῦ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τό] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὶς χρῶνται enim erat in Ed. *Cler.* Καὶ τὸ νεοχμῷ ῥῆμα C. *Abb.* & V.

(4) Ὅταν] Antea miſere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμεῦν] Sic teſcripſerat *Solanus* pro vulgato κεραμέως.
(6) Ἀνίγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀπλογίσω pro vulgato ἀπλόγισει. Ἀπλογίσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, ἔτους ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπίτειον ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὴς, unde σατάνιοι πυραὶ leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. *F. B.*

Τητινόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*

Τητινόν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτες ἱμάτια, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. *M. du S.*

Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ ἐκ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νέοχος. Hæc dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. *F. B.*

7. Κυψελόδυσα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιδύσεται ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τὸ ὅταν ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ἐγκεκαυμένου ἀγγεῖον ἐκ οὗ τοὺς ἄρτους ἀποτίθεσι, ſic dictum ἀφ' τὸ κεκρύφθαι τὴν ἔλλω, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* εἰρήν. ſic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγέννητος ἐκρύβη ἐν μητρὸς κέρατι ἐν τῇ κυψέλῃ. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait ὅτι Κύψελός τις ἦν Περιανδρικός. Vid. Scal. ad *Euſeb.* *F. B.*

9. Τὸ νεχμὸν] Corrige νεόχμὸν. *F. G.*

Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *F.* (non invenio ibi) *M. du S.*

10. Ἀντισυμποσιάζω τῷ Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo vicissim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. *F. G.*

Ἀντισυμ. τῷ Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: θαυμαστουργεῖ δὲ τὸ λόγιον ὁ Ἀθήναιος ζηλῶ Πλατωνικῶ. Οὗτος

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

πρόιμην τ' ἐστιάσεως νέκταρ ὑμῖν ἀπό τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πρὸς ταῦτα κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· οὐ γὰρ ἔμοιγε ἔστε Κύψελός τις, ἔστε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλλοντι ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

e Εὐαρχ.] Sic Edd. & M. Ἐυάρχ. *f.* vel ſaltem dubie.

20. Παιδὶ καταβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς παίδων καταβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὄντων λέγει (8) κυψελὶς, καὶ τὸ ὀρμητικὸν ἀγγεῖον, (9) ᾧ τοὺς ἄρτους λαπτίζαντες. ἐν ᾧ ἐ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μητρὸς κεκλεισμένος, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἤτε κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, ὅθεν τὸ πρόσθεσιν τῶν ἄλλων ἐρρήθησαν. *V.*

26. Εὔαρχος] Τὸ μὲ ἄναρχος, τὸ πολὺν ἀρχὴν ἔχων (10) εὔλογος δὲ, τὴν σαυθίκλου εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπίσιν ὀνόμασι ἐ λέξεσι (11) χρώμενος. *V.*

30. Ἢ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſeruit *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὰ. M.

(9) Ὧ] Ἐν ᾧ. B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογος] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſchoſio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod punctа inter-

dum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praebeterem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutatu, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

των γοῦν ἄρχεται. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἰωτικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ ἐρώτων] Τὸν ἐρώτων. *F. G.*

20. Παιδὶ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πίδον. *F. B.*

22. Ἐστιάτωρ] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *F. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥύπος *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *F. B.*

26. Εὔαρχος] Εἰ πολὺν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribendâ hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *F. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *F. B.*

30. Ἢ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *F. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀριστοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φοινίκια, καὶ ῥύμμαλα, ναυτολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τριπίλειρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε πως τῶν ἐγγυθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λεπτῶ. Οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus eſt ungi in ſole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem guſtare. Et jam eundum. Tu vero puer, ſtrigilem mihi, & pellem, & linteа, & ſapones, claſſe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim eſt quod lavaturio: nec enim ſatis be-

ne

a Λυκείῳ] Λυκείῳ W. b Στλεγγίδα] Στλεγγιδα *F*. At vulgatam ſervant cett. & M. c Τί] Male omiſſum in *F*. d Ἐλιννύσεις] Ἐλινύσεις M. & *Fl*.

33. Εἴλῃ θέρεσθαι] Ἁλέᾳ ἐν αὐγῇ ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V*.

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ πτύνιον ἄτου καλεῖν. (1) φοινίκια δὲ ταινίας λέγει ἐθνικὰς. ῥύμμαλα τὰ σάπωνα ἢ ἀπὸ τοῦ νίτρου. (2) ἔχρῶντο γὰρ τῷ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ λουτροῦ. ναυτολεῖν τὸ βαστάσαι εἰς ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βαλανεῖον. ἐγγυθήκην δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσφαλῶς ἐχόμενα (3) καλαθεῖται. *V*.

40. Ἐλιννύσεις] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καθαιμάττεις. *V*. (Βραδυνῶς C. *Abb*. Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τοῦ πορφύρας δυσκόλως. *V*. (δύσκολα V. alter.)

(1) Φοινίκια] Φοιν. C. *Abb*.
(2) Ἔχρῶντο] Ἔχρῶτο editum erat; mutavit *M. du S*.
(3) Καλαθεῖται] Aut ἐστὶ ... καλαθεῖται, aut ἐσθὶς legendum eſt. *M. du S*.

33. Ἡλιοκαὲς] Uſitatum magis ἡλιόπαστον, κεκαυμένων ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *medica unctione uſus*. *F.B*.

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι] *Alciphr*. I. Ep. 12. p. 48. στυφελίζονται, ἔστιν ὅ δυναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curae eſt, ſicubi poſſimus aprici*, ut vertit *Bergler*. qui & hoc Luciani, & *Ariſtoph*. Eccleſ. 64. adducit. *F.F.R*.

34. Ἀπιτητέα] Πορευτέα. *F.B*.

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Perſii* & *Apulejî*: dixi ad *Petron*. *F.B*.

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum ſuppellectile omnes dixerunt. *F.B*.

36. Καὶ φοινίκια] Intelligit veſtem cubitoriam, ſive κοιμητικὸν, diminutum a φοῖνιξ, τὸ λινοῦν ἔνδυμα. *Heſych*. *F.B*.

Φοινίκια] Alias φοινίκια. Etym. φοῖνιξ, σινδών. φοινίκιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον ἢ ἀπὸ τοῦ ἰσίου τῶν νεῶν, &c. ἢ προσέτι τι ἐκμαγεῖον λέγεται δὲ ἄτου καὶ τὸ ὠμὸν Ῥωμαίοις ἀράριον. *F.G*.

Ibid. Ῥύμμαλα] Τρίμμαλα, σμύγμαλα, σαπώνια. Tangit *Caſaub*. ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiaſt. *Ariſtoph*. Acharn. *F.B*.

Καὶ ῥύμμαλα] *Heſych*. Ῥύμμα, σμῆμα, ἀπὸ τοῦ σμᾶσθαι, σμηματοδόκη, σμηματοθήκη. *F.G*.

Ibid. Ναυτολεῖν] Ναυτολεῖν τὸ βαλανεῖον, ἀπὸ τοῦ πλοίου τὸ μισθοῦσθαι, ὅθεν τὸ αὐτό. Sic *Ariſtophan*. Theſmoph. junxit ναυτολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. *F.B*.

37. Τριπίλειρον] *Mercedem ablutionis*. *F.G*. Recte *Gujet*. olim enim vertebatur: *ablutoriam*. *F.F.R*.

38. Ἔχεις] Quia ante ἔχεις diſtinctionis nota nulla in *F*. erat, *Solanus* parentheſin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολώ. Sed nos Pariſinae & reliquarum diſtinctionem ſervavimus. *F.F.R*.

Ibid. Ἐγγυθήκην] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Caſaub*. c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *F.B*.

40. Ἐλιννύσεις] Διατρίβεις *Heſych*. dicitur etiam ἐλινύσεις, ἄτοι ἡσυχάσεις, λήξεις. ὀκνήσεις, χολάσεις. Vide Interp. *Ariſtoph*. Theſmoph. *Pollux*. *F.B*.

Ἐλιννύσεις] *Leop*. 20. *M. du S*.

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *F.B*.

Τρίπαλαι] Utitur *Ariſtoph*. Equit. 1150. Τρίπαλαι κάθημαι. *F.F.R*.

Ibid. Λουτρῷ] Βαλανείῳ λουσόμενος. *F.B*.

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *F.B*.

42. Τρύμμα] Ἀφυλῆσαι. Hanc vocem interpretatur *Erotianus*. illud eſt quod apud eundem Erotianum Lyſimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctiſſimus *Chriſtianus* ad Erotian. & ad *Ariſtoph*. ubi vocat poſtea τὸ ὄρρον fine hujus pag. *F.B*.

43. Ἀγρώσσης] Sic vocem hanc interpretatur *Heſych*. τὸ ἐπὶ τῶ ἵππων ξύλον ὁ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι τίθη-

τοι

ne habeo ; & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vectus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui : deprehendebam enim operas aestivam cantionem minuentes, partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipse manibus laborem adjuvissem, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀγράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀγραβελάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καταskευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἄκρα σώματα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν ἀφῆκα, τῶν τε κρύους ἔνεκα, καὶ

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τὸ ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάντου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἴσως δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανειλημμένην, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀγράβης] Ἀγράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς γὰρ τὰ σισαγράβια ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀγραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀγράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ (6) ἀγραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ἕτερον κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονόποδι γάρ τι ἄλλο εἰς κίνησιν σκιλείποιτο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι ἔοικε τῷ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνδρα] (7) Τὰ χείλη τῶν πολαμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδρα μέρος τοῦ κήπου. *G.*

(Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζεύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monstroso ὑπηρετέχθησαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut *Amor.* c. 44. ἀζύγῳ κοίτῃ, nescio numquid necessaria sit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀσραβηλάτας] Ἀγραβηλάτας male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum visum est maculatum, prout in MS fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia Librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene est quod quae hic esse debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν σταμνῶν ἄνδρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet sic legi debere, sed inter portentosas voces quae ex scitantia Librarii hic natae sunt, latet vox γναπτάλης, cujus fine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat justa, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔνικμα] Recte sic restituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴνιγμα. *J. F. R.*

ται δὲ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄντων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τῶν σωμαίνηγὸν ἡμίονον ἔστιν ἴλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωμαίνηγοῦντα ὑποζυγούντα. Videtur autem Lexiphanes ex sequentibus ἀγράβῃ posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου, sequitur enim ἀγραβηλάστης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱππόκομος. *J. B.*

Ἀγράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀγράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. εὐθὺς σταμνίου πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀγράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiasta Luciani, aliisque *Lysiae*, *Demosth.* & *Athenaei* testimoniis docet, ἀγράβην Atticis *mulam* significare, *currui non junctam, sed qua vehimur, equitamus.* Conf. & *Hesych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκωλίζων *Hesych.* apud quem rescribe ἀλλόμενος ἀσκωλιάζειν. Illud est quod Galli dicunt *aller à trochopied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκώς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Hesiod.* de his rusticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδρα] Τὰ χείλη τῶν πολαμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδρα] *Hesych.* ἄνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. *F. G.*

καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ ἐξελθὼν τὰ χώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (ὅπως δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὅτι τὴν ἀγράδην, [d] ἐδάρην τὸ ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τεθοexcoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo

goris cauſſa, tum quod eſſent uſtiones: noſtri autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni sibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, erutisque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus

cum

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανώσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδάρθην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες δὲ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸ ὄρρον ἀντὶ τοῦ ἀνεσύρθη, ἤτοι τὴν τράμυιν. λεκιθόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἁλληλισμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, καὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρὸν. ὑγιμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σίλλη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκυφίας ἄρτοί εἰσιν. ὁ μὲν εἰς κλιβάνου, ὁ δὲ ἐγκυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ἀπτημένος, γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶδες δὲ τὸ (6) πεττραχήλιον, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, κρεας. λωγάνιον δὲ, τὸ ἰσχὸν τὸ τραχηλον, καὶ μαίλισα τὸ βοῶν. σίλλος δὲ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἠδύνειν δὲ, τὸ (7) σκυβάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δὲ ἐστι, τὸ ἀπὸ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τὸ σκάφης ἤτοι τοῦ ὡρολογίου (9) μίσσον ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μίσσον καὶ κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. καριμάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας οἶμαι, καὶ συρφετώδεις φησί. βύζιν δὲ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκουστέον τὸ οἱονεὶ λῆξαι τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου ἢ τὴν πίλησιν παραδεδυσμένως εἰρῆσθαι, καὶ ὠθεῖν τε ἅμα καὶ ἀθίζειν. τοῦτο γὰρ τὸ ἀσίζειν σημαίνει. τὰς κόρας δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν συνεχῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾶν δὲ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ (10) φαρμάκου ἤτοι ἰατρίας δεῖσθαι. V.

55. Γηπαττάλους] Γραι. γῆ πατάλου. G.

56. Σκανδίκων καὶ βρακάνων] Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες καὶ βράκανα. V.

Ibid. Βρακάνων] Δύσπλεια λάχανα. V. Ἄγρια καὶ δύσπλυτα *Coll.*

57. (11) Κάχρυς] Ὄσπριον. V.

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(2) Ἀλληλισμ.] Ἠλημένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λεκιθόπολις eſt.)

(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio. *Suidas* autem in λεκιθώπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ἔσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*

(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρεῖον enim male hic antea edebatur.

(5) Σίλλη δὲ] C. *Abb.* σίλλη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*

(6) Πεττραχήλιον] Δεττραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*

(7) Σκυβάζειν] Κυβάζειν ante edebatur, quod correxit Idem.

(8) Σκάφη] Ἐστὶ σκάπη ante legebatur: ſed ἐστὶ delevit Idem.

(9) Μίσσον] Μίγα Exc. *G.* Μέσον cum V. C. *Abb.*

(10) Φαρμάκου] Φ——κ· V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*

(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύματα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον ἐπὶ αὖρα βορείου ὑπέπνει. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶνος ἄρα, καὶ τὰ δένδρα σωτόμως
Ἐκ τῆς πυράγρας τοῦ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύματα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύματα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύματα uredines, *des jarſures.* F. G.

54. Ἀρώματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀρότριμα, γεννήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*

55. Γηπαττάλους] Γηπάτταλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*

Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages, dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt inſigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*

56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

sum dolore & sudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίως θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι ἀφανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὅπλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud piscorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret.*

[f] Ἀποθρέξομαι ἐν καὶ αὐτὸς τ' παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὅπι τὰ [g] Σέλγη ἀπαντᾶν.

e Ἀπολυόμενος] Edd. Ἀπολούμενος W. & *Fl.* f Ἀποθρίξ.] Ἀποθρίξ. Conj. ap. *B.* g Σέλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γέλγη *Meurs.*

62. Διατεῦσαι] Ἀντὶ τ' κολυμβῆσαι. *V.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἡ τὰ ἀληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τ' ὠοῦ ἀχρόν. *V.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. *V.* At in altero Mſ. V. ſic legitur: (13) Γρυποπώλῃ] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκεύαρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τ' ῥύπον φασὶ τ' ὀνύχων.

68. Τὰ σέλγη] Κοινὰ διατρίμματα. *V.*

(12) Εὐτελεῖς] Εὐθελεῖς Ed. *Cler.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυπόπωλις vel γρυποπώλης mutandum foret; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. *J. F. R.*

(13) Γρυποπώλῃ] Forſan Γρυτοπώλῃ. *J. F. R.*

risophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. *F. G.*

Ibid. Βρακάνων] *Heſych.* Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. *F. G.*

57. Κάχρις] Ὄσπριον. *J. B.*

60. Ἐδαῤῥῶ] Ἐδάφω. *F. G.*

Ἐδαῤῥῶ] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἐδάφην. Nota vocis δάφω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. *J. M. G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπολουσω. *M. du S.*

65. Ἀποθρέξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *J. B.*

Ἀποθρίξ. — τ' παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* *F. G.*

Ibid. Αὐτὸς τ' παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ἐν ᾧ αὐτὸς ὡς τ' παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρίξομαι. Λεκιθοπώλιδα quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. *J. M. G.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλοῦσα. *J. B.*

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. *Heſych.* Λεκὶς, παροψίς. *F. G.*

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo; niſi quod majus Λ. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat quidquam, quin cum Scholiaſta *Ariſtoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλῃ. *Kuſterus* ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: „ Mirum eſt, Lucianum inter re„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. *Amſt.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex „ hoc loco *Ariſtophanis* conſtare poſſit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. *J. F. R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια σὺν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quisquilias quae γρυμαίαι ἢ γρυμίαι. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Mileſ. *J. B.*

Γρυμαιοπώλῃ] *Heſych.* Γρυμαίᾳ ἐδῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, σὺν ᾧ ἢ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκεύαρια, ἃ καὶ γρύτλα λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. *F. G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σέλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀκόλαστοι ἐκωνίζοντο, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ διατρίμματα, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt; detorta ſane metaphora, quidam

τᾶν. ἀλλ' εἰς χωρὸν ὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτιλω τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τουτονὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τὸ βοὸς τὸ πολύπυχον ἔγκαλον, καὶ φάκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄδαλον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα,

reret ad panes. Sed opportune hic ipſe adeſt; mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero, inquit ille, ſtrabus, here, factus ſum,

a Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγώνιον.

70. Πυριάτιλω] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῆ σποδῆ ὀπτημάτων. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὄπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸ τράχηλον, καὶ μάλιστα τῆ βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δὲ Ἠπειρῶται τὸ λεπτὸ τὲ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμμον χάλασμα, καὶ λέγουσιν εἰς τὸ μείλιχον τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ (3) Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ὁ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ ἐνθύσιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ δὲ λαμυρίδας φασί.

75. Σίλλος] Ὁ λέπροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καυμαλέα ἦν. *J. F. R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὑπικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐν πρώτῳ τῶν. Sic. M. i. e. γεωγραφικῶν. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύνη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύκη enim Ed. *Cler.* & *ii* aberat. *J. F. R.*

dam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendoſe. *J. B.*

Ibid. Τὰ Σέλγη] Loci nomen Athenis. *F. G.*

Ibid. Σιλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γίλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γέλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτιλω] Τὸν σὺν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτιλω idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes.* *J. B.*

Πυριάτιλω] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F. G.*

Πυριάτιλω] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτῃ ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτιλω etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτῃ legit & exponit, τὸ ἰφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυρίφθον &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς σὺν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J. B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθυα, χήτεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F. G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ὑπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τῆ τραχήλου, τῆ βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J. B.*

Οἶδον] Οἶδος τῆ τραχήλου τῆ βοὸς τὸ κάλλιστον. *Pollux.* *F. G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγώνιον. *Heſych.* λαγώνια, λαγοῦ κρέα. *F. G.*

Λωγάνιον] Lege λαγώνιον, i. e. λαγῶα κρέα. *A. V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λωγάλιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον χάλασμα. *Suidas*, Λωγαίος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐνθος. *J. M. G.*

73. Φάκτας] A φάγω. i. e. φρύγω ſeu φώζω. *F. G.*

74. Ἄβατον ἐποίησας] Ἄβατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere.* De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum.* *J. M. G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J. B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* διαστρέφω cognatum. *F. G.*

79. Ψύτταν] A Ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψυττα, ἐπὶ τῆ ταχέως ἀποθανεῖν λέγεται. Igitur ψυττᾶν καθατείνας, ταχέως θραμῶν. *J. B.*

Ψύττα] Ψυττα, ἐπὶ τῆ ταχέως ἀποθανεῖν λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn 2. t. p. 839. Ψύτται καθατείναται. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F. G.*

Ψύτταν κάμοι.] Vid. nott. ad Is. *a.* c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Κυ. 565. A. *M. du S.*

Ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θεμιρῶν· σὺ δὲ πῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ; ὑ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ᾠχόμην, [b] ψύτταν καλατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε καὶ

[b] ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχέως *Vorſt.* Ψύττα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχέως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχήμλω ψύτλα] Ἀντὶ τοῦ ταχέως δραμών. Sed M. Ψύτλα κ.] Ταχέως δραμών.

Ibid. Καλατείνας] Δραμών. *V.*

80. Λαλαγεῖν] Τὸ δὲ λαλαγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάσιγγι ἐναποχέειν. ἢ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριαντερίοις προσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτλαβον ἀπιτέλει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαλαγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μίσον ἵσαται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρου ὁ ζυγὸς πλάσιγγας φέρει, ἀνδριαντερίων ταῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτλαβίζων τοινυν λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γνάθους, ἀφίησι λᾳῷ τῇ χειλέων ὑπὸ μίαν σαγήνα τῷ ὑγρῷ κατὰ τῆ πλασίγγων. αἱ δὲ διξάμβαι κοῖλαι ὦσαι, καὶ καθελκόμβαι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῷ ὑγροῦ φέρονῃ κατὰ τῆ ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἐτροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦν ἦχον λαπτελοῦσιν, εὐφραίνει τ (8) ἐρωτα, ὡς τῆ παιδικῶν κάλευσχοῦντα. ἐρᾶλικη γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῆ πλασίγγων ἡ λάταξ ᾳλαμάρτοι, ἱττᾶζ δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῆ παιδικῶν ἠμελημζ. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριαντέρια μαίνεις. Οἱ ἀκριβέστερον δὲ περὶ κοττάβων ᾳφιλοσόν-

τες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) καλακτὸν, καὶ δὶ ὀξυβάφων. ὁ μὲ κατακτὸς τοιοῦτ. ἦν (11) τι οἱονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσωπον τι, ὃ ἐκαλεῖτο μοῦνις, ἐφ' ὃ ἔδει πεσεῖν τὴν καλάβαν κομίνλω πλάσιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενέσθαι σοι τ καλακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δὶ ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἄγλι ον (12) τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὑδάλος ἐτιθετο, ἐξυβάφων κενῶν ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδύειν ταῖς ἀπὸ τ σομάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὰπίδιξαν καθ' αὐτὸν κότταβον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάσιγγα ποίησις πεσεῖν πλάσιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) (13) πλάσιγγας δὲ τὸ ὑποκείμβον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ γυναικεῖον λεγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τ (14) μάλω πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότλαβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τ περὶ Σικελίαν πρῶτον (15) εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντ τὸ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τ (16) ἀποσάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. (17) ὃ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰ τῷ ἀριστερᾶ ἀγκῶνθ τὶς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρᾶς ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς ἑνίους μίγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτλαβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι Ϲ τὸ οὖ τῇ σωνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (19) βαρβαρῶς καὶ (20) παρακεκομμένως εἰρῆζ. *V.*

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτλαβὸν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κότταβον. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Cler.* male τὰς. Et mox *διὰ* omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωτα] Lege ἐρῶντα. *M. du S.*

(9) Ἀνδριαντέρια μάνις] Ἀ——τέρια μάνις. *V.* Illud emendatum adſcripſerat Is. Voſſius. *Jac. Gronov.* ἀ. μάνις M.

(10) Καλακτὸν] Καλακτῶν ante editum, & mox iterum *δι* omiſſum. quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τι —— ἔχον] Τι & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τι λυτρὸ] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λυτριδίῳ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνις] Μάνις ante edebatur. Sed *μάνις* legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόντων] Εἰσαγόντων Ed. *Cler.* male, & mox τῦτο habebat eadem pro τέτας. Paullo poſt τιθέντ in τιθέντ etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποσάσιων] Lege ἀποσάξιων. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ὅτω enim antea male. Ex eadem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt *μᾶλλον*. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρβαρῶς] Βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμένως] Lacuna eſt in V. hunc in modum σαφα —— εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτταν κατατείνας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα eſſe ὀνοματοποιηθὲν, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγει. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαλαγεῖν κοττάβους, ἢ κοττα, ίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ πετηρίου γινόμβος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos eogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Tzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὸ κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φίλινος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὗτοσὶ [a] ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τῶν σύρφακος βύζην [c] ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὑπτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμά, καὶ ἀγτίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mactram, ut lactucinas nobis subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam.* *Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum sum, & medicamenta desiderant oculi, atque*

a Ἐψόμεθα] Ἐψόμεθα *Exc.* Ἐψίμεθα L. b Μέσην πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. in Edd. c Ὠθιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἰδὼς ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἀντὶ λουτροῦ ἀλειφῆς ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τῶ ὡρολογίου

(1) Κάρδοπον] Κανδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J.F.R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψασας editum legeretur.
(3) Μίσον] Μίσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid

(3) μίσον, ἔ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζην] Ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ τὸ βύζην σημαίνει. καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Κακῶς ἀφεῖμαι τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωθον] Ἐτάραττον. *V.* Ἐπιτεταράχθον. C. Ταράττιον. σκοτίζεται. B.

exciderit. *M. du S.*
(4) Βύζην] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J.B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μισὸν autem legendum μίσον. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J.F.R.*
Ibid. Μέσην πόλον] Ἡ πόλος. i. e. περιφέρεια τῶ ὡρολογίου. *F.G.*
Μέσην τὴν πόλον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J.M.G.*
88. Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούματι, ῥυπώδει ὕδατι. *J.B.*

Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositi ex κὰρ, & ἰμὰς *lorum*. Noti sunt κάρις genus servile. Τὸ Καρίμαλις vocab. Comicum videtur. *F.G.*
89. Μετὰ τῶ σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου & χυδαίου. *J.B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J.B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωθον] Ταράττιτον, σκοτίζετον. *J.B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J.B.*
93. Φαρμακᾶ] Φαρμάκων δεῖται. *J.B.*
Φαρμακᾶ] Quid si φαρμακιᾷ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. *J.M.G.*
96. Ἀπορυῤῥιάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶ ὀφθαλμῶν. *J.B.*
97. Λημαλέους] Διύγρους, ἀπὸ τῶ λημῶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶ ὀφθαλμῶν πιπαιγυῖαι συστάσεις ἐκρέουσαι τῶ ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J.B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate. *J.F.R.*
2. Ἀπηθημένοι] Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. *J.B.*
Ἀπηθήμενοι] Ἀπεδύομαι exuor. *F.G.*
Ibid. Ἀχροχειριασμῶ] Genus luctae ἀχροχειριασμὸς qua

que Aſclepiade quedam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

κἀ, ϗ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς παράξας, ϗ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ϗ [d] μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παριόντες, ἀπήειμεν· καὶ πειδὴ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημμένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ϗ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθηκε ἀφ' τὸ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. *V.*

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημμένοι] Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐθήμαλα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τῷ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀφαπλάττειν, (7) ὃς ἐπροφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφάσεις ἐφαλίσκει. *V.*

(5) Παγνίμων] Παγνιδίων C. *Abb.* Παγνήμων. V.

(6) Τίθηκε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθηκε enim vulgatum erat.

(7) Ὃς] Ὡς editum erat; ſed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*

(8) Ἀνευρ. σφ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὑρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκροχείροι dicti ἀνδροφόνοι. *J.B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F.G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare.* Hanc luctae ſpeciem Boeotii vocant βατραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάτραχας τοὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατίσχειν. *J.B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F.G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J.B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J.B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἀφεκελάμβανε τὴν κοιλίαν τῷ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχίαι. *J.B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίαν vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. ſ. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. ſ. 17, 23, 8. κορυκοσολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κέρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀθυτεσίρων ἐμπίμπλαται κιγχραμιδίων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν ϗ ἡλικίαν σωφρονιζέσθω. Κρεμάννυται δὲ τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὅσε τὸ πυθμένα κατὰ τὸ ὀμφαλὸν εἶναι τῷ γυμναζομένου· τοῦτον δὲ χερσὶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὅσε ἐπεμβαίνειν ἀναχωροῦντι αὐτῷ, ϗ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελεύταιον ἀφίασιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὅσε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμασι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὑσσάλια ἐπιπλεῖσον οἰκίσαντες (videtur leg. ἐκιλιάντες vel ἀθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὅσε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιλο) ἀναστρέφεσθαι, (f. ἀναστρέφεσθαι.) Ποτὲ δ' ἐν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ σίρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum, θύλακον, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecillorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex notio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους καλαιωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρέργως ὑποδρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλα ἐρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ ὁ κηπίων,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. b Καλαιονηθέντες] Καλεονηθέντες W. c Ἄλλος] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοσε enim Edd. cett. d Ὀδωντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους ἀλατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τινων παιδιᾶν οἱ (2) νικῶντες ἀνέβα νοντες ἐπὶ νώτου (3) τοῦ ἡττημένου, ἔνθεν καὶ καλαιωτισάμενοι ἔλεγεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες σὺν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὸν ψυχρὸν (5) φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖνες τὰς κεφὰς κυδιοῦντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτενίον φησί. κηπίων δὲ καὶ σκαφίον εἶδή κουρᾶς. *V.*

15. Κηπίων] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νίκτες C. *466.*

(3) Τοῦ ἡττημένου] Τὸ ἡττημένως erat in Ed. unde *Solanus* τὸν ἡττημένως fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ——ν inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato συμποσίῳ, recte quidem; sed ex conjectura, credo. *J. F. R.*

(5) Φησὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῷ *dicit* & *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *J. F. R.*

tione τῶν αἰώρας) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil. 5.* Æneid. *Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — παίδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῷ τὸ ἀραξοντος σήμαλλε. *F. G.*

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους ἀλατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροβαφὲς] Τὸ σὺν τῇ ψυχρᾷ πύελῳ βαπτιζόμενον. *J. B.*

Ibid. Διελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυδιήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλος] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens ὁ κηπίων. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ σὺν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych. Pollux, Suid.* *J. B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίων] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίων — σκαφίον] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆδον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura σὺν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus est Ὄρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν κόνον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθαμυθράγει] Τοὺς θέρμους ἔτριγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν εἰ πρὸ πολλοῦ τὸ κόννον, καὶ τὴ κορυφαίαν ἀποκεκομμικώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὴν νῆσιν, ὁ δὲ ξηραῖς ψοιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυσίλατο τὸν ἰχθυηρὸν ζωμόν, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐρρόφει τὸ κριθῶν.

6. *Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de*

Καὶ πειδὴ χαμαὶ ἦν, ἐπ' ἀγκώνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνδαι. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

e Ἐμυσίλατο] Ἐμυσίλατο W.

16. Σκαφίον] Ελ. κουρᾶς. *V.*

23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲ δίφρος, ἢν ἀναπαύσηται (1) φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ ἰατελὴς κράββατος, συμφορῶν δὲ ἀμφαίζων εἶπεν τὸ (2) ἄρανον. *V.*

Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης ἰατελὴς κράββατος. *V.*

(6) *Φασὶν. ἀσκ.*] Φασὶν & *ἀσκάντης* antea legebatur.

(7) Ἔρανον] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν νῆσιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J. B.*

Τὸν νῆσιν] An jejunium, i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F. G.*

20. Ἐμυσίλατο] Ἐμυσιλᾶτο legendum videtur, a *μυσιλάομαι*. *F. G.*

Ἐμυσίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. *μιμιψυλιῴδοι* habet, i. & v. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* *μισύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται.* &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo *μισύλλων* & *μυσίλην* a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, *μισύλη, μισύλλη*, & *μυσίλη*: Et *μισυλλᾶν* ſcribi ac *μυσιλᾶν*. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi *μισυλᾶν* & *μισυλλᾶν*. Sed *μιμυσιλημένοι* etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* *μισύλλειν* & *μισύλαι* adferens interpretetur *τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα.* non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam *μυσίλειν* ſimplex aeque rectum eſſe ac *μυσιλᾶν* contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J. B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λέγουσι *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J. B.*

Ibid. Ἐρρόφει τὴ κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. *τὴν φακὴν ῥοφήσομαι.* *J. B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. *F. G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. *ὀκλαδίαι, δίφροι*, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam *ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ παιδίσκαι τοῦτον βαστάζουσι τὸ ὀκλαδίας*, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, *δίφρος συγκλεισμός, καὶ ποτὲ μὲν ἱππικὸς, ποτὲ δὲ συγκλόμβος*, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitae. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J. B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres *Ariſtophan. σκίμποδα* vertit. *J. B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J. B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F. G.*

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant *συμβολάς*. Notae ſunt antiquorum *συμβολαί*. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ ἀμφαίζων εἶπε τὸ ἄρανον, pro ἄρανον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J. J.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορὰν, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro *συμβολῇ collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, *συμφορῶν δὲ ἀμφαίζων εἶπε τὸ ἄρανον*, vel *τὸ ἐράνου τὸ ἄρανον* quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J. M. G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J. F. R.*

σκευάσ̣το δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἠτριαῖα, καὶ τοκάδ̣ος [b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττᾶται. τὰ δὲ ἔνθρυ-χίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀ̣ράχια τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πολιτικὰ τῶν ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bifida* (pedum extrema) *ſuilla, laterum pulpae, ſumina, & porcae foetae inteſtinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex ſartagine, & alliatum, & abyrtace, ſimilesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια] Πολλαὶ ℰ ποικίλαι ℰ δίχηλαι ὕειαι. W. b Ὑὸς] Ὑιὸς *J.* ὑὸς cett. & M. c Ταγήνου] Τηγάνου ap. B. Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὕειαι] Τὰ τῶ ποδῶν ἄκρα τῶ ὑῶν, ἰδίαι ὄντα καὶ (2) ἰδώδιμα. ὠσαύτως ℰ αἱ χελίδες τὰ ἀπὸ τῶ (3) κελῶν τῶ ζώων εἰς (4) μῆκ̣ος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκροτάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶ (5) σκελῶν τῶ ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκροτάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τοκάδ̣ος ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶ (7) ζώων ἰσκυόζων αἱ τῶ παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι. συγκόπτοντες ποώδη χρία καὶ τυρὸν. καὶ ἤδυνον αὐτοὺς βρώματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶ ζώων ἰσκυόμενον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ παρὰ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) τηγάνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα λῶ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦ̣ δὲ αἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπῶδον δὲ ἀλεκτρυόνα, τὰ παρηβηκότα. λειποτογάμονα δὲ βοῦν, τὰ τὸ γνῶμα ἀπβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν λῶ καρδάμου ℰ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν λῶ καρδάμου ℰ πράσων (10) Νυμφοδώρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῶ τὸ κοιλίας χρῆσθ̣ τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῶ συκῆς. λέγεται δὲ ὕτως ℰ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνδιημυόμενον βρῶμα. ὡς ℰ νῦν τὰς ἀσφοδίλους (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παρακείσται, αἳ εἰσὶν αἱ νῦν λεγόμεναι (15) πέγιλλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὕειαι] Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat; quia dedita opera ſic ab Scholiaſta potuit ſcriptum eſſe: verum quod ὕεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. *Suidae* Ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter poſitus; legitur enim δίχηλα ζῶα. βέλτιον &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἐδωδὴν. M. Sed vulgata melior. *Suid* ἐδώδ. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, reſcribendum exiſtimo. *J. F. R.*

(3) Κελῶν] Σκελῶν in Impreſſ Σκιλῶν M. unde κελῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῆκας dedit Idem; qui & ἅπερ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν repoſuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Λ φα —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Τηγάνου] Ταγήνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Ututumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττῶται] Μελιττοῦται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec ſeptem verba usque ad σημαίνειν ſupplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoſcebat *Cod. Abb.* Τινες M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημι V.

(14) Σημαίνειν] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit *M. du S.*

(15) Πέγιλλοι] Πέγυλοι B.

26. Ὕειαι] Πόδες χοίρειοι. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἠτριαῖα] Copioſe vir Clar. *Iſaac. Caſauben.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἠτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἠτρίδια, τεμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἠτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Caſaubono.* Reperitur autem etiam apud *Ariſtoph.* in Theſmoph. partem ſuillorum inteſtinorum ἠτριαῖα vocabant. *Caſ.* *M. du S.*

Ibid. Τοκάδ̣ος ὑὸς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Caſaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interpr. *Ariſtoph.* ad Equit. *Heſych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. *Heſych.* Sed fortean Luciani ſtylo fuit λοπὰς, de qua dictione copioſe au-

cto-

& Copaicae (anguillae) *& gallina domeſtica, & gallus qui jam canere deſiit : & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam , atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali , & alii de novilunio , qui ſero ad feſtum venerant , & olera tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex , ſed de utre , non illud quidem adhuc muſtum , ſed nondum tamen percoctum.*

d σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, καὶ ἰχθὺς ἔνδον ἐσιτος. καὶ οἶν δὲ ὅλον ἐπινοκαπῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μὲν ἦσαν σιφανοῖ, ἐκ φαύλοι, καὶ ἄλλοι νεμήνιοι, ἔνιοι δὲ ἡμέροι τῆς ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ἔμφυη· οἶνος δὲ οὐκ ἦν ἐκ γέρων, ἀλλὰ τῆς ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πο-

d Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἐν τῇ Κωπαΐδος λίμνῃ πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οἶν δὲ ἐπινοκαπῆ τὴν κλιβανίτιδα ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν πεπηδηκότα. *V.* in *Fol.*

35. Ἐπινοκαπῆ] Κλιβανίτιδα ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῷ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοῦς] *Du foi cuit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impreſſi & M. Sic in Συμπ. c. 38. ἰχθὺς ἐκ ταγήνου. Sed ibi *Coll.* G. τηγάνου. *M. duS.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid ſit, docet *Scaliger* ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτὸς ἐστὶ ἐκ σκορόδων. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀβυρτάκη] Clar. *Caſaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἰσκυδασμένον ἐκ κυρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud *Heſychium* ἀβυρτακοποιὸς, ὁ τρίμμασι καὶ ἰμβάμμασι καλλωπιζόμενος. *J.B.*

Ἀβυρτάκη] *Heſych.* ἀβυρτοκοπῶ. τῷ τρίμμασι καὶ ἰμβάμμασι καλλωπιζόμενος. *F.G.*

29. Καρυκῶσαι] Aliis καρυκεῦσαι, quod idem eſt, intelligit autem ἀρτύμασι καὶ τραγήμασι πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῆς θρύου, ἢ ἀπὸ τῆς τρίβεσθαι, *Heſych.* effertur autem hæc dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἰθριμματίς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρία] Quidam ſimpliciter per θρία intelligunt φύλλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἰσπέμματιον, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάσχουσι, μάζει μέλιτι ὀδύρονται, quæ & μελιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια] Vocant σελάχια ὅσα ἄπεδα. *Heſych. Suid. Poll. Caſaub.* *J.B.*

31. Σελάχια] Piſcium genus cartilaginoſum a σιλάω, σιλάχω, σίλαχος, σιλάχιον. quod nocte luceant. σίλας. *F.G.*

Σελάχια] Σελάχια piſcium genus cartilaginoſum. *Galenus* in expoſitione vocum Hippocratis: σιλάχιον. ἔστιν καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωόλοιδ. Sic autem appellatur ἀπὸ τῆς σίλας: quod ejus cutis noctu luceat. σιλάω, σιλάχω. σίλαχος, σιλάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σιλαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem eſſe Ariſtotelem : quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates : ut ad Ariſtotelem Jul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX. c. 24. *'Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de ſemine. *AE.M.*

32. Τεμάχη] Κόμματα *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάνας δυσμοὶ ἐκ πλέγματος γυργατόδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τῆς κωπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. *Ariſtoph. Acharn.* & *Heſych.* *J.B.*

34. Ἀπῳδὸς] An ſenex? *F.G.*

35. Παμέστιτος] An altilis, domi enutritus in piſcina? placet. *F.G.*

Παμέστιτος] Vertebatur tam in *Pariſ.* quam *Salmur. Piſcis paraſitus*, quum vertendum fuiſſet *opſonium*, ut me monuit Frater optimus *G. O. Reitz.* *J.F.R.*

Ibid. Οἶν ὅλον ἐπινοκαπῆ] Ἐν πλεόνῳ ἐπτυθότα. *J.B.*

36. Λειπογνώμονος] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. Ἀγλεύκης] Ἀφρῆς. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ὅτι τ ᵃ δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ ᵇ τρύπλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὸ κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔστομα. τὰ μὲν Φωκαΐθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὴ τοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens (angusti collis) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,* &

ᵃ Δελφινίδος τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. ᵇ Τρύπλης] Τρύπλεις W.

42. Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται ὡς τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ λίαν μέτωπος· ἢ τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον (1) ἀποκρύπτειν. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὑαλοψοῦ τούτου καλαχρησαμένου τῷ εἴδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μιγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧς ἐκ ὑάλου αὐτὰ κίκλησκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ τραγχύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. διροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μέν, εἰς χόνις δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκινα λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα ἐκ πλατέα. εὔστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα λίαν λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ἐπίτηδες ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ τραγύλια μέν, βαθέα δὲ, καὶ φιαλίδες τὰ τραγύλια ἐκ ἀδαθῆ. γραμμαϊκὰς δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσας ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὁ πολυποτλοῦσιν νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώρακ δὲ, ὁ μόσας πως μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὁ σωφρονοῦν ἀπὸ τῶ (6) τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοκίκτους δὲ, τ χρυσοχόον φησί. λείρων, τ γυναικείων κόσμων λέγων· παρὰ τὸ ἡδὺν εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια φαμέν. ἐλλέβια τὰ ἐνάτια, ὡς τὸ τοῖς λοβοῖς τ ἄτων ἐνημμόσθαι. πίδας τὰ ψέλλια. ἄδικον ὑμᾶς ἐ ἄλογον, τῶν δίκας μὴ ἐχόντων ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχεγλαττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τ ὑπρόσιλον, ὡς τὸ ὑκόλως ἄγαν τ ἀπαχολούτων ὁρᾶς. ἄχρησα τὰ καινὰ, ὡς ὑδὲις ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν ἐ λάπτον ἱμάτιον. ἀρρητοποιοὺς ἐκεντώσω λίαν τοὺς τελεστὰς, καὶ τὴν μυστικὴν αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τῦ Μέντορος ἐσκιδασμένου. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλον. *V.*
Ibid. Διροκύπελλα] Τὰ μακρὰ μέν, εἰς χόνας δὲ τέτον (9) ἐξηργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκινα. *V.*
Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαθέα ἐ πλατέα. *V.*

47. Εὔστομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα λίαν λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία τραγύλια καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύων ante editum erat.
(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro καὶ quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim καὶ δὲ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J.F.R.*
(3) Ἐλαφροτ.] Ἐλαφρυντ. in editt. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμοφόρητα.
(4) Καὶ] Jam καὶ in editt. absens inseruit *M. du S.*
(5) Κυλικεῖον] Κυαλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J.F.R.*
(6) Τὰς δίκας] Δίκαι, & sine articulo Ed. *Cler.* Mutavit *Solan.* non addens unde. Sed ex altero *Vossiano* eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *J.F.R.*
(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit *M. du S.*
(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*
(9) Ἐξηργ.] Lege ἐξυργ. *M. du S.*
(10) Εὐρυχανδῆ] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*
(11) Κυμβία] Κυμβῖα bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J.B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῶν ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J.B.*

Δελφινίδος] An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἰλιακῆς. *Martial.* gloss. VI. *F.G.*

Δελφ. τραπ.] *Mensam populorum* Servius vocat. *Casaub.* Animadv. in Athen. *A.V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῦ πίνοντος. *J.B.*

44. Καὶ τρύπλης] A τρύω *cavo*, unde trua & trulla pro truula trula, τρύπλη, ut a ξύω ξύλη i. e. *radula.* Τρύπλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύτη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. *F.G.*

45. Κέρκον] Leg. *Hesych.* *J.B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vespas. *J.B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Casaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, ὃ περὶ τ ἰδίας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲ ὀλίγοι πίνοῦσι, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ὀλ βομβυλίου μὴ μικρὸν τάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῷόν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J.B.*

46. Θη-

& phialae minutae, & literata pocula : itaque plenum erat poculariorum (poculorum armarium.)

50 Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

8. *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide : atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

Ὁ μὺτοι ἰπνολέβης, ὑφαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Πίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καί [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τ' ποδοκτύπην, καὶ τρι-

c Κυλικεῖον] Sic marg. *A1W.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικιον correxerat *M. du S.* d Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *A1.* Κακχαρίδι Edd. e Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα & ἀξιοδῆ. *V.*
Ibid. Γραμματικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δεκτικὸν, ὃ (13) ποτηροκλύστων νῦν καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπέτρεπε] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέστρεφε. *V.*
54. Ἄμυστὶ] Ἄνευ τοῦ κλῖναι τὸ σῶμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἴδει στριμματίου μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίσκια δὲ, ὀργανον μουσικὸν, ἅτινας ἀπὸ τοῦ χήματος καλοῦμεν. *V.*
56. (16) Κύκλησέ τις] Εἰσέφερε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηροκλύστων] Ποτηροκλύστην antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηροκλύστην, uſus diverſiſſimi. *J. F. R.*
(14) Ἐπέστρεφε.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἐπίστρεφε. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησέ τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θηρικλῆς ἄστυ] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*
Θηρικλῆς] Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θηρικλέους φίλος. *A. V.*
Θηρικλῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τορευτὴν, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εὐρυχαΐδη] Πλατέα. *J. B.*
48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. *J. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα καὶ βαθέα. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα & ἀξιοδῆ. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλως. τὴν ὄψιν οἷόν τοῦ ποτηρίου γλαυκὸν
Πράττιστον ἦν δ' στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ἅτινα συντεθλασμένον σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τι γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt, ab ſe cantat cuja ſiet. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, εἴρηται δ' ὅτως ἀπὸ τοῦ ποτηρίου σκώπτοντος, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριοκλύστης. *J. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Jun.* non ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliariis. *J. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπέτρεπε] Ἀναβάλλεσθε. ἀνέστρεφε. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσου πᾶσι μεθύοντες. *J. B.*
55. Κακχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *J. B.*
Κακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioſcor.* 3, 51. βάκχαρις βοτάνη ἰσχὺν θαμινώδης, εὐώδης, καὶ σιφνιαστική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *J. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσκύκλησεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ὀπὶ τῇ [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ὀπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐῤῥιχιοῦτο σὺν γέλωτι τὸ ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νώτου [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκοτάξις Εὐδήμου. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, Ἐγὼ δὴ ὅς, [f] λεῖρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἑλλόβια, καὶ πέδας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ὑστερίζω ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώνυμος, περὶ ἄλλα εἶχον σπουδήν.

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium emissus, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego*, inquit, *segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero*, inquit *Megalonymus, aliud agebam. Erat*

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1*. b Ἐπιφόρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐῤῥιχιοῦτο] Ἐῤῥιχιοῦτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥιχεῦτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος *F.* male. e Ὠκοτάξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. f Λεῖρον] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *B2. P.* Reliquae Edd. θυγατρῇ.

63. Δικοδίφης] Ὁ συνήγορος, ἀπὸ τῶν τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λεῖρόν τινα ἐκρότουν] Ἦτοι γυναικεῖον κόσμον, ἢ ἐνδημάτων (2) ποίκιλον καὶ ἀνθινὸν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἰδιόνομα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ ἓν λειριόεσσαν ὄπα (3) Ὅμηρος φησίν. ἢ ὥσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδολεσχίαν λέγειν παρὰ τὸ δίεσθαι τοῦτο, εἰρῆσθαι δὲ νῦν ἔστι λῆρον τὸ τῶν ῥηλίων κόσμον, ὡς ἔστιν ἐκ χρείας καὶ παρέλκουσα. *V.*

Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνώτια. *V.*

68. Πέδας] (4) Φίλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχεον Ed. *Cler.* male.
(2) Ποικίλον] Παικίλον ante editum. *Salmas.* ποικίλην inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *J. F. R.*
(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *M. du S.*
(4) Φίλια] Ψίλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ὅτου ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἰκρίωμα. *Hesych. Poll.* *J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἰκρίωμα exponit *Hesych.* *F. G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀπελθών. *J. B.*

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux.* *F. G.*

59. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζε] Παρὰ τὸ ληκῶ, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. *J. B.*

Ibid. Ληκίνδα] Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ἤρχετο. *Hesych.* ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐῤῥιχιοῦτο σὺν γέλωτι τὸν ὀσφύν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥιχιοῦτο. ῥικνοῦσθαι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐῤῥιχεῦτο] An ἐῤῥιχιοῦτο? Placet. *F. G.* In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat : ἐῤῥιχιοῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsum ἐῤῥιχιοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ τοῦτον] An inustis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris*. *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* ψικίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλὶ. *J. F. R.*

Ibid. Ὠκοτάξις] I. e. ὁ ἀτελλαδίας, παγκρατιαστής. *F. G.*

Ὠκοτάξις] Corrige, ἀτοκότυξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *AE. M.*

Ὠκοτάξις] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laërt.* 5, 67. multis rebus firmat ἀτοκότυξιν, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut scitis, sine judicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi acciperem. Cognito autem, visibilem esse (adiri posse) *Praetorem, sumtis vestibus insuetatis* (novis) *boni stamini, calceis autem ingestis* (novis) *extuli me ipsum.*

10. *Deinde statim incido in facigerum & hierophantam & reliquos infanda* (sacra occulta, mysteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a quo tempore consecrati essent, anonymos esse nec jam nominabiles* (nomine suo appellandos) *qui sacro jam nomine gaudeant. Non novi, in-*

ἦν μὲ γὰ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης, εἶτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, εἴτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα [h] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅτι τὴν ἐχεγλωττίας, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ ὅτου ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

b Ὑποδήματα] Sic W. *Fl.* P. &c. Ἀποδήματα male *S.* sola. Et mirum quod Amst. non imitata sit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. *V.*
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀφ' ὧν ποιούσης τὴν γλῶτταν. *V.*

(5) Εὐπίστρια] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. *V.*
Ibid. (5) Εὐπίστρια] Λαμπὰ καὶ λεπτά. *V.*

tius est ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo scriptore usurpatum, ἀνακάταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. *J. M. G.*

67. Λιῶν] Intelligit γυναικείων ὤμων, παρὰ τὸ ἡδὺ πίνας. Ut quibusdam visum est. *J. B.*
Λιῶν τινα] Λιπόν τινα lego. *Hesych.* Λιποὶ τὰ περὶ τοὺς γυναικείους χιτῶσι κεχρυσώμματα. *F. G.*
Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. *Aristoph.* & *Pollux.* *J. B.*
68. Πίδας] Χειροψίλλια. *J. B.*
69. Ἐπιδύπτιος] *Ad repotia* vertitur. Verte: post coenam. *F. G.*
71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικόν. cum justitium est. *J. B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M. du S.*
72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriæ, τὴν ἀφ' ἧς ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. *J. B.*
73. Ἡμερόλεγδον ὡς] Ἡμεροδόγδα legendum videtur. vel ἡμεραλεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. *F. G.*
Ibid. Ὑδροπομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ πεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. *J. B.*
75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς *assus*, & *visibilis*. Jocus in ambiguo. *F. G.*
Ὀπτὸς] Idem, sed jocose apud *Athen.* 388. B. C. *M. du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. *J. B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum usi sumus. *F. G.*
Ἄχρηστα] Hunc soloecismum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M. du S.*
Ibid. Εὐπίστρια] Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λαῶν τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγεσθαι ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς εὐηρίους ὑφαντὰς σινδόνας. Hic fatuus εὐ . . . εὐ . . . elegantes calceos significans dixit. &c. *Casaub.* ad Athen. 188. *M. du S.*
76. Ἀφόρητα] Μὴπω φορηθέντα. *J. B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα; in perniciem abii. *Casaub.* ibid. *M. du S.*
79. Ἀρρητοποιοῖς] Τοῖς τῶν μυστηρίων τελεταῖς. De quibus locus alius dicendi. *J. B.*
80. Ἄγδην] Τακτικῶς. Vox Cretensis de qua vide Interpr. 12. tabul. *J. B.*
Ἄγδην] Obtorto collo, *par les epaules*. *F. G.*
81. Ὠνόμαζεν αὐτούς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὄντος ἦν τοὔνομα, ὃ μοι δίκαιος λέγειν ἐπίλειπει δὲ τὰ ταῦτα γράφοντα. *J. M. G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὴν Δευίαν· ἐκάλει δ' ὧν με τοὔνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκιραφείοις [b] ἐγκαυλικίδαλος ἄνθρωπος, τὴν αὐτολιχύθων, καὶ τὴν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κυρίων, ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδω-κεν ἀμυγέπη δίκην, ἢ λὰξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως [c] αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελεῖντι [d] καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περίδραιον ἐνπεδοκάκας, καὶ [e] ποδοστράβας, ἐποίησεν

quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est*, inquit, *in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praetor enim, licet segregare* (& subducere) *se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκιραφείοις] Σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαυλικίδαλος] Ἐγκαμψικίδαλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλούμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπόδ.] Καρποδ. W. e Ποδοστρ.] Παιδοστρ. W.

91. Ἀμυγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελεῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατιάν, ὑπερφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην λῦσαι γεννατότητα ἀφιεῖσας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περίδραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐπιχόρδιμα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πίτλασαι. οἷον τὸ (3) ὑποδαλλον ὁ πορδαλέον, ἃ δύλα πᾶσιν. ἀκροκυφὶς δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ὅτι σκοτίας ὕσης. Διοσχυρία δὲ, ἣ ὡς ἄν τις εἴποι διοχλοστύπ. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηχόησα. ἐκλὰξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλᾶν, οἱονεὶ λικνίζειν, ἢ βοᾶν καλῶν ὁ συνεπόφων, (8) ὁ λίχνος τοῦ λιχνοδυπίζειν ὠθισμός. συνεχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰχρᾶς τὸ αἰδοῖον τ' (9) πόσθης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινὶ. (10) σκοπάδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) Σκόπα ἔργον, τ' θεωνύμων γὰρ ὁ ὗτος ἀγαλματοποιός. *V.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Ἐπὶ τῶ ἰνιχημόνων (12) μεγάλως συμφορᾶς θαῤῥαλέως δὲ τοὺτας (13) ἐκδύντων λέγεται τοῦτο, ὡς ὁ τραγῳδὸς Σοφοκλῆς, ὃ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ὃν μὴ τὰ μὲν δίκαια ὁ τὰ σώφρονα λέγδν πατεῖται, κοὐδεὶς δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα (14) κηδεύει πόλιν. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M. Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλ.] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Ὑπόδαλλον] Ὑπόδυλλον M.
(4) Φῶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντ.] Παίζουσα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηχόησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὁ] Aberat ab editis, & καὶ δυπίζειν, pro δυπῶ. Mutavit utrumque *M. du S.*
(9) Πόσθης] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο θης Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοπάδιον] Σκοπάδιον Edit. *Clav.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκόπα] Σκόπα Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλως] Μὴν tantum conſpiciebatur in editt. quod ex compendio ſcribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐκδύντων] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδύντων. Item mox τὰτο correxit, cum legeretur τοῦτα.
(14) Κηδεύει] Κυδοῖ Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ὧν μι τ.] Loco non ſuo hic comparent haec verba; ſed ubi reponenda, mihi nondum conſtat: nec tanti hoc opuſculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκιραφείοις] Τοῖς κυβδυτηρίοις, ἀφ' τὸ σὺν σκίρῳ τὴν ἀφετρίαν ἔχειν. *J. B.*

Σκιραφείοις] *Heſych.* Σκιράφιον τὸ κυβδυτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαυλικίδαλος] Κίδαλον, κρόμμυον. *Heſych.* *F. G.*

Ibid. Αὐτολιχύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (conſuli poteſt *P. Colvius* ad L. 2. Floridorum Apuleji; ubi hanc vocem copioſe explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχίδια, καὶ πομφαλὰ εὐτελῆ. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἄλδηρον, τὸ ὡς ἔτυχε φορεθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοχίδιον. *Suidas.* *F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Heſych.* *Tertull.* *J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus curſorius, curſoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum ſint plurima loca, quae confirment *Hemſterhuſianam* ſententiam, de non notato ſub Lexiphanis perſona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diſerte enim *Pollux* 7. 93. αἱ ἐνδρομίδες ἰδιον τ' Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac ſ. 94. αἱ δὲ βαυ-

nervo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat.

11. *Me autem, Eudemus* inquit, *summo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέδυλλέ τε ὁ καχοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν.

I. Ἐμὲ δὲ, [f] ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μεσεγείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἐξαθλος ὤν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲ[g] πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μὲ-

μέ-

[f] Ἦ] Ἢν marg. *A*1. male. [g] Πιττῶν] Sic dedi ex *F. Fl.* & M. Πυττῶν Edd. cett.

βαυκίδες πολυτελὲς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *F.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux*. *Hesych.* vult βαυκίδες ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *F.B.*

† 90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἱμάτιον. *F.B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἰλλικτὶς ἀμφιμάσχαλος. i. e. tunica utrinque manuleata. ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. *F.G.*

91. Ἀμαγίδη] Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. *F.B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θαρσαλέως εἶπε. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ κυήσας. *F.B.*

Λὰξ πατήσας] *Gaignant un pied.* *F.G.*

92. Καὶ μὴν ὁ τῖος αὐλούμενος ἤδη ἵμαντὰς ἕλκει] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἵμαντὰς, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλούμενος, *hactenus vagans.* *F.G.*

Ibid. Τῖος αὐλούμενος] Λόγους βαλλόμενος. *F.B.*

94. Αὐλούμενος] Verti quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *F.M.G.*

Ibid. Ἐμπεδῶν] Δεσμῶτον. *F.B.*

Ἐμπεδῶν] Ἐν ταῖς πέδαις. *F.G.*

94. Ἀτιμαγελοῦντι] Ἐξυοριζοντι, ἀτιμαγίλος, dicitur taurus ὁ τῆ ἀγίλης ἐξοισῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγίλας, Grammatici: per καπρώδισμα & ἀβδέλλωσιν intelligit χοιρίδισμα & τραχηλόδισμον. *F.B.*

Ἀτιμαγελοῦντι] Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. *Theocr.* Hic εἱρκτικῶς positum est pro incarcerato, vincto. *F.G.*

Ibid. Καπρώδισμα] Lege καπρίδισμα. *F.G.*

1. Ἦ δ' ὃς] Pro ἦφι recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *F.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. *F.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Νικ. Δ. Χ. bis. *M. du S.*

3. Πολυνίκης] Πολλὰς νικήσας. *F.B.*

4. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro. F.G.* Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. s. χρυσοῦν σε ἑστῶσαν. ut alia similia omittam. *F.F.R.*

5. Τὰ μὲ πιττῶν, τὰ δὲ εὖων] Παροιμιώδης videtur. *F.G.*

6. Πυττῶν] Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui hoc faciat. Eudemus ἀνακάτεξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖειν quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσειν, πίττειν, πίττειν, *coquens* cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πιττῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὖων ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ἀνακάτεξις, aut etiam ἀποκάτεξις huc convenire possit. *F.M.G.*

Πυττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἰκανὸν γὰρ αὐτὸν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον. *Satis diu ante ipse hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *F.F.R.*

μέριόν τι καλὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῆς ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοχθίᾳ κεχθεὶς, ἀπήγξεν ἑαυτόν. καὶ, εἰ ἴστε, ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς ἀμβροχῆς, ἔπιπολύ τε ὀκλάξ προσκαθήμενος, [b] ἔπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βασκαλῶν, καὶ ἀμφικωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχὴς εἴη τῷ φάρυγξ. τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καλαχοῦν αὐτῆς τὰ ἄκρα [c] διεπίεσα.

tum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dii, nescio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque genicalatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τὸν καλαπύγωνα, καὶ λαικοχέαν, καὶ μύρτωνα καὶ χιοτρώκλαν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα [d] πεόδῃ καὶ πόδαρον τῶν μὴ προχείρων ἐπαχθεῖν. V.

12. *Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum mastrurbantem & lascive con-*

a Ἀπηγχόνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνισα M. *b* Ἔπινύσσων] Ἔπινύσσων W. *c* Διεπίεσα] Δίεσπα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. *d* Σχινοτρ.] Σχινοτρ. W. *e* Πεόδῃ] Πεοδὴ W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. P.*

22. Τὸν μύρτωνα καὶ * χιοτρώκτην] Τοὺς μαλακοὺς καὶ ἀκμῆτας ἔτως ἐκωμῴδουν. ἔτοι γὰρ χίον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τῇ μὲν προκάρᾳ ἐπαχθεῖν.

* Σχινοτρώκτην] Σχινοτρώκτην & μύρτωνα Edit. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la fête.* *J. B.*

11. Θεοχθίᾳ κεχθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρωθείς. *J. B.*

14. Ἐμβροχῆς] Ἀ βρόχῳ ἐμβροχὴ ductum est. *F. G.*

15. Ὀκλάξ] Homerica dictio de qua *Eustathius* & ceteri Grammatici, *ἐπὶ γόνυ κεκμηῶτος.* *J. B.*

16. Βασκαλῶν] Διαθρέψων ἢ βοῇ κολῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur neniæ. *J. B.*

Βασκαλῶν] Βασκὸς, ἰδὸς. βάσκαλος idem. βασκαλᾶν est καταμωμίζειν, μετ' ᾠδῆς κωμῳδεῖν. *F. G.*

Βασκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*

Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano *εἰ ψοφοδὲς εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ἐκπεφύκοιεν δύσκριτα, μήπως τὸ πολέμου εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθείη*, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter ἀμφικωδωνίζω dicunt esse *ἀντὶ τοῦ συστρέφειν.* *J. B.*

Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba. κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνητος qui exploratus non est. ἀμφικωδωνίζω idem. *Pollux.* *F. G.*

19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐκκειμένης pro ἄκρα πλάγιος fortasse. *F. G.*

20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συσχὴς τὸν φάρυγξα. Attamen pro διεπίεσα in MS. Cod. reperitur δίεσπα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *J. B.*

22. Λαικοχέαν] Λαικοπρωκίλον, λαικοκαλαπύγωνα. De qua voce *Aristoph.* Athen. lege *Hesych.* verb. λαικοτρίβων. *J. B.*

Ibid. Μύρτωνα] *Turpem illum & mollem*, sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ ἀκμῆτας: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικῶν αἰδοῖον, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* Lysistr. *J. B.*

23. Σχινοτρώκλαν] Τὸν χίον ἐσθίοντα, παρὰ συκῆν τῷ στόματι. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: *αἰδοῖον τὸν χίον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ὅπως τὸ λεβκαίνῃ τοὺς ὀδόντας.* Utuntur adhuc nobiles Hispani. *J. B.*

Σχινοτρώκτην] Lentisco dentes purgantem, i. e. detinsum. *F. G.*

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur *γύην, ἢ μαλάττειν*, ut *Hesychius* & Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii *ἀναφλῶντα* dicunt esse *γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς.* ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. *ἢ ἄκρον παραγόμενον ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχίστον.* Sic apud *Theophrastum* Charact. περὶ βδελυρ. ἀνα-

tractantem, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit *Endemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex jam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, & salvus eras; & nunc Theodorum* (Deodatum)*, aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-pugnans est Diana.*

13. *Bibimus ne igitur,* inquit *Megalonymus. Etenim lagenam haucce effoeti vini,*

25 δωνα αἰδηταί [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τ' θεὸν, ἢ δ' ὃς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δα-
30 μασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τ' κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἑλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ φανερῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τ' ναΐσκον. ἀνέθεσαν δὴ
35 ταὐτῇ τότε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτε χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλεμάχος ἡ Ἄρτεμις.

[i] Πίνωμεν οὖν, ἦ δ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτὶ [k] παρηβηκότος,

ἥκει

[f] Μὴ ἐῶν] Sic Edd. & M. Μὴ ἐῶν melius marg. *Ald.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & *W.* ubi σκοπαῖδειον. [h] Δαμασίας] Restitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. Bz. P. Fl.* Παρόβηκ. *J.* male.

31. Πολιὰς] Πέτωσιν· τὸ πολιὰς· αἰδοῖα γάρ ἐστιν. οὕτω ἡ πολιὰς, τὸ πολιόν. M.

39. Παρηβηκότος] Προσυπακουστέον οἴνου. *V.*

ἱματιόπωλας γυναῖκὶ ἰλλάβαις ἀναστρέφοντας διέζευκε τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χαμερπεῖν τὸ αἰδοῖον quam significationem sequutus est *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Aristophanes* ex quo *Hesychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῇ ὀσφρήσει ἢ τῇ ἁφῇ ἅπτεσθαι, ὅσπερ ἔοικεν οἱ τὰς ἴριδας ἀναιμάκτους. *J.B.*

Ibid. Παιώδη] MS. παιώδη. *J.B.*

Ibid. Πόδωνα] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλαὶ ad *Aristoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. Μὴ ἐῶν] An ναὶ μὴν ἔν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μὴ ἐῶν] Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μὴ ἐῶν] Non intelligo illud μὴ ἐῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. *J.M.G.*

26. Δικαλίς] Δικαλίφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ὁ μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. *J.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῦ Σκόπου ἔργου τῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] Τῦ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M. du S.*

32. Ἐπίνευσε] Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲ πρῶτον ἐμφοβία τὸ ἄγαλμα, εἶτα (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Aumonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Anto. van Dale* p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus; pro πίνομεν. *M. du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *J.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti, *F.G.*

ἧκω [a] ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρῆ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπυηδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κἀτά σοι τὴν παιδοβοσκὸν καλῶ ὅτι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὴν ποτὸν [e] συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· εἰ γάρ ἄκαιρον δήπουθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀθηκίσεως ἄκρου. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλοις συχνάκις, [h] λαληθιγάκη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐδημος, ψῦχος γάρ ἐστιν, ὀπτὴν τυρὸν καὶ ἁλμάδας ἐλαίας καὶ ἁπαλὸν τὸν ἐπιτήδειον ἐσθίειν, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀκράτου ποτηρίου ἐπιλαβέσθαι, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀναπαύσασθαι.

40. *vobis attuli, & caſei recentis mâſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum* (paedagogum) *contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam.*

14. *Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Atticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lu-*

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *F.* ſola. b Θριπηδεστάτοις] Sic *F. H. Fl. P.* &c. Θριπηδότους W. c Εὐπυηδάκωλα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυηδάκωλα Edd. Ἀπυηδάκωλα P. d Καρηβαρεῖν] Καρηβαρῆν Edd. priores. e Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμφον W. ſolus. omiſſo οἷα. f Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *F.* quae ἐνοινοφλύειν. g Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχθελεῖν *Fl.* & W. h Λαληθιγάκη] Λαληθηγάκη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) δρυπέτεις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποῤῥήγνυσι τὸ δένδρον, ἐὰν σκάζοντες ἄγωμεν. νόσους δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα σίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκορδυλημένων, ὃν λέγω τοῦτο καὶ (2) κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένου. ὃ ἐστὶ νῦν σωνήθεια. (3) χορδὴν λέγει. (4) παιδοβοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὸν πολλοῖς πίλοις πεπυκνωμένον. *V.*

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνηθήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. *V.*

(1) Δρυπέτας] Δρυπέπεις Ed. *Cler.* male. Ἔοικε λέγειν ἃς λέγομεν δρυπέτεις. Cod. *Abb.*
(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κροβυλείδη enim ante editum erat.
(3) Χορδὴν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὴν M. & Bt.
(4) Παιδοβοσκὸν] Παιδικ. antea editum, male.
(5) Συνηθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρήσομεν. ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *F.B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, ὥσπερ τὸ ῥύπτιον. *F.G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius*: Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* notr. MSS. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικέλλιν reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *F.F.R.*

42. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculcatis.* Dico ad *Pauſan.* *F.B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόβρωτον (leg. Θριποβρ.). Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *F.M.G.*

43. Νόσους] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νόσοις, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *F.B.*

Νόσους] Alias κολυμβάδας. *F.G.*

44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, figillatis. ἤγουν λίθου. *aſper.* *F.G.*

Ibid. Ἐμπυηδάκωλα] MS. Regius εὐπυηδάκωλα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. *F.B.*

Ἐμπυηδάκωλα] An ἐμπυηδάκωλα; a πύηδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *F.G.*

Εὐπυηδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυηδάκωλα recepimus. P. vero ἀπυηδάκωλα, nec ipſum ſpernendum. *M.du S.*

46. Κρω-

lubentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum : & calefactus lubentius audirem mannſapientes illos , & tibicinem, & barbiticinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Eudeme , indictionem* (ſilentium) *nobis injungis , quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit , & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti , ac ſi quis trium velorum onerariam navem , ſecundo navigantem, ſinuatis velis ſcaphae , felici curſu per ſummos fluctus latam , dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus , aut habenis ferreis , & compedibus navium , comis retrahat impetuoſum illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur , inquit ille , tu quidem , ſi volueris , na-*

.μῶν, κρύῳ γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲ χειμοθνὴς εἰμὶ, ὦ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκροῖμι τ᾽ ἰ χειροσόφων τούτων, τῆ τε αὐλητῆ, καὶ τ᾽ βαρβιτῳδῆ.

Τί ταῦτα ἔφηδα, ὦ Εὔδημε, ἣν δ᾽ ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ὑπιτάττεις ὡς ἀτόμοις ἔσι, καὶ ἀπεγλωτίσμενοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττα τά τε ἥδη λογᾷ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαλας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον κ εἰργάσω με, ὥστε εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ἐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένῳ τῆ ἀκατίῳ, εὐφορῆσάν τε, καὶ ἀκροκυματῆσαν, ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῆ δρόμῳ τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τ᾽ εὐνεμίας. ἐχθῆ, ἦδ᾽ ὃς, σὺ μὲ, εἰ βέλει, πλεῖ

ᵗ Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. ᵏ Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾷ] Ἀντὶ τῦ λόγειν ἐπιθυμεῖ. *V.*

70. Εὐφορῆσαν] Ἀντὶ τῦ (6) εὐφορῷ τῷ πνεύματι φερομένῳ, ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν ἴστ. (7) διαλωβωμένους· ἕκτορας δὲ τὰ ἰσχάδας τὰ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροδέτους (8) φασί. *V.*

(6) Εὐφορῷ] Φορῷ tantum Ed. *Clar.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διολισθαίν.] Διολισθὶν.... male legebatur in edit.
(8) Φασὶ] Sic dedi ex C. *Alb.* Φησὶ V.

46. Κραυολάδη] Ὁ χόρδων τὸν καλοῦσι. *J. B.*

51. Συνθλίσομεν] Συνφλυαρίσομεν. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ᾽] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνοινοφλύειν] Quidam interpretantur εἰ οἶνῳ φλυαρῶν *tenir table* , ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν εἰ τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Λαλαθιγάνη] Παρὰ τὸ λάλος, ἴθμαι, & γάνος. *F. G.*

Λαλαθιγάνη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλαθιγάνη , nec vidi , qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo , puto , nimiam audaciam noſtram accuſabit , ſi dicamus λάλος θηγάνη legendum, ſolo ι in η mutato, quod jam Luciani aetas , nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Συλφοροῦτι utitur θηγάνῃ Sophocles , cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notarat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς φασκάλαι. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρόσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾷ] Τοῦτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut M. Felix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλανίψων] A καλανίφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλανίψων ἀπὸ γλώττης] Illud , credo , apparet hic qui Homerum legerunt , καλανίψων hoc non a καλανίπτω derivandum , quod *fecere* , qui *abluturus* reddiderunt , ſed a κατανίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora , ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν : ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius , qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορῆσαν] Φορῷ ἢ ὑρίῳ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκροκυματοῦσαν] Μετρίως τοῖς κύμασι διαλιθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τῆ ἴσχυος. leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ χ' τῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, οἶνον ἅμα, ὥσπερ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τ ἀκρωρανίας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τ ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τῦ ἀνέμυ καλυρυμένην.

75 *viga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

80

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες ἡ ποτῦ ἡ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, ἡ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, δεδιομβέμβως ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπήει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέησά σε τ κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπλοκότα, ἡ νοσοῦντα νόσον τ μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

Ζητῶ ἓν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, ἡ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπυ καλακλείσας εἶχες τοσῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲ αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορωρυγμένα πυθὲν ἀνασπῶν, χ' τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήλλησάς

17. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

a Ἠλέουν] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλίγων male *El.*

75. Πλεῖ ἡ νεῖ ἡ θεῖ] Πέτασαι τῷ παλαιδείμονι * τὰ προστακτικὰ ταῦτα· ἡ πλέον ἔτι τὸ ἀπὸ τ ληθθύσης εἰκόνος τ τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. διηνύει γὰρ ἀπὸ γυίτου, † ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατευρυμένω] Καὶ τοῦτο πέπαικε λοπεσκοπικῶς ὡς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο ἡ κατὰ τῦ φορτικοῦ τὸ καλευρυμένη. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τ, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. *V.*

* Τὰ προστακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προστακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in edit. addidit *M. du S.*

77. Ὅμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκραι vel *Φάλακρα* speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* F. G.

80. Καλευρυμ.] Id vitium est, quod *Philostratus* λόγων ἰδίαν κατεγλωττίσμένην vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατευρυμένην] Ut caetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere καλόζηλα sunt; ita hoc praesertim : κατευρυῶσθαι est *permingi*, sed de nomine οὖρον & οὐρῶ dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκφυσις, ἰχθύδιος, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob caussam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

μυ, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, ἢ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθῆ εἰπὼν, ἔπαυσέν ἄν σε ὑδέρῳ μὴ ἐχόμενον, ἢ νῦν τῇ πάθει ἀλαζονεύεσθαι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δοκοῦντα, ἢ εὐρωστίαν οἰόμενον τ' συμφορὰν, ἢ νῦν μὴ τ' ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων δὲ πάχεις, νῦν δὲ τ' πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον.

18. Ἀλλ' εἰς καλὸν ἥδ τυτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τ' ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τύτῳ ἐγχειρήσαντές σε, ἢ ἀλαλεχθέντες ὑπὲς τ νόσυ, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, σωτὸς γὰρ ἀνὴρ, ἢ πολλὺς ἤδη τοιούτους ὥσπερ σὲ μεμανεῖς καὶ χορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, ἢ τυτονὶ Λεξιφάνην τοιοῦτον ἑταῖρον, ὡς οἶδα, ἡμῖν ὄντα, λῆρε δὲ πᾶν, ἢ ξένῃ τοι τινὶ φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, ἢ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἑνίγε τῷ τρόπῳ.

19. ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς σαφῶς μακκὸς, ἢ ἄνδρας

b Εἰργασμένον] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male ἐργασμένον, ne Fl. & H. quidem exceptis. c Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. B2. & M. Εἰκεῖον male J. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. d Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἰδὼς ἢ νῦν τυτονὶ Σώπολιν ἴσχομεν. ἐ γὰ ἂν ἡμιμανεῖς ἓ χορυζῶντας (μικρὸν γὰ τῦτό γε) ἀλλ' ὑπερπλήκτους ἓ λιμοφάδεις ἄλως, τοῦτο μὲν περὶ μαλαχείων λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἐσπαίλο ἄν. ἀ ἢ χαλεπῶ ἢ δυσμιλιχιώτυ ὅσα γε τὰτ παρόντας καινότητ@ ἐπεβάλλο ἄν. πῶ γὰ ἂν τοσούτου εὑπόρησεν ἀλλοδόξου; τίνων Οἰταίων ὀρῶν, τίνων Ἀστικόρας ὀρεσιδίων ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; ἢ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας ἓ πέτεσθαι ἂν παρεχῶν ἑαυτοὺς ἐφεδδωκόμενος; ὕτινας ἀπάντων καθαιρόμενος καταδιωκόμενός τε, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν ἔτ' ἀπ' αὐτῶ@ ὡς σώσειν ὑμενουμένων. ἐχ ἕτως ἐπάμιλλον οἶσθαι φαῦναι, ἀλλ' ἐὸ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθ. τὸ τῦ ‡ Ὁμήρου ἐσως ἐξ ἀρχαιότης ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ τόμον ἐφερομένου. ἡμᾶς τοι πατέρων μόνῳ ἀμύνεσθαι εὐχόμεθ' εἶναι. εἰ ἓ ἀληθὲς μὲ, ἀπὸ τὸ χρώσεως δὲ. M.

26. Μακκὸς] Μακκῶν τὸ μυραίνιον. Ἀσκὸν ἢ γένος γωνὶ ἐπὶ μυρίᾳ ἀμβαλλομένου. ὧ φασιν ἐνσημαινομένῳ τῇ αἰκίᾳ ὡς ἑτέρῳ ἀμαλόγεσθ. ὅθεν τὸ ἀσκίζεσθ περὶ τῶν λελύχθαι ἀπαιῶν ἓ μυαινῶν. G.

‡ Ὁμήρου] Il. Δ. 405. M. du S.

99. Ὅλου] Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νόσῳ ξυνόντα] Ita συνῶσαι λιμῷ fame laborare, supra in Phal altero, §. 8. ξυνῶσαι πενίᾳ. Tim §. 12. De permutatione autem τῷ σὺν & ξὺν merentur videri Cl. Hemsterh. ad Jul. Voc. §. 9. Quidnam Lucíano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. F. F. R.

26. Μακκὸς] Μάτλω ἀκούω. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui in-

ter-

ὁρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλιθογνωμεῖν οἴεται, καὶ τὸν τοῦ Μνησάρχου τοῦ Σάμιον, [c] σιωπὴν καὶ γλωττάργιαν ἡμῖν ἐπιβάλλει, ἀλλὰ μὰ τὸν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τῷ γρῦ κἀγὼ τῷ [d] φνεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι [e] οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ κἀγὼ ῥιναυσήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμήσεσθαι ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι ἐπὶ τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι συνθάνομαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτῃ νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνω αὐτοῦ, ἀλλ' ἄβατόν ἐστι.

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καλαλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν ἀμαλέγει, ἀμαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρ. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. b Ὀλιθογνωμεῖν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμονῶν. c Σωπὴν] Deeſt in *Fl.* d Φνεῖ] Φυεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνῦ M. e Οὖν] Γοῦν W. f Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν σιγητικὴν σιωπήν. ἐπιτηδὲς δὲ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὴ τῇ αἰδησιμοπαθείᾳ, ἀναίσχυντον εἶπε, ἀμαθέλλαν τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν καλοκἀγαθιῶν ἡ συνήθεια οἶδε. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπείγομαι. καὶ τοῦτο δὲ ἀμαθέλλαν τίθεται τὸ χρυσάμβυκον. τὸ γὰρ ὀττεύει ἐπὶ τοῦ * κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥιναυσήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐπαίων γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ ἀμαθεμφῶν τινῶν. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίχυσιν τοῦ καταμηνίου πάσχουσαν. *V.*

* Κινεμένου] Edita κινμένου. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὸν μαντικὸν φρενῖτιν, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit καὶ ὥσθαι πεφρενωμένους ὀλιθογνωμεῖν οἴεται. Cætera communia ſunt. *J.B.*

31. Χρῷ ἐν τῷ φνεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Græcos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) *G.C.*

32. Φνεῖ] An κνῦ? *Heſych.* κνῦ· τὸ ὀλίγιστον. *F.G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo*, *ominor*. Heſych. ὀττεύει, πλησιάζει. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτὸ. *F.G.*

34. Ῥιναυσήσειν] *Iraſci*. Martial. *Fumantem naſum ſi vis tentaveris urſi.* *F.G.*

Ῥιναυσήσειν] Verbum ῥιναυσήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐτὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant naves*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J.M.G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δ' ἐνομαλοθήρας ἐστὶ σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἴφη γυναῖκα, ἧς ἐπεχρίσθη ἐν τοῖς γυναικείοις. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαρσίαν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte atribilario cuidam. hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. Ea obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

ὡς δή τι μέγα ᾖ, εἶτι ξενίζοι ἢ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παραχάττοι. ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ χὠ θεὸν ἅμα, τὸ χολερικόν τι φάρμακον τουτὶ κεραμάβῳ ἐπιπιεῖν, ὡς ταχὺν ἐμέσειε. φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς. ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνε, ταυτιὶ τῷ φαρμάκῳ. δέδοικα γοῦν μὴ τὸ πῶμα γένοιτό μοι τῶν λόγων τὸ πῶμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίης, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδὲ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίθυόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

g Ῥᾴων] Sic W. cum jota subscripto. sine eo Edd. *h* Πῶμα] Κῶμα W. & *Fl.* *i* Φρονοίης] Nihil hic mutare *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *k* Ἐγγαστρίθυον] Sic Edd. quod *J.* pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ θυὸν exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίθυον; sed adscriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὁ δὲ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' ὀλίγον φθέγγεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶττων ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi γλῶττων pro γλώσσων dici; jam γλῶττων ipse ait & c. 25. &c. Si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid. nost. *Hemsh. ad Jud. voc.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλώσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pseudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhetor. praec.* c. 16. ubi γλόττης. ut alia omittam. *J. F. R.*

57. Ῥᾴων ἴσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾴων ἴσῃ signif. *sanaberis, melius te habebis.* Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. ἔπειτα ῥᾴων ἔξει (ἡ γυνὴ) καὶ μυριάκις πίῃ τῆς Φαρμάκου. Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Cels.* praef. p. 10. *J. F. R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euricleem*, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμησάμενον τὴν Εὐρικλέους μαντικὴν καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς καμωδικὰς πολλὰ χἀιδόμαι.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo arioli ἐγγαστρίται & Εὐρικλίται vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G. C.*

Ἐγγαστρίθυον] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. *F. G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a *Vossio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9. A. Καὶ τοὺς ἔτι νῦν ἐν ταῖς πόλεσι τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίθυον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστριμύθου concinnavit ἐγγαστρίθυον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. *J. M. G.*

Ἐγγαστρίθ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστρίμυθον; meritoquidem; sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod.* Misc. IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr. Epidem.* ε. adfert: καὶ ὅτε τῇ γλώσσῃ ὀκνηρόφωνοι, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρόμυθοι λογόμβραι. Quod *Galenus* edisserens ait: ἐγγαστρίμυθοι, αἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμβραι, ἀφ' οὗ δοκεῖν ἐκ γαστρὸς φθέγγεσθαι. *Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὅς, ἢ ἀμηγέπη, ἢ λῶστε, ἢ δήπουθεν, ἢ συνεχὲς τὸ ἅτλα. βίασαι δ' ὅμως, ἢ κάθες εἰς τ' φάρυγγα τὼς δακτύλως, ὐδέπω τὸ ἵκταρ ἐμήμεκας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, ὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, ὐδὲ τὰ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεσή σοι αὐτῷ ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ ἢ κάτω ἀπα-χωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν [b] σιληπορδία, μέγαν τ' φόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη γε καθαρὸς οὗτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμύηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μὲν τοῦτο, ὅπως ἀνδιδάξεις αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κᾆτα. Tum post illa, ἢ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λῶστε, & δήπουθεν, & frequens illud ἅτλα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἵκταρ evomuisti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ πρῶτα· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγου, καὶ τοῖς πλήθεσιν

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Actuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιληπορδία] Ex W. & *Schol.* Σιλλαπ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. d Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. sine augmento Edd. priores.

72. Ἵκταρ ἐμήμεκας] Πλείστοις τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσμης * διατανύεσθαι. *V.*

76. Σιληπορδία] † Σιληπορδῆ πᾶρε Σώφρων τὸ τρεμεῖν καὶ ἀφρίσσειν. ἔοικε δὲ ὑπὸ ἀπὸ τ' λάξεως εἰπεῖν τὸ παραφθαρὲν αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν δὲ λέγῃ τὴν ὑποψίαν τ' λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύτας ‡ φορεῖν, εἰκάσαιμεν αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ εἰπεῖν § τῷ λύσπτοῦσαι ἤδη τ' ὄγκου ἐπάγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ λυσθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τ' φόφου ἐμπίπτειν ἔσεσθαι. *V.*

* Διατανύεσθαι] Sic etiam C. *Abb. M. du S.*
† Σιληπορδῆ] Σιληπορδῆι M.
‡ Φορεῖν] Sic restituit *Silan.* Nam φορῆν habebant edita.
§ Τῷ ὑπουσ.] Τὸ ὑπουσ. M.

nis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engastrimythum* cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. *Pollux:* καὶ εἰσιόμαντιν Σοφοκλῆς, τὸν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Aristophanis* in fucis commentator, ἔστι δ' ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύόμενος διὰ τὸ ἐνυπάρχειν αὐτῷ δαίμονα. *Plutarch.* περὶ τ' ἐκλείπ. χρήσ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους εὐρυκλείας πάλαι, νῦν πύθωνας προσαγορευομένους, &c. Subjungit ibidem facetam historiam, quomodo ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut inseratur. *J. F. R.*

67. Μῶν] Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam a *Cressolio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἅτλα] Sic supra 5. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἄτλα non ἅτλα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἅτλα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. e. *pandiculari.* *F. G.*

73. Τευτάζειν] *Hesych.* Τευτάζοντες, πλανώμενοι. *F. G.*

76. Ἡ γοῦν σιληπορδία] Scribendum puto σιληπορδῆα per unum λ. sic certe apud *Hesychium*, Σιληπορδῆν

omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores tranſi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

εὐθυμεῖν, τὰ μὲ τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ [e] ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνούς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφείς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν χαμρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ἐκ γὰρ τούτων ἄπαιστα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν χοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὸ ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ παιδευθεὶς μεταμανθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἀφ' ἑνὸς στόματος ἐπὶ τῷ [f] χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἕσῃ, Ἕλλην καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸ μηδὲ [g] βαρβάρων ἐν τοῖς ἀσαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χείρονος marg. *AIW.* g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιλληφοδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιλληφοδία & Σιλληφοδῶν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ὑποφορὰν τοῦ λέξεων ἐ τὸ μάγα ἐπὶ ταύτας φορεῖν. Emendo φορτεῖν. *F.F.*

Ibid. Σιλληφοδία] *Heſych.* Σιλληφοδῶν, σιδηροφοδῆται, σφηκιῶν. ἀφορίσασθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. *F.G.*

84. Προσδοκοίητε] An προσδοκοίητε; *F.G.*

Προσδοκοίητε] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προοδ. *M. du S.*

Προσδοκοίητε] Vulgo editum προσδοκοίητε, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adſentitur, etſi ſupra in *de Salt.* ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *J.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν cum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine *jota* ſcribere id ſoleo, quando pro καὶ ἐὰν poſitum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούσωμαι. Idem III. p. 118. ἢν κἂν τῷ αὐλῶνι στῇ. At ubi pro καὶ ἂν ſumitur, differentiae cauſſa jota addo. *J.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes *quae a lutifigulis ad forum finguntur.* Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* *J.G.*

5. Μεταμανθάνων] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *J.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *J.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ἀλίγου πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περιοδεύειν ἐκεῖνα, ὅσα φῶν, ἀλλὰ τὰ μὲ τοιαῦτα καλαπατῶν, ζηλῶν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν ᾠδαδωγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀκμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ χρὴ τῶν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

Καὶ ὁ τύφος δέ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἂν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνό γε μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι ὃ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένων, ἔπειτα καλλωπισμοῖς τοῖς ῥήμασιν, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἁρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ ᾠδαδύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τὸ

mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa consecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua ac muleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es.

24. Tumor vero & jactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & insectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans invenieris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum judicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur plane necessarium non

a Ἀνεμῶναι] Et sic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P.* & *S.* Ἴεσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρεσκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τῶν Πλάτωνος Δημοσθένους δεῖ παρελθεῖν. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγέλματων, ὅτι Πλάτων τὸν Ξενοκράτην, βαρυτέρᾳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκαλεῖτο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophistæ passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat eos esse evidentem discipulorum perniciem. *G. C.*

13. Περιοδεύειν] Interpretantur *depascere*: neutrum bene percipio. Suspicor περιεῖναι fuisse, quod studium & curam intentiorem significat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis posterioris ν in ο transire. *J. M. G.*

19. Χάρισι] *Hesiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati tristiori idem Plato suasit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Casaub.* notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, ᾧ μόνῃ θυτέον τὴν ἀλήθειαν. *Συγγρ.* c. 39. *M. du S.*

22. Λαρυγγίζων] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad scribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρεσκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipsa *Fl.* prave etiam *Typ.* c. 21. scribit. *M. du S.*

Προπαρασκευασμοῖς] Edit. vulgo male προπαραγγελμασιν; sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat *Jensius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *J. F. R.*

35. Θὺ μιλητε] An θημάλωτε; i. e. *tarvum*. *F. G.*

Οὐ-

non ſit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid ſignificaret ſcires, projeciſti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obſtupeſcebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: ſed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos riſere.

25. Maxime autem ridiculum illud eſt, quod, cum ſuper omnes eſſe Atticos poſtules, & ad antiquiſſimam rationem linguam expoliiſſe, tamen talia quaedam, potius vero plurima immiſces orationi, quae neque puer modo diſcens ignorare poſſit: ut illa, quid putas? terram mihi hiſcere optabam, cum audirem te, ſpecimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δυλάρια autem etiam mares pediſſequos appellares: quae quis neſcit, χιτώνια mulierum eſſe veſtitum, δυλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale eſt ἵπτατο, & ἀπαντώμενος & καθεσθεὶς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico ſermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata ſcribentes ad quae gloſſario opus eſt. Tua vero, ut pedeſtria metris com-

μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τοῦ παρακειμένου. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τῆς ξένης πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέρους, καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι Ἀττικὸν εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπακριβούμενος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει σε ὑπ' ἐμοῦ δύναι μηχέμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὴν ἀνδρεῖον ὥς λέγεις· δυλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τοὺς ἀκολούθους ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆτος, δυλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων σαφέστερα, οἷον τὸ, ἵπταλο, καὶ τὸ, [d] ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ [e] μέλιτταί ἐστι τῶν Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς [f] δὲ οὐδὲ παιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πρὸς μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαντόμενος W. e Μέλιτται] Sic Edd. & M. f Δὲ] Abeſt a Fl. & M. Adeſt in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde ſpero, me aſſequi poſſe quid haec ſibi velint, cum jam tum vulgo ignorarentur. Equidem cum apud *Heſychium* inter gloſſas ac difficiliora referatur μάλ' ὄπα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque leviſſima mutatione legendum ſit ὃ μάλ' ὄπα. Verum abjeci ὑφημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸ & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπερατθίζουσιν] *Philoſtr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδίων ὑπόκρισιν — ἃ καλλιγλωττισμένων, καὶ ὑπερατθιζόντων. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticiſmi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; ſolet autem ſaepe in difficilioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te oſtentantem audiens, quomodo putas optaſſe me terra obrui, quum ſcilicet exiſtimares* χιτώνιον &c. Luciani ſunt haec. *F. G.* Vertebantur olim: *qualia ſunt illa* πῶς οἴει; &c. Sed peſſime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι μηχέμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem eſt ἱμάτιον ἀνδρικὸν. *Heſych.* *F. G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μέλιτται] Ne Lucianus ipſe aut ejus larva peregrinum ſe prodat, lege μέττικα. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξενικῶς & inuſitatis verbis ſcribentes. ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων οὐ μὴ τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ ἀκύρα ἐστὶ, τὰ μὴ τοιαῦτα γλῶτταις καλοῦσιν. *A. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philoſtratus*, ut ſupra viſum eſt hac Diſſert. c. 17. λόγων ἰδίων καλλιγλωττισμένων vocat. quod ex *Suida* & Ariſtophanis *Scholiaſte* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαχοῦ γλωττικῶς μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις παρεξάλλειν, καθάπερ ὁ [a] Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, ἢ ἡ τῆ Λυκόφρονι Ἀλεξάνδρα, ἢ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερον· ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, καὶ μεταμάθῃς, [b] ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτῆ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν καὶ λοιδορίαν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄγνωστος ἢ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

---

[c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ. EUNUCHUS.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. PAMPHILUS.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοῦτο δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸ γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνόν ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵα δίκη δι-

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

[a] Δωσιάδου] Ex emend. *Solani* Δωσιάδα Edd. priores & M. [b] Ἄριστα] Καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit W. [c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *F. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiadae ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G. C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Loid.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Croze.* *J. F. R.*

59. Λυκόφρονι Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀκούειν χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles.* *J. B.*

Ὅλας ἀμάξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οἷγε ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀκούειν, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis hujus origo [ἅμαξαι βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

καζομένη παρεγενόμην, Φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, Φιλοσοφοῦντας διαφέρεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καθεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνεῖστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορεῖντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταιοι, καὶ σοφώταιοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' οἷς ἄν τις ἡδέσθη, καὶ μέλων τι φθεγξάμενος, ἢ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμην. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεχινηκὸς εἴη τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ὑπερβολικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οἱ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ἅμα τι παίζοντες, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκούοντας εἶναι, ὑπερβολὴν ἀλλήλους, ἀφ' ἧς παροιμία, τὰ ἐξ ἁμαξῶν. ἔστω δὲ ὃ ἐν ὀλίγῳ ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι. * παρακολουθῆσαι τῇ εἰωθότι, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονεικοῦντες. V.

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρακολουθῆσαι] Ita dedit *Salm.* pro vulgato παραπολουθῆσαι.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expressêrunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J. F.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lect. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J. F. R.*

23. Ψηφοφορεῖντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καλαβὰς. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορεῖντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J. F. R.*

31. Συν-

ΛΥΚ. Συντέταχ) μ̃, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ὑ φαύλη χτ' γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, χ̣ Πλατωνικοῖς, χ̣ [a] Ἐπικυρείοις, [b] ἔτι χ̣ τοῖς ἐκ τ̃ Περιπάτυ, τὰ ἴσα τύτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντ@ αὐτ̃ τιν@, ἄλλον ἀντικαθίσαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τ̃ ἀρίστων. χ̣ τὰ ἆθλα, ὑ βοείη τις ἦν, χτ' τ̃ ποιητ̃, οὐδ' [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι χτ' τ̃ ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτ̃ ἐναγχ@ ἀποθανεῖν, τ̃

3. LYC. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab imperatore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi iſta, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικυρείοις] Ἐπικουρίοις W. b Ἔτι χ̣] Ἔτι δὲ χ̣ W. c Ἱερήϊον] Sic P. ſola. Ἱερεῖον cett. & M. d Μύριαι] Μυρία male L.

39. Κατὰ τ̃ ποιητ̃ν] Ἐκ τ̃ Χ. τ̃ Ἰλιάδ@ τοῦτο. G.

31. Συντέταχται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philoſtr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philoſtratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philoſopho? *F.G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ἐκ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et ſic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεσταμένος. *Dionyſ. Perieg.* de ſitu Orb. verſ. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιον εἶεν ἀμοιβήν. Sic ἐκ τινος παθεῖν pro ὑπὸ, *Long. Paſt.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes.* Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes e ſenatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J.F.R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De ſalariis rhetorum vid. *Gronov.* P.V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H. S. f. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. *J.M.G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τ̃ ἀρίστων] *Philoſtratus* quidem Herodi eam poteſtatem a Marco cum primum conſtitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaereſio de philoſophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τ̃ ποιητ̃ν] Carmen eſt *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus eſt:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.
G.C.

Κατὰ τ̃ ποιητ̃ν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ' ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit θεῖον. *J.B.*

Οὐδ' ἱερήϊον] Il. X, 159. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον ἐδὲ βοείην, Ἀρτύσθην, ἄ, τε ποσὶν αἰθύσσει γίγνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* ſatis firmant interpretationem noſtram ἱερήϊον, quam *porcellum* reddidere alii. *J.M.G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etſi nihil intereſt quomodo hic legas, Ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noſter. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* eſt; at quum verſus non ſit, dices ad rem non verba reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. *J.F.R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano ſummam tradit *Philoſtratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲ Πλατωνικούς, χ̣ τοὺς ἀπὸ τ̃ Στοᾶς & τὸν Ἐπίκουρον, χ̣ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξε ὁ Μάρκ@ τῷ Ἡρώδῃ κρίνειν. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Veſp. c. 17. *Primus e fiſco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τὸ ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, ° γελοῖον ἦδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, χ ἱερῶν πατρώων, χὴ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν χ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν χ τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φα-

° Γελοῖον ἦδὲν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Athenienſibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse*, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. „ Μυρίαι autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatianus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo ampliorem eorum modum agnoscit. nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας „ δραχμὰς, sed μυρίας ἐ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? An τετρακοσίους (mendam ei vo- „ ci subesse oportet, L. πεντακ——.) pro ἑξακοσίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Philostrati? .... Sed nullis correctionibus opus. Pu- „ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Phi- „ losophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum „ tamen darentur μυρίαι ἐ δισχιλίαι. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excur- „ rentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exem- „ plis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". Μυρίαι δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius*. p. 54. Cl. *Dodwellus* diss. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἄθλα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellips. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνοις. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλη ἀπεσκώπτει, qui pecuniam efficit μόριον τ εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. supra de *Salt.* §. 70. *M. du S.*

φασὶ γὰρ ἓν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγί-
γνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ
μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸ ἐπιτάφιον τοῦ τεθνεώ-
τος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν
οἱ ἀμφήριστοι αὐτῷ, Διοκλῆς τε ὁ πρεσ-
βύτης, οἶδα ὃν λέγω, τὸ ἐριστικὸν, καὶ Βα-
γώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν
λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν
ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι
τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἰ-
χέτο· καὶ μὰ [a] τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν
ἀμείνων ἦν.

Τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο προέ-
στη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι
τὰ αὑτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ
διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ·
καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε
τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυ-
κῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου
μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ
δικάζων ἐτύγχανον, ὅπου τῷ τοιούτῳ τὸ
πλεῖον ἀφαιροῖμι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον
βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς
προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νί-
κῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν
τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μοι εἶχον βλασφη-

55. Aiunt ſcilicet iſta, & ex patria diſciplina bellum ab iis geſtum eſt.

4. Quae autem poſt conſecuta ſunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles ſenex, noſti quem dico, contentioſum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonſtraverat, ſeque Ariſtoteli ejusque ſententiis addictum eſſe. Et ſane neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo cauſſae huc evaſit. Diocles omiſſo oſtendere ſua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquiſivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis verſari illis circa hoc potius debebat. Equidem ſi judex eſſem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior ſit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re ſuffragantem tibi habes. Cum vero ſatis ha-

[a] Τὸν] Τῶν male *J.* Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλη ἀναπεμπόμενος, ὃς ἐν τῇ ἐκτῇ εὐτεμίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. *V.*

60. Ἀμφήριστοι] Ἐπιφιλόνεικοι. *V.*

* Ἀριστοτέλη] *Solan.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, ſine auctorit male. Nam etſi utrovis more dici poteſt, ut vid. ad *de Salt.* §. 21. verſ. 23. in Ἀμ, tamen Ἀριστοτέλην uſitatius quam Ἀριστοτέλη. Vid. *Diog. Laert.* L. V. 3. f. & 8 m. & 10. Διμοσθένην. Q. amvis ibidem 12. Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accuſativo caſu occurrat. *J. F. R.*

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta eſſe credam, facit hoc poſterius, quod omnium Eunuchorum commune eſt. *M. du S.*

61. Βαγώας] Barbara lingua ſignificat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. ſervum puellae cuſtodem *Bagoum* appellat: *Quem penes eſt Dominam ſervandi cura Bagoum.* *G.C.*

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. ſic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. *J. F. R.*

84. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas eſſe.* Quam poteſt quaeſo ſententiam habere illud ineptiſſimum Benedicti principium? Longe verius ac manifeſtius Eraſmus *nefas eſſe vel cogitari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorſus eſſe nefas eum id velle. *J. G.*

88. Ἱερῶν

haberent conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, iniqueque facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, addu-cebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

μιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγόᾳ [b] μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, ἢ τὴν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνοῦχω γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτῶν, καὶ περιρραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτε ἄνδρα ὅτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῂς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τὴν δόξαν ταύτης καταγορίας ἀκούων. τί δ' ἂν Ἄτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἦγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) πάνυ πολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἱδρῶτα φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, ἐδίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἃς καὶ γυναῖκες μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνη-

b Μεταποιεῖσθαι] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* *c* Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *J.* male. *d* Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίας *J.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & *M.* *e* Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

85. Μεταποιεῖσθαι] Ἀντιποιεῖσθαι. *V.*

88. Ἰερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* de re asserat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

91. Δυσάντητον θέαμα] Vid. *Thes. Cr.* II. 509. & nostrum Ἔρωτ. c. 39. & Ἀντιφρ. c. 17. *M. du S.*

11. Ἀσπασία] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit *Eik.* c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster *Eik.* c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλία] Vid. *Loid.* Diction. & *Plut.* Pericle 300. *M. du S.*

συνηγορήσασαι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῆς, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καὶκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ πρεῖπν, καὶ τὸ ὁμοίων μελεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, ὑ καλαπλαγεὶς αὐτῆ τῷ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας ἃ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] ἃ πρὸς ἐκεῖνον ἔτι τε Στωϊκῶν ἃ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

gelia, quae causſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ ἀγαθὴ καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὅτι φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ τῷ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῆς βακήλου χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ καὶ

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πελαγόνων τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ πρεῖν] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν ſine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & *P.* notat *M. du S.* e Ὄν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὼν *Vorſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. g Ἀξιῶν] Nil mut. *F. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Συναικώδης] Ἡ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον. *G.*

33. Βακήλου] Βακήλου μᾶλλον, οὐδετος, * γυναικώδης. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide *Δήμων. c.* 13. & *Xiph.* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lect. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. du S.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημαϊκὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *F. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *F. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vitt. Sophiſtarum I. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνας. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *F. F. R.*

15. Εἴπερ ἦν ἃ τὸ ὁμοίων μελεποιεῖτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάλιστα ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ πρεῖν, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar , quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente , Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri , atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum , Atarnensem tyrannum , usque eo , ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent , lepide hoc , ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πειρᾶσθαί πώλε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι [i] ζῷον εἶναι καὶ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

Τοῦ δὲ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὸ γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὸ τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστότελης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλον, οὐδὲ ἁμαρτολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέχεσθαι δυνάμενον, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῷον] Ζῷον W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. P. H. Ed.*

42. Εἶθ' ὁ Ἀριστότελης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum , non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ ἀξιῶν] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson* , Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse , non modo quia ab καί τινας , ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καί τινας ἐ αὐτὸς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique , vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παρελθὼν —— ἀξιῶν] *Vorstius* pro παρελθὼν in suo Codice rescripsit παρελθὸν , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὑπεγγέγλυπται. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam* , qui Ἑρμίαν , falsis rationibus ductus , scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam , de qua ibi *Laërtius* , & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII. " Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ', ἐφ' ὃ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermeiae tyranni regia* : cujus historiam *Xyland.* dedit ante , in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείρων] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρασ. c. 15. *M. du S.*

βαθέος κρίνας δέοι τὸς φιλοσόφους, τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

barba prolixa judicari philosophos oporteat, caprum justius praeferri omnibus.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισὼς (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοσί ὁ τὰς γνάθους λεῖος, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνύχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτὲ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲ ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγών, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ καλῃγορίᾳ τὸ τότε δικαζόντων, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ καὶ παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

60. Inter haec tertius alius superveniens, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iste levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis caussa.

Τούτων δὴ λεγομένων, οὐδὲ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλυπτόμενος [e] τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν οὐκ ἤθετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν καλῃγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν ἀφατριὴν παρεχομένους. τὸ δ' ἐν τέλει τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

11. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret. PAMPH. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

12. LYC. Non in eadem omnes erant sen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. B2. P. M.* ὅτι legend. adscripsi. *Solan.* b Ἄξων] Sic minore a *Fl. Cett.* Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & *W.* est. Δοκῇ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. *W.*

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Κακίμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

59. Οὗτοσί] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bogoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἐ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristophan. Nephel. Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Κακίμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. supra ad *Pisc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὀφείλει] Ὀφείλειν. *F. G.* Securus fuerim scripturam *God. W.* & *Ed. Fl.* ac monentem *Gujetum*, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere caussam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caussidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recensetˑ Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

85 ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὴν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταπεμψάμενοί τινας τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ἐπιεῖν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὰ γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ νῦν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ καλιγραφίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα συντίθησι, ἐναντιότατον αὐτῷ καὶ ὄντος καὶ τοῦ φαύλου τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιοῦν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὰ αὐτίδικα ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὡς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἀφ' χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἂν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τοὺς ἵππους ἀναβαίνοντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας δείκτη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, ἐμοὶ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hanc habere *J. Fl. H. B2. P.* & M. notat *M. du S.* *g* Ὀπυίειν] Sic W. & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. *h* Μετὰ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τὴν ὄρχεων] Βάλλ' εἰς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ὀπύω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπύω tamen expressum. *J. F. R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] Que la cause fut renvoyée en Italie. *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 22. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. du S.*

[a]ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜφί τε ὑρανῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b]αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c]αὐτέου περὶ ὑρανοῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d]ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τυτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐκ ἔνθεσμοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτῃ τις μαίνοσύνην [e]διεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f]πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μέτην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g]ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον [h]παλαιῶν βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίη τε ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κεινοισί

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum, ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

a ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. *b* Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. *c* Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. *d* Ἀληθηίης] Ex emend. *Jenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. *e* Διεκτέον] Nil mut. Edd. & M. *f* Πᾶσι] Forſan πᾶσιν adſcripſ. *M. du S.* *g* Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. *h* Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] *Gr.* αι Ἀστρολογίης. *G.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Ἀ—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ ὑρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B. *J. J.*

5. Ὑποθημοσύνῃ] Δόγμα. *V.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo. quia ea aliaque ab Cl. *Jenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Jenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέων] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum *e* interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτὴ & αὐτην ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τούτους, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέοις, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis sentiunt, tum si quando in homines incidunt falsa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Caussa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi sors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem semper

τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ οὔτ' ἂν ἀνθρώπων ὀλιγωρέοντι ψεύδεα [i] μαντευομένοισι, ἄστρον τι [k] καλιγωρέοντι, καὶ αὐτίκα ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν οὔτε ὑγιέα οὔτε σαληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ [l] δοκέειν, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος [m] ἀϊδρείη, τεχνοτέκτης αὐτῆς [m] ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀνοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τῶν τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτον μὲν [o] οὖν Αἰθίοπες τόνδε [p] τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ ἡ οἰκήσιος ἡ εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη θερείη οὐδὲ τοῦ ἔτεος τρόπων ἀπέχων, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες [p] οὖν πρῶτα [q] σελήνην οὐκ ἐς τὠυτὸ

[i] Μαντευομένοισιν] Μαντεύομαι Edd. priores male. [k] Καλιγωρέοντι] Sic M. a recent. manu. Καταγωρέοντι Edd. [l] Δοκέειν] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικεῖν male Fl. [m] Ἀφυίη] Ἀδινίη W. solus. [n] Σοφὴ] Σοφὸν Fl. Nihil mut. Edd. nec M. [o] Οἰκήσιος] Sic Edd. praeter Fl. quae οἰκήσιος: Οἰκήσιος M. [p] Ὧν] Sic restitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & supra.

17. Ἐπικωμίοισι] * Ἐπιτόχοισιν. V.
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφυίη] † Ἀδινίη. V.

26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πάσαν ἀνθρώπους χρῆν δικαιοῦντα ταῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. V.

* Ἐπιτύχοισιν] Ἐπιτίμοισιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχοισι. M. du S.

† Ἀδινίη] Corrupta haud dubie vox. M. du S.

que restituendum, quia eum adfectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative; nam sic §. 10. αὐτῷ ὑμῖν. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτὴ τῇ μητρί. J. F. R.

8. Μίμφομαι ἐούσας σοφὰς &c.] Ellipsis accusativi αὐτούς, vel πάντας. Sic Epist. Sent. 116. p. 144. Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. c. 36. ubi οὐδὲ ἐφ' ὃν ἀναιτία φλεγόμενος, οὐ ἀνεχόμενος λέγων. Sed τῷ, μέμφομαι ἐούσας similis est ellipsis. Terentii in Ad. II. 1. 43. Minime mitor, qui insanire occipiunt ex injuria. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, velut in phrasi, mittere qui nuncies, omitti solet, aliquem. Vid. Voshn. Hellenol. p. 68—71. J. F. R.

13. Ἀτίμητος] Recte monuit Cl. Jens. ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I. ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀτιμώμενος, ἀτιμωθεὶς &c. J. F. R.

17. Μαντευομένοισιν] In Impressis est μαντεύομαι: sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. M. du S.

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20. Sect. II. Ubi terminatio ίη in σι & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Οἱ οἰκέοντες νέοισιν ἰοῦσιν αἱ κατὰλίπωσι ὑγραὶ αἶαι, τοιοῦσιν λύμη ὑγιάσιμοισιν ξυμέντεσι. οἰκέουσι δὲ νέοισιν ἰοῦσιν αἱ καταλίπωσι ξηραὶ αἶαι, τοιοῦσι περιστερίοισι ὑγιαίνουσι ὑγιαίνουσι. J. F. R.

18. Καλιγωρέοντι] Lege καλιγωρέουσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis καταγωρέοντι. M. du S.

33. Ὧν] W. uti Dialectus poscebat. In Impr. ὧν, quod communius est. M. du S.

Ὧν] Cum notarum reperissem Cod. W. ita habere pro vulgato ὧν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὧν pro ὧν scribere, vid. ap. Cl.

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοτε [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὴ ζητέοντες, εὗρον τυτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἠελίου ἔρχεται.

apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt caussam harum rerum, quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστος [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum moventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, sed signa *ipsarum naturarum*.

Ταῦτα μὲν [f] ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ὅπῃ μέζον ἤγειραν μέτρα τε ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡ

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conspexerunt. Post vicinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera absolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, mensuram motus uniuscujusque signarunt, & annorum numerum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοτε] Ἄλλῃ τε *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b Ἄλλῃ μορφῇ] Ἄλλοτε μορφὴν *Fl.* sola. c Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. d Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύσουσιν *F.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. e Ἐν δὲ] Constans Edd. lectio. f Ὦν] Οὖν Edd. priores. g Μηνέων] Sic *Fl.* P. & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειώσαντο. *V.*

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & sic dedi mox §. 5. etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὧν erat in P. *F. F. R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλην μορφὴν. *F. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas censeo has voces. *M. du S.*

f. οἱ δὲ. *F. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια] *Non quae essent utcunque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcunque visum est confictis, sed quae nota rerum essent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa* & indicia ejus quid essent quidque efficerent. Ἔδοξεν non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, quum tamen sub illis latarent σημεῖα. *F. G.*

52. Μέζω] Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *F. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνίων, ut supra? *F. G.*

Μηνίων] Sic scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνίων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνίων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. *F. F. R.*

58. Ἐμήσαντο] A μήδομαι. *F. G.* Non addidissem, nisi ut adpareret Scholiastae ἐμαχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. *F. F. R.*

61. Οὐδ' ἄμα] Corrige οὐδαμᾶ ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμᾶ] In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένους, legendum censeo πλάνητας κινουμένους. *M. du S.*

Οὐδ' ἄμα] Lubens itaque huic & *Solano* auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Gesn.* qui *neo simul*, ex vulgata reddiderat, non aegre ferret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at quum

conversio fuit, anni autem sol, atque solis circuitus.

6. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem caelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem illorum depascatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴν ἐγένετο· ἕτερος δὲ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡλίου περίοδος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μείζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐσταθέων, καὶ ἐδαμοῦ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ἐπὶ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσθαι, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ μὴ σιτέεσθαι, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· ἐδὲ τράγον κτείνεσθαι ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι φιλάσκουσι. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τῆς [p] ἠοῦς ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ [q] Ἆπις αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατόν ἐστι, τὴν χώρην βοσκήμενος, καὶ οἱ

h Εὐσταθέων] Εὐσταθίων *Fl. W.* & marg. *AlW.* *i* Οἰκεῖα] Οἰκία M. *k* Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est in *Fl.* *l* Τέων] Τῶν M. & Coll. *m* Ἱρὰ] Ἱερὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. *n* Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* *o* Ναὶ μὴν] Et sic Edd. cum M. *p* Ἠοῦς] Sic *J. H. P.* &c. Ἰοῦς *Fl.* & M. *q* Ἱρώτατόν] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατόν Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτων. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere quod aliquanto melius visum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.*

Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum οἷσι τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Ὀκτὼ lego. *F. G.* Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco sunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verbi ἵστημι vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata: sed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Distinctionem, quae post τἄλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ἰσ. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Osiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντῆιόν τε ἀνατιθέασι, σημήιον δὲ ἐκείνῳ τῷ ταύρῳ μαθόντες.

culum ibi constituerint, signum divinationis illius caelestis tauri.

Οὐ μὴν πολλὸν δὲ χρόνον Λίβυες ἐπέθησαν τῷ λόγῳ καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήιον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὴν ἠῶ καὶ ἐς τὴν τουτέων σοφίην εἰρηται, [a] τοῦδε τοῦ Ἄμμωνα, ᾧ ἔστι κριοπρόσωπον τοιόνδε.

8. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad caelum ejusque sapientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, ἔστοι μὲ λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο.

9. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perveniisse.

Ἕλληνες δὲ ἔστε παρ' Αἰθιόπων, ἔστε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δὲ ἀπηγήσατο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη ζῶσι ἐκεῖνοι. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὰς τῶν κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσυργίης, ἀλλ' αὐτὴ [f] Ὀρφέος ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλλησί τε τάδε τιμέουσι,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audiere: sed ipsis Orpheus Oagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem & sacramenta quaedam, sola mens illi spectabat. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra canebat. Lyra autem septem chordarum quae esset, errantium stellarum harmoniam symbolo quodam significabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, par-

a Τουτέου] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπίκετο] Ἀφίκετο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προηνεγκεν *f.* Προλ. *B*2. e Ἱρολογίην] Ἰσολογίην Edd. priores. Et mox *ἱρὰ*. quod similiter mutavi. f Ὀρφέος] Ὀρφεῖ W. Sed a manu recentiore, loco sequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc est *arenarius*. Jupiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit *Strabo*. *G.C.*

83. Εἰρηται] An ἤρτο, ab ἀείρομαι? Placet. *F.G.*

Ibid. Παρὰ τὸν Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cætera hujus dissertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. *J.B.*

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ .... Vide Ἐκφρ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. *M.du S.*

Παρὰ τὸν Ἄμμωνα] Tenui mutatione ὦδε mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. *J.M.G.*

84. Κριοπρόσωπον] Aliter *Q. Curtius*. *F.G.* Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. *J.F.R.*

87. Δωνέει] An δονέει; ut infra *de Dom.* c. 27. intellecto ὡς, ut ὡς νῦν pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & sic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὅ μοι δωτῆ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἱμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 27. Ὦ, ἱμοὶ δωτῆ, ὁ στρουθὸς ὑπέτρεσε ἐκπαίσαντας. Idem XIV. 4. Τὴν ἀδελφὴν, ἱμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος — φέρων. *Plutarch.* Themist. p. m. 113. *F.* ὡς ad-

patrem ipso in caelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico causas nosses, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia quae sint feminina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeste de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte astrologiam & caelestem sapientiam vehementer sectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud se decreverunt, qui alterο quantum ad hanc sapientiam esset praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

ἑμοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἴκελος ἀοιδοῖσι, μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῷα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· [i] καὶ τὰ ἕκαστον εὖ τ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τυτέων, καίη ἐκείνης ἀοιδή, καίη δὲ καὶ ἡ λύρη, καὶ ὁποῖος δὲ ὁ ταῦρος, ἢ ὁποῖος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἕκαστα τυτέων.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλεὸς μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα.

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ [l] πατρῴῃ βασιληίῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσι [m] Ἕλλησιν ἀναφαινόμενα ἐστρολογίης τε καὶ σοφίης ὑπερβολὴ ἐμέλετο· καὶ τὸ [n] ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τῶν ἑτέρων σοφίην προφερέστερον. ἔνθα δὴ Θυέστης

g Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* *h* Ἴκελος] Sic W. Εἴκελος Edd. *i* Καὶ τὸ ἕκαστον] Constans Edd. lectio & M. In *J.* comma est post τῶν. *k* Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαΐουσιν *J. l* Πατρῴῃ] Πατρώου *Fl.* Nil mut. cett. nec M. *m* Ἕλλησιν] Ἕλλεσιν misere *J.* sola. *n* Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorst.* Nil mut. Edd. nec M.

11. Ἀναφαινόμενα] φαινομένης. *V.*

addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. *Aristoph.* Plut. 736. ὡς γε μοι δοκεῖν &c. *J. F. R.*

8. Ἀπίκετο] Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et sic mox §. 16. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *J. F. R.*

6. Ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πολέμους lapides tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Sponius*. *J. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ἐν in Impressis, & ipso M. *M. du S.*

Ibid. Ἴκελος] Etsi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic *Hippocr.* sexcenties, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

11. Καὶ τὸ ἕκαστον] Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

ϛης μὲ κριὸν σφίσι ἐν τῷ ἠρανῷ σημηνάμενος, ἃ ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέϛη γενέαϛ μυθολογέυσιν. Ἀτρεὺς δὲ τῦ ἡελίυ περὶ ἠ τῶν [b] ἀνατολέων αὐτέυ λόγον ἐποιήσαλο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡλιός τε, ἠ ὁ κόσμος κινέοι, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνλιδρομέυσι. ἠ αἱ νῦν δύσιες δοκέυσαι τῦ κόσμυ δύσιες ἔῦσαι, τῦ ἡελίυ [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαίλο, καὶ μέγα κλέος ὀπὶ σοφίῃ αὐτέυ ἐγένελο.

Ἐγὼ δὲ ἠ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε Φρονέω· πτηνὸν μὲ οἱ γενέσθαι [e] ἵππον ἐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ τῇ σοφίῃ μεθέποιλα, ὑψηλά τε Φρονέοιλα, ἠ ἄϛροισι ὁμιλέοιλα, ἐς ἠρανὸν ἐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ἀϕρονίῃ.

Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τε Ἀθάμανλος εἰρήσθω, τε δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονλαι. ναὶ μὴν ἠ Δαίδαλον τε Ἀθηναῖον (ξείνη μὲ ἡ ἱϛορίη δοκέοι γέ μιν οὐκ ἔξω ἀϛρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιϛα ἐχρήσαλο, ἠ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτῦ καληγήσαλο.

tem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyestis fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem Regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto autem illum sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira historia: sed puto illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀντιδρομέουσι] Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato ἀϕεδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππου W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑαυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑαυτῶ male *S.* Ἑαϋτοῦ *Fl.*

45. Μετέποιλα] Διώκοιλα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέϛῃ] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis ἀϕεδρομ. minus apte. *M. du S.*

49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τῦ ἁμοῦ τὴν ἀϕαμίου φυγήν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελάβετο λάθρη. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecessit enim Ἀσύοχη παρθένος αἰδήν. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταούσῃ Ἥσκειν εἴρια καλὰ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχέζ δυκκάδια βοῦς ἐπὶ τῇ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μὴ δ' ἰτρέσσε, αὐτίκα δ' ἴγνυ, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere: *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte se habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere possis ἑωυτόν. Puncta vero diaereseos quae in Edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum est, ubi in vett. tamen recte ἑαυτὸν. Sed & alibi non semel apud eumdem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. *J. F. R.*

55. Χριό-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταθαλίᾳ [h] χρεώμενος, καὶ οὐκ [i] ἐπεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη [m] ἀβυσσάτων πρηγμάτων· τὸ Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέου ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάριον εἰκῇ καλέουσι.

60 Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη τῷδε Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου τε περὶ, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροισι Φαινομένου, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

65 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατ' μέρεα τὸ ὀπιζήμην διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς [p] σελήνην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [q] δρόμους τε αὐτέων περὶ [r] κινήσεως, καὶ δυνάμεως.

70 Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς [s] σελήνην διετάξατο.

75 Φαέθων δὲ, τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήραλο, ἐὼ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [t] τάγε ἀγνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι,

[h] Χρεώμενος] Χρεώμενος Heinf. [i] Ἐπεικτὰ] Ἐπίκτητα Pell. pro ἐφικτὰ Ionice. [k] Πόλον] Πολλὸν W. [l] Ἀληθηίης] Ἀληθείης Fl. [m] Ἀβύσσων] Ἄβυσσον Fl. Sed vulgatae adstipulatur M. [n] Αὐτέου] Sic Exc. Αὐτέου L. Αὐτῷ Edd. priores. [o] Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. [p] Δρόμους] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμου L. [q] Κινήσεως] Sic Fl. Κινήσεως reliqq. [r] Δυνάμεως] Sic rursus Fl. Δυνάμεως W. Δυνάμεως cett. [s] Διετάξατο] Συντάξατο W. [t] Τάγε] Τάδε W. Nil mut. J. H. Fl. P. &c.

55. Ἀταθαλίᾳ] * Φρενοβλαβείᾳ. V.
56. † Ἐπεικτὰ] Μέτρια. V.
77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. V.

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβείῃ. † Ἐπεικτὰ] Ἐπικτὰ Exc. G. Lege ἐπικαιρά. M. du S.

55. Χρεώμενος] An χρεώμενος? vid. infra ad c. 29. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. J. F. R.

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert.

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timaeo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. G. C.
Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. J. F. R.
79. Ἡλίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. M. du S.

καὶ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ὑδαμᾶ πιστὸν δημόσιον. ἐλθόντα γάρ μιν ἐς τὸ ἡέλιον τὸ πατέρα αἰτέειν τὸ τῷ φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸ δὲ δῶναι τε οἱ, καὶ ἐπιβάντα τὸ ἱππασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμας ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρόμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀναχετὸν διέφθειρεν. ἔνθα τοῖσι δὴ τὸν Διία ἀγαπακτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφεαὶ θεῖσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἐς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσι αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον γαλάουσι. ἐγὼ οὔτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον [a] αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἡλίου παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. πῶς γὰρ δὴ ὅσιόν ἐστι Αἰνείην τὸν Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ἦτοι ἕκαστος αὐτέων [b] θεοφιλέες [c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης [d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ἦτοι ὅκως

80thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis currum regere sibi liceret, illum vero dedisse, & legem aurigationis subjecisse. At Phaëthon conscenso curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatus; unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent; & nunc sunt populi, lacrumamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est.

20. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere filium Aeneam fuisse Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars respexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item *αὐτῷ* pro *αὐτέῳ* bis. b Θεοφιλέες] Θεοφιλεῖς male *J.* c Ἐγένοντο] Γίνοντο W. d Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑποδέξαι] Διδάξαι. *V.*

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. *V.*

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum suspicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. *ἐγεῖται*. *J.F.R.*

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra singularem Nostri *de Electro* Dissertationem. *J.F.R.*

99. Αἰνείλω] De eo *Eustath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. *G.C.*

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse; at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. *J.F.R.*

8. Ἴκελα] Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra Edd. Vid. supr. §. 10. *J.F.R.*

18. Ἀτ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit Iones adspirationem tam in adpositione quam in compositione negligere, videatque testimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. *J.F.R.*

19. Ὁρώων] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum *ὁρώμενος*, quia & *ὁρῶν* non *ὁρέων* scribitur constanter deinde c. 24. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Διὸ δὴ μιν ἐτάμνει λ. ἐ. π.] Sic infra in *Saturn.* c. 7. διὸ καὶ πεπείσθαί μοι οἱ πολλοὶ οἰκασαν. *J.F.R.*

26. Τῷ σκήπτρῳ τῷ Διὸς] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.* Τῷ σκήπτρῳ τῷ Διὸς] Plato Theaet. p. 119. A. τὸν χρυσῷ σκήπτρῳ (Il. Θ. 19.) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

τοκίες ἑαυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέουσι, καὶ [f] χροΐην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ ἀφραδονοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομόνευε, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

Οὔμοσεν αὐδὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, αὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, αὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὸν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ ναθρητὸς ἡ κίνησις, καὶ εὐρηδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεται. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται.

Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τὸν Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὸν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέεται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἤματα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέων καὶ τοῦ Ἄρεος τὸν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὸν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

[e] Ἴκελα] Εἰκέλα Edd. priores. [f] Χροΐην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. [g] Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. [h] Ὁρέεται] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι, [i] Αὐτέω] Αὐτῷ vulgo.

18. * Ναθρητὸς] Ὀκτρά. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἰσόρροπον. *V.*

34. Τὸν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἰσόρροπον. *V.*

* Ναθρήτε] Ita dedit Idem pro vulgato ἀναθρήτε.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* addiditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ὅσῳ μὲν ἂν ἡ ἀφεστῶσα ἧττον κινουμένη ᾖ ὁ ἥλιος, πάντα ἴσα ᾖ σώζεται τὰ ὑπὸ θεοῦ τε ᾖ ἀνθρώπου κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ἴτριοι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσᾶν σειρᾶν, ὧν ἀντάτου μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit plusculla Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοις δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστῳ [a] αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἄφρ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντήιοισιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ᾤκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους [c] ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὸ προφητεύειν, σύμβολον τὴν παρθένον τὴν οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν περὶων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸ

tum efficit, *ac veri aliquid habere ostendit.* Aliis vero versibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a caelestibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerne-*

a Αὐτέων] Bene sic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. b Μαντήιοισιν] Μαντηίοισιν M. c Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. *Eiρy. Jens.* d Ἱρώτατον] Sic restitui ex W. Ἱρότατον Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* sic ubique referibere ausit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, αὑτῷ & τοιοῦτος, cratis frequentius est expressa in Edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel sexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἐων & ἐοισι, pro ἐῶν & εἶσι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rursus Aph. 3. S. I. &c. *J. F. R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντηίοισιν] M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox Singulari numero effert, sed videtur de Astrol. cogitasse. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auspicato condendis observavit Vir sine honore non nominandus *Ex. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. *v. 55. M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jensius*, ἐργ— ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ex. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illustr. *Plat.* Nom. V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obsecutus forem Cl. *Jensio* in *Hermot.* monenti ἐργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia quam syllabica negligere, ut ἀμείψαλο, ἐργάζοντο, ἔλιν. &c. &c.

neret ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Luna esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

αἴδην ἀπίχεσθαι, ὅθι ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ βπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τὸ μητρὸς τὸ ἑωυτοῦ, τῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὃ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενὶ, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέχεσθαι διψῶσαν ὁρέων τὸ μητρὸς τὸ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τὸ σεληναίην πλήρεα γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τὸ σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέῃ διοικέεσθαι.

Ἀλλὰ μέντοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίην δὲ καὶ ἀσοφίην λέγουσι καὶ τὸ σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος [h] εὑρεθῆναι μαντικῆς. οὐ μέν εἶναί μιν ὅτε σιγὴν, ὅτε

[e] Ἡ] Οἱ W. [f] Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. [g] Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. [h] Εὑρεθῆναι] Et sic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J. F. R.*

47. Πρὶν ἂν δὴ θεοὶ μαντῖαν ἀνοῦσαι] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J. F. R.*

52. Καὶ δράκοντα] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed objecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde Illustr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad *Aristoph.* Plut. vers. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiasten* Aristophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J. F. R.*

53. Δράκοντα] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἱράτελον] Recte hic Cod. W. Ἱρ. Peccant ubique Impressi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκυργος] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari scribit *Plutarch.* Praelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. *Erasm.* in Adag. *Accessit luna.* *G. C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum insigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In summam morum immanitatem efferati sunt, quod caeteris omnibus amplectentibus astrologiam, caeterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G. C.*

οὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων οὐδεμίην [a] ὥρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· τὴν σφέας δὲ χρεὴ τὴν περιφορὴν ἀναγρέφονται.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ τὸ μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέονται, πάρεργον δὲ σφίσι τὴν κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὀπαγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππῳ μὲν θεόντι, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὥρην] Ὥρην Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. *H. Fl. J. P.*

89. Ὥρην] Φροντίδα. *V.*
91. Χρεὼν] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. *V.*
99. Σφετέρην] Ὁδὸν. *V.*

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis *M. du S.*

89. Ὥρην] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. *M. du S.*

Ὥρην] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ἑδωδίμου ὥρην ἔχεις ἐμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἁρπαζομένων. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥρας, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. *J. F. R.*

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etii c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater *G. O. Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. *J. F. R.*

13. Χρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat fine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἐχρεώντο quoque hac Dissert. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. *J. F. R.*

14. Ἀφιξόμενα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia:* τὰ μὲν ἰδίᾳ ἰδίοτας ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀτόπεσθαι εὐφρανέει. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται. In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρεώντο) τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἐγείρεται mirum ni Auctor hic ἰονίζων scripserit ἐγίνεται ut §. 3. ἀφανίζεται, & ἀπηγέεται §. 22. *J. J.*

Ἀπιξόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἀπικομένους & ἱκνεομένοισι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. *J. F. R.*

15. Τὰ δὲ φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiun-*

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

κάρφεα δονέεται ὑπὸ τ̃ ἀνέμων τ̃ῆ δρόμῳ, ὑπὸ δὲ τ̃ῆ δίνῃ τ̃ ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεται; καὶ ἐκ μ̀ ὀλίγου πυρὸς [c] ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, ὁ δὲ πῦρ ὐ δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τ̃ῆ ἡμετέρῃ θάλπεσθαι· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μύονται τ̃ῇ ἀστρολογίῃ τὰ μ̀ φαῦλα ἐόντα ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τ̃ῶν ἀπορρεόντων [d] πρηγμάτων· ἀλλὰ τοὺς [e] χρεομένους τά δὲ ὠφελέει, τὰ μ̀ ἐόντα εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀπέπροσθεν εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι [g] ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδία καὶ πρηέα [h] ἡγεῖται. τά δὲ ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

ε Ἀπορρόη] Ἀπορρόης *Fl.* d Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne *Fl.* & *Ald.* quidem excepta. e Χρεομένους] Sic W. Χρεωμένους Edd. f Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. g Ἀγνοέουσι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in sedem suam retractum. h Ἡγεῖται] Vulgatam hanc servant etiam *Fl. H. Ba. P.* & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς ὁ κοῦφος χόρτος. *V.*

15. † Εὐμαρέως] Ῥᾳδίως. *V.*

† Εὐμαρέως] Εὐμαρέος ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται. οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit ἀφροσύνοις, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus superveniunt, sed* &c. *J. G.*

Τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. ὐ γὰρ σ. ἀγν. ἰ.] Sic recte M. *Fl. S.* & *A.* Reliquae Edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. *M. du S.*

18. Ἡγέονται] Ita cum Cl. *Jensio* credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται. Etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογεῦσι legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μυθολογοῦσι. Item γνοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —ἵαται non ἴῆται dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀνασιμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. βαλιῦ, ubi & βαλέειν potuisses conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετῇ ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ᾤοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ὀλίγον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ὀπίπου

DEMONACTIS VITA.

DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. *Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυᾶ] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφυῆ. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra ὑφυᾶ. *Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. I. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ὀπίπου αὐτῆ] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἐπὶ λίου non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine, & silvestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

εὑρὴ, ᾗ τροφαὶ ὄρειαι, ᾗ ἔργα ὐκ ἀπῳδὰ τῷ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβαΐα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philosophorum.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ἀφ' ἡμῶν μνήμης εἴη τοῖς δεῖσθαι τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιόταλοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν [a] ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ δεχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμετέρων βίων κανόνα προτίθεσθαι, ᾗ ζηλῶν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ὑπὸ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ οὐσίας. ὑπὲρ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπερῆρε φύσει, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν.

a Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπους σὺν in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπους, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπους id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ὑ ἐπὶ πόας σὺν *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. σὺν δὲ ὑπαίθρῳ ἐπὶ τ πόας. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μέγιθος] VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθρῳ] Vid. *Plut.* 483. f. Noster Mor. c. 7. ὑπαίθριος scribit. *M. du S.*

14. Ἐπίπους] Vide *Jensium.* De diaeta agresti *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adscripserat *Gesn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτ.] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi pro virili & me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: *& ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ὑπὸ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν & κτῆσιν. ὑπὲρ μὴν ἀλλὰ & πάντων τούτων ὑπερῆρε γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν] Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* ὑπερῆρε γενόμενος non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τ τῶν πολλῶν δόξης ὑπερῆρε γενόμενος. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τ τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τ ἀντιστατουμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπερῆρε τ ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic ὑ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Ch. *Jens.* not. ad *Vit. Aucl.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ ᾗ περὶ τ Διόνυσόν ἐστί τις ἑορτή. &c. pro, *sed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. B.*

31. Ὑπερ-

ὑφάνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ γε Δημώναξ, οὐχ ὑπό τούτων τινός, ὡς ἔφην, ὡρμηθείς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένου, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ πεδόδους ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τῶν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὸν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τῆς λόγου, πρὸς ταῦτα [c] ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πολλῶν

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπτοις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AIW.* c Ἦλθεν] Edd. priores ἦξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπειρόκαλος. *V.*

31. Ὑπερῴου γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *illo superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J. M. G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. c. 2. simillem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλαφυρὸν σύφορον εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐνσάμως. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γε Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ἤ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G. C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J. B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. feceritque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦλθεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δρακ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄμφω

exercebaturque dicendo : tum ſectas philoſophorum non pauxillum, neque extremo, ſecundum proverbium, digito attigerat, verum ſciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum ſubegerat. In univerſum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, ſe non amplius ſibi ſufficere, de vita ſponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de ſe ſermone.

5. Philoſophiae autem non unam aliquam ſpeciem ſibi reſecuit, ſed multis in unum commiſtis, non ſatis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam ſe applicuiſſe, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopenſem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipſum, & oculos in ipſo defigerent vulgo homines, ſed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, verſabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκέτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἄριστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐκ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ εἰς [d] ταὐτὸ καταμίξας, καὶ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν· ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ᾠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τῇ [e] Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδιαίτως ἅπασι, καὶ πένης ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κατοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Ταὐτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σινωπέως male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic ſupra, *Quom. Hiſt.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elſner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γενέσθω δὲ τρυφὴς μηδὲ ἄκρᾳ, φησὶ, τῷ δακτύλῳ. *J.F.R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud καὶ δὲ quod fruſtra alibi ſuſpectum fuit commentatoribus, vidimus ſupra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hiſt.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elſner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos teſtabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani teſtimonio non omiſſo, adduxit. *J.F.R.*

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum ſit ἐς ταὐτὸ, ſic certe interpretatus ſum. *J.M.G.*

Ἐς ταὐτὸ] Quod Clar. *Geſn.* conjecit, id *Solanus* quoque ſic emendaverat: & quia neceſſaria eſt emendatio, vel ſine Codd. auctoritate ita edidi. *J.F.R.*

67. Οὐ παραχαράττων τὰ] Dicit Demonactem imitatum eſſe Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδιαίτως ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis reſpiceretur, quibuscum verſabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν. *non eſt adulterare quae ad victum pertinent*, ſed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Joſephus v. ἀρχαιολογίας, παρίσαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεκχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domeſticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus ſic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Syneſius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J.G.G.*

Καὶ τὸν μὲ τῆ Σωκράτες εἰρωνείαν ὐ προσιέμθν, χάριτ ὃ ἐ Ἀτλικῆς μετὰς ἐποφαίνων τὰς συνθσίας· ὡς τὲς προσωμιλήσανλας ἀπιέναι, μήτε καλαφρονήσανλας ὡς ἀγενῆς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τ ὀπτιμήσεων ἐποφεύγονλας, παντοίως δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομθνς, ὐ κοσμιωτέρες πολὺ, ὐ φαιδροτέρες, ὐ προς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

6. Socratis quidem illam diſſimulationem non admittens, ſed plenam Attica quadam gratia conſuetudinem prae ſe ferens. Itaque ſic ab eo diſcedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque aſperitatem reprehenſionum ejus refugerent: ſed prae voluptate quaſi immutati, decentiores multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent.

Οὐδεπώποτε γῆν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμθν, ἢ ἀγανακτθν, ἀλλ' εἰ ὀπτιμᾶν τῶ δέοι, ἀλλὰ τ μὲ ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνθσι συνεγίνωσκε, ὐ τὸ παράδειγμα παρὰ τ ἰατρῶν ἠξίε λαμβάνειν, τὰ μὲ νοσήματα ἰωμθν, ὀργὴ δὲ προς τὲς νοσθντας ὐ χρωμθν. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπε μὲ εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέυ, τὰ παιθέντα ἐπανορθῶν.

7. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet: ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

Τοιύτῳ δὴ βίῳ χρώμθν, εἰς ἑαυτὸν μὲ ὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, ὐ τὲς μὲ εὐτυχεῖν δοκθντας αὐτὸς ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκθσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομθνς· τὲς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομθνς, ἢ φυγὴν δυσχεραίνονλας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμθνς, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, ὐχ ὁρῶντας ὅτι μικρὸν αὐτοῖς παύσε μὲ τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

8. Hanc vitam cum viveret, pro ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe judicaret, adjuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea diſſimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίως] Alio ſenſu uſurpare ſolet. Vid. N. A. 21. *M. du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus eſſe, quam ὐδέποτε vid. ſupra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οἰκεῖον] *Homo ſum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμθν, ὁπόσοι ἂν ἐθέλοιεν αὐτῷ ὑπὸ τ τ θεραπείας ἐλπίδα λαμπρύνειν] Sic diſtinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συνὼν ἑνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμθν. Interpres hic iterum turpiſſime ſeſe dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum ſolummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere.* Nihil inſullius, ſi Graeca ſpectes, & mentem ſcriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, converſans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe verſabatur: verſabatur autem cum omnibus, non omnium tamen uſu peraeque delectatus) *iis ſolis ſe abſtinens, quotquot ei viderentur ſupra omnem ſpem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio ſperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, **daer geen ſalf meer aen te ſmeren was.** *J.F.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν ἑνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμθν, ὁπόσοι ἂν &c.] Diſtinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμθν, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur conſuetudine quorundam ex iis, devitans ſolos, quicumque.* Quemadmodum hic

Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψει.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυλανεύειν. καμπτε καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῷ ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὴ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ὑπικαθῆσθαι.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑφορῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τὸν κρείττονα προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτῷ, καὶ μισος ὑ μεῖον τοῦ θαυμαστοῦ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ὑπό τε τῆς

[a] Καλαλήψ.] Καλαλύψ. male P. [b] Ἔμελε] Ἔμελλε Fl. male. Cett. recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶς male J. sola.

Lucian: ἴχαρε συνὼν ἑνίοις, ita *Xenoph.* K. Π. II. 15. ἥδετο συνὼν τούτῳ. *L. Bos.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἴχαιρε, &c.] Distinctionem a *L. Bos* propositam sum secutus, pristinam abolendo. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopæo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* *J. G.*

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* *J. F. R.*

22. Κωμικὸν] *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad *Nyrp.* c. 4. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. *J. F. R.*

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) *L. Kuſt.* Vid. Ἀμοιβ. c. 8. *M. du S.*

28. Οὐ μεῖον τοῦ θαυμαστοῦ τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μεῖον respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. *J. M. G.*

29. Τοῦ θαυμαστοῦ] Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. *M. du S.*

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ [a] Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων τῶν Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον [b] ἀναλαβών, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτοῦ τὰ παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ περὶ μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τὰ τελετῆς, ὅτι ἂν τὰ φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεσθαι πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τὰ ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν διὰ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου δεξαμένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ μὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐπαλλιεργήσατε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius quam pro ſuo inſtituto cauſſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienſes, ſi non prius ei ſacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi cauſſam eſſe* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis, ſin bona, indicaturus prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienſes qui jam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac denique admirati: quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paullum uſus eſſet prooemio. Nam, *Athenienſes*, inquit, *cum coronatum me* (victimae inſtar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hoſtia non litaſtis.*

Βούλομαι δὲ ἔνια παρελθεῖν τῶν εὐτυχῶς 12. Volo jam ſubjicere quaedam acute pa-

a Μέλιτοι] Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Conf. ſupra Ἀνυτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit *M. du S.* c Ἢ] Deeſt haec particula in *Fl.*

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Baſil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. *J. F. R.*

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς. *F. G.*

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναβαλὼν; certe Noſtro ἀναβολὴ eo ſenſu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] *Minus. Fol.* Octavio. *J. B.*

62. Ἀπὸ Φαβωρίνου] De quo *Philoſtrat.* Lib. I. Sophiſtar. *G. C.*

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνος Latine ſcribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Jenſius*; eſt enim Romanum nomen a *favor*, ut *Cenſorinus*, a *Cenſor* &c. *Olearius* ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I. §. VIII. p. 489. *J. F. R.*

65. Καὶ μάλιστα τῶν σὺν αὐταῖς μελῶν] Sic haec verba bonus Opſopoeus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploravisse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῶν λελεγμένων ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, ᾧ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ἐποιεῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῷ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ὑπεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγυνές, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτῷ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη πάρ' αὐτῷ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τῷ δὲ Σιδωνίῳ ποτὲ σοφιστῇ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, ὑ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἀλλ' ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἐὰν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἐὰν Ζήνων ἐπὶ τὴν Ποικίλην, διατρίψω· ἐὰν Πυθαγόρας καλῇ,

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* J. P. & G.

72. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. AE. M.

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. AE. M. Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Εὐν. Not.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum Εὐν. c. 7. M. du S.

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. J. Reliquae αὐτῷ, nisi quod Bz. αὐτῷ fecit. M. du S.

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγχιτάν γὰρ τῷ προσώπῳ ὑπήρχεν ἔχειν, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. M. du S.

83. Σιδωνίου] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaesivi. M. du S.

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. J. B. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. M. du S.

a Ποιεῖτο] Sic recte Edd. Ποιῆται P. Ποιεῖται Ex. Fl. utrumque male. b Προσελθὼν] Προσελθῶν male S. quod Amst. tamen correxit & vett. Edd. —ων habent. c Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & J. Αὐτῷ male Ex. Fl. H. P. S. Αὐτῷ Bz. d Τῇ Ποικίλῃ] Sic dedit M. du S. ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

λῃ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων ὅτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνός τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεθιζομένου αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὴν συλλογισμοῦ τε λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέχνον, ὅτι ὡραίνη. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ὅτι τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ὅτι δείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐωθινὰ ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπημένῳ, καὶ ἐδόων ὅτι τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ὅτι τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὀλκὴν τε καὶ γλυφὴν, ἀποδοῦναι αὐτῷ τὸν δακτύλιον.

lebo: surgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!* cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis effluueret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *f.* male. b Τετυπημένῳ] Et sic *f.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τὸ ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει δὲ τὸ † περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰχμάς τινας κατὰ τὰς ἀφορμὰς ἐνεργεῖσθαι. ‡ ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in edtis, in sedem suam restituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic restituit idem ex C. quam σπερῶν esset in Editis.

‡ Ἢ σπέρμα] Tria illa posteriora verba deerant in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνη] Legendus Doctissimus *Flor. Christian.* ad τέρμ. Aristoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνη] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcef. 104. F. V. *Murct.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνειν] Nescio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir.* Math. 8, 436. Inde est ἀπέρατος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνως etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4. 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et sane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐδόων — ἀνθύπατον] Innuit hisce Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Nigr. c. 8. a me sunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Anu-

ma, & imagine; eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipſius anulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, illa*

αὐτῦ, ἢ λίθον, ἢ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν ἔν τις μειρακίσκῳ ὡραίῳ, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ εὐθὺ ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ἢ τ ἑαυτῦ δακτύλιον φύλαττε, τῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τ [c] Ῥωμαίων βυλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ [d] ὡραῖον, [e] θηλυδρίαν δὲ ἢ ἀκκεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ὑτοσί· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, ἢ σῦ ἄξιος, ἢ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτῳ δέρματι φιλοσοφῦντα, οὐκ [f] Ὀνώραλον, ὥσπερ ὠνομάζελο, ἀλλ' [g] Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίυ.

Ἐρωτήσαντός τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τ ἐλεύθερον· ἐκείνυ δὲ φήσαντος, πολλὺς ἐλευθέρυς εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τ μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἄν, ἔφη, τῦτό τις δύναιλο; ἅπανλες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τύτοις δεδυλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καλανοήσεις τὰ τ ἀνθρώπων πράγμαλα, εὕροις ἂν αὐτὰ ὄντε ἐλπίδος,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *F.* d Ὡραῖον] Ὡραῖων male *F.* e Θηλυδρίαν] Θηλυδρ. male *B2.* f Ὀνώραλον] Ὀνώραλον *B2.* sola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* sola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τ ἀφοσίωσιν ἀπίσκοψε· ἢ γὰρ δακτύλιος λέγει ἐκ αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. le Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνώρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentarem. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνώρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνώρατον] An fuit οὐχ Ὀνωράτου, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt mutatione, quam Ed. P. excogitavit. Certe ſic jocus peribit, quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem alluſio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arceſilas* vel *Arcteſilas*; nam ἄρκτῳ ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκτῶς & ἀρκτῶος. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκτησίλαον dediſſet, non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* fine τ. compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas.* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetne Ἀρκτεσ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δ@, ὅτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀναρῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντ@ αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντ@, Δημώναξ ὁ κυνᾶς, ἀπεκρίναλο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας [a] αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντ@, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῆς ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλοι), Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν κρεοπώλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸ ἄριστον· αἰνιττόμεν@ τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρῴδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἤξίου ὄχημα ζεύγνυσθ@ αὐτῷ, καὶ ἵππους [c] παρίστασθ@ ὡς ἀναδησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-

las neque ſpe neque metu dignas, cum deſinant omnino moleſta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) reſpondit, *Peregrine, non agis hominem!*

22. Verum Phyſicum quendam, de antipodibus diſputantem, excitavit, & ad puteum deducto oſtendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais eſſe Antipodas?*

23. Cum aliquis magum ſe eſſe diceret, & carmina habere potentiſſima, quibus perſuadere poſſet omnibus, ut praeberent ſibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae ſum: & ſi vis, ſequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis eſſet.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam

a Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ P. b Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* c Παρίστασθ] Παρίσασθαι male *J.* ſola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo abſurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & verſionem ipſam poſtremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante ſic male interpuncta legebantur: ὁ κυνᾶς; —— οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν ἕ Φυσ. τ. π. τ ἀντιπόδων διαλεγόμεν.] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus.* *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum ſententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riſerunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc ſaltem diſcere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, riſum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. poſtquam excitaſſet (Phyſicum illum) non vero *ſurgens*, ut habebat verſio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo quid abſurdius dici poteſt? Niſi forſan θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluiſſe legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipſum contextum non mutaverit; ſed quia deinde rectius conjicit, etiam θαῦμά γε legi poſſe, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρῴδης] *Atticus.* Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pauſan.* & alii meminere, & *Philoſtrat.* in Sophiſt. *G. C.*

Ἡρῴδης] Notiſſimus hic ex *Philoſtrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomaſtici auctor annos vixerat LVIII. teſte *Philoſtrato* in ejus vita p. 593. & *Suida.* Cumque *epithalamium* Commodo Criſpinam ducenti ſcripſiſſe tradatur a *Suida*, poſt an. Chr. 178. mortuum oportet ſtatuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philoſtratus* ad Commodi ipſius imperium deducit, cum tradit eum ſuggeſtu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Veriſſimum igitur eſt, quod a Doctiſſimo Philoſtrati interprete acute obſervatum eſſe video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut ſervum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

σκευάζεσθαι, προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

[d] Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. Ὀπτολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, εἴ γέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνους ἀφορήτα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

Καὶ μὴν καὶ ἐκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτῦ λόγον τινὰ, καὶ σφόδρα τραγικῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μέν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώ-

[d] Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὄχημα . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνατίθει σφῶν θηρώντων, καὶ πεφαγότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν οὖν δημοσίᾳ, τὰς δὲ ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς παγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀφαῖς τῶν ἐσκοψόντων, ἢ κινησάντων. *M. du S.*

Ibid. Ζεύγνυσι αὐτῷ] An Πολυδεύκει? *F. G.*

64. Δεῖπνον παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἰσῶν. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Jac. Elsn.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet προσκυλίειν esse *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra. cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὡς ἴσα γνησίοις ἐτίθησι. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τρεῖς . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἑρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τῦ υἱῦ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναῖ] κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν.

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ [a] ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐριζοντας, τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Ἀγαθοκλέους δὲ τῦ Περιπατητικῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτὸς ὄντι τὸν πρῶτον τῶν Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

Κεθήγου δὲ τῦ ὑπάτου, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καὶ γελοῖα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδή τις τῶν ἑταίρων ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη, [b] ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

pro filio, Utique, inquit, surdum judicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis, inquit, amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *Solum se & primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem.*

31. Apol-

a. Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. b. Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & B2. Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρισβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic B2. recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲ μέγα vide apud *Diog. Laert.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μισθάρνου] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνοδεύοντος] Interpr. *ut regis esset praeceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς μοι τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν τετίμηκεν. *Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσίρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonautae.* Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Crosollius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſſa cum Imperatore eſſet: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum ſuis Argonautis.*

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *ſed ut omnia.*

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

34. Auſus eſt aliquando publice interrogare Athenienſes, audita illa denuntiatione, *Propter quam cauſſam excludant ſacris Barbaros, idque, cum conſtituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸ φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπήει μετάπεμπτος, ὡς ὅτι πλείστοις τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μὲν τοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον δύο μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, δύο γὰρ εἶναι τὰ αὐτῆς ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὸ προρρήσεως ἀκύσας, ἀφ' τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τῶν τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

[c] Ῥηγίλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλλου Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis cauſa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, ſed Argonautas* (Martial. 3, 67.) ſed mihi ſimpliciter reſpicere videtur ad ſtuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipſius velleri philoſophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota ſunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philoſophia iſta, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυ μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὅ, τι μὴ ἐν πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλλαν, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν καὶ Π. *Th. M.*

Ῥηγίλλου] Recte vidit *Marcilius* in his verbis ὃ γὰρ εἶναι τὸ αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλλου καὶ Πολυδεύκη, legendum eſſe Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Cl. *Salmaſius.* *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuſe *Salmaſius* ad Rhegillae inſcriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philoſtrato* obſervat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coſſ.* p. 90. Duas filias amiſit ex IV. liberis (Inſcr.) Apud *Philoſtr.* p. 558. leguntur tantum *tres.* Praegnantem mortuam cum foetu, poſt mortem unius filiae, conjicit *Salmaſ.* p. 96. vid. *Salmaſ.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miſcel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiiſſe conſtat. Vid. *Joh. Maſſ.* Exc. ined. ad Pauſan. Theatrum ei exſtruxit, de quo *Philoſtratus* in vita ejus p. m. 551. ipſe Herodes ſe ὑπερτεθῆναι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556. & paulo poſt; παρὼν αὐτῷ ποιήσας ἀφετιθρόφῳ τὸ πάθος. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini A. 1722. cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. *M. du S.*

23. Πολυδ.] Vide ſupra ad cap. 24. *M. du S.*

Ibid. Ἑστιᾶν.] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Marp.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V. c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἐπισκ. c. 22. *M. du S.*

26. Προρρήσεως] Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλιξ. c. 38. *M. du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Inſignis ea de re eſt *Euripidis* locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barneſio* aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M. du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντί τινι τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναστραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταποθῇς; [a] κἄτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδαπανᾶσθαι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών.

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.*

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, inquit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.*

Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀβολοῦ μισθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὴ γὰρ ὡς ἀλλάξαί τι δυνάμενος τῶν ὑπεχκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δυνατὴ ἡ μαντική;

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tunc quid prodest divinatio?*

Πρεσβύτην δέ τινα Ῥωμαίων εὐσωματοῦντα, καὶ τὸν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάταλον ὑποδειξαμένῳ, ὁ ἐρομένῳ, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.*

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ὑπὸ χλευασμοῦ, εἰ χιλίας

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum*

---

a Κἄτα] Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κᾶτα *J.* & *P.* sine puncto subscripto. b Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *Ba.* Εἰδὼν *J.* & reliqq. male. c Ἐφ' ὅτῳ] Ἀφ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.*

37. Σαυνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἐν δὲ ᾧ τῷ σώματι γυμνασικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴ ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέριος ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. *J. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν] Scribendum *ἰδών*· quod sequiores depravarunt, cum primæ editiones recte habeant. *J. J.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχεσθαι] Vid. supra Ὀργ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάταλον] Idem voluit *Theophrastus*, si ejus quidem fœtus est, cap. Περὶ ὀψιμαθείας, p. 7 B. quum ait, eum τὸ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.*

§ 58. Στῆσον — τὴν σποδὸν] In Edit. Blancard. *Th. Magistri* τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι hæc Luciani adfert, ac verbum id recte exponit: ζυγοσατῶ. Et hoc sensu ap. LXX. persæpe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6. *Esai.* XLVI. 6. &c. *J. F. R.*

69. Πρόβατον] Sotades apud *Stobæum* idem dixit.

Εἰ δ' βασιλεὺς πίθηκος, ὡς θηρὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰν πτύῃς, φλεγματίῃ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ θέμοσθ.
Ἂν ἰώματος, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.

M. du S.

72. Ὑπὲρ

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, τόσαι μναῖ ἂν καπνῷ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τ σποδόν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romanus me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

60 Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον ἐποίησεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis.*

65 Ἰδὼν δέ τινα τῷ εὐπαρύφῳ, ὅτι τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ ὦς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

42. In balneo cum ingredi in fervente aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?*

70 Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἡτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιήσειν ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi rescribam.*

Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμενον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, καὶ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

γε-

---

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἴσθι * ὕστερον εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο ἑ ἄδηλον, ποῖα τινὶ εἰσγράψαλο αὐτὸν † φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν ἡ Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Οὐεττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ὃ γὰρ § καὶ πᾶσαις ἐπολλογραφήθη εἰς ὧν ἀλλ' εἰκὸς ἄρα ὕστερος ἐχρῆν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσγράψαλο πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου ἐξελαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ ἑ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ ἑ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ ἑ σκάπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*

* Οὗτος] In V. erat ὅ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ὅτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *M. du S.*

† Φατρία] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ scribitur. *Id. du S.* (an ποῖα —— φρατρίᾳ, ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutassem, si mea sonum quaesieris. *M. du S.*

§ Καὶ πᾶσαις] Aberat *καὶ* in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὲς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *J. F. R.*

72. Ἵπτις πατρίδος αὐτὸ ποιήσειν ἔμελλον] Non inepte ad sensum transtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa Patrie.* Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτου] Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ ἑ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noster in Dipsad. cap. 6. Et *Aristoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινὰ ἰδὼν τῶν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, Παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηθι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δανάη, οὐ τὴν Ἀκρισίου θυγατέρα.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινα] Ἐμάχιζον δ' ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀπεσκώπτει. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. προπαικισθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτό Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον σίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπεικῶς γίγνεται] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Λακεδαιμονίους Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater *G. O. Reitz.* bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίῳ ἄνδρι κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δανάη. *M. du S.*

98. Τρίσσαινα μὲν ἡ πήρα ἔχουσα, αὐτὴ δὲ τὴν βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα] Melius τρίσσαινα μὲν ἡ πήρα ἔχουσα, αὐτὴ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίσσαινα μὲν ἡ πήρα ἔχουσα, αὐτὴ δὲ τὴν βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero αὐτὴ τὴν βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenienſis celeberrimus, forte

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον ἰκεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀνθισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γοῦν Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

5 Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ οὐκ ἐν νόμου τῷ ἐναγωνίου, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

10 Ἄστειον δὴ καὶ ἐκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. Εἶν μὲν οὖν τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον

[b] Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὴν βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀνθ᾽ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἄραδδον ἀλλ.σύρει ὡς ὑπερβίστως διόλμου. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſuae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄραδδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάδδον. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ ἂν οἰώμεθα τοὺς ἀνδρείους εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ ὕτως λέγειν, λίαν ἰσὶν. *V.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγει editum ante, ſine ſenſu, οὕτως eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari ὕτως λέγειν exiſtimat, jubetque confecti Scholium 50. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τ᾽ βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἄνδ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον κεκραγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπτερον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπτερον cum ſuo ὅλμῳ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπτερον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vectis, κόρυθος ſcopae, ſic ὕπτερον, *piſtillus*, ſimplicia ligna funto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119. κοσμούμενον ὕπτερον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπτερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπτερον, ὑπέρογκα κεκραγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπτερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπτέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rher. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κακοδυνδύμενοι προσχρῶ τῇ πάλῃ δεῖ μὲν αὐτοῖς ὑπλισμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἃ αἷς ἀφεγγίσαις χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς ἐν τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτεῖ ἐν σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρόλοῦσι, προσόντες τῷ παίειν ἐν ἐναλλαξ· ταυτὶ μὲν τῷ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πιττουμένων τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

24. Δρω-

ὅλον· Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καθηγορήσαντος αὐτῷ, καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ [a] καλασπασθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ ὡς δυστυχὼν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρρησίαν διαπραττομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι τραλοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ; [b] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non iracscatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένου δέ τινος εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos strui ab apibus?*

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τινὸς χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienssibus Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

[a] Καλασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* [b] Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸν αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς ὁ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τὸν αὐτὸν δὲ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μαδᾶν χρίσμασι. *V.*

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μαδᾶν] Μαδδᾶν C.

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. *J. F. R.*

24. Δρωπακισθῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων & ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτως. *M. du S.*

36. Καλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tp. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν & Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὴ τὸν χωλὸν, τὸν ἀπὸ τοῦ περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἰατρεύ-

βον-

multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

40 Ὀπιπολὺ τῶς Περιπάτοις ἐνδιαλρίβονλα, Οὐδέν ἐϛιν, ἔφη, ἀναιϗχυντότερον χωλῦ Περιπαλητικῦ.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκλητος ὀπτιμῶς ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέϖ γυναῖκα, 45καὶ παιδοποιήσαϖ, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ Φύσει, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίναλο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τ σαυτοῦ θυγατέρων.

50 Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τ Ἀριϛοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιϛον ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τ Ἀριϛοτέλη δὲ ϲ διὰ ϛόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα καληγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα καληγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κτλ ζῆλοί τ πρὸς Κορινθίους καταϛῆσαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, 60ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεϑε, ἢ μὴ τοῦ ἐλέου τ βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, 65μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

ϲ. Διὰ ϛόματος καὶ] Ex *Fl.* sic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τ βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς ἐκτίρμονας κηύττει Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ἀνὼν πρᾶγμα θεᾶσθαι; *V.*

βοντα', οὐδέν ἐϛιν ἔφη ἀναιϗχυντότερον χωλοῦ Περιπατητικοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes.* ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μήν τοι καὶ. §. 56. rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ. *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τ σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kustero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. Ψηφίσεϑε] Ψηφίσαισθε. *F.G.*

61. Ἐλέου τ βωμὸν] Vide quae supra ad Τιμ. c. 25. annotata sunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀναλεθείχασιν.

Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρός [a] τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲ γὰρ δέονται νόμων, οἱ δὲ διὰ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται.

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ δοκοῖ τῶν φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲ θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀριστιππον.

Ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγου δεῖν ἑκατόν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse, sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri versuum unum maxime cantillabat:

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.

61. Thersitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philosophorum maxime sibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Aristippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum amore prosecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes, silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum ultimam senectutem jam

[a] Τὸν] Et sic habere cum *J.* etiam *Fl. Bz. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν, nisi forte nomen exciderit, cujus hae sint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου διοῦλα τῶν ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differentur. (Vid. Μακρ. c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisse, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum.* Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνεια enim Θεοῦ, sunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Casaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγώνιον τῶν παρ. ᾠδῶν] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kust.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγε.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caes. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cujus primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi jam jam morituro adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teste *Constantino* Lexicographo. De vo-

jam egressus esset; invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὤν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεῶ τινα ἐπιφάνειαν ἡγεμόνα τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ σκοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα φέλο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ πολὲ Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετεγνωκότας, εὐθὺς εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὑπουργεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων ᾠδὰ,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποχόμενος ἀπῆλθε τὸν βίον Φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὁλί

[b] ὑπουργεῖν] ὑποσπουργεῖν *Fl.*

voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Περ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἐναγώνιον — ᾠδὰ] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154. b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ᾠδὸς, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J. M. G.*

10. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J. G.*

Λήγει μὲν ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscribserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἰσαθι κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ὀλβίσης
Μηκέτι μίμνειν	Δαΐων ἔγχος	Θέμιδος βιοτῆς
Ἀλλ' ἀπούρας	Θηξαντες, ὁμοῦ	Οὓς τ' ἀντὶ βίου
Τὴν ἡμιτέραν	Γνώμης τε μύησαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κάρηνα βοὸς	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρησὰ φίλοις

Τίκτωσι βιότου. —— cet. ad versum Ζηνὶ μειλίσσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. *F. G.* Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Selan.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J. F. R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, πῶς περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί δὴ οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προλεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν ὑδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De sepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam utilis sim.*

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὀπιπολὺ ἐπέσθησαν, καὶ τὸ θῶκον τὸ λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸ λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. Ὅπου γοῦν τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν Φιλοσόφων. Οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸ τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo ſederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Chriſtianum Simonem Lithum Miſenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe projici juſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fuſius etiam a *Cicerone* narratur Tuſc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lyſias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἐθάψατο δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* de luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatisdatum ad *Martial.* & *Perſ.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τὸ λίθινον] Bona fide, potuiſtine naſum hic continere Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui cum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τὸ νύμφης εἶδος Helenam ſuam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non eſſe Luciani ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe *Ariſtaeneti.* Incertus Interpres lectorem curioſum ſaepiſſime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. *ἰπίχω* tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde diſcrepat, utpote nimis ſophiſticus & affectatus, quod ſatis arguit Lucianum non eſſe ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus ſit hic foetus nec ne, ambigo. Certe ſi Luciani opus ſit, juvenile eſt; priusque ſcriptum, quam facilem quem in eo miramur & verſatilem ſtylum conſecutus eſſet. Ne dicam jam de inſtituto ipſo, quod pro rei atrocitate ſatis culpari non poſſe alibi oſtendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum noſtrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superſcripſi perſonarum nomina ex arbitrio, in caſu recto, quia ſic aptius, & quia ſimiliter factum ab Cl. *Hemſterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Pariſina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem poſtea, ut videbitur; in hiſce enim eſt licentia. *J. F. R.*

1. Παιδᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδίας, prave. Sed. melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile eſt videre, eum voluiſſe & in textu παιδᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte ſcribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θεόμνηστε] Larva ſit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστείδης] Mileſiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Craſſo p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Triſt. II. 413. V. *Angel. Polit.* Miſc. 16. Scripſerat etiam hiſtoriam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστείδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστείδου legeretur, cujus Mileſia, ſ. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία apud Ruſtium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulcisque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores juro, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΕΡωλικῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινῆ πεπλήρωκας ἡμᾶς τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαίρως ἡ τῶν ἱλαρῶν σὺν λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκῆς σπουδῆς ἀνέχεται. πρόθυμοι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάλιν δή με ὑπὸ τὸ ὄρθριον ἡ τῶν ἀκολάστων συ- [d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ. [e] καλεύφρανεν. ὥστ' ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑφηλόμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ-

a ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *N.* & *F.* Λυκίνου Θεομνήστου *B1.* b Παιδιᾶς] Sic recte *Fl. P. B2. S.* & *P.* Παιδίας *F.* c Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἑωθινοῦ male *F.* d Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. e Καταύφρανεν] Sic *P. B2. Fr. Fl.* & M. Καταύφραινεν *F.* Κατίφραγκεν O. f Ἀριστίδης] Ἀριστίδης ἐνόμιζον *F. Pell.* g Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male *F.* h Εὑρέθη] Εὑρέθης marg. *AtW.*

6. * Ἀσθενὴς γὰρ] Ἄγαν, φησὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐκ οἶα τέ ἐστιν †ὑποστῆναι τὰ εἴδη ἐνδιαλειχῶς, οὐδὲ τὴν τοῦ ἐναντίου ‡ ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία § ὥσπερεί τινα ἄπεισιν προμηθεῖται τὴν τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας. ταύτην γε δὴ, φησὶ, τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῇ ¶ σώζειν ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπαναγόντων τῶν ** ἐπεισιόντων, τῇ τῶν ἐναντίων καθαιρέσει. *V.*

* Ἀσθεν.] Ante ad verbum ἱερολικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Ὑποστῆναι] Ἀποστῆναι olim editum. Correxit *M. du S.*

‡ Ἐπεισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam ἐπεισόδου abſurde editum ante.

§ Ὥσπερεί] Ὡς σφὶ vulgatum ante; ſed mutavit *M. du S.*

¶ Σώζεσθαι] Reſtitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male.

** Ἐπεισιόντων] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato ἐπιόντες.

lum in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia.* Miſcell. c. 16.) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald. 1. Weſſel.* adſcriptum erat. Vid. *Polisian.* c. 16. Miſcel. *F. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρέθης vertique adeo, *inventus es:* quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπός. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ ταῦτά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄῤῥην, ἢ καὶ νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεται.

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ συχνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτοῖς κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ σπεύσωσιν, ἄνοπλον αὐτοῖς ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. ἐκεῖθεν γὰρ ἐκ τῆς ἀντιπαιδίας ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίαις βουκολοῦμαι· ἀλλόδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λαβεῖν

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ ταῦτά μοι] Εἰ μὴ *Marc.* & mox delet μοι. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γυμνολογεῖν, ἢ ἢ περὶ ὑμνολογεῖν marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται *Vorst.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mutat M. *B2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Καταιτρύχομαι. *V.*

17. Εἰ ταῦτά μοι] Interpositio (εἰ ταῦτά μοι λέγειν ἔοικας) sed rescribe (εἰ μὴ ταῦτὰ λέγειν ἔοικας.) *Th. M.*

Εἰ ταῦτά μοι λέγειν ἔοικας] Notabili versione hæc obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si abunde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis sit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ ταῦτὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia & inutilia *me dicere existimas*. Ut de mercede conductis, ἵν' τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτιχνοι αὐτόκα ϵ ἀργοί ϵ ταῦτοί εἰσιν. Et rursus ibidem, κἂν ἴν τι τούτων ἰδίως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ λάβοιτο ϵ ταῦτὸς εἴης. *J. G.*

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Cæsar. *J. B.*

24. Προσήσεται] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J. F. R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* *J. B.*

31. Ἀντιπαιδὸς ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντέτους ἔτι ὤν. *modo puritiam egressus.* Ut Cl. *Jensius* observat in Lect. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer.* Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικίας, τέχνη βάναυσος, ῥητορικὸς βίος, ἄῤῥην πόθος, vid. ap. eumd. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla quae adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemsterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus.* *J. F. R.*

35. Κάρηνα] Unde habeat nescio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ σωιχεῖς, inquit, λάθρᾳ ἐπέρχεταί μοι, τὶς ἔτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος, εἰ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, Διὰ τὴν Πασιφάην· ἐπεὶ Ἡλίου ἦσαν οἱ μῦθοι Ἀφροδίτης ταύρου ἐρᾶσθαι. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Persëide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum

quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilioſus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

τὴς πρoτέρης, ἄρχoυ δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τ παλιμφυῆς Ὕδρας πoλυπλoκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βoηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σβέννυ τις, ὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνoικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλ ἐς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ' ὐδενὶ κόρῳ παύε. καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μoι, τίς ὕτ Ἀφρoδίτης ὁ χόλ· ὁ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, ὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, ὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυώμεν, ὡς ἐρεθίσαι τ θεῆ τ ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Desine fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mór-

ΛΥΚ. Πέπαυσo τ ὑπoπλάστυ καὶ δυσχερῆς ταύτης ὑπoκρίσεως, Θεόμνηστε. ἀκθη γὰρ ὅτι τύτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη πρoσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νoμίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μὴ παίδων τὸ καλὸν ἀνθύντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σoι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσ πρὸς τὸ δυσχερὲς ὕτω νόση-

e Τοὺς πρoτέρους] Sic Edd. *Τῶν πρoτέρων* M. & O. voluit.

f Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλα marg. *AIW.* Τὸ κάλλ forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου ἦσα ἀπ μητρὸ Ἀφρoδίτης ταύρου ἐράσθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ ἐ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτ Ἀφρoδίτη γινoμένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς πoιήσασα, ἀπκoίτους αὐτὰς πoιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μ ἐκγυρίσας Πασιφάην ἐς ἐπιθυμίαν αὐτoῦ παρασκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infundis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J. J.*

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem perosa solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* *ORTW.*

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Δ— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id fit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 260. ἐγὼ δ' ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πτισίσω τὸ καλόν. Ubi *Bergler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Κρονσολ. c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλας

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' οὐχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομίζεις, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν ἡ [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀφροδισίου δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τὰ γε [d] μὴν ἐρωτικῶν ἱμέρων [e] καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ [f] γλυκὺς ὀδὰξ ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειρᾶσαι [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴσην δὲ ἡδονὴν τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς [i] καὶ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἐρᾷ ἦθεν ἡράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέως [l] ἀνεγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; frueris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων J. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὴν] Μὲν M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴσην δὲ ἡδονὴν] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. du S. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim J. male. l Ἀνεγραίνοντο] Ἐγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάτας. V.

* Πλάτας] Πλατέας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu.* Sed Vir Illustrissimus, *Ex. Spanhemius*, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν· ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρης χιτὼν, *Aristaenet.* Epistol. 15. libr. 1. leg. *Xenophon.* 8. Pædiæ. *Diod. Sic.* libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. *Spanhemium* jam conjecerat *Casaub.* ad Athen. 839. 25. legendum esse παρυφὴν. Vide tamen *Eurip.* Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. *Sen.* II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub.* ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη]. Παρυφὴν elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Διακρ. δ' ἠσκημ. κόμης] *Athen.* XII. 526. A. διεσκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. M. du S.

Διακριδὸν] Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἴκα„ στα, ut ab eodem dicitur, διειρομένη, ac inter alia „ ναυτιλίῃ τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, *navigationemque di„ stincte inquirit.* Lucianus vero *Amor.* p. 1021. Ed. „ Salm. διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, *eximie autem „ composita coma.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non seorsim". De Parisinae Interprete loquitur *Spanhem.* Nam *Benedict.* vertit: *Eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70 m τὴν φωνὴν δ' ἴσην τῇ n Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆς τῆς σχήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆς περὶ τὴν Ἀφροδίτην περιπλεύσεως λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃς, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ παράσχῃς.

ΘΕΟΜΝ. Βυφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, p ὡς φασι, ταῖς θυσίαις ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῷ 80 q ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινοῦ r παραταθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τὴν συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γένοιο δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθους ῥέποντα ὁρῶ,

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβου] Μιλάμβου male O. Vulgatam ſervat M. B2. J. P. &c. o Ἧς] Ἧι male O. ᾗς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἑτῆσιον. J. r Παραταθεῖσαι] Et ſic habere J. Fl. B2. & S. notat M. duS. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A1.

ότε Spanh. ait ἀλκιμίδου ſignificare *eximie*. Sic enim & *Homer.* Il. M. 103. Οἱ γὰρ οἱ ἄριστοι ἀλκιμίδου εἶναι ἄρχοι — *eximie fortiſſimi ceterorum*. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtinctis*, vel *diſcriminis*, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀλκιμώτερον eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita ἀλκιμίδου *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. *Ovid.* Art. III. 137. & not. Cl. *Burmanni* ad Art. II. 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἐπιμελῶς additur; adeoque parum intererit, vertasne *eleganter*, *eximie*, an *diſcriminatim*; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. *J. F. R.*

Ibid. Ἡσυχιώνης κόμης] Conf. ſupra *de Salt.* c. 27. *J. F. R.*

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet *Suidas* inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογον ὡς βιβλίους ι'. quo reſpicit hic Noſter. *M. du S.*

Ibid. Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clar. *Daniel Heinſius* & *Joannes Meurſius* ad *Heſiod.* Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum *Heſiod.* ſic in Lapith. Ἢ οἵη ποτ' ἄρ' ἦγε. *J. B.*

68. Τῶν ἐρωμένων αἱ βολαί] Sic infra c. 15. *Ariſtan.* Epiſt. 1. *J. B.*

69. Ταχυπρῶς ἀνυγραίνεσθε] *Alciphr.* I. Ep. 28. ταχυπρῳ βλέπεις βλέμμα, ubi *Bergl.* plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. *J. F. R.*

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1. & 2. *M. du S.*

77. Βυφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: *Callimach.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀληθείης, ὅτι οἱ ὑπὸ νηδὺς ἰαύει
Τῇ πρὶν ἀποτμήσαι συνήντετο Θιοδάμαντι.
Tanta eras ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philoſtr. Virg.* L. 2. *Lactant.* L. I. c. 21. *G. C.*

Βυφάγος] *Philoſtrat.* tabul. Theodam. *J. B.*

Βυφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. *Aelian.* V. H. I. 24. unde & παμφάγος *Orpheo* in hymno ajunt dictum. βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. *M. du S.*

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. *Athen.* lib. 1. *J. B.*

ὁρῶ, πότερον ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως ταλαιπεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἵρησῃ. πάντα δὴ θεμιτὰ ἀκκισμοὶ, ὦ Φιλότης, ἢν πεπίστευκέ σα ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων πρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, ἡ γελωτοποιΐας ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' ἤν ἐξ [c] ὑπαγωγῆς τῆς ὁπιχειρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' ἐπὶ παλαιᾶς· [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτων [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι μνήμην ἄκουλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτοῖς ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄυπνος ὤν, διττὸν ἄρυσαι μισθὸν,

Τὴν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑφ' ὑῶν παιδικοῖς ἥδετο, ἡ δὲ

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ei seriuntur etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem seriuum*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta poteſt contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pastens:

Sed alter supra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσορρόπως] Ἰσοῤῥοπεῖ. O. Vulgatam expressit M. Bz. J. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπαγωγῆς] Ὑπαγωγὸν male J. Fl. d Ἀλλ' ἐπὶ παλαιᾶς] Ἐπὶ παλαιὸν marg. Mill. e Ὅτου] Ὅτου M. f Συντόνως] Σπουδῇ O. W. Fl. J. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένω J. Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Bl. notat M. duS.

92. Ἀπιστεῖν] Προσποίεισθαι. V.

97. Ὑπαγωγῆς] * Ἐπὶ τῆς ἐγχύσεως ὑπόγειον, ἐγγύτερον, πρόσθιον, νεωστὶ γεώρυμα, τὸ πρὸ ὀλίγου ἐκ μικρᾶς ὀλίγου. V.

* Ἐπὶ τῆς ἐγχύσεως] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui etiam testatur ὑπόγειον sine ι. scriptum ubique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. J. F. R.

2. Ἔτυλλον ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μυκηθμοῦ † ἀκηκοώς. V.

5. Ἥρυσαι] Ἀναβάσεις. ‡ Ἔχει. V.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. J. F. R.

‡ Ἔχει] Aberat ab Ed. Glor.

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογείου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' ἐπὶ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concederetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. J. M. G.

Ἔγωγ' ἤν —— ἐπὶ παλαιᾶς] Locus integer non videtur. F. G.

Ἔγωγ' ἤν —— ἐπὶ παλαιᾶς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' ἐπὶ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογείου. J. F. R.

Ibid. Ἐξ ὑπογείου ἡ ὑπιχειρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' ἐπὶ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' ἐπὶ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* J. G.

Ἐξ ὑπογείου ἡ ὑπιχ.] Th. Mare. quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus, barathrum judicans Venerem mulicbrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare depositа statim omni reprehensionis *tuae* occasione, quae utriusque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc discedens e regione tibi considebo

Aeacidi intentus, dum cessat fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassem, & Jove hospi-

Θήλειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμενον, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτα ἄρρενα, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν ἓν μαχομένοιν παθῶν ἀγανοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ὑφευφράνθην. καί μοι τὰ τῆς λογου ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται ᾠδόν, ὡς ἐρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ τροδῶν ἀποθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, τὰ ἀκριβῆ ἐπέξειμί σοι. ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαλλαχρὸ καθεδοῦμαί σου

Ἀέγμενον Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων,
Σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς ἀμφοφορᾶς, μελῳδίᾳ τὸ πρώτειον.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν ἀφνουμένῳ ταχυναυτῶν σκάφος εὐτρέπιστο, τετόν τ' δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παροικοῦν. ὡς δ' ἐπῆν, πάντας θεοὺς ἐπιχωρίους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεων

i Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A1.* k Ἀποθέμ.] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμ. W. *J. Fl.* l Τὰ] Deest in M. & O. m ΘΕΟΜΝ.] Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. n Ἐπαναστὰς] Ita dedi ex W. Ἀναστὰς Edd. priores. o Πρεσβεύειν] Πέρσαι *J. Pell.* p Πλεῖν] Abest a W. q Εὐτρέπιστο] Punctum erat post hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* r Δικρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Δικρότων male *S.* s Λιβυρνοὶ] Λιβυκοὶ male W. post Λιβυρνοί.

27. Δικρότων] Δίκροτα, δίκρη, πλοῖα μακρὰ ἐστὶν, ἃ & δίκροτα καλοῦσιν. Τινὲς δὲ & ἐκ πρύμνης & ἐκ πρώρας ἑκατέρωθεν πηδάλιόις ᾗ ἴσχυλο· ὅπως αὐτοί τι μὴ μᾶλλον φέρωνται & ἐπιπλέωσι & ἀναχαιτῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσπλῳ & ἐκόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσι. *V.* In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων] Δίκροτα ἡ δύο ἱστία ἔχουσα.

ᾗ Ἴσχυλο] Legendum videtur ἴσχοιλο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἴσχυτο, quod vertit *instructae erant Aemilius Portus.* *J. C.*
Ἴσχυλο] Cur *Suidas* emendandus sit, nullus video, ἴσχυλο enim recte se habet. & recte vertitur, *instructae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex *Suida* emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἴσχυλο quoque in C. reperiri refferat *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadversionem sic abire sit passus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim sine accentu scriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ἐπογμίου correxisse, pro ἐπογγίου. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorst.* ὡ λίαν ἐκ πολλοῦ. In M. nihil subsidii. *M. du S.*

1. Συντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* συντῶν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν μὲ &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπαναστὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Ἀέγμενον Αἰακίδην] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Δικρότων] Vox δικρότων nihili est; si enim esset ab δίκρως, foret δίκρων. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur δικρότων. Nempe δίκρις vocantur etiam δίκροα, quod notum. *J. J.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἴλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου [a] στρατείας ἐπικαλεσάμενον, ἀπ' ἄστεως [b] ὁρμῶντι ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενος (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζευγνύντο) τὴν πρύμνης γῆν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τῷ κυβερνήτῃ. ἐν ῥοθίῳ τῷ τῆς ἐλατήρων μὴ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα ἐν κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τῆς μεσοκοίλου [d] ἀπάρτους καρχησίῳ τὸ κέρας [e] προσεῖλαμεν. εἶτ' ἀθρόας τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, πρέμα [f] πιμπλαμένῃ τῷ λίνῳ, κατ' ὀδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διιπτάμενα, βαρὺ τῷ κύματι ἐπορούχομεν ἀεί τι σχίζοντες ἐ αὐτὸ πρῶραν.

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertia in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, implet to sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μέλαξῦ πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συμπέπτωκεν, χαμηλὸς ὁ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ ὁ Κι-

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

a Στρατείας] Ita marg. *A*1. Στρατιᾶς Edd. priores & M. b Ὁρμῶντι] Ὁρμῶ *J. Pell.* c Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐκοίμαινον A. L. P. W. d Ἀπάρτους] Hoc receptum ex L. Ἀκαρῆ Edd. Vide notas. e Προσεῖλ.] Προσειλ. Edd. priores. f Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. g Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A*1. *Ven.* 2. & *B*2. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. h Παιδιᾶς] Παιδείας W. male.

42. Ἀκαρῆ] Ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξὺ. ὃ οὐχ οἷόν τε * κεῖραι. ἀκαρῶς, ἐπίρρημα, τὸ βραχείᾳ ἄρᾳ, τὸ ἀτόμως. *V.*

* Κεῖραι] Legendum ex *Suida*, διακεῖραι, *quod non potest secari*, nisi forte scripserit Scholiastes, χρὴ λαμβάνεσθαι. *J.C.*

Κεῖραι] Legendum κεῖραι, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄστεως] Athenas intelligère, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐκοίμαινον. *J. B.*

41. Μεσοκοίλου] Hic deest τὸ ἀφαιρῆς participium, aut quid simile. *F. G.*

42. Ἀπάρτους] In impressis & Schol. ἀκαρῆ. In M. ἀκαρὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀκαράντες. *Vorstius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάρτους] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀκαράντες adscripserat. Recte autem *Guietus* divinarat deesse participium. *J. F. R.*

Ibid. Προσεῖλαμεν] Malim προσεσείλαμεν. *F. G.*

Προσεῖλαμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προσεσείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F. G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Guieti* emendationem videre contigit. *J. F. R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kuster.* Cod. L. *Va.* & *B*2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ἄρους] Nempe respicit ad foedus illud Athenienſium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ πλῶν μακρὰν (Περσῶν) πλεῖν ἴππος φορτηγὸς ἢ κυ-

κλάδων

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆς Παμφυλίης κόλπου, Χελιδονέας ὑπερθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τὰς εὐτυχεῖς τῶν παλαιὰς Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστῃ τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενύμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ [i] χαίροντες· ὀλίγα γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὴς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι δ' Ἡλιάδος ἀφάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆς μεταξὺ πλοῦ διαπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, σχολὴν ἐδάδιζον, ὑφυὲς ἀπολαύσεως [l] ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως, Ἡρωϊκοὺς μύθους [m] ἀναπεμπόμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] προσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πά-

[i] Χαίροντες] Ἐκπλήττοντες marg. *A1.* [k] Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *J.* male. [l] Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος W. [m] Ἀν——ος] Sic Edd. & M. Ἀν——ους *J.* male. [n] Προσερρύησαν] Προσρυσιερ. male *B.* [o] Διαφόρου] *Solan.* ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V.*

59. † Ἡλιάδος] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολὺς ὁ λόγος. M.

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. supra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

71. Ἀναπεμπόμενος] Ἀναπέμπουσας, ἀναπαιούσας, ‡ἀναμιμνήσκουσας, ἀναγομένας, αἷς ἔπεσιν ἐλθών. *V.*

‡ Ἀναμιμνήσκουσας] Hoc & sequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

vium. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subjectae Phaselidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ὧδον Κυανίων, ait, ἣ Χελιδονίαν μακρᾷ νηῒ ἐκ χαλκιμβόλου μὴ πλέων. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Nostrum Z. Τρ. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adsumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine μ. scribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ ἐ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus sequutus *Bourdelotium*, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere*, idque exemplo editionis *Basileensis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ ἐ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversi* vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum de-compositum est in scriptis, non est cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι? Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγουμένοις· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προλάμβανον.

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

Ἤδη δὲ ὁ θέας ἄλις ἔχων, καὶ ἅμα μὲν μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὅτι ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ὀπαδοῦντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐσταλο, καὶ ταυτησὶ δ' ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, εἴ δι ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ ἅμα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ καθήρατο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, ἡδονῆς καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' ἅπτονται Φιλεῖν, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερον ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν φαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον δίκην ὑμᾶς παρ' ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε· αὔριον δὲ καὶ ἐπὶ πλείονα χρόνον ἔσται ἡμῖν ὁμιλία.

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causſam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femineī sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis riſam;*

a Ἁπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A1.* b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοεῖτο W. c Πόρρωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθεν male *J.* d Οἰκεῖα] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν ποῖα enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοῦ *B2.* f Ἐμὲ] Ex *L.* & marg. *A1.* Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B2.* Ἐγείρηται *J. Fl. V2. S.*

81. Κομμωτικῆς] Κομμωτικὸς, ἀπὸ τῆς κόμης, οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς κόπτω, κόμμῳ ὁ κατακομώντες τριχῶν κόσμος. καὶ μωλικὸς δὲ ὁ ὀπὶ ἀφελείας κόσμῳ, καὶ κομμωλικὸν ἀθέτησε. *V.*

ce utitur in Ἐρωτ. c. 81. utitur & *Theophraſtus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laërt.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφοροι] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia.* Ἡ μικρολογία apud *Theophraſtum* Char. 10. ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀφόρου, vel ut est in MS. τῶν ἀφόρων. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud eccleſiaſticos ſcriptores ignoratione hujus ſignificationis peccatum sit. Noſter in *Hermot.* c. 81. μηδὲν ἐκτετίμηκεν διάφορον. Itaque ſi mutato ſolum ου in ω legere liceat ὀλίγου ἀφόρου, plana erunt omnia. Sed quid ſi intellectus oritur, ſervata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam ſuam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον ſit *quod intereſt*, poteſt fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum auſim quidquam adſeverare. Illud maneat, praeſto fuiſſe homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel ἀξηγητὰς φράσεως ἐγχωρίου appellavit *Aeſchylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *myſtagogos* vocabant, *qui hoſpites ad ea, quae viſenda ſunt, ducere ſolent, & unumquidque oſtendere.* Cic. Verr. 4. 59. Mon-

xam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, viciſſim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, ſorte decernetur. Placent iſta.

10. Itaque illo die convivator ego, poſtridie Callicratidas, & poſt ipſum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifeſta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formoſis pueris erat inſtructus, & unusquisque prope ſervus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipſum manerent; cum primum vero prima barba denſarentur genae, diſpenſatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus ſaltatricularum & muſicarum chorus ſequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae ſacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praeſente, niſi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa ſuſpicio non caderet. Erant igitur iſta quoque, uti dixi, ſatis aperta ſententiae utriusque ſpecimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae ſunt, non *tamen* ut exitum haberet diſputatio. Verum cum diſcedendi tempus

ξηλε. ταῖς δὲ ἑφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐν-
ταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοι-
βαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ λαχάτω
[h] ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καὶ εἷς μὲν ἡ ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγώ, τῇ δ' ὑστεραίᾳ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἐώρων δὲ καὶ ἐν ἑκάστῳ ἑστιάσει ἐναργῆ ἑκατέρου ἤθεσιν τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον [i] ὑπογραφέντος [k] αὐτοῖς χνοῦ καθημμένους. ἐπειδὰν δὲ ἰσχνοὶ αἱ παρειαὶ φυλαθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῆς Ἀθήνησι χωρίων καθεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶς τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπερήλιξ ἀφώνοις ὀφθείη, τῷ χρόνῳ ζηλοῦντος ὀπίας [l] ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν δὲ ἓν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐπιπίπτουσιν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

χθὲ-

[h] Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorſt.* & M. a recent. manu. [i] Ὑπογραφέντος] Haec eſt ſcriptura Cod. P. Et Edd. Ba. Fr. Va. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl. & J. [k] Αὐτοῖς] Αὐτοὺς P. marg. A1. & Ex. Fl. Vulgatam ſecuti J. P. &c.

7. Ἐσίασιν] Συμπόσιον. V.

23. Ἀψιμαχίαι] Σκιαμαχίαι μάχαι. V.

Monſtrator talis eſt Lucano IX. 979. quae loca jam laudata ſunt *Spanhemio* diſſ. I. p. 6. *Antiquariis* hodie Romae dici, notum eſt. J. M. G.

84. Προηγούμενος δὲ καλλίστων λόγων πρώτατο] Baſileenſes vertunt: *nam ſe velut ducem atque anteſignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus, *nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis eſt, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Senſus eſt. *Nam praeſtans his civilibus* h. e. non doctiſſimis & elaboratiſſimis, *orationibus praerat*. J. G.

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοὶ, quod in reliquis eſt. M. du S.

Ibid. Ἐγείρατο] Veteres Edd. ἐγείρετο, prave mutavit Ba. M. du S.

3. Ὁ πρότερος] Optima haec ſcriptura. Quam autem obtrudit *Vorſtius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repoſita) minus concinna videtur. M. du S.

10. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς] Pro hac ſcriptura in W. eſt ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & J. In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. Perizonii notant reperiri in P. cum in Pl. ſit αὐτοῖς, noteturque ut diverſa ſcriptura. M. du S.

13. Χωρίων καθημόνες] Contra praeceptum Columellae I. 8, 1. *Ne villicum ex eo genere ſervorum, qui corpore placuerunt, inſtituamus*: & Palladii I, 6, 18. *Agri praeſulem non ex dilectis tenere ſervulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praeſentis expectat.* J. M. G.

17. Ἀκμῇ] Vide, ſi lubet, Scholium. M. du S.

26. Ἐπεμ-

χαιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσασιν αὐτοὺς [a] ἐπηγόμην. διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι χάριν θέας, ἣν [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθησάντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ τοῦ Πραξιτέλους [c] εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἐν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιῄειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀχολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. τοὺς δὲ Σωστράτου, καὶ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅτι τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὼ μὲν ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

esset, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπαγόμην W. Ἐπαγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. *l.*] Τῦ Ἀ. ἱεροῦ W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in *J. V*2. *B*2. & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *P.* &c. d Συνήθεις] Συνήθως *J.* sola.

25. Ἀνάγεσθαι] Ἀνάγεσθαι λέγομεν τὸν πλοῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V.*

27. Ἀπαίρειν] Παραγενέσθαι. *V.*

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπαγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπην. *M. du S.*

Ἐπαγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, assumsi comites.* Vulgatum ἐπαγόμην ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lipsi.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν καλεῖν. Ita καλεῖσθαι eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τοῦ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον] Quid sibi vult τούτου τὸ τοῦ Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile.* An τούτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. error ex repetita syllaba του natus est. *Ac nbi decressemus in Cnidum spectandi causa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* *J. J.*

Ibid. Τούτου τὸ τοῦ &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱεροῦ, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τοῦ εὐχερίας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς, i. e. συνεχὴς, *assiduus*? Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur. id est συνεχὴς *assiduus.* Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis, frequentibus* osculis. *A E. M.*

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως. Καλλιχρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἂν, οἶμαι, [e] τὴν Κνιδίας Ἀφροδίτης τὴν ἐν Θεσπιαῖς [f] ἀντικαταλλαξόμενον ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον ὅλον [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον ὁμάλισμα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν περιξ ἀέρα συνωρόφουν. ἧττόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, τὴν τῆς δεσποίνης αὐτῆς, θαλλοῖς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετείληχεν. ὑπ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμιχλο

[e] Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ' Κν. W. [f] Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμ. W. [g] Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. [h] Τὸ γὰρ αἴθριον ὅλον] Pro his omnibus αἰ Ox. [i] Εἰς] Ἧν marg. A1. [k] Α] Duobus verſibus omiſſis ἃ tantum O. Et paullo poſt ἅ τε in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertineat. [l] Πυκνοκ.] Πυκνων. *F.* ſola. [m] Μετείληχεν] Μετάληφε marg. A1W. [n] Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφρυγῶντα Edd. omnes male. [o] Ἀνεμέμιχλο] Ἀνεμέμιγκλο male *F.*

59. * Σφριγῶν] Νεάζων. αὐξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V.*

* Σφριγῶν] Σφρυγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφιγῶν al.

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*

Ibid. Ὥρια] Κατὰ καιρόν. *V.*

35. Τὸ ἱρῶλικὸν ζεῦγος] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſtan.* pag. 229. ſic infra c. 20. *F. B.*

37. Καμπυλιχῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμυλλικῆς ἀκολασίας] Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *figilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεὺς apud *Heſychium* explicatur per Λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *F. M. G.*

39. Σωτράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἕδαφος] Non ſpreviſſem ἦν pro εἰς, ex *marg. Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *F. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαι — εἰς ἅ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *F. F. R.*

Ibid. Α] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰ] Πολιὰ θριξ, ἱλλειπτικῶς. *F. G.*

Πολιὰ] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰ & πολιαὶ intellecto θριξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰ προσηκουσα καὶ γήρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *F. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſtius.* In reliquis σφρυγ. *M. du S.*

κλο ϗ τὰ καρπῶν μὲ ἄλλως ἄγονα, τ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολ ᾿Αφροδίτης, ἡ δ Θεῦ πάλαι Φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ ᾿Αφροδίτη μὲ Διονύσῳ, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκραδον· εἰ δ' ἀποζευχθείεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ὑπὸ [g] ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τ μὲ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόον δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὅντως ᾿Αφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W. male. b Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *J.* quae κιττὸς. c ᾿Αμφιλαφεῖς] ᾿Αμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. d Κατηρτηντο] Καθηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. *J. P. B2.* &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλεις. f Ἦν] Ἦσαν *J. Pell.* g Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *J.* h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *J.* i Ἃ] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἄκαρπα. *V.*

67. ᾿Αμφιλαφεῖς] ᾿Αμφιλαφὲς, κατάσκιον, ἱκανὸν ἐν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὲς * διπλοῦν, τὸ χωρητικόν τι ϗ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὲς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. *V.*

* Διπλοῦν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τι. Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἧττον εὐφραίνουσιν] Ἧττον εὐφραίνουσιν. *Th. M.* *Ibid.* Ἦν] Praeferrem lectionem *Pell.* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 207. —8. *J. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δένδρα vel φυτὰ, vel οἰκήματα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. e. c. I. 59. τριτοῦ εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ἅπερ ϗ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſi *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὴν ἐλαίαν ϗ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (ſive δένδρα ſ. aliud quid intelligens) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίη ϗ πρῆσις, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνον & ἀσκούς. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτούς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοτρύους, κελεύσας ἀπαιτῆσαί τινα αὐτό. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κιθαρίζειν τινὰ, κιθαρίζειν κεφαλήν, quam κιθαρίζειν τρίχας, tamen malim ad βοτρύους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequen-*

ta-

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲ ὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ), Παρίας δὲ λίθυ δαίδαλμα κάλλιστον ὑαφήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλ© αὐτῆς ἀκάλυπτον, ὑδεμιᾶς ἐσθῆτ© ἀμπεχόσης, γεγύμνω), πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τ' αἰδῶ [k] λεληθότως ὑπεκρύπτειν. τοσῦτο γε μὴν ἡ δημιυργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥς τε τ' ἀντίτυπον ὕτω κ' καρτερὰν τῦ λίθυ φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ὑπαπρέπειν. ὁ γῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι κ' παράφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατ©, εἶπε, θεῶν ὁ μάλ' ταύτῃ δεθεὶς Ἄρης, κ' ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον τῦ δυ-

[k] Λεληθότως] Male *Amſt.* Λεληθότ©. [l] Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότ©] Lácuna. *V.*

† Παρὰ] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λελθ. eſſe referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μ' ἀγιτῶν] Τοῖς ἀγιτοῖς oppoſuit τ' πολίτικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μ' ἀγιτῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀγιτὰς τῷ πολίτικῳ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τῶν μ' ἀγραίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀγιτῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσοις. *M. du S.*

Ἀγιτῶν σπανίως ἐπιφ.] Τοὺς ἀγιτὰς & τοὺς πολίτικὰς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀγιτὰ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀγιτῶν] Ἀγυιῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lect. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Tp. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μᾶζον ἐμβοήσῃ τῷ Στέντορ©. Sic & ἐμφθεγξάμην© *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, συνεχὴς. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod

δυνατὸν ἐκτείναν τ̃ αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κ τ̃ νῶν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρος [b] αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τ̃ θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, κ̀ κ τ̃ νώτου, κ̀ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας ἂν ἔστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τ̃ ὄπισθεν εὐμορφίαν διαθρῆσαι.

Δόξαν δὲ [c] ὅλην τ̃ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τ̃ θύρας ὑπὸ τῆ κλειδοφύλακος [d] εἶναι πεπιστευμένῃ γυναίῳ, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τ̃ θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὲ τ̃ μέλαφρόν εὐρυθμία, πῶς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειροπλήθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τ̃ γλουτῷ αἱ σάρκες ὑπεκυρτῶνται, μηδ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεφαλμῦσαι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμένῃ [i] πιότητα· τ̃ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐπεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ

tum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & sic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo est per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre Deam, ad posticum aediculae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante spectasset, pueriles Deae partes contemplatus, repente furiosius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis adstrictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacunarum autem, coxis ipsis utrinque impressarum,*

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθυρος male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deest in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι πεπιστ.] Ἐμπεπις. sine εἶναι W. e Ὅση] Hic rursus pergere Mſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad ῥυθμὸν. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic restitui ex *B2. B1.* & *S.* Ποιότητα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua specie ajunt. Mallem tamen λιπαρᾶς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus osculis*, durius videtur, & gestui hujus osculantis etiam minus conveniens. *J.F.R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσι &c.] Quum non satis distincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jensii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. sunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ὥστε μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. supra c. 11. pr. *J.F.R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque decrat, agnoscunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. Αἱ σάρκες] Sic [illegible] et; uti num. e [illegible] σαρξ, quando de musculis est sermo. vid. *F. ès.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Aristot.* Hist. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σὰρκες εἰς σάρκας. *J.F.R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐκπήγνυται, ταπεινόν τι καὶ ῥεῖον καὶ τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi stupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πάθος in Mſ. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi hujus auctor. ταπεινόν τι καὶ ῥεῖον καὶ τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est *oculos petulante & in iis natante motu suffusus:* hoc est lascivi motus indice. Ταπεινὸν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur *patres oculi*, Petronio *petulantes: Ipse Paris Dearum libidinantium judex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabat Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent,

ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλαμψις ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διΐ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ τοῦδε μὴ γὰρ Ἥβης ὄνκ ἂν ἐγὼ λαχουσμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῇ Καλλικρατίδᾳ βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῇ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῇ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι μὲν θατέρῳ μηρῷ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐθνήτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' [3] αὐτῆς τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τὰ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ᾠμην τῆς λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ὀλίγον ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τῇ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέ-

ξει-

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rurſus deſunt in Ox. *l* Πάθος] Hoc repoſui ex L. P. W. Πόθος Edd. omnes habebant. *m* Πάθος] Sic jam Edd. *n* Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. *A*1. *o* Κηλῖδα] Accentum ſic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὅπᾳ ἴσορᾷ τὰς μοιχάδας, οἷα βατεῦνται, Τάκει ὀφθαλμοὺς, ὅτι ὁ τράγος αὐτὸς ἴγκλο.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes
Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit ἀλίβριται, φθείρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, cum in hoc ipſo dialogo vocat τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia junctam.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λικνίζεται ἡ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19. τὸν ὀφθαλμὸν ἐκτήκεσθαι, pro quo *Juſtinus*, *cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τάκεται ὀφθαλμὸς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐκεῖ μάλιστα πομπῶν ἴχνεσι, καὶ ἀλίβροχα ἦν τῷ ἔρωτι, καὶ ταχεῖαν γέγεσμένον. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro ταχεῖαι κόραι ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πόθος. *M. du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πόθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M. du S.*

ϱεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστῳ λόγῳ καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ὀπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐραθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καλαρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τὴν θ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεφθάρησαν μέμψεις.

absconditisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δωσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ ὁ ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἁγιστείας δόκησιν] Ἁγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. *V.*

* Ἢ] Ὁ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. Θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξαφίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F. R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παρέδωκεν ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. f. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομένους λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομένης &c. *Th. M.*

58. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς] Inter delicatam supellectilem δορκαδίους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. f. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὸς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἰδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδίους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαριθμήσας] Melius forsan ἀπομετρήσας. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοτοῦ] Forsan ἐπισκότου. *M. du S.*

61. Τὴν θεὸν αὐτὴν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὴν θεὸν αὐτὴν εἶδον.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ϗ μικρὰ τῆ πάθης ἑαυτὸν ἀποβυκολῆσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέπλευε τ' ἐλπίδα· ϗ βαλὼν μ' [e] ὑπὸ σκοπῆ, μάλιστα δ' εἴ πως τὴν θεὸν αὐτῷ εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τ' ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως κτ' τ' τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἰδ' ὑπὸ τὸ δυσφημότερον ἀναστᾶσιν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, ϗ [g] καληφεῖ, ϗ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τ' πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῆ πάθης ἐρεθιζομένῳ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσε-

59. Δορκὸς] Dorcadis. G.

d Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* e Ἐπὶ σκοπῆ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan ὑπεσκόπει. f Οἰδ'] Sic L. *P.* Οἴδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* g Καληφεῖ] Mallem καθήφει à καθηφία.

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jecerat.* J. F. R.

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. J. F. R.

66. Καλαρώμενος] Verbum deeſt poſt τὸ καλαρώμενος. F. G.

68. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες reliquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32. dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς *reditus, regreſſus*, ſive *via retro ducens*. Sic τὰ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῦ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τ' ἀεὶ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τ' ἄπειτα πάμπαν, *laborem inſequentem.* Sic ἡ τῶν ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita*. Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν σὺν ἀπόδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. F.

Τὴν πρὶν ἀσ. ἰθ.] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῦ σφόδρα δάμβους, c. 33. τ' παρωνύχια χρέας, & 36. τ' ἄγαν φιλοπαίδας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. J. F. R.

71. Καὶ

ϱάστελο, ᾗ πᾶς μαλακῆ δένδρῳ Φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίᾳ Διὶ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι Φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῇ Θεᾷ. φέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ὀπιτάσεις [a] ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ὀπιθυμίας [b] μαστροπός. ἤδη γὰρ ὀπὶ δύσιν ἡλίῳ κλίνοντος, ἡρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας ὅπιαθε τὴν θύρας παρεισερρύη, καὶ τᾶς ἀφανοῦς ἐνδοτάτω, ὀχεδὸν ὑδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν ξακόρων ἔξωθεν ἡ θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ χαμνὸς Ἀγχίσης καθείρκλο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, [c] ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν [d] διηγοῦμαι; τὰ ἐρωλιχῶν ἐμπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸ σπίλον εἶχεν ἡ Θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὸ νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

Ταῦτα τῆς ξακόρης διηγουμένης, μεταξὺ τοῦ λόγου βαβόησας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. b Μαστροπὸς] Sic etiam recte esse in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* c Ἢ ἄλλος] Et sic esse in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *F.* etiam sic *P. S. Ald. H.* &c. d Διηγοῦμαι] Διηγῶμαι marg. *A1W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Aristan.* *F.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *F.F.R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus*? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ὅ legend. disquiram in addendis. *F.F.R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Cold. addicerent, adriperem lectionem marg. *A1.* διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra *Pisc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat, & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί δ' ἂν εἴπω ἔχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὕστατον κατολίξω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam. Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. ᾗ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. *F.F.R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διῄγημαι mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ νῦν δὲ τὸ ἐκεῖσε σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἐστι τοῦτο διῄγημα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam asserenda est *Herodiana*, apud

ait, *femina, ſi vel e lapide ſit, amatur! Quid vero ſi quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis ſceptris aeſtimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri ſimus, cum erimus Theſpiis. Et nunc jam ipſius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifeſtum eſt hoc documentum. Qui iſtuc?* interrogante Charicle, probabili admodum ſermone uti mihi viſus eſt Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otioſam uſuram nactum, adeo ut integram exſatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum ſaxo ſe applicuiſſe, qui vellet, ſcilicet neque anteriori eam parte eſſe feminam.* Multis igitur indiſcretis incaute prolatis ſermonibus, promiſcuum ego tumultum ſedans, *Viri*, inquam, *ſodales, modeſtum ſervate diſputandi ordinem, ut venuſta lex eſt eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro ſua quisque ſententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ ϑῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῆ τοῦ Διὸς σκήπτρου ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [e] Θεσπιαῖς γενώμεθα. ἀλλὰ νῦν δὲ τὸ [f] ἀπὸ σοῦ ζηλωμένης Ἀφροδίτης [g] ἐναργὲς ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρωμένῳ τῷ Χαρικλεῖ, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραθεὶς νεανίας, πανύχιον σχολῆς λαβόμενος, ὥστ' [h] ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορευθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ ϑῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸ συμμιγὲς καταπαύσας ἐγὼ ϑόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸ κοινὸν κόσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ὁ νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τὸ ἀτάκτου, τὸ πέρας ἐδὲν ἔχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἑκάτερος ἀποτεινάσθω· τὸ γὰρ ἐδέπω χωρὸς ὅπως ναῦς

e Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιάσις W. & *Schol.* *f* Ἀπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata eſt potior. *g* Ἐναργὲς] Recte ſic M. *B2. J. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* *h* Ὅλων] Ὅλου marg. *A1.* *i* Εἶναι τὸ ϑῆλυ] Μηδὲν τῷ ϑήλει marg. *A1.* *k* Ἔχεσθε] Ἔχεσθ W.

1. Θεσπιάσις] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι. quem ſculpſit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic exiſtens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti ſunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτεινάσθω] Ἐκτεινάσθω. Φιλονικείτω. *V.*

apud quem lib. I. c. XI. in digreſſione de Dea Peſſinuntia, ubi quum narratum eſſet, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaereſcens a ſola virgine Veſtali (Claudia) ſoluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epiſtola noviſſimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐνεργές. at fruſtra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα eſt *ſignum manifeſtum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ eſt quaſi manifeſtum Deae Peſſinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & ſequi rogata, ſecuta ſit. Hiſtoria eſt etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam ſupra c. 13. *Pſeudomantis*, civitatem accepturam eſſe ἐναργῆ τοῦ ϑεοῦ. (Recte contra *Fabrum* adſeris τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Χαλεποὶ δὲ ϑεοὶ φάνηναι ἐναργεῖς. *Schol.* χαλεποὶ δὲ οἱ δυνατοὶ οἱ ϑεοὶ φανῆναι φανερῶς τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyſſ.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quieve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praeſentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem* de uſu & praeſt. Numiſm. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Caſaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεστάτῳ, ἐνεργεστάτῳ. *J. J.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum ſequioribus habere, notarat *Solan.* Neſcio quare; neque varietatem delidero. *J. F. R.*

15. Πῶρας ἐδὲν] In obſervatt. Rever. *Jac. Elſner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πῶραν editum pro πῶρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, ἣ μὴ τέρψεως ὠφελήσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες δὴ τῶν νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν θρίαμβος [b] ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὴ ἠρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἅττ' [d] ἂν βουλώμεθα, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ πρώην ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν ἐπὶ τοῖσδε ἴσων διοχλήσει.

est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otioſe audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus moleſtum nobis futurum.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, ἐδημιᾶς με τιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συνοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὶ συμπρεφὲς καὶ σκιῶδες, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὸς ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερος, [f] εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

18. Recte iſta dicere viſus ſum, & comprobantibus illis egreſſi ſumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at iſti cogitabundi, qui magnam intra ſe commentationem ſurſum deorſum volverent, quaſi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati eſſemus ad tecta undique & umbroſa ipſo aeſtatis tempore ſedilia, *ſuavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae ſtrepunt*, in medio, plane judicis in morem, conſedi, ipſam in ipſis ſuperciliis Heliaeam praeferens. Cum vero ſortem utrisque, de eo, uter prior diceret? propoſuiſſem, & Charicles priorem locum ſortitus eſſet, eum ſtatim ingredi orationem juſſi.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπιχών, ἄρχεται τῇδέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σῶν λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιτάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πάντως σου δέονται·

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, ſic fere exorſus eſt: Te, Domina, cauſſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae ſuadelae, adſperſeris, illico perfectiſſimum eſt. Amatorii autem ſermones praeter caetera te indigent, tu enim germaniſſi-

a Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male S. b Ὄχλος] Deeſt in W. c Ἅττ'] Ἃ W. Vulgatam ſervant F. Fl. P. B2. S. d Ἢν] Ἂν marg. A1. W. Sed eodem redit; ἤν enim aeque in tertia perſ. dici quam ᾖ, nimis notum. e Ὑπερηχοῦσι] Sic W. Ex. Fl. F. Ὑπηχοῦσι P. P. S. f Εὐθὺς] Εὐθὺς male F. Fl.

33. Σωφρονοῦς] Ἐσωφρονοῦν. V.

23. Ἅττ'] Conf. ſupra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non ſolis Poëtis in uſu eſſe. Verum ἅττα ſpiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque uſu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἅττα pro ἅτινα interpretatur, *quaecumque*, ἄττα vero, *nonnulla, quaedam.* F. F. R.

31. Προτομπίας] Ego πρεπομπείας mallem. M. du S. *Ibid.* Περὶ τῆς προτομπίας —— Πλαταιᾶσιν] Referas forte hoc certamen ad Daedala, ſolenne Plataeenſium, de quo *Pauſan.* Boeot. p. 547, 38. κληροῦνται, καθ' ἑκάστους τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. J. M. G.

42. Δι-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas feminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum genitalis constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἂν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπιγαμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γενέσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. [h] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι [k] δοχεῖον ὑποφήνασα. κοινὸν [l] δὲ ἀμφοτέροις γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἕκαστον ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἄρρενοῦσθαι, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸ ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτων σεβα-

g Πρωτόρριζον] Sic P. aliaeque recte. Πρωταρχ. male *J.* *h* Τοῖς μέ] Hic pergit O. *i* Ἄρρεσιν] Ἄρσεν O. Vulgatam tenet M. *J. B2. P.* &c. *k* Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. *l* Δὲ] Deest in W. Adest in M. & Edd. *m* Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec *B2. J. P.* *n* Διὰ τοῦθ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δικαίως τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας] Dixi alibi, hoc sæpe repetit Lucian. *J. B.*

Ibid. Πρόσωπον ἀνατρέψας — ἐπιχεῖν] Fabius II. 3, 156. seq. *Cum judex dicere de causſa jusserit, leniter consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae.* caput mulcere, &c. *J. M. G.*

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόπορον infra c. 32. *J. F. R.*

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *quae propono.* Pater, *quae sentio.* *J. G.*

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. *J. B.*

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI. 11. ἡ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. *L. Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemst.* *J. F. R.*

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. *M. du S.*

βασιλείων πᾶσαι τιμαὶ [a] μέμυσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὰ γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. χρόνῳ δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρώτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἔθ' ἃ δρῶσιν, ἔθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαταλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μίνουσιν] Recte sic P. M. P. *V2. B2. S.* Μίλουσιν male *J. Fl. b* Ἐπειθάρχει] Ἐπιθάρχει W. *c* Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. *d* Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. *e* Παρηνόμ.] Παρενόμ. W. Augmentum adgnoscunt *J. Fl. P. S. f* Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. *g* Σπείραντες] Σπείροντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα συμφωνία in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Noſtrum. Vel idem quod πάσας δίκας δίκαι μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τε γεραίραι ἀφημίαις. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum.* Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. ᾗ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γοῦν πρὸ παντὸς σὺ τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeserit, nescio. *J. F. R.*

Ibid. Μίνουσιν] M. P. & Edd. pleraeque. In *Fl.* & *J. μίλουσιν.* prave. *M. du S.*

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *J. F. R.*

87. Ξένας ὁδοὺς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἠδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἤδοντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim ἠδοῦντο, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τοι-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

h Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς ἰβίας i ἡ τόλμα προέκυψεν, ὡς μέχρι k σιδήρῳ τ' φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τ' δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ὀπιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, ὅτ' εἰς l ὃ γεγέννηνται φυλαχθέντες, ὅτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' m ἐν νεότητι παραμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτὸς n μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· o οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιχύντους ὀπυιοῦσα, μέχρι τ' οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης p εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

q Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια r θεσμῶν ἔταξεν s ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

b Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A1.* ex L. & *Ald.* Εἴποις Edd. cett. male. *i* Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἥ *J.* male. *k* Σιδήρῳ] Σιδρου marg. *A1.* *l* Ὅ γεγένηνται] Ὅ τι γένηται *J.* Ὅ γεγένηται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano.* *m* Ἐν νεότητι] Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* *n* Μαραίνει] Μαραίνειν W. *o* Οὕτως] Hic rursus pergit O. *p* Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς Edd. *q* Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *r* Θεσμῶν] Sic recte marg. *A1.* O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. *s* Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, ὑμῖν. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴποις γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum ὑμῖν γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum ὑμῖν intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεποῦς] Η μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τ' οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Scelesta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus Providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάττειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

ναικῶν ἀν ὁμιλίαις ἠρκέμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει καὶ τοῖς ὑδὲν ἐκ φυσικῆς ἁμαρτάδος παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄκραντος ἡ τῆς Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ὀπιμαίνονται λέαινιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βοῦν ὀπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν προίμνην ἄρρενος πλήρωσι σπέρματος. τί δὲ, ἐ συῶν μὴ εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ὀπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, ὅσα τε ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' ὑδ' ὀπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μθύει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ὀπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογημένοι, θηρίου ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι κακῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ὀπὶ τὰ κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καλαχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες μὲ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς ἔσται.

Αλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφυεὶς λόγος, ὑφ' ὃν

lierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tempestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas salit: & aries universum gregem masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apri? & lupas lupi infcendunt? Universim dicamus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas sortem sortita sunt; sed neque in terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae confectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea confectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus *paullo post superstes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio,

a Αἰρίαι] Αἰρίοι O. Nil mut. M. B2. J. P. b Ὄρνεις] Sic M. Fl. J. P, &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male B2. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἑνὰ male J. d Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata est in J. P. V2. B2. & M. Sed supra est ι. e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rursus O. usque ad p. seq. f Καὶ] Abest a W.

20. Ἠρκούμεθα] Ἠγαπώμεθα. V.
21. Ἀμέλει] Διὰ τοῦτο. V.
34. Ἐπωρέχθη] Ἐπεθύμησεν. V.

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ὑμῶν non amplius volet. J. F. R.

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. J. B.

33. Λῆξιν] *Mansionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quiesco, permaneo.* Nec enim *cessandi desinendi* notionem solam huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. *Long. Past.* p. 71. καὶ τὸ τέρψεως εἰς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam.* Si quis vero a λαγχω pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. vers. 80. ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. J. F. R.

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐσί. In M. etiam, quamvis ἔσαι legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. M. du S.

Ibid. Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *sectari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate deſtitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, ſupplantari non jam poſſit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis ſe amatores vocant. Qua in re cachinnari ſaepe me ſubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philoſophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore ſui experimentum dedit, cui adventans canities & ſenectus virtutis teſtimonium perhibet, contemtam transmittitis? ſed ſapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum eſt, quorſum ſe converſura ſit ſententia? Utrum lex eſt, deformitatem omnem pravitatis eſſe damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum eſt? Verum enim vero ſecundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: ſuavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praeſtat honore.

παιδικαὶ μὲ ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν ϛ φοναχίζονται; τὸ δ' ἤδη [h] κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττομεν, καὶ τὸ τῆς σώματος εὔμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτὸ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ὅτι τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τὸν λογισμὸν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστί, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺς δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι [l] τὸ καλόν; ἀλλά τοι κατὰ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἰδός τις ἀκιδνότερον πέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [m] λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐρ-

g Φοναχίζονται] Sic W. recte. Φοναχίζονται male *J. Fl. V2. B2. P. S.* *h* Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. *i* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. *k* Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *Ald. l* Τὸν] Τὸ *J. Vell. m* Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσουσιν Edd. Luciani priores male. *n* Ἀγορεύσιν] Sic *Hom. B2. P.* &c. & M. Ἀγορεύουσιν male *J.*

Not. 46. *J. F. R.*

48. Φοναχίζονται] W. recte, in impreſſis Φοναχίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adſcriptum in marg. *Al.* & duobus verſibus inferius: ἀνθυποφορά. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

52. Καλοῦσιν αὐτοὺς] Lege αὐτοὺς. *F. G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius ſic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὐτοὺς. *M. du S.*

58. Μηδέπω τὸν λογισμὸν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων] Verto potius: *Cum ratio ipſius necdum judicare queat, quo ſe converture debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. ſenſu contrario dixit Auctor, τὸν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένου ἡλικίαν. & c. 24. φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apoſt. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Eodem redire, ſcribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelletii* licet ſcriptura blandiatur praevulgatae, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediſſe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν ſervandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἰδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum.* In reliquis libris λεύσουσιν. *M. du S.*

72. Θεὸς

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a] θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ὑπὸ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Ἀμείλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

Πῶς οὖν φρονήσεως μὲ, ἢ δικαιοσύνης, τέ τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι συγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ἀδεὴς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γοῦν ἐρᾶν ἔδει Φαίδρῳ μὲν Λυσίου, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τ' ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδῃ εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ πολλαὶ πότον [d] ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ὀπτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ἀδέπω τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγων [e] ἐμπίπλα, πᾶσιν ἐπέρασεν ἦν. μελαδὰς δ' ὑπὸ τῷ

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* b Εἰσορόωσι] Εἰσορώωσι *Fl. J.* c Ἠκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκρωτηρίαζε *J. S. H.* d Ἐξορχοῦνται] Ἐξωρχοῦντο marg. *AIW.* e Ἐμπίπλα] Sic Edd. Ἐπίμπλα W.

89. Δεκελείας] Τόπος. *V.* *Ibid.* Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λαγχάνω pro λαγχάνων formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. —— ἠκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* 6. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμεθαι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος] Benedictus *& vitae tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥρας; & ſubjicit καὶ μὴν μοι πρώην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἔτι· ἀνὴρ μέντοι ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; ἆ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τὴν ὑπηνήτην, ἣν νῦν

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τ' ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τ' λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δῆτα; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τ' [g] τοῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόκαλοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τ' ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τ' [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τ' γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον· ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τ' χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ ὠδὶ πτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

[f] Τῶ] Τὼ *J.* Τὸν cett. & M. [g] Τοῦ] Abest artic. ab M. [h] Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. [i] Ὑμετέραν] Ἡμετέρου marg. *A1.* [k] Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. [l] Διηνεκὴς] Διηνεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1.*

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ ἄμεινον, καὶ ἀβλαβέστερον. *G.*

νῶν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂν μᾶλλον τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνοιτο; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαμ') editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ἐπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενον etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλα') & ἐμπίπλα'). Quare quid Lucianus reliquerit nescio, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης τ' ἀφέντας ἐνεμεμοίμης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τ' ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τ' μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τ' ἐσχάτην ῥυτίδα [c] τῷ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τ' ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τ' νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῴη παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτῃ μεμαδώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τ' μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τῦ πάλαι μαλακῦ πυκαδὲν ἰσχνοῖς τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσαρεὶ ῥυπῶντες. ἀλλ' ὅσῳ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τῦ χρώματος ὀπτίλλει χάρις, καὶ δασυλείς μὲν ἀπὸ τ' [g] βοστρύχων τ' κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. J. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξυνὴ. c Τῦ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν ἰ. παρίημι male *J.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τῦ σώματος O. g Βοστρύχων τ' κεφ.] Τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M. *B2. S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρουσι] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* Est & in *J. P.* aliisque.

17. Ἥδιστα τὰ παρίλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoeniss. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *J.F.R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoeniss. 532.

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῇ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεις, πρόσεισιν· ἀλλ' ἡ μὲν πειρία
Ἔχει τι (Alii δεῖξαι. St.) λέξαι τ' νέων σοφώτερα.

Unde *Ovidius* Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; sera venit usus ab annis.
M. du S.

31. Ἡμῖν] Lege ὑμῖν. *F.G.*
Ὑμῖν] W. *B2. Fr.* & *P.* recte. In reliquis ἡμῖν. *M. du S.*

34. Ὑακίνθοις] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. B. στεφανώσους ὑακίνθων. Vid. *Homer.* Od. Z. 231. & Υ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M. du S.*

40. Ἠλέκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. testem adducit. *J.F.R.*
Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. *Strabo. F.G.* (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J.F.R.*

43. Τοῖς ἀληθεύουσιν] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀληθὴς & ὁ ὑφισμένος e regione quasi ponuntur. *J.M.G.*
Ibid. Διατιθεῖσιν] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi ἀληθεύσι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J.F.R.*

49. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μυστίτιν τράπεζαν ὠνόμασθμοι] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In

fusae scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratensibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communione conjuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & pratiariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes: sed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τος· οἱ μὲν, ὀπτικοῖσι κέχυνται, μελαφρέσιν χόμοις, οἱ δὲ πας' ὦτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι ἠλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρὴς τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρῳ, φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὑέλῳ λαμπρότερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθείας μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς μεταδιδοῦσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; χαίρειν μὲν ἐᾷ καὶ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις μετρίβας ἀσπάζομαι, ἀλλά που φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δύσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ καὶ φιλίας μέσιτις· τράπεζαν προτιθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀποδιδόντες ἀπόλαυσιν, καὶ μάνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἢδὲ καθ' αὑτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι. μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖαι σύνοδοι, τὸ ἀπο-

k Ἀκμῇ] Ἀκμῇ O. Ἀκμῇ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* *l* Γίλων] Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4. cap. 41. *m* Εὐφραίνονται] Εὐφραίνονται W. *n* Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. V2. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* *o* Μισίτου] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *V2.* quae μισίτλω. *p* Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. *q* Μόνοι] Μόνι *J.* male. *r* Γυναικῶν] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικῆας *Vorst.*

In Mf. recte scribitur: καὶ φιλίας μεσίτου ἑστίαν ἀμφιθέμενοι. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ διημάρθρωσι, καὶ μίσθωσιν ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστον οἰκεῖν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύσαντο νόμοις. *sed ex aequo nobiscum templum aedificatis & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξέχυλαι. *ex patria domo prodit.* *J.G.G.*

50. Μισίτου τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίων ἀνῶν βωμὸς καὶ ἑστία. *M. des S.*

Ibid. Τράπεζαν ἀμφιθέμενοι] Retineo τράπεζαν hic, quae ἀμφιτίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est: quamquam non ignoro *foculum, quo foventur epulae.* *J.M.G.*

52. Θάσιον] Vid. *Aristoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τι τῆς χρόας ἔφασκον ἡδύ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνίκας — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiastae verba. Φασὶ τὸν Θάσιον οἶνον ἡδὺν εἶναι. Στάφυλα δὲ, ἃ ἐφόρμα Διονύσου. Ἀμφίβολος δὲ ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J.R.R.*

57. Γυναικῶν] Adsentior *Vorstio* γυναικῆας legenti; nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adjectiva composita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adjectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικεία φιλία. Aliique passim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre possim haud pauca eorum quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adsciscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt* §. 70. Adde hic c. 30. vs. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὁρίζει χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μεταβολὴν (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang Luc.* XVIII. 18. & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod *Thucyd.* adjecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoscit. Vid. eum L. I. c. 2. τὰ δὲ καὶ ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionys. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lips.* vers. fin. τὰ ἀναγκαῖα σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσου ἁλισθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσουσι, σκοπεῖν ὅλην ἁδρά τε [a] λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο μεριζομένους, ἃ τυγχάνουσιν, ἀντιδοῦναι ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων εἴποι τις, ἢ οὐκ ἔστω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὴ ἁλισθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβριζομένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὕστερον χρόνου καὶ ἀλγηδὼν χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, ἀδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἠτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραίνεσθαι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἔφικτον [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἀποτειχισώμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

[a] Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. [b] Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. [c] Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *J.* [d] Ἀπ—ώμεθα] Ἀπ—ώμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero ἀναγκαία exempla ap. *Herodian.* & in *N. Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικείοις συνοδοι etiam convenit *Suidae* illud, Θουκυδίδης γραφῇ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγελαίαισ' ἅμα Γυναιξὶ. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἁμοιβὴν δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. H. ἀμφιλύκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ ϵ ἡ ἀθάνατος perpetuum. *J. F. R.*

65. Του] Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινὸς, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gesn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro οὐκ, ὡς, *nemo ita insaniat, ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὴ deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτειχισώμεθα] I. e. *intacti simus*. *F. G.*

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *J.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀστράψαι ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀστιλγῶν usque ad ἀπῃ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

95. Φι-

invicem; quasi interjecto pariete, abstinea-
mus. Si vero decet viros cum viris con-
suetudo, in posterum etiam ament se invi-
cem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδὸς ἄρρενος τρυφῆς ὑποτέμνουσας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ἐπιζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κομάσθωσαν γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἥκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην τρομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἐρῶσα ἀχημονοῦσα. καὶ τόσῳ χρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienscm oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

1 Τοιαῦτα συντόνως μελαξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἔοικε δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρωτικὰς. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καθεδεῖσθαι

---

93. *Τριβὼν] Τριβάδας αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἵη ἦν Φιλαΐνις. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Ταύτην τὴν § Φιλαινίδα, ἣν Φιλοπράτης ὁ Ἀδραιεὺς κατωφθεικευῖς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιριστρίαν καὶ τριβάδα. *V.*

1. Παθαινόμενος] Ἀγωνιστήσας. *V.* Παθαίνειν ἀντὶ τοῦ ἀγωνιστῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν. *G.*

* Τριβὼν] Exc. *G.* τριβὴν. *M. du S.*

† Οἵη] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.

‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem rexit

§ Φιλαινίδα] Φιλαινίδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἑταιριστρίαν pro quo ἑταιριστρίαν male editum fuerat.

95. Φιλαινὶς] Leucadia, *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀσυνάσκα Βοσποράγη ἴφνι. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & nostrum Ἀσωπ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; supra aliter usurpaverat καὶ καθαρσίων τάχα δύσει. vide etiam Ἀσωπ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἔφλω. *F. G.*

Ἔφλω] M. optime. In impressis ἔφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

σαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ὑπὸ σπουδαιότερον ἤγμαι. χεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ σοὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήναλο. νυνὶ γοῦν ἔστιν ὁ νῦν, εἰ πώλε καὶ πρότερον, [a] ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· [b] Περικλέους δὲ πειθοῦς καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, [c] ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀλατρίψαι, μιᾶς τ' ἐν Πυκνὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι.

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicle vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

Μικρὸν οὖν ὑπισχνούμενος ὁ Καλλικρατίδας ([d] ἐφαίνετο δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεθαρρηκώς, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ πρύτανις ἐχειροτόνησε, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. χεδὸν γὰρ αὐδὲ αὐταὶ σοὶ [e] αὐτῷ, [f] ὁπόσαι πρόσχημα τῆς σοφίας ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὸ λέγειν ἐξουσίαν [g] ἔφηκεν, ἕτως

30. *Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-*

a Ἀπαιτεῖν] Sic P. H. &c. & P. Ἀπαιτοῦ F. M. & V2. cum Fl. b Περικλέους δὲ πειθοῦς] Sic Fl. Ald. Fr. F2. P. H. W. Περικλεῖον δὲ πειθοῦ F. & V2. Περικλέους δὲ πειθοῦ L. S. A. Περίκλειον δὲ πειθοῦ mutato accentu marg. A1W. c Ἐνὶ] Ἐν marg. A1W. d Ἐφαίνετο] Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει F. & marg. A1. e Αὐτῶν] Sic P. F. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. f Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι καὶ πρ. W. g Ἔφηκεν] Ἄφηκεν marg. A1.

15. Περικλέους δὲ πειθοῦς] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθοῦ. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ; quam sequitur A. Ed. F. autem & V2. Περικλείου δὲ πειθοῦ. *M. du S.*

Περίκλειον δὲ πειθοῦ] Sic legendum ex *Aldina*, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περίκλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλεῖ τε πειθοῦ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀλατρίψαι, εἰ ἐνὶ κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem τε omissioni occasionem dedisse potest. *F. M. G.*

Περικλέους δὲ πειθοῦς] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. *Gesneri* congruum, hoc recepi. Licet is enim Περικλείου praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Differt. c. 27. ubi γυναικείοις σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum F. & V2. accentus, quae Περικλεῖον praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. *F. F. R.*

32. Τελέσιλλαι] Consule *Meursium* Gr. fer. in Θεσμοφ. & *Plut.* 437. *Leop.* 58. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 374. *M. du S.*

Τελέσιλλαι] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. *Joh. Christiani Wolfii* in unum collecta & *Vondenhoechianis* typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. *F. M. G.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime M. οὐχὶ τὸ μελιστοῖον αὔχημα Λεσβίων Σαπφοῦς. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mollitie illo, quae se jactat Lesbius, Sappho.* *F. G. G.*

34. Μελίχρων αὐχημάτων] Hinc puto veram lectionem. Μελιχρὸν *melitum*, *dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callieratides, dubito. Μελιστοῖον (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

ſtudio dicerent: non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres affecutus eſt. Ipſa forte velut illa

ῥᾷ σπεδῆς ἀν εἶπεν. οὐχ ἡ Σπαρτιάτης ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [h] μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, οὐδὲ [i] Πυθαγορείης σοφίης θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ἔτυχε ἀν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρᾶς τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ περὶ τούτου λόγοι καὶ Φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [l] ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνος [m] γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως καινὸν [n] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστιν ἔργον. εὐξαίμην [o] γὰρ ἄν, εἰ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοον πόλιν τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνῳ, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἐρεῖσαι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου πρὸς ἀνάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλείστων ὁ ἁψάμενος Καρίτων. αὐτὴ τάχα

h Μελιχρὸν] Μιλτωτὸν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. i Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. k Ἄνδρες] Ἄνδρας *J.* & *Ald.* male. Cett. recte ut edidi. l Ἐπενοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. *A1.* m Ἀρετῆς Θ ὐδ.] Ἡδ. καὶ ἀρ. W. n Γὰρ ἄν] Δ' ἄν marg. *A1.* o Ἀψάμενος] Ἁψάμενον marg. *A1.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελιτωτὸν. *V.*

49. Λυκείου] Τόπων. *V.*

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὑποπόρισμα eſt τὸ μελίχρων. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *J. M. G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μιλτωτὸν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i. e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & *μελίχρουν*, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. *J. F. R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Εἰσ. c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται ὑ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ & μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Rittersh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίων (accuſatam impietatis) ἔγνωσαν πολλὰ πάνυ ὑβρίσαι τὸν δῆμον, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δηθεὶς τῶν δικαστῶν. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *G. C.*

47. Συνηγ. — πλατάνῳ.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *J. F. R.*

48. Πλατάνῳ] Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὴ κομψότατόν τε τῶν πάνυ, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντει ἱκανὸν πίφυκε παλακίνδυνον τὸν περιόντα παγκάλως ἴχνευ. *J. M. G.*

51. Ἵλεως] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

53. Ἐν

χα ἀν ὥσωρ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῆ [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα φωνὴν, τὰς παιδικὰς εὐφήμησεν ἐρωΐας, ἔτι τῷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρῳ. πλὴν ἐπεὶ τῦτ' ἀμήχανον

——— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμεθα, ἢ πλεονέκτημα Χαρικλέυς ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς ὁμολογήσομεν, [c] εἴξαντες ὄκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον ὑράνιε, χαρίσω παρέστηθι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὁ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανῶς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσωρ δὴ ὅλῳ κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ πρὶν κείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἐσχάτα ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,

ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου [e] δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδὸν εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχου

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

[a] Ὀροδάμνων] Ὀροδαφῶν W. & P. Vulgata eſt in *J. P. Fl. H.* &c. [b] Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. [c] Εἴξαντες] Νικηθέντες P. [d] Παίζουσι] Παίζουσαι W. [e] Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δεθὼν ceteriae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cal. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἦ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M.du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ θεσπέσιε ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (χάος) μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδιρασίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δεθὼν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθὲν ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὸν ὅλον φαῖεν ἂν σοι Ἔρωτα συναναφανεῖσαι. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adſentiens, id minime adſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, ϗ ψυχὴν ἔχοντ⟨ω⟩ ἐγένετο δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου ϗ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀναγκαίας εὑρηνται φάρμακα. μόν⟨ος⟩ δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ὑπόταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντ⟨ος⟩ εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τ[f] πρόσφυτα χρείας ὑπιδεῖται· ϗ πάντη τῆς ἀναγκαίου τὸ καλὸν χρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βί⟨ος⟩ ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τ καθ' ἡμέραν πεῖρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τ δὲ ἀγαθῆς ζητῆς ἐπείγων ὁ χρόν⟨ος⟩, οὐ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῆς ὑπιγινομένων ἀεὶ λογισμοὶ τ ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠυκαίρουν, ὑπονοεῖν τι τ κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιζητῆσαι συνήνεγκε. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τ [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

[f] Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. [g] Ἠυκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. [h] Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Δεῦν] Recte in W. *Fl.* & P. corrupte autem in reliquis δόθεν. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε καὶ ἁλίᾳ δύστηνε ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοιτο τροφὴν ἵππος ἐνίσκηψε; quod Cl. *Bergler* vertit; *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix*, *aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. νῦν ἰσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate*, *amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, **vooz lief nemen.** Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μὴ Σισύφας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐντελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῶ καθ' ἡμέραν λιμῶ φάρμακον ἐζήτευν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῆ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεία, τ' ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τ' εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἤ μὲ ἀλόγοις ζώοις μῆ χρόνον [a] ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυρῶ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρῶσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων.

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῆ μὲ [b] εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τ' δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ὅπῃ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲ ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τ' χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐρρίφη] Sic Edd. Ἐρρίφθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex J. & Va. Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιὰ marg. Aiw. d Ὠκίσαντο] Ὠκήσαντο W.

qui ἐπτελ. legit, quod nec ego in ἐστελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. J.F.R.

7. Ἤ] Πόα scilicet. M. du S.

Ibid. Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφω, in particip. ῥιφείς. Quare quod probum est, non sollicitemus. J.F.R.

12. Εὐθὺ τοῦ βίου] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τ' Ἑλλάδος, in *Herod.* s. *Act.* c. 2. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χωρεῖν εὐθὺ τ' πόλεως. c. 46. vers. 56. ἄγει εὐθὺ τ' εὐδαιμονίας. J.F.R.

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi; ut αἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. J.J.

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam J. & Va. debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. M. du S.

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V.G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I. 137. ἐπειδὴ οὖ τῷ ἀσφαλεῖ μὲ ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ οὐ ἐπιτηδείῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τὰ μὲ παλαιὰ — ἃ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἐξεῦρεν. J.M.G.

Πα-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt ; pro vilibus caſis , ſublimia tecta , & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt , & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum , muta olim & profunda oblivione merſa , velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim , ſi quid inveniſſet , ſuo ſucceſſori tradidit : tum ipſa accipientium ſeries , addendo iis , quae didiciſſet , quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat , ne plane feminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio , & virtutis hujus , pulchri amore accenſae , cupiditates vix ab ipſo , quod nihil imperveſtigatum relinquit , aevo in lucem venturae erant , ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲ λιτῆς ὑφῆς , τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν , ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων , ὑψηλὰ τέρεμνα , καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο , καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. Πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν , καὶ ὀξυτημοῦς , ἄφνω ὖσα , καὶ βαθεῖαν ὀξυτεθειμένη λήθην , ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως καὶ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. Ἑκάστη δ' εὑρών τι , παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀφομοίωσις τῶν λαμβανόντων , οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα , τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω πρὸς τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν , ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι , [k] καὶ ἡ φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι , μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τὸμφανὲς ἔμελλον ἥξειν , ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

[e] Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. [f] Δύσεως] Sic *J. Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. [g] Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* [h] Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *J. V2. Fl.* [i] Φθαρῇ] Φυγῇ P. [k] Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *J.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μιαρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος , ὁ βίος , τό γε λοιπὸν ἐφ' ὑμῶν ἀθετοῦσι τὰ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου , τί δ' ἔτι κόσμος ἡ ἀνθρωπίνης χαρίεν φυᾶς ; M.

Παλαιοῦ] Etſi ſcio αἱ πάλαι ῥίζαι aeque Graecum eſſe atque παλαιαὶ , tamen obſecundavi *Solano* , quia ſenſus adverbii foret alius , & hic ineptus ; nam οἱ πάλαι ſunt quidem *antiqui* ; ſed ii , qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius ; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt παλαιὰς , natum eſſe poteſt ex Cod. qui παλαιαὶ habuit , aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato , hic vero non conveniente , propter ſequens αἰὼν κοιλόμηλα. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo δύσεως , quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite* , nimis tranſlate , nec opus tam alta figura , quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactae ſolutionem* vel laxamentum. *J. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras , ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως , revocanda merito. Miror , qui δύσεως vidit , eum μακρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφνω , & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθῃ unaquaeque artium vocatur , cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas , Pythagoricasque adeo : vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma , quo diſcere eſt reminiſci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Αὔσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur ; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium ; nam δύσεως auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τῇ ποικίλαι σοφίαι ; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τῇ ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *J. F. R.*

παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρηθὲν, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνε· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττω θατέρου. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῇ ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις [a] ἐνευχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπῆει, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος ὀλίγου δεῖν καὶ ἄγαν φιλονεικίας καὶ μελενόει, γενόμενον Ἕλλην. ὑδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑπεραλμύρῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, ὐδ' ἄρκοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτοῦ ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Ἐνεύχολ.] Ἐνάχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. b Ὑπεραλμύρῳ] Ὑπεραλμύρῃ τε W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ —— γελᾶν — ἐπῆει] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [ὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόχη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρασε. *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύεις ὧν ἔφλυ. in *Sacrificiis*, ὐδὲν ἀμοιβὴ ποιεῖσθαι, ὧν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἀμμενετέον ὡς ἅπαξ προειλόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἐχω τίν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπεῖ μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τίλος ἐπίθησεν, οἷς διενοήθη πρᾶξιν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano.* Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθιοῦμαι ἐμοὶ ὑμῖν ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι λελεγμένοις, θαυμαστὸν ὐδὲν volebat *H. Stephanus* excidiſſe ὅτῳ [ὅτῳ λελεγμένῳ] & ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι eſſe idem, quod ἐπὶ τῶν ὁρᾶν μοι. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἄχθιοῦμαι ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι λελεγμένοις poſitum eſſe pro ἄχθιοῦμαι ἐπ' ἐκείνοις, ὧν οἷς ὁρᾶτέ μοι λελεγμένων. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἐχεις ἄπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro, Αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non amant leones? sed nec philosophantur: non amant ursi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed inter homines prudentia scientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos amores decrevit masculos.

μὴ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῶν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλοις τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, κατὰ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, δεδόσθαι τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῃρημένα τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσθαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

c Μίσῳ] Sic *Fl. H. P. S.* μίσῃ *J.* an μισὴν *J.* voluit? d Ἰδίων] Ἡδίων *J.* sola. e Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *J.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοινοῖς P. *Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφορίσαλο, ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐτεύσησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάφαλε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται*, ὡς ἡ τῆς γυναικὸς μίξις *παιδοποίαν, ἡ τῆς βρωμάτων ποιμλία τὴν σωματικὴν σύσασιν, ἡ τῆς ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς ψάλψεως τοῦ ζωου σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων αὐτούς. † ἀλλ' ἐπὶ κιφαλὴν σοι τὸ δύσφημον ἄλογον ἰσάγειν τὴν τάξαλα τῶν φύσιν Θεόν. *V.*

; * Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. & M. delevit *M. du S.*

† Ἀλλ'] M, Cod. ἄλλ' ἰδὲν ἴχοις τοῦτον ἀπὸ τῆς μιαρᾶς δυξαν χρόνους ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μυρίων ἀντιλαμβάνῃ βλασφημίαν, καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ σοὶ πρότερον.

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαλο ἀποδιδόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαλο. Ex his male *Dionysius Vossius* ad Caesaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caesaris Interpretem, pro καὶ ἡ φόβου παρῆχον δέξῃ legens καὶ ἦν &c. *J. J.*

55. Οἷς ἐπιχειρεῖ] Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad *Alitrol.* c. 1. μειμφομαι ἐκείσοι σοφοί. *J. F. R.*

56. Ἔκλαπλεν] Non vererer vertere *abscondidit*, etsi proprie sit, *subtraxit* scil. audientibus. Nam κλέπλειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, si non satis notum, adeatur Cl. *Perizon.* ad Aelian. III. 47. κλέπλων τὴν τῶ Ἀθηναίων τάχισιν. *J. F. R.*

57. Λαρυγγίζων] Vide supra c. 22. *M. du S.*

Λαρυγγίζων] *Aeschini* objicit Demosthenes pro corona cap. 90. ἐπάφας τὴν φωνὴν ἐγεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam *Plin.* epist. 4, 7, 6. *J. M. G.*

62. Ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5, extr. ad similem objectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Bestiae enim sunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μίσην ἑστίαν — οἰκῶν] Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Hesiodi* Theogon. 454. ubi causam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τὸ παντὸς τὸ μέσον λαχοῦσα τέλος ἡ γῆ, τάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἑστίαν *s. Vestam* hic respondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκων autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constitisse, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μίσῳ ἑστίαν referam ad διημάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc edi-

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀχολάστου βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὸ σεμνότητος ἠμῶν καὶ ἀπόμπευε, μηδὲ τὸν ὑράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' ἂν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ ὑ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, ὑ χθὲς μίαν ὁδὸν φοιτῶν, ὐδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, ὐδενὸς αὐτοῦ τὸν ἀφρόνιον ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμῷ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου ἀγαθοίαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διὰ γοῦν ὄντως κοῦφον τὸ τραγικὸν πνεῦμα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐκ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γοῦν αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διαλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M.du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M.du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *AIW.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. ἢ μὴν ὐδὲ, autem reliquimus, & ἐστὶν ἴν, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην. *M.du S.*

8. Οὐ μὲν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὲν ὐδὲ ἰρίδων γίνεται ἐστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύο. τὴν μέν κεν ἐπαινήσειας ποήσας,

Η δ' ἐπιμωμητή. Αἰδὼς δ' ἀνδρὶ κακῷ θυμὸν ἔχουσα.

parum accurate scripti sunt. In primo ὐδ', non ὐδὲ legendum; in secundo vel ἐπαινήσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσειας, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. XI. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδων γένος, &c.

J.J.

17. Τὸ μηδὲν εἶναι] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀνθρώπων. *J.F.R.*

18. Ἵνα πῶς μοίνωμεν] Jam vidit prior interpres, legendum ἴσα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἄνευ θηλυς σπέρμα γίνεται, Οὐκ ἂν γυναικῶν χρῆν ὠδῖνα τόδε, Ἀλλ' ἀντιβύτας σοῦσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Πριάμοις πρίασθ' σπέρμα, τῷ τιμήματος Τὰς ἀξίας

quoque utilitatis ſimul & noxae ambiguus Deus eſt, Pudor, inquam,

Et multum prodeſſe & laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum eſt, ſed duo terras
Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri ineſt labes: in partes pectora ſcindunt.

Neque igitur mirum eſt, ſi affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinoſa, & ſapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctiſſimi viri ſententia, ut abſque congreſſu cum mulieribus, in templa & aedes ſacras venientes argento & auro liberos ſucceſſionis cauſſa emeremus. Neceſſitas enim grave cervicibus noſtris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum eſt ratione eligamus, cedat autem neceſſitati utilitas. Liberorum tenus numerus ſunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμῶ καὶ βλάβης ἀμφίδολός ἐϛι δαίμων·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεϑ', ἦδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένϑ' ὅϛιν ἓν, ἀλλ' ὅπῃ γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴ μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὅπιμωμητή. ἀμφὶ δ' ἀνδίχα θυμὸν ἔχουσιν.

εἰδὲν ἂν τὸ εὐδόξον, εἰ πάϑῃ χρετῇ κοινὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥϛε ἔρωϛα καλεῖϑ', καὶ τὴν ἀκόλαϛον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα ὡς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν Εὐριπίδην, εἰ δίχα τοῦ πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ὅπῃ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, χαλκούς, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς ἀδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς χερείοσι [k] πειθαρχεῖν βιάζεϑ'. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔϛωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

[a] Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. [b] Δύω] Reſtitut. ex *Heſiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. [c] Ἐπαινήσειε] Ex eod. nam ἐπαινέσειε Edd. Luciani priores. [d] Φησι] Deeſt hoc verb. in W. [e] Ἵνα ὡς] Nihil mutant *J. Fl. Fr. P.* & M. [f] Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. J. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. [g] Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *J.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* [h] Αὐχένα] Αὐχένων L. [i] Ἡμῶν] Ἡ μὲν male *J.* & *V2.* [k] Πειθαρχεῖν] Πιθαρχεῖν W. [l] Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *J.* [m] Ἔϛωσαν] Ἔϛωσαν Venetа utraque. Ceterae ſpiritum tenuem ſervant. [n] Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* ſola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀξίας ἕκαϛον κ. τ. λ. *J. M. G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expreſſum locum reſpicit, qui mihi non ſuccurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & ſeqq. Sed poëtam ipſum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae περὶ, & ipſe M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς] Sic legendum ſine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim eſt περὶ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a ſucceſſione?* Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium eſt. *J. M. G.*

23. Γὰρ] Senſus videtur poſtulare δὲ, maxime, ſi ad praemiſſum μὲν reſpicias; ſed viciſſim δὲ habuimus, ubi ex conſuetudine γὰρ potius locum haberet, ſupra 2. *Ver. Hiſt.* c. 2. ἡμίσεσθαι δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo neceſſarium arbitror, ut mutatione opus ſit; nam ſi ſequens ἂν ſpectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter ſcripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis eſt ſcribarum aberratio, nihil definio, ſed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ ſine ſenſus diſcrimine reponere poſſis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πᾶσα πιϛεύειν χρὴ — ἢ ἀκριβῶς ὁμοίως· μακρὴ γὰρ ἀσφαλίσαλον τὸ τοιοῦτον. *J. F. R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* — *Nos numerus ſumus.* *Eurip.* Tr. 476. *M. du S.*

32. Ἀλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινῆς γυναικὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος· ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτερινῆς κοίτης πρὸς ὄρθρον ἀναΐδοι τις ἀνιταμβύας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσῃ θηρίων τὴν [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθείργυσιν αὐτὰς, ὑδενὶ τῶν ἀρρένων βλεπομένας· γραῦς δὲ καὶ θεραπαινίδων σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καταφαρμακεύουσι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· ἐπεὶ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑπνολοῦντα ἀπονιψάμεναι χάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀφροδισιασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀνθοῦσαν τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅτι δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλην τῶν ὑπηρετούντων ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἐσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa infe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραϊσμένης Ex. Fl. b Αἰσχίω] Sic Ex. Fl. H. P. B2. Fr. S. Αἰσχίους J. V. & L. Item marg. A1W. c Πρωΐας] Sic L. & marg. A1W. Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex J. V2. ex marg. A1W. & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων ... Edd. cett. omnes. e Καταφ——ύουσι] Καλαφ——ῦσαι W. f Ἀνθοῦσαν] Ἀειδῆ Fl.

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθὴς; F.G. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, τὸ ἄγαν φιλονικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. J.F.R.

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. J.F.R.

36. Αἰσχίω] Ad θηρία refertur. F.G.

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ ποιητῆ τῷ πρώτῳ ἐ δυσφήμῳ κληδονίσμασι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁρασθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* J.M.G.

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. M. du S.

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſoriae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις [g] ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξαίνουσι μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καλλιχρίνουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην [h] ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ἀφεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τινὶ [i] ἑλίκων ἐλάττονα ἀπεργάζεται· καὶ πλέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων [j] ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταξὺ διαστήματος ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μετὰ φρένας οἱ ὄπισθεν ὀπισαλεύουσι πλόκαμοι.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τῶν σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ὀπισφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς προφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν [k] γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν

55 ρυσα τέχνη θησαυρίζει.

60

65

70

75

[g] Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν Fr. Vulgatam firmat M. Fl. H. J. &c. [h] Ἀναλίσκ.] Ἀναλύσκ. male Fl. [i] Ἐφιλκυσμέναι] Ἐφελκυσμ. W. [k] Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. A1.

ſiniſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ὑψηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρφος, κάρφα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ὀπισφοινίσσῃ. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis , moechis ; obtentum quaerunt apud virum , apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe, confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

τ̃ ἀμόρφως προπεπωκότων [a] μαζῶν, ὃς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους τ̃ ὠτῶν, πολυτάλαντον [c] ἠρτημένας βρίθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στέφανη μὲν ἐν κύκλῳ τ̃ κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀστέρος· πολυτελεῖς δὲ τ̃ αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τ̃ ποδῶν ἐκατὸν καλαβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦ, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη πεπεδῆ-

cies, exceptis, quae deformiter alioquin procederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μαςῶν vult *Solan.* b Τί δεῖ] Incipit rursus O. c Ἠρτημένας] Edd. pertinaci consensu. Ἠρτημένους vero M. & O. d Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρποῖς *Fl. J.* e Καὶ] Abest a *Fl.* f Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφυρὰ M. erasо gravi accentu super περὶ. Περὶ τὰ σφυρὰ O.

76. Μαζῶν, ὃς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. καὶ ταινίη δὲ μαςῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M du S.*

Μαζῶν.] Non quidem repugno *Solano* μαςῶν legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse *Solan.* a se dissentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μαςὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἠρτημένας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod observari utique meretur. *M. du S.*

Ἠρτημένας] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte construxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non insolitam; sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὸν χείλη δὲ τὰ ῥόδα τ̃ Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξηρτημένον τὴν πύρκην in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Past.* II. p. 42. Πύρκαν ἐξηρτημένος, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπικείμενοι eadem ratione construi solet supra ap. Nostrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενον κόμῃ πρόσθιτον. Sic ἀπίξυσαι τὴν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς & βρ. δράκ.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud *Philostr.* p. 931. *M du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Casaub.* ad Theophr. Char. 339. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ ποιηταὶ μνησθέντες ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γνιτυλλίδας & τὴν Φρυγίαν δαίμονα] Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότας ponenda est hiatus nota. Nam Κολιάδαι & Γνιτυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότας, καὶ εἰς τὰ τιμώμενα φοιτήσεις τ̃ θεῶν, ὧν ἐνίων. &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. *J. P. a G.*

Πᾶς θεὸς] In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit *Palmerius*, ubi pro *spectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεὸς, videtur enim respicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεί τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἐς' ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par. M. du S.*

Καὶ πᾶς θεατὴς &c.] Etsi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam statim subjiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Cl. *Gesneri*, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is scribit: καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — πῶς γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδίσω Κωλιάδας ἢ Γνιτυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Aristoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem ru„ sticus de similiter morata uxore conqueritur — & „ in *Lysistrata* initio, ubi dicitur, mulieres festinare,

L

pediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat.

42. Quae igitur post tantum apparatum vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina salutatum eunt*, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

ϑαι. [g] κἀπειδὰν αὐτῷ ὅλον τὸ σῶμα νόϑης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει ἀϕαμαγευϑῇ, τὰς ἀναιςχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ὑπὸ χρίσεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῷ καὶ ῥοδίνην χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος [h] ὑποφοινίξῃ.

Τίς οὖν ὁ μὴ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας [i] ἔξοδοι, καὶ πᾶσαι [k] ϑεατὴς ἐπιτρίβων τὰς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ [l] Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὴν δυσ-

g Κάπειδὰν] Κάπειδ' ἂν *F.* Κα' πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Fr. P.* &c. h Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. i Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδοι *F.* Ἔξοδος O. k Θεατὴς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδες εἰ τύχοι] Ἐπίϑετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς * τοὺς ϑεατὰς ἀϕανίσειν τὰς χλιδώσας † γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ὅτινι δ' τούτῳ † ἀϕανίσουσιν ἴσως μοι τὰς ‡ ἀωρολείους † γυναικῶν. ἐπεὶ καὶκείνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. πεποίηται δὲ † Πάμμων, ὃς ἀπὸ Φρυγίας § κωμάσαι εἰς Λακεδαίμονα εἶλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου. *V.*

* Τὰς ϑεατὰς] Τὰς ϑεατὰς Exc. *G.*
† Διασύρουσιν] Lege *διασύρει.* *M. du S.*
‡ Ἀωρολείους] In Exc. *G.* legitur Ἀωριλίαν. In *V.* ἀωριλίους. In M. ἀωρολίους. Ex quibus omnibus satis constat scriptum fuisse ἀωρολίους, de qua voce consule *Suidam.* *M. du S.*
§ Κωμάσαι] Donec melius quid suggerant Codd. lege *κωμάσας.* *M. du S.*

„ si vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ τὴν Πατρὸς, ἢ τὴν Κωλιάδα, ἢ τὴν Γενετυλλίδα. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic legit: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ ϑεὰς ἐπιτρίβουσαι τὰς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertitque: *statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus est corruptus, quae: εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ τὰς ϑεατὰς ἐπιτρίβουσαι τὰς γεγαμη— — quasi spectatorum nescio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani satis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *F.F.R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deesse videtur. *F.G.* Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in ϑεατὰς facta fuerit, nihil hic deerit. *F.F.R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἰώϑασι ϑεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel simili modo. *F.M.G.*

99. Κωλιάδες] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ, vide *Eὐν.* c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pausan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Aristoph.* ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδες, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin &, *si usus posceret*, alibi significat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ϑ πρόκλησις διδοῖ συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωτα. Sic etiam in Nostro T. I. p. 654. f. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοιλας, recte Cl. *Gesn.* convertit: *si res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* *F.F.R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina sunt apud *Aristophanem*: de quibus vide *Pausan.* in Atticis. *G.C.*

δυσέρωτα κῶμον ὅτι τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν ἀμφιβολὰν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρὰ καὶ πολυτελὴς μὲ [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' ἐδὲ τῇ φάρυγγι αὐταῖς παραδέχεται δυναμένῳ τί σιτίον, στορem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. B2. P. H.* &c. Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Νὴ Δία] Restitui ex G. & M, Καὶ ἰδίαν Edd.

2. Ἀνοίρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, Δύτομος ille Deus Comus fuerit. *J.M.G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J.F.R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J.F.R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲ νὴ Δία τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἰδία; Repone ex Mss. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J.G.G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἰδίαν videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἰδίαν vulgatum. *M.du S.*

13. Ἀπογιούν] Hic aliquid desiderari videtur. *F.G.*

14. Διηγούμαι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M.du S.*

Διηγούμαι] Potest defendi διηγούμαι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἱστορόχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσεβοῦς βίου, de quibus hic agitur, θηλύτητι εὐνὴν γέμουσαι; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγούμαι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J.M.G.*

14. Τοὺς ἱστορόχρωτας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F.G.*

Τοὺς ἱστορόχρωτας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE.M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M.du S.*

Ibid. Ἔστι] Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. *F.G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρῷ pro χρεῖ adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρεῖος τινὸς i. e. *indigus alicujus* rei, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖος in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J.F.R.*

21. Εἶτ' ὁ δικ.] Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ὁ δικαίως προσπιπαλλόμενον
Γράφουσι Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτυραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' ὁδὶ ἦν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν εἶμ' ἀπαλλὰς τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Εθνος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθριος. λοιπὸν δ' ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίῳ

Δε

ſcribendi cauſſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget.

43. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitat Promethea

ἄκρας δακτύλοις ὑπογράφουσαι, τὸ δειπνημάτων ἕκαστον ἀπογεύουσαι, νύκτας ὅλας τούτοις διηγούμεναι, καὶ τὰς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρείος ὄφλει.

Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὰ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καλαράσει[c] Προμηθεῖ, τὸν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀποῤῥήξας φωνήν·

Εἶτ' ἀδικαίως προσπεπαλαιυμένον.

Γρά-

[d] Διηγούμεναι] Sic eſſe in Edd. & in O. atque M. notat *M. duS.* Διηγέμενα invenio notatum in marg. *Ai.* [c] Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *F. Ba.* &c. & M.

Λίχνε μοιχὲ ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαῖς
Καὶ φαρμακείαις, καὶ νόσοις, κακίστατον
Θεῶν, μετ' ἧς ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato γίνετ', ex Baſileenſi ſcripſi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασεν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. *F. F.*

Εἶτ' ἀδικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus.

Εἶτ' ἀδικαίως προσπεπαλαίυμένον]
Γράφουσι δὲ Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτυραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν ὃ πολυτίμητος θεὸς,
Ἕλκος μιαρὸν γαμετῆς ἀνθρώποις, γαμεῖ;
Λάθροι τὸ λοιπὸν δὴ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λίχνε δὲ μοιχὲ ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαις, καὶ νόσοις κακίστατε
Θεῶν, μετ' ἧς ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
‡Clavibus affixum ad rupes CAUCASII?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei ſacratur? Quod omnes credo DEOS odiſſe,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem hujus γίνετο, & textum ipſum, edimus ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clar. *Clericus* nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſcribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud *Senecam* in Controverſiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Verſu ſecundo *Grotius* ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲν ἦν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax, & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γίνεται *repertum eſt* Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis τοῖς Προμηθείοις, in *Promethei feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi *Meurſii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo *Menandri* loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadodromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem verſu quarto, ὃ μισεῖν δ' οἶμ' *interpoſuiſſe* δ' *ait, ad ſenſus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit;

Μάλ' ἄθλιον λοιπὸν δὴ αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λίχνε.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαῖς, φαρμακείαις, καὶ νόσοις
Κακίστατον φθόνον, μεθ' ἧς ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή.

Μάλ' ἄθλιον dicit ſe dediſſe, pro λάθριον, *quod nullo ſenſu legebatur.* Sed veteres Editiones habent λάθριος;

Γράφουσι τ̃ Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἕν
Ἀγαθὸν, [c] ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθριος, τὸ λοιπὸν [e] ἢ 'πιθυμίαι...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [g] φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' ἧς ζῆ πάντα τ̃ βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος θυμήρης;
Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τ̃ ἄῤῥενα τ̃ παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τ̃ ἀζύγου κοίτης, τ̃ ὑπὲρ

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus sceleſtum! Ducit aliquis conjugem?
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Graviſſima, aevo femina omni quam fovet.
Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi eſt?

44. Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe lecto, re-

a Γίνετ'] Γένετ' male *S.* Deficit rurſus O. fere usque ad fin. hujus Dial. *b* Οὐδὲ ἕν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* *c* Ὃ μισεῖν] Ὃν μισ. *J.* male. & marg. *A1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male diviſa reſtituimus. *d* Λάθριος] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριος *J. Fl.* marg. *A1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot.* *e* Γὰρ] Ἀρ' marg. *A1.* *f* Λέχει] Λέχει τε marg. *A1W.* *g* Φαρμακεῖαι] Φαρμακίαι *J.* *h* Ὄρθριος] Ὀρθὸς male *J.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λέχης perſonam ſubſtituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam ſcripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἰπιθυμαὶ, prorſus ejecimus; quia & metro obſiſterent, & impedirent, quo minus oratio per ſenarium clauderetur. Nam inconcinne prorſus *Grotium* poſtrema illa cum cauda protraxiſſe, res ipſa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in ſoloeciſmum incidiſſe τ̃ πάνυ; qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde eſt, ac ſi Latine diceres: *Graviſſima morborum invidia.*]

Hinc διδοῦχος Prometheus apud *Philoſtr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic ſcripſerat *Solanus*, pro *clavis*, neſciebam num ſua an Anonymi culpa. Quare Editionem iſtius Anonymi, ſive *Phileleuth. Lipſienſis* conſului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui ſic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris ſic ſemel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per feſtinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἂν δικαίως] In tot diverſis conjecturis ac diſputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem ſub n. 195. fragmentorum Menandri dedit poſt *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati ſunt ii verſus ab initio, ita eos repraeſentare, de conjecturis eruditorum hominum ſuum cuique judicium permittere. Paſſim metro laudati viri melius conſulunt, ſed ita, ut nulla ſit earum emendationum, de qua affirmare audeas, ſic e manu vel Menandri, vel noſtri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiiſſe. *J. M. G.*

Εἶτ' ἐ δικ.] Aliter quidem dividit hos verſiculos Cl. *Jenſ.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia ſeptimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* ſequentes, ut ſenarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad ſenos pedes redacti erant in Ed. *P.* & ap. *Menandr.* quoque ſic fuiſſe, probabile eſt, non vero, ut modo ſex, modo ſeptem, modo octo eſſent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege ἢ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id ſaepe ab eo fieri, ejusmodi ſupervacaneas admonitiones potius omittemus; quia ſi quid vett. Edd. rectius habent, id ſponte ſequimur, & in variantt. Lect. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὃ μισεῖν] An ſic? ὃ μισεῖν δ' οἶμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὃ μισεῖν οἶμ.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inſeritur δὲ poſt ὃ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In verſione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Geſn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum converſa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασεν, quod & ſervandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ſerra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίσιαις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τ' πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται [l] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ' [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τ' ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ σιδηρῷ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τ' ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικὴν δέοι [o] ποιεῖν, εὐμελὴς [p] λύρα.

Πα-

[i] Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* [k] Ἐπωμίαις] Ex A.W.P.L. Ἐ—οις Edd. [l] Κάτω] Deeſt in *Fl.* [m] Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *A1.* Gr. Ἀπάντων Edd. priores. [n] Καλαψήχειν] Καλαψήχειν W. Καλαψύχειν *Fl.* [o] Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φυτᾶν male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. [p] Λύρα] Λύβρα perperam *J.*

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neura vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λάβρῳ τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχνης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λοιπὸν ὑπὸ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λοιπὸν ὑπὸ ἐπιθυμίας κακαὶ Καὶ μοιχὸς ἐντρυφῶν γαμηλίῳ λέχει; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὲ inſeruit poſt λέχει. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιβουλαὶ] Εἰτά τ' ἐπιβ. Poſt τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακείαι] In Edd. *P.* hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιβουλαὶ. Et χαλιστώτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἐ. φ. κ. νόσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὶ νόσων ἐχ— τά τη.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διώκει] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ ἐ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον ἐ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας. ἀπὸ τ' πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας. & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λιτόν. Sic *Demoſthenes* κομψὴ χλανὶς ἐ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον ἐ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τ' ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις περ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem περόνῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Περόναις] De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ' ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τ' ἀπαντώντων, non τ' ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Juntina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν. conſtituit finem verſus, ac τῶν initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικὴν] Scil. οἶκον, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἦκεν ἂν εἰς ἐμοῦ τηνικαῦτα. Noſter *Hermot.* c. 32. εἰς Πλάτωνα, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. οἶκον, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. εἰς

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ ἀμφίνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλεσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τῆς νεότητα σωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποψαλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' οὓς λιτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὅπλοις φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πρᾶξιν ὁρίσῃ, τὸ γαστρὸς ἀνάγκῃ τὴν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμοῦσι [d] ὅπνον χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς ἀμφινοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte *Fl.* b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. d Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνου W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

τι τακτὸν τινῶν ξυνιόντων ἐφ' ἑρμαίδων καλαυλίνων, ubi pro ὅ τι *Berglerus* legi vult ἐπί τι. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινας; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου, (vel potius λυπρὸν) γυναικὸς ἐρᾶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur: *& ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τῆ οἴκου exponendum servarem. *J. F. R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. *J. M. G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον] In *Mf.* legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονάομαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. *J. G. G.*

62. Ἰδοῦ.

ris, divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero; ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dis Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ χρετὰς
ἀμφὶ θνητῷ διώκοντα σώματι. ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν, δαίμονες ὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ὗτος,
ἀπαλιχρὺ τῷ Φίλῳ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον
ἡδὺ λαλοῦντα ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ
συνεξιέναι, καὶ πάντος ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὔξαιτο μὲν ὢν ἐρᾶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸ γηρόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας
ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειρᾶσαι βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἵα ἀνθρωπίνης
φύσεως νόμος, ἐ νόσος ὀπτάσειεν αὐτοῦ, κάμνοντι συννοσήσω, καὶ μετὰ χειμερίου
θαλάττης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κἂν
τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸ ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς
πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃσταὶ ἢ
πολεμίους θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας,
ὁπλισαίμην καὶ πρὸ δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ,
ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς
τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ γηρομένοις ὑπο-
θήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας ὀστέα, μηδὲ τὴν
κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' ἂν πρῶτοι χαράξειαν οἱ ἐμοὶ
πρὸς τοὺς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ

Φι-

f Λαλοῦντος] Recte ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος *J.* g Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. J. P. H.* &c. Νόμος, νόμος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Cler.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδῶντες] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφροσύνῃ ἱσπάσαιτο] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. οἷον ἴσι — σωφροσύνῃ ἑσπάζεσθαι. *J. F. R.*

71. Ἥδιον ὕπνου] Ὕπνος plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. τὸ ὕπνου ἡδίονος. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ὀμμάτων βολαί] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. *Alciphr* III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἴσι κυκανεύειν. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τι ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφιέμενοι ἐ πυρώδεις βολαί. Verum ſi recte dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαλιχρὺ τῷ Φίλῳ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντα ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαλιχρὺ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. νόμος ὑπτιάσειεν αὐτοῦ. *J. B.*

3. Κωφὴν] An κοίφην? videbimus in addendis. *J. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τὴν πρὸς ἀλλήλους παθῶν [a] μεσίτῃ λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, χρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τὴν γοῦν Ταυρικὴν γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μήτροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ θεσπιστῶν, ὁ μὲν ἔξω τῆς συνήθους μανίας ποσὶν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,

[d] Πέπλοις τε πρυμάλυπτεν [e] εὐπήκτοις [f] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρασθεὶς μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδειχνύμενος ἦθος. νικήσας γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ φονευθῆναι, τὸ ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μθύειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζωῇ ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Oreste, tanquam di-

[a] Μεσίτῃ] Edd. & M. [b] Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. [c] Ἐπημέλει] Ἐπιμέλει male B2. & P. Ceterae recte cum M. ἐπημ. [d] Πέπλου] Πεπλων Emr. Nil mut. Fl. nec M. [e] Εὐπήκτοις] Bene P. V2. Fr. B2. S. Εὐπήκτους J. Fl. [f] Ὑφαῖς] Ὑφάς. Fl. Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδειχνύμενος] Ἐνδεικνυμαι C ἐπιδείκνυμαι ταὐτὸν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος δῆλος ᾖ γεθόμενος. V.

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. *J. F. R.*

10. Μεσίτῃ] Fuit cum μεσίτην mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. *M. du S.*

14. Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Aeschylum*. *G. C.*

Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Ex *Oreſt. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald.* 1. *Wessel.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. *F. C.*

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐπημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant B2. & *P. Eurip.* Iphig. Taur. 311. *M. du S.*

32. Τὴν

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mî nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet:

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— cui juvenescit equus, puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ἐρᾶς, ὡς Πυλάδᾳ λαβεῖν ἀξιωτέρᾳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

ᾗ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲ δέλτον [g] δίδου,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅτε ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίως ἐρᾶσθαι ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστὴς ὄφιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τοῦ φιλήσαντος εὐνοίας ὅτε τὸ ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ ἂν τις [l] ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζοις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ παραδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεωκορῶμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὰ σοφῶν ἀποφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ ὠκύποδες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεινὸν ἐλαφρότατα χεῖρος
Τὸν φιλέουσιν.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γυνὴ in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιληθὲν] Φηληθὲν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διεπέμψω μοι τὴν βασιλέως τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῆς καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀκριβῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, [a] ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸ βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελῶν προσήκαλο.

Δεῖ δὲ τὸν νέον ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδην Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅθι τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροιτες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέων [b] ἐράοιτε, πόλιν κεὔανδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίοιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως [c] εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοιτες εὔνοιαν, ἄχρι ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τῆ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' ὑράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστον ἦν ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mortales Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim;

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς ἐν ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐρῶντες W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εἵνεκα] Εὕνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J.F.R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρασ. c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τύμπωνι ἐγάστα κοιμωμένη χλανίσκιον. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ἐφίετο αὐτοῦ τὸ τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* *J.F.R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τοῦ δήμου Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχίᾳ dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I. 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J.M.G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐρῶντες. *J.B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ὕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim. *Herodot.* εἵνεκεν p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ ὕνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est; καλλίφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam ὕνεκα & ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἕνεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen sequente vocali non scriberem. *J.F.R.*

88. Αἰ-

rum vivendi tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos, qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi: quod tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid sentirem pronuntiare vellem, perpensa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, sodales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpetuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia. Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri posset, ille co-*

τῦ ζῆν χρόνῳ, εὐδαιμῶς ἀπρεπῶς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μὴ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τὺς ταῦτα ζηλῶντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τῦ Καλλικρατίδυ σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένυ, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρυ λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἀπὶ ναῦν καταίνειν. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγυ τὺς ἑκατέρυ λόγυς ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίυ, φημὶ, ἡμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκῶς δὲ, ἡ, νὴ Δί', ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. ἡδὺ γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύναται παρὰ καιρόν. ἡ πολλὴ γοῦν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *Al.* Φρονεῖν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑπογυίου] Ὑπογύου Fl. *J.* M. *h* Δί'] Δία Fl. *i* Ἐρρωμένης] Ἐσκεμμένης marg. *Al.* *k* Πολλὴ] Sic *El. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omissa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Πρωδίκου τῦ Κείου, ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iste vir fuit πανοῦργος & πρὸς τὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίοι γὰρ & Κῖοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Κῖος. Hic etiam ἀφ' τὸ ἐμποτάδιον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τὺς ταῦτα ζηλοῦντας, οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθνήσκοντες ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mf. *Coelum post terram eos excipit, qui ipsis rebus student. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθνήσκοντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. εἰ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. *J. B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipso M. φρόνοιεν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τι φρονοίην] Sic legendum suaderet series orationis, & si libri omnes Φρονεῖν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, judex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in Φρονεῖν mutari φρονοίην, praesertim qui Attica forma φρονοίην pro communi, φρονῶ, non satis esset familiaris. Sed jam bene sic dederat *Aldus*, a quo operae posteriores, & interpres, male recesserunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noster sic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Gesnerus* tam sponte, quam ex *Aldina* sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata Φρονεῖν. *J. F. R.*

7. Θηραμ. — κοθ.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. τὴν ἐπειδὴ φείσεσθαι οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ, περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκέκριμαι διοικεῖσθαι, τὸ μάλιστα δοκοῦν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασ τεῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ κατηφῆ τὸν Χαρικλέα, σμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ [e] προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλὰ ναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ [f] τὰ πινίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

a Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* b Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶνται *F.* c Ἐφειδέσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. d Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. e Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. f Τὰ πινίκια] Τὰ πινάκια W. male. Τὰ πινίκια *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ὃν τὴν νίκην ἔσχεν ὁ Λύσιππος ἔτος ἕνειμεν, ἢ * ὡς ἡ Κορίνθου μὲν ἀνακείμενος † Ἀφροδίτη. διὸ ἐν πολλῇ σὺ Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηνᾶν δὲ ‡ παιδεραστία κομῶντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μισερᾷ ἐν ἀφροδισίοις μανίᾳ. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*

† Ἀφροδίτη] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.

‡ Παιδεραστία] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδερασία, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego *Kuster.* majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θεραμένης — κῶμος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λυκοφρονες Ἔρωσιν· Ὡς ἐγὼ ἄγων' ἂν εὐχαίρως, εἴπερ ἦν σὺ δυνατός, γενέσθαι Θεραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *F. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιγαμεῖ de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *F. F. R.*

17. Παιδερασταῖς δὲ ἐφίεσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἠσυχῇ δὲ ἐγὼ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ Δημητριὰς, καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς θεοῦ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐχηκότα, τῇ δὲ τῇ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ [11] ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων [i] Δημητρίειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸ νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ἴσθι (οἶδεν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγειν), πᾶς δὲ γέλως καὶ παίγνιον ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τὸν ἄγαν ὑπὸ τοῦ [k] παιδερασταῦ καλλιφρυομένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

g Παιδιὰν] Sic *F. Fl. H.* &c. Παιδιάν W. male. h Κόροιβον] Κόρυβον M. i Διατρίειν &c. Ἐν Κνίδῳ Δημητρίειν φ. ὁ. τὸ βραχὺ W. k Παιδεραστοῦ] Παιδιρασταῦ W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δὲ τῇ] Τοῦτο δὲ τρόπον. *V.*

50. Καλλιφρυομένους] Ὀφρῦσι μετέωρος. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδιρασταῖς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῆει σφόδρα σοβαρός] Sed Mf. *ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς.* quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. *Φῷ προσώπῳ.* Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρᾷ] Ἱλαρᾷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπωίκια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐξιόντος ὀτοῦ τὰ πωίκια, pro quo recte in antiquioribus τἀπῴκια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc faruo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μελιτίδη. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ, ἢ ἰδίᾳ dicit, eumque ὡς πρὸς τὸ μιλὶ sic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδιρασταῦ] Florent. Codic. τοῦ παιδιρασταῦ. *J.B.*

58. Καὶ-

ὅπῃ τῇ σεμνότητι, πλὴν ὑ πάνυ θυμῆρες ὡόμην, ἐρᾶν παιδὶ συνδημερεύοντα, Ταντάλειος δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὄμμασι τῦ κάλλυς μονονυχὶ προσκλύζοντ@, ἐξὸν ἀρύσασθαι, [a] διψῆν ὑπομένειν. ὑ γὰρ ἀπό- χρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ὐδ' ἀπαλλικρὺ καθημένυ καὶ λαλῦντ@ ἀκύειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμεν@ ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θέσηται, πυθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δὶς ἄκρων γῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγῃ, τὰ π ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τύτυ, τρίτῳ πεῖραν ἐπάγει φιλήματ@, ὀὐκ [b] εὐθὺ πρόσεργον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ φαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχν@ καλαλιπών. εἶτα πρὸς τὸ παρῆκον ἁρμοζόμεν@, ἀεὶ λιπαρεστέροις μᾶ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔνθ' ὅτε καὶ ἀφεστέλλων ἡσυχῆ τὸ στόμα. τὴ δὲ χειρῶν ὐδεμίαν παρίησιν ἀργήν· [d] αἱ γὰρ φανεραὶ [e] τῆ [f] αἰσθητῆ [g] συμπεριπλοκαὶ τὴ ἡδονὴν συνάπτυσιν. ἢ [h] λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κόλπυ δῦσα, μαστὺς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψῶ Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Pr. cum iota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. AIW. c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρεῖκον, quod & in marg. AIW. adscriptum. d Αἱ] Ἢ J. male. Al cett. & M. marg. A1. habet ἢ. e Τῶν αἰσθ.] Μετὰ τὰ αἰσθ. M. G. Μετὰ P. Non adgnoscunt praepositi. Edd. f Αἰσθητῶν] Ἐσθιτῶν L. g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ Fl. h Λαθρίως] Λαθραίως Ex. Fl. Λάθρι@ marg. A1.

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* συμμικτα.) *Vorst.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
Ἔπειτ' ἐπεθύμησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J. F. R.*

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex Mss. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μᾶ τῆ αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητὰ. Vulgo μᾶ omittitur. *J. G. G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιάζῃ κατὰ τὸ κωμικὸν αὐτὸ ἐκτάξαι] Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio juxta Comicum ipsum percutis.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laertium* in vita Cleanthis: Φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις ἐμμόρφου μειρακίου ὀπτέον, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαμρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μαμρίζει, ἔφη μέ, σὺ μὲν τοὺς ἀφροδισιακοὺς ἔχε μειράκιον. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαμρίζω, etiam in femina verberans μαμρίζω, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μαμρίζειν est inter praetextata verba, de παιδεραστᾷ. vide quae notavit vir & amicus summus *Aegidius Menagius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J. G. G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du S.*

83. Με-

paullum ultra naturam tumentes, & durius-culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperitos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates, sub eadem cum illo lacna jacens Alcibiades, non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

75 τὴν φύσιν ὑφοιδῶντας μιέζει. καὶ σφριγώσης γαστρὸς [i] ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὑπιδράττει ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης. καὶ τί ταῦτ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κἄπειτα κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μέλει δὲ καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑφήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων [k] κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς [l] ποιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, [m] εἴ τις ἄλλος, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, [n] εὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ [o] κατ' ἀνίκητον καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ ταῦτ' ἐκείνων φιλίας [p] μεσίτης ἡδονή. 95 ἔνων γὰρ Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν εὐσεβὴς ὁμιλία [q] Καλλίων·

τὰς

i Ἀμφιλαφὴς] Ἀμφιλαφῶς L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* k Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψεύσμασι male *J. Fl.* l Ποιμαινέτωσαν] Ita dedi ex P. Ποιμαινεύωσαν Edd. male. m Εἴ τις ἄλλος] Εἴπερ τις marg. *Al.* n Οὐδὲ γὰρ] Iucipit rursus O. o Κατ' ἀνίκητον] Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαλίκην Edd. p Μεσίτης] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. q Καλλίων] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adsentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ & ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης & προώλης ἀπόλοιο. M.

83. Μέσωρολ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* I. ep. 34. pr. Ἐξ ἃ φιλοσοφεῖν ἐπεινόησας, σεμνός τις ἐγένου & τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non est oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *supercilia supra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄλλος, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum, παιδεραστὴς εἶμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacidae potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politissimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραβέβλησαι. *J. J.*

Μεσίτις] Cod. Mss. Ox. & W. uti emendare jusserat *Menagius.* In omnibus impressis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam versiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici versiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter est, sive senarius; nam Καλλίων facit initium versus se-

τὺς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσ' τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκοῦσαι ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ἔστι: τἄλλα δὲ, τοῦ ἐμοῦ ὤτου πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τῶν παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ἔστιν, [c] ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὸν πυρά. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὴν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἦ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

a Φήσει] Φησὶ W. b Ἀφέλμενοι] Ἀφέλμενος W. c Ὑφάπτειν] Ὑφάψαι O. Vulgatae ceterae Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνος *Th. Mag.* v. Γοργὼ. d Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μηδὲν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M.du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμάσειε Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. recta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M.du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἔπαχον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione diriguerim. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum redditura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μικρᾷ δεῖ λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπέρφυές τι τὸ θέαμα φὴς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτίκα τὴν Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον σου καὶ αὐτοὶ παρεστάναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς κἂν ἐκ πολλοῦ μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτὴν, ἄχαρίν σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον χαλεπόν, εἰ αὐ-

ᵉ Κεχηνότα] Κεχαρότα male *J.* ᶠ Ἐκ πολλοῦ] Ἐκπερισσοῦ male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας ὑπὲρ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. *V.*

ἐκ λίθου] Sic etiam C. ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

ἐκ λίθου] Verum eſt *in* hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabulosae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα φεύγει πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ Διὶ αἰτησαμένη τὸν μοιρᾶν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phraſis πεποιῆσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienam eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concreſcunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχινήσειεν] Reverend. *Jac. Elſner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βληθήτω εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρίστηκε δακρύων, ὥσπερ εἰώθει. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ πολλοῦ] Habuimus idem ſupra *Muſc.* c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obierv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit*,

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ κείνη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποφῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀδήνης τις ἐπαινέσαι δόξω, ὡδὲ τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐπρόσωπόν τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τὄνομα ἐπύθου σύ γε, ὅτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, ἡ Ἰωνίας ἐστί. τῷ θεατῇ γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὅτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret; *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

[a] Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. Ba. Va.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. [b] Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττου male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucundum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fructum libertatis*. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur „ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud „ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι „ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius „ est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pacem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus: & fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* θέαμα δεινῶς βίαιον, adeoque *lenius*, *placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem ad id adiisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῇ, ᾗ χαρᾷς. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ κἀκείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκτικωτέραν ἔχει.

J. B.

31. Οἴει] Attice pro οἴῃ, quod in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialectr. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πεύσει *audies.* Et vers. 60. ἐκπυνθάνει *interrogas*, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε συνεκολούθησας, ὅτε τὸν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἠρόμεθα, [f] ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ἐπίδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τὴν ἐμήν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ὁ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀδυνατίᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ὀκνηρὸς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γραμμὴ ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν συνεκαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν τεθνεώτες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

---

c Ἐπεί] Ita jam optime *F.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* *d* Οὔτε] Οὕτε male *F.* *e* Ἐκεῖνον] Omiſſum in *F.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* *f* Ὅστις] Ὅστις *F. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. *g* Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in *P. P. F.* &c. *h* Αὐτὸς] Οὕτως adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν & σεμνῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides* Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.* Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπὶ λίθου. *F. G.* Et hic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Er. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλῆθος οἰκετῶν & θεραπαινίδων ἂς συνεκτήσατο ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξὶν, ὧν μίσους δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi [illegible] quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procreata*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nanciſci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege αὖτως, vel αὐτό. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτήν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὴν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑποληφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι; τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτῃ γὰρ, ὡς φῄς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥᾳθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τὴν Ἀλκαμένους παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶ ἐκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι τὸ ὄνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polyſtrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidiſti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audiſti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum ſtatuae clam cum relictus eſſet in templo, coiiſſe, quoad ejus fieri potuerit, cum ſtatua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidiſti, age, mihi illud quoque reſponde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidiſti? POL. Equidem omnium, Lycine, ſim negligentiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis ſignorum praetervidiſſem. LYC. Illud quidem, Polyſtrate, non exquiram, an, cum ſaepe eſcenderis in arcem, Calamidis Soſandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam ſaepius. LYC. Sed ſatis iſta. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudaſti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inſcribere nomen ſuum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam haſtae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adſcriptum marg. *f.* Sed in Κνιδίων conſpirant Edd. *b* Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῆς] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æſtimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigiſſe ab Athenæo eſſe proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris ſimulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venuſtatem quaſi exemplar imitatum eſſe Praxitelem contexuit. *Val. Max.* *G. C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἔρωτ. c. 11. 13. multa legiſti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noſter vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Hiſtoriam habes Ἔρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortenſi vel potius in hortis poſita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G. C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc ſcriptum eſt. Romae, an in Aſia ſcriptum ſit, dubium videri poſſit. Veneris autem ſtatua eſt, quam deſignat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐπ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Doſandran* pro *Soſandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐπ. Δ. III. *Soſandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, cui & nomen ſuum ad eam ſcripſiſſe Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen ſortitam credit *Pauſanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui eſt in arce Athenienſium, λίμνης nuncupato, unde & *Dionyſ.* λιμναίος. *G. C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta eſt, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pauſan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δείσει] In omnibus legebatur δίσῃ Prave, cum loquatur is ipſe, qui Imaginis effictor eſt. *M. du S.*

Δεί-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

ΛΥΚ. Τὰ καλλίστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε ἐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δέησιν. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπόν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῆδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μεταχοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμόταται δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπράδυσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ὧδε γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δέησεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὸ ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ χε-

c ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. d Δεήσῃ] Δεήσει legendum monebat marg. *J.* Sed in δεήσῃ conſpirant Edd.

Δεήσῃ] *Solan.* δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δεήσειν conjicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti εἰῇ pro οἰῇ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σὺ γε — ὑδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epict.* Sent. 28. p. 104. ἔτι πλείονα τῶν δέοντων προσοίσῃ, ἔτι ὀψοποιῶν δεήσῃ. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τὴν ἀπολογίαν σοι δεήσει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi ὑδὲν γὰρ δεήσει μοι ταῦτα ἔχοντι, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ἂν δέῃ. & c. 47. καὶ πολλοῦ δεήσειν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἴδοι μοι μαχαῖραν τὸν λόγον. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλ' ἆρα ἐκ καθαρσίων τάχα δεήσει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ὑδὲν δεήσει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἶτ' οὐ δικαστρίου δεήσει. Sic δεῖ τοῦ σφόδρα τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἐπομβρίας. *J. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

19. Καὶ τὸ ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλίμμα τῶν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποιῆσον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο μόνον φυλάξει τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τοῦ ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τὰ ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὧδε τὰ ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὸ δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἣν Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ τόματος ἁρμονίην ὁ αὐτὸς, καὶ τὰ αὐχένα ὧδε τὰ Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τὰ ἀναβολῆς ὧδε τὰ Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τὰ ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὰ Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλὰ λέλοιπάς τι κάλλους ἔξω τοῦ ἀγάλματος, ὃ μὴ φυλάξει τὸ Πραξιτέλους ἀξίωμα; τὰ μῆλα δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ προσώπῳ ἐξαίρετα, καὶ ἃ ἐκ τοῦ Ἀλκαμένους καὶ ἃ ἐκ τοῦ κήπου λήψεται, καὶ τὰς χεῖρας ἄκρας καὶ τοὺς καρποὺς εὐρύθμους καὶ τοὺς δακτύλους εὐαγώγους καὶ λεπτοὺς ἀπολήγοντας, ἐπαινῶ· καὶ τὸ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἣν Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ τόματος ἁρμονίην ὁ αὐτὸς, καὶ τὰ αὐχένα ὧδε τὰ Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τὰ ἀναβολῆς ὧδε τὰ Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τὰ ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὰ Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

tiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ... b Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *Alw.* c Καὶ λεληθὸς] Καὶ deest in *Fl.* & λεληθὸς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. d Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τὰ ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἵλεωι τὰ ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχιτῶς ἀνυγραίνοντο. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν ἢ λεληθός] Angl. σεμνὸν ἢ λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τὰ ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἥλικον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero men-* „ *sura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obscopoeus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi; & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκον dixisset; nam etsi ἡλίκον quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κνι-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contuliſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* efflorefcere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

45 τ῾Ω, ὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορη-
κώς; ΛΥΚ. Τῦτο μικρόταλον, ὦ Φιλό-
της, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν
συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς
μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα,
50 λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθη-
μα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [c] κινδυνεύει τῷ
μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [d] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ
ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν, [e] ἢ τῶ καλέσαι-
μεν δηλαδὴ τὰς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα
55 ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσαι τὰ
χρώματα, καὶ εὔκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ὀπὸ-
λησιν αὐτῶν; καὶ δὴ τῶ καλεσθήτω Πολύγνω-
τος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς,
καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ
60 μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τὴν
Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων
τὸ ὑπιπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς,
οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [i] λέσχῃ [k] ἐποίησε
τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅτος ποιησά-
65 τω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξειργασμένην, ὡς
συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ
πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς
δειξάτω, κατὰ τὴν Πακάτιδι· μάλιστα μὴ
ἄγαν

[c] Κινδυνεύει &c.] Κ. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. [f] Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. [g] Ἢ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. [h] Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. [i] Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* [k] Ἐποίησε] Ἀποίησε male *f.*

51. Κινδυνεύει τῦ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει —— προσδεῖν] Conſului Edd. cognovique *P.* & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖν conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud *v*. *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pauſan.* 341. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὸν Κασσαντίδα ἐστὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Διεξάτω] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτιδι] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάτη eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάτιδι eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Αετίων ποιησάτω.

in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

Μᾶλλον δὲ τὸ ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὅμηρον, παρόντων Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλεφαντίνοις εἰκάσας ἠρέμα πεφοινιγμένοις, τοιόνδε τι ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὰς ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γράφατο, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ Φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος ποιήσει καὶ λευκώλενον, καὶ [d] ῥοδοδάκτυλον, καὶ [e] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [f] τῷ τοῦ Βριséως.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumsimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpurascenti*, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui supercilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri similem faciet justius multo quam Brisei filiam.

Ταῦτα μὲν ἂν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύονται, τίς ἂν μιμήσαιτο δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῂς, καὶ διίπετες ὡς ἀληθῶς, οἷόν

9. Atque ista quidem statuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hisce omnibus floris instar eniteat, Gratia, quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demissum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὅμηρον] Sic Edd. praeter *J.* quae μηρὸν. b Δεδέγμεθα] Δεδέγμεσθα *J.* sola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene sic *P.* aliaeque. Ὅλῳ *J.* e Τῷ] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ἃ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡροδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον] Cl. *Hemsterh.* margini adleverat, vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poësin videmus*, scribit ibi *Cicero*. Ad quae *Davis.* „ Vult Noster, *Homerum* ita res describere, „ ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & „ hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸν ἄριστον τῶν γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae „ Homericae in opusculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, se *Homeri* picturam seu faciem pi„ ctam vidisse; quod perperam censuit vir doctissi„ mus *Gisb. Cuperus* Apotheos. p. 10. *J. F. R.*

73. Τι τοῦ Μενελάου μηροῦ] Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἰὸν ἕηκεν ἀπὸ νευρῆφι βαλειῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφῶ γυνὴ Φοίνιξ μιήνῃ —
Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί κ. τ. λ.

J. M. G.

74. Ἐλέφαντι εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, suspicor ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖδ' ἰοδόρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obstare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Hesiodus* in Scuto Herc. 7. in descriptione Alcmenae,

Τῆς

naſcuntur caelitus. Sed quid facientem vidiſti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legiſſe. Dum progreditur, diſputabat cum aliquo comitantium neſcio quid: neque enim ita ut exaudiri poſſet loquebatur. Verum ridens, Polyſtrate, dentes oſtendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & ſibi invicem commiſſos! Si quando pulcherrimum monile vidiſti, de ſplendidiſſimis & aequalibus margaritis; ita ad ſeriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *ſectili* apud Homerum *ebori* ſimiles, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut diſtantes, quales plerisque: ſed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in univerſum autem magnum quoddam miraculum ſpectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τῆ ἐξ ὑρανῦ γένοιτο. τί δὲ πράττουσαν εἶδες αὐτίκα; ΔΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο ᵍ συνειλημμένον· καὶ ἐφαίνετο μὲν τοῦτοι ἀναγινώσκειν αὐτῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μεταξὺ δὲ προϊοῦσα, διελέγετο τῆ παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲ λευκοὺς, ὅπως δὲ ἰσυμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπον κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τῆ στιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ὕτως ὅπῃ στίχοι ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῆ χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν ʰ αὐτὸ δὴ τῷ τῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲ πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, ⁱ οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἕν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα ᵏ καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴ ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπαῖον.

ΠΟΛ.

ᵍ Συνειλημμένον] Συνειλεμένον uno μ. *J. Ald. V2.* P. Συνειλεμμένον geminata conſona *Fl. B2. Fr. P. H. S.* ʰ Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. ⁱ Οἷοι] Οἷα P. ᵏ Καὶ θέαμα] Deſunt haec verba in *Fl.* Adſunt in cett. & P.

Τῆς ἐλὼ κρῆθεν, βλιφάρων δ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄκθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

J. M. G.

Ibid. ʳ Ἰοβλίφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *J.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἴτιρ δὲ τις ἰοβλίφαρον τὴν Ἀφροδίτλω ἴφη. *J. F. R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὃ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M du S.*

Ibid. Ὁπόσαι χάριτες — ἐξηχορεύοντες] Ut Lucianus hic, Χάριτας ἐξηχορεύειν dixit, ita *Anacreon* ἐξεστάθαι, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πάτοιτο πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — ἐξηχορεύοντες] *Alciphr.* III. 1. Ipſas Gratias in vultu adoleſcentis ſaltantes fingit, ut faciem admodum pulchram deſcribat: τὸ δὲ ὅλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαρίτων ἐξηχορεύει δίκας ex *Ariſtaen.* adfert ibid. *Bergl.* *J. F. R.*

90. Διῶπιτὸς] Conf. infra Ἱπαρμ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλεμμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum eſſe, a συνειλέω, non συνειλεμμένον a συλλαμβάνω, ipſa ſeries orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo neſcio cur diſceſſum ſit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta ſit inter legendum, ſed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico ſuo ſ. cylindro involuta. Erant itaque duo quaſi volumina cohaerentia ipſa continuatione chartae, illo ipſo nempe loco, in quo legendo jam occupati ſunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. *J. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res eſſet, ſi a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Eſai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia eſt ab εἰλέω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *J. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum eſt. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; ſed minus venuſtum eſt. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἥν τινα ἡ λέγεις τὴ γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐτύχεις δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴ βασιλεῖ συνθῆσαν, ὦ μακάριε, τὴ ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τὄνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γὰρ ἐστι τῇ τῆ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶδα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὡσαύτως γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω [a] διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' [b] ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ ποιοῦσα λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν ἐξαπέπεμψα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν διαδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τῆς δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶδα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρου τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γὰρ εἰμὶ, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim losum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

[a] Διατίθημαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθεμαι Ex. *Fl.* [b] Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖνον L.

17. Νὴ Δία ἔ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J. M. G.*

18. Βασιλῆ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae; Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, finite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, οὐ τὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ τὰ τῆς τῶν πολιτῶν. *M. du S.*

Βασιλεῖ συνῆσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M. V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. *F. G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superfit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΕΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti, mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit justis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed illis quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & humanitate, &

ὡς οἶδα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια δὲ προκεκρίκασι ταῦτα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν ὅσοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ [c] ἠκυίας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ πᾶσ' ἀξίαν συνοῦσαν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κἀκεῖ γάρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἂν ζητῇς τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔστιν. οὐ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἂν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ὑπεικείᾳ, καὶ φιλανθρω-

[a] Ἠκυίας] Sic Edd. & Ex. *Fl.* Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. observat eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo *Suidas* v. Σωτηρίχ. *M. du S.*

23. Σωφῶντος] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκυίας] Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita scriptum inveniatur, οὗ γένους ἦκεν, οὗ δὲ ὁ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem οὗ ἐχούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adscripsit. Vide not. ad Ἔνυαν. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲν οὗ ἠκυίας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hist. Anim. I. 12. οὗ ἠκουσαν σαρκῶν. II. Ῥάμης δὲ ἀλκῆς οὐ ἠκούσης. V. Ἀνδρείας οὐ ἤκουσι. XIV. 26. οὐκ ἦκεν βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV. 15. οὗ δὲ γένους ἦκεν, οὗ δὲ ὁ πλούτου. In genitivis illis subintellige ὄντα. Emenda igitur *Hesych.* apud quem: Εὐπλεῖν, πλουτῶν, οὗ πράττειν. Lege οὗ ἦκεν. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲν οὗ ἠκυίας] Recte hanc phrasin ἠκυίας pro ἐχούσας adstruit Cl. *Bos* (etsi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mss. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemsterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetiissent. οὗ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν] Qui attente hanc phrasin inspexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paullum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καί, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. *J. M. G.*

ἀνθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· καὶ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, καὶ πλαστῶν, καὶ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατ' ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον.

Καὶ δὴ πεποίηθα. αὐδήεσσα μὴ τὸ πρᾶ-

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquens primum & ar-

a Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae *ὁπόσα ταύτης*. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἔστι δὲ παροιμιώδες. *V.*

* Προθυμίᾳ] Προμυθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) ἡ σωφροσύνη, καὶ ἐπιείκεια, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὅρος & πίρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πίρας φιλίας, ὅρος πενίας esse *summam amicitiam*, *summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὅρος ἐστίν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio*: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὅρος] Vide *Plas.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl.* ὁπόσα ταύτης. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μεῖζον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῖτος, „ quod est χάρις ἀμοιβὸς, factum est μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὰς nomine, quod aequivalet Siculorum μοίτᾳ, *mutuum*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio*. „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μύθου ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λῴον, ἐάν τις εὐθηνία γένηται. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— τῷ δ' ἀπιδοῦναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῷον, αἴκε δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla lon-

arguta: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, ἡ λίγεια, ἡ τὸ [b] γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, ἢ αὐτῆς μᾶλλον ἢ ἢ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἁπαλώτατος, ὅτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἁρμόζῃ, ὅτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, ἡ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἁδὺς, καὶ [c] προσηνὴς, καὶ πρᾴως [d] παραδυόμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, ὡς ἡ παυσαμένης ἔναυλον εἶναι τὴν βοὴν, καὶ τι λείψανον ἐνδιατρίβειν ἡ ἑπομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἠχώ τινα παραπεύσασαν τὴν ἀκρόασιν, ἡ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄττα, ἡ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ ἡ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

[b] Γλυκίων] Γλυκίου G. Nihil mut. Edd. [c] Προσηνὴς] Bene sic P. aliaeque. Προσινὴς male *J.* [d] Παραδυόμενος] Παραδύομαι P. G. & marg. *A W.* [e] Ἀπολιμπάνουσαν] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα *J.*

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum μῦθον &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μῦθον. Sed quum μοῦτον conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) *J. F. R.*

70. Ἀμείψαι αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Vide Paroemiogr. *J. B.*

Ibid. Αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Omisit de industria αἶκε δύνηαι, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. *M. du S.*

78. Γραφίων μόνον] Omissa poërarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. *J. M. G.*

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. Sic Mss. Vulgo ἡ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem codex, ἡ πρᾴως παραδύομαι εἰς τὴν ἀκοήν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim παραδύομαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox λαδύει c. 14. ἡ ἡ χαρὰ ἐπιφράξει τὰ ὦτα, ἡ λῇ τοῦ χαροῦ λαδύσεταί σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* παραδύομος, quod in editis extat hic est ἀπροσδιόνυσον. *J. G. G.*

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer.* Il. A. 249. *M. du S.*

93. Παραδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum παραδύομαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ὡς παραδύσῃ supra p. 480, 16. observavit Cl. *Hemsterhusius.* *J. M. G.*

Παραδυόμενος] Alteram lect. παραδιόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum πρᾴως conjungitur; quum παραδύειν violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. ἡ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραδύσῃς αὐτό που. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemilit, se non damnare παραδ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc παραδυομ. restitui placet. *J. F. R.*

97. Ἄττα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἄττα esse *quaedam*, ἅττα vero pro ἅττινα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. *J. F. R.*

ᾄδῃ, ᾗ μάλιστα πρὸς τ' κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὥρα μὲ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπασα· καὶ τ' Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις καὶ ἐκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τ' φωνὴν ἀφίησιν.

chrum illud canit, & maxime ad citharam; tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγόταλοι ἐγένοντο τῶν [e] ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καλαπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρειστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τ' ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῦ ῥυθμῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρῆσθαι τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τ' κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τ' δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τ' μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τ' Κιθαιρῶνα μέλαξυ βυκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾄδουσης αὐτῆς ἀκούσῃ, μηκέτι τὸ

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum alliceren*t*, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & *B2*. τίποθ enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta. *b* Σιωπᾶν] Σιωπᾶν male *J.* *c* Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῖς corrigit *M. du S.* *d* Ἰδιῶτις] Ἠδιώτις male *J.* *e* Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male *J.* *f* Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male *J.*

4. Κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. *V.* Πρόκνην λέγει ἢ φιλομήλαν· εἴτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρακὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. *V.*

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, †ἐπὸ αὐλῷ € κιθάρᾳ. *V.*

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Ἐπό] Τπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. *J. F. R.*

1. Τότε δή τί ποθ'] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Ὁπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δή τί ποθ', ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦτα Ἀλκυόσι € τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπασα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicor εἴ ποθ'. *Tunc certe, si umquam alias, silere oportet Halcyones*, &c. *J. J.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δή τί ποθ' . . . ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. *Jensius*, si ποτε legere jubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & *B2*. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποθ'] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὖτε, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim tine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro δὶς ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως caussa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. *Aristoph.*

lum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narra-2 tur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio est Terpsichorae cujusdam, aut Melpo-3 menes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Accuratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, & ab ipsis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae jure, Atticae civitatis sit particeps. Neque vero illud ad-

τ̃ Γοργόνων μόνοι ἔσῃ πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τ̃ Σειρήνων [g] εἶσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. [h] παρεστήξει γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃτα ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ πάντοια ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι δοκεῖς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τ̃ διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τ̃ ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἐώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἥν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τ̃ φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι πομύλη, καὶ πολὺ τ̃ Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν γῆς Ἀθηναίων καὶ τ̃ ἀποικίας. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

[g] Εἶσῃ] Ἔσῃ male *J.* [h] Παρεστήξει] Sic Edd. excepta *J.* quae παριστήξει. *Palm.* emendat παρεξεστήσῃ.

stoph. Pl. 348. Ἐνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114. οἶμαι γὰρ οἴσεσθαι. Ad quem versum plura Illustr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jens.* τί πολὺ stare non posse; & εἰκὸς non absurde conjecit. Jam vero nihil amplius desiderabit; nec Cl. *Gesner.* cujus versionem tamen intactam servavi. *J. F. R.*

2. Ταῦτα] Quia non satis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J. F. R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκεῖνο] Vide de hac locutione notam Cl. *Jensii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν Πανδιόνος] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G. C.*

6. Πολυηχίαι — φωνὴν] *Homer.* Od. T. 521. *M. du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. est πολυηχίαι φωνὴν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι *Long. Past.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noster infra *Herc.* c. 4. ἰλλάδα φωνὴν ἀφιείς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφῆσειν βοήν. *J. F. R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίονος] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius simulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G. C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic supra Συγγρ. c. 50. *M. du S.*

25. Παριστήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παριστήξῃ γάρ. (*adstabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξεστήσῃ, a παρεξίσαμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu fera ravis.* *J. P. a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. *Demosth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demosth.* testimon. licet haud indicata pag. adfert. *Aristoph.* Plut. 182-3.

Μοιρώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αὖτε
Καὶ τ̃ κακῶν ἐ τ̃ ἀγαθῶν, εὖ οἶδ' ὅτι.

J. F. R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M. du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theseo conditam sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse voluerunt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M. du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ ᾗ ποιήσῃ χαίρει, ᾗ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῇ Ὁμήρου πολίτις ἥσα. μία μὲ δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, ᾗ ᾠδῆς εἰκὼν, ὡς ἄν τις ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ ᾗ τὰς ἄλλας, ἐ γὰ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἦτον γὰ τοῦτο, ᾗ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαύτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὐτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τ ψυχῆς ἄρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, ᾗ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λώϊον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἀπιμέτρει δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

miratus fuerim, si poësi etiam gaudet, & multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa. LYC. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est in quo majorem a me gratiam inire possis.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖῃ ἀνάγκη, ᾗ μάλιστα τὺ-

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eru-di-

a Αὐτὸ] Deest in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *F.* & Ex. *Fl.* Sed prius est in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συνθελ.] Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἦττον γὰρ τοῦτο, ᾗ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, ᾗ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum*; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet altero pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ ᾗ τὰς ἄλλας. ἐ γὰ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἦτον γὰρ τοῦτο, ᾗ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, ᾗ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἦττον γὰρ τοῦτο ἐ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere. Plin.* in ep. *imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine figma.* hoc est pictum, sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνθαμιλλᾶν est aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. *F.G.G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opsopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Quum enim nunc velint dici perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui quum promisisset ἐπιδείξαι ἐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defensione hujus suae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans*, vel cujus multiformis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumptae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

τῶν, ὁπόσα μελετητά, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συνηθώμεθα, ποικίλην μήτοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολειπόμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπιστάμεναι, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις ἁρμοσάμενοι, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἐχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. ἐγὼ γὰρ ἐφ' [e] ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας πέρι μνη-

[c] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. Fl. Παρηνέγκ. P. Item marg. A1W. [e] Ὅ, τι] Sic P. Ὅτι S. aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic recte P. A. & Fl. Παιδίας J. H. S. Ald. male.

69. Ἕν τι ἐκάστη] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλῃ φασὶ φέρον εἶναι τέχνης λογικῆς [e] ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲ ἱστορίας, ἧς [e] εὑρετὴ εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην, αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθαρίζειν, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ξύμπασίς, τὸ τῷ μέρει ἴσας. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῆς ουτ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Δαΐου] Parodia *Heſiodi.* Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint δυσοποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *voluni*, ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. F.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ὅ τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅ τινα οὐκ εἰκὸς ἐνόμιζεν. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας πέρι] Corrige παιδιᾶς. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μιμησεται), πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀναχείσθω καὶ αὕτη· ὑ μεμπτὴ γὼ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὰ, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, δεχαίων τῶν πλείστων, ἑνὸς μὲ καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ· γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης Σωκρατικὸς ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώταλοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, ὑ [b] Φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμην, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προθέμην] Nil mut. Edd. Προθήσομαι *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin ejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. *J. F. R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noller Παραστ. c. 32. Libellum Cic. de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut.* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλεξ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum.* Sic aperte, fin. hujus *Dial.* καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J. F. R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥᾳδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ὃν αἰτίαν ὠνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis.* Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis.* Non longe post Ms. Ἀθληωτέρως legitur in Ms. εἰ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγὺς, Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρ' οὖσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienſium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Edit. ἐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ἐ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat.* Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ἴσαν. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse. Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.* *J. G. G.*

95. Οὐ Φαῦλον συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. Φαῦλος legit Φαύλου. *M. du S.*

Οὐ Φαῦλον συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: Φαῦλον, ait, ἐπὶ θηλικοῦ κάλλιον, ἢ Φρύνη. Λουκιανὸς οὖν εἰκότως ἐ Φαύλου συνέσεως τοῦτο τὸ παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam Φαῦλος

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum verò ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ ἀρμονίης τοῦ ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ὅτι τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ γραφῇ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίσκῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἔσται. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ὄσας· ἐπεὶ οὐδὲ ἴσον ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ὁμοίως αὕτη, ὡς ἂν ὅτι πλατυτάτῳ σίνακι καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅτι ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν·

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ἔστι] Ἔστω *Fl.* *f* Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἶσον Codd. G. P. L. & marg. *A1.* *g* Τῷ] Sic rectè L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λον hic rectè ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλος feminino genere uſurpatur. *J. F. R.*

96. Παράδειγμα προβέβλωται] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ ὑπὸ τῆ Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ ὑπὸ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος ὑπὸ αὐτοῦ, συνῆν, ἀ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προβέβλωται, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προβέβλωται; idque jam in verſione rectè obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J. J.*

Ibid. Προβέβλωται] Et ego cum Cl. *Jenſio* προβέβλωται melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J. F. R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ὑπὸ μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἔσω. Poſſet & ἔσται legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμα δὲ, ὡς ὑπὸ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσται. Niſi & illic ἔσω ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι ὑπὸ αὕτη ὦ Λυκῖνε, ἀναπλάσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, fiut affingenda. In Florentina editione video ἐστὶν cuſum, quod nimirum facile ex ἔσω corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J. J.*

3. Κολοσσ. τὸ μέγ. ἐστὶ] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἔσω. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J. M. G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *muleribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' ὁ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Ἐρωτ. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτῇ, ὁμοιωθήσεται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκαῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιον ὅσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω δὴ καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἐξῆς δὲ μοι ταύτῃ, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸ συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὸ Ἰκαρίῳ μάλιστα εἶναι τὴν [c] σώφρονα καὶ τὴν φρόνιμον, ὁποία τῷ Ὁμήρῳ γεγραμμένη (τοιαύτην γὰρ τὴν Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ νὴ Δία, κατὰ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς τῷ Ἀβραδάτᾳ, οὗ μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτῃ, ὦ Πολύ-

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis ſolum, propter quae Socrates illam laudavit, ſimilis erit, ſed reliqua etiam prudentia & conſilio. Talis tibi haec etiam imago, Lyciine, propoſita ſit.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae manſuetum ingenium declaret, & propitium adverſus indigentes animum. POL. Similis ergo ipſa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nauſicaae, & ſi qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

20. Deinceps vero poſt hanc, ipſius modeſtiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime ſimilis ſit, modeſtae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam feciſti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Fenſ.* Edd. αὐτὴ. *b* Γράφε] Perſonam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro *γράφε* habet γράφεν. *c* Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam ſervat *Fl.* cum *F. P.* &c. *d* Ἢ] Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἢ adſpirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδιχθισάτη Σαπφὼ μικρά τε ℰ μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί δ' ἄλλο ἢ ἀηδὲς, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ ἐσπιλημένη. *V.*

* Εἰδιχθισάτη] Ἐνδιχθ. prave V. In Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege στίλοις. *M. du S.*

‡ Περιπλημένη] Περιπλημμένην V. prave; quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemiſſis hujus capitis verſibus, fragmentis Sapphûs inſeruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *F. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι ℰ αὕτη Λυκαῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & conſilio praedita) *& haec imago ſuſpendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖσθαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Poſſet & per *dedicari* verti, quo verbo de ſtatuis ac ſimulacris alicubi conſtituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum ſimulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de ſtatuis ſolebat id verbi a Graecis ſumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnoſoph. ſcribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντων. *F. F.*

Τοιαύτη σοι ℰ &c.] Ἀνακείσθω verti poteſt, *ponatur*; hoc enim verbum eſt proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. ſuſpenditur donarii cauſſa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi juſſu in Capitolio Jovi donum poſuit. Lactant.* de mort. perſecut. c. 5. *Derepta eſt ei cutis, & exuta viſceribus pelli: infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clariſſimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Fenſius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium eſt quin hoc ver-

lystrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram effertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet, nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui cum illa versantur, jucundiora, quo major est, a qua proficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, si moderate illum uti videat felicitate, nec ad instar Homericae illius Ates

τραλῆ, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος ἔχουσι αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων λείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ὑπὸ τῇ εὐπραξίᾳ παραβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [e] φυλάττειν δὲ ὑπὸ τῷ ἰσοπέδῳ ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφερομένην, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεστέρας, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ μείζων ὁμοῦ γενόμενα [g] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὕβριν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τοῦ καὶ ἐκ τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὧφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ [h] ἀποφθονον ἀφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ὁπὸ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ὁμήρου Ἄτλιον ἐκεῖ-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* f Ὅσῳ] Vulgatam hanc servat P. Ὅσα Ex. *Fl.* g Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *V2.* h Ἀποφύγοιεν] Sic *S.* Ἀποφύγοιεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον ἐκ τῆς ἀληθοῦς γνώμης καταβαῖνον. *V.*

verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνάκειλο δὲ ἐκ πίνακ τις ἱστορεῖ τῶν παλαιῶν. *Suspendatur* tamen cum Cl. *Jensio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etsi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Gesn.* jam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani adposite. *J. F. R.*

26. Θεσπρωτῶν] Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Ilio Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. A. 224. *M. du S.*

Θεσπρωτῶν — Ἀντίνοος] Puto, respicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὅς ῥα νόῳ πάμπαν, πόσιν ὅς τ' ἔτραφε δῖα Θεανὼ
Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσιϊ ᾧ.

Aretae Alcinoi historiola nota est ex Od. H. 65. seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρήτῃ &c.] *Hom.* Odyss. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρων] *Homer.* in Odyss. saepissime. *M. du S.*

36. Τὴν τῆς Ἀφροδίτης] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. supra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποΐαν] Non satis probum hoc verbum judicat *Pollux.* L. V. S. 140. p. 551. scribens: Τὰ δὲ πρόγαμβρα, εὐφροσύνας, χάριτας, δωρεάς. τὸ γὰρ εὐποΐας, ἐ λέγουσιν. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποΐᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et *Joseph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. ἐκ εὐποΐαν αὐτοῦ λαβόμενοι. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτλιν] Il. I. 500. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κραδία βεβηκότα, ἢ τὸ καταδεέστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὑψηνόν τι, ἢ μετάρσιον ὄχημα, ἐπὶ μὴ τῶν ὑπαρχόντων, ἀλλ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, ἢ τῶν πτερῶν ἐκρυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη ἢ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ χρῶνται τῷ Δαιδάλου ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, ἢ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς τὰ πτερώματα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φοράν, ἢ ἠγάπησαν ὑγηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μηδὲ νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid est imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni

eas

Ibid. Ἄτλω] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in proverb. *Ira omnium tardissime senescit. Bud.* L. V. de asse. *G.C.*

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. & passim. *M. du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M. du S.*

89. Καλλίω δὲ ἐ ἱρ——ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν. *M. du S.*

Καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἱρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video Doctissimum *Solanum.* *J.M.G.*

Καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν] Absurde omnes quas vidi Edd. καλλίων — & ἱρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse translatam, eum vel meo periculo, non exspectata codicum fide, sustulissem; jam vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Gesnerum* jubere video. *J.F.R.*

91. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemissam*, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo erasse videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. *M. du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixisset Auctor, rem esse convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν εἰποῖ τοῦτο εἶπεν, χρυσείῃ μὲ αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse.* Locus *Homeri*, qui respicitur, est ex Il. I. vs. 389.

Κούρῃν δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caesiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H. Stephano*, cogitabam scripsisseine Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον & κάλλιστον. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τρίφωνε καλὸν & λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, ἢ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὔδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo

cae-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ὅτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅθεν καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπόν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ διαμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ΛΥΚ. Καὶ ὅτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἃ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ ἅδε, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῆς τὴν ψυχὴν σκέπτοντα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τῦτο μὴ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνῦσαν αὐτῷ πάθειν αὐτόν. ἃ γὰρ μικρὸν τῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, ἐφ' ἧς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —να L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακπίσωτος. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ακροχειριασμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Ακωμωδήτως. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Αμαξοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφιδόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Αναῤῥαψῳδέω. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Ανεξέργαστος. *Fugitivis*, §. 21.
Ανίχνευτος. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαίνω. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφέω. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Απαιδρόω. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum ? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Αποπικρόομαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Απροσιμίαστος. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Ασυγγύμναστος. *De Paraſito*, §. 6.
Αχλύστος. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309. errore calami ; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλυστος. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in *P.* &c.)

Δ.

Διλφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)
Διαῤῥιχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διεκαμβάνω. *Philopatride*, c. 1.
Διμπιλος. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσέξοδος. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδεκαφόρος. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψικίδαλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψικίδηλος. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰράμενος. *Philopatride*, §. 20.
Εκετία. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber*. (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chryſoſt.*)
Εμμαλλος. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμισιτημίος. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπεφιχόμαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδώκατος. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγξομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποτίγνυμι. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχηνιάω. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενεργοῦντία. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύειν. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντεχίδης. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαθλος. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδέω. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιῤῥαβυμία. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαριεντίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὰ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ [a] αὐτῷ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ [b] αὐτῷ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συμβολὰς οὐκ ἂν τις εὐθυβληθείῃ αὐτῇ, ὑδὲ δέμας, οὐδὲ φυὴν, φησὶν Ὅμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

quis Homericum illud dicat: *cum autem illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἢν τε

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quaere, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

[a] Αὐτῷ] Αὐτῇ *Fl.* [b] Αὐτῷ] Αὐτῇ *Fl.*

Ἐσιαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Ἐσιάχῳ, οἰκουρῷ, οἰκοναξ, ᾧ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν. legendum sit, Ἐσιάρχῳ. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Ἐσιοῦχῳ, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Ἐχινγλωττία. *Lexiphane*, idem quod Ἐχεμυθία. c. 9. f.

H.

Ἡμιάλλη. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ἱματιοφυλακίῳ. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθεσίᾳ habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφία.

Κακοτεχνής. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτεκνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κεστοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλειψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλεψίχολος· quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμίτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαληθιγάων. *Lexiphane*, c. 14. m.

Δικαλίος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λιπτοῦφις. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μανάκιον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce ΜΑΝΝΟΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μεμιτημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μονοχιτίδων. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Z.

Ζωουργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ζυμμαστιγόω. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Ὀξύγραμος. *Lexiphane*, §. 13.

Ὀρχησομανῶν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc credidérim ab Luciano fictum.

Ὀφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδφασικά. *De Dono*, c. 4. f.

Παυλάνεπτος. *Toxar.* c. 24.

Πώσιμος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παρασοίγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παραρκίω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδώρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Πιρίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκάλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυσύνακτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προαπαγορίων. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προάπειμι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προαποκληρόω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλδυμάτιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προικπλαττῶ. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προικχίω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προιμπλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προεξέρχομαι. *Ibidem.*

Προπιξένων. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προπυλλίων. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προκινόω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προπείθομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπορίζω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδιηγοῦμαι. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προσμυθολογίω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσωρινόω. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμιεύω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ῥησιμιτρῶν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ῥικνόω. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ῥικρόω· eaque emendatio, quantum ego propicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐῤῥικνωτο σὺν γέλωτι τὸν ὀσφῦν. Prorsus ita Ῥικνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὴν ὀσφῦν

φερ-

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmen-

αὐ ἔπλασας, ἢ τῷ σώματι, ἢ ἃς ἐγὼ ε ἢ ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλαθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ὀψὲ ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμωτέρα γὰρ τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρράσιος, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη πολλῷ τοῦ τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κη-

ε Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. d Αὐτῇ ἐκείνῃ] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

φοβιωτῶς ἀδιάγνωστ quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Ρικνοῦχ exponitur δόλιος, καὶ παντοδαπῶς ἀλλοιοῦσθαι κατ' εἶδος.

Ῥινασία. *Ibidem*, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Σαγχαροτοία. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συμπαροξύνω. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Συμπερίειμι. *Lapithis*, c. 16. f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De Domo*, c. 4. f.

Συναγρίμπτομαι. *Gallo*, c. 10. p. m.

Συναποπλίζω. *Navigio*, c. 4. f.

Σανδαλιῶν. *Demosthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Συνημμαίνω. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Συνιπλέγω. *Epist. Saturnalibus*, c. 38. m.

Συνιξαίρομαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Συνιστορία. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Συνεπισείλλω. *Chronosolone*, c. 13. m.

Συνεπιψιθύδομαι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Συπαίστα. *Pseudomanti*, c. 56. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Συπαυθλεῖσθαι, Διαπειραιεῖσθαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Συναυθλεῖσθαι, ἀλλ. est ab ναυθλόω, idque ab ναῦθλον, *naulum*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλα, ναῦλα. Ναυσθλοῦν, ναυλολογεῖν. Ναυσθλοσάμβα, ναυλολογίαν. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Σπουσία. *Amoribus*, c. 46. m.

Σκυτοροδωρυχία. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συντριανοκτονία. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Συνυθλία. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Συρίζω. *Vera Historia*, c. 8. f.

Συστέρα. *De Domo*, c. 9. pr.

T.

Τεθαρρηκότας. *Abdicato*, c. 4. f.

Τραγελαφόδενδρα. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

Υ.

Ὑδατοσκία. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑδατοσκία. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπεικαστικὸν. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπερῶον. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπερμεφορεῖσθαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. post m.

Ὑπερδιδαιμονία. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑπερδιφραίνομαι. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπερμηλεῖσθαι. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπερφρίττω. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδιατεῖν τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ὑπερδραματοεργία. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑπερφέρεσθαι. *Dial. Mort.* VI. Terps. & Plut. versus fin.

Ὑπατρία. *Dial. Mort.* VI. post med.

Ὑπατυπάζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑπασυγχία. *Solecista*, c. 10. f.

Ὑποφύδομαι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑποφρίττω. *Dialogis Meretric.* XIII. vers. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλοκρινία. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φοινικοβατία. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλοητίκος. *Tragopodagra*, vers. 45.

Ψ.

Ψυχραδίκος. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαϊζοῦσα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιδέστρα, Εὔλεξις, Ἀποκομῶν, Ἐμβρυοδόκος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλᾶν in voce Βαυβῶν Λαικοχίας in voce Λάκκος, Ἀκροκοματῶν, Ἀκροφανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμιτρημένως, Τεθαρρηκότας, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμιλημένως, Μεμιτρωμένως, & alia sexcenta simi.ia? *J. J.*

Εὐδιαμύσεται] Verba illa rariora quae Clar. *Jens.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F. R.*

97. Χρυσῆν &c.] *Homer* Il. I. 389. *M. du S.*

2. Οὐ δίμας &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσον] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F. R.*

Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἁλιεύ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

χηρᾷ καὶ χρωμάτων ἀπεοίκῃ, ἀλλὰ ταῖς τῶν Μουσῶν ὀπτοίαις εἴκασται, ἥκιστα ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος καλλοῦς καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

PRO IMAGINIBUS.

ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

POLYSTR.

Ἐγώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τῆς εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. ὁ γὰρ ἂν ὕστως ὑπερεπήνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφελο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· ἁδὲ ἄλλως μὲ χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρως ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

I MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubesco & tantum non

a Σοι] Συ *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. b Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος ἔστω ἀντιγραφὴ τῷ εἰς Πάνθειαν τὴν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Ὀυηρὼ τῷ χρηστῷ Καίσαρος, ἐπαίνου ἕνεκα, ὃν ἡ εἰκὼν ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ἡ Μάρκος ὁ Καῖσαρ εὖ τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μίμησαι.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλος γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θειοτέρων ἀντισυγκρίσεως τύπους, ἥκιστα κακῶς ἂν ἅπαξ συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικαίως συμβὰν τηλικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλος &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τοὺς θειοτέρων ἀντισυγκρίσεως τύπους] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειοτέρων, legebatur Θειοτάτων. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocu„ lae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. E„ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem facitasse Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J. M. G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod mimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ,

καὶ

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & *substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu ilis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ὦτα, ἡ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι γὰρ τῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, ἡ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τὴν ἀκμήν, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος ἐπιθείη. οἴονται γὰρ ἐκ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἐπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ἐκβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα προαιρετῷ ὄντι, καὶ ἐπὶ τῷ τυχόντος συντρίψαι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανεὶς, οἷος ὢν ὑφ' οἱῳ κεκρυμμένος· ἢ καὶ, νὴ Δί', εἴ τις ἐπισκήσαι-

με-

c Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

καὶ τιμὴν ἐκ τῆ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σε legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σε poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοιαν pertinet. *J. J.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus est ut σοὶ in σε mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. εἶδεν πλημμέλημα ἐνοφλῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9, 37. ἔστι τινὰ διελέγη μοι παιδῶν, ἔστι ἀθυμέων & c. 38. ἔστι διελέγη, ἔστι ἄλλο εἶδεν ἄχαρι παιδὸν τοι. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μέλλοιμεν παρακεκρύφθαι σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ εἰ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ ἐ Πυλάδῃ ἐνεῖδον τες. *J. M. G.*

Ibid. Σοι] Concederem Cl. *Jensio* σε pro σοι legenti, si simplex εἶδεν sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim *Obsop.* vertit: *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi ineſſe* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. *Gesnerum* mecum sentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράσομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπιφράσομαι πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. D. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Nec. D. IX. *M. du S.*

28. Ἔργον] (Malim ἔργῳ) *L. Kist.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο] Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel ωθ ἐσκιάσθαι, in παρεσκιάσθαι — in quo

μενος κοθόρνοις, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῃ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν [a] καὶ ταύτης τινός.

quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat, cum hisce qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* eminent. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι πρός τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτὴν εἴκαζεν ἐκεῖνος τό τε εὔμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὴν μὲν δὴ γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ [b] αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ὑποσείειν· τὸν ποιητὴν δέ τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδέως ἐπαινεμένην, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ ἑταῖρε, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a justa statura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου καὶ γυναῖκα τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτίκα περὶ τάλαντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόν-

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* b Αὐξανομένην] Αὐξομένην Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. c Προθεῖναι] Ex emend. *Solani*; Προτιθῶναι Edd. priores. d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἰλήφθαι μὲ ἀπὸ τῆ Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλεῖον ὅσον, ἀλλὰ ὃ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆ συνθέσεως, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν πρόταξιν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ποσοῦ, τὸ μὲ γὰρ πλεῖον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρισοδυασμὸν ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad l. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετάχαιο quoque conſtanter legitur, adde *Aelian.* VI. 12. τεθησαυρίσθαι. VIII. 7. κεκόσμηνται. XIII. 3. πεπλήρωτο. Ibid. I. πεφοίνικται ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Ievir.* ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐπιλελοίπεσαν No. 8. etiam νενόμικα ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγκεκρότηκα pro συνεκεκρ. Adde & *Zenx.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. ἐνδεκίμωνται, non νεν. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδεφαίνετο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen ὑφραίνηται legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τῆ κέκρυπται poſtea non ſemel occurrent. *J. F. R.*

48. Τὴν χεῖρα ὑποσείειν] Sic ſupra Συνθ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exsecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

ἅπαντας, καὶ ἐπαινεῖν τοὺς ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἄλλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκάζόντων.

Ἀπάντων οὖν τοῦτων καταγέλα, καὶ παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τοῖς γραφεῦσιν ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς οἰκείας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἓν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτῷ Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ εἴκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωίναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γοῦν καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

e Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* f Δέ σε] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐσήμως ἂν † ῥηθεῖεν. *V.*

86. Παραθεωρεῖν με] Ἀντὶ τοῦ παραβάλλειν, συγκρίνειν. *V.*

* Εὐσήμως] Ἐπισήμως Exc. *G.*

† Ῥηθεῖεν] Ῥηθεῖεν ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθεῖναι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τοῦ βοστρύχου τῆς κεφαλῆς εἴλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὁμοίαι. *J. F. R.*

86. Παραθεωρεῖν] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γοῦν αὖ] An καὶ γοῦν εὖ; *F. G.*

Καὶ γοῦν αὖ] Non absurda quidem est *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. *Budaei* Comment, p. 487. f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γοῦν καὶ conjungere amat; sed & *Alex.* §. 24. vers. 21. καὶ γὰρ αὖ ὁ ὅτι. Ibid. 28. pr. καὶ γοῦν αὖ ὁ τοῦτο σοφώτατον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adsentior. *J. F. R.*

90. Κατ-

πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ φορτικῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κἀγὼ τὴν [a] Καστιέπειαν εἶναι δόξω, τὴν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένην. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζειν, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴν μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τοὺς θεούς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιᾷ αὐτὴν τὸ βιβλίον ὕτω φερόμενον, ὥσπερ νῦν σοι ἔχει, καὶ μάλα εὐσεβῶς καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑβριζομένη τὴν ἐν Κνίδῳ καὶ τὴν ἐν Κήποις ὁμοίαν λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀναλγησομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τῶν πόλεων ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν.

Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν

& meticuloſe adverſum Deos animo adfecta ſum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem ejusmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, reſcribere te & *immutare* juſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra caelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam deabus eam dicas ſimilem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenſ-

a Καστιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. Καστιόπειαν W. b Ἀντεξετ.] Ἀντιξετ. W. male. c Μαρτύρασθαι] Μαρτύρεσθαι W. d Τοὺς θεούς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *Alii.*

90. Τὴν Καστιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Καστιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθων &c.] Idem ſuperius poſitum, Lib. de hiſtoria ſcribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθων] Adſcripſerat etiam *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοντα] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *ſtatura*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe; nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vid. quae de generis enallage ſupra notavimus ad II. *Ver. Hiſt.* c. 37. No. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Anar.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὅλον referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere; At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidiſſet ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χεροῖν, quod ſic habetur in plerisque codicum; propter „ ἡ χεὶρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „ τοῦ χεροῦν. Volunt utique Grammatici femininum „ χεὶρ fieri in duali numero maſculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piſcat.* §. 20. notamus in τὼ τίχτα) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt

id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa ἡγεῖαν τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὃς τῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνυμένυ τ Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, ἡ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῦ βατιλέως, [e] ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, ὁ προσηκατο τ τερατείαν τ ὑπερχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τ ἄνθρωπον, ὁ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, ἡ τ Ἄθω χ' χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καλασμικρύνειν ὄρος ὕτω μέγα πρὸς μικρῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τ Ἀλέξανδρον τ μεγαλοψυχίας, ἡ ἀνδρίαντα μείζω [f] τῦτον τῦ Ἄθω ἕλεγεν αὐτῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· ὁ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν ὕτω δοκοῦντα τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν δὴ τὸ μὲ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, ἡ τ ὀπίνοιαν τ εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τ ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τ τηλικύτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὖσαν· ὥστε ἀφίησί [g] σοι ταύτην τ τιμὴν, ἡ προσκυνεῖ σε τὰ δεχέτυπα

[e] Ἔχοντα] Sic esse in *J. Fr. Fl. Vr.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. [f] Τῦτον] Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. [g] Σοι] Forsan σε adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖσθαι τῦ Ἀλεξάνδρυ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον ἡ συνετὸν ὁ ἰσχυρὸν Ἀλεξάνδρυ. *V.*

id substantivo χειρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τὼ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις, &c. quia similiter τὼ τίχνα, τὼ πόλει, τὼ ἡμέρα invenitur, ut vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τῶν πόλεων quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 't wereltz loop / 't moederz lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τῶν χερῶν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τῶν χερῶν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χερῶν non esse poëticum, pro χερσῶν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τοῦτο] Lege τούτυ. *F. G.* Sed post inventum τοῦτο nam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impressis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἀνεστ.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τοῦτον legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτῷ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα ὑποδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἕτω τὸ ὑποδημα, μὴ [a] καὶ ὀπισθομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τὰ σωμάτων [c] ἀνεστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑποβάλῃ τὰ ἀλήθειαν, καὶ τὰ ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμᾶς ἀνατρέψασιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὰ εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελαχοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μελαξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. V2. P. male ταῖς S. c Ἀνεστάναι] Ἑστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτεινόντων ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὁ ποιεῖν φιλοῦσιν οἱ σύγγραφεῖς. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ὀπισθομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸ τρέχοντα ἐπίσχων, ἢ ἐμποδίσας ἐπισομεῖ (Ex addendis Graev.) AE. M.

Μὴ ὀπισθομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ἐπισομίζειν, ad *os obturandum*, equidem nec juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ἐπισομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίσῃ, an abstrusiore quodam vitio, quod nondum inveni, non animum. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ τόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τρέχοντα ἐπίσχων, ἢ ἐμποδίσας ἐπισομεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod disserte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum primus mihi a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

τῷ πρώτῳ ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑνορᾶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, ἤ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν καὶ αὐτός· ἤ τι καὶ πλησίον τοιοῦτον ἔπαθον, οἷς ὅτι τὰ ὁρώμενα πάσχομεν ἐν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπούμενοι τί, ἤ τῷ ὀφθαλμῷ αὐτῷ, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἐν δὲ ἀποστάντες ἐκ τῆς συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, ἤ τὰ μὴ ὕπως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον εἶναι Ἀφροδίτῃ ἢ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἔστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ ὕπερ τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ προσθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστρώμενον οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τὴν ἡλικίαν χαμαίζηλος, εἶτα δέησειεν ἀπισῶσαι αὐτούς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου τὸ ἕτερον, ἤ τῷ βραχυτέρῳ ὑπεραναβαινόμενον τοῦτο γένοιτ' ἄν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὅπερ κύ-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. Bz. S. P.* & M. Ἐπλημίλ. male *J.* [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ολυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικαῖσι μείζους τὰ σώματα ἀνεγείρασθαι τοὺς ἀνδριάντας] Typothetiçum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς· utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum *P. Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Περιγρ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλλανοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικῶδές τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰκῇ ὤδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰκῇ ὤδοξε, ſcriptum eſt παθεῖν ἴδοξε. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἑνορᾶν] Forſan πλημμέλημα ἐνεόρων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἑνορᾶν] Forſan πλημμέλημα ἐνεόρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημμέλησα ἑνορᾶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſopoeus*, jam videtur animadverſiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνεόρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum*. *J. M. G.*

Ἐπλημ. ἑνορᾶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Salmaſius?* Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἑνορᾶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, ἤν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδεὲς ὑπικλώμενον. καὶ εἰ μὴ ὑπὸ ἀπορίας τῶν ὑπαγείων, ὑπὸ τὰ ὑράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἤπλανα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτην καὶ Ἥρα εἰκάσαι αὐτῷ ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ὀπίσθιον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τὰς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν μεποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη ἀφαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπαινεῖν τὰ αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὰ ῥῖνα, ὡς παχείαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

14. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic feciisse ajunt, cum Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aedicultae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ *P.* c Ἐξειργάσατο] Ἐξεργάσατο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F. G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidissem, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari, infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φάσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἵκτῳ σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τῷ κηρύγματι ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lips.* πωθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητε δ' εἴξατε. Hinc & pro *flecti, inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. vers. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμφύλιον πρὸς τοῦτο, ἐκτενοῦσης τὸ θυγατρός, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

85. Ἐπαίνους] Cum haec itaque scriberet clarus jam scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὦ θεοί. *M. du S.*

Ἀπ' ἐκείνης] Etsi verum est παρὰ quod W. habet, hic fore usitatius, ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἑμοῦ δὲ καὶ τριχιλίαι (scil. δραχμαὶ) ἂν me feres has ter mille *drachmas. Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ', ἐσοῦμαι δ' παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος. Et saepiss. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum ὦ θεοί jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiatur

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecistis, tu maxime, quod indicta caussa judicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos caussa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa caussae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuistis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodiam scribam; an vero provocandi mihi

λῷ ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τ' Φειδίαν, ἐγκλείσαντα ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκεῖν. ὁ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δῆμου τοσούτου, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς κρείττονα ἁπάντων ἑνὸς, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἑταίρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ὑμεῖς δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατ' ἀροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τ' Ἰμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμον [h] τινα.

d Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. e Ἀπ'] Sic Edd. Ἀφ' W. f Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. g Ἐγνωσμένοις] Ἐγνοσμ. male J. sola. h Τινα] Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι.

33. Ἰμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. Gi.

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. 5. 11. Οὔτε γάρ τις —— ἀπὸ τοῦ Σεβήρκεω ἀφικνεομένων. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινὸς, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & νομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29. ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποκηρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἰμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον. *F. G.*

Ἰμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, discces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.). Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τ' Ἰμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθ᾽ ἡ δίκη; ΠΟΛ. Νὴ Δί᾽, ἥτις ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ἐὰν γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ᾽ ἐν φίλοις ποιῇ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, ἂν συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅπῃ τὴν δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ἀηδὲς, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τὸν λόγον· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ᾽ ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ᾽ εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ᾽ ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὴν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τοῦτό γε ἕνεκα, ὡς ἂν Φιλίου με ὑποκριτὴν ἔχων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος ἅμα βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲ ἔδει μοι μακρῶν τὸν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· ἂν παρ᾽ ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ᾽ ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ᾽ ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲ πάρεστι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκείνα, ὁπόσα σὺ παρ᾽ αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τὰ δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, ἂν γὰρ οἰκήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὁ πέπονθα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτὸ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ᾽ ὅμως· ἂν γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ὑπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos caussam dices. Ego vero idem judicium tecum subire paratus sum.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri caussa defungi. Verum si talis mihi ad illam interruntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua caussa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forsan ἐν ἀντιδίκοις. F.G. Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. M.du S.

68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Περιγρ. §. 26. M.du S.

73. Πέρα τῆς μίτρας] At supra de Salt. c. 21. πέρα τῆς μίτρης. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Cl. Hemst. T. I. Nigr. c. 30. f. J.F.R.

76. Ἐν μεγάλῃ τιθεμένη] Sic e contrario, ὡς γέλωτι ποιή-

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob caussas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῄς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. ἐγὼ μὲν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι [a] προσέγραψα τὴν εἰκόνα, οὐκ ἀγνοίας με λαθούσης. ὁ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλειας τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μεταχοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσαιο, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοὶ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερτεῖνες, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἔδειξας τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοκρατικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα,

ὃς

a Προσίγραψα] Προέγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex Bz. & M. Τυγχάνοις Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὦ. αὐτὸν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὸν tamen etiam est in P.

ποιήσαιο. *Quom. Hist.* c. 32. Infra, *Tox.* c. 22. f. οὐ παιδιᾶς ἕνεκα. Sic *Herodian.* 2. 7. 4. ἔχων τὸ κεφαλαιῶδες, alibique passim. J. F. R.

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra *Amor.* c. 17. M. *duS.* Conf. potius supra notata ad T. I. *pro Laps.* c. 12. Et infra ad *Gall.* c. 18. m. J. F. R.

14. Ἐγὼ

ὃς ἐρομένῳ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· φαίην γοῦν ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, ἣν μορφὴν ἀναπλάττων εἴκασα. ταῦτά σοι ἐκμεῖρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς. ὡς αὐτῷ δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

do gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud dictum est, ad caussam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμεῖρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἐμμεῖρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id est ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἐμμεῖρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἀμεῖρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἐκμεῖρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἐμμεῖρα in variantibus notarit *Solanus*, id nescio an potius vitium typographicum sit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἐμμεῖρα manifesto falsum est; quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμεῖρα pro ἐκμεῖρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Pollux.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἐμμεῖρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendassent. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.
M. du S.

23. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ ὅτι πιζός εἰμι, ὅτι ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ *Graevius*) βέβηκα. *L. Bos.*

Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12. 9. —

tuque pedestribus Dices historiis proelia Caesaris, Maecenas, melius. *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Διν. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur.* Quam vere, hic non disputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημι [τοιούτους — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὸ ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis incluſa glossemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημι] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιούτους ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸ ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσασι προχωρῆσαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summopere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis,

&

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constituturus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid collaμὴ ὅτι μέτρων φέρουσα. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσῃ, καὶ ζηλωτὸν ἀποφαίνει τὸν ἐπαινούμενον. εἰ μὲν ταύτῃ ἐγὼ βαδίσομαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τοῦ ἐπαινετικοῦ τούτου λόγου, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ κεδνὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· ὅτε μὴ ἔστιν τις [d] τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἢν πρὸς τὸ χεῖρον τοιῶνται

[b] Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & Fl. Nil mutant vulgatam cett. nec P. [c] Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρήσας addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. [d] Τοῖς] Abest ab *J.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημί, quum ordo postulet, Ἐκεῖνο δὲ φημί σε, &c. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἤκουσας οἱ ἰσιχάριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἤκουσας δὲ λεγ. οἱ ἰσιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο (Ἡρακλῆς) λέγεταλάν ἐκόσον ἀνθρώπειον εἶχε τὸ θεῖον τῆς μητρός, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς διὰ πυρός. Nempe διὰ πυρὸς διελθὼν referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διὰ πυρὸς διελθὼν ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διελθὼν legere διελθούσης. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημί] Illud σε vel pro σοι positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παραχωρήσας illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias στοιχεῖα, item μόρια & ἐφόδια appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημι] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Eurip.* Bac. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, εὖ μεν' ἔργον εὖ λέγειν.

M. du S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παραχωρήσας τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὰν δὲ δὴ λέγῃς, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τοὺς ὑποθέσεις ἐκ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχεται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχεται & ὑπολαβὼν additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas σοὶ, sive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jensio* me perspicaciores sic volunt. *J. F. R.*

τ' ἀθλίθεσιν, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσιδάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἦν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀπετελείται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς [e] τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαντα αὐτὸν εἶναι· τοῦτο γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶει γελασθῆναι αὐτὸν ὅτι τῇ [f] ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείναι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὁρᾷς οἵοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε;

tionem inſtituat; verum ſi quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri poteſt, illud quod laudatur admoveat. Velut ſi quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem eſſe, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare ſcire? Non ſane dixeris. Sed neque ſi lupo dicat parem illum eſſe, neque ſic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium eſt laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leontem domiterum* vocavit. Haec enim ſane perfecta canis laus eſt. Et rurſus ſi quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuiſſe muliere, non deriſum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam ſi uno illum viro ſuperiorem eſſe diceret, neque hoc ſatis eſſet ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protenſuram adverſarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσιδάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *AIW.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμφιδάζῃ Edd. priores. b Ἦν τις] Εἴ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Δοκεῖ miſere *F. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & M. e Τὸν] Ὁ W. f Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμφιδάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσιδάζων. ut apud Latinos *provehens.* *J.G.G.*

39. Προσιδάζῃ] W. & P. cum *Graeviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendoſe ἰδεῖναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, ſed inter ea, quae hodie ſuperſunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς οἵοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος ſcilicet) μᾶλλον δὲ ἐκ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono ſenſu mutilatus; condonanda itaque non nimis perſpicaci Interpreti noſtro inſulſa verſio, *Vides qualibus Diis ipſum aſſimilarit? quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legiſſe εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel ſic nec Graece id ſenſu ſano diceretur, nec recte Latine verti poſſet. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas eſſe ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robuſtiſſimum Herculem, manus ſuas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *comparārit? quin & illis ipſis declaravit. Marcilius* pulchre vidit deſiderari χρείαν· non tantum ſcilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, ſed & iis fortiorem declaravit. Poſſumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praeceſſit, ἐκ ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam ſcripſeram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipſe conſtitueram, niſi quod ipſa vox ἐκείνων ſervata eſt integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐκ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila eſt. *J.F.*

Ὁρᾷς] Adſcripſerat *Hemſterh.* principio hujus notae

Jen-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris caussa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore; ratione hoc ipsa subjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis caussa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum laudando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Thersiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ ᾧ αὐτῶν ἐκείνων [g] ἀμείνω [h] ἀπέφηνε. ᾧ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκλησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, ὅτε ἐκεῖναι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸ ἔπαινον, ἀλλὰ [i] εὐδοκίμουν ἀμφω, ᾧ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, ᾧ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ ᾧ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινεῖν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, πόθεν ὑποβαλόντος τὸν λόγον.

Ἐπεὶ δὲ ᾧ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲ ᾧ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μάλα σε, ᾧ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι [k] διακρῖναι, ᾧ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, ᾧ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ψευδόμενος ᾧ προστιθεὶς παρ' [l] αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι ᾧ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, ᾧ τὴν

g Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & W. Aberat ab Edd. reliqq. h Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινον W. Nihil mutat vulgatum *Fl.* i Εὐδοκίμουν] Sic *J. Fl. Fr. B2. H. Mid. P. S. M.* k Διακρῖναι] Διακρίνασθαι marg. *AIW.* l Αὐτοῦ] Αὐτῶν Edd. vulgo, quod emendandum *Gujet.* monuit.

Jensianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ᾧ αὐτῶν ἐκείνων] Μᾶλλον δὲ ᾧ χρεῖττον αὐτῶν ἐκείνων. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipsis imaginibus expressit.* Sed sensus requirit: *quin & potiorem ipsis expressit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ᾧ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω restituerimus, emendatione *Marciliana* non opus est. Patet interim recte eum conjecisse. Sensit idem Cl. *Gesner.* vel ex conjectura, vel ex *Sensu* Lectt. Lucian. perspiciens comparativum deesse, qui cum *majorem* in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur conjecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπεφ.] Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & *Fl.* Ed. restituimus. *M. du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡφ. c. 3. & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.*

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic solum hac in voce peccatur. *M. du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat εὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὕρισκον εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνομαι & πεφραίνομαι, quod supra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, numquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum est ἠυδ. Esto. Nec tamen Noster alibi ὑπερατticίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτην] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

τὸ Νέστορα [a] Φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤνπερ μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τι μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, ὡθεῖται ἐπαύξησι, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κῦφον ὂν ὅσμεν ζῴων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέει, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἂν

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

a Φάναι] Ita Cod. L. Φῶναι Edd. *b* Φινέα] Reſtitut. ex W. Fl. & V2. Ἰφτέα ceterae omnes male. *c* Ζῴων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? *d* Φάναι] Ita dedi ex L. Φῶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ἰατρός. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ἦν ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸ μὴ λυδὸν, ὦν καφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἀλιεῦσ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. f. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφτέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τὸν Ἰφτέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφτέα] Φινέα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula eſt.

Ζηνός τοι τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τοῦ συβώτου καλύβης εἶπoι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· [e] ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἁπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καλῶν ἀναλωμένων, ἐπήνει τὸν βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐκρέμπτοιτο.

21. Non ſolum autem hic utriusque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores quantum poſſunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ [f] ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ ἐν σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι ταῦ-

[e] Ὅπου] Nil mut. Edd. nec M. [f] ψεύσασθαι] ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J. F. R.*

Ibid. Φυὴν] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφθίμην. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M. du S.*

91. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐ] ἂν] Sic lege fortaſſe. *ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι* &c. Cetera gloſſa videntur. *F. G.*

93. Προσόντων] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 6. & *Συγγρ.* c. 35. *M. du S.*

97. Ὡς ἴσμεν ζώων] Ὡς ἴσμεν ζῶον. *F. G.*

[g] Ὧν ἴσμεν] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσιν κοῦφον ἂν ἴσμεν ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, naturam levem, ut ea ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *Equum laudare volens, naturam levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. *J. F.*

[g] Ὧν ἴσμεν ζώων] Bis ὡς pro ὧν ſcriptum erat in nota *Gujetii*; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶον non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jenſius*. *J. F. R.*

99. Ἄχρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκῳ.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J. M. G.*

2. Ἀλλοπόδων] Fruſtra apud Homerum quaeſivi. *M. du S.*

Ἀλλοπόδων] Uſitatius quidem *Homero* ἀμφιλόεντες. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππευον ἀλλοπόδεσσιν ἐχοῦσα. *J. F. R.*

5. Ζηνός πω] *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

9. Ὅπου Κύναιθος] Lege ὅς πω. *F. G.*

Ὅπου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impreſſis & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit hanc uſum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Laps.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M. du S.*

Ὅπου Κυν.] Decem illa Luciani teſtimonia ab *Solano* commonſtratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras belua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅπου ὁ Κυν. legere, aut *Gujeto* adſentiri ὡς πω legenti. Ceterum de nomine hujus paraſiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ ὁ Στρυβὼν ὁ Κύναιθος οἱ δ' ὄνειτοι, ad quae ille: fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J. F. R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνῃς, καὶ ἀνεμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque mensura metiaris.

22. Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικασιν. ἐγὼ γοῦν εἴ μοί τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτῃ ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ὀλίγου πάνυ ἐκ πολλοῦ διάστηματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, si videtur, admove his, quae dicta a me sunt, regulam utramque, out videas, huic ne an illi conveniant. Etenim si deformem quandam statuae Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem omnes norunt; non sane magni ille ausus intervalli fuerit.

Τάχα [d] δ' ἂν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μέν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφεῖσθω ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαί τε ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεοῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δέ, ἤδη γάρ με προάξεται τἀληθὲς εἰπεῖν, εἰ θεοῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῳ, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixisti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipsum* me verum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas, quod est effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτεύσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *AiW.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μαθῇς W. d Οὖν] Ex L. restitut. ὃ νῦν Edd. priores.

26. Παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. Cl. *L. Bos* (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata versione ac *Grotii* expositione, Apostoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „ *intra* „ *suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis* „ *facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arro-* „ *gare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem* „ *suam.* Secundum Lucianum diceres: ὠλιγομετρῶν „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρῶν ἑαυ- „ τὸν secundum *Aristoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῆ; *Non ipse te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρῶ τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri se suo modulo ac pede* Lib. I. Epist. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Me- „ taphora harum locutionum desumta est ab iis, *qui* „ *corporis sui staturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem se facit, quam revera est — „ ille proprie dicitur μετρῶν ἑαυτὸν οὐ αὐτῷ. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τὸ ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut major quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπερανατείνεται, „ ἀκροδάκτοις ἐπιγείων ἑαυτόν. i. e. *brevioris staturae sit,* „ *extendit se in summos pedes,* ut Lucian. *in Imag.* loquitur, is non potest dici μετρῶν ἑαυτὸν οὐ ἑαυτῷ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὃ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δ' ἂν, & sic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum ἤδη jam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὃ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινῶ ἐς τὸ κάλλος est *landa-*

re

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μῶν· ἢ τοῦτο ♀ Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς [e] εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε ὑπολαμβάνω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Εἰ δὲ χρή, τι μάλιστά [f] σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην ♀ ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ μὲν ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν μὲν νῦν ἀναβιβάσομαι [g] συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν· μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (μέμνησαι γὰρ εὖ ποιῶν, τὰ χαριέστατα ♀ ἐρραψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ ♀ αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπέυθει ♀ Πάτροκλον; εἶτα μετ' μικρόν, ὡς οὐκ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται.

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ

[e] Εἰκόνας] Εἰκόνας male *F.* Recte cett. & M. media brevi. [f] Σε] Reſtitut. ex W. Γε Edd. priores. [g] Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐκπυρῶσαι εἰς τὸ κάλλος, ἴκαρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde L. *Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *F. F. R.*

42. Οὐ θεᾶς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἴκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα. Et hic σὲ requiritur, ſive εἴκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *F. F.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *F. F. R.*

44. Λίθε ἐ χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *F. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra Ἐρωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὃ π. πρὸ π. ε. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὄγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ὅτι τοῦτο ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὀβελίσκοις ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ἐπῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσει βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν τὴν χρυσῆν Ἀφροδίτην εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν φθάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὁμμάτια μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τὸν δὲ Ἄρεϊ ἢ ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἀφαιρῶν τῶν ἀνθρωπον μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρόλοιγῷ Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τοῦ Πριάμου, θεοείκελον πολλάκις τοῦ Πηλέως. ἀλλὰ ἐπανειμι αὖθις ὅτι τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν ἅττα αὐτοῦ λέγοντος·

non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei similem* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. b Ἄρει] Ἀρῆ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. c Ἄλλῳ] Ἄλλως W. d Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁ μὲν μάστιξ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελίσας δὲ ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Solan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J. F. R.*

75. *Οὐδ' ἴσως ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο*] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M. V. la Croze.*

76. Ὁ *μαστίξαι*] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Olearius* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Ἱστ. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θεοῖς] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F. G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Σύγγρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμμάτια &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. A. 295. Γ. 16. A. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαλαλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλάλημαι, ἀλάλησαι fit praet. pass. ab ἀλάλφω, & ἀπάλης ab ἀπαλάφω, ne confundatur cum ἀπαλαίνω, ab quo ἀπαλαίφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J. F. R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἔτορος] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλον] *Hom.* Il. A. 477. &c. *M. du S.*

19. Τὰς

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ᾗ,
Οἵη δ' Ἄρεμις εἶσι κατ' ἤρε.

Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται, ὥστε ἢ καὶ ἐκεῖνα [e] ἐξαλειφθῆναι, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφεῖσθαι. ἔτι δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὲν γοῦν ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν καλὴν ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ἀμιλλητόν;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοι· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὅσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρᾳ

[e] Ἐξαλειφθῆναι] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαλειφθῶ W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην ἀφὸ τῶν ἀνθρώπων ἀκινδύνως σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀπηγόρευον, ταύτην κακεῖνος διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατῆσαι διδάσκουσιν. Κηῦξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῶν ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορεύουσα. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. ἐβούλετο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεται πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρασι. καὶ ὅτι γε βασιλεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον. Deinde recenset Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι & Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, Hermacum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμείας legendum censeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρᾳ] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῆ [a] Κυπρίων βασιλέως, ἢ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ ἁπάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. χαῦνον γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Cypriorum regis: & tamen non indignata eſt Dea, cum poſſet illam, Niobes inſtar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium ſunt ſuperſtitioſiſſimi, tamen divinis nominibus ad ſatietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo ſunt.

Ὥστε οὐ προσῆκε σοὶ τοιοῦτον, φορτικῶς ἀγαπᾶν πρὸς τὴν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴ πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύναντο. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον [b] τῶν φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

28. Itaque tuum non eſt, meticuloſe adeo affectam eſſe ad laudes. Si quid enim in ſcripto adverſus numen peccatum ſit, tu quidem rea minime illius es: niſi quam putas etiam auditionis poenam eſſe. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philoſophorum ulti ſunt, qui Dei imaginem eſſe dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polyſtrati hujus cauſſa deſinam, ut meminiſſe poſſit dictorum.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

29. POL. Neſcio ſi adhuc poſſim hoc, Lycine, Longa enim a te habita eſt oratio, idque ultra infuſam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminiſſe, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίᾳ *P.* ſola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. & M. c Ἐγχυνόμενον] Reſtitutum ab *Solano.* Ἐγχυν. Edd. priores. Ἐγχεόμενον *V2.*

b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex *Coll.*

38. Ἄριστον τ φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. *G.*

27. Αἰγυπτίους] Vide *Spanh.* 431. 434. *M. du S.*

38. Ἄριστον τ φιλοσόφων] Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diſerte dicitur *Imago*; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inſerui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* eſſe in *Minoë* Ed. *Baſ.* p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 150. A. *M. du S.*

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita ſignari, vix eſt dubium. Atque apud illum eſſe, quae huc referri poſſunt, conſtat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοειδές τε ἐ θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipſa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipſum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei teſtimoniis philoſophorum demonſtrarunt, *Auguſtinum Steuchum* dico, *Voſſium*, *Huetium*, *Pfannerum*. *J. M. G.*

Τὸν ἄριστον τ φιλοσόφων — εἰκόνα τ ἀνθρ.] *Diog. Laërt.* I. 32. *Grotius* in Geneſ. c. 1. *M. V. la Croze.*

Τὸν ἄριστον τ φιλοσόφων] Non ſic invenies locum *Diog. Laërt.* ab Cl. *La Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. *Amſt.* ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν εἶναι εἰκόνας εἶναι τ ἴρυτα, χολαζόντων ἀχολίαν. *J. F. R.*

45. Ἐγχυνόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐχχ. *M. du S.*

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν] *Th. Magiſt.* h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonſtret ἀποσοβῶ non ſolum eſſe ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένως ἐ θαρραλέως ἀπέρχομαι. Adde Noſtrum infra *Navig.* c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄφυ. De σεσοβῆσθαι autem de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν, *deferam ad illam*, verterat *Obſop. Deferre propero Benedict.* male uterque. Eſt enim *abiéo*, vel *abeo*, *propero ad illam*, *Alciphr.* I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi *Bergl.* „ σοβεῖν de inſolenti, faſtuoſo & concitatiore inceſſu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὼ, ὀπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίπτεσθε συμβῆ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοι μελήσῃ, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη κἀγὼ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

MNESIP.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

ΜΝΗΣΙΠ.

ΤΙ φῂς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

„ tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *prope*„ *re*. Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ὑμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδών. *F. G.* Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδὼν uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ἀποστέλλειν. Ἀριστοφάνης· Οὔτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δὲ Θηβαίοις ἐκποδὼν ἔστησαν. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Ἐκποδὼν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλεῖφεσθαι. ἢ οὐκ ἐν τῷ μέσῳ γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδὼν cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲ οὐκ ποδών, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graeciss. qui locus est ex *Reviv.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi οὐκ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὀστράκια οἰχονται ὑμῶν οὐκ ποδῶν ἀποπτάμενα, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἄπειμι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari οὐκ ποδὸς δώκειν nulla est controversia, quid obstat quin οὐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G. C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· ὑ μὴν θεὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι ταῦτα; οὐδὲν γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ὑ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quo Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Jenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Confer ὥσπερ αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. *J.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt.* In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύναλον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyiadi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes inſidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt,* (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe, edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνοιτο αἱ σαὶ [φιλίαι] τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν ὦσαι, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet cyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γενομένης δὲ ἐπὶ πολὺ μάχης καρτερᾶς, ὑπο-

2. MNES. Recte iſta ſtatuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oreſten ac Pyladen honore Diis aequaſtis, idque, apud vos advenae cum eſſent; & quod maximum, hoſtes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehenſos abduxiſſent, immolandosque Dianae, inſidiati carceris cuſtodibus, ſuperatoque praeſidio, & regem interfecerint, & adſcita ſibi ſacerdote, quin ipſa derepta Diana, navigio, deriſa communi Scytharum lege, evaſerint. Itaque propter iſta ſi honoratis illos viros, fieri non poteſt, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὀρθῶς γινάσκετε. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνα μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέοις [b] ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καλαθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ φρουρᾶς ὑπερατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τ' ἱέρειαν ἁρπάσαντες, ἀλλὰ καὶ τ' Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ᾤχοντο ἀποπλέοντες, καλαγελάσαντες τῷ κοινῷ τῶν Σκυθῶν [c] νόμῳ. ὥστε εἰ ἀφ' ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b] Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσαθε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c] Νόμῳ] Deeſt in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια προκαλίσαιτε. *V.*

* Φθάνοιτε] Φθάνητε Ed. *Clev.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνδιδοὺς ἤδη τὰ ἡμίτονα, καὶ παριππεύοντος ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius Interpres, *Noſtri terga dabant*; quamquam id non prorſus eſt *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἔχωρουν ἐξωθούμενοι τῷ ἐπιπέδῳ. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Noſtro in 2. *Vera Hiſt.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωιζόντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbeſcit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noſter in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωίζειν ἀνάγκη τὸ χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἵπποι ſcilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phraſis eſt nautica, uſurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remiſſo, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani ſunt, Οπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲ ἀπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην σεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ σωσκδραμεῖν τῷ πνεύμαλι. Belgae dicimus, den ſchoot uitlaten. Quod hic vocat Noſter συσκδραμεῖν τῷ πνεύμαλι, id eodem prorſus modo Belgae met den wind uitloopen. *J. J.*

Καὶ τιμᾶμεν ἀπαθανότ.] Nondum poſſum accedere *Jenſianae* emendationi; cum nondum mihi conſtet, τιμᾶσθαι media vel paſſiva terminatione ſignificare poſſe ſimpliciter honorare; & nihil hic ſit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἰόμεθα — μεμπτοὺς — καὶ τιμᾶμεν — ἡγούμεθα γὰρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμᾶμεν ἀπαθ.] Recte divinavit *Geſn.* τιμῶντες alicubi inveniri poſſe. Quare laudabit factum, quod ad id etiam verſionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμᾶμεν. Cl. *Jenſius* mutandum ſenſit. *M. du S.*

28. Ἀποπλέοντες, καλαγελάσαντες] Duo participia fine copula habuimus etiam ſupra hoc Tom. *Alex.* c. 19. Ἐκπίσων τ' οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi ſimilem conſtructionem videri poſſe in *Evang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipſa auctorum verba etiam ſubjungam. Ait enim Euangeliſta: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καθαλιπὼν ἅπαντα, ἀνέστη ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ οὐ πεθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν οἰκίαν ἀπολιποῦσα — ἀσυδὴ θαμίζεις; adde *Evang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατῆξατο. Infra *Aſin.* c. 37. λαμπρύνασθαι, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράσθαι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σπραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτοτεκρὸν διασάμενος, ἵνα τ' κάτω, μαθητὰς ἐπιτάττων, φοράδην ἀπιέναι, ἤγαγεν ἐς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod ſic in omnibus ſuis Codd. inveniri teſtatur *Bergl.* qui tamen ἐπίταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum exiſtimat. Sed vide anne ex ſuperioribus vulgata ſe tueri poſſit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. ſupra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τὰντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ἄτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν λοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτοῖς ἡκούσας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῖν [a] ἔσεσθε θύσετε ὡς θεοῖς.

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum caussa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου ποτὲ θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.

3. Quod si enim non harum rerum caussa Orestem ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γοῦν, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅπη τοῦ Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν οἰκοῦντων· καὶ ἐπειδὰν ἐάλωσαν, ὅτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

[a] Οὖσι] Non adest in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etsi prius fame contabescendum esset.* *J.F.R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῷ τάντεῦθεν, existimo. *M.du S.*

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίρετε ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac vertebant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὸν Μήδειον ἱκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δεῦρο καταφανέντα. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syria huc appulerat.* *J.F.R.*

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. *M.du S.*

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἰπέρ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio; mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* patebit

re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores oſtenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Boſporum navigantes, ſed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim iſti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perſcrutati ſingulis annis, ſero auctumni domum ſuam reverturtur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & ſalſamentarii ſint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, cariſſime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre eſt Oreſtae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exſtructum eſt ſimul ambobus, ut conveniebat ſodalibus, & ſacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obſtat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati ſint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] διαφυλάξον) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τ βασιλέα τ ὕβρεως, καὶ τ Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ εἰς τ Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τ Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τ Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γοῦν ἴστον ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μετοπώρου εἰς τ αὐτῶν ἐπανίασιν, οὓς χρὴ τ αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ὄντι· καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι.

[b] Διαφυλάξον)] Sic Edd. Διαφύξον) L. rectius. [c] Ἤδη] Deeſt in *Fl.* [d] Αὐτῶν] Adeſt hoc in *J. Fl. Fr. V2. B2. P. H. S.* [e] Ὦ] Non adeſt in *Fl.* [f] Γε] Τε *Fl.* male.

bit unicuique. *J.F.R.*

59. Ἄξιον] *Ovid.* Triſt. IV. 4. vſ. 55. & *Strabo* VII. *Eur.* Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum eſſe* ſignificare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J.F.R.*

Ibid. Διαφύξον)] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro διαφυλάξον). *M. du S.*

Διαφυλάξον)] Mallem & ego cum *Solano* διαφύξαντα. Verſio Cl. *Geſn.* utramque lectionem complexa eſt. Hinc nihil mutavi; neque enim nego διαφυλάττεσθαι eſſe *ſalvum manere, incolumem ſe ſervare*; ſed quia ad fugam e cuſtodia magis pertinet hiſtoria, & fuga ipſa ſic etiam evaſiſſe incolumes ſatis indicat, & egregius Cod. hanc lect. ſuppeditat, magis ad illam feror. *J.F.R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud *αὐτῶν*, niſi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

ὃ γ' ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κ' ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καλαπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶναι δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, κ' τοῖς ἄλλοις νομοθετῆσαι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

Καὶ ἅ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅτι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, κ' νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα κ' παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, κ' τὰ ἐπ' [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεῦσαι. ῥᾷδιον γὰρ τὸνομα ἕκαστος αὐτῶν ὁπλάσθω τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου κ' Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ κ' ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, γεγραμμένα ἐστίν.

6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* b Αὐτῆς] Αὐτοῖς male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ. ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Σωτειλημμένῳ, κ' πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένῳ] Συντειλημμένους, κ' πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχῃ αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δ' σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi Ἐνυπν. c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχῃ αὐτῶν] Verti *immolat.* Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos priusquam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχεσθαι satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χέρνιβα τ' ἀλοχήτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκπρεπεστάτους] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τὰ δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπίστων ἐκπρεπεστάτους. Ubi *Wassius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπρεπεστ. & exponit ἀπηρτημένους. Nec variant Mss. Ἐκπρεπεστάτους τῶν πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. κάλαμος ἐκπρεπέστατος. *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια φερόντων. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Beza* πηδάλια gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis „ plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do„ ctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi„ bus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad il„ lum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Me„ tam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata „ UTROQUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no„ tat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi„ tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro

λοῖ, γραφαῖς ἐκ τ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ. πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς χρημνοῖς ἀφθαρείσης [c] αὐτῶν τ νεὼς [d] συνειλημμένω, κ πρὸς τ θυσίαν παρεσκευασμένω, κ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχε αὐτῶν· καλαύλικρὺ δὲ ἐπὶ τῷ ἑτέρᾳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπ, κ φονεύων τ Θόαντα, κ πολλοὺς ἄλλους τ Σκυθῶν· κ τέλ ἀποπλέοντες, ἔχοντες τ Ἰφιγένειαν, κ τ Θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνον τῆ σκάφῃ ἤδη [e] πλέοντ, ἐκκρεμαννύμενοι τ πηδαλίων, κ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' ἀδὲν ἀνύσαντες, οἱ μ αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ κ δέει τούτου, ἀπονήχον πρὸς τ γῆν. ἔνθα δὴ κ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γοῦν ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μ τ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, κ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

[c] Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata consprirat P. [d] Συνειλημμένω &c.] Συνειλ—ως & παρεσκ—ως *Marc.* Nil mut. Edd. [e] Πλέοντ] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adsert P.

„ *tur.* Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐπιτρίψας τὰ πηδάλια κυβερνή„ τῃ τυφλῷ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγκαῖος δ' οἰήκας ἐπισταμένους ἐτίταινε. *An*„ *caeus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ae moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τ τι πηδαλίων θάτερον ἀπεβαλόντες &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Schefer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διφύτων. Interim cum *Schefero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλ ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μ τὰ πηδάλια ἐκ τ χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J.F.R.*

ἁπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸ αὐτοῦ τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὸν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' εὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναχτοῦσιν, εἰ μὴ ὀπίσης κοινωνήσουσι τῆς ἡδέως· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἂν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥσθ' ἡδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. Διὰ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοὔνομα ὅτι τούτοις αὐτοῖς ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσθ' ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνεύσοι *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωνῆ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέτιρον ℭ φιλεταῖρον. *G.*

* Φιλέτιρον] Corrige, φιλέταιρον. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρον & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλέταιρος legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *J. F. R.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. du S.*

Κοράκους] Forsan κοκάκους Sarmatice. *M. V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baijerus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J. F. R.*

75. Ἐν Σκύθαις ὅτι ἀξένους] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Nostr. supra *Deor. Dial.* XVI. p. 247. T. I. Et Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. ad *Coloss.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Trist. IV. 56. *J. F. R.*

76. Ἅτε γὰρ ξένους, καὶ ἀγρίους] In ξένους nihil est, quod suspicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον *Erasmus*, & vertit *Barbaros*: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non ſagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praeſtantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem ſentienti, jam & ipſi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Oreſtem Pylademque afficitis. Sed neſciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum eſſe. Lucidiſſime enim nobis, quae ſunt in Oreſteo, imagines oſtendiſti, & pugnam virorum, & *quae* pro ſe invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita ſtudioſe coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhoſpitales & agreſtes, in inimicitiis ſemper verſari *illos arbitrabar*, & ira, & excandeſcentia; amicitiam vero neque inter conjunctiſſimos ſuſcipi; colligens *iſta* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ϗ τὰ πολεμικὰ τ̃ ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ ϗ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώταλοι. ἐμοὶ γῦν τέως ἄλλως γιγνώσκονλι, ἤδη ϗ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέςην ϗ Πυλάδην ἐκθειάσαν̃λες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, ϗ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρες̃είῳ εἰκόνας, ϗ τ̃ μάχην τ̃ ἀνδρῶν, ϗ τὰ ὑπὲς ἀλλήλων τραύμαλα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾠήθην ἂν ὅτω ποτὲ πεισπέδας̃ον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γὰ [d] ἀξένους ϗ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μ̃ ἀεὶ συνεῖναι, χολὴ ὀργῆ ϗ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖ̃θ'· τεκμαιρόμενοι τοῖς τε ἄλλοις ἃ πεὶ αὐτ̃ ἀκούομεν, ϗ ὅτι καλεθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & juſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſimus, deo in praeſenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & majorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μ̃ ϗ τἆλλα ἡμεῖς τ̃ Ἑλλήνων ϗ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας χολὴ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πις̃ότεροι τ̃ Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, ϗ ὅτι φιλίας λόγ̃ πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ὀπιδεῖξαι· ϗ πρὸς θεῶν τ̃ Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μὲ ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καλανενόηκα, πο-

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum eſſe ἀξένους, idque eo magis, cum ſupra jam innuerit, quod aliunde notiſſimum eſt, Pontum qui poſtea εὔξεινος vel εὐξεινος boni ominis cauſſa dictus eſt, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum eſſe vocatum. Itaque verti *Inhoſpitales*, idemque factum video a Doctiſſimo *Solano*, & puto ipſum ἀξένους eſſe in contextum orationis recipiendum. *J.M.G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita neceſſario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifeſto pravum eſt. Vidiſti jam ſupra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* diſcere eſt, l. VII. p. 298. D.) qui poſtea melioris ominis cauſa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhoſpitalis* itaque tum habitus eſt, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula ſatis evincat. Vide tamen & Horatii *inhoſpitalem Caucaſum*. *M. du S.*

77. Καὶ ὀργῇ ϗ θυμῷ] Non haec ſunt otioſa ſynonyma. Vid. ſupra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *J.F.R.*

80. Ὅτι κατεθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πεντ. §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Juſſit Cl. *Hemſterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καί τισι ἐρομένῳ ποτὶ ὕστερον τ̃ Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudſ.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poëtica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipſe *Dionyſius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios proſae ſcriptores hoc vocabulo uſos oſtendit „ Clar. *Waſſe* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l." deſcripſi ex commentt. Thucyd. *J.F.R.*

d Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. e Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H.* ut fere ſemper. f Ἐπαναιρεῖ̃θ'] Et ſic eſſe in *Fl.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Sed & eſt in *H. P.* &c.

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενον. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὸς μὲ περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, ὃ μόνον ὃ κατ' ἀξίαν τῶ [b] λόγων ἐμελετᾶν, ἀλλ' ἐπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τὸς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ ὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν πού φίλον δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείραλα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ πανμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γοῦν δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἴγ' οὖν δοκεῖ, ὅτω νῦν ποιῶμεν, τὸς μὲ παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶ πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τὸς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὸν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus *ea est*, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis auderis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & nutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* sumus, tantum rebus ipsis praestamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo adnumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus

[a] Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [b] Λόγων] Ἄλλων marg. *Aiw.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam est in P. [c] Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *Ai.* [d] Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adsunt in Edd. omn. [e] Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. supr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Ms. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia subest. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam scribit Clar. *Graev.* in

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Namque multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena est, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipse Scytha sim.

ἢ μέτροις ῥαψῳδοῦντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν [f] διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους προσάγηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνόταλον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τοῖς Σκυθικῆς ἐπιτιμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου κριθῆναι φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλλην, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

11. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior? TOX. Nequaquam.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, καὶ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως καὶ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· καὶ μὴν ἀγεννῶς γε ἔτω καὶ ἀπροδήτως ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑπὸ σοῦ χωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξεταγώδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, καὶ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὁρίζειν χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμθοι] Διηγησώμεθά P. & marg. *Alii*.

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem ; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis : quum vero *ἰταμία* frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige *πατρίδα*. Interpres *πίλῳ* subaudit, quod non placet. *F. G.*

34. Σκυθικῆς] An *ἵππης* ; seu potius, *ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἵππης ἐπιτιμιόν ἐστιν*. *F. G.*

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. supra Μισθ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους] Illud *παρεσκευασμ.* Cl. *Jens.* iis praetersitis passivis adnumerat ; quae pro activis ponuntur ; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit : *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine *τεθηγμένον κεραυνὸν* Noster supra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. *θήγεσθαι τὴν ψυχήν*. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Estre condamné par defaut.* *F. G.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραι φαίνοιντο αἱ σαὶ τοῖς ἐμοῖς, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν ὄσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, καὶ πάνυ χαλεπόν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐκ ὄσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκῳ δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰτω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ὑπεραγωδῶν. καὶ πρώτιστά γέ σοι τὰ περὶ Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γοῦν ὅτος ὁ Σάμιος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,

Sed definitum *hoc* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum —— num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem caussa, ut osten-

a Τομώτεραι — σαὶ] Τμιώτεραι male P. Sed pro σαὶ, σὺ Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. b Τὰ] Non adest artic. in Fl. c Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* d Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. e ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. f Τίς] ΜΗΝΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ικ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M.du S.*

62. ΤΟΞ. Καὶμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post ἐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκῳ δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανός. *M.du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum interceserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M.du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem institui ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Eos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Λυσίαν] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Λύ-

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a

τἄλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε εἰς τὸ γένος, οὔτε εἰς [g] τὴν ἄλλην οὐσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίου τοῦ Ἐφεσίου, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νέος πλούσιον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲ συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέουσας. τέως μὲ οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἀπιτιμῶν. καὶ Φορλικὸς [h] ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν προγόνων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κλησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ὅτι τοὺς κώμους [i] ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὴν Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῆς Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολιτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσφοίτα παρὰ τὴν γυ-

g Τὴν ἄλλων] Τῶν ἄλλων L. *h* Ἐδόκει] Ἐδόκουν male *Fl.* *i* Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl.* & marg. *A1.* *k* Ὁ] Non adeſt artic. in *Fl.* *l* Πολιτικὰ] Πολιτικὰ P. & marg. *A1.* *m* Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. *A1.* Γραμματία Edd.

Δύσων exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμ-

μα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ ματρῶναι ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τὰς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐραστὰς νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ οὐ φαῦλον μὲ γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προστυχόντι ἀεί, καὶ εἴ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέους οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, πάρεργα [a] ἤν τινα βάλει τῶν ἑταιρῶν ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲ ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μετὰ μικρὸν σωφροσύνη, καὶ [b] τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae ſemimarcidulae, & mala quaedam demorſa, & alia quae machinantur contra adoleſcentulos lenae, dum paullatim ſuis artificiis amores illis inſtruunt, & accendunt ultro amari ſe putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praeſertim, qui pulchri ſibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, ſed ſupra modum meretrix, quae ejus ſemper eſſet, in quem forte incideret, etiam ſi parvo admodum *amare* quis vellet: & ſi quis adſpiceret modo, innuebat ſtatim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, ſupra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc eſſet, ſubjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo poſt faſtidio, & ſimulata ad alium inclinatione: ac

a Ἦν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἦν *F.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; ſed res eſt parvi. *F.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι] Martialis: *A te vexatas male tenere roſas.* *AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *F.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, ſic ait,

Ἤρατο δ' ὅττι ῥόδοις ὑ μάλοις ὅττι κιχλίναις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morſibus amaſiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *F.P.a G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri ſacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Paſt.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis faſcinans ad amorem conciliandum ineſſe his pomis admorſis. Rev. *Fac. Elſner.* ad Apocalypſ. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei ſymbola & pignora fuiſſe; ſed quando ex hoc Luciani loco demonſtratum it, *& petere ſeſe malis ſolitos amantes*, non videtur attente legiſſe verba Luciani: quin ſic potius teſtem adduxiſſet *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit laſciva puella.* *F.F.R.*

10. Ματρῶναι] Habuimus idem ſupra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falſo; ſi item in Luciano ſemper ἄχρι, etiam ſequente vocali reſcribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunneſio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις ſignificet *omnino*; tamen apud Lucian. bene ſe habet ἄχρις. Et ſic ſupra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν εὑρωμεν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ἔτ' νιφετὸν —— διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. poſt med. μέχρις Ἰνδῶν. *Amor.* c. 25. μέχρις ἡλικίας, & ſic ubique, ſequente vocali. At ſignificatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *uſque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. —— γράψεν δὲ οἱ ὀφθαλμὸν ἄχρις Αἰχμὴ Πελυδάμαντος ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε χρόδν ἰλθών. Ubi *Scholiaſt.* γράψεν interpretatur ἐπιξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *F.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Eraſmus: *etiamſi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamſi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamſi vel exiguo quis vellet*, etiamſi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur ſolvere. Innuit ipſam non minus oblectatam Venere, quam adoleſcentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *F.G.*

27. Συγ-

ac nacta undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum caussa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, ἡ ὅλη [c] συγκεκρότηλα ἀπαντα χόθεν ἡ γυνὴ, ἡ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατ' τ ἐρασθῆν.

Ταύτῃ οὖν τότε οἱ Δεινίᾳ κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅτι τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκαμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τ ἔρωτα τ Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, ἡ μυρίους ἐρωτας ὑποχρινομένη, ἡ οἴκους πολυτελάντους ἀπατήσασα, ποικίλον τι ἡ πολυγύμναστον κακὸν, παγιδευθεῖσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν ἡ ἄπειρον τ τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀπῆκεν ἐκ τ ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, ἡ ἀμπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο καὶ τ ἄγρας, ἡ τοῦ κακοδαίμονος Δεινίου μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, ἡ συνεχῶς πεμπομένη

[c] Συγκεκρότηλα] Συγκαρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. [d] Ἀπόλετο] Ἀπόλετο *Fl.* [e] Γραμμάτια] Γραμμάτια P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ σὺ τῇ συνηθείᾳ παιζόμενον ἐκδιφάσαι. *V.*

39. Ἐκ τ ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἐφάπαν ἢ ἀετῶν μοιχῶδες † † λέγων. *V.*

[f] Ἐκδιφάσαι] Sic *Solanus* correxit, quum ante editum legeretur ἐκδίφασα.

† Λέγων] Ἔδων C. mendose.

27. Συγκεκρότηλα] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympos.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπτυκτα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καλαγωνιδεύς.) *J.F.R.*

Συγκεκρότηλα] Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim *Solanus*, συνεκκρότηλα legendum atque edendum; quia scilicet infra, *Gall.* c. 12. post med. συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra, *pro Imag.* §. 3. ad κέκρυπτο. *J.F.R.*

32. Ὑπεκαμῴδουν] Id est, *deridentes fingebant. F.G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J.F.R.*

40. Διαπείρασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noster supra Ἀνάκ. c. 51. ἐκεντήρη, *hamo trajectus est*: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. *J.M.G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα corrixerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cujus Chariclea subjectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, ν & ν jungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπαφόλην τὴν ἄγραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cujus fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & *binas* quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J.M.G.*

ἢ ἄβραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μαχάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ θεπτὸς ἐδόκει. καὶ οὕτω συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

[a] Καὶ [b] τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι δεδιψαμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξυ τὸ λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καὶ που καὶ ᾆσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆται τῷ Δεινίᾳ ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤδη τέλος πονήρως ἔχοντα, καὶ ἀφρόντιστον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχέως γεγενημένον, ἄλλο ὅτι τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸ ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτῆς σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐρασὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι [c] ὑπὸ ταύδρὸς λέγουσα, πεπυσμένη τὰ ἐρωτικά· ὁ δ' ἐκεῖθεν οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἀνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὄνομα τῆς Χαριχλείας ἐπεβόατο, καὶ τὴν εἰκόνα θεβαλὼν

lacrimetur, & vigilet; tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P. Tourt.* : junctim plurimae. c Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάκορον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore*. Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant; quam in Bis accuſato. ὃ γὰρ τέλειον ἦν διάκορος τῇ μέθῃ. *J. G.*

Ibid. Ταχέως] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. Ζωσικράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐπιχαλίζετο, ταχέως ὑγρὰν προσβλέπειν ἐκέλευσε καὶ τοῖς ὄμμασι. *J. F. R.*

65. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένη τ' ἔρωτα] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τῷ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Charicles ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τῷ ἀνδρός. *J. J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπό τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τε, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *J. F. R.*

74. Ἐκυλίνδετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωνοικίαι] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J. F. R.*

80. Ἐξεκεκίνητο] P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένητο. *M. du S.*

Ἐξεκεκίνητο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίηλο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκάκυε, καὶ τέλος κατέβαλλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἅφαν ἐκυλίνδετο, καὶ λύπη ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ἃ καὶ μῆλα καὶ στέφανος ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντληλο ἤδη, καὶ [f] ἐξεκενέωλο. Εἶτα ὡς ἤδη αὐος ἦν, ἀπολιποῦσα αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτῷ, κἀκεῖνος ὑπέστενεν. ἀμελούμενος δ' ὢν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαριτλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, κἀκεῖνοι γὰρ ὑπὸ τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μεταπεπλεύκεσαν, ἤρχε δὲ καὶ τῶν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερφυΐαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαριτλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προσ-

[d] Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P. [e] Λύσωνος] Ita jam Edd. cum supra Λυσίωνος habent. [f] Ἐξεκενέωλο] Sic L. & P. Ἐξεκένωλο Edd. [g] Ἄλλον] Ἄλλων male J. & Fl. [h] Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. [i] Πάλαι] Πάλιν Fl. [k] Διηγεῖτο] Διηγεῖτο male Fl.

συγκεκρότηλο c. 13. f. J.F.R.

81. Ὡς ἤδη αὐος ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἱλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. J.M.G.

Ibid. Αὖος ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. M. du S.

Αὖος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum face siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς τῶν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ ἐκ αὐχμηρὸς. Sed & αὖον mutum prae metu ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. J.F.R.

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων, ἐθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. J.G.G.

96. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤνεγκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλός πως ἔτι γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ [b] γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ὀπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ [d] τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὔλιον ἀποκλεῖσαι ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ἅμα ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ἔκ καλῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum se ad illam condixisset, & veniſſet circa primam quietem, & intus esset, Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud senserit, sive re cum uxore composita; utrumque enim dicitur: consurgens velut ex insidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis esset, correpto vecti quo-

a Τότε] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματεῖα Edd. c Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιτηχησόμενοι marg. *AIW.* d Τὸν] Abest a *Fl.* e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *AI.* f Αὔλιον] Αὔλειον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut supra γράμματα, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπικαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπικαλαμησόμενοι] Si omnino legendum sit ἐπικαλαμησόμενοι, significabit, *manum admoturi operi suo*, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim rediturus, vel etiam ad *dolosam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπικαλαμησόμενοι) Et sane *spicilegii* significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cujus notum simplex, ipsum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπικαλαμησόμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Sic rursus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. Mſſ. *J. F. R.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Erasmus hujus Dialogi Interpres lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc esse quod edi posset.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & versa suo nitori restituimus. *M. du S.*

13. Τὸν τε αὔλιον ἀποκλεῖσαι] Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista κτύπος ἀκούεται καὶ βαὶ ἡ αὐλὶς ἀνέῳκται, *domusque janua exterior effringitur*: sicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. οὐ τοῦ αὐλίου τὰ αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſopoeus accuratior *in aula area.* Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis ἔωθεν δὲ οἱ ῥαβδοῦχοι παρῆσαν, *at autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur ῥαβδοῦχοις officio lictorum functos, quum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία est interpretis *Salmuriensis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλιον] Adscripserat *Solanus* legendum αὐλίου nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημώνακτα, κατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῇ μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τοῦ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοπούντες· ἔνθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, καὶ αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ δι' ἐμὲ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἅρμοστήν, ὃς ἦρχε τῆς Ἀσίας τότε· ὁ δὲ Βα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P. b Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν——ται Fl.

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. J. Fl. Fr. P. consentire in αὔλειον. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὴν αὔλιον εἴρων ἀποκεκλεισμένην. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ἡ αὔλιος ἀμάστιξε. Οὕφαν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellipsi p. m. 67. Conf. eumd. in πῶλη p. 139. J. F. R.

35. Ἅρμοστήν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἀντὶ τοῦ ἁρμοστὴν ἐκεχειρίαν τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet *Budæus* in commentariis suis, qui hæc ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ ὧ ζῶν ἀφιστάντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. J. F. a G.

Ἅρμοστὴν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. M. du S.

Τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἦρχε] Nondum satis video causse, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ex. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu i. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπῃ αὐτόν· ᾗ μετ' ὀ πολὺ καλεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τ̃ Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένῳ ὑπὸ τ̃ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ᾗ τἄλλα μὲ συνῆν, ᾗ συναπῆρεν εἰς τ̃ Ἰταλίαν, ᾗ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνῳ τ̃ φίλων, ᾗ πρὸς ὀδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, ὀδὲ τότε ἀπελείφθη τ̃ ἑταίρῳ· καλαδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτ̃, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ᾗ συνέφευγεν αὐτῷ· ᾗ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τ̃ ἀναγκαίων, ὠδοδὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, ᾗ τὸ γινόμενον ἐκ τύτ̃ ὀποφέρων, ἔτρεφε τ̃ Δεινίαν, ᾗ νοσήσαντα δὲ ὀπιμήκιστον ἐθεράπευσε, ᾗ ὀποθανόντ ἐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τ̃ ἑαυτ̃ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτ̃ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ᾗ τεθνεῶτα ὀπολιπεῖν τ̃ φίλον. τ̃τό σοι ἔργον φίλ̃ Ἕλλην, ὀ πρὸ πολλ̃ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' ὅ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ᾗ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, ὅτω

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

a Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτει enim male P. Et Ex. Fl.

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus * Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. G.

38. Φεύγειν] *Exulare.* G.

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνύγουσιν, ἢ τὸ πορφυροῦν ἔριον. G.

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Salanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* locum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyaros clausus scopulis, parvaque Seripho.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. K.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τ̃ μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκόνων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τ̃ Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem istum narrasti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα ϗ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarensis, jurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occasum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem, hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robustum, Damonem vero subpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navigasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso jam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna,

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν ϗ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, ϗ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ' Χαλκιδέα, ϗ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον ϗ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὕπωχρον ϗ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιπτεῖν αὐτοῖς. ϗ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, ϗ πρηστῆρας, ϗ χαλάζας, ϗ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ' τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας πλέοντας, ἔτι

[b] Τὸν] Deest in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis *Herald.* ad jus Atticum. *J. F. R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus.* Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusius. *J. B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appulisset ad hanc insulam, κάμιον ἴσχυε τὸ ἁλιεῖον συνοικοῦμεν, ut ipse ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J. M. G.*

Ibid. Τὸ γυόμενον] Conferri jusserat *Solan.* T. I. *Somn.* 2. Ibi enim legas: λαμφάνων αὐ τὸ γιγνόμενον. Vid. not. *Hemsterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo γιγνόμενον, modo γυόμενον esse in Luciano; modo in antiqq. Edd. γιγνομ. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γιν. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non semper hujusmodi minutiis recensendis Lectori fastidium pariemus. *J. F. R.*

56. Πάντα.] Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus Libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. ϗ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damon Chalcidensis, ejus amicus.* In his certe nulla significatio vocum ϗ τοῦτον. Distinguo & verto, ϗ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα, & τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem,* (æque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic solent, quum duo in eodem conveniunt. *J. G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis caussa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae.* Hoc est in *Actis Apostolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J. M. G.*

84. Σπά-

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τὸ νεὼς βιαιότερον ἐς τὸ κεκύφος μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἅτε γυμνὸν [b] τὸ ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾷον δύνασθαι νεῖν· εὐθὺς δὲ βοᾶν ὀνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τῶν κλύδωνος.

& ſpiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπεριλαβεῖν, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſube-

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & ſic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀφανισθείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις & ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπεῖρα; Scholium ad Odyſſ. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν εἵλκον αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, αἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ὰκ χοιρίν. Sequitur, ἢ ῥάπη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱστία: haec σπεῖρα vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖρα, σπεῖρα, σπεῖρα. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Dufreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fraſtis themenibus: & dicuntur ſperae, quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππου, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 112. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loca* reperiri; ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων & προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούταις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris fruſta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. ΤΟΞ. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ſωαῖσαι, Φελλούς τε γ' πολλούς ἀφεῖναι αὐτοῖς, ἢ ἦ κοντούς τινας, ὡς ὅπῃ [c] τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτῶν θεὶ τύχοιεν, ἢ τέλος ἢ ἦ ἀποβάθραν αὐτῶν, ἢ μικρὰν ὖσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἤν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ὑπόδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ἔτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τῷ θανάτῳ; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε ἦ ἐπανάστασιν ἦ κυμάτων, ἦ ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, ἦ ἀφρὸν θεμιζόντων, ἦ νύκτα, καὶ ἦ ἀπόγνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, ἢ μόγις ἀναχύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, ἦ δὲ [e] ἐπικηδῶντα εὐθὺς, ἢ συνεύοντα, ἢ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτῷ ὁ Δάμων. ἔτω γ' ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι ἢ τοῦτον φίλον ἦ Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἤ τις αὐτοῖς ἐκ θαλάσσης

[c] Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. [d] Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen J. Habet Fl. H. P. Ald. S. [e] Ἐπικηδῶντα] Et Fl. ſic habere notat M. du S. [f] Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. V.

(quod Eraſm. in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, Bos AD praeſepe. Et ſic ἐπὶ νηοῖ non eſſe in navibus, ſed apud naves, diximus ſupra ad Quom. Hiſt. c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, in praeſepi, ut apud Long. L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. Moll.) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἀχυρον ἐσθίοντων αἰγῶν ϑ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὗαν ἐν τοῖς συφιοῖς ἄκυλον ϑ βαλάνους. Tunc boves curabant in praeſepibus paleam, caprus ovisque in caulis fronde — &c. veſcentes. Quid enim hic differat ab ἐν quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. Iſocr. Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, qui ad menſam ſedet, non, qui in ipſa. Ap. Achill. Tat. ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. Sidon urbs ad mare. Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt Venetiae. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Iſocrati l. c. eſt ad menſam, Noſtro tamen eſt IN, SUPER menſa, infra Aſin. c. 47. poſt med. ἐπείλα τράπεζάν μοι ὁ Θεμιστίας εἶπε, ϗ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ ϑ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὅτῳ καλαφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe ob, propter praeſepe, apertum ex Epiſt. Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ, ϗ Φαλάρεις, ϗ τάπησιν ὅτι ἔρις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. J. F. R.

15. Ἐπικλωμένου] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) Eraſmum vertiſſe, imminentes procellas, fragorem aquae ſeſe agglomerantis, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου eſſe fractam ſive infractam aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro Imag. c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento diſjectarum, ſonitumque hinc oriundum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem Alciphr. I. 3. p. 4. ϗ ἐπιφρίκει μὲν ὁ πόντος μελανόμενος, τῷ ὕδατι δὲ ἀφρὸς ἐξανθήκει, πανταχοῦ τε θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλαις ἐπικλωμένων τὰ κύματα, τὰ μὲν τοῖς πέτραις προσπράσσοντα, τὰ δὲ εἰσω ἀνειδοῦντα ἐρρηγνύτο. Ad quae verba Doctiſſ. Bergl. & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. J. F. R.

λόγῳ σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑ μετρίως δέδοικα [a] ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτὲ εἶδε τὸν νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ [b] ὑποπηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι παλαιοῖς ἐμπεσόντας, ἀνέχειν ὑπὲρ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ὑπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὸν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτους ὑ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐχέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, παῖδας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλ-

sperato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frusta incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. b Ἐκπηδῶντα] Sic etiam Fl. c Διηγοῦνται] Consentire Fl. Fr. & J. notat M. du S. d Πονήρως] Πομφῶς Exc. Fl. & marg. AiW. Vulgatae adstipulatur P. e Χαριξείνῳ] Χαριξίνῳ P. Nil mut. Fl. f Ἐκέχρητο] Sic Fl. V2. B2. P. Ἐκέχρηστο male J. H. Fr. S. Ἐκέχρηστο Amst.

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. M. du S.

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. M. du S.

Ibid. Ἐν παιδὶ — ἐποιοῦντο] Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22. ὡς γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17. pr. ὡς μεγάλῳ τιθεμένην, & passim. J. F. R.

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Ἀφιτεῦντες, Aldus Ἀφιτῶντες· qua *Aldina* lectione, quam sequiores recte sequuti sunt, locum hunc fanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Ἀφιτάω, sed Ἀφιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant.* Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Ἀφιτῶντες τὰ ἐν τῇ Ἀθηνῶν. Quamquam Ἀφιτάω plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest quin & natura sua significet *dispono*; *ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἢν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ σωθῶν διαιτᾶς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι Ἀφιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit Ἀφιτᾶν, nempe *disceptare, cognoscere causam*. Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δίκην. Hinc judex passim Ἀφιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium, judicium* notat: sic apud Nostrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἴτω δή, inquit, ἀπαθοῦσαι τὴν δίαιταν· & iterum ead. pag. εἰδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* disertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια ἔς ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διεδίτημαι pro δέδοκα. Vide sis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. J. J. (διεδίτημαι legitur in *Thuc.* & *Steph.* J. F. R.)

Διαιτῶντες τὰ ἐν τῇ Ἀθηνῶν] Rarior usus verbi Ἀφιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum,

Grae-

tum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero neſcio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aeſtimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius ſenectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re ſua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* ſic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem ſcirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam,* inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, ſi quidem ſolvent Eudamidae, & viventes ipſi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta iſta fuerant, cum audiſſent, veniunt ſtatim, here-

λοις ἴσως γελοίως, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦτ᾽ δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀ-
50μιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδῶναι μὲν προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ὀπίδωναι παρ᾽ αὐτοῦ δύνῃ· (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ
55μήτηρ πρεσβῦτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τὰ διαθηκῶν, οἱ μὲν πενίαν μὲν εἰδότες τὴν Εὐ-
60δαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἣ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πραγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταίῳ καὶ Χαρίξενον οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες,
65εἰ γὰρ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδᾳ, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσιν τὸν τεθνεῶτα.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καλελείπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς [k] διαιτῶντες

[g] Καὶ] Deeſt καὶ in *Fl.* [h] Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ—σῶν male *J.* [i] [A]Η] Recte ſic *Fl. P. H.* &c. [H] male *J.* [k] Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες.

56. *Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ὡς τῷ μεταξύ. *V.*

* Ἐν τοσούτῳ πάθῃ ante editum; ſed merito πάθῃ delerat *Solan.* etſi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipſum ſcholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec ſubſtantivum eſſe, ſed a πάσχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Eſt autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare *Suidas*, διαιτᾶν, δικάζων. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quaſi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa ſignificatio pervulgata: ſed uſum, huic Luciani & Suidae rationi plane ſimilem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorſus ab Luciani mente eſt alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. ſubſtituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior eſt. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine pauperе, vel ante apertum teſtamentum ſperabant; neque jam, dum adcurrunt, incognitum teſtamenti ab Luciano ſtatuitur argumentum; neque adeo narrat quando id fuerit apertum; ſed ipſe ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuiſſe, diſertis verbis praemittit, riſumque aliorum inſueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes iſti de onere ſibi impoſito jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem ſuſcepturi; quo narrationis filo obſervato, verbum διαιτᾶν eſt aptiſſimum; quod *res ordinare, conſtituere, diſponere, diſceptare*, ſignificat, adeoque cum ſequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, ſignificabit rem ita dirigere, ut teſtamento ſatisfiat. Quam ſignificationem τὸ διαιτᾶν, neſcio an ſit adeo neceſſarium teſtimoniis comprobare: certe ſic διαιτᾶν de ſchlichten. *Ariſtoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἀεὶ Μίαν οἰκήσειν φημὶ ποιήσειν συμβῆναι. — Τὰ δικαστήρια & τὰς τοὺς &c. Ac pro *arbitrio* Veſp. 522. quod expreſſis verbis a judicio diſtinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ᾽ ἐκ διαίτης, εἴτ᾽ ἐκ δικαστηρίου δήσεις, δῆξον, &c. Sed hoc poſterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλά τε ἐς θεοὺς εὐ-

τες τὰ ἐκ τῶ Ἀφθονέως. ὁ μὲν οὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὑπολιπὼν, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τῷ τε ἐκείνου, καὶ τῷ αὐτοῦ μερίδα προσλαβὼν, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα ἣ πρὸ πολλοῦ ἐκδίδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλωνος ὑπέδωκε, καὶ τοὺς γάμους γε αὐταῖν ὑπὸ μιᾶς ἡμέρας ἐξέωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχήται, τοιαύτας κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς Ἀφθονέως τοῦ Φίλωνος; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τε πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὴν [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους, ἣ εἶχε [c] περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν Ἀφθονέως ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τε τούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici filiae in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* b Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *AIW.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτίθεσα πιτολίτόμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. δίκη λόγου ποιήσασθαι, δίκη διαιτῶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ πίκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτηταί. p. 124. Conf. nott. *Valesi.* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J.F.R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & *matrem alit Eudamida, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, qua possidebat, duobus in propria filia dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J.G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους. scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα καλαλίλιπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον οὐδὲν διαιτῶντες τὰ ὑπ' τῆ διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere?* Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ὑπ' τῆ διαθηκῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam ἀπαιτεῖν non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπαιτεῖν Luciano est familiare. *J.G.G.*

Εὐδαμίδου] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Item *Gujet.* *J.F.R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχειτε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J.F.R.*

92. Ἐκ-

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Massiliensem. Ostensus autem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungeretur, vir honestus, & magnus, & dives, ut videbatur. Assidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo foeda, contumelioſissime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύσαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅτε ζεύγεα ὁδοιπορῶμεν, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν [d] ἐξεκεκομμένη, παλλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς [c] ὢν καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχούμενον τοιαύτῃ αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ἐν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὁμοτίμου καὶ ἀτίμου ἐγένετο· ἦν γὰρ τῶν ἑξακοσίων, οὓς ἀποφηνάμενος γνώμην τοῦτο ποιεῖν. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο δὲ

d Ἐξεκεκομμένη] Recte *P. S. B2.* Ἐξεκορισμένη male *J. El. H. Fr.* e Οὗτος] Αὐτὸς *Fl.*

2. Παροχούμενον] Ἢ παρὰ τὴν πλουσιότητα. *G.* Corrupte. Forsan, ἢ παρ' αὐτὴν πλουσιάζειν.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παλλώβητον] Enumeratur inter verba in *Steph.* Thes. deficientia, ab Cl. *Fensio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Hesych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemsterhusianis* arculis opus foret ad talia alunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λωβητὸς notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque anchoritatibus ad id opus est. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionys. Vossii* notas in L. B. Caes. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Vossii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendiose describere. *Caes.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad se Caesar Massilienſium* xv. *primos*, &c. ad quae Voss. „ *worte* „ *καὶδικα πρωτεύοντας*. Nam ut ex *Strabone* discimus „ L. IV. διοικοῦν) ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ σωφρονέστατα· ἀνδρῶν γὰρ πολιτευομένων συνέδριον, ὃν βίᾳ „ ταύτῃ ἐχόντων τὴν τιμὴν, ὃς Τιμούχους καλοῦσι. Πεῖσι„ καὶδικα δὲ εἰσὶ τῶ συνεδρίῳ πρωεζῶτες, τούτοις δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δίδοται· πάλιν δὲ τ' εἰ πρακάθην) τρεῖς „ οἱ πλείστου ἀξιούμενοι. Igitur ſexcenti Senatores Maſſi„ lienſibus, in his xv. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praecellebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis* (*id* „ *enim Senatus ejus nomen eſt*) *exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ, &c.

J. F. R.

ἦν ὁ Μενεκράτης, ἡ ὅτι τῇ καλαδίκῃ, [a] ἡ ὅτι ἐκ πλουσίου πένης, ἡ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτῷ, ὀπτὼ καὶ δεκέτις ἤδη, καὶ [b] ὀκτωκαιδεκέτις ἔσα, ἣν εἴ τις μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε [c] ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως ἀποκλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα ἔσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καλαπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ὅτε γὰρ ἐπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σοὶ ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ πολὺ τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον ἀποσκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτη, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων ἐπεικῶς ἔχοντα τὸν χόρον τοῦ γάμου. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεγὰν αὐτῷ τὴν φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, ἀπὸ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὰ προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἀπαγέτω λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quòd ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet:* ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre*

te

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Ὀκτωκαιδεκέτις] Ὀκτωκαιδεκάετις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Ἀγεννῶν] Reſtitut. ex P. L. *F. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* d Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. e Αὐτοῦ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. f Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἤγειν P. Ἦκεν Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν εἴ τις μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν εὐγενῶν & πενήτων ῥᾳδίως ἀποκλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα ἔσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante multitam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγεννῶν. *obſcurorum, ex ima plebe.* *J.G.G.*

Ἀγεννῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M. du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Enang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret.* Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

te possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς σε εἰδεῖν νέον καὶ καλὸν ὄντα, κόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαλαζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὸ νήπιον, ἀπῄει ἐς τὸ βαλανεῖον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, λελουμένος αὐτίκα. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑφαγαπῶν, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς περιαγόμενος αὐτόν.

Καὶ οὐχ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καλλιφρονεῖ περὶ τὰ ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν Φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτη· οὐδὲ οἷός τε χεῖρα πρὸς φιλίαν ἀνὸ ἓξ ψήφους τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πολλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ δεδεμένος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, παλαιῷ ἐσκεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεκρότησε τὼ χεῖρε· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφῆκε τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη [i] ἐπίτιμός ἐστι, τηλικοῦτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὴν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

[g] Οὐκ] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *A1W.* [h] Εἰς] Restitui ex *J.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. [i] Ἐπίτιμος] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* ἀνὸ — legebatur. *M. du S.*

Ἀποδόμενος] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον, quod vero *Graeviana* Ed. id servarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἦγεν] Sic recte L. In P. ἤγετο. In impressis vero ἦκεν. *M. du S.*

43. Συνηλαζόμενον] Qui nescit τὸ ζεύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Fac. Elsner.* ad *Euang. Marc.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλή..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπίτιμος. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & eum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμός] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, καὶ ὅσοις ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *J. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ὑπολαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καί ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ θέαι τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς ὄσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει καὶ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

a Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Σωνιὸς pro vulgato Κίων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ἦλθεν εἰς Ἐρυσιχθονίδου, τοῦ Ἀλωπεκῆθεν τυράννου ἀναθήσοντα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ —— σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. c. 3. & Πῳ. c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut Πῳ. c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe se eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀνακεκλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragoe-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, abήδη μῆνα, ἀνήσαντα πρὸς ἓ ἀδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τ' Ἀντίφιλον.

90 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίῳ τινὸς φίλῳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, καὶ τὸν νόμα, καὶ ἓ πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς εἰς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες ἓ θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ 95 κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ' ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον τροχιζόμενοι ὅπῃ τοῦ τρόχου, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὅπῃ ἓ οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] ὢν Σύρος ἐδέδεκτο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· ἦν δὲ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀναστραφεὶς· ἐβοήθη δὲ

b Κυνοκεφάλους] Κεκυφάλους P. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl. F.* P. &c. *c* Ἀπεμπολοῦντες] Deſerui ſcripturam Ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa. pro qua ο eſt in *F.* aliisque. *d* Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τνὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. *e* Οὖν] Deeſt in *Fl.* *f* Ἀναστραφεὶς] Ἀναπαυθεὶς *Fl.* cum marg. *A1.* Vulgatae ſuffragatur P.

gœdo ſcribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. *F.G.*

Ἀνακτιπλεύσει κατὰ τ Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τ Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀνακτιπλεύσει, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus.* *F.M.G.*

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod fine Codd. MSS. ope eruere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jufſerat in marg. *Solan.* conferri infra Δικ. §. 5. Ibi invenias: ἐς ὃ ἐμπέσοιεν τοῖς ἵπποις, καὶ ἐς τὸ δικαστήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν ἐπί τινα eſt *irruere in aliquem*, *invadere.* Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere*, *obviam venire*, *Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἐὰν μὲ — ἐκπεσὼν ἐπέπεσε τὸ κάλλος, καὶ ἐτύφλο. Ubi forte tamen ἐκ' αὐθοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐκπεσοῦν in tribus quas conſului Edd. *F.F.R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλῶ *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. P. quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond*, c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀπεμπώλουσιν media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀμπεμπολ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Mſſ. O. P. L. omnino habere ἀπεμ-

μηδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτῷ ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν τῳ ἢ συνεστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τοῦ οἰκέτου, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο δὴ ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ [a] δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' [b] ἀπολογοῖτό τῳ λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ὑπὲρ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τὸ νυκτὸς οὐδὲ ἐκτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλαχεκλεισμένα· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καλαδεδέσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταὐτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τοῦ σίδηρου ὁ φόρος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulcisci injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale fecisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam desponebat animum, jam nec ci-

a Διωρῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. b Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. c Καλαχεκλεισμένα] Ἀπεκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

σίλφιον, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Κάντεῦθεν λαβόντες ὑπερμεγαλώβολα, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶν διωρῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν διωρῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλείως *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ φύλαξι τοῦ σώματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξύλων, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. conv. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλαχεκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ πλοῖος ὅρμος] Haec instrumenta intellexisse arbi-

cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Ubi vero rescivit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu janua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intromittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut solent qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, quis esset ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *rec*reans Demetrius, distincte singula uti se haberent ab eo cum scisciteando comperisset, bono illum animo esse jubet, & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

αἱρεῖσθαι θέλοντος, ἀφικνεῖται πρὸς καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ὅτι τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθών, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις προσκελευσάμενος· ἔνθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ὅπου πολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὄντα τῶν κακῶν γεγενημένων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὅσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς προτάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τὄνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ὅπου ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἠλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντος, ἀφαιρούμενος τὴν κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τῷ προσώπῳ αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἐδείκνυεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω δὲ αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ὅτι τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτῶν, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ [h] ἐκτέτριμμένα ῥάκη ἀποσπάσας.

Καὶ

[d] Δεσμοφύλαξ] Sic *F. H. P. S. B2.* Δεσμωφύλαξ *Fl.* [e] Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1 W.* Εἰώθασιν male *F. P. H. S.* &c. [f] Ἠλλακτο] Bene sic *P. S.* & *B2.* Ἤλακτο male *F. Fl. H. Ald.* [g] Ἀπαγαγὼν] Rescriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγὼν marg. *A1.* [h] Ἐκτετριμμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Catasta* autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* describitur in Vincent. *G.C.*

Ὁ κλοιὸς ἥρκει] Conf. supra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. *J.F.R.*

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti; nam & ipsa mox c. seqq. 31. & 32. δεσμοφύλακα & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. *J.F.R.*

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθεσαν. *M. duR.*

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. *M. duR.*

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adscripserat *Solan.* quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — τίμησόν τε Ϲ αἴχμα &c. Ibid. 310. Ἄρευ τε Ϲ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. *Herodian.* I. 1. φράσας τε Ϲ εἰν Φοίνικι. *Aelian.* H. 13. pr. Et sic ubique omnes, ne excepto quidem *Novo Test.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. *J.F.R.*

64. Ἐκτετριμμένα] *Th. Mag.* v. ἀποσπάσθαι hanc

ἐ Καὶ τὸ ἀπὸ τότε, φάντα τρόπον συ-
νῆν, ἐπεμελήμεν αὐτῷ καὶ θεραπεύων.
ἐσχόλαζε γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπό-
ροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ
ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ [a] δεσμοφύ-
λακι καταβαλών, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνι-
κὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὰ
τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ
τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ συ-
γαμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλί-
γον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, σκιάδιόν
τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλό-
μενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω
διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως,
ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτη-
ρίῳ λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει,
φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι πᾶσιν
ἦν τις ἐς τὸ οἴκημα τῶν λελυμμένων. ἐφ' οἷς
ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & miniſterium ſuum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera ſua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro geſtandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentarienſi ſoluta, manſuetum ſibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum ſufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus ſolandi cauſſa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem ſubſtratis ſibi foliis fecerat, quieſcebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Poſtea, cum latro aliquis in carcere mortuus eſſet a veneno, ut putabatur: & cuſtodia accurate fieri, nec admitti quisquam ſolutorum in carcerem. Qua de re inops conſilii & aegre ferens, cum alia con-

di-

[a] Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. ſeq. [b] Συνῆν] Παρῆν marg. *A1.* [c] Τις] Οὐδὲ εἷς P. Item marg. *A1W.*

Luciani adferens, ἐκτιτρωμένα habet, non ἐ—τρυχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut ſit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam conſtet probum eſſe verbum, quod nondum obſervavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus conſtantia vel varietate *Solanus* noſter: quare Editiones novem ſtudioſe conſului, omnes tamen in ἐκτιτρυχ. conſpirare cognovi. *J. F R.*

71. Μισθοῦ μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλών, τιθασὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23, p. 96. καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὰ βαλανεῖα τούτοις ἴλεων καθαγήσας. Quod etſi non magni momenti eſt, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxiſſe, non addita pag. ſcribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etſi Edd. hic αὐτῷ habent. *J. F. R.*

88. Προσιλθὼν τῷ συναρμοστῇ.] In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim eſt hic συναρμοστής? Ἁρμοστὴς autem quid ſit, vidiſti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐκτιτραμμένος. *M. du S.*

Προσιλθὼν τῷ συναρμοστῇ] At ſupra c. 17. f. ἁρμοστῇ. *J. F. R.*

Ibid. Συναρμοστῇ] Uti ſupra c. 17. τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἁρμόσει τὴν Ἀσίαν, *Proconſulem*, *Praeſidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeſide jurisdictio. Non miſſos eſſe in Aegyptum Senatorios viros, Proconſules aut Propraetores, cum faſcibus, ſed ἐπάρχους Praefectos Auguſtales, minori & equeſtri dignitate homines, notum eſt, & monuit *Spanh.* diſſ. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν eſſe magiſtratum ordinarium, συναρμοστὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐκτιτραμμένος paullo poſt vocatur. *J. M. G.*

91. Καὶ ἀχθεὶς ὑφ' ἡδονῆς τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, ſi illud ἀχθεὶς abeſſet, quod ut ſignarem, *ductus* in verſione Latina uncis incluſi. Sed poteſt fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, poſt καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο, quod ſi cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Lucianus, habeat ſibi, & ſuſpicionem noſtram rideat. *J. M. G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus ſcriptum erat ὑφ' αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara eſt ejusmodi ſcriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non ſemel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hiſt.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Paſt.* IV. 222. Ed. *Moll.*

ditione adeſſe non poſſet amico, Legatum Praefecti adiens ipſe ſe defert, ac ſi expeditionis contra Anubin ſuſceptae ſocius fuiſſet. His autem dictis abducitur ſtatim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum ſupplicans a commentarienſi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui ſua mala negligeret, quamvis ipſe quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quieſceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεχοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὴν Ἄνυβιν [e] ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεπραγάσατο [f] παρὰ αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ [g] καθευδήσοι, καὶ ἧττον ἀνιάσοιτο· ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

33. Aliquamdiu poſt vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem impoſuit. Vinctorum enim unus limae copiam neſcio unde nactus, aſſumtis in conjurationem compeditorum pluribus, diſſecat catenam qua deinceps vincti erant, inſertis in illam numellis,

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἷς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συναμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποτρίψας τε τὴν ἄλυσιν, ἣν ἐδέδετο ἑξῆς, τοὺς κλοιοῦς εἰς αὐτὴν [h] διειρομένους καὶ

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμο— Lodant. [e] Ἐπιβουλῆς] Ἐπιβολῆς *S.* ſola, cum aſſecla *A.* Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. *A1W.* In vulgata Edd. concordant. [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσοι] Καθευδήσῃ marg. *A1.* [h] Διειρομένους] Διειργομένους P. G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ὤθησε Ἀμμαζιώθ. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit *Trommius*; ſed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noſter in *Aſtrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας ὑπὸ ἐτίμησαν. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄκυν. Si vero *Solani* mens eſt, ὤθησε rariſſime ſic ſcribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένους] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam eſſet nactus, qua ἀποτρίψας τε τὴν ἄλυσιν, ἣν ἐδέδετο ἑξῆς, τοὺς κλοιοῦς εἰς αὐτὴν διειρομένους, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Eraſmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τοὺς κλοιοῦς εἰς αὐτὴν διειρομένους, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειργομένους. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεπραγάσατο ὤθησε αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* ſolebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulat.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedesque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Iucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένους] Non ſpernenda eſt altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένους. Praeferam tamen ego vulgatam. Senſus eſt, ſingula ſingulorum nexorum vincula per iſtam catenam fuiſſe trajecta, ita ut quisque quidem ſuo vinculo fuerint vincti, ſed omnes uni iſti catenae inſuper illigati. Διείρω eſt *Trajicio, innecto, implico, infero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μᾶλλον διείρων τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inſerens.* In *Pſeudomanti* c. 26. Ε. Γεφύραν ἀρτηρίας σωσάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς διείρας.

καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν τὸ παραυτίκα, ἐγγὺς ἀδύνατον ἕκαστον, διεσπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος χωρὶς χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπτου ἀδελφὸς τραμμυθίου τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς εἰ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, καταμυθησάμενος ὅτι τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt. Atque illi in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, & gravi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, & muneribus e sua re faciens utrumque, Antiphilum decies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Grunm arteriis contextis, & per caput insertis. *J. J.*

Τῶν κλοιῶν τοῖς αὐτῶν διαιρουμένων] Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *Vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem διαίρειν *trajicere, transmittere, inserere. Aelian.* Hist. an. XI. 12. διαίρων ὀλόχοινον τὴν ῥῶνα. *holoschoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διαιρουμένων] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μοῖραν τῶν ὑμῶν λέγω, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγου ἄν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. *M. du S.*

Διαιρουμένων] Non nego διαίρω signif. etiam *insero.* At non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τῆς ἑτέρας τῆς κατὰ τὴν δῦριν διαίρας τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praepositio. διὰ additur τῷ διαίρων; hic vero αὐτ. Interim nec falsam esse satis patet; nam etsi διαιρουμ. cum *Graevio* substituas, tamen αὐτ manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διαιροῦντες τὰς χεῖρας διὰ τῶν ἱματίων, ὅσπερ ἐν τοῖς ὅτι διαίρωσι, ὅταν βασιλεῖς ὁρᾶ. Ubi prius a διαίρω an διαίρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διαιρέθηναι passivum esse a διαίρω, sed διαίρομαι crediderit tantum significare posse *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus ἐκπηδᾶν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Οὗτοι] Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A1.* non addito signo, pertineatne ad οὗτοι, an ad sequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτοὺς, vs. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτὸς ἂν] Rectius Mss. τῷ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto eſt. Demetrius vero, etiam ſuis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus eſt ad Brachmanos, ſic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim ſe indigere opibus, quoad idem eſſet, hoc eſt talis, qui paucis contentus poſſet vivere; neque illi opus eſſe amico, cujus jam res in facili eſſent.* Tales, Toxari, ſunt amici Graeci. Niſi vero jam ante nos accuſaſſes, qui verbis gloriari ſoleamus; ipſos quoque ſermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro ſe ille quidem cauſſae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans inſuper & ſupplicans, & in ſe recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos abſolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hoſce de

μαῖς μυρίαις τ᾽ Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ᾽ Δημήτριον.

Ὁ μὲν δὴ Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπιὼν εἰς τ᾽ Ἰνδικὴν, καὶ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ᾽ Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτε γὰρ αὐτὸς δεῖται τ᾽ χρημάτων, ἐς᾽ ἂν αὐτὸς ἦ ὅσῳ ἐστὶν, ἀρκείται ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ᾽ πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεξεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὅτι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ᾽ ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, οὓς

b Αὐτοῦ] Sic *F.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* alineque. *c* Δισμυρίας] In *Coll.* adſcriptum, alii Δραχμὰς, al. δραχμὰς. *d* Προδιεξεβλήκεις] Προδιαξ. *Fl.* *e* Αὐτοὺς] Reſtitut. ex P. G. & marg. *AIW.* Αὐτὸς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ᾽] Ὑφ᾽ *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ δραχμὰς ἐκείνῳ κ.] Γρ. δραχμάς. *G.*

ψυχὴν διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς *ipſas tibi orationes exponerem multas, & egregias*, αὐτος quod in editionibus eſt hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γνώμης *ſit malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος. & paullo ante illae membranae pro διηγωνίσω σοι ἀγαθοὺς ϵ βεβαίους φίλους, ſcriptum oſtendunt ἀγαθοὺς ϵ γνησίους φίλους. *tam bonos & generoſos amicos.* nec ſpernendum quod ſequente pagina in hoc codice legitur, κ᾽ ἄλλος ὁ κυβερνήτης ἐσί. *verus ne quis gubernator ſit.* in editis eſt ἀγαθός. *F.G.G.*

Αὐτοὺς] Verſionem Cl. *Geſneri* vulgatae lectioni αὐτὸς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obſecutus, eo minus aegre feret, ſpero, quo id facere ſoleo rarius. *F.F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro ſubjunct. non ſemel indicatus eſt T.I. Et Lector ei jam eſt adſuetus, ita ut monitione poſtea nihil opus ſit. Vid. notata ad *Zeux* 1. Ipſumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter Ex Lect. *Jenſii* Lucianeis p. 28. tantum abſum addem, quod ipſe in auctiori exemplari manu ſua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. ſeqq. Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μίτυσι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀτάρβητος Ἔπεται, ὅς τ᾽ ἰφθίσητα τολύπρωτά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis TERREAT quantumvis imprividum bellatorem.* Non *terret*; ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν ἂν τῷ θάρσος ϵ προθυμίαν ἐνέβαλλεν. *Alium forſan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere ſimilia liceret; ſed non decet eſſe nimios in hiſce; nec tamen ſemper talia plane praeterire fas eſt, quia Interpretibus ſaepe fraudi fuere. *F.F.R.*

55. Ba-

ὡς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ [b] βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσῃ, εἴ τι καὶ τὴν δεξιᾶς περιφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲ καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλον ῥήτορα [c] φαινόμενον. ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ καὶ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· φλὴν ἄρχομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, ὃ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις δεγύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅπως προδήλως τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεται. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθασι, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *F. P. H.* &c. *b* Βεβαίους] Γενναίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. *c* Φαινόμενον] Γενόμενον G. Nil mut. ulla Ed. Γενόμενον marg. *A1.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *F. F. R.*

64. Φαινόμενον] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῶ φαινόμενον. *F. F. R.*

87. Ἐν ὑφὴ βαθείᾳ] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ ὑφὴν βαθεῖαν πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ἔστης ὑφὴν βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *F. F. R.*

91. Ὑποχωροῦμεν ἐκείνοις] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀποκρούομεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G. C.* Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi judicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus *aliis*, & jam amicus sit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum simul, & morituram, si opus sit, unum pro altero.* Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, simul ambo admoto *ore* biberimus; nihil est quod post ea nos

ταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιῶσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ [d] ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δέησί σοι πρὸς τὴν ἀφγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ ἀφ' τοῦτο ὡς βεβαιόταλα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὥσπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μηχανούμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ ἀφαμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καίπειδὰν προχριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, [e] ἐνεφαλάξομεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάπτοντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπιχόμενοι [f] πίνομεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετ [g] τοῦτο ἡμᾶς ἀφ-

[d] Ἀγαθὸς] Ἀλιεὺς G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. [e] Ἐνεφαλάξομεν] Ἐνεφάξ. marg. *A*1. [f] Πίνομεν] Sic *El. Fr. Ba. H. P. V*2. *S.* Πίομεν *J.* [g] Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Mετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diserte *Tacitus* meminit, Annal. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dextras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, brevi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo cruore sacratum.* Plura *Lipsius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντεμόντες] Describit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιοῦνται Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. τοῦθ' ἅμμιν &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. vers. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus,

διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μαχευομένοις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἐκεῖθεν ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζόχου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμεῖσθαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, εἰ μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψευδόμενος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν εἰ πάνυ σου [c] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ὅσον ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ὅδε, τόξον, καὶ τὸ λόγχην, καὶ κάνειον, καὶ βρόχον,

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo ——, quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum juraſti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae causſae Ventus (aër) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

a Εἰσιέναι] Σωιέναι G. & marg. *As.* Nil mut. Edd. b Σκυθικῶν] Σανθῶν P. & marg. *As.* c Οὐ] Male deest in *Fl.* d Ὀμνύοντος] Ὀμνύοντος Ex. *Fl.* Nil mut. L.

ut *Alciphr.* III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅτου — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας σωιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale ire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σώιμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic.* Lib. de Amicit. & *Plut.* περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον & τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin.* XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust.* Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex.* p. 25. C. Σκυθῶν δὲ αἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian.* XXXI. *J. Brod.* Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma* pro

quum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. TOX. Vides, quam contentioſe illud agas & inſtar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuiſti. Itaque audacter, quae ſequuntur dicito: quaſi nec interſim tuo ſermoni, ita ſilentium tibi praeſtabo.

ἔχον, ᾗ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔστιν ὁ θεὸς ὁ θάνατος, ᾗ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, ᾗ δικανικὸν, ὑποκρούων μέλαξυ ᾗ διαφθείρων μου τὸν λόγον; ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

39. TOX. Quartus dies processerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invasionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῇ φιλίας Δανδάμιδι ᾗ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ ὑπ' ἀπροσδοκήτοις τῇ ἐφόδῳ αὐτοῖς [f] ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ ᾗ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διαπηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθὺς οὖν ἡ τε λεία ἐλαύνετο, ᾗ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, ᾗ τὰς σκηνὰς διήρ-

e Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* consentire not. *Solan.* f Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες L.

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄρεμον ᾗ τὴν Ἀκινάκλα] Jusjurandum Scytharum, τὸν τὴν Ἀκινάκλα, ᾗ τὸν τὴν Ἄρεμον. tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensem significans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰχέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκλου σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄρεμον ᾗ τὴν Ἀκινάκλα] Confer & *Brod.* Misc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐπιπεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐπιπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi, ipse consului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet; sic rursus infra c. 54. a. m. ὃ μὴ πολὺ ᾗ ἔστιν εἰσπίπτειν. Sed ἐκπίπτει τῇ θυρίᾳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Past.* III. pr. ἐκπεσούμενον ἀφρυκτοῖς ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπιπ. antiquarum Edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & πομάδων, Scytharum, *J.M.G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καλελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἀνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἁλώκει γάρ, ἐβόα τὸ φίλον ὀνόματι, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸ κύλικος καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, διανήχεται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διπρμῶσαι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καλαχεντήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸ Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δέξεσθαι, ὡς ὅτι λύτροις ἥκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸ φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δέ, ἃ μὲ εἶχον, φησὶν, ἅπαντα διήρπασαι ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ παρασχεῖν ὑμῖν, καὶ πρόσταττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possim solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύσ' ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. *Alii.* c Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καλελαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας καλελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἅμαξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J.G.G.*

Καλελαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καλελαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J.F.R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμοῦσι γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δι' ἢ
Ἐνδεικα γυναῖκας, δυοῖν καὶ πλείους τινάς.
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γαγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμφάτος, ἄθλιος,
Ἀνυμφότατος ἐστὶ παντελῶς· οὐ τοῖς ἐκεῖ

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀνυμφολήτος, pro vulgato καλαγροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διπρμῶσαι τοὺς ἄκοντας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes, data amicum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγω τ̃ φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ τι χ̀ βούλ) λαβεῖν; ὁ δὲ τὺς ὀφθαλμὺς ἰ ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπειν αὐτύς· καὶ πειδὴ ἐξεκέκοπτο, χ̀ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάτ), περαιωθέντ̃ αὐτῷ, χ̀ ἅμα ξυνηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῦτο γενόμενον παρεμυθησαλο ἅπαντας Σκύθας, χ̀ ἐκέτι ἠττᾶ) ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ̃ ἀγαθῶν ὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, χ̀ [e] ἡ πρὸς τὺς φίλυς πίστις. χ̀ τὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ τὰ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένυς πρὸς οἵυς ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχῖν), εἰ χ̀ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τ̃ βοσκημάτων, χ̀ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης ἐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς [f] ὑπὸ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας χ̀ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνται παρὰ τῷ κοινῷ τ̃ Σκυθῶν δημοσίᾳ μὲ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ χ̀ ἄλλυς σὺ δέκα δοίη τις ἐπὶ

[e] Ἡ] Non habet artic. *Fl.* [f] Ἐπὶ] Excidit ex *Pf.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἥλασεν αὐτὸν τ̃ πολεμίων, κατέβη δηρόμ̃ non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas χ̀ τοῦτο Ζίριν ἴσασιν iidem reddant *idque quum temet dediderit*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *F.G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίριν *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. χ̀ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἰδόα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τ̃ ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοῶν τ̃ δυσπότην; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revertar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. —— *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *F.F.R.*

97. Ζίριν ἴσασιν] Forſan ἔχοντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F.G.*

99. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γ̀ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τὺς ὀφθαλμὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *F.F.R.*

ὅτι τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μηδέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰσάγειν πρὸς τὰ ἀκροάσεις.

43. Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλου ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζόκης τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καταστραφέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παρεξύων, καὶ μετάγων, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσιν μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ὅτι τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκλεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῇ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτούς· δύο τάφους ἀναχώσαντες

illos quinque enumerare permittat, & injuratus si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inserens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum: εἰ σοὶ ἄλλους σοι δίκα δοίη τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ εἶδε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ἂν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις καταλαμφθέν. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

uno amicorum ; altero autem exadverſo leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo , Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli , cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa , quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani , tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam , magnam & pulchram virginem , amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat : jam reſponderat illi rex , jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque , qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent , reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus , & Adyrmachus Machlyinae princeps , & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque , cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe , coenare cum aliis, & quiete accumbere : finitis vero epulis poculum poſcere , libare in menſam , & procum ſe puellae profiteri ,

55 Τρίτῳ δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ὑπὸ ἀρᾴθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ 60 τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ Βοσποράνοι ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπῆμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γὰρ ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἤρα, καὶ ταραχῆς εἶχε. τὰ μὲν δὴ περὶ τὸν φόρον διεπέ- 65 πρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ὅτι τὴν 70 γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τὸν 75 μνηστῆρα ἕκαστον προσαγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἥκοι, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι καὶ τὴν τραπέζης, καὶ μνησθέντα

12. Ὑπερήμεροι] Ὑπερήμεροι, ἀντὶ πάσης ὑπερθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae jufſerit exiſtere. ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ πρόσχωῖ τῇ Λητοῖ τὴν ὠδῖνων ἐπιδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (ſic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος νῆσος eſt, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπώμοτος ita, Ἀπώμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ὑπὸ λέοντος] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἶτα βάδην] Veriſimilia haec non ſunt ; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐπιπέσοιτο] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιπέσοι maxime proprium eſſe arbitror , beneque habet , quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διαίρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασ. τῶν Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi ; ſed haec ſi ficta non ſint , alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem , quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur , *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat , jam *operam illi rex dederat*, ut Ικαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet , ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς ἰυχαῖς. *J. M. G.*

τ παῖδα, πολλὰ ἐπαινέτα ἑαυτὸν, [a] ὅς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν κατὰ τ νόμον σπευσάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τ φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τ θεόν.) φιὰν δὲ ἀμυδὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τ θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπιτηδειοτέραν τούτων ὅτι, ὁπόσα γε ὀπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τ Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τ πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐκ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὀπὶ τούτοις, καὶ παρόφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τ ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τ νύμφην [c] εἰς τ Μαιῶτιν, ὡς τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τ πλοῦτον, ὁπόσον ὀφί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τ εὔνοιαν τ ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

ὅς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν κατὰ τ νόμον σπευσάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τ φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τ θεόν.) φιὰν δὲ ἀμυδὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τ θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπιτηδειοτέραν τούτων ὅτι, ὁπόσα γε ὀπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τ Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τ πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐκ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὀπὶ τούτοις, καὶ παρόφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τ ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τ νύμφην [c] εἰς τ Μαιῶτιν, ὡς τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τ πλοῦτον, ὁπόσον ὀφί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τ εὔνοιαν τ ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

80omultum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus pocu-85lo petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausta uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo* 90*quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, 95*neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & con-*

tem-

a Ὅς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' οὐκ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. c Εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν εἰς P.

80. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὅς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possim interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δικαίως legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ὢν ὁ Κόμμοδος ὅτου εἶχε. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅτου, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχει ἡλικίας; cum τίς vero, ut τίς ἔχει, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μυρίους πλούτους ἔχων. *J.F.R.*

93. Καὶ

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazacam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquisque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καλεφρόνῃ, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραχλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. ὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα εὐεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀκῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις μετρίως μοι καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μέτρον ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῶν ἀτιμίας εἴγε ὕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνελήλυθαμεν, εἷς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἡμῶν ὅλον ὕβρισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὴ τοῦτο [g] δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ παρεμμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸν Βοσπόρον ὁ Λογχάτης.

[d] Γε] Τε *S.* & *H2.* [e] Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. [f] Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [g] Δεήσειν ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δεήσειν ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. du S.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ὁμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δεήσειν, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum ἀξιμένων conjungetur, quam cum δεήσειν. *M. du S.*

43. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. du S.*

της· ὁ Μαχέντης δὲ ἐπὶ τὸς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὅπλιζε δύναμιν ὡς ἐκ τῶν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὸ βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὴν βύρσαν ὅτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, καθεὶς ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω [b] ὠθεῖ ἀγαγὼν τῷ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτο ἔστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. ὠθισμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζούς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ὅτι ἡ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ὂν συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν δὴ Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo *occupatus* erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus.

49. Cum

a Τέλος] Τέλως male *J.* sola. *b* Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c. *c* Ἢ] Non aderat in Edd. Inseruit *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frusta multa dissecta & tosta, in extenso tergore considere, rejectis in terga manibus; appositarum vero carnium portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus impositio, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumptu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti sunt ὁπλῖται & πεζοὶ, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. ὁπλῖται nempe sunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὁπλῖται sunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὁπλῖται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic ὁπλῖται & πεζοί. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem jussus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me jusserunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὴν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τὴν ἀρχήν, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς καλατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὐ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὅπως τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπετάλκασιν.

50. *At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & indignatur me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι ἡ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνηγμένος στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, οὐκ ἤγνουν. Ἀλλ' ἐπὶ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ σοῦ γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ ψιλοὺς, ἐπίσους ἂν δύνηται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται, &c. διαμύριοι. Interpres Latinus vertit *ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia.* idque non hic modo, sed & in *Navigio* seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πάντα μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam terssissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateseat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, paginae seq. fine verba haec, ἱππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφαίνω, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam*; recte quidem, sed ita, ut pauciissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, Lector, & versionibus tuto crede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ ψιλοὺς] Cum ὁπλίτας & ψιλοὺς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. *M. du S.*

84. Τῷ τράχωνος] Id est asperam regionem, a τράχων est Τραχωνίτις, subintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. Is. 8. c. 30. unde discres, non esse nomen urbis, quod *Erasmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῷ Τράχωνος] Τῷ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. F. R.*

ναι· εἰ δέ μοι ὑποσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρχέτιν, ὅτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεύς, μάλα ἀσμένως γε· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τὴν Ἀρσακόμα, τῷ ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτηττεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καί τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκομοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τουτὶ εἰσελθόντες, ὀπίσω κλείσαντες τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη πεπεδεκλημένον. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεύς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὴν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει κατὰ τὸν μασχάλην· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μέλαξὺ διαλεγόμενος πρὸς αὐτῶν. καὶ διὰ ταχέων ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ὅτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον καλαλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὀπότε λὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσποριανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causſam iram Arſacomae, de nuptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *servaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum ista jam fierent, & ille extensa in caelum *manu* jam juraturus esset, *Ne hic*; inquit, *ne quis forte videntium suspicetur, qua de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi rescissent factiose de regno decertantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-

a Ὀμωμοτοῦμεν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & est in *J. P. H.* &c. b Καλαλελοίπει] Consentire *Fl.* notat idem.

14. Ἢ μὴν] Par. ἦ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἦμεν junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc esse differentiam? Et recte ἢ μὴν disjungi, & ὄντως significare, satis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσκολος ἐ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ἂν.] Erasm.

implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor: Et jam a Mastirae tibi fratribus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis, communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, consanguineus qui sis,*

ἐπόχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα δοὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγέλλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχὴν, τέλαρ αγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἑπέσθω, ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· πας' ἡμῖν γὰρ οὖσαν τὴν Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω παρὰ τὰς Μαστείρας ἀδελφῶν, τοὺς ἐν Ἀλανίᾳ, παραχελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν ἀεὶ φίλος ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθετο. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοιναὶ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἴχατο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τὴν κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίας

[c] Ἐς] Εἰ male *Fl.*

rasmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμηροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκεύη Graecis saepe sunt arma. *J.G.G.*

77. Ἀφ' αἵματος] Belgicismum similem cum hoc Graecismo comparat Frater cariss. *G.O. Reitz.* in Belg. Graecism. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Τούτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εἰς ἐμεῦ εἰσί. Item T. 105. — οἵθ' αἵματος εἰς ἐμεῦ εἰσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ [a] τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ δ ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἑτέραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι πρὸς τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποστραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύων μέλαξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τὴν δρόμου, μικρὸν ὕστερον ἀπεθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ἐπόχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ δεξιτερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset; ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridiculi nos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* b Ἑτιθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. c Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γόνος. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐτέλεσεν οὖν] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐθέως μετ'] Delendum videtur ἐ. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ὀλίγου legas, cum *Basil.* an ὀ μὴ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μὴ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. ὀ μετ' ὀ πολύ. nisi quod *B2.* μετ' ὀ πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessius illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἔπραξε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [d] οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ὁπλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυρομάτων, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, ἀφ' ὑψηλῶν ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] οὐ μὲν πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱππολοξόν. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτούς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, φθείροντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀιστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ φθι-

[d] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὐτοῦ *J. P.* [f] Οὐ μὲν πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' οὐ πολύ. In marg. *AIW.* adscriptum: superfluit οὐ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διῃρῆσθαι τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, σχίζειν εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πᾶς τὸ ἀνθρώπειον τοῦτο εἰς μέρη καταῤῥαγὲς ἰμάτιον φορᾷ; *J. F. R.*

48. Πι-

προεχημένοι, ἡ ἤδη προΐεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης ἡ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, πρόκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραλωθεὶς τὸ μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, ἡ κοντῷ εἰς τὸ ὦμον· ὅθεν αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, ἡ κατάξας τῇ κοπίδι [a] διὰ τοῦ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] ἡ μᾶλλον πολὺ, ἡ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, ἡ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσποριανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. b Οἱ μᾶλλον πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οἱ μᾶλλον ἢ πολὺ cett. & P. male.

48. Πυραλωθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραλ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan καὶ ἀτρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διηρμένος exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐσπείσθημεν] In omnibus antea legebatur ἐπείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐπείσθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καλαπίμπτει γράμματα, δι' ὧν ἐσπείσατο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive

pro

vero pro istâ invasione Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus, cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Lonchati, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac Ventus per quos jurasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita solutis usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es. TOX. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem objecta est e

ἀντὶ δὲ ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέσχοντο ἐκ πολλῶν διεξόδων. ἐπὶ τούτοις [c] ἐπειθόμεθα, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ καὶ Λογχάτῃ· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυλανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μοι ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἴεν, οὓς ὤμοσας, εἰ γῆν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡς πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ὕττως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαθέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μοι καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τὄνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἄμαστριν τὴν Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δὲ ὀξὺ τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

[c] Ἐπειθόμεθα] Constans lectio. Ἐσπειθόμεθα corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 112. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δὴ οἱ Μαντινῆς, καὶ οἷς ἐσπεισε, — ἐξελθόντες ἀπῆσαν. *Interea vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt*, alia res est. *J.F.R.*

80. Μύθοις ὅμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Historia Timurbeki*, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ἐμὲ μὲν δὴ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην — ὃν σὺ δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J.F.R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῆειν] Conf. supr. Σκοθ. c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J.F.R.*

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. *Hemsterh.* rursus in marg. monuit vidend. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. ὡς πόρρω δὴ μάλιστα ἐν προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipso *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, αὐτὴ τῆ προσορμισις ἐν παλαιστρᾳ. ἐκθεσις. *J.F.R.*

Σίας προσπλέουσιν ὁ πολὺ ὑ Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς οὖν ἦν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τῷ πλοίῳ ἐς αὐτὸν μεταστειλάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναπάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀφαρκέσαντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδάς τινας, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶμοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτῷ τῷδε βύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὴν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι καὶ ὑπερήνορα πεῖσαι, λιμῷ ἢ δίψει [d] πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τόττε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ὀψισιλιάμενος. ἕωθεν δὲ περιὼν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔοικε τοῖς μισθῷ ἀν-

Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficerer. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstuliisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλείθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖτρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πισθέντα] Πιεσθέντα *Fl.* male. Πισθέντα *Ha.* e Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς οὖν ἦν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τῷ πλοίῳ ἐς αὐτὸν μεταστειλάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, inque navi subduxissemus, emimus.* Immo καλαγωγὴ, κατάλυμα, παυδοκεῖον, οἴκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. *Aristophanes* Ανσιστράτῃ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄχλοις ἰξῆς Ἀριστογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καί μιν Βαρκαῖοί τε ἄνδρες καλαμαθόντες ἀγοράζοιεν, κτείνουσι. *Euterpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι & καπηλεύουσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καλαγωγὴν] *Sedem, diversoriolum.* *F. G.*

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

διολογηθέντες, ἐς τρίτιν ἡμέραν ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλον. ἐγὼ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτοῖς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτιν ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μέλαξυ ἀποζήσαντες, ἐντάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. παράδοξον γάρ με ὡς ὅτι τερπνόν τι καὶ πρόσφορον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καλακοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα προαγαγὼν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λήψόμενον μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίστα ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ χρήματα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με σὺ χώρᾳ ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὅπως τοῦτο ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκει αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναστάσιμος] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλιδῶν] Omnes Libri habebant hic κλεῖσον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. *M. du S.*

18. Προέξομεν] Pro προέξομεν, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Πομπήν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituroruin corpora mortis suae pompam duceient.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere, Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. R.*

43. Διδεμένους] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλιεῖ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὄν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύονα, aut τὸν ἰγνύν. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ· ἐγὼ δὲ προσελθόντι ἤδη τῷ δεῖ· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τρήσας τ' ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ δίπλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπλώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτῷ· ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματος, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικρῷ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέτρεψα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἐξάμενος αὐτὸν ἐκόμιζα εἰς τ' οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲ, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τ' ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [b] ἀπὸ τῷ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τ μάχης τῷ Σισίννυ.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε ὅτ' ὁ Ἀβαύχας εἰς τ' Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲ ἕτερον ἄῤῥεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτῷ Γυνδάνης, ὅτ' μὲ καὶ νοσῶν ὑπὸ τῷ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατ' τ' ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ὀπισθόντων σφίσι· συμμαχόμενος δ' πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus proflueret; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὺν *Graev.* b Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *A1.* Sed vulgata praeſtat. d Ἀβαύχα] Et ſic eſſe in *Fl.* monet *M. du S.* e Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. B2. S.* Ἑπτέτης male *J.* f Τῷ] Deeſt in *Fl.*

61. Ἰγνύην] Ἰγνύαν Noſter ſupra I. *Hiſt.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Clar. *Graev.* ἰγνύαν vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Aret.* qui ἰγνύην Ionice ajunt, & *Homer.* quoque ſic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὺν dediſſe Noſtrum verſimilius ſit. *J. F. B.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile ſit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἀλεξ. c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum πατρίσιν, pro πάρεισιν. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. *M. du S.*

99. Διαπεσόντας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐμπεσεῖν pro *ingredi*, *ſe intrudere*, *Ariſtoph.* Plut. 804. Εἰς τὸν οἶκον ἐμπεσόντα, quod *Scholiaſt.* exponit: εἰσπηδήσαντα, εἰσῆλθον. Eund. *Ariſtoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. *Sympoſ.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐμπεσόντων legendum, pro vulgato ἐμπεσόντων. Nam licet ἐκπίπτειν pro *fuga* cla-

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὰς, ἐλαύνε) εἰς τ̀ μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἑστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τ̀ ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλαικεῖντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστ), καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἀπαλλαχόθεν τ̀ οἰκίαν· ἔ ἐνταῦθα [h] δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ̀ γυναῖκα [i] ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν [k] αὐτὼ περιελευσάμενος, ἐξάμενος τ̀ ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη [l] διεκπαίσας, καθὸ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τ̃ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος ἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τ̀ κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ̀ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ̀ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, σμικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδή τις ὕστερον τ̀ Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τ̀ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲ, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, [m] οἷος Γυνδάνης ὅδε, πεῖραν μοι πολλὴν τ̀ εὐνοίας παρεχημένος.

Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κρίνειν, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ̀ γλῶτταν ἢ

g Ἐνταῦθα] Ἐνταῦτα male *F.* Recte *Fl.* &c. *h* Δὴ ἀνεγρόμενος] *Coll.* alii ἀνεγρόμ. Nihil mut. *Fl. F. P.* &c. *i* Ἐκκρεμαμένην] Ἐκπερισπωμένην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. *k* Αὐτὼ] Αὐτὸν P. sola. *l* Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπέσας *F. Fl.* An διεκπηδήσας *F. Pell.* Διεκπετάσας marg. *Ar.* cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. *m* Οἷος Γυνδ. *i. e. m. p. e. o. t.*] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *F.* neque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διεκπερόμενος] Ἀνὰ τ̀ διεκπερόμενος. G.

elabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Nostro potius est *extrudi, ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto, exsibilari, Nigr.* §. 9. *F. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τ̃ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καυθῆ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Aſt viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκαυτο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 805. *F. M. G.*

ἢ τ' δεξιὰν ἀποτέμνωμεν δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, ἐγὼ γὰρ ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τέλος ἐξεύκαμεν, αὖθις ἑλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεῖνο [b] εἴπωμεν φίλους, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτέμνεσθαι τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ πρόσωπόν γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστί; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, οἷοιόν τ' Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὅσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. TOX.

a Οὐδὲ εἷς ἐγὼ ἰταλ.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. du S.* b Εἴπωμεν] Εἴποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἰρήνας, καὶ δικαίας βουλήσεως. *J. F. R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Consenti simus. F. G.* Hoc addidisse videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Erasmus vero plane omisit. Recte autem *Guietum* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ ἀλλοφύλου (διαφυλάξου) vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἀμειψώμεθα viciissim interpretabatur ἀγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἀγαπῶμεν ibi legendum. *J. F. R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αἱ τῶν χειρῶν ἐπίκουροι ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προσῳδοῦσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύουσι, τούτων φίλον οὐμργιτῶν ὑδονὰς λείπει). *J. M. G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erythea Insulae in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. *G. C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεθόδου μορφώσεως λόγοι διάφοροι. Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνου &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . εἰς τοὺς φανεροὺς σπουδαῖος. Μυσιήτῃ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας . . . ἐπιτηδεύσατο τοῦ Ἡρώδου. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familia-

63. ΤΟΞ. Bene ſane dicis: & ſic agamus. ΜΝΕS. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam *& ſanctitate*, ſed propoſito indigere mihi videntur. ΤΟΞ. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. ΜΝΕS. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος· ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὅτι δ' Ἕλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

1 Ἀπιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

c Δεώμεθα] Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan δεήσεσθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. *V.*

liaris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* bis vocatur hic libellus Λευκὸς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπιέναι —— συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime Interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. *J. J.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſaeus dictus. *G. C.*

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plaut.* Ed. Baſ. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius.* Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τὴν συμβολαίου notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon χρεῶν, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati fiunt contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον ὀπιχώριον. Ἵππῳ δέ με κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς. ἐπορευόμην ἐν τῇ προκειμένῃ ὁδῷ· καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπαλα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ ὅπως ἐκείνην τὴν δεργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καὶ ἐγὼ ἠρόμην τοὺς Θετταλούς, εἴ τις ὀπίσσανται ἄνδρα οἰκοῦντα [b] ἐς τὰ Ὑπαλα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι δεγύριον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *A1W.* L. P. *J.* Γράμμια *Fl. H. P. B2. Fr. Ald. S.* e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφοι habeant. f Τρέφοι] Sic L. Τρέφοις Edd. priores.

λαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμια se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖων in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' ἔδει φίλῳ ἰέναι ἔτῳ τῷ παιδί· μιμνήσκει δὲ ὡς πρώην ἰδιώτευε παρὰ συμβολαίῳ ναυλικῷ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lips.* Τὰ μὲν δὴ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνδρα μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. τὸν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ἐν οἷς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώται ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὸν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὁρᾶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αὐτοῖς φυλάττει, — τὰ δὲ ἁμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπαλα] Siccine solent Graeci? *M. du S.*

Ἐς τὰ Ὑπαλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus caussam tamen invenire non possum. Quumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii. Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὲν χιῶ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλεωδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χαμαιδζειν ἐν ταύτῃ, θηρίζων δὴ — εἰς τὸ προάλκιον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυσάμενος εἰς τὸ βαλανεῖον. *Long. Past.* III. p. 103. ἃς ἄμοσά ποθι εἰς ἰκαῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. ἐς δύσκολα κρύπτ], ἐς ἁλῶ ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καταλύομεν εἰς τινα ἴταυλιν. *Evang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi sit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέβαινε. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Ael.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam acceſſit. Rogo intusne eſſet Hipparchus? illa ait, eſſe; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de cauſſa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrenſi Sophiſta. Expecta*, inquit, *me hic*, clauſaque janua intro rurſus abit. Et tandem reverſa introire me jubet. Ingreſſus ego ſaluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in anguſto accumbens lectulo: mulier prope ibidem aſſidebat, appoſita erat menſa vacua. Ipſe in-

ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲ καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲ ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παὶ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ, Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἴσω πάλιν· καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δείπνῳ ὢν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου ἑνός, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. h Πατρέως] Sic *Fl.* Πατραέως cett. male. i Εἴσω] Ἔσω *Fl.* k Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* l Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδίδωκα marg. *A*1.

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & εἰ τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita εἰ viciſſim pro εἰς permultis demonſtrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rurſum habet, in quibus εἰς pro εἰ poſitum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri*. *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. ſic dedi, ſed quia paullo poſt bis terve ſic legas ſine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc ſupra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *noſſe aliquem*. Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχοι] Cur ἔχοι, & non ἔχει, ut τρίφει, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editiones, etiam Florentinam conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemiſſo ἔχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque ſibi ſimile eſſet curavi; nam ὅτι ἔχοι ἐν τρίφοι quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet ſuffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἔχει ἐν τρίφοι, quia & οἰκεῖ praecedit, etſi conjunctio non ſemper ſimiles modos habeat, ubi aliorſum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum ſuo ἔχοι, ſequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam ſi eodem ſpiritu ὅτι ἔχοι ἐν τρίφοι enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri poſſit. *F G.*

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνῃ, ſed πυθανομένῃ, quod forte per compendium ſcriptum a Librariis mutatum in πυνθάνῃ. Latine ſic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνῃ ſibi non reſpondeant, nam pertinent ad diverſas perſonas, ut ex verſione jam patet clariſſime. Immo in interrogatiunculis iſtiusmodi, ne ſemper quidem in eadem perſona verba collocari opus eſt; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρωτᾷ με, ἢ πόθεν κατέαγε τὸ κρανίον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἰμάτιον φορῶ; nam etſi κατέαγε in uno Cod. legatur, ſequens tamen φορῶ ſatis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia eſt ratio. *J. F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum cenſerem nomen eſſe patris. Muto nunc ſententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατρέως] Nihil dubito quin Πατρέως legendum ſit, id eſt Patrenſis. Mentio fit Δεκαρχίας Πατρέως apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et ſic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπέδωκα] Male in omnibus legitur ἐπίδωκα. Sed ſaepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἐπέδωκα legendum eſſe nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν φίλτατος ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαῤῥῶν ἐπέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ. τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λούκιε, ὡς ἐστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὔγνωμον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπούσης ἡμεῖς ἀπῄειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνου ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἑσπέραν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἵππαρχος ἠρετό με, τίς μὲν ἔσται νῦν μοι ὁδὸς, καὶ * εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diversorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverseris.* Et vocata ancilla, *Palaestra*, inquit, *ostende meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, imposito etiam cervicali.* Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum. Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quorsum porro irem, &, an toto

a Ποτὸς] Πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. *b* Ποτῷ] Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. est in P. * Εἰ πάσαις] Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *J.F.R.*

61. Λιτὸν] * Εὐτελής. *V.*

* Εὐτελής] Ἀτιλὴς editum ante. Emendavit *M. du S.*

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῶν Λυκίων. *M.V. la Croze.*

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσι μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *ostensaque domo pulcherrima.* Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Casaubonum* ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. οἱ μὲν θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo vestibulo.* *J.G.*

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. *M. du S.*

69. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν] Intellige διά. *F.G.*

77. Κᾂν τούτῳ] In *Junt.* κὰν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. Edd. saepe omisere. Sed cum *Paris.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distingui-

to tempore ibi manſurus eſſem? *Abeo*, inquam, *Lariſſam; puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῦ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι θαυμάσιον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιιέναι τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τῦτο γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορυμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ [c] ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς φίλην ἀκήκοεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλεῖν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; [d] ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει [e] πορρωτέρω, καὶ λέγει πρὸς

c Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H.* d Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. e Πορρωτέρω] Al. ἀπωτέρω *Coll.* Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἀπωτέρω] Γρ. πορρωτέρω. *G.*

guitur a κἂν *etſi*. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tua matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tua amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poeta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἓν προκατακεχθήσομαι. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πᾶσαν μηχανῇ, μάγος γὰρ ὀξὺ δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς δέεσθαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δὲ πόλε ἀφείθην, ἀπήειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τὴν θαυμαστὴν θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἢ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ὅπως τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν

manu me prehenſum ſeducens; *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

a Ὑπακούσει] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. ὦ τούτων (τρυθίων) λαχὼν μοι τὰς πίονας & ἀσάρκους ἀπίσαλλα πέντε εἴκοσιν. *Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Æthiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. τοῦ μάχλου γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπισάλλει τὸ ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπίσαλλον ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner.* ad Euang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσει] Quod *Solan.* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἴσεται, ἄλλο μὲ ἴσως λαλείσῃ habemus, quod alii fruſtra in λαλείσῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim ulitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin.* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύς] Ab athletis metaphora. *F. G.* Satis patet ex ſequente καὶ γυμνάζομαι. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἴονται πρὸς τὸ πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύσεσθαι. Idem 2. 30. f. καὶ ἀποδύσασθαι ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad hunc auxiliandum Herpyllis ſe accinget.* *J. F. R.*

18 Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hoſpitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile diſcere te poſſe. Servi enim dominorum & honeſta ſciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaeſtra autem circa focum verſabatur, parars nobis coenam.

ἥδη ἀποδύου· ἡ γὰρ γυναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἵστασο· καὶπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δῆλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ὄψα καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσήειν οἴκαδε. ἡ μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ ἡ ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego ſtatim inde initium ſermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaeſtra, cum ollula iſta nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Καὶγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφύς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ὀπτικνεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

[b] Ἀρξάμενος] Ἔλεων marg. *Al.* & Ex. *El.* Vulgatam ſervat P. [c] Ἡμῖν] Σὺ μὲ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. *Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὁμὸν, ὡς τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστιν ἁμαρτεῖν. τοιοῦτον γὰρ ὁ ἀναιδής. *V.*

*Ἰταμὸν] Ita adſpirate ſcriptum erat, forſan ſtudio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noſter haec deſcripſit: Ἰταμὸς. ἀναιδὴς. σκληρὸς. ἀμὲτ. παρὰ τὸ ἴσθαι ὅ ἐστιν ἁμαρτεῖν. τοιοῦτον γὰρ οἱ ἀναιδῆ. *J. F. R.*

† Ὁμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inſerui, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδῆ pro καὶ ἀν— legi poſſet. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocoſe inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Ciſtell. cuidam Gymnaſium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικνεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur . . . . Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adoleſcens.* At non poteſt ab Luciano veniſſe hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos ſe invicem ſequentes inchoet, ea notatione, ut ſignificet perſonam loquentis. Et quae iſta ſui laudatio eſt? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Grœcis. Praeclare has turbas ſanavit ac reſtituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὺ μὲ ὑγρῶς ἐπικνεῖται. μακάριος &c. ut ſint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum ſequentia mire adminiſtrantur illa, καὶ τὸ λεπτὸ τῆς διαπτύσεως ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi *Baſileenſes* vertunt, *cujus curam haud facile ſuſtinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile ſuſtinebis*, quae nihil faciunt ad ſcopum & plenam captato luſu Palaeſtrae enormitatem. Pater adſcripſit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipſa curationis voluptate irrigatus ſemper ſuſtinebis.* Niſi plane oxymori ſpeciem in vulgata lectione agnoſcere velimus, & ab ipſo curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miſer ſit, ſemper tamen adhuc velit: quod judico veriſſimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικνεῖται] Interpres vertens, *Quam venuſte*, inquam, *o pulchra Palaeſtra, nates una cum olla circumferς, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam ſi voculae ἡ δὲ notent reſpondentis Παλαίστρας perſonam; quum plane ſit ipſius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὁμῶν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. J.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forſan ἦ μὴν, i.e. ὄντως, vid. *Heſych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἰρὶς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδὲς. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴστε. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμηρὸς ὃ δὲ αὐτῶν χαρὰν τὸ πραγμάτων ὡς Ἀριστοφάνει σὺ νεφέλαις. Et quomodo durum, aſperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adſpectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philoſopho Cynico dicit: Ὄμμα λάσιον ἐπαίειν ὃ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος σὺν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex eo-

γάσιον, [a] Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ καπνοῦ μεστά. ἢν γοῦν αὐτοῦ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλλικαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μοῦ σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ ἐπὶ τῇ θεραπείας [d] ὀδύνῃ χαίροντα ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῶς βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλλικεύζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καλλικόπτειν, ἥδιστα δὲ τὰ σπλάγχνων αὐτῷ καὶ τὰ καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οἶδα καλλικαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐμοῦ, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjecisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φώγοις male *Fl.* b Τὸ] Abest artic. a *Fl.* c Πονεῖν] Ποθεῖν *Pell.* d Ὀδύνῃ] Nihil mut. Edd. Ἡδονῇ *Gron.* e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ—— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλλικεύζω marg. *Ai.* f Καλλικεύζω] Σκεύζω *Fl.* g Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. h Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐπέτρη— vel ἐπέπλ— vel potius, ἀπεθράκισκας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ σὸν Κυρηναϊκοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μισὲ] Ταυτὶ post τὸ μισὲ desiderari videtur ἀφικλικῶς. *F. G.*

34. Πυρίκαυστον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύεις] An παρεδρεύσεις; *F. G.*

Παρεδρεύεις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent Θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τὸ —— ὀδύνης] Και — ταῖς ἡδοναῖς. *F. G.*

39. Ἀρδόμενον] Infra Διψ. c. 4. f. προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς —— ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειτα αἰδεῖται μηδὲ αἴγας φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρεῖττον εἴη σοι τυχεῖν ἐρασθῆναι, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi οὐδ' ὣς legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* I. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. σὺν ἴλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. σὺν ἐτ' οὐδὲ σῦλαι τὴν ὁδὸν δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαι τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν. vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* Il. E. 816. —— ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπιεύσω. *dicam verbum, nec celabo.* Z. 180. —— ἦν θεὸν γόος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς δεσπότας] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ὑπὸ] Ὑπὸν legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

ἢ ταῦτα, εἰδὲν ἀδικῆντα. ὅστε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς ἢ ἡδείαις θεραπείαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα ἢ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναχαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, ἢ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλακοιμήσῃ τὸς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω παρ' ἐμὲ, ἢ καθευδήσῃ.

Καὶ πειδὴ ἀφίκετο πόλε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, ἢ ποτὸς ἦν [k] συχνὸς ἡμῖν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνε καλαψευσάμενος ἀνίσαμαι, ἢ ἔργῳ ἀπήειν ἔνθα ἦκεν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύασο. τῷ μὲ παιδὶ ἔξω ὑπέστρωλο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα καὶ οἶνον αὐτοῦ παρέκειλο, ἢ ὕδωρ ἕτοιμον, ἢ ψυχρὸν, ἢ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη ἡ Παλαίστρας παρασκευή. τὰ δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ καλεπέπαστο, τὰ μὲ ὕπω γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον [m] τὸ συμπότλω.

Ἡ

[i] Καθευδήσῃ] Καθευδήσει *Fl.* [k] Συχνὸς] Συχνῶς marg. *Ai.* [l] Ὕπνε] Ὕπνου *Pell.* [m] Τὸν συμπότλω] Sic *J. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.*

Quia Edd. vett. & Codd. *ου* ſcribunt pro *υ*, facillime accidere potuit ut *υ* eum *ν* permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καλαψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τῶ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *J.F.R.*

66. Ὑπέστρωτο] Impersonaliter pro πλίνη ὑπέστρωτο. *F.G.*

71. Τὰ μὲ ὕπω γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculis exuta*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμάλας dici τὰ διάγμαλα τῶ κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ) *alia ſoluta* foliis non amplius cohærentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa*. Sic certe procedunt Græca. Paulo poſt pro ἕμενον τὸ συμπότλω pater annotavit τὴν συμπότιν; & ſane ſic jam habent interpretes. *J.G.*

72. Λελυμένα] Roſæ ſolutæ, roſæ ſertæ Apulejo. *F.G.*

74. Τὸν συμπότλω] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότιν. videturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸ συμπότλω dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μειράκιον, ἐκδυσαι. καὶ ἀλειψάμενον ἔνδον σὺ τῇ μήτρι, συμπλίκιε τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii* ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *J.F.*

Τὸν συμπότλω] Nihil inuto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γενοῖτο μὲ τ'

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ πας' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῖν τε οἴνου καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εἰς τὰ νύκλα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπλωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξασθαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες πόλε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, πρόσχες μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ πᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψαμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi jam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praesidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare hinc incepit, *Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complectere. Femur stringens*

a Ἔφλω] Aderat in P. Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίνου marg. *AiW.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν, θεοῦ τιχωμένου. ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce *Asinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Jensio* scripsit. „Συμπόλου & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra „ Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „ *muliebrium religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vs. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Hesych. Γοργὸς, ὠκύπτερος, ταχὺς, σκληρὸς, λεπτὸς, ὑστραφής. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφλω hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noster; quare Edd. in variantt. notatas consului, cognovique solam ex iis *Parisinam* habere illud ἔφλω; quod igitur servavi, etsi forsan ex conjectura insertum est. *J.F.R.*

99. Ὑπτίαν] Ὕπτιον forsan, ut infra κολλᾷ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποβάλλων] Forsan ὑπόβαλλε. Sed δὲ μηρῶν glossema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ σήσας] Τὰ σκέλη scil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλῶ] (ἴσως, κόλλα i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὸν, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri) *Longol.* Cui notae inserta erant etiam haec verba: κἀλὰς sumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapis. *M. du S.*

6. Ἰχνέυω] Forsan ἰχνῶ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτυς] Lege κατὰ βάθυς. *F.G.*

7. Δῶ-

gens utrumque supinam reclina: tum superior ipse subjiciens te inter femora, eaque distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque insistens, illi inhaere; ac subiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam insecundens, & circa lumbos constringens, contine, & tenta non festinare; sed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimissus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, & denique finiti nobis essent numeri: ipse quoque ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subjicias: alia enim post alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων ἀφ' μηρῶν, ὑ ἀφτείλας, [c] αἰώρει, ὑ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, ὑ χαλάσας, ὑ ἧσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, ὑ παρεισελθὼν βάλε, ὑ τρώσας νύστε ἤδη παλαχῇ, ἕως [e] πονέσῃ, ὑ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας κτ' [f] πλάτυς ἀφ' βυβῶνος, [g] δῆξον, ὑ πάλιν συνάθρει εἰς τ' τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβάς, [h] ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε, ὑ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, ὑ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, ὑ λέγω πρὸς τ' Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς ὑ εὐηκόως πεπάλαιταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑποβάλλῃς, ἄλλα γ' ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ὀπὶ κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρελαβον τ' μαθητήν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα ὑ ὑ τὰ

c Αἰώρει] Ἐάρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. d Κολλῶ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* e Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam scripturam habet. f Πλάτυς] Κράτος L. g Δῆξον] Δεῖξον marg. *A*1. & *F*. An πλῆξον *Pell.* Νῦξον *Gujet.* h Ἅμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἄμμα Edd. priores. i Ὑποβάλλῃς] Ὑποβάλλεις marg. *A*1*W*. k Ἄλλα ὑ ὑ] Sic *Pell.* Κἄν P. & marg. *A*1. Ἄλλως L. Ἀλλὰ ὑ ὑ P. Ἀλλὰ καίτι Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρειάς. *V.*

* Παρειάς] Παρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἅμμα] In κλινοπάλῃ nihili est τὸ ἅμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβάς, ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mf. ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *J.G.G.*

22. Πλείω] Lege πλείης. F.G.

Πλείω] Non credo *Gujeto*; nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγινομένων δικαίως πλείω τ' τετταράκοντα. Ubi Cl. *Wesseling.* No. 48. „ Rarior aliis hic usus vocis „ πλείω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii po„ testate instruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & κρείττω, supra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἄλλα ὑ ὑ] An ἀλλ' ἄκυρ; Placet. F.G.

Ἀλλὰ καίτι] Κίτ, mendose, P. In L. ἄκυρ. *M. du S.*

Ἄλλα ὑ ὑ τὰ ἑπτ.] Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens eruatur. Hic necessarium fuisse apparet, quum interpretes vel omiserint verba ἀλλὰ καίτι, vel reddiderint *sed urere.* *J.M.G.*

Ἄλλα ὑ ὑ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & versione Cl. *Gesneri*, nec abit ab Edd. nisi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel sine Cod. licuisset. *J.F.R.*

τὰ ἐπιταττόμενα παλαίσειν. ἢ ταῦτ' εἰπῶσα, ἐπανίστα), ἢ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴ σε νέον εἶ, ἢ εὖτον παλαιστὴς, καὶ εἰ ὀπίσασαι παλαίειν, ἢ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίδων. καὶ ποσῶσα ὅπι τῶ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ὑπίπρασσον, ἢ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾶς αὐτῶ ποδικείμενον, τοῦτω χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἄμμα σφίγξε, εἶτα ἀναχλάσας ἔμβαλλε, ἢ σύνεχε, καὶ μὴ δίδυ διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾶ), θᾶσσον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ χρύσας χρυφον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀναστάσης θᾶσσον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, ἢ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, ἢ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπαυκε γὰρ, ἢ λέλυ), ἢ ὕδωρ ὅλον ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, ἢ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἄττα ὑπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, ἢ [b] κάθησον, εἶτα δῦσα κατὰ χειρὸς, [c] παράψαι τὸ λοιπὸν, ἢ καλαμάτιν, καὶ με, πρὸς τῦ Ἡρακλέους, ἀπειλαβῦσα ἤδη κοίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς ἢ παιδιαῖς παλαι-

numeros luctaris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere*: atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & assside, deinde manu praebens, tracta caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἄμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. b Κάθησον] Κάθησο *Pell.* c Πάραψαι] Sic Edd. complures cum *Coll.* Παρώγραψαι *J. V2.* & P. Al. ποδικύψαι.

32. Ἄμμα] Δύσμα. *V.*

46. Παράψαι] Γρ. ποδικύψαι. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & absterso. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν κυνὴν fortassis. *F.G.*

30. Ἐπίπρασσον] Lege ἐπιπρόσσον. *F.G.* Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Ψιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγξε] Quum in Basilicensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγξιν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλαχημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τῦ λόγυ. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τὸν δ' ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲ αὐτῶν πλεκόμενοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. *J.G.*

32. Ὡς ἄμμα σφίγξι] *Scaliger* ad *Euseb.* Incertus In-

collusationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino obliviſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *Oſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius domi-num? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

ὀσμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μοι ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε καὶ εἰς τὴν Λάρισαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπελελήσμην. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτήν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσασαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ τῆς σῆς ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ κἀγὼ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθών, ἀλλὰ παρ' ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβών, οἶδα. ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πώποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παύσαι, φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ ὠδὴ δύναται μαγεῦσαι τὰ ἐρῶντα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δέ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλήν σου, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν εὐνήν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὴν [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι χρόνος ἐπιλείψει, πειράσομαι παραχεῖν

[d] Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. A1. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Mileſias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα σφίγγει] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſet ὄμμαλα. *J.M.G.*

36. Κρόψον] Forſan κόψον. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀναστράσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὑφαλὲ] Τὸ πέος forſan. *F.G.*

39. Παριμβολὸν] *Le croq en jambe*, hic vitile membrum. *F.G.*

45. Κάθησον] Lege κάθισον. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan κὴ τὸ χειρός. *F.G.*

46. Πάρασψαι] Lege παράψω. *F.G.*

Πάρασψαι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παρασκάψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν εἰς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθε τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

χεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφωμένην τ̀ κεκλημένην, ϗ τότε μ̀ ὅπ̀ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τ̀ ἐράμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ χρηστὸς, ὦ Παλαίστρα, τ̀ εἰς ἐμὲ χαριτῶ, [d] ἣ νῦν ἔχεις τ̀ σαυτῆς ἱκέτιν παῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, κάπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τ̀ θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· ϗ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τ̀ θύρας λεπτῇ, ϗ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τ̀ μ̀ γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, ϗ κόνδρους δύο λαβοῦσα, τ̀ μ̀ λιβανωτὸν τοῦ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, ϗ πᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται ϗ [e] προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μ̀ οὐκ οἶδα, τ̀ δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπ̀ τ̀ ὀνύχων ἀρξαμένη τ̀ κάτω, ϗ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, ϗ ἡ ῥὶν κερατίνη ϗ γρυπὴ ἐγένετο, ϗ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quae nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

[a] Εἰδῶ] Et hoc ita legitur in *J. Fl. P.* &c. [b] Μίλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μίλλει *J.* [c] Πέτεσθαι] Πέτεσθ̀ *Fl.* [d] Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* [e] Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἀδρὸν] Πολὺ, ῥόγα, δαψιλὲς, πλούσιον. *V.*

* Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatius scribitur, sed ἀθρόον lacvigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρὸς & ἀθρὸς, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἅπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. Εἰδῶ] Sic omnes. Ego mallem ἰδῶ. *M. du S.* Ibid. Τὴν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένον *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὴν κεκλημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις δρᾶν. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῶ *posthaec* tamen firmatur ab *Kustero*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δράσειτον; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἰπόμην δὲ Λαιτός τις ὁ Ἐκλεκτὸς· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆ-

9 ⊙

neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam se videret, terribile quiddam crocitans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναπτᾶσα ᾤχετο φερομένη ἔξω διὰ τῆς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτοῦ βλέφαρα ἁπτόμην, οὐ πιστεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, εἴθ' ὅτι βλέπουσιν, εἴθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαί με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲ οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὑρὰ ὄπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ᾤχοντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέτταρας εἶχον, καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλάς, καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἐξ ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου εἰς τὸ μέμψασθαι

f Ἐκεῖνο] Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* g Ἑαυτὸν] Expressi lection. *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

θῶ τῆ συγκλήτῳ πρωτιούσῃ. *J.F.R.*

80. Πέτεσθαι πρὸς τὸ ἐρώμενον] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad suum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐραστὴν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amasium*. Est enim in Græcis differentia. *J.G.*

83. Ἦ νῦν ἴσχεις] *Potes.* *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forsan ἐκεῖνον quaesivit *Solan.* Nec respuerem, si invenirem; facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. κρώξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex *Aristot.* Hist. Anim. VIII. c. 3. notum est. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἐμὲν ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obscoeni in porcos, asinos, sive jumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. *August.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & seq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quanquam non desunt ejusmodi exempla. *M.du S.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente *Solano*, non necesse erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Codicis L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνεστήσαμι τῇ ἰσίῃ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde I. *Ver. Hist.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. vers. 12. ubi *Solanus* id quoque frustra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p.

τ Παλαίστραν, ἐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, ᾗ αὐτῷ δὴ τῷ ἁψιμαλῆ ὡς ὄνος ἐπροβλέπων, ἠτιώμην αὐτὴν, ὅσῃ δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῆ τυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ αὐτίκα τὸ κτῆνος, τὴν δὲ ἐραστήν μοι τὴν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκτα ταύτην ἐπόμενον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἰποῦσα καταψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τὴν νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ δὴ κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῄειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἐστῶτα τὴν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καλαχλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniſſem, demissis auribus

pa-

a Ῥάων] Sic P. L. *H. P. B1.* & 2. *Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥάσῃ Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καλαψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριόντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχομαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. du S.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γρ. καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Perizon.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsan & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥάσῃ] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾴων, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶον. *M. du S.*

Ῥάων] *Solan.* jam correxerat ῥάσῃ. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾴων. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis apparet. *J. F. R.*

51. Ἀλη-

parati erant pedibus venerem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intrarét aut alia be-ſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

55 τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, πορρωτέρω που τῆς φάτνης [f] ὑποχωρήσας, ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτόν, ὦ τῆς 58 ἀκαίρου ταύτης [g] περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσαι μοι μηδὲν κακὸν ποιήσαντι, [h] ἀπολωλέναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψόφει μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἵππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς [i] ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ ἑτέρου ἄλλου [k] καλλείποντο, λαβόντες [l] με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ὑπεστόρεσαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

[f] Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* [g] Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *AIW.* [h] Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [i] Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [k] Καταλείποιτο] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Καταλείπετο *J.* & *V2.* [l] Με] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ῥόδα ἀληθινὰ &c. *J.F.R.*

52. Διὰ ταῦτα μὴ τῆ χόρτῳ] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & æmulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐπισπάσομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες καὶ] Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Mſ.] In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες καὶ] Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

82. Ἀλλ-

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, τετραις ὀξείαις ὑπεβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὁπισθε κατὰ μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, ὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀγχώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ω μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν κἀγὼ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν δὲ ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προιέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόμαλα δὲ ἡμῖν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum *O* quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχεν] Ἔπαχεν marg. *A1.* b Ω] Male abest a *Fl.* c Ἐπηκολούθει] Ἐπικολούθει *S.* sola cum assecla *A.* d Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* e Ἔστην] Ἔδην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδετος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπισ. c. 19. & Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ι servarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per ι scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἰρεῖς ἐν τῷ η, τὸ δὲ ἐν τῷ ι, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδίσασθαι. At Cl. P. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magistr.* pariter τὸ ι damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπολόμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπόλλυσθαι τὸ ἄγραν ait quidem supra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ αὖθις ἄλλος] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπικολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήμασιν ἐστόμιζοντο ἐς καλαλύσιν ἐκέλευον, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. J.*

93. Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μᾶλλον. *Th. M.*

Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pellei* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

ἐστιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλαλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· κἀγὼ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπὸ πόπλε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ φάγομι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὡμῶν λαχάνων ἐμπλησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸ φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

f Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. *g* Ἐν] Sic dedi ex L. & marg. *A*1. Ἐπὶ Edd. priores. *h* Αὐτὴν] Αὐτὰν L.

6. * Ἔπαυλιν σωιήθων † ἐκείνοις ἀνθρώποις ὅσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὴν αὔλιν ποιοῦσι· αὔλις δὲ ἡ κοίτη. *V.*

* Ἔπαυλιν] Ἐπαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.*

† Ἐκείνοις] Ἐκείνων vulgatum ſi erat, mutavit, & poſt ὧν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J. F. R.*

99. Ὥσε ἱσῆν] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥσε ἱσῆν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥσε ἴσθην τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J. G. G.*

2. Καλαλύομεν εἰς] Alias amat καλαλύειν εἰς. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ὑπαλα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J. F. R.*

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. *F. G.*

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro εἰς. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J. F. R.*

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰν legitur. *M. du S.*

Δάφνῃ αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. ſ. 33. deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Jumentis, caprisque, & ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum roſas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J. M. G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμην, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ὀπὶ τὰ λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας [a] ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ ἁρπασόμενοί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω [c] οὖν ἀπῆειν, καὶ εἴσειμι αὖθις εἰς τὸν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲ κύνας δρόμῳ ὀπιφερόμενοι ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ἔσω τὸ ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec ſentiens olitor, arreptoque fuſti hortum ingreſſus, vidensque hoſtem & perniciem olerum, non aliter quam ſeverus aliquis dynaſta captum furem, fuſte concidit, neque coſtis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis ſupinum proſterno in olera, atque verſus montem aufugio. Ille cum videret me curſu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum urſis pugnare idonei. Video igitur illos me ſi capiant, diſcerpturos eſſe, paullum itaque circumiens decrevi quod eſt in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, ſtabulum iterum ingredior. Illi canibus qui curſu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulſare prius non deſierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum eſſet, graviſſimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi impoſuere. Cum vero jam deſpondiſſem animum pulſatus & gravatus onere, detritis inſuper a via unguibus, procumbere ibi decreveram, nec unquam, ſi vel interficerent me plagis, ſurgere;

a Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. b Ἄρκτους] Ἄρκοις Ex. *Fl.* & *Ald.* Sed ἄρκτοις collatio in marg. ejusd. Et ſic quoque L. rectè cum cett. Edd. c Οὖν] Deeſt in *Fl.*

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem *Eraſmus* exponit Tit. *Satius*. Latine quoque uſitatus verſiculus: *Satius eſt regredi, quam male coepta ſequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus uſitatum! *J.F.R.*

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄιον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ ſcribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. *F.G.*

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen ſupra paſſim *aſinum* dixit. *M. du S.*

67. Οὐδὲν ὑπήκουε] Sic Belgae, adſcript. in *B1.*

79. Ὁ δὲ ἀπῄει κάτω τὸν θάναλον ὀρχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baſileenſes *mors illi attulit laborum finem*, lævisſime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo ſubſultans*, quod ſane contingit pluribus morientibus, etſi non cadant praecipites. Verte ſimpliciter *ille deorſum abibat mortem ſaltans.* *J.G.*

82. Ἔγνων φύσιν εὐγενῆς τὰ οὐ ποσὶ] Ad verbum εὐγενῆς *Solan.* adſcripſerat, & ſic eſſe in *Fl.* An ſperavit er-

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſuπληγαῖς, ἀναϛῆναί πoῖε, τῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελ◎ ἔσεαδ ἐκ τῦ βελεύματ◎· φήθην γ̀ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διανεμῆσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτῦ ἐάσυσι κεῖσδ τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκαν◎, συνεὶς τ̀ ἐμ̀ βελευμάτων, ἐς [f] τἀναντίον πεδήνεγκεν. ὁ γ̀ ἕτερ◎ ὄν◎ ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μ̀ πρῶτα ξύλῳ παίοντες ἀναϛῆναι τ̀ ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ ὐδὲν ὑπήκυε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μ̀ τ̀ ὦτων, οἱ δὲ τ̀ ὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' ὐδὲν ἤνυον, ἔκειτο δὲ ὥσπ◎ λίθ◎ ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονῦσι, καὶ τ̀ χρόνον τ̀ φυγῆς ἀναλίσκυσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μ̀ σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖν◎, διανέμυσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τ̀ δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τ̀ αἰχμαλωσίας καὶ τ̀ ἀχθαφορίας, λαβόντες, τῷ [g] ξίφ̀ ἐκατέμνυσιν ἐκ τ̀ σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθῦσιν εἰς τ̀ χρημνόν. ὁ δὲ ἀπὴ κάτω, τ̀ θάνατον ὁρμήσ◎.

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τ̀ ἐμ̀ βελευμάτων τὸ τέλ◎, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν παροῦσι, καὶ προθύμως πείσεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσδ εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τύτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσδ· καὶ τ̀ λῃστῶν δὲ ἤκυον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τἀναντίον πεδήν.] Τὰν. μὲν περ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ξιφεῖ *f.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὴν ψυχήν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσασδ πάντας ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλῶ, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνους, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ γ̀ κακῶς γνωσθέντα — καλορθωθέν. *Multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *J.F.B.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθησεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J.F.B.*

ἔτι πολὺ τ' ὁδῦ, ἢ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμψύσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, ἢ πρὸ τ' ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, ἢ πὺξ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τ' γραῦν εἰ τί ἔτω καθέζη, ἢ ὁ πλουσκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄριστοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, ἢ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ' γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, ἢ λέβητ[ι] ἔνδον ὕδατος θερμοῦ [a] ἔχοντ[ι], ἀπουσάμενοι ἔνθεν, ἢ καλαχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ, ἢ ἱμάτια, ἢ κόσμον γυναικεῖον ἢ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ ἅπτοι ἀλλήλοις· ἢ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο ἢ [c] ἅπτοι. λοιπὸν μὴ τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλὲς, καὶ λόγ[ι] πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τ' ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ ἢ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖν[ος] μὲ σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἶα εἰκὸς, ἐμὲ τ' συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τ' γραῦν ἐξιοῦσαν, τ' ἔνδον ἄρτων ἤθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τ' pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum pervenimus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντ[ι]] Ἔχοντ[ες] male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πέλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκευάσασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζεις ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. κρύπτουσιν ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαφῆς ἔχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἴφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἐκὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτον] Lege ἄρτων. *F.G.* Recte corrigit *Gujet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτον miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἤθιον ἄρτον (ſcil. τινὰ) τ' ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἴκλαι] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegan-ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* fle-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custodiae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at juvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat semper, & adducebat semper januam.

22. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes, sed solam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse jubent, & intus manere anum, puellae custodiendae caussa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum aliquis, cui vias explorare sorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum ferret divitias. Hi ut erant consurgere, armare se, me autem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctanter progredior, itaque

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῄεσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φρουράν. τὴν μὲν γὰρ γραὸς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὰς θύρας ἀεὶ ἐπῆγε.

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον [d] μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, [e] κλάουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θαῤῥεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς παρὰ τῇ φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, κἀμὲ καὶ τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

d Μὲν] Deest in *S.* Adest in *J. P.* &c. e Κλάουσαν] Et sic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στοιβάδων] Χαμαικοιτίων. *V.*

* Στοιβάδων] Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur *Solanus.* στιβάδ. vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox: πάντα κατασπάττοντα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian.* V. 8. 8. ἅτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα. i. e. *perpetuo cum illa versata.* Nostrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia notione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μακρὰ κλάειν *Aristoph.* Plut. 612. & alii passim. Sed & ἔκλαε sic ap. Lucian. legi notavit *Solan.* cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε quam ἔκλαε scribere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum sit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia sequentia satis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo jota subscripto, quod facile ab typothetis omittitur, non satis est praesidii, veluti ap. *Long. Past.* IV. p. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πλοούμενοι τὸν δεσπότην ἔκλαον, quasi aor. 2. esset, quod legentem tamen falleret, ni statim & ibi sequeretur ἔκλαιον. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὅπως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τινὰ ὁπλὴν [a] ὄνου πέτραν ὀξεῖαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καλαπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χρημνοῦ οἰωνοῦ [c] οὐκ ἀγαθὸν, ναί [c] φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μεθ' φόβος ἀναίσθητον τὸν ὀδυνῆς ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα καλεῖσθαι, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, orituque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur, inquiunt, nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sar-

a Παρὰ] Πιρὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero suffragatur P. *Solan.* c Φασι] Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. b Πάντα καλαπίπτοντα] Et sic esse in Edd. vett. notat d Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καλαπίπτοντα] An πάντη; adscripsit *Gujetus.* Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἴκλασι, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γυάλμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I, 70. B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τὴν πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpessos esse*, ait, ὥσπερ οὐ ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Bas.* BC. *M. du S.*

65. Γὰρ τοῦ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M. du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* ἦ edi jussit, non repugno; nec tamen facio; nam & saepe sic positum invenio, ubi usus ἦ postularet. Vid. supra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut jam alibi, ni fallor, ostendi ex *Long. Past.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ διπνεῖσθαι· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον τὰς δὲ, ὁπόσοῦν ἄλλας ταχὺ μαραινομένης. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum esse particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in *Aristotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστωσαν, ait, δὴ αὗται τρεῖς, ὡς εἰπεῖν. Ἐκ δὲ τούτων μὲν, ὁ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μάγειρος μὲν αὐτῆς. ὅπως δὴ ἔχει, διωρίσθω· λέγω δὲ περὶ τὴν καλουμένην χρηματιστικήν. Πρῶτον δὲ περὶ δούλου εἰπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνάκλιναι πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elsner.* ait: „ Ἀναπίπτειν pro ac-

„ cum-

sarcinas servandas abeunt. *Miserum vero asinum*, infit illorum unus, *quid adducimus*; ex ungula *inutilem? sarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Miselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum esse usquam, sed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens vidensque anum caudae instar ex asino aptam, generosum

λοιπὰ τ σκευῶν ἀναδῶσαι· τ δὲ ἄλλιον τῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτ, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ ὁπλῆς; τ δὲ σκευῶν ἃ μ ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ κ ὁ ἵππος· κ ἀπήεσαν, τ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε κ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σῦ βεβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ πρεσπεσεῖν; νὺξ μ αὕτη, κ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, ᵉ φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτ μ ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμὰς παρεχρέμαλο, τῦτό με κ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ Φυγήν· κ δρόμῳ ἐξιών, ἀπήειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί ᶠ μυ ἐκ τ ὑρᾶς, κ εἴχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνῦ κ θανάτων ἄλλων εἶπον εἶναι τὸ ζῶον γραΐας ἁλῶναι, ἔσυρον αὐτ· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ παρθένον τ αἰχμάλωτον· ἡ κ προσελθῦσα, κ ἰδῦσα γραῦν, δίκην κέρκυ ἐξ ὄνυ ἠμμένην, τολμᾷ τόλμημα γεν-

ᵉ Φυγῇ] Σπουδῇ *Fl.* & marg. *A1.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. ᶠ Μυ] Μι Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi causſa*, rarum est. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* I. 19. p. 23. Item *Lucian.* Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνίπτοις τῇ φαγεῖν. *Judith* XII. 16. & in his libris passim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν μὲ καλῶς ἐπὶ τῇ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. vers. 57. κ πικάμψοι ἐπ' ὀλίγιστον ἀνακύπτουσιν. *Et victi quam minime animo consternantur.* conf. ibi *Wassium.* Et *Philon.* L. I. de Mose, quem ad partes vocat *Hoeschel.* qui tamen idem pro *discumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Synes.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τῇ ἀθυμοῦσαι ἢ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τῇ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακληθῆναι ut est in edit. *Blancardi.* *J. F. R.*

88. Λαμβάνεταί μυ] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μυ, non μι hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. Λαμβάνονταί μυ, tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione, nam ut λύκον τ ὦτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκυ τ ὦτων; ita difficilius, λύκυ ὠτ τ &c. At quum λαμβάνειν τινός, & λαμβάνειν ὑρᾶς, item ὠτ τ ὑρᾶς seorsum recte dicatur, nolim his conjunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo stilo aptiorem videri; etsi duplex ejusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ χειρὸς Χλαβρίωνος, *& prehensa manu Chlabrionis.* Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut *Aelian.* V. Hist. XII. 46. κ ἐκείνου ἐλάβετο αὐτοῦ τ χαίτης. *Et ille adprehendit ejus jubam.* *J. F. R.*

93. Δίκην κέρκυ] Potest intelligi hic locus ita ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem veniisset, nisi dum forte Apulejum confero, invenirem ista, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine capticia* ut ipse

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου. 95
ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμὲ καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῆς Φυγῆς· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἢν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτῆς φεύγοντος, καὶ πολλὴν ὑπηρεσίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τὸ τραῦμα ἀμελήσας.

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se 1 fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* 5 Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ 10
ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναχρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος, 15
τοῖ βαδίζεις ἀωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθίσασα Ex. *Fl.* b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *A*1. Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* e Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴδι male *J.* f Σαρδώνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼν νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὁμοίαι σελίνοις, ὧν οἱ γευόμενοι σπασμῷ καὶ ἐχόμενοι ἀκρασίως γελῶσι, καὶ ἕως τελευτῶσι. Τιμαῖος † δέ φησιν, ἐπεὶ ὡς τοὺς ὑπὲρ ‡ ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς χρημνοὺς καλινδοῦντες, οὕτως Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ Θήσκοντες γέροντες γελῶσιν ἀκρασίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπέκβρασιν τελευτήν, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Αἰ φασὶ] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *Ad. dus S.* Suppleatur ergo ex *Suida*, qui ϛ, i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non Δίκην κόρης ut nunc legitur, sed Δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐσώζοντο. *J. J.*

Ibid. Τῆς φυγῆς] P. uti Cl. *Jensius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, sanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fustis: jamque ulcus in femore habebam ab istis admonitionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae restricula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut verisimile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, postea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter se disputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam superinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si*

20 στρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ δὲ τῇ ὠδῆς καὶ τῷ τραύματι ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλωκας; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκεί σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, 25 καὶ πλήνους ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἰπέλο, καὶ ἤδη ἕλκος ἐπὶ τῷ μηρῷ εἴχον νεθετούμενον. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὑπὲρ τῆς παρθένου φυγῇ, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὴν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, 35 τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Καὶ ταῦτα ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιῶμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ὑπερρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι

g Τῷ μηρῷ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῇ φυγῇς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jensius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὑτὴν etiam videtur velle mutare, non satis causſae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Jam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. *J. F. R.*

19. Σαρδόνιον] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδύνιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. *Homerus* metri causa mutavit. Vide Od. T. 302. *M. du S.*

Σαρδάνιον γελῶντες] Recte producitur secunda in Σαρδάνιον. Et sic bene editum in *Suidae* Σαρδάνιος γέλως. De significatu ejus proverbii vid. *Erasmus* in *Risus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio rident.* Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῷ μηρῷ εἶχον] Τὼ μηρὼ in dual. maluissem; ita ut εἶχον tum esset plurale, sed propter adjunctum νενθετούμενον non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut *Homer.* Il. E. 137. Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' ἰφθίμοισι βόεσσι χαίρῃ — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione similiter omissum est ἐν, legiturque: τοιαύτῃ ἰδέᾳ διαφθορᾷ. Id vero merito suspectum est Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὐτῃ εἰ τ οἴκοι ἐδράξαιτο, ἐδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν ἐάλωμεν, τ ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲ τ πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ ὅτω ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τῦ λίθυ· θάνατον δὲ αὐτῃ τ ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτῶ χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀχιλλειότονημα. τ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τ φυγῆς τ παρθένυ γενόμενον ὑπηρέτιν καὶ θεράποντα. τῦτον ἢν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τ δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαλοικίσωμεν, τ μὲ κεφαλὴν ἔξω τῦ ὄνυ πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτῶ κατακειμένην εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἀμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ, καινῶς τῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τ βασάνυ τὸ δεινόν. πρῶτον μὲ τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρυς ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνῃ καθεψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνεσθαι, καὶ μηδ' ἑαυτῶ ἐξεῖναι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτῶ

domesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrûm nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quaerebant *ejusmodi* mortem. Et aliquis ait, *Novi vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probè consuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso jumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere.* Re-

44. Ἐδράξατο] * Ἐπιλάβοιτο. *V.*

* Ἐπιλάβοιτο] Ita merito correxit *Solan.* cum ἐπιλάβηται legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τ οἴκοι ἐδράξατο vulgo verteruntur *si domum suam aufugisset:* quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum est (quid namque διέδρασκεν τ οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a θράττω *pertingo, consequor, adsequor*, velut θράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & θράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Hesychio*. Est ergo θράξασθαι τ οἰκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos peperisse θραξαμένη γαίης, *apprehensa terra*, ubi vide *Scholiastem*. Invenio θράξασθαι politum aliquo modo etiam pro *affectare, studere*. *Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' ἀίων ὁ ξεῖνος ἐφεισάλο μείζονος οἴκυ
Θράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθεμένος.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere census
Desitit, & puerum consilium arripuit.

J. J.

Ἐδράξατο] Vide *Jensium.* Conf. infra Φιλοπ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non solum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: διαξάμενος μυ τῦ λώπυς. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compositum ἐπιθράττω pro *prehendo, nanciscor*: εἰ γε τι τ πάσχειν ἐπιθράξασθαι δυνηθείη,

Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceperus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, σηπομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένη, ἐᾶν λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες ἀφ' ὅλου τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀφαρπάσουσιν.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ὑπὲρ ἀγαθοῦ μεγάλου τοῦ τερατώδους τούτου εὑρήματος. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποφαγησόμενον, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενον· ἀλλὰ παρθένου ἀθλίαν ὑποδεξόμενον, καὶ θήκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενον. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ὑπὸ τοὺς μιαροὺς τούτους [a] ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμευν, καὶ ὑπὸ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα [b] ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. ὡς δὲ λαβὼν ἔχων τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμέ, οὕτως ἦγεν οἰκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσκηκαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸ κοινὸν ἐκείνου αὐτῇ θάνα-

[a] Ἀφιγμένον] Sic *Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *AIW.* [b] Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* [c] Προσκηκαμένη] Restitut. ex *Fl.* Προσεγκ. cett.

81. Θήκη] Τάφος. *V.*

88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θείη, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J. F. R.*

58. Ἀνατίμωμαι οὐκ ἂν γαστρὸς] Supra τῷ ξίφει ὑπεκτέμωσιν οὐκ ἂν σκελῶν. *F. G.*

84. Ἀφιγμένοι] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod *P.* ἀ——ένων fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένων] Vides variari inter ἀφιγμένον, ——ένων, & ——ένοι. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀτιμίαν sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέψουσιν. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡράκλεια τῆς Ἑλλήσποντος. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνανται ταῦτα προτρεψασθαι —— τοὺς ἀνθρώπους —— ἀλλὰ χλευαζόμενοι. pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα —— ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τοῖς ἀναβοῶντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J. F. R.*

ναλον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκτημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] καθηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ ὑ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τὸ ταπεινὸν παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον ὑ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν ὅτι τῷ παιδὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερον, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις θρέψει. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τὸν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὴν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ἱππάτης τὸν ἵππον, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram exsecrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponsorum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & justam mihi vicem velle persolvere, jussit pater liberum me dimitti sub divo, & cum gregalibus equabus pascere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inscendet.* Et haec justissima tum gratiae relatio videbatur, si res asino judice acta esset. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero rus veniissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gregem, pastum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκτημένοις] Τῶν κεκτημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο Pell. c Καθηρώμην] Καθηρόμην *f.* male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Το τι *Ald.* Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλλω marg. *A1.* g Τὴν ἀγέλλω] Εἰς τὴν ἀγέλλω P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. *A1W.* i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. *A1.*

5. * Δοχεῖον] Μαχειρῶν. *V.*

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διασπαραττόντας. *V.*

* Δοχεῖον] Referri haec debent necessario ad vocem τὸ ταπεινὸν. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. *G.* exstat ὀστακιῶν. *M. du S.*

† Διασπαρατ.] Διασπαράττοντας melius C.

98. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum jussu.* Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis video. An excidit ὥσπερ, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. *J. J.*

Ibid. Τὸν κ——ένων] Ego τῶ κεκτημένῃ, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ——ένοις. Sed L. Codex τῶ κ——ένων & ipsum probum suppeditat. Mallem tamen ὥσπερ τῶ κ——. *M. du S.*

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deest. An sic legendum? τῶ κεκτημένῃ ἅτε προσαξάσης. *F. G.*

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta est *Gujeti* emendatio. Placeret ὥσπερ tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut supra *Tox.* c. 25. Ἐπεὶ δὲ ἐδιδάχθη αὐτοῖς. & infra hoc *Asino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξει. Item ap. *Aristoph.* Pac. vs. 1260. Τούτῳ ὑπόσομαι, pro ὥσπερ τούτῳ. Iterum ap. Nostr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἀριστα κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

mne ſibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat aſino non ingrato, molere ſuis magiſtris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem ſane quam multi, farinas mercedis loco poſcens, miſeras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipſa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret paſtor, percuſſus morſusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum ſuſpicati equarum, ſuarum uxorum, perſequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar eſſem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & ſtrigoſus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque ſub divo paſcens, oppugnatus quippe a paſtionis ſociis.

29. Verum etiam frequenter ſurſum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adſcendendus erat, ardua vehementer via, inſuper

γυνὴ, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτῆ ὀπισάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τὸμὸν ἄριστον φρύγουσα, καίμοι ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἑρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῆς αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἀμορφος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐγενόμην, ὥστε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τὴν μύλην, ὥστε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος

ὄρει

[k] Ἀνυπόδετος] Sic rurſus invenio conſtanter, non ἀνυπόδητος. Conf. ſupra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεντημένων, (licet Cod. L. ſcriptura tolerabilis ſit) De poteſtate vero participii κεντημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 4. docentem active & paſſive accipi, de Domino ac de ſervo. Eumdem ad vſ. 7. ubi de ἐστημένος & κεκτημένος duplici poteſtate, agit. Conf. ſupra hujus fabulae c. XI. f. *J. F. R.*

4. Τοὐπτανεῖον] Τὸ ἱπτανεῖον videtur fuiſſe in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοὐπτ. *J. F. R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic neceſſario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* Ed. eſt; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὅτῳ δικαστῇ] Vix dubito dediſſe auctorem ἐπ' ὄτῳ. Hanc enim praepoſitionem, non alteram ἐν, huic rei quaſi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J. M. G.*

20. Τὸν ἀγέλλω] Non ſolum illud εἰς ante ἀγέλλω abeſſe volo, propter proxime ſequens εἰς; ſed & articulum τὸν auferre malim, ut fit adverbii more ἀγέλλω catervatim, ut apud *Aelian.* in Hiſt. An. non ſemel. *J. F. R.*

21. Κανδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Κανδαύλῃ] Nota Candaulis hiſtoria, a Gyge uxoris ſuae juſſu interemti. Sed quid ſimile huic Aſino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipſius culpa, quaſi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi neceſſitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne ſic quidem ingenium ſcriptoris agnoſco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλῃ. *J. M. G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J. F. R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod ſequitur μάζας ὅλας, ſi ſcriptor eſſet terſus, mihi ſuſpecta forent; ſed in hoc opuſculo multa ſunt imperite & inſcite ſcripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J. F. R.*

36. Ἀρσένων] Ἵππων ſcil. *F. G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲ ἔπαιέ με τὴ τρέχοντα λίαν, ὑ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθη φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι θεσπέσιον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀπισθίνον, δέον τι ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲ οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει· καὶ κατῄειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθοις ἀχρείοις θεριφέρων. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum lignis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat

51. Καινῶς] Παραδόξως. *V.*

52. Ἑκάστοτε] Αἀ. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus*. *Terent. Anus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ἡμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ οἰ ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν οἰσὶν ἢ ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; *In auribusne, an in animo morderis?* *J.F.R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν καλαῦ.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δοῦλος. *Reineſius* putat deeſſe ἔτυπτε, ante τοῦ. In L. pro ὑ, legitur ᾧ, quod quo valeat neſcio. *M.du S.*

Οὐ γὰρ ἦν καλαῦς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὑ, ſed ᾧ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric. cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα &c. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τοῦ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὁ in ὑ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentari: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me numquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβάς — ὁ δὲ ὑ κατῆλθεν. „ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — ὑ χεῖρα ἐπιδοῦναι. *Benedictus* „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id o„ mnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑ„ ΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet: *ille, ad* „ *quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum qui*„ *dem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορ„ τίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. ταύτας πᾶσας ἁλίσας „ (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεα. Uti hic lege„ rem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτε κατῆλθεν —

„ non

rat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi infidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

πολαμὸς ἦν ἀένναος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν πολαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων ἢ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρά μοι ὑπιδεῖναι, καμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, ἢ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε ἢ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἄν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἢ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. ἢ μὴν ἢ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς ὀσφύος, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἐποκρεμάμεναι προσέκοπτόν μοι, ἢ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· ἢ ἦν

a Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὐ L. pro ἔ quod Anon. conjecit. b Τὸ φορτίον] Τῦ φορτίε Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum ἔ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo ἐδὲ loco ὁ δὲ." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς pro κατέβαινε periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4, ubi ἦν ἐσπεδικὼς. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαῖνον ἐστὶν, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων ἐστὶν ἢ τέμνων, τῷ ἀνθρώπῳ βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. eum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Ten Kateu* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 3. οὐ ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν δεδιέξας. Et *Gall.* c. 19. ἀποσκώψας ἔσῃ. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Es habens.* Dein τῷ ἐπιδῦναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τῷ ἔνεκα non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2.) τῷ εἶναι & τεθνᾶναι ſaliſſim. Immo vel τῷ ſolum pro τῷ ἕνεκα *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἐπανόδῳ inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὅς, ὅτε τὴν πηλικάδα κατατοξεύσας, ὁ δὲ τὴν μύρινθον ἔτεμεν. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolentiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit, verum a ſummo capite & auribus incipiens totum me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reineſ.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni ἔ δὲ ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπιδῶναι pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo ἔ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi ἔ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jenſ.* collegit in Lect. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo jungunter; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Jac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βληθεὶς & πεσὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi ἔ vel δὲν habeamus. *J. F. R.*

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύναλον, τῶ τιλρωσκόντων ἀεί μοι ἑπομθών, καὶ μᾶ ἠρτημθών. εἰ μὲ γὰ ἀτρέμα προϊοιμι φυλαττόμθ@ τῶ ἀκανθῶν τὴ προσβολὴν, ὑπὸ τῶ ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπιθεν ὀξὺ προσέπιπλε. ἡ ὅλ@ ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ [a] ἀποκλεῖναι με.

Ἐπεὶ δέ ποθε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμη. καὶ ποθε κελεύει [b] σπυρτεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μεθενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ σπυρτεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ ἀγαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆ ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόῤῥω τῆ αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] σπυρτεῖον. τὸ δὲ (τί γὰ ἄλλο ἐδύναλο;) εὐθὺς ἀνάπλε, καὶ λοιπὸν ἤδὴν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλμαλί βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπλω ἐμαυτὸν τῷ τέλματ@ ἐς τὸ ὑγρόταλον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ σπυρτεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τῆ ὁδῷ τὸ

ullo modo poteram, inſtantibus mihi ſemper quae vulnerarent, & a me ipſo ſuſpenſis. Etenim ſi ſenſim progrederer appulſum ſpinarum cavens, peribam a fuſtibus: ſi vero fuſtim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutiſſimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaſo meus, me ut interficeret.

31. Cum autem ſemel aliquando mala perpeſſus multa, prae impatientia calcem contra illum moviſſem, ſemper illum calcem in memoria habuit. Ac juſſus aliquando ſtuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, ſtuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me funе ſarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum eſſet, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula receſſeramus, eum torrem in ſtuppa abſcondit: illa vero, quî enim poſſet aliter? ſubito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immenſum. Videns ego ſtatim me in via áſſandum, obſervata forte lacuna paluſtri, in liquidiſſimam illius me partem abjicio: volvensque ibi ſtuppam, meque ipſum adeo circumagens & vertens, luto exſtinguo ardentem & acerbam mihi ſarcinam: ſicque reliquum viae minori cum periculo abſolvo. Nec enim

a Ἀποκτινῶ] Ἀποκαντιῶ Ex. Fl. Cum vulgata facit P. b Στυπτεῖον] Et ſic Fl. quae tamen verſu ſeq. στυππίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων Pell. d Στυπτεῖον] Στυππίον iterum Fl. ac poſtea ubique.

96. Στυπτεῖον] Στύπτλω. V.
2. Τυρεύων] Καλασκεδάζων. V.
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. V.

9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη ἢ τελδταῖα τῶ ὕδατ@ ἢ βάθρα· * Ἰσαί@ δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. V.

* Ἰσαί@.] Εἰσῖος Exc. G. Ἰσαῖος C.

96. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non eſt regio, ut putavit Interpres; ſed fundus, praedium, quemadmodum ſaepe apud optimos auctores. Plutarch. de ſui laude p. 544. ὡς ἡ οἰκίαν ἢ χωρίον. &c. Div. Luc. in Act. Apoſt. IV. 34. Ὅσοι γὰ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

97. Κομίσας] I. e. agens, ducens. F. G.

Κομίσας] Sic iterum capite ſequenti. An ſatis Graece addubito. M. du S.

Κομίσας] Non ſatis Graecum arbitratur Cl. Solanus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rurſus ita cap. ſeq. Sed & eodem modo bis legi in Long. Paſt. cujus ſtilus cum Noſtri ſatis congruit. ait autem Longus L. 2. p. 74. Ed. Jungerm. Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς εἰσόμισαν. Chloën in conſpectum adduxere. Et IV. 119. Ed. Moll. (errore typogr. eſt p. 127.) ἐπαγγείλλετο (Δάφνις) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Aj. flag. vſ. 63. Παίμνιος τε πά-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum*, *here*, inquit, *aſinum*, *neſcio cur alamus*, *ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculis in morem morſicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus eunte, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum*

15° ὑπόλοιπον. ὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνάψαι [f] με τῷ παιδὶ δυατὸν ἦν τῇ στυππείᾳ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλεψεύσαλο, εἰπὼν, [g] ὡς παριὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· κἀγὼ τότε μὲ ἐκ τῆς στυππείης μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι Φορτίον ἀδρὸν ὀπιθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲ σπράσκῃ γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί μου πρὸς τὸν [h] αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δυοῖν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ὀπιτηδεύῃ καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ὅτι ἐρωμένῃ γυναικὶ κινέμενος, καὶ δάκνῃ ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξῃ, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα εἰς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f *Mss*] Deeſt in *Fl.* g Ὡς] Male omiſit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Πεφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἰλύω, ἀχρίχω, † πλίνω, συγχύω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλίνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſerui *M. du S.*

πάσας εἰς δόμους κομίζει). At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὖ διεροῦσι συνδήσας βοῦς, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην]. Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, aminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l.c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτοὺς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi*, *coire*. *F. G.*

ἐς τ' ὁδὸν ἀναπρέψας, γαμεῖν ἐθέλειν, ἕως ἄλλῳ ἄλλοθεν ἐνθρασύνοντες, [a] ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ ἀθρόον ἀποδῦναι τὸ [b] τοῦ καλοῦ τύπου ἐρατῆ.

mulieri vero in viam versus nuptias facere volenti; donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istius amatore lacerare tur.

Ὁ δὲ ταῦτα συθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορτηγεῖν, ἀλλ' ἐρᾷ ἀνθρωπίνης ἐρᾶ, ὅτι γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρώμενος, ἀποσφάξαι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἢν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ἀηλάτης ἐμός, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὰν τῶν γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βεβουλευμένος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἄλειν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἐρᾷ τι καὶ οἴστρῳ φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκλεψε· τῷ γὰρ ἐπαφροδίτῳ ταύτῃ ὀρχεῖς ἀφαιρεθείς, ἅμα τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἴσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεθαύριον ἢ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον παραδώσω καὶ πρὸς τὴν τομήν. οἱ μὲν δὴ ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὴν συμβουλήν, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἐν-

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me vellet jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinis rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum tamen contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exsoca. Etenim veneno isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes*. Ego vero jam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἡμύναμεν] Ἤμυναν Ex. *Fl.* Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τούτου Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Λέγοι] Δέγοι *Fl.*

42. Γεωργῶ τινὸς ἐτύγχανε] Sic γεωργοῦσιν accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reinesii* Var. Lect. 289. *M.du S.*

51. Ἢν ἔρηται] Ὁ δεσπότης deesse videtur. *F.G.*

Ἢν ἔρηται] Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, vehari ipso adest ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἦ μὴν οὗτος, ἀπολέσαντα πάντα μου μόνον. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμᾶ δὲ διὰ τοῦτο αὐτὸν πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἰδιωτικῶς eod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὀλόλυξα] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges non castratum. *J.F.R.*

77. Νῦν δυοῖν] Sic supra infra c. 56. Et δυοῖν ἀντὶ

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, jumentorum nempe instituta auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic so-*

75 δια ἐκπεσών, θανάτῳ οἰκτίστῳ ἀλάλητον ἔτι καὶ ἀκήρατον νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λῃσταῖς γενομένην, καὶ τὴν ταύτης νυμφίον, τὸν δὲ δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ὑπολάσασαν ἄφνω τὴν θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὴν συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, σὰ δὴ κεχειρωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα ἁρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τὸν ἵππον, κἀμὲ τὸν ἡμίονον, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβεῖν, ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις. ἐγὼ δὲ ἡχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινὸν, ἀλλ' ἐν ἀσμένῳ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐκτομῆς ἐκτόμην. καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν δύσβατον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφώνου ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ ἄλλος μὲν ἠώνατο ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [e] ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, [f] λέγων, ὅτι

[d] Ἐκτικτίδης] Ἐκτικαιδέκατος Ex. Fl. Vulgatae adsentitur P. [e] Ἐπανέγειν] Ἀπάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἀπάγειν marg. Al. Ἀπαγεῖν H. 1. & 2. [f] Λέγων] Ἔφη Fl.

76. Ἀκήρατον] * Ex ἀθαλλήλατον. V.

* Ἐξ ἀταλλήλου] Idem legi in C, testatur Salm. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτεκνον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ἀλάλητον; quasi Scholiasta innuat, ἀκήρατον hic idem fere esse, vel consequens τὸ ἀλάλητον, ut qui integer sit, etiam foret innocuus. J. F. R.

ἱστορίᾳ, in Quom. Hist. c. 28. m. Βαθεῖα εἰρήνη. Alex. c. 25. vs. 52. Thx. c. 36. Herodian. IV. 10. 1. &c. J. F. R.

81. Αὐτοὺς] Vide not. ad Θ. Δ. Ξ. M. duS.

ὗτος μόνος οὐχ [a] εὑρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινηθεῖσα καὶ μεταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε κἀμοί τ' δεσπότην, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδος γὰρ ἦν γέρων, τούτων εἷς τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν καὶ γενναῖα ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

tus dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβος (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρὸν, καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοὴν ἀνεκρότησαν. ᾠόμην γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φίληβον ἐσκωπτον. Τοῦτον δὲ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed sponsum tibi, unde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρίσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρίσκει, aut εὑρήσει. In utraque *Veneta* εὑρήσει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρήσει scribit, imitatam Mss. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξίφει pro ξίφει, vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Herminius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρήσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι subsstituendo faciliores esse, quam ut κ inserant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρήσει scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων —— γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ὡραῖον ἤδη γάμου habuimus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὄναιο autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit Θεοφόρητος, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητος, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλος] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὅμιλος, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τὸ δημάτιον ὅμιλον, pro δημοτικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὅμιλος] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύταν ἀκτὴ' ὁρᾶν ὅμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὅμιλος] Adscripserat *Solan.* vid. infra Παρασ. c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam καὶ πᾶς ὗτος

quaeſo acceptum adducis ? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae , pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt : ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus , ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante , illi capite demiſſo cervices intorquentes , lacertos ſibi vulnerant , & exſertam ultra dentes linguam quisque & ipſam incidunt : adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem , primum adſtans tremere , ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant , de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem , obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum delaβοῦσα ; ὄναιο δὲ [b] τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πῶλους τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον , οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλοντες ἔκατος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἑστὼς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ καλακόψεια ἅπαντες ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιεστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, [f] καὶ τυρὸν, καὶ οἶνον κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτου τῶν &c. male *Fl. c* Προσίλθοιμεν] Προσίλθημεν *Fl. d* Ὅμιλος ἐφύσα] Ἐφύσα ὅμιλος P. *e* Ἑλίσσοντες] Εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλίσσοντες P. *f* Καὶ τυρὸν &c.] Reſtitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, *ἀθρόισμα. V.*

* Ὄχλ. *ἀθρ.*] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ἔστος ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem ? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus: Ναύταν ὑμῶν ἐρῶν ὅμιλον. *Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam , cum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύτας pro ναυτικὸν ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos* , nosque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus , & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἔργ. 191. ὕβριν ἀνέρα , &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jenſ.* ex Noſtro aliisque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀποῤῥίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις] Non debeo hunc locum inobſervatum praemittere , quia ſunt eadem voces in eadem materia , qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt , quam *lacertos* , quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur haec praecedentia , τὸν κεφαλὸν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες , ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes* , Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν ἢ οἶνου κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον ἢ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ ἐπ' ἐμοὶ νομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

dit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαθον ἐκ τῆς κωμήτης, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπαλγήσας ὅτι τῇ ἐμαυτῆς μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ οἷα ἐθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμή, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τῆς φάρυγγος, καὶ μέγα ἐγκεκράμην, τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν εἰσελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐλεγμένα, τὰ ὀπτύσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦτο ἐκέτ' ἀνεκτά· ἦ γὰρ θεὸν ἀφελόντες με, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ σκεύη μου πάντα διασπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀγραγάλων μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enunciassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: sed quae sequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus meis stragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caesum parum abest quin interficiant, jubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam post verbera de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deest in *Fl.* c Καὶ] Male deest in *Fl.* d Ὀλίγου] Ὀλίγῳ *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philostr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούων, *Epist.* Sent. VII. Alia similia dedit Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 272.

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iterum faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὴ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, καὶ τὸ κώμης ὅλης ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δικαίως αὐτὸς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύσει.

Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν ἡ δέσποινα, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καταλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν ἔτος ἕνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσμένως τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγον. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς. τῷ φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῷ ἀγροῦ ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀποθάνοις, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πειθόμενός μοι γάρ, πράξεις εὖ πάντα. τὸν κιναίδων τοῦτον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμὼν, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που εἰς τὸν χρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί που, καὶ εἶναι ἀφανὴς· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τὸν γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πε-

e Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ἀθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *AIW.*

82. Ἐκ τῆς ἀσεμνοτάτης μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro εἰ, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J.F.R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J.F.R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξῃ] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα νενίκηκάς σου. Conf. & ſupr. c. 24. *J.F.R.*

22. Ὁ

πεπράξει. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος ἔτος [a] ἡμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβούλευετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore delibe-rabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς [b] καινίδος, ῥήξας τὰ ἱμάντα, ᾧ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· κἀγὼ μὲν ᾠόμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ χαλαχλειοῦσθαι, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττῶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρὰ· καὶ εἶχον οὕτως [e] ὥστε ἀποκτεῖναί με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpi-ciens, optimum ratus ex illa me caede eri-pere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum do-mino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam inveniſſe, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tan-quam elatum ferocia aſinum includi, dili-genterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Ra-bioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, at-que ut ſtatim interfecturi me ſe compara-verant. Ego autem perſpecta periculi ma-gnitudine, curſu me in eum locum pro-ripio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, χεράμου τὴν θεὸν αὖθις ἀπήειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [f] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἐν

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

a Οὐμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὑμὸς J. Fl. Fr. Οὐμὸς Ald. H. Ὁ ἰμὸς V2. b Καινίδος] Κανίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. c Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνι J. Sed ex ac-centu patet eam κίνδυνον voluiſſe. d Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. e Ὥστε] Deeſt in Fl. Adeſt in aliis & P. f Κώμην] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V.

46. Ἀγύρτας] Ἀλαζόνας, * ἀπατεῶνας. V.

* Ἀπατεῶνας] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶνας. Schol. autem ſeq. ὑπερτυφόωντο adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. J. F. R.

22. Ὁ ὑμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Baſ. 2. P. S. & A. ὑμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἰμὸς. ut omnes Libri ſcri-bunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὐμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribi-tur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque non-nullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἰμὸς exhibet. J. F. R.

27. Καινίδος] P. & J. Ed. κανίδος. Sed aut ge-nuina hic eſt vox κανὶς, aut ſcriptum fuit τῇ κινδύνῳ. M. du S. Niſi κανίδος ex κανίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε) quoque mal-let legere ἀνέτρεψα, quod hoc verbum in hac re pro-prium ſit, non item ἀνασκιρτῆσαι. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀνατρα-πέντος τοῦ σκάφους, ſubverſa navi, quoque habemus. Aitque ſuae conjecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent κατασείσαι; quum κατασεί-σαι & ἀνατρέπειν in ſignificatu plane conveniant, non ita κατασείσαι & ἀνασείσαι. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καὶ ε κομψότερόν τι ἐτεραγατεύσαιτο, τ̀ θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τ̀ δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τ̀ ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἀσμένοι τ̀ ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεᾷ ᵇ συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότ) ἁρπάσαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τ̀ πλησίον πόλιν, καὶ τ̀ θεὸν ἀπήτουν τοὺς ⁱ ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τ̀ ἵππων, εἶχον αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τ̀ θεοῦ. δήσαντες οὖν τὰς ᵏ γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, καὶ τὰς μὲ εἰς τ̀ εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, τ̀ δὲ θεὸν τ̀ ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην λέμενοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεᾷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

g Καινότερον] Καινότατον P. *h* Συνοικίσαντες] Συνοικήσαντες Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *i* Ἐπιχωρίους] Ἐπιχωρίους *Fl.* *k* Γυναικίας] Sic *Fl. Fr. J. H. P.* &c. Γυίας P.

48. Ἐτιμητεύσαντο] Ἐψεύδοντο. *V.*

70. Εἱρκτὴν] Φυλακήν. *V.*

Gronov. supra T. I. *Zeux.* c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀνατρέψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, quum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, si lubet, Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 27. ἵλεον μοι αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δηλαδὴ ἀπωθάγκασας. *me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀνατρέψαντας facile tamen intelligi, *inversas*, quum & ἀνατροφὴ vulgo significet *inversionem*; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, καὶ ἀνατρέψει Ἰακὼβ, quod est: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. *M. du S.*

48. Καινότερον] Non sperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, *s. numquam ante visum auditumve. Long. Past.* IV. p. 124. f. Ed. *Moll.* (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, αὐτοῖς ἀπολώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortasse, quod maxime mireris, a suis jam inventus periisset Daphnis.* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη καὶ με πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῷ πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν δύσβατον, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὑποζυγίων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐτρέφοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ Φορτίον βαρύταλον δύσβατόν, καὶ ὁδὸν δύσβατον ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, [a] ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑπιπετάσαντες ὑπο-ζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλης, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις [b] μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τοῦ ἔνδον βακτηρίας, περίστανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόα τῇ χειρὶ, [c] ὥστε με [d] ὑπὸ τοῦ πληγῆς ὥσπερ τρόμον ἐξαπίνης τρέφεσθαι. καὶ πεῖρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαχὼν

42. Postridie cum suppellectili illorum me quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confeciſſem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didiciſſem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνῃ] Vid. notam *Solani*. b Παθὼν] Μαθὼν marg. *Sylb*. c Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὡσεὶ male *J.* d Ὑπὸ] Et sic esse in *Fl.* notabat *M. duS.* Est & in cett.

77. Ἄρτους πέττειν] Ἀρτοποιεῖν. *V.*

88. Ὀθόνῃ..] Γρ. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *G.*

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον σὺν ἐμοὶ ἐπιδιξόμενον. *J. F. R.*

88. Ὀθόνῃ] In *Coll.* & P. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. duS.*

95. Ὥστε με] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστέ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπό τινος πάσχειν habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Ck. *Hemsterh.* T. I. *Ti non.* p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundum frustra. *J. F. R.*

96. Ὡσ-

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ὃν ἔωθεν ὁπλισάμενος τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ ὁ Φωτεὺς τοῖς ταῦτα ὠνιπράσκουσιν, ἡγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καθῆστο, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἔργος. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μέν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὀξὺν ἐπάτουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, καὶ σκληράς.

96. Ὥσπερ τρόμος ἐξαπίνης τρίφιλος] Si *Eraſmus* ad Belgiciſmum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J.F.R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδητος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J.F.R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos στερὸς & ὁτατος, ſive στιρὸς & ὡτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ὁτατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hym.* Batrach. vers.

Hhhh 2

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης τολμηρὸς, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπουρὸν ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τὴν φωνῆς ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑβριζόμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· κἀκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ἀποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν ἔτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὃς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀναστείη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὸν μάχαι-

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀνυπόδητος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *A1.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὃς] Sic P. cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνότατον.

χαιραν αὐτῷ, ἢ ῥιπτεῖ πόρρω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμηνον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψευδὴς ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅτι τύτῳ, τ μὲ αὐτῷ, ὡς εἶχε, κείμηνον ἀπολείπῃ, τ δὲ μάχαιραν βαστάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τ πόλιν.

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, iſtum ibi ut erat jacentem relinquit; ſumtoque gladio mihi inſidens in urbem pergit.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῷ συνεργῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῦ δεδιὼς, κρύπτει ἅμα ἐμοὶ, πρός τινος τ ἐν ἄστει συνήθων. τῆδ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὕτω ποιῆσαι τ μὲ ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ χαμένου ἐκ τ ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, [c] κἀκεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τ ὁδῦ τότε μόλις [d] ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ πόλιν, ἢ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχὼν, λέγει τ ἀπόνοιαν τῦ κηπουρῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ ἀναλαμβάνουσι τὺς τ πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ ὑπηρετῶν πέμπουσι, ἢ τὺς ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ πρᾶγμα ἦν, ὁ κηπουρὸς οὐδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲ ὖν στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ κηπουρὸν, καὶ μὲ τ ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ'] Deeſt in P. Adeſt in *Fl.* aliisque. b Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκείμε *J.* d Ἐξαναστὰς] Ἐπαν— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνώγαιον. *V.*

52. Ἀπόνοιαν] Ὕβριν. *V.*

* Ἀνώγαιον] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ἀνώγεων. Item mox male ἀπόνοιαν, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *J. F. R.*

verſ. 11. *J. F. R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύσῃ. Verum quia ibidem ἐν pro ἐν eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort.* XXIII. abunde ſit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. σὺ δὲ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne ſollicita. *J. F. R.*

41. Ἐντύχων] Mallem ἀντίδους. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M. du S.*

47. Οἴκημα ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ἀνώ-

aliud confirmant, neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἔλεγον, ἔτε ἄνθρωπον, ἔτε ὄνον. Θορύβε δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τύτε γενομένης, ὁ ἀγέραχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βελόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀφεκύπτω ἄνωθεν κάτω ἀφ' ἑ θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλάθεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκυσι τ ἐμὸν δεσπότην τῷ ὀκίῳ τῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τ μὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον [c] πέμπυσι, λόγον τ τετολμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βασάνους τοῖς στρατιώταις [f] ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅτι τῷ μηνύσαντι ἐκ τ ὑπόρφων, καὶ προδόντι τ ἑαυτῦ δεσπότην, καίτοι ἐξ ἐμῆ πράτυ ἦλθεν εἰς ἀνθρώπυς ὁ λόγος ὅτος, Ἐξ ὄνυ θορύφεως.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπυρὸς [g] ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλυσίυ, πόλεως τ ἐν Μακεδονίᾳ τ μεγίστης Θεσσαλονίκης· ὅτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἑτοιμάζειν, [h] καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδυλον, ἄρτυς πέσσειν, καὶ μελίπηκτα χειρῶν ὀπτᾶν. ὅτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύν-

e Πίμπυσι] Ἔπεμψαν marg. *Ar.* f Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *Ar.* g Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. h Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Ft.*

85. Μελίπηκτα] Εἶδος πλακοῦντος. *V.*

ἀνέδωκαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* voluere; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae apt eumd. videre licebit. *J. F. R.*

49. Τότε] Lege πότε. *M. du S.*

73. Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδίδωμι usurpat, pro *permittere*, *tradere se alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*; *crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est; quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. *Act.* XII. 28. ἐπιδόντος αὐτὰς (συγκύρας) τῷ Λεὼ εἰς τ χρημάτων τ Δελφικῶν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Nec plura congeram similia. *J. F. R.*

74. Ἄσβεστον ἐγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσβεστος δ' ὑπώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. *M. du S.*

76. Ἐξ ἐμῦ — ἐξ ὄνυ θορύφεως] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τ ἐν Μακ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα καμὲ ἵστασαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ὅτοι μὲν τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην τὴν θεισήσαντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολύσασθαί με· κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τοῦ δεσπότου ἐδίδουν ἐμαυτόν, καὶ ἀφ' ἱκανῆς πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠθανόησάν μου τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καμοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καλαγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤδη [b] τῆς ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσα τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

dem utebantur, diverſabantur in eodem; & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his intus incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſolicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμιπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *Bl. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. d Ἀναίσχυντον] Ἀνίχυτον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* *F.G.*

21. Προσελθόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσιλθόντες. *M. duS.*

33. Καλακείνοῦσι] Qui neſcit καλακίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλακίσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſorbere placentas.* Ita uſurpatur καλακίνειν. Sic κατέπιον τεμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino.* h.l. Ibidem ſupra, c. 28. μάζας ὅλας καταπίνειν. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζαι — ἐκτετύφασι καλακίνειν. *Mazae* „ *orantes ut ſeſe deglutias.* *Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱοὺς κατέπινεν ὁπόταν ἐκ „ δίκης. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καλακεῖν". Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλακίνω. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Σίτου δὲ, οὐδ' ἂν τις ψωμίζῃ, δύναται καλακεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγω & καταβρώσκω, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καλαβρώσκειν τινὰ, i.e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere*, & καλαφαγὼν ἰχθῦς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με ᾗ ὠίονα ὁρῶντες, ᾗ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ [g] μέ-
2 τρῳ ὄντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχον τῶν τολμη-
μάτων τῶν ἐμῶν, ᾗ [h] προελθόντες, ὡς εἰς
τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας
συγκλείσαντες, προσκαλόντες [i] ὀπῇ τινι
τὰ ὄμματα τῶν θυρῶν, ἐσκοποῦντο τἄνδον.
3 γὼ μὲν οὖν τότε τῆς δόλου μηδὲν εἰδώς, ἡρίστων
προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες
ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκά-
λουν ὅπι τὸ ἐμὸν θέαν, ᾗ γέλως πολὺς ἦν,
ὥστε ᾗ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλω-
4 τος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, ᾗ ἤρετό τινα
ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκου-
σε, ᾗ ἐξανίστα τοῦ συμποσίου, ᾗ ἀφικό-
μενος εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καλα-
πίνουσα, ᾗ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβάσας, εἰσ-
5 τρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅτι τοῦ
δεσπότου, κλέπτης ἅμα ᾗ λίχνος ἁλω-
κώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, ᾗ
τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς
τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι
6 παρατεθεῖναι εἶπε, ᾗ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ
τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καλαφαγεῖν,
κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τῦτα
[k] μὲν γὰρ ᾗ ἐλαίῳ [l] καλακεκιμένους· τῦτα
δὲ νάπυϊ ὀπτεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην
7 ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, ᾗ
μαθὼν ὅτι με τῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνα-
σώ-

e Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* f Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *H.* Nil mut. P. g Μετρῷ] Μετρῶ male *J.* h Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. i Ὀπῇ τινι τὰ ὀμ. τ᾽ θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* k Μὲν γάρῳ] Μὲν σὺ γάρῳ *Pell.* l Καλακεκιμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ. *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παρατεθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd.* *Lucian.* ac *Theocr.* docet εἶπεῖν saepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope ὠθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Asf.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J. F. R.*

43. Κατακεκιμένους] Legendum forte κατακεχυμένους, nisi forsan legendum sit: σὺ γάρῳ ᾧ ἐλαίῳ κεκιμένους. *F. G.*

Κατακεκιμένους] Lege κατακεχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ παρεστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἤν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἁβρῶς· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δέ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, καὶ μὴ τιμὴν τε ἐμὴν κελεύει τινὶ διοικητῇ τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τε ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα πολιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾳδία ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν καταπλίνεσθαί με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ καλανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὴ, καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα θεσπέσιον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαιὸς, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνέκλινον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατέκλινον· καὶ πίειν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὅπου τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστων Ex. Fl. Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον Fl. c Ὁρῶν] Deest in Fl. d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ Fl. Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet Fl. f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς Fl. g Σκευὴ — πολυτελὴς] Σκεύη πολυτελῆ Fl.

58. Καθηχεῖν] Καθηχῶ, πατρίπομαι, ὑφηγοῦμαι αἰτιατικῇ· καθηχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. P.

58. Κατηχεῖν] Rursus infra Z. Tp. c. 37. f. & Φιλοπ. c. 17. M. du S.

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas ἤτουν τὸ οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. J. F. R.

79. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea injiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto subi regio esset in via aspera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim concluſum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινὸς εἰσεδέχόμην ἀργύρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένος· καὶ κώδωνες ἐξήρτηντό μοι μέλος μυσικώταλον [k] ἐκφωνοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφικτὸς ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν ἦν ἔωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ πού χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμὴν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῆς ἐμῆς ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῆς αὐτοῦ πολιτῆς παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καλλακλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεχώμιζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶσι, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ πόλλε γυνὴ ξένη, ἐμε-

h Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην *Fl.* i Καὶ χρυσῷ] Deest in *Fl.* k Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* l Παρέξειν] Παρέξει marg. *Al.*

91. Ἡ πορεία] Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. *V.*

στικὴ *habitus*, *adparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. *J.F.R.*

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶ. *F.G.* Πορφυρὰ scil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J.F.R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἱκτημένας λίθους &c. *J.F.R.*

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. *M. du S.*

μετρία κεχλημμένη, ἢ ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ δεξιῶντα, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμοῦ ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσεσθαι, καὶ κεκλεῖσθαι ἔνδον φροντίσας, εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

quando peregrina mulier non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollicetur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecisset. Ille parum solicitus, sive illa aliquid a me impetraret, sive minus, mercedem capit.

Καὶ περὶ ἑσπέρα τε ἦδη ἦν, καὶ ἐκ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ὅτι τὴν ἐμὴν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφει, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὰ ῥῖνά μου μύρων [e] ἐνέπλησεν, εἶτά με καταφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς φορβαίας [f] ἐπιλαβομένη

51. Vespera jam erat, de convivio nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda integra, fusoque de alabastro unguento se ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oscula me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B1. P.* *b* Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* *c* Ἐκεκόμιστο] Ἥκειν *Fl.* *d* Που] Non habet *Fl.* *e* Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *Va.* Sed *Ald.* 1. vulgatam servat. *f* Ἐπιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμεύνιον] Ταπεινὴ & μικρὰ εὐνή. *V.*

23. Εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε & μὴ] Benedictus *sive aliquid, sive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses *qui parum curans mei jacturam* &c. quos verissime adsecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *si quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J. G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diversa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Observ. Crit, p. 45. Ubi propositis *Aristophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vs. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετραπέντε βούλεται). ait. „ Quid hic sit ἀνύειν, cognosci potest „ ex opposito, ἐπιθυμεῖ λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans usus hujus verbi est in hoc significatu, sed ad eum non „ semper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *Hesiod.* in Ἐργ. p. 395. — καὶ μηδὲν ἀνύσῃς, & *nihil* „ *obtineas*, vel *impetres*. Non satis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Asin.* (h. l.) Κἀκεῖνος ὁδὸν

stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine caussa metuere. At mulier multis osculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis accurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo insatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis

νη· ὅτι τὸ χαμαιόνιον εἶλκε· κἀγὼ ἤδη τρίτου τινὸς καλέσαντος εἰς τοῦτο δόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ συμβεβρεγμένος, καὶ [h] τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ οἰστρημένος, καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλήν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι [i] τὴν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγενόμην ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἐτύγχανον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐκ μέτριον ἦγε, μὴ ἡ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθείη, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δεδιώς. ἡ [i] δὲ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλουμένη, ὡς [l] εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ συμπεμένη, περιβάλλεταί με, καὶ θέασα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τὸ τε σοφοῦ τὸ ἐμοῦ εἶχεν, ὥστε μὴ ἐπιχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο [m] τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπεδόθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τὸ γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἴην κακίων τοῦ τῆς Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς

[g] Πολλῷ] Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. [h] Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. [i] Γὰρ] Restitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. [k] Προσκαλουμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προσκαλ. *Pell.* melius. [l] Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae suffragatur P. [m] Τῷ φεύγοντι] Τῷ φεύγοντι *Pell.* melius.

„ δὲν φροντίσας, οὔτε ἐκ ἀνάγκης τινὸς ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, οὔτε ἐκ „ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Basileenses* recte cepe„ runt sensum. Benedict. *Qui non curans, sive ali„ quid, sive nihil ex me faceret.* Basil. *Qui parum cu„ rans mei jacturam* &c. Existimem ego, ἀνάγκη hic etiam *obtinendi* significatum habere, ἀνάγκη τινὶ ἐκ τινὸς, est *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus est in *Antholog.* quem etiam in Thesauro adduxit *Steph.* ἀναγκάσαι τοῦτο ἐκ τῆς Μοιρῶν, *haec impetravi a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me, sive non, accipit mercedem.* Sic *perficere* Latinis est „ *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vs. 99.) *quam „ joco Eam voluisti a me tandem, quin perficeris"?* Cl. *Gesnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adsentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro *conficio, consumo* quoque sumptum, *perdere* possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum glorietur mox ipse. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ] Mira phrasis; quid est χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἐρωῖ legendum omnino. *F. G.* Bene, sed mallem χρίσματι, ex cujus compendiosa scriptura monstrum χρωτὶ prodiisse mihi verosimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλουμένη] Mallem προσκαλούμενον. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι legendum videtur. *F. G.*

νης ἀκόρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ptatis, ut totam in me noctem contri-
ἐδαπάνησεν. verit.

Ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἣν μὲ ἀναστᾶσα ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὸν δεσπότην τὸν ἐμὸν οἴσειν ὑπὲρ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁδὲ ἅμα μὲ πλουσιώτερον ἐκ τῆς ἐμῆς γενόμενον, τῷ δεσπότῃ χαυνότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδεικνύμενον, συγκαλαλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς. καὶ πολὺ ἐλθὼν ὁ δεσπότης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, κἀμοῦ μὴ εἰδότος ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, κἀκ τινὸς ὀπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεῖς τῇ θέᾳ, κἀ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, κἀ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καλαδεδικασμένων γυναικῶν, κἀ πάντων ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις καλεκέκριλο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγεσθαι ἔνδον παρ' ἐμὲ, κἀ προσμένειν τε ἐκέλευον, κἀ ψαύειν ἐμοῦ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπιστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἤγεν ὁ ἐμὸς δε-

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

53. Denique instante jam die, qua munus honoris petendi caussa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* b Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *F. Ald.* &c. c Ἐπιδειξόμενον] Restitut. ex *F.* & *Vr.* Ἐπιδειξάμενον cett. d Κατιχρήσατο] Καλιχῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. e Μοι] Sic Edd. *Mu* L. P. f Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδειξόμενον] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενον. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μου δεινῶς. *F. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μου pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιᾷ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ καταχρῆτό μου τῇ περὶ παίδων (παιδιᾶν recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox insequentibus [κἀ τότε ἰλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τοῦ δεσπότου τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, *ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset.* *F. F.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & N. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατιχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adduxit, plane nihil est, ibi enim legas: ὑὸν προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Funt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Jensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Jensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι τ γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινι μηχανήματι, καὶ εἶσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, καὶ οἶνον ἡμῖν ἐκ χρυσίου g ἀφυσσόμενοι. ὁ δὲ ὄπισθάτης ἕστως ὅπισθεν, ἐκέλευέ με ἀρίστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδόμην ἐν τῷ θεάτρῳ καθαχείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή τις ἄρκτος ἢ λέων h ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τινα ἄνθη φέροντα παρεδεύοντα, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ᾠοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ i ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀναθιζόμενος ἀπ' αὐτῆς τ ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τ δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἐκπίπτει ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίου] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* h Ἀναπηδήσηται] Ἀ——ται *Fl.* i Ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χράομαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μου legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ καταχρῶδί μοι &c. Sed καταχρῶν in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἦν — ἀδύξας] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. F. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum ἐν πάντων; *F. G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ ἐν πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujeto*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὴ ἔχοντι λαπτὸν ἀπὸ πρίονος λεπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F. G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F. G.*

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυ, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λύκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδεπώποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ ὀπτάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τὸν ἀπ' ἐμοῦ λόγον ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον ἀμαγνῶναι, εἶθ' ὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρών, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματί μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φυλακῇ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι ὅτω γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσηκούσας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit, diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates bo-*

a Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἔνθεν. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή μοι Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento peruncta, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius conſidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneficio unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. J.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jenſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲ — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

bonas : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, *Carissimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hospitum , qui & domo me exceperunt , & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui sis filius* , exsiliensque de sella amplectitur me, & multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeses me publice audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus , sarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem , quae meo asini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego, indignum ratus , si is qui in asino amatus esset , nunc homo factus fastidire vellet , & amatricem suam despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor , & coronam sumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset , & somni

μάντις [b] ἀγαθός· πᾶσι δὲ ἡμῖν, Πάτραι δ' Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς , ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ , ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὑπίσχομαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ , παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῇ δίφρῳ ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀγρύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες [f] ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ [g] ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα [h] ἐραθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [f] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος θαυμάσασα, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑβρυφάν, καὶ [h] ἐραθεῖσαν ὑφορᾶν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [g] καὶ ἐς ἀνθρώπους ἀνασώσαντι ῥόδῳ· [h] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθὸς] Deest in *Fl.* [c] Ἐπίσταμαι] Sic etiam *Fl. J. Fr. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκεῖνος *P.* [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter supra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* [g] Καὶ] Deest in *Fl.* [h] Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* sola.

hoc *nomen* s. praenomen potius, supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi , Πατρὶς μὲν ἔστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. Patrem & forte avum ab eo appellatum , satis responsio Praesidis indicat : sed qui potuit dissimulare suum ? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quaenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta , & consilio omissa , ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λευκίου Πατρέως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* *J. M. G.*

49. Πατρὶς δὲ ἡμῶν Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.* Biblioth. *F. G.*

Πατρὶς δὲ ἡμῶν Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Lucius Patrensis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus esse Lucii Patrensis , sed compendio expressum. *M. V. la Croze.*

θεῖα, ἤδη χὐ καθεύδειν ἔδει, καίγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τ πρὸς τ ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, χὐ τ ἐμῆς οἰκίας, χὐ μακράν ποι ἀπελθών, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ χὐ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, χὐ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν καὶν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, χὐ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ χὐ χρησίμου ζώου ἐς σίηθον μεταμορφωθείς. [e] χὐ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, ſurgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adſto, magis nimirum ex comparatione cum aſino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, deſpuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo faceſſis, & longe hinc quocumque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commiſi?* *At ego*, inquit, *non tui, ſed aſini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe ſolum magnum aſini inſigne ſervatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in ſpinturnicium.* Et advocatis jam ſtatim ſer-

a Ὡσπερεὶ] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτηται] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *J.* e Καὶ] Deeſt in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F.G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam reſcire potuit: nam etſi ὑπ' eo ſenſu videretur rectum, ſi *perdaris a me*, ſive *ego te perdam*, hic ſignificaret: tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo ſua hominem procul exſulare jubeat, non poteſt φθείρειν aliud quam *faceſſere hinc*, ſignificare. Et ſic Alciphron non ſemel, ut I. Ep. 13. p. 56. Τὴν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρεῖσαν. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἐρατυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄδρα (alias ἄδρα ſcribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Aleiphr.* Epiſt. priore loco adductam, ex *Ariſtophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθάρη rurſus ita poſitum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl.* Friſchlinum reprehendit, qui illud *Ariſtophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσεις· σὺν δὴ φθείρῃ, male verterit: *nunc perdaris*, quum ſit vertendum: *Tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuſte omnino facit; nec tamen perdundi ſignificatio ab illa formula ap. *Ariſtoph.* excludi poteſt, ſequitur enim: Σὺ δὲ ἰὼν κλάεις μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. ſupra verſ. 598. Ἀλλὰ φθείρῃ, χὐ μὴ γένῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum muſſes.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut noſtri homines irati ajunt: loop boo; den kopf / quod tamen eſt apertius, quando εἰς poſt imperativum additur. *J.F.R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F.G.*

98. Τῶν — συμφορῶν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; ſed ſimpliciter, *quid accidiſſet.* Μέγα εἶναι συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶν ἐς ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώπους) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem conſideraverit, non dubitabit. Adde *Ariſtoph.* Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσπεσελθεῖν Εὐαγγέλια θύειν. Diſerte hic Scholiaſtes, μέσον, ait ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lyſiſtr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J.M.G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Geſn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. ſic legitur: Οὕτω ἂν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐς ἄνθρωπον συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adpoſuit margini: *omnis homo eſt ipſa calamitas.* At ſi jam ἀνθρώπους cum *Geſnero* legas, πᾶσα etiam ſcribendum fuerit; niſi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apoſtropho in proſa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius ſignificet *calamitatem*, tamen ut ipſa vocis origo poſtulat, mediae eſſe ſignificationis, ac de quovis caſu, etiam bona fortuna, accipi interdum, ſatis vincunt *Ariſtophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule verſa eſſe, *bonis aerumnis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *caſus*. Alio ſenſu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum eſt hominem ipſum dici συμφορὰν, nam & ſic *Sophocl.* Aj. Flag. vſ. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν ὄψει τ' ἄνδρα, quod vertitur: *Fortiter vero ſuſtine conſpectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexſpectato ac timendo caſu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem ſignificatum eſſe in *Herodoto*; ſed ſimilem prorſus conſtructionem. His ſcriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Came-*

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῇ νώτῳ μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, κἀξωσθεὶς πρὸ τῆς θωματίου ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅτι ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντι ἀνέμῳ, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περγίας μακρᾶς πάνυ, καὶ ὕστερον δὲ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθείς.

[f] Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* [g] Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. [h] Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *A1W.* Nil mutant Edd. [i] Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

merarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γόνατα ἀνθρώπους, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνου περγίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου περγία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περγίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακρᾶς Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ. JUPITER CONFUTATUS.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ. CYNISCUS ET JUPITER.

ΚΥΝΙΣ. CYNIS.

Ἐγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲ τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταιότατα τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ἐ πάνυ ῥάδια δοῦναι. ὁρῶ γὰρ σε τὰ πολλὰ οὐδὲ εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθελόμην ἂν παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· ἐ γὰρ ἀτυχήσεις, ἐ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναι [d] δή μοι πρός τινα ἐ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ δή μοι, [f] εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐγράψησαν, [h] ἄφυκτα

I EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim ſaepe te preces illorum quaſi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. b Πολλοῖς] Ἄλλοις O. c Ἔφης] Sic Fl. Ald. H. P. S. &c. Φῂς J. & Cod. P. d Δή] Omittit δὴ J. & P. Comparet autem in Fl. H. P. S. &c. e Εὐχὴ] Αἴτησις P. f Εἰ] Deeſt in O. g Εἱμαρμένης] Sic J. Fr. H. B. Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. h Ἄφυκτα] Sic marg. Al W. Ἄφθικτα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινὸς, ἰσχνὸς V.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab λύπαλις ἀσεως praecone expectares: nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φύκτὸς dicitur, & ἀνήφυκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* habet ἄφυλα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνὶς οὐ ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυλα ἐμβαλῶν. *Quom. Hiſt. c.* 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Solan.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτο-

runt, evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἐπινήσωσι γενομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, τῷ τούτων ἀτράκτῳ τρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἔκβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

KYN. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λινοῦν. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὴ ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν καλεχόμενοι ἄδωσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐῤῥαψῴδει δι' αὐτῆς. KYN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὴ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene sic O. *Fl. V*2. *P. S.* Ἄϊδος male *F. Ald. Fr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδωσιν] Ἄδωσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξέρχει O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ οὕτω] Παλαιωτικὸν τὸ θεώρημα. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ ν. τῶν Μοιρῶν] Παλαιωτικὸν τὸ θεώρημα. * *G.*

ὁ θεὸς. ind. Z. θεὸς. ὁ. Z.

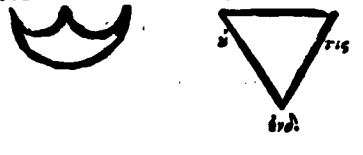

37. Διεξέρχονται] Διεξίασι. *G.*

* Ὁ θεὸς] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

στέρησιν εἶναι. Ibid. c. 29. ὁ ἀφόντης ἰχθύς. Rursus c. 32. *De luct.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἴχθυν λαβὼν ἄφυλλον. Et passim. Sed ἀφύντας adferens *Stephanus*, ἄφυλλος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἄφυλλον (interdum & corrupte ἄφυλον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γενοιμήν] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ὁ ἐν τῷ μέρει] Haud immerito *Solan.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ καὶκεῖνό μοι ἀπόκρινai. ἢ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθώ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ [c] Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται) αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκῦω γὰρ ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος [h] δὲ ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, καὶκεῖνο εἶπῃς· εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἦν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἁπαρτήσας πάντα τὰ ὄντα.

respondе. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, coagaminique, vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpenſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. d Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. e Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύναται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ἔτι ὑπὲρ O. g Ὦ] Abeſt ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex J. V2. O. & P. Ποτὲ περὶ habent Edd. cett. i Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἕλληνάν ἐπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύνανται) εἱμαρμένη ἢ τύχη παρὰ τὰ μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * ἀπορηθῆναι δυνάμενον. V.

* Ἀπορηθῆναι] Ἀπορεῖσθαι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀπορεῖσθαι dare voluiſſe. J. F. R.

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἕλληνάν ἐπόρησεν. εἴτ' ἄλλό τι δύνανται) εἱμαρμένη ἢ τύχη παρὰ τὰ μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo ſit. J. J.

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. J. & Ven. 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent περὶ, quod nihili eſt. M. du S.

58. Ὁμήρου ἐπῶν] Hom. Il. Θ. 18. & ſeqq. M. du S. Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. M. du S.

56. Τί δ' ἦν †ἐμ.] Τῷ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τῷ νήματος ἠρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασε. V.

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit M. du S.

61. Ἀναρτησόμενος] Hom. Il. Θ. 18—27. M. du S. Ἀναρτησάμενος] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. Goſſ. vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quia & *Aor.* indic. pro ejusmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161.

— με-

surum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab illa suspensi vi te detrahere, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorrescebamque versus istos cum audirem. Modo vero ipsum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi justius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque, pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine piscículos.

5. JUP. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obsecro*, ne aspere, neque iracunde audias me, quae

ἐ ἀναρτησόμενον τὰ πάντα. [1] ἔφης γὰρ αὐτὸς [m] τὴν μὲ σειρὰν καθήσειν ἐξ ὑρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ [n] ἅπαντας, εἰ βούλοιντο [o] ἐκκρεμαννυμένους καλάσπαν βιάζεσθαι, ἢ μὴν καλάσπασειν γε, [p] σὺ δὲ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ [q] ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲ [r] οὖν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴ βίαν, καὶ ὑπόφριστον μέλαξυ ἀκούων τὰ ἐπῶν. [s] νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μὲν τὰ σειρᾶς, καὶ τὰ ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φὴς, κρεμάμενον. δοκεῖ [t] δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον [v] αἰωροῦσα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τὰς Μοίρων, καὶ τὸ Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς [x] μου τὰ λη-

k Ἀναρτησόμενον] Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμενον Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφησθα *Fl.* m Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅπαντα πάντας O. o Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. *Al.* r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἂν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. v Αἰωροῦσα] Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα Edd. priores. x Μου] Ἐμοῦ Ex. *Fl.* Μοι P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. *V.*

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. *V.*

— μεγάλῳ ἀκίνησαν (ἀκίνησαν *Clark.* & *Barnes.*) magno luent, (luerint) Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obs. Crit. p. 19. ἐν νόῳ ἴσχεσα τίσασθαι τὴν Καρδαύλου. Ubi Rever. *Horr.* vel nimius est in probandis ejusmodi aorist. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia est ratio. *J.F.R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil muto. *J.F.R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in Impressis est, τὴν μέν. *M. du S.*

Τὴν μὲν] Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J.F.R.*

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etsi probum quoque quod in Ox. est, ἐκκρεμαμένους; servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen nostro inusitata. Sic supra *Tox.* c. 6. vs. 26. ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. *J.F.R.*

67. Αὐτῇ κεν] *Homer.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; sed memor δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἂν fine varietate legitur. *J.F.R.*

74. Θεωροῦσα] Elegantius in veteri codice scribitur: Δοκεῖ δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe justiorem causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces.* Vulgati Θεωροῦσα, quod quidem ferri potest. sed Ms. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. *J.G.G.*

Αἰωροῦσα] Sic etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis Θεωροῦσα, minus eleganter. *M. du S.*

Αἰωροῦσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Gesn.* vulgatum Θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. *J.F.R.*

τἀληθῆ μὲ παῤῥησίας λέγοντα. εἰ γὰ ὕτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνα ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ γε ὅ, τι ἂν ὠφελαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος [c] θεοδότου ἐπιτυχεῖν.

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nanciscì.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, τῶν καλαράτων σοφιστῶν, οἱ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὂν· ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐκ

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex O. Ba. & Fr. Προσάγωμεν habebant Edd. reliquae. c Θεοσδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald.

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προϊὼν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀτόπου περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* J. J.

6. Ἡμῖν προϊὼν] Secutus sum scripturam Mss. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. M. du S.

Ibid. Περιττὰς εἶναι] Et hic in Impressis additum erat φησὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare jussimus. M. du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. F. G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit *Solan.* sed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiast.* habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat *Juntinae*; ac φησὶν delerat; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὁρᾶ. F. G.

14. Δυνατὸν] Utrum εἰ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J. F. R.

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non οὖ' ἔν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissâ conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Θέλεις διηγήσωμαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ἂν ἐπαγάγω ἔτι. J. F. R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ὥσπερ ἀπούμεθα τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμεθα ἡ. τ. ἀ. τ. β. M. du S.

Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμεθα] Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε mutarem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἡ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et video Cl. *Gesn.* τὸ *sed* etiam

non ab illis inductus, iſta te interrogavi: ſed ipſe noſter ſermo (non habeo dicere quomodo progreſſus huc nobis evaſerit) ſupervacanea eſſe ait ſacrificia. Iterum autem, ſi videtur, paucis te rogabo: tu vero reſpondere ne graveris, & *fac* ut reſpondeas firmius. JUP. Roga ſi ſatis tibi otii eſt ad ſic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In veſtra autem poteſtate eſt mutare iſta, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod ſequitur; an manifeſtum id eſt, etiam ſi non dixero? JUP. Manifeſtum id quidem. Verumtamen qui ſacrificant, non *tam* indigentiae cauſſa ſacrificant, remunerationem quandam facientes, & quaſi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praeſtantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc eſt, ſi tu quoque dicis, nullius utilitatis cauſſa fieri ſacrificia, ſed benignitate quadam hominum, honore praeſtantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπειθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μικρὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ὑμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναλύεσθαι; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλῃ οὖν ἐπαγάγω τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες [h] διὰ τὴν χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν [b] δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σο-

d Ἡμῖν προϊὼν] Sic reſtitutum ex Cod. O. Nam Edd. εἰκῆ προϊὼν ἡμῖν, ſine ſenſu. *e* Εἰς τοῦτο] Εἰς τοῦτο τέλος emendatum in Cod. Ox. *f* Ὑμῖν] Ἡμῖν male O. *g* Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν *Fl.* Οὐ omittunt cett. & P. *h* Διὰ] Διὰ & καὶ deeſſe in O. notat *M. du S.* *i* Καὶ] Iterum abeſt in O. *k* Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. *A*1. At prius eſt in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Δηλονότι ὁ λόγος. *V.*
8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ὦ ἢ καὶ ‡ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. *V.*

18. Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας § παρέχουσιν. *V.*

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπως miſere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρίνομαι legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, *M. du S.*
§ Παρέχουσιν] Ita dedit *Solanus*, cum ante legeretur παρέχοντες.

tam in verſione ſua deleſſe. *J. F. R.*

20. Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione noſtra, omiſſum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel ſimile quid, quod ante τὴν ἢ non inſolens eſſe, conſtat. *Ariſtoph.* Νεφ. 1420. Εἰκὸς δὲ μᾶλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντ' παλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει ταπλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπῆρχον). Illud quidem videbatur nobis ex tota ſerie apertum, removeri a cauſſa ſacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relinqui ſolam τιμὴν τῷ βελτίονος. Similis locus eſt *Jov. Trag.* c. 46. Οὐκεν ἤφιεν ὑμᾶς τότε ὁ ἀνεμος — ἢ οἱ ἱρέττοντες. Et in ipſo fine ejus libelli: Εὐκλόμην ἂν ἔνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *J. M. G.*

Ἢ τιμῶντες] De omiſſo μᾶλλον, ſed facile ſubaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hiſt.* c. 17. f. *J. F. R.*

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν δὲ τοῦτο, εἰ δὲ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis nullius utilitatis cauſſa ſacra fieri: verum benitate quadam hominum quod praeſtantius eſt, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* ſc. Deos. Nihil hic monerem, niſi Mſ. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen eſt efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμαῖς γεραίροντες, ſcribit θυσίαις γεραίροντες. *J. G. G.*

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς, ἢ ταῦτα ὁμοδούλους τ' ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπομένους. ἐπεὶ γὰρ ἀπόχρησαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μέν, εἰ μηδὲν ἄλλο, [b] θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀϊδιος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰώνιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαίμονα ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς [c] ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισαι καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ [d] ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· [e] ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη [f] ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ [g] φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε [h] παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

25 si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quanam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subjecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus orietur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate ineest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa ineest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex, & fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & servire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jensio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Καὶ ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἥ. δὲ O. f Ποτέ] Deest in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρὰ] π' male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forsit. est compend. τῶ θῶ. V. Alberti Glossar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινίον ὡς ὁ † δεσμεῖται ὁ κάδος, διὰ τὸ ὕδωρ ὃν τῇ φρεάτων ἀντλεῖσθαι. ἰμονία λέγεται ἡ διὰ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ χοινίου ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι ἐξ ἰμάς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοινίον. V.

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διάπυρος τεχνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχνας ἐργαζόμενος. V.

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν, καὶ οὐκ ἐπεχείρει αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἰδίῳ τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. V.

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὅτε δὲ ἐγεννήσε τοὺς ἐξ ἧς ἀπ' αὐτοῦ γενομένους τὴν βασιλείαν § ἐκβαλεῖν αὐτὸν, ἐπειδὴ ἦκεν υἱόν, κατέθετο αὐτὸν. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῦς, τῷ Ἅιδῃ δὲ τὸ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεύς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς πρότερους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὴν βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμοὺς ¶ βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἔπεθετο. V.

* Καθεὶς] Παθὼς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Δεσμεῖται] Δεσμοῦται Exc *G.* Δεσμοῦται C.

‡ Γὼν] Non adparebat in Edd. Insertum nunc ex *G.* & V.

§ Ἐκβαλεῖν] Ἐκβάλλει V. Quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum existimo & ἐδίωξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. J.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter pastorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de caussa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

50 ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν καὶ τὸ τῷ Λαομέδοντι, καὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸ [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι καὶ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. 55 ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ διαιτᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταλοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καλεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο 60 εἱμαρτὸ δηλαδή.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὅ, τι 65 μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἱμαρτό, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις 70 εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *Va.* quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνου] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. n Ἄρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὅθουνεκα O. p Οἴει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, ** μὴ φέρων βασιλεύειν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὴ ἐθέλειν ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις τὴν ἰδίαν τέχνην τὴν ἰατρικὴν χρώμενος, ὡς μυθολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς τοῦ Διὸς ὑπηρέτας κεραυνοὺς κατατοξεύσας. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θετταλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς τριχῶν τὸ μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυνάμενον. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διὸς] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit *M. du S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus Pastor ab Ampryso.* G.C.

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud χρόνου, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνου loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὲ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 29. καὶ τὸ ὀγδοηκοστὸν ἤδη ἀκαρῆ θέλω ὁρᾶν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] πρὸς τίνα ἂν ἄλλον τἀληθῆ, ἢ πρὸς σέ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστί, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῆς [c] ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν δεχῇ ἐρωτήσειν φήσας, ὦ παῖ [d] τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῷ λόγῳ, ἐπιδείξαι ἡμᾶς ὀλιγωροῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μή [g] μεταμέλοι σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δὶ ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέται καὶ ὑφηγηταί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ἔστως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μού τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota πρὶ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῶ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γοῦν Ex. Fl. & marg. A1. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A1W. Πρός με τοιαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλοι σοι] Μεταμελήσει make O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Εὐμελ. Fl. k Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A1. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μεῖά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ὑπάρχον. εἶτα ἄλλο τι δύνα ἡ εἱμαρμένη ἐκ τύχης ὠφελῆσαι τὰς μοίρας. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνῳ, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gesn. nihil eam moverim. Immo adcuratius rem consideranti facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniſſet, alterum in —ῃ, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὧν ὧν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J. F. R.

88. Καὶ ἀτίθεσαι] Τυτίς μεταθέσαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἴριον, ὠφελῆ τὸ σκέπαρνον τὴν ἄρκα. V.

81. Te-

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificiis colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῦ σκεπάρνυ, ἢ τῦ τρυπάνυ, ἀλλὰ τῦ ναυπηγῦ· [m] ὕτως ἀνάλογον, ἢ μὴ ναυπηγυμένη ἕκαστα, ἡ Εἱμαρμένη ὄστιν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν [o] Μοιρῶν καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ πας' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' ὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. ὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, ὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] καὶ μεταστρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστυ. ἡ γὰρ Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάγκοιτο ἂν, εἴ τις εἰς [t] τἀναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸ Κλωθῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, ὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶς πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλυ ἕνεκα, τῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τὰ ὑπὸ τῶν Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως [x] τιμοίμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] πανελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τῦτο φὴς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. [n] Ἄρα] Εἶτα ἄρα O. [o] Μοιρῶν καὶ] Ambo deerant in *F.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & αἰ notat *M. du S.* [r] Καὶ μεταστρέψαι τὶ] Τὶ ϵ μεταστρέψαι O. [s] Ἀνάγκοιτο] Ἀνάγκοιτ' O. [t] Τἀναντίον τρέψειε] Τρέψ. τὰν. O. [v] Σὺ] Σὺ σὶ O. quod verum credo. [x] Τιμοίμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *Fl.* Ἂν deeſt in O. [y] Πανελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ ϖᾶσά τῦτο Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τῦτο φὴς] Ἀντὶ τῦ κατὰ τῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξοι. Φοβηθεὶς ἓν ὁ συνοχώρει τῷ παιδίῳ ἔτι κατὰ πολεμίων ἀπελθεῖν, ἔτε ἀφ' ὑψηλῦ τόπυ παρελθεῖν, ἐν ᾧ ἐκρέμαντο σίδηροι· συὸς δὲ κατὰ τὴν χώραν φαινόντος, πειθεὶς ἔπεμψεν εἰς θήραν τὸν παῖδα. καὶ ὁ τῷ θηρεύειν Ἄδραστος εἷς τῶν θηρευόντων, ῥίψας κατὰ τῦ συὸς, αὐτῦ μὲν ἥμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσυ υἱόν. *V.*

81. Τοσαῦτα πρός με] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. du S.*

86. Ἔφηθα] Jam cett. Edd. Florentinae conſentiunt, ἔφηθα pro ἔφης exhibentes. Conf. ſupra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mſſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τῦτο φὴς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ ϖᾶσά τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τῦτο φὴς] Εἰ μὴ ἄρα τῦτο φὴς. *Th. M.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθὼν. In Impreſſis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ̃ θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὡδε-δώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ὅπι τ̃ σὺν ἀφεὶς τ̃ λόγχην, ἐκείνου μὲ ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τ̃ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυρᾶς προστάγματος τ̃ Μοιρῶν φερομένην τῆς ἀκοντίου ὅπι τ̃ νεανίσκου.

Τὸ μὲν γὰρ [c] Λαΐου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φύς.

περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ προμήνυσις πρὸς τὰ πάντως ἔτω γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μετ̃ χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φὺς ἀπέκτεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐκ ὀρθῶς ἀνθ' ὅτου [f] ἀπαιτοῖτε τ̃ μισθὸν ὅπι τῆς μαντικῆς.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [g] λοξὰ καὶ ἐναμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ἃ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τ̃ Ἅλυν διαβὰς τ̃ αὐτῆς ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τ̃ τῆς Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberûm, vetant Dii:
Nam si creaveris, ait, *necat te filius.*

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &, qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium eversurus sit. Utrumque enim significat oraculum. JUP. Erat

a Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενον O. P. b Ἀπὸ ἰσχυρᾶς προς.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. c Λαΐου] Τῆ Λαΐου O. d Τοιγάρτοι] Τοιγάρτοι male *J.* e Αὐτὸν] Deest in O. f Ἀπαιτοῖτε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. g Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A1.* in qua tamen ad ἐναμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμενον. *V.*
37. Ἅλυκα] Τὴν αὔλακα, ὃ ἐστιν ἀροτροβλεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γωνεῖσαν. *V.*

41. Τοὶ γάρ τοι] Τῆ ἴσκειν. *V.* Τούτου ἴσκειν. τούτου χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φανεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενον ex glossa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adsumsit? *J. F. R.*

Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὡδε-δώσει τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. *J. J.*

Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*

Ἐξάγει] Plane adsentior Cl. *Jensio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J. F. R.*

31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. *G. C.*

36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph.* (267. G.F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*

37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*

43. Ἀπαιτοῖτε] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε. I. e. *non video, quo jure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. *J. F. R.*

47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G. C.*

Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13. Nu-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία χρ τῶ Κροίσῳ, διότι [h] ἐπειρᾶτο ἐκεῖνῳ αὐτῷ, ἄρνεια κρέα χ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲ μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατᾶσθαι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. χ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε χ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης [l] μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, εἴτε προνοίαν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, εἴτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; χ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνόν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηγκυλημένῳ ἀνέχομαί [n] σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, χ σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν σὴν σοῦ τιτρώσκουσαν. οὐδὲ γὴν τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

---

[h] Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνῳ αὐτοῦ] Ἔπειρε ἐκεῖνον αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* [i] Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνην P. & O. Χελώνεια *Coll.* [k] Ἄλλως] Ἄλλῳ O. [l] Μέρος] Ita *Fl. Bl. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. [m] Διηγκυλημένον] Διηγκωλημ. O. [n] Σε — διεξιόντος] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. [o] Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα & ἀπὸ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὰ· καὶ ἐποίησεν ἀπελθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὀδμή μ' εἰς Φρύγας § ἦλθε κραδαιφίνοιο χελώνης Ἐψομένης σὺν χαλκῷ ἄμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηγκυλημένον] Ἐν ἱστοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηγκυλόμβῳ] Αὐτὶ τοῦ ** σὺν μαχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψαι. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 92. ad Z. Tp. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηγκυλημένος] Διηγκυλημένος ante editum prave.

** Ἐν μασχάλῃ] Εἰμασχάλη V. Et ſic editum ante. Jam in μασχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπισκ. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνιον & ἄρνα καθακόψας ὁμοῦ ἕψει αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκέῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα & χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, ἢ σὲ ἢ τ̀ Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis.

Τί δήποτε τὺς ἱεροσύλους, ἢ λῃστὰς ἀ-75 φέντες, ἢ τοσούτους ὑβριστὰς ἢ βιαίους, καὶ βδιόρκους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἱστὸν, οὐδέν [b] ἀδικήσαντα; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με80 θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γῶ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, ἢ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς. [e] ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε ἢ τ̀ Πρόνοιαν, καὶ τ̀ Εἱμαρ-85 μένην, τί δήποτε [h] Φωκίων μὲ ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ ἢ σπάνει τ̀ ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ ἢ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, [i] ὑπερπλούτουν, ἢ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς,90 ἢ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τ̀ μητέρα λιμῷ ἀπεκτενώς· ἢ πάλιν Σωκράτης μὲ παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ ὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανά-

16. Quî tandem omissis sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & perjuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interodum etiam bonum quendam & sanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me scire nefas est? JUP. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim, neque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille, Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus sit, Melitus autem traditus non sit? &

[a] Ἱστὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἱσίον Edd. [b] Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* [c] Δὶ] Restitui ex *Ald. F. S.* Aberat in *P. H.* [d] Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *F.* &c. pro τ̀ quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* [e] ΚΥΝ.] Hoc nomen personae exciderat ex *F. H.* & *Fl.* Restituere Edd. cett. & marg. *A1.* [f] Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* ut semper. Οὐ δὲ O. [g] Σέ τε] Σε tantum O. [h] Φωκίων] Deest in O. [i] Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μέλητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίᾳ, Σκαμβωνίδης τ̀ δήμου, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίᾳ δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲ ἐπεισῆγεν ἑταίρας, τ̀ δὲ Καλλίαν ἐπειρᾶτο διὰ τὰ χρήματα ἀτελεῖν. ἢ συνβάλλοντος τινὶ τ̀ ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἱππονίκου ἐνέτριψεν. ἢ βαδίζων εἰς τοὺς τ̀ ἱππέας ἀγροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔθυε μῆ τ̀ ἱππέων. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτως δὲ Ἀκατίῳ ἐκαλεῖτο, ἤτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν. ἢ ὅτι ἀπὸ Ἀκατίδος χωμῆς ἦν. *V.*

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχουσίς ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τ̀ εὐ τῷ δεσμωτηρίῳ (3) ἐπιμελούμενοι. ἢ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ μὲ ὁμολογοῦσι, (4) θανάτου ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. ἢ ὁ δ' ἂν κριθῇ περὶ (5) αὐτῶν ποιοῦσι. ἢ εἴ τις ἄλλο κακούργημα θανάτου, οἱ ἕνδεκα τοῦτον ἀναλαμβάνουσιν. *V.*

(1) Σφηξί] Σφηξὶ antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod.

(2) Καλλίᾳ] Καλλίᾳ Edd. quod facile etiam mutavimus.

(3) Ἐπιμελούμενοι] Sic extat in Coll. *G.* Quare sic dedi, cum Edd. ἐπικαλούμενοι haberent. *M. du S.*

(4) Θανάτου] Θαυμαστὸς Edd. Θανατῖ. *V.* ex quo non difficulter Θανάτου efficias, quod est in C. *M. du S.*

(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *M. du S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*

78. Ἱστὸν] Cur *ἱστὸν malum navis* receperim, pro vulgato *ἱσίον*, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Sensisse id videtur Clar. *Gesn.* qui sponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* satis frigide; sed ad vulgatum adcommodate versum esset. *J. F. R.*

85. Σί τε καὶ] Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim caussa hic merito comparet, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad *Tox.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis praeſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, dilucide ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

παλ῾ μὲ ἐβασίλευσε Φῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοιλο πρὸς αὐτῦ, διότι μὴ ἠρέσκοιλο τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιὼν, τὺς μὲ πονηρὺς εὐδαιμονῦντας, καὶ τὺς πλεονέκλας, [l] ἀγομένυς δὲ καὶ φερομένυς τὺς χρηστὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένυς. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μὲν ὁ βίος οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ἔχομένυσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβυσιν; ΚΥΝ. Ἅδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυὺς, καὶ Ταντάλυς. ἐγὼ δὲ, εἰ μέν τι καὶ τοιοῦτόν ἐσῖιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβυλόμην ἂν ὁπόσονῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως [m] διαβιώσας, εἶτα ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις εἶναι μᾶλλον τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι καλακείμενος.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινας κο-

k Ὑμῖν] Deeſt in *Fl.* l Ἀγομένυς] Ἀγχομένυς male *J.* ſola. m Διαβιώσας] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. n Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀνεσκολοπίζοιλο] Γύγης ἀνὴρ ἐνάρετος ἀνεσκολοπίσθη (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμι-

(6) Πρὸς αὐτῦ] Ego conjiciebam παρ' αὐτῦ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed rectè πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτὺς V. prave. *M. du S.*

(7) Λητὼ] An uxorem aliquis alius fecerit, neſcio. Vid. Thuc. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐδάφει] Ἐδάφη Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστείδης] Notum eſt quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίαν] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc conſule Scholia ad Z. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μέλιτ῾] Vide Ἀναβ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μέλιτ῾, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plat.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Δωρ. c. 6. prave legebatur Μίλητ῾. *M. du S.*

Μίλητ῾] Ita pro vulgato Μίλητ῾ legendum, etiam *Guietus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi qui in Edd. aderat, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ ἀπολύει καὶ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ ἔν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογηθέντα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἢν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἢν ἱεροσυλήσῃ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium; ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretensi judicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cyniscе? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causſam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. b Δικαίως] Δίκαιον *Fl.* c Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δὲ ἐκεῖνον. *V.*

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. *M. du S.*

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἀφύκτια scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia ibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. *J. F. R.*

46. Σισύφῳ] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto rege *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* *G. C.*

57. Ἄμοιρον] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, τὸν σύμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe τὸν ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν, significare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, sive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*; Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. *J. F. R.*

67. Ἀγω-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum pu-
niet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo,
quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti
imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro
dignus es, qui talia interroges: audax enim
es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſ-
cedo. CYN. Operae mihi erat etiam il-
lud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae,
& quomodo pares eſſe curationi tot tanta-
rumque rerum ad minutias usque poſſint;
idque cum tres modo ſint? Intentam enim
quandam, neque nimis beatam mihi vitam
videntur agere, quae tot ſuſtineant nego-
tia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde
propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur
mihi optio, non permutaverim meam cum
illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere
praeoptaverim, quam ſedere fuſum tor-
quens, tot rerum plenum, & intentus o-
mnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupi-
ter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae
reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſuffi-
ciunt ad explicandam illam de Fato & Pro-
videntia diſputationem: reliqua audire for-
taſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων εἰς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίπονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἀμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ ἐδὲ αὗται τοῦ χρηστοῦ Εἱμαρμένῃ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον διαβιῶναι, ἢ πρὸ καθηλωμένον ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηροῦντα ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὰ περὶ τὴν Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἱμαρτὸ ἀκοῦσαί μοι.

[d] Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum Fl. [e] Αὗται] Anne αὐταί; [f] Μοι] Deeſt in Fl.

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V.
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἴσως τύχη·
Εἰ δ' ὑ σθένουσιν, οὐδὲ ἴσως ὑ τύχη.

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, ἴσως ὑ τύχη·
Εἰ δ' ὑ σθένουσιν, μᾶλλον ἴσως ὑ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitatione-que. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tox. c. 3. & 62. J.F.B.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ. MERC.

Ω Ζεῦ, τί [a] σύννυς [b] καλαμώνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, ᾧ πάτερ, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε [c] μου σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαλε κρειόντων,
Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

a Σύννυς] Σύποις P. sola male. b Καλαμώνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd, Sed rectius καὶ abest in O. c Μου] Et hoc omisit O. d Εἴδομεν] Εἴδωμεν male *J. V2. Er.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ ἓν τὸ συμφορᾶς γὰρ ὁ Ζεὺς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. Δεῖ τοῦτο δὲ δεῖ ἰάμβων (2) τραγικῶς (3) διαλέγου) αὐτῷ Ἥρα δὲ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ δεῖ ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ὑποκρίνῃ). *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγικὸν.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Διαλέγοιτο] Ex C. sic emendatum. Διαλέγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, καλακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, νῦν ὑπὸ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G. C.*

Ibid. Καὶ καλαμώνας] Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γουνοῦμαι. 3. Ἐξαύδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἦ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἧς οὐκ. 4. Ἀπόλλον. *F. G.*

Καὶ καλαμώνας] Quum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet sensérit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἦ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J. F. R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. 104. τοὺς ἀλαζόνας, Τοὺς ἀχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λίγους. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, te rade gaan / eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium*, *exponere alicui arcanum suum*, & *super eo ipsum consulere*. Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

10. Ἐξαύ-

Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non est mali quidquam, brevi versu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam proœmia?*

JUP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*
Tuque o Prometheu quod dedisti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas.*

MIN. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut isti possumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνει σε κ' φρένα, ἢ κ' θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὠχρός [e] τέ [f] σε εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
[g] Ἧς οὐκ ἂν [h] ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλον, οἵοις φροιμίοις ἀρχῇ [i] λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύ τ', ὦ [k] Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργάσω κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ὀξί; πρὸς χορὸν γὰρ [l] οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ [m] κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ [n] Εὐριπίδου ἄλοι

[e] Τί] Δί G. [f] Σε] Σου *F.* & marg. *Aiw.* [g] Ἧς οὐκ &c.] Ἣν οὐκ ἀμφιείοισι ἐπιπαίδεκα. Inserit O. ante illum versum. [h] Ἄροιτ'] Ἄραιτ' *Eurip.* & *Gr.* [i] Λόγων] Λόγῳ O. [k] Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμηπεῦ male *F.* [l] Οἰκείων] Sic *F. H.* &c. Οἰκείῳ *P. Gr.* O. & marg. *A1.* [m] Κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα] Κωμῳδίας ἃ Z. δύν. ὑποκρίνασθ μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδιανόητον ὅλον ὁ στίχον, ὡς (5) τοῦ Διὸς ἐ τὸ τραγῳδῶν ἀγνοοῦντον. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Μι—σμαράγδι Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τοῦ Διὸς] Καὶ τοῦ Δ. Edita. Delevit illud καὶ *M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὤχρος] Scribe ut in Mſ. habetur ὄχρος δέ σε εἶλε παρειάς. Est ex Iliad. Γ. v. 35. ubi est μιν quod omnium est casuum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραματουργῶν exponit vetus scholion ineditum ὑποτραγῳδῶν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ἐπιτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδῶν. *F.G.G.*

Ὤχρός τί] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὤχρός τί μιν εἶλε παρειάς. est in *Homeri* l. c. τό etiam Edd. Luciani, non δὲ. *F. F. R.*

Ibid. Σε] Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adscribam:

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ Θεήλατος
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum versum iterum habes in fine Ὤκ. vſ. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreste l. & seqq. *M. du S.* Immo mutatis personis; Sic ubi versu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *F. F. R.*

Ibid. Ὃ δ' εἰπεῖν] Ὡς alias legitur. *F. G.* Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inspexerim. *Fl. Ald. F. H. Fr. P. Bt. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl.* & *Bt.* ὃδ' cum jota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς εἰπεῖν alios Auctt. amare. *F. F. R.*

17. Ἀπολλον] Haec & sequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis desumtae sint, mihi non constat. De κοίμισον vide *Rhes.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχῇ λόγων] *Incipis.* *F. G.*

19. Ὦ παγκάκιστοι] Senarii. *F. G.* Sed hos *Paris.* Ed. jam divisit. *F. F. R.*

22. Οἰκείων] Etsi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam sequimur describendo (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum censerem; nam cum versus sit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *F. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Versus hexameter est e veteri poëta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forsan tamen est a Luciano ipso. *F. G.* Recte judicat *Gujetius*; quare μοι secluſi quidem, ut versus dimensio adparet, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. *F. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum est, pro ὀργὴν, nihil

ἅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραματουργεῖν.

ripidem totum devoravimus, ut subservire fabulae tuae queamus.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

2. JUN. Ignorare nos putas caussam tui doloris?

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπεὶ τοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

JUP. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ἀ μὴν κωκύω γε, οὐδὲ ἔθος ἤδη πολλάκις ὑπριστεῖσα οὐδὲ σῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γὰρ ἦτοι Δάνην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾷ οὐδὲ τῦ ἔρωτος, εἶτα βυλεύῃ ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τῦ ὀρόφυ εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, αἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλυ τυ, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

HERA. Omnia quae te turbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe jam talibus in rebus contumelia me laeseris. Credibile nimirum est, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cujus amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris sunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi lusibus res nostras versari existimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui sis Jupiter?

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωλι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

3. JUP.

[a] Ὑποδραματουργεῖν] Ὑποτραγωδεῖν *Coll.* & P. & marg. *AIW.* [b] Ἐστι] Deficit in *Fl.* [c] Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. [d] Ἡμέτερα πράγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τῆ ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ * λέγεται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ ἡ ὑποθέσεως ὅλης, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἁρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγωδῶν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῆ Exc. *G.*

mutavi. *J.F.R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonasmum horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat *Davis.* ad *Cic.* De nat. Deor. l. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemsterhusio*, consului, exscribere nolo; quia hic notarum habemus satis. Conf. *Gall.* c. 12. *J.F.R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Versus senarius. *F.G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nycteï erat filia. *M.du S.*

42. Ἄλλυ τυ] In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset velut ὅτις plerumque junctim scribere amant. Sed τυ sine accentu pro τινὸς valere, si quem fugit, adeat nos supra ad *Tyran.* c. XI. *Gesn.* ad *Quom. Hist.* c. 51. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ἴυγικα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις οὐ ἴρατι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἴει δ' ἡμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. *F.G.*

47. Ἐν ἰχάτοις] Senarii Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἴτι.

Καὶ τὰ γὰρ ἔχειν τ' ἀν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἀμελᾶσθαι. *F.G.*

Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rursus conjecit & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque versus vestigia adparent, nihil de suo adjecisse Lucianum, quod & alibi eum factitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut ejusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῦ λόγυ, ὅτι ξυρῦ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἠμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τὸ φρυρᾶς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἂν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; οὐκ ὀρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα σοβαλυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαμβὺς τῦ λόγυ, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅσῳ μάλιστα

e Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. f Τί ἂν] Τί γοῦν O. g Γένοιτο] Γίνοιτο O. h Ὦ Ἥρα] Ἄρα male *Fl.*

48. Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐσχάτων κινδύνων λέγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸ ξυρὸν ἵστασθαι. *V.*

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν διὰ τὸ καλαχθονίων. § ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγυσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδεδέσθαι. *V.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ ἐθαυμάσθησαν ὑπερβολῇ δὲ ἐν τοῖς τραγῳδίαις καὶ κωμῳδίαις καὶ θεοὺς, καὶ τοῦτο τὴν Ἥρα γυναικείᾳ κρατυμένη ὀλιγωρίᾳ, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπισχνοῦντο πρόσωπα ¶ ὑποκιζομένη ἐξεπλάγη τῷ Διὶ ὑποτίθεσθαι. *V.*

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. absurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit *M. du S.*

¶ Ὑποκιζομένη] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκριτομένη legeretur in editis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. *J.F.R.*

49. Ξυροῦ] Mss. Ox. ξυροῦ νῦν, quod nihili est. Vide ll. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἵστασαι ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Mss. Ox. inseruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J.F.R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F.G.*

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. *G.C.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ fortasse. *F.G.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide *Max.* c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Hecaemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad *Misth.* c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G.C.*

ϛα [a] καὶ ἠίσασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, [e] καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν ϛενῷ πανταπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles caussam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

ΗΡΑ. [k] Δεινόταλα, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμάτιον, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς.

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ· τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθη-

JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* b Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. c Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. d Τὴν] Non habet articulum O. e Καὶ] Ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. g Δόξαντα] Δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. h Ὥσπερ] Ὡς O. i Ὑπέρσχῃ] Ὑπερίσχῃ O. k Δεινόταλα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *Mr. duS.*)

69. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in tranlitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Biseto* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆς βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rursf. ξυνίλθετε & συνίλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συναλίσκομαι, numquam inveni ξυλλαμ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλέγομαι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aëre suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγώ σοι μετέωρος εἶμι ὑπὸ τοῦ λόγου. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ καὶ μετέωρός ἐστιν ἐπὶ ταύτῃ ἦν τῇ ἐλπίδι. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ἰδεῖν Μίνωτον, καὶ ἀκούσαι φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo

Long.

mus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur ista, Jupiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adsunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

νᾶ, πράξομεν ἄν; [l] συνεφίσκιλε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημι δεῖν τὴν βάσκεψιν [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. HPA. Κἀμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ καὶ τύτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] καὶ μὴ συνταράττειν τὴν ἐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβέμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τῆς συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσει ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομβήσῃ τὴν ἔριδα τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινεύμενος περὶ τῶν μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] EPM. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνδρίσκιλε] Συνεφ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανεπαγεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omissum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιεν O. & *Fl.* & marg. *Ar.* *s* Τυραννικὸς] Καμπανικὸς O. *t* EPM.] Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ὅτι ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τῦ ἀγνοηθήσεται. σκαιὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τὶ πράττειν ἢ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Past. 3. p. 100: (Ed. *Moll.*) καὶ τὴν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκτὴν καθελκῦσιν. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἤνεγκαν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διαμένειν, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris fluctibus constitisse.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετεώρου τῦ πολιτεύματος ὄντος. *Suspensa sine imperio Republ.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. συνεταράττετο τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptui expositum.* Sed de *suspenso sive incerto animo* aeque, si non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. conversum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προσήκειν γὰρ τοῖ τῦ Σεβῆρε γραφῆ, ἀπιστίαν ἂν τάττειν εἰς τὴν βασιλέα ἀποβλέπουσιν, μετέωρα τὰ γνώμιλα ἔχοντες, κινδυνεύσαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. *F.F.R.*

75. Ἐν τινῷ] Supra in *Hermot.* c. 63. συναλοίησις εἰς τινόν. Mox infra, c. 80. ἐκ τοῦ τινῦ ἐχόμβου. *Alciphr.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἀξιώσῃς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς τινὸν τῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi doctiss. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *F.F.R.*

78. Ἀνάγκη — ὀνόματα] Has duas voces delet Ox. Mss. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δέξασθαι; valde arridet haec Mss. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπανενεγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κοινοῦμβον] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *F.F.R.*

4. Ἀκαίλες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *F.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυνκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem sic saepissime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *F.F.R.*

19. Τὴν

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς χρῶ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Ὁμήρου

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμν. φημὶ δεῖν] Ἀποσήμυνε φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in *P.* edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούσταλα, * ὐτιλᾶ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γραυ. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτιλᾶ] Ἀτελᾶ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. ὠτιλᾶ pro V. ἀτελᾶ.
† Γραυ. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραυ. sive cum *u* supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράψαι notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 10. *J. F. R.*
20. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*
21. Μαντικῆς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*
Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*
Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*
Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipseων, brevi forsan proditura. *J. F. R.*
28. Θήλεια θεός] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονον. *F. G.*
Ibid. Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νόημος. Sed voleus scieus hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*
Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*
Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ὅσσοι. *M. du S.*
30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*
34. Ὅσσοι — Νόημοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἰὼ Διὸς ἴλθετε πᾶσαι
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δώουσ' ἑκατόμβας;
Ὅσσοι τ' οὐ μέσσοιο, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
Νόημοι, βωμοῖσι δ' ἐπὶ κνίσσῃσι χάδηθε.

Emen-

carminibus multa admiſce praeconio, ut ille nos convocabat, meminiſſe autem te credibile eſt. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

—— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,*
Neu quis de fluviis ipſis patris Oceani abſit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adeſto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui poſtremi, qui nomine nullo,
Ora ſupinati nidore ſedetis ad aras.

ἐπῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάνυ μὲ ἔτως σαφῶς, ὦ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῆς πόλεμόνδε μενέτω νόσφι' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, αἳ τ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·
[f] Ὅσσοι τ' αὖ μέσσοι, ἠὲ ὕστατοι, ἠὲ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι πάροι· [h] κτλ.

ΖΕΥΣ.

[c] Τόγε] Ex Homero ſupplevi. quod omiſſum in Edd. *καὶ* Edd. P. ſola pro eo ſubſtituerunt. [d] Τε] Γε O. [e] Ὅσσοι] Ὅσοι Edd. male & O. [f] Ὅσσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. [g] Νώνυμνοι] Reſtitui ex *Fl.* & *Homer.* Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμοι Schol. [h] Κτλ] Κτέσσιοι O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεούς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲ αὐτῶν τὸν αὐτόν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τοῦτο δηλοῦν Πριάπῳ καλουμένῳ, ἄλλοι δὲ Διονύσου μέν υἱόν, μητέρος δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Δώρης. Μυασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἐρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν. § καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ ¶ μηδῶν αἰδοῦς ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῦς λιχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῶν, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὴρ γλώσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως, ἄμετρόν ἔξει τὸν βίον. *V.*

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. *V.* In altero Voſſiano ſic: Νώνυμνοι] Γράφε) νώνυμοι, τουτέστιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud ſatis apte hic inſertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiaſtae ingenium magis innoteſcat; qui arrepta marium foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorſus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ. *δ.* *M. du S.*

§ Καὶ ἔρριψεν] Melius in *Sch.* 43. ad Θ. *δ.* legitur ἔ. *M. du S.*

¶ Μηδῶν] Nihil varietatis notatum invenio, mitorque *Solanum* hoc praeteriiſſe; credas enim, legendum μιλίων. Sed nihil eſt opus. *J. F. R.*

Emendatius Baſileenſis legit ὅσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verſum in voce Νώνυμοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amſt. non intelligo. Utique ſecunda in Νώνυμος producitur. *Hom.* Il. M. vſ. 70.

Νωνύμους λοχαίους ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμνοι. utrumque uſitatum. *J. F.*

36. Ὅσσοι τ' αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. *M. du S.*

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi ſic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. Ξ. 70. ubi plane idem verſus quem Cl. *Jenſ.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμους, ſed νωνύμνους ſcribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους ſimiliter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci poteſt illud υ. U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμους aeque ac νωνύμους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen auſim repugnare *Jenſio* νωνύμνους & νωνύμνους promiſcue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyſſ.* priore modo ſcribitur A. 222. —— Θεοὶ νώνυμνοι ὀπίσσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur ſic ſcriptum, ut Od. Ξ. 182. Νώνυμνον ἐξ Ἰθάκης ——. Item N. 239. Οὕτω νώνυμός ἐσσιν ἐτάρτοις δὲ μετ' μάλα πολλοῖ, ſuſpicio remanet, etiam priori Od. loco conſona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepiſſe in Luciano quod tutius eſt, etſi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi poſſe. Sed ſentio nimis jam curioſum me fuiſſe in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ἐν βωμοῖς παρὰ κτίσσας. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκα- 40
γμαί σε, ἐπειδὴ [a] συνθέσει γε ἤδη· ὥστε
προσλαμβάνων κάθιζε αὐτούς, καὶ τιμὴν
ἀξίαν ἑκάστου, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ·
ἐν πρωεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ὅτι τού-
τοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι ἐλε- 45
φάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λι-
θίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος,
ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ
συρφετώδεις δὲ ὅτι καὶ ἄτεχνα πόρρω που 50
συνωσθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀνα-
πληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔστω
ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ'
ἐκεῖνο μὲ [f] προχείρου εἰδέναι, ἵνα τις αὐτῷ
χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἢ τὸ ὁλκὴν 55
οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλ-
κῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τοῦ
Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τὸν λιθίνων καθεδεῖ-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de fasce, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contrusi silentio, concionis modo explendae caussa, assideant. MERC. Fient ista: sedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Συνθέσει] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέσει. Edd. συνέσει. b Καὶ] Non adgnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀναπληροῦντες] Ἀναπλήρωσις O. e Προσήκει] Restitui ex O. Πρέπει Edd. f Προχείρου] Χεῖρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic Fl. H. Va. P. S. Γὰρ male J. i Τῶν Μύρωνος] Τῆς Μυρ. O.

41. Συνθέσει] Πρόφ. συνέσει. V.

47. Οἱ Φειδίου] Οἵων ἀγαλματοποιῶν τῶν ἄριστος. V.

Βαρεῖαν] Recte quidem Gujetus vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro πάνυμοι, habeamus πάνυμοι, addito σὺ nihil est opus. J. F. R.

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* I. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: Φύσεως — ἔχων δικαίως. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. J. F. R.

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. M. du S.

57. Τῶν χαλκῶν] Sola J. hic τὸν pro τῶν habet; sed vulgatum sequor. M. du S.

63. Πλουτίδου — Ἀριστ.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. M. du S.

68. Χαμίστης] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. J. F. R.

71. Ἐλεφάντινος] Jupiter Olympius, de quo ad Ὄνειρ. c. 11. & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. M. du S.

74. Μυῶν] Sic Mss. O. vide Ἀλεξ. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυῶν enim utrobique habent omnes. M. du S.

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mss. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγεμυρίων greges, pro μυῶν musearum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἱμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariss. *Wessel.* obs. p. 51. voluit, ibi disquiremus. J. F. R.

75. Βυθοῦ] Vide Ἰναχ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. M. du S.

77. Ὁ Μὼν] *Deus Lamus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an patandam, praeferendam esse ar-
tem? JUP. Sic quidem decebat: sed prae-
ferendum tamen est aurum. MERC. Au-
dio. Nempe ex divitiis atque censu jubes,
non ex nobilitate *& praestantia* illos a me
collocari. Venite ergo in primas sedes vos
aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima
sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos
enim, quales sint, vides: venusti illi qui-
dem, & boni vultus, & ex arte figurati:
sed iidem lapidei aut aerei in universum
omnes; aut pretiosissimi quidem illorum
eburnei, pauxillum quantum auri refulgen-
tis habentes, ut colore illo & splendore in-
ducti tantum sint. Intus vero lignei sunt,
& totos murium greges, ibi remp. haben-
tes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis
iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido toti, & graves & multi revera
pretii.

60 ται, ἢ [k] προϊμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν
τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἔχειν μὲν ἔστω, ἀλλ' ὁ
χρυσὸς ὅμως προλιμητέος. ΕΡΜ. Μανθά-
νω, [l] ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ
Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἅπα-
65 ντας· ἴθι οὖν εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἐοίκασι δ' ἄν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ
προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τὼς γε Ἕλληνας ὁρᾷς
ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ
τὴν τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ
70 χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέ-
στατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῷ
χρυσῷ [m] ὑπερίλεον ἔχοντες, ὡς ὑπαι-
χρῶας καὶ [n] ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον
ἐκκοίλους, καὶ ἔστι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας
75 ἐμπολιτευομένας σκέποντες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕ-
τη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεῖνος, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ
Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [p] ὁ Μὴν [q] ὅλοι
ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ [r] πολύτιμοι ὡς
ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

[k] Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A*1. & O. qui mox εἶναι omittit. [l] Ὅτι] Non comparet in *Fl.* [m] Ὑπερίλεον] Ἀπερίλεον O. manu recentiore. [n] Ἐπηυγάσθαι] Ἐπιλευγάζεσθαι male O. Ἐπηλευγάζεσθαι *Coll.* [o] Μυῶν] Sic O. Μυιῶν Edd. Μυῶν male *F.* [p] Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ Ἅλ. P. [q] Ὅλοι] Ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. [r] Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφε] προτιμοτέραν. *V.*

63. Πλουτίνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ καθ' ἑκατογίαν. Πλουτίνδην δὲ ἀντὶ τοῦ πλουσίως. *V.*

73. Ἐπηλευγάζεσθαι] Ἠλύγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲ Βενδὶς Θρᾳκία θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγιοι Ἑρμοπρόσωπον φασίν. ἢ Ὁ Μίθρην Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲ Μίθρης, ὁ αὐτὸς ἔστι τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόσμουν, εἰκότως ἐπολυτέλιζον τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κολοσσεύοντες. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγιοι σέβονται, † αὐτὸν ὄντα τοῦ Διονύσου. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκ θηλυδρίου ὑπὸ Ῥέας τῆς θεῶν λοπαστύτας μητρὸς ἐφ' ὅτι ἐμέμνητο αὐτῆς ὑπάρξαι. Εἶναι δὲ ἐκ γήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δὲ ἑκείνου παιδὸς αὐτὸν φασι. ‡ τοῦτο ἱεροφαντῶν λειτουργοῦντος ἐπτεμώθη πρότερον τὰ γεννητικὰ μόρια ἀναστίθη ἔτως. Διὰ τοῦτο ἐκ τῶν παίζειν τοῦτο κατὰ πάντων αὐτοῦχαν, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐκτιτθίων ἀνακειῦς, ἀμμοδιάτροι δὲ, § εἰ κιναιδεύοιεν, καθ' ὅτι ἐκ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαφροτέρα τοῦ ¶ μύσει ἐξεταζόμενος. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. *V.*

s Ὁ Μιθρὴν] Μιθρὴς, & sine artic. Edita. Correxit *Salm.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μιθρὴν, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρὴς. *V.* etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόσμουν] Ἐκόσμουν ante editum male.

‡ Τοῦτο ἱεροφαντῶν] Τοῦτο δὲ ἐκεῖνο. C.

§ Εἰ κιναιδ.] Sic C. pro quo εἴτε λίγοιεν erat in editis. In *V.* autem εἴτε λίγοιεν. *M. du S.*

¶ Μύσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὴν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ Ἁλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis discerne notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τοῦ τοῦτο, ὃ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ πῶ τῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τ κυνοπρόσωπον τῦτον προκαθίζειν μὲ τ Αἰγύπτιον, ϗ ταῦτα Ποσειδῶν ὢν; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκῆν ὁ Λύσιππος ϗ ὁ πλωχὸν ἐποίησεν, ὅτε ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ὅτῳ δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι δὲν χρὴ παρεωσμένον, ϗ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σε.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς προεδρίοις πῦ κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθῳ τῷ λευκῷ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis. VEN.

a ΠΟΣ.] Vid. not. b Καὶ πῶ] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. c Πτωχὸν] Πάντα O. d Προτιμήσεται] Προτιτίμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνυῶν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, * ἀντὶ τῦ καλήν. αὕτη δὲ ἦλθε προκαθίσαι, ὅτον ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὸν δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δὲ ὄρος λίθου παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένου. *V.*

95. Πραξιτέλει] Οὕτως ἀγαλματοποιὸς ἦν τις, ὃς καλοποιήσας τὸν ἐν Κνίδῳ τ Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντὶ] Tertius pro *ἀντὶ τῦ*, ediderat *Cler.* Sed cum *ἀντὶ τὸν* eſſet in V. *ἀντὶ τῦ* inde fecit *Solan.* merito quidem, licet *τὸν* ad praecedentia relatum excuſari queat. *J. F. R.*

ſionem prae ſe ferunt. Formula autem *ὡς ἀληθῶς* Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. *ᾗ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακρότατον τ Χλόης.* *J. F. R.*

80. Ποῦ] Lege *πῶς*. In O. deeſt. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F. G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad *Ἐρωτ.* c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ὕτω Πραξιτέλει] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. *F. G.*

1. Καὶ ἦ ϗ] Etſi poſterius *καὶ*, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τ Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praefiſcine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐν τοῖς ζευγίταις] Cum mox *τῷ θητικῷ*, tum *πεντακοσιομεδίμνοις* & *ἱππάδι* etiam mentio injicitur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς μὲν ξηροῖς ὁμοῦ ϗ ὑγροῖς (oleo, arbitror) *μέτρα ἀπεταλόσια* (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) *πωλοῦντας, πρώτης ἴταξε, ϗ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρας δὲ τοὺς ἱππεῖ τριῶν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια·* (trecenas, trecentas de unoquoque genere) *καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλει. ζευγῖται δὲ οἱ τῷ τρίτῳ τιμήματι ἀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων* (utriusque generis ſimul ſumti trecentorum) *οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς ἰδιώτου ἀρχὴν ἔδωκεν οὐδεμίαν μετέχειν, ἀλλὰ τῇ συνεκκλησιάζειν μό-*

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τὴν ῥαψῳδίαν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. EPM. Καὶ γὰρ [e] καὶ τὸν [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς κἀκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις ἄνω καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ γυμνὸς [h] κόλλοπας τε καὶ κιθάρας [i] περισεσυληµένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ὃν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐποιήσατο [m] ἄν· ὥστε ἀνάλογον μειζοτέρου ἂν νομίζοιμην, καὶ πρόσ-

ες ιν

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζευγίταις ἄνω καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυληµένον] Ἀποσεισ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' ὄν] Γοῦν O. m Ἂν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς πολλάδους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ παιδάλισκοι, οἷς ἀπηκτεῖνον αἱ νευραί. *V.* (ἐπιτείνουσι αἱ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο πρὸς τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν, τριφόρμιοι. ἐν τῷ θητικῷ δὲ ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. *V.*

12. Ἴσου τελίσματος] Δαπανήματος. *V.*

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὸν pro οὓς. Utrumque emendavit *M. du S.*

δικάζειν μόνον μετέχοι τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τὴν ἱππάδα, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J.M.G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad Συγῆρ. c. 23. *M. du S.*

Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάδους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J.F.R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J.B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & paſſim interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Concil Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J.F.R.*

10. Εἰ δ' ὃν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J.M.G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐποίησατο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένα fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἂν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

ες ἡ τέχνη, καὶ ἡ ἐργασία [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα δὴ εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἴ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμητέος εἶ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέοι ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ὀπιλαδών; ὥς ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ὀπτικευφὼς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

[a] Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. [b] Τοὺς] Sine articulo O. [c] Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. [d] Ἐλέγξοντα *Fl.* [e] Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διῄρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἵππον πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἵτι ἵππους. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. ὑπὲρ δὲ ἀναστῆναι τὴν Ἀφροδίτην ὡς πανυχρὸν εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

27. Τὴν πνύκα] Πνὺξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκάσθαι τοὺς συναγομένους ἐν αὐτῇ. *V.*

* Διῄρητο] Male διῃρέτη Ed. *Cler.*

† Πίνυκα] Corrupte hand dubie. *M. du S.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam vituram quoque multi auri possessorem Apollinem ὑπὸ τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ὑπὸ θητικοῖς ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi.* Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομεδίμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα sc. τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tributum,

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii ejusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

EPM. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον ἡ τοῦτο. χαλκὼ μὲ γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, [f] ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος οὗτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν [g] προκαθεδεῖται; φιλονεικοῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲ ἀναμίξ [h] καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, [i] εἰσαῦθις [k] δὲ διαθήσει περὶ τούτων ἐκκλησία· καγὼ εἴσομαι τότε, ἢν τινα [l] χρὴ ποιήσασθαι τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidiana clamantes, *viscerationes*, *ubi nectar*

EPM. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, [m] ἀγοραῖς, [n] οἷ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμ-

[f] Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omissis ceteris O. [g] Προκαθεδεῖται] Προκαθίζει Fl. item marg. Ar. Vulgatae favet P. [h] Καθιζόντων] Καθιζήσασιν Fl. [i] Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. [k] Δὲ] Abest a Fl. adest in aliis. & P. [l] Χρὴ] Deest in O. [m] Ἀγοραῖς] Bis O. [n] Οἷ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis οἷ αἱ ἀμπέλοι; nisi quod male πελλοῖ priore loco pro οἷ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι ὃ καιροῦ ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως ἂν ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τῶν θεῶν ἐπικαλούμενον. V.

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, sed Mercurius loquitur. M. du S.

butum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide *Pollux*. VIII, 10. *Plutarch*. in vita Solonis, & Aristidis, & *Meursium* in Solone Aristotelis sententiam refellentem. J.G.G.

19. Ἀφ' ὅσων ταλάντων] Conf. supra *Asin*. c. 33. λὸν χαλκῆς ἑκατομβοῦν. *Aristoph*. Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι. Sed propius accedit, imo plane respondet hoc *Demosthenis*, quod *Steph*. adfert, licet haud indicato loco, qui est *De Coron*. in Decreto Chersonesi. p. 326. A. Ed. *Hervag*. στεφανοῦσι — στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. J.F.R.

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened*. conversum esset, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adscripserat, vertendum *supra*. J.F.R.

Ibid. Πολλὰ. — ἂν εἰκῇ] Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πολλὰ — leguntur καὶ τὸν ἐπτάδυ, nam prius esse posteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl*. silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. M. du S.

21. Καὶ τὸν ἐπτάδυ] Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exstarent in O. nec *Fl*. Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Gesn*. in versione retinuit, nolui omittere. J.F.R.

39. Καθιζόντων] Quod *Fl*. exhibet, frustra est; Et καθιζήσασιν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθιζόντων pro καθιζήσασιν, vidimus non semel. Conf. T. I. *Zeux*. c. 5. & Notam 6. ἐπαινούντων pro ἐπαινέσασιν. Adde *Alciphr*. 2. 2. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲ χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πομποὶ, ibid. p. 394. πενούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθιζόντων malint, quia καθίζω est *colloco*, καθίζομαι *sedeo*. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic *Long. Past*. 2. 83. Φιλητᾶς καθίσας ὄρθιος *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, *collocans se erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic *Homer*. Il. Γ. 426. Ἔνθα καθίζ' Ἑλένη. *Ibi sedebat Helena*, & alibi passim. J.F.R.

46. Διαπομπὰς] Subaudi ποιεῖ ὁ Ζεύς. F.G.

Διαπομπὰς] Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. M. du S.

Ibid. Πεῦ τὸ νέκταρ] Non displicet scriptura Cod. O. Πεῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἀμπέλοι; Festinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen si lubet, *Aristoph*. Plut. 114. εἶμαι μὲ εἶμαι, ibique *Spanhem*. Item vs. 643. ταχέως, ταχέως,

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Κατασιώπησον αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτι ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ ὁ [c] πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παραχελεύεσθαι σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, προμνώμενοί ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶδα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεὶ, καὶ μεγαληγορῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἠπείλεις ἀναστάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cujus rei cauſſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa cate-

a Κατασιώπησον] Κατασίγησον O. P. b Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. d ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* e Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. *Fl.* f Ἠπείλεις] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιάσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. *V.*

χίως. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J. F. R.*

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F. G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod *φωνὴν* inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λὴν μιᾶς (ſcil. *φωνῆς*) in *Evang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J. F. R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *muros Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J. F. R.*

65. Ὅτι ἠπείλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοίης. In reliquis ὁπόταν ἠπείλης. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλεις. *F. G.*

Ἠπείλης ἀναστ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἠπείλης ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπείλεις, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Gujetii* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτε pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtituta tantum ſignarit ὁ. ἠπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπείλει κρείσσων &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tena aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

τ' χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τ' ὀφειλομένων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τ' παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀμαθετάραγμαι τ' γνώμην, καὶ ὑποτρόμος εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀποπάταλον ἁπάντων, [h] ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἁπάντων τ' [i] λόγων, ὃ προσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τιν σιωπὴν, καί τι ὑπέρμεγα κακὸν [k] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βούλει γᾶν, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναρραψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

[g] Πεπεδημένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. [h] Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* [i] Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. [k] Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. [l] Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. [m] Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. [n] Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Mu Edd. vulgo. [o] Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. [p] Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρώνηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐτρεπής. *V.*
80. * Προύσεσθαι] Ἀντὶ τοῦ προίσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρώνηται] Ὑβρισμένως πέπραται. *V.*

* Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι, quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in *Voſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ὁπόταν vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτε. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μεῦ, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρώνηται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παροινεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Soulii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas:

δοκεῖ, τὸ μὲ φορτικὸν τ μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τ Δημοσθένους δημηγοριῶν τ κτ. φιλίππου ἢν τινα ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάττων. ὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιουργίαν ταύτην [d] εὔκαιρον τοῖς σπουδάζουσι.

[e] Ἄρξομαι δ' ἤδη πόθεν· „ Ἀντὶ πολλῶν „ ἂν, ὦ ἄνδρες θεοί, χρημάτων, [f] ὑμᾶς „ ἐλεᾶν νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, „ τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν „ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' ὕτως ἔχει, „ προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγον- „ τος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοί, μο- „ νονυχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιείς, ὅτι τοῖς „ παροῦσιν ἐρρωμένως ἀνθιληπτέον [h] ἡμῖν „ ἐστιν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν „ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae- „ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis „ fiat, quid tandem illud ſit, propter „ quod jam congregati eſtis. Quae cum „ ita ſint, convenit propenſo animo me „ audire dicentem. Praeſens igitur tempus, „ Dii, tantum non emiſſa voce dicit, „ praeſentibus fortiter admovendam eſſe „ manum: at nos negligenter admodum „ affecti ad ea videmur. Volo autem jam (defi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλῃς O. & marg. *A1.* Ἐθέλεις *Fl.* b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. *A1.* d Εὔκαιρον] Εὔπορον O. P. & marg. *A1.* e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξει δ' ὑπὸ ΖΕΥΣ. αὐτὸ *Fl.* Rectius utramque perſon. omittit. *P.* & *Fr.* Cct. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξει etiam marg. *A1.* f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. *Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. g Ἀφιείς] Ἄφεις marg. *A1.* h Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχω μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *F. H. Fl. S.* l Δὲ] Γὰρ marg. *A1.*

91. Σύνειρε] Σύναπτε, σύμπλεκε. *G.*

96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. *G.*

6. Ὀλιγώρως] Καθαφρονητικῶς. *V.*

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *J. F. R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξει, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεύς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. *M. du S.*

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξει legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. f. denuo *Merc.* loquens induceretur. *J. F. R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. *M. du S.*

97. Ὑμᾶς] O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. *M. du S.*

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. *J. F. R.*

18. Περιπατήσαιμι τὸ διηνεκὲς] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. *M. V. la Croze.*

Περιπατήσαιμι τὸ διηνεκὲς] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἑωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ὀρθρινὸν: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τ ἑωθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. *J. F. R.*

23. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας τῷ μάλα πρωΐ.] Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ἐπεὶ δὲ ἔτι πενέστερον λιβανωτοῦ χόνδρας τῷ μάλα πρωΐ πωλοῦντας. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *J. F. R.*

24. Ἐπισοβεῖσθαι] L. optime. In reliquis ἐπισ—. *M. du S.*

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis diluci-
de exponere, quibus perturbatus concio-
nem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis,
Mnesitheo nauclero sacrificium offerente
pro servata navi, quae tantum non circa
Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo,
quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrifi-
cium vocaverat. Deinde post libationes
vos quidem alio alius, ut cuique collibi-
tum est, discessistis. Ego vero, neque
enim valde serum erat, in urbem ascendi,
inambulaturus vesperi in Ceramico, Mne-
sithei simul sordidam cogitans parsimoniam,
qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, so-
lum gallum mactaverit, eumque vetulum,
& pituita jam laborantem; tum turis grana
quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἐγὼ [m] ἀπολείπω ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑ-
μῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀταραχ-
θεὶς, συναγαγὸν τ' ἐκκλησίαν, χθὲς γ', ὡς
ἴστε, Μνησιθέῳ τῷ ναυκλήρῳ θύσαντ@ τὰ
σωτήρια ὑπὲρ τῆ νηὸς ὀλίγου δεῖν [n] ἀπολωμέ-
νη [o] περὶ τ' Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πει-
ραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθε@ ὑπὲ τ'
θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς,
ὑμεῖς μὲ ἄλλ@ [p] ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς
ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (ἐδέπω γ' [q] πάνυ
ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατή-
σαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα
τῷ Μνησιθέως τ' μικρολογίαν' ὃς ἑκκαίδεκα
θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε,
γέροντα κἀκεῖνον ἤδη [r] καὶ κορυζῶντα, καὶ
λιβανωτῷ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρω-
τιῶντας, ὡς αὐτίκα [s] ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀν-

[m] Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει μοι O. [n] Ἀπολωμένη] Ἀπολομένη *Fl.* [o] Περὶ] Sic *F. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* [p] Ἄλλῃ] Ἄλλῃ O. [q] Πάνυ] Omittit O. [r] Καὶ] Omittit *Fl.* [s] Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit *Solan.* ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *A1W.*

13. Περὶ τ' Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τ' Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἰδίως ὁ Εὔβοια ὑπὸ τῇ ἔξω Θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπ@ Θαλάττης ὑπὸ τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τυναχώδης, σκοπέλοις διειλημμέν@, καὶ ἔρημος ὁ χοι-
ρέαις, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀπηρώτατ@, ἅτε κρημνοῖς περι-
στοιχιζόμεν@, καὶ ὑπὸ τῶν ὅλως κακῶν, ἔτι δ' ὑπηνέμοις τοῖς
ἀνέμοις καλαπτομέν@, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβλὴς σκόπε-
λ@, τ' ἄκρ@ κύμαλα λείπει πανταχόσε ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν
καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως εἰρηκὼς Καφηρεὺς, λάθ τῷ καλαπτῷ ἀνα-
δῶτας, (3) κάφ@ γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' ὃ ὁ (4) Ὅμηρος
Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῶρ ἄγγει πανκαφήρτα νίκῃ, οἱονεὶ
(5) πνευσιῶντα, ἤτοι τῷ τὸ πολεμικοῦ ἀγῶν@ καμάτῳ,
ἢ τῇ ἀγωφωχίᾳ τ' νίκης, τ' χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς
πόρους κατόρυναστης, καὶ πάρα τῷ συνήθως ἐπισπᾶσθαι τὸ
πνεῦμα καλεπειγούσης, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἴλεσθαι τελείως
ἐκπεπνεύκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἑκτὸς ἐπισπέ-
σασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν λύπ τ' χαρᾶς εὐρυχωρίαν
πλησῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεσ@ τῇ εὐσθενεῖ τῷ συμπτώματος
πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος ὀθονείου ἐκπα-
γέντ@ σώματ@ ἀμύτρας ἐκχεόμενον. (6) *V.*

19. Ἐν κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθη-
ναίοις, ὁ μὲ ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τ' πόλεως, ἐνταῦθα δ' ἂν τ'
ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. *V.*

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκνιπότητα. *V.*

22. Ἤδη ὁ κορυζῶντα] Ὑπὸ τῦ γήρως μύξας ἐκχέον-
τα, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. *V.*

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. *G.*

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *M. du S.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & *Strabo* L. VIII. p. m. 566. f. *J. F. R.*

(2) Τυναχώδης] Ita ex *G.* & C. pro vulgato συναχώδης restituit *M. du S.*

(3) Κάφος] Κάπος Ex. *G.* & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κυαφέοντα. *M. du S.*

(5) Πνευσιῶντα] Πνευσιαόταλα. V.

(6) Haec omnia de Capharco Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τὲς πλοίοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὔβοιες. Nempe καθαιρεὺς est Graece quod *Καφαρεὺς* fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices כפר *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. *J. Cler.*

(7) Τόπον] Ποτὲν editum ante. Facile correxit *M. du S.*

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipsi praepositi. σὺν, *ut thus flatim una cum carbone exstingueretur*, qualem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τοῦ καπνοῦ [b] παροχόντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶν [e] γίγνομαι κατὰ
τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεχὲς· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ·
καί τινας βοῶντας, καὶ ἀμφισβητουμένους ὅτι τῶν
[g] θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβου-
λήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτοῦ ὅ, τι [i] καὶ λέ-
γουσι. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ παχεῖαν
περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸ πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐοικὼς φιλοσόφῳ καὶ δὴ
παρεγκωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ὀπίτριπλον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoï-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρῆσθαι G. P. Ὠσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι *Graev.* b Παροχόντος] Παροχότας *Pell.* c Ὑποχόμενος] Recte sic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποχομένων *J.* Ὑποχομένους *V2.* Ὑποχομένου Ox. d Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* Recte quod editum est cett. & O. e Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Abest ab O. g Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *AIW.* Θώκων Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων *Fl.* male. Καθημένων marg. *A1.* i Καὶ] Deest in *Fl.*

29. Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*
31. Ποικίλην] Ποικίλη γὰρ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἀπὸ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*
34. Καὶ ἀμφισβητουμένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*
40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*
43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικούρειος ἐν Στοϊκοῖ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἄνευ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ διὰ προνοίας. *V.*
44. Τὸν ὀπίτριπλον] Τὸν ἄξιον τοῦ ὀπιτριβῆναι, τουτέστι πληγῆναι. *V.* Πάγκακον. C.

* Ἐπικούρειος] Ἐπικούρειοι edita. Mutavit *M. du S.*

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solenum* ἐπισβεσθῆναι ideo adcuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J.F.R.*

25. Ὀσφρᾶσθαι τοῦ καπνοῦ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἐπισβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παροχόντος, *ut in pruna statim extinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus.* Mf. ὀσφρῆσθαι. Sed Lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J.G.G.*

35. Θάκων] Narrat Jupiter se veniisse in Poecilem, & ibi varios homines inveniisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θᾶκων, & quidem rectius. Nam θᾶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, serio valde contendentes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indignabatur, & omni modo pro caussa nostra decertabat, cum nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque instituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo respiciebat

ἐκθύμως τὸν Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἵδρυε, καὶ τὴν φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο καὶ τὴν βοήν· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδόνιον [l] ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα.

Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις ἔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ἔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, [n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ἅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινὲς, οἳ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ἐμάχετο, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ [q] τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς

k Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. *l* Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. *m* Ἆρα] Deest in O. *n* Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsit *Solan.* Οὐδὲν. ἀλλὰ O. *o* Μηδὲ] Sic P. Mg—δὲ cett. & O. *p* Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *q* Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paullo ante omitti, obscure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδόνιον γέλωτα λέγει, ὁ σὺν ἐποχθίσει γινόμενον. *V.*

sed θᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. *J.G.G.*

Θάκων] Ita etiam Mss. Ox. & P. vide Schol. *Aristoph.* 128. E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem juniores dicuntur τὸ θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπαναίστασθαι. *M. du S.*

38. Νεφέλαι] Uti solent apud *Homerum* passim. Sed verba non sunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. verum prolixior fuisse videtur barba Philosophorum. De ἐπίστασ. vide Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγκωνισάμενος] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praestat ω. *Alciphr.* I. p. 26. τὸ παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντιφατοὺς βυλόμενος, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Nostro *de Calumn.* adfert. *J.F.R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari *Solan.* etiam

jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vidquae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hist.* c. 13. &c. *J.F.R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ κόκκυ ὑγιεῖ. Sic in *Asin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G.C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ἅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opsopoeus *breviter, nihil aliud quam in universum nos non esse*; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud quam nos non esse dicens.* Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam Deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Jovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut ὑδνειῶν

εἰς τ̀ Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τ̀ νύκτα ἐκέλευσα ἀναδεῖξαι τ̀ συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τ̀ ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶ τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μέλαξυ ἀπιόντων οἰκαδε [b] παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ αἰσθανομένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ βουλόμενοι [d] εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

[e] Ταῦτ' ἔστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοὶ, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ὅτοι [g] πεισθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεὸς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν ὑραν῵ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν

ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego jussi circumfusam solvere disputationem. Discesserunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum dum domum eunt sermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas se adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie.

18. Haec sunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiliis, &

a Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ̀ λόγον O. P. & marg. *A1*. b Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. c Πολὺ] Omittit praepos. O. d Εἴ τι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. e Ταῦτ'] Τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. f Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογιεῖσθαι O. Omisso ", (ut ex signo a *Solano* adposito suspicor) συνεκάλεσα. *Lexic. P.* g Πεισθεῖεν] Ita *P. V2. B2.* & *S.* recte. Πισθεῖεν *F. Fl. Fr. H.* male. h Ὅλως] Ὅλῳ male *F.* i Σφῶν] Omittit *Th. Mag.* in ἀπρονοήτους. k Ἄτιμα] Ἀτιμία P. & marg. *A1*.

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. *V.*

Deorum aut non providentiam *non secus ac si prorsus nos non essemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam si penitus non essent. *F.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus est corruptus. O. εἶδεν. ἀλλὰ. Quid reponendum sit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ̀ λόγον. Sed nihil muta, & confer Δισν. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Glossema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμητα, sed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τῦ νόμου] Formula sequitur in Concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀνεκάθητοι] De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde conjicere est non semper ea adhibita, sed stantes tantum *concionos habuisse*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. *M. du S.*

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Facessivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctissimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit, *cogitavit*, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τε λιων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι Θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae jus fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum perveniss̃e

rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi caussa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum jam quisque lusum fiatis & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis caussa fiduciam sumere.

[1] στρεμένοι. ὡς ἦν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ὁπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύσουσιν. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῆς [m] ἠγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

1 ΜΩΜ. Ἀλλ' [n] ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένεσθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας [o] λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ [p] ὑπὲρ τῷ συμφέροντι [q] παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

---

i Στρεμένοι] Στερέμβροι O. m Ἠγελμένων] Λεγομένων P. n Ὑμεῖς] Sic recte Bt. Fl. J. S. Ἡμεῖς male H. P. o Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox αὐτῶν ἔχοιμι. p Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέρον male J. Fl. Ald. H. S. Συμφέρον τι P. Συμφερον τι Bt. Fr. q Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. —σόμενος B2. Vulgatam servat Bt. cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι *καλῶς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἐκεῖνος γνώμῃ εἰσφέρων ἀπεφάνθη ἰρᾶν ὅτι € ἔχει. V.

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος † ἐκάλουν παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ τ' ἔτη γεγωνότας, καὶ μετ' ‡ αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξῆν δὲ δημηγορῆσαι, ἔτε τοῖς ἀτίμοις, ἔτε τοῖς ξένοις, ἔτε τοῖς μὴ καθαρεύουσι τὴν ὑπόμοιον ἡλικίαν. τὸ δὲ γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, τῶν ἀφῆβων τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

* Καθὼς] Ita restitutum ex C. & V. Καθιζομένους Edit. Ciar. male. Et mox εἰστάθω, sine σ. & sine accentu, unde εἰστάσθω quis legeret; sed εἰστάσθω verius licet forsan ex conjectura, fecit M. du S.

† Ἐκάλουν] Ἐκάλουσι ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. J. F. R.

‡ Αὐτὸς] Ita ex C. emendavit Solan. Recte; nam significatur post eos, non simul, unus. J. F. R.

rite censeri poterant. Sententiae nostrae firmandae caussa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ νέοι κἂν εὐγενεῖς ὦσιν, ὅσοι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide. M. du S.

1. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν. Th. M.

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impressis ἅπαντες. M. du S.

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. J. F. R.

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. J. F. R.

6. Τῷ συμφέροντι παῤ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. B2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. Quin & π— τό— B2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. M. du S.

7. Τάχ-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφύσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν λαβόντας αἰτίαν τὴν τόλμης λαμβάνουσας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ [g] ταραχὴν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πονηροὺς δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους ἀκολαζομένους, ἀλλὰ μαλαθάνουσας ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες ἢ ὅτι μὴ μανθάνουσιν ἡμᾶς, ὡς [k] οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τοῦ χρησμοῦ λεγόντων·

Ὡς μάθας τὸν [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos qui nihil injuste egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula dicere:

Qui superabit Halyn, magnam pervertet opum

a Πάντες] Deest in O. b Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. c Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* d Ἢ] Abest a *Fl.* e Ἂν] Ἐν O. f Ὁπόταν] Ὅτι L. g Τὴν] Omittit O. h Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P* &c. Προτιμουμ. *J.* i Μὲν] Inserui ex O. aberat ab Edd. k Οὐδὲ] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. l Ἀκούσωσι] Ἀκούσωσι O. & marg. *A1.* m Ἅλυν] Ἅλυ male *Va.*

7. Ὦ θεοὶ πάντες ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀπεικῆ ῥιπτούντων, καὶ ἀπερικαλύπτων λογισμῶν, μηδὲν ὑποβλεπομένους τῷ λέγοντι· ἀλλ' ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόντος. *V.* (quaere in Paroem. C)

9. Περιστήσεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καθίστασθαι. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὸν δίκαιον ὄμνυσιν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἰσοσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κροῖσον τὸν τῶν Λυδῶν βασιλεῦσαι ἱστήσασι Ἀπόλλωνα τὸν Ἅλυν κατὰ Κῦρον τὸν Περσῶν βασιλέα, ἀπεκρίνατο, ὅτι Ἅλυν μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας ψευδῆ ἀρχὴν, Ἅλυν τὸν ποταμὸν ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] Μάτην *frustra*, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barnesii* non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν εὖπρὲς ἰδεῖν
Φόβου παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἴδῃ.

Nisi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vs. 4. dedit Frater optimus *Gul Otto*, in Belg. Graeciss. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elsner.* ad *Euang. Marc.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπό-

opum vim, nec tamen indicare, ſuam ne an hoſtium? Et rurſus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Perſae enim, arbitror, &. Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rurſus cum audiunt, nos & amare & vulnerari, & ſervire, & vinciri, & diſſidere, & ſexcentas moleſtias habere, idque cum beati & immortales eſſe poſtulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam noſtri rationem habent? Nos vero indignamur, ſi qui homines non plane amentes reprehendunt iſta, & noſtram providentiam reſpuunt: cum ſatis habere debeamus, ſi quidam adhuc nobis poſt tot noſtra peccata ſacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (ſoli enim ſumus, neque eſt in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aeſculapium, adſcripticios illos) reſponde mihi ex vero, an unquam

καλαλύσῃ. ὑ μέντοι δηλούντων, εἴτε ἡ αὐτῆ, εἴτε [n] ἡ τῶ πολεμίων; ὑ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

ὑ Πέρσαι γὰ, οἶμαι, ὑ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲ γὰ πάλιν τὰ ῥαψωδῶν [o] ἀκούσιν, ὅτι ὑ ἐρῶμεν, ὑ τίρωσκόμεθα, [p] ὑ δουλεύομεν, ὑ δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, ὑ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, ὑ ταῦτα μακάριοι ὑ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, ὑ [q] ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεν) τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ὦ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, ὑ τὴ πρόνοιαν ἡμῶ παρωθοῦν) , δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰ ἐσμὲν, ὑ οὐδεὶς ἄνθρωπ@ πάρεστιν [r] ἐν τῷ συλλόγῳ, ἐξω Ἡρακλέους, ὑ Διονύσου, ὑ Γανυμήδους, ὑ Ἀσκληπιοῦ, τῶ [s] παρεγγράπτων τούτων) ὑπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,

n Τὴν τῶ] Τὴν omiſit O. o Ἀκούσιν] Ἀκούσωσιν O. p Καὶ δουλεύομεν & δισ.] Καὶ δισμούμεθα & δουλ. &. Sed *Fl.* ὑ δισμ. omiſit. q Ἐν] Inſertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praepoſition. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παρεγγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν ὑ Ἑλλήνων ναυμαχιῶν ὐ Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λέγει δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖ@ νοῆσαι, ὅτι ἂν ᾖ, φησὶ, θεῖαν ‡ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ὐ αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν ὖσαν Ἑλληνικὴν, ὡς τὸ Περσῶν προειμαντεύσαλο θάνατον. *V.*

‡ Ἐκάλει] Sic emendavit Noſter *Solan.* ex C. & V. nam καλεῖ editum ante.

44. Δίον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. *V.*

50. Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ὐ γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἴτις ἦν μὴ ὢν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, § παρέγγραπτ@ ἐκαλεῖτο. ἀφ' οὗτο τοὺτους παρεγγράπτους ὠνόμασε. *V.*

§ Παρέγγραπτος] Παρέγραπτος, & mox παρεγράπτας male editā, quae duce eodem emendavi. *J. F. R.*

17. Ὁπόταν] Conf. ſupra c. 19. med. *J. F. R.*

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad ſupplicium, dixi alibi. *J. B.*

Τυμπανιζομένους] Id quid ſit non recte docet *Bourdelotius.* Vide Scholiaſten *Ariſtoph.* 50. *M. du S.*

Τυμπανιζομένους] *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, ſemper aut alibi dixit, aut alibi dicturus eſt. *M. V. la Croze.*

26. Οὐδὶ] Sic optime Codex O. In reliquis οὐδὲν. *M. du S.*

29. Διαθεὰς τὴν Ἅλυν] Vide *Herodotum* l. c. Κροῖσ@ Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicerone verſum:

Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. *Herod.* VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus ſenſum Themiſtocles aperuiſſe traditur. Vide c. 31. *M. du S.*

41. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ] Καὶ ὐ οὐδενὶ λόγῳ. *F. G.*

Ibid. Ἐν οὐδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. eſt illud ὐ. *M. du S.*

Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τιθέναι] Bene divinarat *Gujetus*; nec ego dubitavi abſentem in Edd. praepoſitionem revocare; quia phraſis uſitatiſſima eam poſtulat. Sic *pro Imag.* c. 17. ὐ μεγάλῳ τίθεσθαι. Et *Quom. Hiſt.* c. 32. ὐ γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoſcunt O. & P. illud

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵτινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵτινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τὸν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε [h] μὴ ὁ Εὐρισθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμψε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵτινες] Εἴ τινες O. *b* Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. *c* Εἰς] Ἐς O. *d* Σῇ] Non adest in O. *e* Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. *A1*. & P. Παροιδοιπόρων O. *f* Σκείρωνα] Σκίρωνα O. *g* Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτην male O. *h* Μὴ ὁ] Μητ' Εὐρ. O. *i* Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. *A1*.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροιζῆνι πόλει τῆς Πελοποννήσου συνεκαθεύδησεν Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγέννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὑρὼν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. *V.*

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃσταὶ ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς (1) ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔρριπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) *V.*

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος λῃστὴς ὢν, ἔκαμπτε πίτυν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. *V.*

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκασε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ᾤκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταπαλαισθέντας αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ εὑρέθη Θησεὺς καὶ μεγέθει πρῶτον καὶ ῥώμῃ χρώμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα (7) Διτυέρσης, οὗτος σπείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τοῦ θέρους ἐνισταμένου, εἰ δὲ (8) ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. *V.*

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἱσ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist.* *J. F. R.*

64. Τουτονὶ] Τὸν Ἡρακλέα. *V.*

(1) Ὢν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*

(2) Subjunxit *Solan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀνατεταμένοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀνατεωριζόμενοι. *J. F. R.*

(5) Ἠνάγκασε] Ἠνάγκαζε V.

(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid. Addenda. *J. F. R.*

(7) Διτυέρσης οὗτος] C. Λιτυέρσης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityerses fuerit. Lityersas Midiae fil. *Hesychio.* *J. F. R.*

(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτειναν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ὧν, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

70. Καθήμενα] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. *Gesn.* in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀποκόπτοντες, εὑρίσκωσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ὑμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν] Quod si, inquit Momus, homines paullo

minem: & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

προθυμον εἰς τὰς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου [k] ἐφρόντισας ἂν τ' Ὕδρας, καὶ τ' ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τ' [l] Θρακικῶν, καὶ τ' Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

Ἀλλ' εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ὀπτηρεῦντες, εἴ τις [m] θύει, καὶ [n] κνισᾷ [o] περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατ' ῥᾳθυμίαν φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. ταχέως εἰκότα μὴν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὡδὲν ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν, εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἔφροντίζεις O. *l* Θρακικῶν] Θρακιῶν P. Vulgata est in *Fl.* &c. *m* Θύει] Θύσει O. *n* Κνισᾷ] Κνισάσει O. *o* Περὶ] Sic *Ald. H. B*1. *Fr. P.* Παρὰ *J. Fl.* Ἐπὶ *S.* *p* Τύχοι] Τύχῃ O. *q* Παρασυρόμενα] Π——ενον G. O. *r* Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσιν *Fl.* *s* Ὄν] Ὦν *Fl.* male. Nil vulgatam mutat P. *t* Πομπὰς] G. P. O. & marg. *A*1. Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Κακὸν οὐ τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. *V.*

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haesitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. *J. F. R.*

lo attentius rem considerent, facile deprehendant nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν & τὰς πομπὰς πέμποιεν] sit omnino γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praesertim quum eam probam esse doceat nos insignis locus in *Demosthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γάρ τις ἤρετό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, εἶποτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππου πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν ἄτοι ποιοῦσι, πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς οὐ ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μᾶλλον τῶν ἱερποιῶν. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creatis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδίδοτ' δέ μοι Δημοσθένης, ὦ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε καλέσαι, καὶ ἱμάτιον ἁλουργὲς ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τῶ Διονύσω πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret,* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἱερὰν ἑορτὰ· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθ'· Κίνησιν κίνησιν· Τολμᾶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβριν· Ἐπιβουλεύειν ἐπιβουλήν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πείθεσθαι πίθον· Νίκᾶν νίκην· Συναγωγεῖν συναγωγάς, & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. Καὶ μήτε χώρια δίχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* *J. F.*

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri jusserat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lectione *Junt.* quae ἀναιφὼν δὲ ὑδέπω, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ ὑδ. quod al. Edd. habebant, etsi in notis dixerit utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum ab *Hemsterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit, quem vide. *J. F. R.*

78. Πομπὰς] Mss. Gr. Ox. & P. In Impressis est σπονδὰς. V. *Jens.* *M. du S.*

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἶναι σῶσαι, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, τοὺς καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μώμῳ δὲ ὁ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ πάλαι τοῖς [d] τιμωμένοις ἦν, ὑμῖν [e] ἔτ' εὐτυχοῦσιν, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένοις.

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, si honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μέν, ὦ θεοί, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ὀπιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ὀπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis *vir* Demosthenes dixit, accusare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφρατομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A*1. Ἀποσφατομένους Edd. priores. *b* Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J.* G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. *c* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. *d* Τιμωμένοις] Sic dedi ex O. & *S.* Τιμῶμ. male *J. Fl. H. P. Ald.* *e* Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. *f* Καρπουμένοις] Μόνοις ἱερομήναις G. Ox. & *Coll.* Μόνοις ἱεραμήναις marg. *A*1. *g* Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* *h* Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καλὸς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ *J. Fl.* *i* Γένηται] Γενήσεται O.

87. Καρπουμένοις] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνοις ἱεραμήναις. *G.*

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γρ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. *G.*

Σπονδὰς πίμπουσιν] Non reprehendo formulam πομπὰς πίμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J.M.G.*

Πομπὰς πίμπουσιν] Neque tamen improbarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Dion.* p. 297. A. *Plat.* de Rep. I. p. 571. A. *J.F.R.*

79. Εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους σωτῆρας. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mss. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. *Pollux* VIII, 15. ἀποφράξειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε. quod non est, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando*. Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mss. reponendum est, ἤδη γάρ σε τούτῳ ὑπεράνω ἀποσφάξω, *ego te hac testa interficiam*. Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον ὠθούμενα. Melius Mss. παρασυρόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis scilicet. ὠθούμενον pertinet ad ἕκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πίμπουσιν, prae se fert τὰς πομπὰς πίμπουσιν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πίμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mss. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἶη, *quare vestrarum esset partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένοις, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνοις ἱεραμήναις, *vobis solis sacrificia in epulis comedentibus*. cum nunc partem

consiliarii est : quod vos reliqui , probe scio , vel tacente isto , facietis.

95 ἀληθῶς συμβάλλω· ὅτῳ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

24. NEPT. Ego de caetero , submersus sum , ut nostis , & in fundo *maris* versor , pro me , quantum possum , servans navigantes , & navigia deducens , & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio , quam ad contentionem veniat , vel fulmine , vel alia quadam ratione , ne dicendo superet. (Dicis enim , Jupiter , probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis , quam ulcisci soleamus eos , qui talia contra nos disputant.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲ ἄλλα εὐσυβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων ἱτὺς πλέοντας, καὶ ἀποπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν ([l] μέλει γάρ μοι καὶ τ' ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὸ ἔργον ἥκειν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέροχον λέγων. (Φὴς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μελησόμεθα τῶν τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντων.

25. JUP. Ludis , Neptune , an plane obtitus es , nihil talium in nostra potestate

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τοιούτων ὄντων;

k Ἐγὼ] Ἐγὼ δὴ O. *l* Μέλει] Μέλλει male O. *m* Ἢ ἄλλῃ τοι] Restitui ex G. nam Edd. τ νὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. *n* Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes , partem qui sacrificant. & id magis arridet , genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφραττομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur , absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποσφαττομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem , & versionem *jugulatos* , quae ad disputationem talem bene convenit : praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφραττομένους esse glossam : certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφραττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφραττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus , quin earum lectionem reciperem , *Solanique* diligentiae satisfacerem ; & sensus adeo planus est ab ea , ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποσφάττομ. elegans esse , si Latinorum more dictum intelligas ; sed dum exempla desidero , Codices sequor. Si satis verum foret , ἐπισφάττεις , quod deinde occurrit , c. 43. idem esse , etiam hic vulgatum servarem ; quod si deinde comperiam , fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἦν] Cur τιμωμένων dederim , res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph.* Plut. dixi, εἰ γὰρ τ' φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Δημοσθένης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν ἐπιτιμᾶν, ἴσως φήσαι τις ἄν, ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τ πραγόντων ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνειν, τοῦτ' εἶναι συμβουλεύειν. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τῦ κατ' ἐμαυτὸν , adeoque nonnullis pro glossa habebitur ; quod ut non nego, ita tamen minime elimino , quia interpretatio est necessaria , ab ipso Luciano forsan profecta ; si quid tamen superfluum , malim illud ἐμοὶ abesse , tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν , sed respiceret ad fatum Parcasque , quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum , quasi diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam sic scribitur ; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum , *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim , cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βαπόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit , ustum *e medio* , *e conspectu* , vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mss. legendum , ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινι μηχανῇ. non ut editiones praeferunt , ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mss. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι , ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur : ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mss. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, τὴν φθόην ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶμαι τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκειραμένους, [c] ἓξ μνᾶς ἕκαστον [d] ἑλκούσας; ἢ σὺ αὐτὸς ἀμελήσεις ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρεθέντός σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγαναχτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ἐπεμέναμεν ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ἆρα τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν ἔτι δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτην ὤμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, ξυννῳδὲς τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario caussa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπεί τοι γε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* c Ἓξ μνᾶς] Μνᾶν *Fl.* omisso ἓξ. d Ἑλκούσας] Ἑλκούσης O. & marg. *Al.* e Γεραιστῷ] Γεραιτῷ *F.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. f Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὠρ σοῦ tantum discrete. g Ἀποσκευάζεσθαι] Ἀ—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. h Κρατεῖν ἔτι] Οὕτω κρ. O. i Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφε· ὠκ Πίσης. Πίσα δὲ πόλις τῆ Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Παλαιφάτης. Εὐπόλις Κόλαξι, δεῖπνον ἓξ ρ' δραχμῶν, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλαξιν οἷον ἓξ ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἰρήνης δὲ τὰς πρότερας ρ' δραχμὰς. ἡ μόνοι δραχμὴν εἶχον ἑβδομήκοντα σ', ὅθεν δὲ ἐπωβελία τὸ ἴσον τῶ τριήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ὅτου μνείαν

νῦν λεγομένην, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, (4) ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. *V.* (Meminit Demosthenes, addit C.)

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Ἀποτίθεσθαι ἀπολόντας. *G.*

26. Ἐξ Ἐρήμης] Ἐρήμη λέγε· ἐπίκλησις ἐρημοδίκης παρὰ τὸ δίκης ἐμέρους, ὁ (5) εἰς τὴν ἀντιδικίαν ἀπολειφθεὶς τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τῶ (6) ἀπολειφθέντι ἐρήμου. *V.*

29. Θυννῴδες] Ἐπειδὴ (7) τοὺς θύννους ὁ λόγος ὁ ἀμφισβητήσει νικῶμεν, ἀλλὰ τραπέζας ἀπαιτοῦμεν, εἰκότως τὸ φονῶσαι τὸν Δάμιν θυννῴδες ὀνόμασεν. *V.*

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοὶ, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Ὁ] Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίοιμι lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἧς] Οὗ erat in V.

(5) Εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in οὗ, quod vel coecus videat quare. *J. F. R.*

(6) Ἀπολειφθέντι] Ἀπολειφθέντες editum ante. Merito emendavit *Solan.* noster. Solemnis jotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Cl. *Wesseling.* ad L. 2. *Digd. Sic.* atque alibi. *J. F. R.*

(7) Τοὺς θύννους] Τὰς θύννας edita. Correxit *M. du S.*

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaerestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum conspiciatur. *J. F. R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ὑπεμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιποὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντως ἤθελεν. Item VII.

nis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus moriatur, disputationem relinquens non dijudicatam, & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari, forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in extremis versemur periculis, de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum

32 ὦ Πόσειδον, ἢ κομιδῇ παχὺ, [k] προαναιρεῖν τ' ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, [m] ἀμφίρισον ἔτι, ἢ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ' λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [n] ἀπτοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ ὕτως ὑμῖν ἀποτεθύηκται.

ΑΠΟΛ. Εἰ ἢ τοῖς νέοις [o] ἔτι ἢ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [p] εἰς τ' διάσκεψιν. ΜΩΜ. Ἡ μὲ σκέψις, ὦ Ἀπολλον, ὕτω δὲ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ' λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ ἢ δὲ τ' ἐλαττόνων κινδυνεύοντες, περὶ τ' ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογαίμεθα. σὺ δὲ ἢ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἰ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲ ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ' δώδεκα ληξιαρχικόν· ἢ ὀλίγου δεῖν,

[k] Προαναιρεῖν] Hoc praetuli ex *J.* & *P.* Προαναιρήσειν Edd. Προαναιρήσειν *Fl.* [l] Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. [m] Ἀμφίρισον ἔτι] Invertit O. [n] Ἔτι] Omittit O. [o] Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. [p] ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* [q] Σμικρολογαίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* [r] Ἤδη] Deest in O. [s] Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφίρισον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβαλον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τ' δώδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι πεμπτοῦσης τ' Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὁρισμῷ Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα τοῖς Ἀθηναίοις, ἢ ἐν τῷ ἐν ἐγγράφοντο ἅμα τῷ γενέσθαι, ὡ δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τ' ἐνόμιμα ἡλικίας ἐγένοντο. ταῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ' (9) πατρώας ληξεως, τυτέστι τῶ κλήρου ἐ τ' ὑποστάσεως. λῆξις ἢ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῶα κληρονομία. ἐπὶ ὧν τ' ὀρφανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπων παραπέμποντο τὰ πατρῶα, ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροντο τὸ τ' ὀρφάνων, ἕτα (10) ἐπεὶ οἱ ἂν ἐπιδῶσι οἱ ὀρφανοὶ ἡβῶντες, ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τ' τίμων οἷς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντες ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ' λήξεως, ἤτοι τ' ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα οἷς τ' Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς πᾶ ἢ ἀφίσταθι εἶ, ἢ τοῦτο αὐτῷ, τὸ μὴ ἐξὸν ὑπὲρ σοι λέγειν, ἀλλ' ὧν ἄρχει. πάλαι ἢ τ' αὐτεξουσιότητος ἐπειλήφει, ὡς ἐ ἐκεῖνο ἄλλω ἐ ἐκεῖνο ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν ἐ γνώμην αἰσχυνεῖ τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τ' ἐπὶ Κρόνου βαλὼς ὤν, ἀντὶ τῷ χρόνου τ' ἐπὶ Κρόνου τὴν βελὴν συμπληρούντων θεῶν. ὁκτὼ ἢ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς ἐ Ἡσιόδῳ δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐπεὶ δ'] *Quum* habet C.

(9) Πατρώας] Πρω. *V.*

(10) Ἔπειδ' ἂν ἐπιδῶσι] Pro his omnibus *quum* tantum est in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγον Edit. *Flor.* quam emendavit *M. du S.*

ε. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *J. F. R.*

27. Τοῦτο τοιοῦτον] Subaudi ὄνειδος. *F. G.* Vid. *Bos* de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *J. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ' λόγον.] Horum verborum sensum non sunt assecuti Interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque fermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mnesiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι, ὦ Περίανδρε, τ' λόγον ἀξιῶ καθάπερ τ' οἶνον μὴ Πλατιτίδου μηδὲ Ἀριστίδου, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ εὐ δημοκρατίας εἶναι ἐ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

51. Ba-

τὴ ὅτι Κρόνου βουλῆς ὢν. ὥστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαῤῥῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθεὶς, [b] εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις; καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ὅτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα [c] ἐκφαίνειν τὴ σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ὁ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν ὅτου [d] κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς ὅτου [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκοὺς ὥστε καὶ σύνεσιν ὅτι [g] φιλοσοφίας πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μιᾶς οὐκ ὀλίγους ὅτι τούτῳ ἐκλέγῃ, σφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

non de illo ſub Saturno conſilio *unus* ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis concionere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Caeterum decet te nunc praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtra in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis. APOL. Atqui tuum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Jovis. Hic ſi juſſerit, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philoſophiae cauſſa verſatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui ſit probabilis admodum, quum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μηδὲν O. non male. M. μὴ Fl. male perſonam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐκφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. A1. f Ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκοὺς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφίας] Σοφίᾳ O. P. h Πιθανὸς] Bene ſic L. & B1. ac B2. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτου ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλας (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διαχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλλη συμβουλὴ βουλὴ τοῦ Διός. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἀγαλμάτιον αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

60. Ἐφιέναι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. V.

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *M. du S.*

51. Βαθυπώγωνα] Conf. ſupra T. I. *Revivi.* c. 6. *J.F.R.*

52. Εὐγένειον] Vid. infra *Icarom.* c. 10. pr. Ubi iterum de *barbato* ſ. pulcro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam *generoſum* ſignificet, ut *Bud.* Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγένεια quoque fiat εὐγένειος *nobilitas*, non mirarer, ſi etiam εὐγένειος adjective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. *J.F.R.*

56. Ἀλλ' ὁ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus eſt *Benedictus*, quum ab Opſopaeo verbum Graecum vertente per Latinum *permittere* ſic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in *Texari* c. 37. καὶ ἐφιέναι δὲ τὸ μύησον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας ſibi clare viderit recte id verbum ab Opſopaeo ſumptum eſſe. *J.G.*

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic diſtant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubjungitur, ἢν ὅτου κελεύσῃ. Placuit praeſertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. *J.M.G.*

61. Ἔοικε] Aut poſt ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς ἐν εὐσεβείᾳ, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. *M. du S.*

66. Πιθανὸς] Sic L. & *Ven.* 2. *Baſ.* 2. In reliquis

πι-

cem habet imperiti hominis, ac ſemibarbarus eſt, ut riſum propter iſta debeat in congreſſibus, qui non connectat verba, ſed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuſte dicendi facultatem vult oſtendere. Ad intelligendi enim vim acutiſſimus eſt, & ſubtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid ſibi velit explanet, ſed aenigmatis ſimilia proferat, ac rurſus multo etiam obſcurius ad interrogata reſpondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. MOM. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etſi minime omnium ipſe hoc facis in oraculis,

ἀτολμότατός ἐϛι, ἡ δ' φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥϛε γέλωϛα [i] ὀφλισκάνειν ἐν ταῖς συνουσίαις ἐπὶ τοῦτο· καὶ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις ἐπὶ συνέσεως, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιϛα ὁπόταν ἔτως ἔχων [k] καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυϛαι [l] βούλῃ· συνέναι μὲν γὰρ ἐϛὶ περιβολὴν ὀξύς ἐϛι καὶ λεπτογνώμων, ὥϛ φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀδενείας ἀϛαφθείρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, ὡϛε [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέϛερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ἐπὶ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιϛα [n] ποιεῖν πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνειν Fl. k Καὶ] Abeſt ab O. l Βούλῃται] Βούλῃ Fl. m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. n Ποιεῖν πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. o Σὺ τοῦτο] Λέγετε σὺ O.

69. Γέλωϛα ὀφλισκάνει] Γέλωϛα χρωτοῦ, ἀντὶ τοῦ γελᾶσται. V.

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ ὅτος ὁ κατὰ Εὐριπίδου λαπιστὴς ἐγήσατο, μογιλάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου ὁ τοὺς μὴ εὐθυφόρους, μηδὲ τραχὺ κεχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρομένους φθεγγομένους, καὶ παρασύρων, βατταρίζειν φασίν. V.

73. Συνιέναι μὲν γὰρ] Λεπτὸ τὸ διδάσκειν, ἐπαιδεύθην. V.

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod ſecutus ſum. Βαρβαρίζων V. male. Βαρβαρίζειν Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic ſupplendum eſt τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρομένους φθεγγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omiſſae, faciunt ut credam alibi alia deeſſe, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Clar.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

πάνυ ποιεῖς, prave. *M. du S.*

68. Τῷ φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari ſtilo nulla arte exculto utuntur ἰδιῶται adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Jac. Elſner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus ſupra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R.*

73. Συνιῶναι] Συνιέναι alibi dedimus, ut *de Salt.* verſ. fin. Ac *Jenſius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etſi aliud agens, quoque ſcribit συνιέναι. Et hoc differentiae cauſſa melius puto; quia tamen jam crebrius συνιῶναι ſcribi video, quam ante ſuſpicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio ſcribendi in his infinitivis uſitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 3. συνιέναι ſcripſiſſe arbitror. Uſus autem erat *Cicero* ſimili querela, ſcribens: *Fieri autem poteſt, ut recte quis ſentiat, & id quod ſentit polite eloqui non poſſit: Sed mandare quemquam literis cogitationes ſuas, qui eas nec diſponere nec illuſtrare poſſit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis eſt intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amſt.* hic male habeat συνιῶναι — ἐξὸν ἦν, non opus erit monuiſſe. *J. F. R.*

σμοῖς, λοξὸς ὢν, ἢ γριφώδης, ἢ ὡς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀπορίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὴς ἀκριβείας ἄλλα δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τ' ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴσον ποιήσασθαι τ' Τιμοκλέους φθαρμακίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἰ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαγαγεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐρέντα κατ' ἀξίαν, ἄφρ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ψοφάλη. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγῶ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσόφων προσταθησόμενον ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἄφρ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ ἢ τ' ἐμὲ Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τ' δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τ' ὑποκριτοῦ δὲ ῥητορεύειν, αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσεται. ταῦτα πῶς ὁ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (φὴς γὰρ ἢ μάντις

obliquus, & perplexus; & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, alio quis habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quem modicum facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

2p. APOL. Patronum, Mome, si qua possemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicunt, quaecumque ipse excogitata illi subjiceret. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praescribitis, quid ferunt Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae audivit intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

30. At tu, praestantissime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a *Fl.* b Τούτῳ] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adsentitur P. c Συνήγορον] Omisit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * τριβλᾶ ἢ ἄδηλα. † Γρίφον δὲ ἐστι τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης ἂν εἴην, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. *V.*

* Στριβλᾶ] Στριβλᾶ male editum ante, item ταλεῖται pro παλεῖται.

† Γρίφον] Alias γρῖφον scribitur. Τὰ γρίφα — ζητήματα. Hesych. *J. F R.*

Γρίφον] Ante γρῖφον in C. haec inferuntur: (vel quod obliquae inductae. Lege in Pluto ἀπόῤῥητα.)

88. *Μεταίχμιον ἀσφαλῶς*] (Id est in medium projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἐκκλ. c. 3. τῶν γὰρ εἰς τὸ μέσον ἀπορίπτειν σοι ὁ λόγος, &c.) *Kuβ.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam hujus loci adsequatur, cui similis alter est in θεωτάτης non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hoc μεταιχμίῳ, incertum est, cujus sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, projicit εἰς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J. M. G.*

89. Ἀσφαλῶς ἀπορίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol.* c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλὴς. *F. G.*

Ἀσφαλῶς] Etsi supra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλὴς ἐν ἀπορίᾳ supra c. 6. *prudenter respondens, ne sapiens*: notumque est vetus verbum ex *Eur.* Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐς τὰ πράγματ' ἐστὶν ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequentt. εἰς τὰς ἀκριβείας ἄλλα δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* significa-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, ἢ μιλήτους οὐκ ὀλίγους ἀφ' ἑνὸς τούτου ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς [h] ποτε εἰληφέναι) τί οὖν ἐπιδείξει ἡμῖν χρήσιμον τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶδα [i] γὰρ σε τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ παρέχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ὄντα [m] ἄνευ τρίποδος, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, σπουδόμενόν σε ὁ τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δὲ,

εἰ

h Ποτε] Deest in Pl. i Σὺ γὰρ] Γὰρ δὴ σὺ O. k Τῷ] Omittit O. l Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. Al. m Ὡς ὄντα μὴ ἔχοις] Ὡς μὴ ὄντα ἔχοις O. Ὡς εἰσὶ male marg. Al. n Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. J. & Vr. Ἀναδέξασθε Edd. cett. Ἀναδέξεσθε Pl.

10. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Καρικὸν ἦν ὁ Λυδὸν βασιλεῖ, χρυσᾶς οὐκ πλίνθους προσήγαγον. P.

28. Ἐκ Δελφῶν] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγεται, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίδι, ἡ δὲ Κολοφὼν ἐν Ἀσίᾳ. V.

catur. J.F.K.

3. Δήλωμα ἀπατήσαντα ἐκ δὲ αὐτοῦ λέγειν] Nescio, utrum Oρσόρους omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aeque praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine; quia ipse Lucianus per sequentes voces ἐξ αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat enim & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio disserturum, ut αὐτοπρόσωπος κἀκ in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ἄντικρυς ποτὲ ἡ φωνὴ οὐ δωδώνη αὐτοῦσον ἐμαντεύετο. J.G.

9. Ἐμπύρισμον] Codex Ox. ἐμπύρευμα, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. M. du S.

24. Ἐκ τοῦ στενοῦ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. J.F.K.

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δικ. c. 1. M. du S.

29. Ἀπόντων μοι τῶν χρησ.] Vates enim aqua pora vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Hesiod. c. 9. M. du S.

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ ἐμμέτρα λέγοιμι] Quae accipietis; etiamsi sint concepta carmine. Εἰ καὶ ἐμμέτρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. E.G.

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξασθε, vel ἀναδέξεσθε, legitur, quod nos repudiamus. M. du S.

εἰ μὴ ἔμμελῆ λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρῳ γε αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] γε χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψει· ἀλλὰ οἶδα καὶ ὅτου ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί πόλε ἐρεῖς; ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τῆς χρησμῆς, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ φερεῖς, κόμη ἀνασεσυρμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, γε ὅλως κατόχιμα πάντα, γε μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oracula, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, μόνον σαφῆ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρῳ] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. V2.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ἐψήσῃ) marg. *AIW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox γε κόμη. g Φρικώδη] Recte sic *P. V2. S.* & O. Φρικωδὴ male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῶν γὰρ λιπαρωτέρων τὰ ἐν Δελφοῖς μαντεῖα ἢ ἀλλαχοῦ ἐστί, ἐπειδὴ τοιοῦτο. Θεοπρόπους γὰρ Δελφοὺς λόγος ἔχειν, ἔτι καὶ αὐτοῖς ῥητὸν ἡμέραν μὴ τὸ ἀφικνεῖσθαι, κατὰ ταὐτὰ τὴν ἱερατεύσιμον, ἀπιέναι τὴν Πυθίαν, τί τῶν Δελφικῶν πράττειν ὁ Κροῖσος; ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ἐπυνθάνετο Κροῖσος. λέβητα εἰς λέβητα (1) ἐπιμβαλὼν, εἶτα χελώνην κρέα καὶ (2) ἀρνὸς συγκαλύψας, καὶ τοῦ λέβητος ἐπιβαλὼν. (3) ἦψεν. ἅπερ ἀκούσας ἡ Πυθία ἀνεῖλεν ὡς ἐπράξατο, μάλιστα περὶ τὸ τ' χελώνης κρέας. ὀδμὴ μ' ἐς φρένας (4) ἦλθε (5) κραιπνότερον χελώνης. *V.*

41. Ἀνασεσυρμένη] Διαφαιδρύνουσα. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες. αἱ γὰρ Κορύβαντες διάφοροί εἰσι περὶ τὸν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανιώδη, φοβερά. *V.*

(1) Ἐπίμβαλλε] Ἀμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνὸς] Ἀρνοῦ Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur *Solan.* qui tamen deleto ο fecerat ἀρνῶ, ego ἀρνὸς. *J. F. R.*

(3) Ἦψεν] Sic dedit *Solan.* quum in C. sit ἦψαν.

(4) Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κραιπνότερον] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κραιπνότερον scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex λιπαρῷ κρέατι quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. L. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur גבורים quod idem significat. Indidem Corybantes διάφοροι dicti sunt. 2. Confunduntur cum *Kabiris*, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherub* & כביר *Chabir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit *Spencerus*. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרות, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista γάμματα χάρη, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Cler.* De varia διαφόρων opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Oiſel.* in eruditissimo opere, *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνάξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat margini Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούσεις, ἀνήξεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δέχε τ' ἐνθάδε τ' ὄρνιν τῆ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἐμμελῆ, ἔμμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constans justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδεχομένου εἰς αὐτὸν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio

&

31. APOL. *Percipite, o superi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite super rigida, quam constituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,
Non sine lucentis stivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit unguе cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντικόλα τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος χρυερῆς, ἣ ἀνάρες ἐστήσαντο
Ὀξυδόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀκεῖθεν μάθε [h] ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέος [i] ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσσων ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκεῖ] στον ἀκλασιλέκτῳ κλογμῷ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβου O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipsis: quin etiam ἀναδέχονται ἂν, potius, quam ἃ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἢ ἑρμηνεῖς] Quum ἢ pro ἃ haberent Edd. posterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etsi *Junt.* ἃ ἢ exhibet, possumus tamen illo ἢ satis carere; & ut quis dicat, ἢ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus esse; nam an plus est interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet ἢ retinerent; cumque sic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud ἢ satis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. *J.F.R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic secuti sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἃ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Nostrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δω. c. 1. *M. du S.*

Καὶ χελώνη] Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τῶ ἃ, in ἢ; nam vulgata historiae repugnat; simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et sic Noster de re eadem infra in *Bis Acc.* sub init. ἄρνειοι κρέα, ἢ χελώνας. & supra l. c. etiam ἄρνεια κρέα & χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνήψε) recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἥψαντο. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀναφυομένην] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est *crispata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius *comarum semet erigentium horror.* Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τότε κόμαι ἀμφίσεις & τοὺς κατόχους μιμοῦνται. *J.G.*

44. Κέλευστ] Adi *Aristoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus est Lucianus. *M. du S.*

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati sermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μάθε] Πολλὰ γὰρ ἔνθα & ἔνθα μάθε. *Th.M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μάθε] Quod *Marcil.* inferendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα & ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφὺς est densus, ut silva, ut fruges, κόρυμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέτλαν stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet *Hesychius.* Igitur vel hic sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & solicitudinem pertineat, ταρφὺς ἐχέτλας ἄκρα κόρυμβα est absurda, & similis oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλαν, si serio mugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἐλάτῃ s. plaustro illo caelesti, (vid. Il. Σ. 488.) quod polo vicinum est; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς potest alludere ad στρατηγοφόρον Athenienses, si, ut videtur, Timocles Athenienses fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant ὀξυδόαι, κλωγμοὺς, κορῶνας, ὅταν, ἁμίλλας, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irrisionem philosophorum; non est obscurum, si quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyss. X. 302. *M. du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mss. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide *Od.* X. 302. & Il. Π. 428. *M. du S.*

Δὴ τότε λοιδόριον ὀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα [b] κορύψῃ.

Tum fane imbriferae cornices altrinsa clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arripiat acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ὑ γελοῖα τὰ ἐν τοσί· παῦσαι καχόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ ἢ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη ἢ ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι ἢ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ὐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δέησε. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὑτωσὶ ἀγαρρήδην, γόητα μὲ εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καινηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοσοῦτον αὐτῷ, ὑδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τ' νοῦ ἔχοντας.

JUP. Quid pleno ita ridetis rictu rides Mome? Verum ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu. MOM. Et qui possim *desinere*, Jupiter, super oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit. MOM. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themistocle, adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigiatorem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀγαλέγωνται τηνικαῦτα, ἢν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superaverit, procedere sinam.

a Κλάγξουσι] Κλάγξουσι O. b Κορύψει] Adscriptum καταίσει O. c Ἑρμηνεύοις] Ἑ—σει marg. A1. d Εἰ] Male omissum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μάντις ὁ Θεμιστοκλῆς ἐστὶν ἐκ τοῦ δοθέντος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐκ Σάλαμιν ἐμαντεύσατο Ἀθηναίοις, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀπάλιν ἡ Πυθία τὸ, Τείχου (2) τριτογενὲς ξύλινον δοῦναι ἱκέτιν Διὸς, καὶ, Ὦ θεῖα Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς ὢν μόνα Θεμιστοκλέους ἀκουόντων ἃ, τι ἐκ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτα ὄντα. τοῦτο ἐκ τῶν Ἀριστίου ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκεῖνα, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. V. (Historia late apud Herodotum C.)

67. Καινηλίους] Μεγάλους. G.

70. Εἰ ἐ μισοπόνηρ αἰρεῖ] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ἦν, ὡς λέγεται, πρώην γέγονε θεὸς, καὶ εἰς ἀρετὴν μεταβέβηκε. V. (Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκλίπειν C. prave.

(2) Τριτογενὲς] In V. hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενὲς, quod sic in Edd. mutatum erat ut hic comparet.

65. Θεμιστοκλέους] Consule, si non meministi, *Corn. Nepotem* in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *esse muris ligneis tutari* Athenienses jubebantur. Vide supra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. F. G. Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themistoclis c. 2. *J. F. R.*

67. Καινηλίους] Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus pejus quid Asino est καινήλιον.

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας τείχεσιν εὖ.
Ε. δὲ τεθέασαι, μὴ τεθηρεύσαι, ὄνε.
Εἰ δ' ὑπάρξειν ὄνοπτρεχίης, καινήλιον.

Haec ex notis *Rittershusii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτιον] Sic *Harpocration*:

Boeotium in aere jugum aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Ἐκπαλέσαι ἐπὶ πτωχῇ ποτ' ὠρῃ] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum sit ἐν pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ πτωχῇ] Mihi non est dubium, legendum esse ἐν πτωχῇ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. *J. M. G.*

Ἐπὶ πτωχῇ] Recte divinarunt *L. Bos.* & *J. M. Gesn.* ἐπὶ legendum pro ἐν. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. *J. F. Ri*

82. Αὐτῷ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago po-*

finem *inſtituam* pro nobis diſputationem: ſi vero quid ſocius evenerit, tum jam ego ipſam concuſſam, ſi ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exſecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. ΜΩΜ. Hercules! heus Hercules! ruſticum illud *eſt*, *quod* dixiſti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*; & inſuper totam porticum cum ſuo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in poſterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum eſſes, poteras forſan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didiciſti, puto, Parcas ſolas poſſe talia, nos autem eorum eſſe expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam ſi quis contumelioſus in me ſit, aut templum ſpoliando

ἀρχή, [e] ἐάσωμεν τοσαυτησὶ [f] συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι [g] ἑτεροῖον γένηται, τότε ἤδη [h] σοὶ αὐτίκα ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀφορμήσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ καταράτου ὄντος ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, [i] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἶπας, ᾗ δοκεῖς Βοιωτίαν, [j] ξυναπολέσαι [k] ἐν μοχθηρῷ τοσούτῳ, καὶ τοσοῦτον σοὶ, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπαιόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, [l] μεγίστην τὴν λόγων εὐθέσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοὶ δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' ἧς δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε [n] λέοντα, ἢ [n] ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δὴ ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ θορυλῶν με [n]

e Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν Fl. f Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ J. g Ἕτεροῖον] Ἕτερον P. Nil mut. Fl. h Σοὶ] Ὦ O. i Ἡρακλεῖς] Ἀπολέσαι Fl. k Ἐν] Ita reſtitui ex Fl. Ἐπὶ Edd. cett. male. l Ἴσως] Inſerui ex O. Deerat in Edd. m Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο Fl. omiſſo τι.

79. Ἡράκλεις ἰώ] Τοῦτο πάθασιν ἐπὶ θαυμαστοῦ λόγου. ἔστιν ὂν ἐπιφθέγμα ἐκπληκτικόν. (3) ἐκπληττόμενον τοῦτο φησὶ Πρακλῆν. V.

80. Καὶ δοκῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐκκάπτουσι οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ ὁ Ἐπαμινώνδας, Βοιωτίας ὄς. Ἐπεὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης δὲ, δῆλον ὡς πάνυ ἐπίσκαπτει. (4) τὸ μὲν δὴ σαφηνὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ νοούμενον ὡς ἀμαθίαν αὐτὸν λέγουσιν ὡς Βοιωτόν. V.

81. Καὶ πρόσθεν τὸν τοῦον] Τύχοι ὁ τῇ τοῦ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τέχνῃ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγεγραπται. (6) διὸ τοῦτα φησίν. ὁ μὲν Μαραθὼν δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τῶν ἀριστευσάντων ὁ Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. λέγουσι δὲ οἱ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων ἐθὲν ἦν ὁ τοῖς δημοσίοις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῷ χυδαίῳ ὁμίλῳ. ὅστις δ' αὐτὸς ἔτος φησὶ λέγεσθαι ὁ τῷ Ῥητόρων (7) Διδύσκαλος. V.

(3) Ἐκπληττόμενον] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπλήττεσθαι V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ σαφηνὲς] Haec & ſeqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuiſſe quae hic & in Ed. *Cler.* eſt; quod vacua ſpatia punctis tantum implevit *Solan.* J.F.R.

(5) Περὶ] Ἐστὶ C.

(6) Διό] Διὰ antea edebatur; ſed cum in C. eſſet: τοιοῦτα δὲ φησὶν, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. recte fuiſſe notavit Idem. Quare id recepi. J.F.R.

(7) Διδάσκαλος] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato διδασκάλῳ. Obſecundavi, etſi non addit unde ſic emendarit; quia ſic melius, & ſic ſolet; per me tamen vulgatum non mutaſſem; ſine auctoritate Codicis. J.F.R.

ponerentur, *ipſeque hortaretur milites*, *praeliumque committeret*, teſte *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, niſi quod ſtatuam ei aeneam nullam fuiſſe conſtat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuiſſe credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illuſtratur ex Ρητ. c. 18. quem locum ipſe inſpicito. *M. du S.*

84. Τῷ μεγίστῳ — εὐθέσει] Ridiculum argumentum, & ſimile illi, qui caput ſibi ne praecideretur deprecatus, illud cauſſabatur, ſe non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demoſthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ὁ Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit *Longinus* ſ. 16. ubi omnia quae hic dici poſſent, Viri docti, praeſertim *Tollius*. Add. tamen *Spanhem.* ad Ariſtoph. Νεφ. 982. J.M.G.

86. Ἴσως] Ex Mſ. Ox. *M. du S.*

98. Ὁ

τ' ναὸν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦν, ΟΝΗ. Οὐκοῦν ἀπιτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τ' σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ' ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας [c] γοῦν τῷ Δαμιδὶ ταῦτα εἰπεῖν ἐμβάλλων.

meum, aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Τ' οὖν ἓν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ὦ τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ὁ μαρτυρία. καλῶς ἂν ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰν, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ τοῖς ὑβριστικοῖς τούτοις λόγοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἔστω μακρὰ χαίρειν φράσας τῇ χρηματίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰν κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακράν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Iuntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic vetius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ πίσσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus*. Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἰκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ὑμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγορᾶῖος, ὁ ὡραῖος τὸν Ποικίλον. πίττης γοῦν ἀνατέτληκεν, ὑπημάκται ἐπιμελῶς· ὑπὸ τ' ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀνατεταττόμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν ἐκτετυπούμενος, στέρνόν τε & μετάφρενον. Δέρρις δὲ μοι γύαλοισιν ἀμφὶ σάκεϊ πλαδὸς παμφόρῳ μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφαγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐστεγανούμενος. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adponderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur balteus*. Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa*. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro παῦε ὦ Ἑρμαγόρα βίλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμηλὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forenſis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν ἔτος ἐστίν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάθεσιν τὸ κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ κατὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νέον [f] ἀναγγέλλεις; ΕΡΜ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τὸ σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανιστάμενον λέληθεν. ΕΡΜ.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὑπὸ Πιττώμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον

Ὤω-

d Ὁ] Deeſt in *Fl.* *e* Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. *f* Ἀναγγέλλεις] Εἰαγγέλλεις male P. Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* *g* Μυρίας] Nil mutat *Fl.* *h* Ἐπανιστάμενον] Πιεσούμενον marg. *A1.* *i* Ὑπὸ] Ex emendat. *Jenſii.* Ὑποστιττούμενος Edd. priores. Ὑποστιττούμενος pejus etiam P.

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἱστορεῖται τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμῆν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται] Οἱ γὰρ πλουτοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐν τοῖς ἀγάλμασι, ἵνα ἔχωσι διαπλάττειν τὸ αὐτοῦ ἰστόμενον, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιῶσιν. *V.*

21. Ὑποστιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pauſan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοὰν, ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Plinius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus gloſſa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποστιττούμενος στέρνα τε καὶ μετάφρενα] Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aeneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Graecis, quae ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aera*, & ideo *obductus pice pectori & tergo*. Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum praebet id fieri per fabros aerarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allisus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impreſſam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποστιττούμενος στέρνον τε ἐμὸν καὶ μετάφρενον. Θώρακι δέ μου γέλοιος ἀμφὶ στέρνοις πλαθεὶς, παχέϊ τε μυρεψῷ καὶ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος ὡρῶ δ' ὄχλον καὶ τινας δύο ἀγχοῦ πυρράτας, συγμώχους τοφεμόνους, Δάμων τι, καί. ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδοῦμεν. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen; ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκουργῶν ὑποστιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λάθοι. An χαλκουργῶν eſt *aeneus?* an ὑποστιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in *Salmuriensi* editione, unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox τοίχοιο poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκουργῶν ὑπο στιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis uſitatiſſimam, praecipue poetis; ſic *Euripides* in Phoeniſſis *vſ.* 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλωτα ἀμφὶ σώματι
Πλαθεὶς, παρηόρητο μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφραγῖδα χαλκῇ πᾶσαν [c] ἐντετυπωμένῳ
Ὁρῶ δ' ὄχλον στίχοντα, καὶ τινας δύο
Ὠχρὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ —

Lorica corpori tenax, risum movens;
Affixa jam pendebat arte simia,
Signum velut totius aeris exprimens.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐταῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοὶ; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ὑπακούσαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τῷ οὐρανῷ.

Hercules! quanta turba auditum

JUP. Desine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum supereſt, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὑπὸ τὴν ἀ-

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλωτα] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντετυπωμένῳ] Ἐκτετυπωμένῳ marg. *A1.* quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. *A1W.* e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. *A1.* f Ἢ] Deest in *Fl.*

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. V.

29. Δάμιν τε καὶ] Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα γνοὺς ἀνακόπτει αὐτόν. V.

31. †Εἰ πάλαι] Εἰ ἐν πολλῷ. V.

33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶν, ὅτε πρὸ συμβάλλουσι οἱ πολέμιοι ‡ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βέλεσι ⊕ τοῖς λίθοις. V. (praeludium. C.)

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.

† Εἰ πάλαι] Εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat *Solan.* Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam κεκράντας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus quid ille Codex haberet: nam κεκραγότας esse in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *J. F. R.*

‡ Ἀλλήλοις] Ita bene correxit Noster; nam ἀλλήλως editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλως βάλλουσι. Jam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις jungenda sensum produnt optimum. *J. F. R.*

> Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπῃσάλην ὕπο.
> *Meorum dominorum, a quibus missa sum.*

Aeschylus in Prometheo vs. 367.

> Ἰτυνόμους ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.
> *Ubi torretur sub Aetnae radicibus.*

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκευγῶν ὕπο πιττούμενος, *cum a fabris aerariis pice linerer.* Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoram, ait, Παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδούμενος. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) *J. J.*

Ἐπίγχανον] Jambi septem sic distinguendi &c. *F. G.* Eodem modo *Gujet.* distinxit ut *Jensius.* Idem fecerat *La Croze*; quare eadem jam non repetam. *J. F. R.*

Ibid. Χαλκευγῶν ὕπο Πιττ.] Vide *Jens.* Parodia est *Euripidis* Oreſt. 867. & 872. *M. du S.*

26. Στίχοντα] Cur Cl. *Jens.* dicat στίχοντα in *Salmur.* edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa aeque ac in *Amst. B1.* ceterisque. Alias στίχοντα non signi-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

χρόασιν ἀπηυτήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς [g] οὗτος ὑ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γὰρ ἔσται οὐδὲ ἀντάραλος τῷ Δάμιδι δυησόμενος, ἀλλ' ὅσῳ ἡμῖν δυνατώτατόν, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται.

TIM. Τί φῄς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. TIM. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκριναι. ΔΑΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν ὠδὶ πολὺ ὁ ἡμέτερος [h] ἄμεινον ἢ εὐφωνότερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, [i] ἐπίχει τὸ βλασφημεῖν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰσχύων σε ἀποφανεῖ ὀπισθόμιζον. TIM. Ἀλλὰ μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

[g] Οὗτος] Αὐτὸς marg. *A1.* [h] Εὐφωνότερον] Forſan Εὐτονώτερον. *M. du S.* [i] Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A1.* Ἐπίχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *euntem*, imo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item στίχος, unde diſtichon. *Hom.* Od. I. 418. De Cyclope: Εἰ τινά που μετ' ἄλλοισι λόοντα στίχοντα θύραζε. *Si qua quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ἴσχων addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & στίχω inveniri in praef. pro στείχω non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J. F. R.*

29. Δάμιν τε κ.] Ἰαμβικὴ διποδία. *F. G.*

30. Ἑρμαγόραι] Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος ſcribendum videtur. *F. G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί ἂν ἔτι] Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί ἂν ποιοῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν ὦ θεοί. *F. G.*

Τί ἂν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujetii* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J. F. R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. H. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι. *F. G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: οὐκ εἰσὶ θεοὶ, ὃ προνοοῦσι. *F. G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, εὐτονώτερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχεις pro ἐπίχεις. *F. G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀνάχ. c. 22. & Ῥητ. c. 16. In omnibus Impreſſis. ἐπίχει. *M. du S.*

59. Ἐπιστομίζων] Cum Doctiſſ. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δεῖ ἐπιστομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *fraenо coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J. F. K.*

[a] πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, ὦ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φῄς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδ' ἐπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύετε τὸν ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν, καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν πεπόνθασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς φῄς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομοῦντες; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπιορκεῖς ἀεὶ, καὶ τἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ καταλαβόντες ἐπιορκοῦντα καὶ ἐπὶ τοῖς ἐπιορκήμασι μεγάλα φρονοῦντα, ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἀπολέσαι.

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem iraſcaris, idque illis ipsis non iraſcentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te sho olim tempore ulciscentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te

[a] Πρότερον] Sic *F. Fl.* &c. Πρότερ P. Πρότερος marg. *Ai.* [b] Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & P.

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Ἔδρον ὕστερ οἱ ἄνθρωποι, ὦ' ἡ χριλιαςικὸν ἐπίῤῥημα συναλειμμένον τῆς ἄνθρωποι· εἰάσασι δὲ οἱ μέτρικοὶ τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς Θεσπίσιν. *V.* G. G. Sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι]. Τὸ ἐντελὲς, ἰναὶ οἱ, χριλιαςικὸν ἐπίῤῥημα συναλειμμένον τῆς ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere καὶν ταῖς Θεσπίσιν, ἐποίουν δὲ τὸ ἀληθινὸ (sic corrupte) καὶ τὸ οὐ Πειραιεῖ. δηλοῖ καινόφωνον. † (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι οἱ καλλογράφοι utuntur hoc. Plato, πῶς φέρεθ' ἄνθρωποι; ἔφη γὰρ τὸ ἐντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τῷ ἀνδρός. *G.*

72. Καὶ λευσίτε] Λιθάζετε. *G.*

78. Καί σε ‡ μετίασι ποτὲ] Ἢ μετέχουσι, ὅ ἐσι, τιμωροῦνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔσι Πρόνοια δὲ καλῶς διεξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει δὲ βούλεται.
ἐχ ὡς λόγιος σὺ, καὶ μάτην ἐναυρύνῃ
πείθειν σὲ ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλες, σύλογος. *G.* & C.
Καί σε μετέχουσι] Ὁ ἐσι τιμωροῦνται. *V.*

* Καὶ ταῖς] Κἀκείναις ante editum male. Correxerat *Solan.* καὶν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae caussa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet μοχ κὰν servarim, quia & alia ibi corrupta. *J. F. R.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἐν Π. δῆλον ἐςὶ πάνθαρσος λιμὸν.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. Mf. *M. du S.*

84. Ὧν — τῶν ἄλλων] Subaudi ἕνεκα, vel ἀντί. *F. G.*

90. Μὴν' ἀμύνονται *All.*] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

93. Ἀπο-

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum satus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

κὸν, κακῶς ὀπτρίφανες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲς τ' Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γὲν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' [c] αὐτὸς ὅτι δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείθης οἴεσθαι προνοεῖν τὸς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τ' γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τ' αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατ' ταυτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ὕττως εὐμηχάνως καλεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐγγυοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτολομεῖν, καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πως τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὲ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ὀπτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲ τοιαῦτά ὄστι τὰ [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· ὅ μὲν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ τάχα τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὲ καὶ ἄλλως ἐξάμαρτα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατ' ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις τ' ἀνάγ-

[c] Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *A1*. [d] Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A1*. [e] Ὁ] Deest in *Fl.* [f] Γεννώμενα] Γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. [g] Τρέφεσθαι] Τρέφεσθαι L. [h] Γιγνόμενα] Γεννώμενα marg. *A1H.*

91. Ἀμύμονας] Ἐπαινέτας. G.

93. Ἀνεπαγγέλτοις] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. F.G.

Ἀνεπαγγέλτοις] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους etiam invocatos. Sed Mf. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀπαγγέλτου, sed illud tamen exquisitius. J.G.G.

Ἀνεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. J.F.R.

7. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητούμενον, *Aristot.* P.G.

13. Ἔνι γὲ καὶ ἄλλως ἐξάμαρτα] *Contingit enim, ut haec incepta sint* Benedictus: *jam enim alias incepta sunt* Opsopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiae) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτό πως τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaestionem corripis*, vel cum Opsopoeo *tu quidem quaestionem disterpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quaeritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐπαινοῦντες; at recte.

ἀνάγκη. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅμα, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸ κωμικὸν, Τοῦτί μοι ὑπόπτερον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης δεῖν ἀποδείξεως ἐπὶ τούτοις. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι. Ὁμήρου σοι δοκεῖ ἄριστος καὶ ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν προνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἑκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ ᾄδουσι [f] τοῦτο μέτροις τε καταῤῥυθμοῖς, καὶ μύθοις [g] καλλιχοῦσι, καὶ ὅλως ἅπαντα [h] ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείθης τῶν Ὁμήρου. ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim respondemihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi fecisse ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A1.* qui Διατάσσεσθαι. Διαπλάττεσθαι Edd. priores. b Δὲ] Abest a *Fl.* c Σοι] Abest ab O. d Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B2. P. S.* Μέλει *F.* & *V2.* Μέλλει male O. & marg. *A1.* e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καλλιχοῦσι] Κατίχυσι male *Fl.* h Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀνόητον. *G.*
33. Καλεῖ] Θέλγειν. *V.*

40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* *F.G.*

20. Διαλλάττειν] Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅμα, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττειν αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia, scribendum sine dubio, ut est in Mss. διατάττειν, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, εἰδ' ὑπό τινι ἐν θεῷ τάττει ἡ τὸν ὅλον ἰσορέπεια. *Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?* *F.G.G.*

Διατάττειν] Ex Mss. Gr. P. & L. Infra iterum διατάξις ἕκαστα. *M. duS.*

Διατάττειν] Hoc praetuli vulgatae Διαλλάττειν, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; versio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τ' Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύναλον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τ' Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μᾶλλον εἰς τ' πίστιν ἐπεσπάσαλο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲ ἔτρωσε τ' Ἀφροδίτην, εἶτα τ' Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὑποκελεύσης, μετ' μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχων ἀναμίξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲ Ἄρην καλαγωνίζεῖ, ἄτε καπεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστησαν ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τ' Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιρῆσα ἠγανάκτησεν ὑπὸ κληθεῖσα ἐφ' ἑστιασιν παρὰ τοῦ Οἰνέως. ἢ ἆρα τοῦτο σὺν τινα ὑποφυᾶ, ἢ ἀνυπόστατον τ' ἀλκὴν, ἣ ἐπαφῆκεν ὅπι τ χώραν αὐτῆς. ἆρα ἦν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινέσαντες τ Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀπορεμμύω ἔοικε· δέδιε γῆν, ἢ ὑποτρέμει, ἢ δῆλός ἐστιν ἀποῤῥίψων τ ἀσπίδα, ἢ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδὺς ἀπο-

i Ἐπισπάσαλο] Ἐπισπάσαιλο marg. *AIW.* k Ἐμονομάχων] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄρρενες] Οἱ ἄρρενές τε καὶ θ. O. m Πεπονηκότα] Προπεπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐμενὴς *J.* o Μεμψιμοιρῆσα] Μεμψίμοιρος ἦσα O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὁμηρος περὶ τοῦ Διὸς λέγει. καλῶς δὲ πάνυ τ Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τ Ἑλλήνων ἤνεγκε μάρτυρα. *V.*

58. Σῶκ] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, εἰσιὶ Σωσίος. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Περιδὺς] Περιελθών. *G.*

sionem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν κωμικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μᾶλλον] Sic *Ven.* utraque. O. μᾶλλον. Reliqui Libri μᾶλλον, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρῳ] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἐξαπατᾷ τ' Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲ ἔτρωσε τὸν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τ' Ἄρη] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχων ἀναμίξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντίσ.] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M. Ad.* Il. Υ. 72. *J.F.R.*

59. Ἀρτέμιδός — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causse diffidere & contentionem relin-

ὑποδράσει; TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνὺς σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ τὸν ὀπιτρίβοντας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα πράττοντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἢτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ] Καὶ σὲ τὸν ἀσεβ. *O.* c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοποιοὶ *J.* & marg. *A1.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & *O.* f Χιτῶνας] Omiſit *O.*

73. Ἐπιβάσας] Γρ. ἀναβιβασάμενος τοὺς θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰς τῶν *τραγῳδῶν δράμασι. *V.*
82. †Ἐμβάδας] Ἐμβάται μὲ τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φαίνωσι μακρότεροι. ‡ ποδήρεις δὲ, τὰς μίχρι τῶν ποδῶν ἐλκούσας ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰς στενὰς περιβόλαια μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, ἀδος, & οἱ ἐμβάται. Vid. *Poll.* *J.F.R.*
‡ Ποδήρεις] Ποδήρης edita. Correxit *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτὰς. *F.G.*
Πῶλον, καὶ Ἀριστοδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mar.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προσγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici **leibgen**? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἑκάτων ὁ Εὐριπίδης] Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἑκάτων ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγόμενος τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δικοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκουσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκουσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*
Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἑκάτων &c.] Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἑκάτων ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγόμενος τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δικοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Diſputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam *ſuam*, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videntur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem.*

Οὗτος

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκεῖνοι συμπήσωσι τὴν τραγῳδίαν, ὅταν ἡ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τὴν χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου,

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ἀπείρων αἰθέρα,
Καὶ γῆν περίξ ἔχοντ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ἢ πάλιν,

Ζεύς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

ἢ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

g Μηδὲν] Hoc trajectum in O. post λέγῃ. h Ἀκούσῃ] Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. i Ἄπειρον] Ἄπειρον Edd. Ἄμετρον marg. Ar. ridicule. k Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. l Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. m Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς] Omissa in O. n Κλύων] Omisit Fl.

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περίξ ἔχοντ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *J.J.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρων] Cum in marg. *Ald.* ἄμετρον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμετρον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀπείρων esse a nominativo ἄπειρων, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J.F.R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus.* Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loënsi. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J.M.G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mss. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Jupiter sit.* *J.G.G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J.F.R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ ματαιολογίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν [a] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἄν, ὡς [b] γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] ποῦ ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀχινάκην θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἥκοντι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστεραῖς, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ ἶβηξ· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἕτερος. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae; *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher

a Τὰ] Abest a *Fl.* *b* Γε] Non habet O. *c* Πῶς] Omittit O. *Pell.* πᾶς vel πάντως. *d* Θρᾷκες] Deest in O. *e* Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* *f* Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτοι τοῦτο *F.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* *g* Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte καινὸν *Fl. F. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *A1.* *h* Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* *i* Ἶβις] Hoc & cett. ad πίθηκος omissa in O. not. *M. du S.*

δ. Σκύθαι μὲν] Φρυγάνων φακέλους οἱ Σκύθαι συνίσασιν, καὶ ὑπὸ τῇ αὐτῶν ὄχνῃ ἀκινάκιον ἱδρύσασθαι σιδηροῦν, θυσίας ἐπιτείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. *G.*

4. Πῶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ ἰσυχῇ πως ἀναμιστρῶς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκην] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκην θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Consule *Herod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷξ. Certe a Scythis celebratur Σαν. c. 1. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique 'Ισ. β. c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μηνὶ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνῃ, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνῇ, quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. Υ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniis hic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hae-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

ὦδαν; ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸμφανές, καὶ ἀκριβῶς ἐξεταθήσεσθαι; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, κἀγὼ πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτά, ἢν τι ἐν τοσι [l] κίνδυνον [m] διαφύγωμεν.

TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς χρησμὰς καὶ προαγορεύσεις τὰ ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφίκλης ἦν καὶ δικρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ὀπισταφήσῃ [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἆρας τὰ Ἅλυος, [t] αὐτῶν ἔχειν, ἢ τὰ Κύρου καλαλύσῃ; καίτοι οὐκ ὀλίγων τηλάντων

k Οὐκ] Deest in O. l Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. m Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν J. Prius cett. recte. n Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε Fl. o Ἀμφίκλης] Ἀμφίκρης O. Schol. & C. p Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. q Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. r Ἐπισταφήσῃ] Ἐπισταφῇς Fl. Ἐπισταφῆς O. s Ἢ τί] Τί δὲ O. t Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφίκλης] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἴσχων, τουτέστι βοᾶν. ἁδὴς δὲ ἦδεν περὶ τινὸς ἔλεγεν, ὅτι τὰ Ἅλυος λαβὼν τὴν ἀρχὴν καλαλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ δικρόσωπον. γράφει δὲ ἀμφίκρης, ἴσ' ἢ ἀφ' ἑκατέρου ἕρμα ποιῶν. V.

Ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν ὧδε τοὺς ὁδοὺς ἱδρυθέντες. ἄνω (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἴσχοντες ἀνθρώπου μορφοποιημένον τὸ λίθου. ἐνίοτε μὲν ἓν ἐν προσώπου ἴσχει ἡ κεφαλή, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔστι δ', ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττεται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸν λόγου βούλου εἶναι. ἱσταμένου ἐν τῷ βίου, ὃν λαβὼν ὁδοῦ παρελθεῖν, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγου περιόντος, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπεικάζει τῷ χήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἑμφασιν τοῦ χρῆναι τοὺς φίλους, ἤτοι τοὺς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τῷ βίῳ (5) ἰέναι, καὶ παρούσι καὶ ἀπούσιν ὁμοίως κατὰ λάθεσιν μένειν. V.

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. Cler. Mutavit M. du S.
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Ἄστις V.
(4) Τοῦτ' ἀληθῶς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit M. du S.
(5) Εἰσιοῦσι] Ἴσοι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi. J. F. R.

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. J. M. G.

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. M. du S.

Ibid. Περιστερᾶς] Vide infra. M. du S.

11. Ὕδατι] An Nilo? F. G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Davies.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Παπρημίτῃ ἱροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. J. F. R.

15. Κροκόδιλον] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. M. du S.

Ibid. Κυνοκέφαλον] *Anubis.* F. G.

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. M. du S.

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπισκ. c. 11. Ζ. ἰλ. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. M. du S.

36. Ὁμοίοι, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπισταφῆς; sed vulgata proba. M. du S.

τῶν ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίαλο. ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ Θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ὀπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν χαιρῷ νῦν ὀπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονυχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπειδον ἐκ βάθρων ὀπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτο πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παῤῥησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐχί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῆς κορυφαίων τινός.

40 talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maximè metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, respondisti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

a Τὸ] Omittit O. b Ἀνὴρ] Non comparet in O. c Ἐγὼ] Abest a *Fl.* d Ἐπισφάττεις] Sic *J. Fl. Fr. P* &c. e Καὶ] Omisit O. f Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ O. g Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. V2.* G. O. & marg. *A1.* Ἐπηχῶ Edd. cett. h Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. i Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ λεὼς Σάρδεων, οὐ Σάρδεσι δὲ ἦν τὰ τοῦ Κροίσου βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λέγει ὁ τοῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιοῖς χρώμενος. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μοιρῶν τοσοῦτον. *V.*

49. Ἕδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὡς τὸ ἐδῆσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν δὲ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἐπηχεῖ] Ἐπῆλθεν. *G.*

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων ὡδὴ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθ' ὁμοῦ ἑστηκόσιν ἀλλήλοις καὶ ἀλοιδορεῖντο πολλά. Παροιμία δὲ ἐκφέρεται ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Σινθίᾳ Ed. *Clar.* Sed quia *Solen.* adscripsit in V. esse Σκυθίᾳ facile adparet quid voluerit. Tantoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. *J. F. R.*

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθρος sine auctoritate mutandum in ὀλέθρου supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθρος ἐκεῖνος Παφλαγόνος; nam etsi pluralis ibi sit, & ὀλέθρου deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθρος legitur amplius, operae non videatur. *J. F. R.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπισφάττεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servan la tamen. *M. du S.*

Ἐπι-

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 TIM. Οὐδὲ βροντῶντος [k] αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς ὃ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] ἐλθὼν τὸν θεὸν ἀφιγμένον. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα τὸν ἄνθρωπον. τί [q] δ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀνθρωπίσκια καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τὰ ὦτα ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὰν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτήκεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, [s] πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. TIM. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην,

[k] Αὐτοῦ] Ἀρα O. [l] Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. [m] Παρὰ] Restitui ex *Fl. J.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* [n] Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* [o] Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. [p] Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. [q] Δ'] Abest in O. [r] Καταφρονεῖν] Καταφρόνει O. [s] Πολλάκις] Πολλὰ male O. [s] Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲ ὑμ. O. [v] Ὁ] In *Fl.* est ὦ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο ἐν † αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ ὡς αὐτὸν οὐκ ἀποθνήσκειν. *V.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐπισφάξεις] *Macias* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάξεις. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. cap. 22. *J. F. R.*

58. Καλὸν ἐπῆχεῖ] Τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. Mss. τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. *J. G. G.*

v. *Ibid.* Ἐπῆλθεν] Mss. Ox. & P. & utraque *Venetа* rectius quam ἐπῆχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάστιγι] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένον] Ἀπὸ an οὐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basileensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐπεὶ δὴ πολὺν οὐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένον. *F. G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Post inventum δὴ non jam opus erit οὐκ legere, eoque minus, quod mox οὐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse, *J. F. R.*

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fusius disserentem I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενος τὰ ὦτα] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτ[αι] ἕκαστοι βέρνα δὲ [a] εἷς τις ἐφέτως, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [c] Τιμόκλεις, τὸ μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἄν, [f] ἀεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ χειμῶνος παρασκευαζόμενον, καὶ προσάπτοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

95 & implens vela, *magis* quam remigantes? DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem non navigasset nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? JUP. Eugo prudenter ista Timocles, & valide *disputas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad na-

a Εἷς] Deest in *El.* adest in P. *P.* &c. b ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. c Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις *P.* Συνετῶς, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. d ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* e Τιμόκλεις] Deest in O. f Ἀεὶ] Et hoc deest in O. g Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. h Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τι. O. i Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A1.* & Ed. *P.* Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V2.* (*B1.* & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρειώδες ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μέσους καλοῦσιν ἰσοὺς. ἔστι δ', οἱ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα (2) κάφοια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κάραβος ἐπίκλησις). *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἰσοὺς usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰσοὺς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης.

(2) Κάφοια] Lege κάραβα. Sed in C. legitur κάρβα. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰσία, *Hesych.* *F. G.*

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέτ[αι]] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J. M. G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως & ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J. G. G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. *P.* unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως & &c.] Verba *Parisinae* Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata caeterum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J. F. R.*

13. Ὁ μὲν πρότονος] Πρότονος & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. A, 434. & Od. B, 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότονος vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J. M. G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque pro dignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, chemiſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in an-

ὁ δὲ σὸς ἔτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηὶ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτῷ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατ' ἀξίαν πράττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲ πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην δεδεταί, αἱ δὲ κῶπαι ἀμφοτέρωθεν· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲ ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τοῦ νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ ναυτῷ ἴδοις ἂν τὸ μὲ δειλὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ καλοκαλυμβῆσαί τε δεινὸν, καὶ ὅτι τὴν κεραίαν ἀνα-

k Ταύτῃ] Deeſt in O. l Οὐδὲ] Ἐν eſſe in O. ante ἐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲν ἐν voluit. m Ἂν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. n Μολιβδοῦς] Μολίβδου O. P. & marg. *A1.* Ἄοικτον cett. o Νεὼς] Νεὸς O. p Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J.* Cod.

13. Πρότονος] Τὸ χωλεὸν (3) ᾧ διεμοῦσι τὸ ἱστίον. *V.*

16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τῆ πρῴρας μέρος ὃ (4) ἀντίτυπον) καὶ ἄγκυρας. ὁ δὲ τῆ τρόπιδος (5) ἐστὶν ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χῆνες κεφαλὴν μορφοῦντες αἱ ναυπηγοὶ, ἐστέγνωσαν τῷ ὕδατι. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τῷ (6) εὐσταθεῖν χάριν, ὡς ἀσάλευτος αὐτοῖς ὁ ναῦς διατελοίη, τρόπον χηνὸς (7) ὑπερίσταται τὸ κυμάτων. *V.*

21. Διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τῷ διμοίρου τὸ καὶ τῇ τῶν ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῷ τρίτου μέρους ἄρχων. ἔγω δὲ ἐλεγχθεὶς οἶμαι τὸ ἐντελῶς μισθὸν λαμβάνοντας στρατιώτας, τῷ μὴ εἶναι τῶν στρατιωτικῶν ἀρετῶν τελείους. (8) *V.*

Ibid. Τὸν δὲ καλοκαλυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ἐκ ὀνόματος τοῦ τῶν πλοίου σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ (9) ἀνθρώπων τοιούτων. ὅτε οἱ μὲ ἐφέλκοντες καλῶς πράττειν, εὐτυχοῦσιν, οἱ δὲ ἄδικοι, οὐ πράττουσι. *V.*

(3) Ὃ] Εἰς ὃ editum ante. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἀντίτυπον] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀντίτυπα ante ederetur. *M. du S.*

(5) Ἐστὶν ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. οἱονεὶ δὲ οὖ τὸ τῆς πρύμνης ἔρασαν ἄκρον. *M. du S.*

(6) Εὐσταθεῖν] Sic Impreſſa. At εὐσταθεῖσι Exc. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem εὐσταθεῖν. *J. F. R.*

(7) Ὑπερίσταται] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερίστασι, teſtatur *M. du S.*

(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a ſibratiis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*

(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπῳ edebatur ante, & mox οἱ μὲν pro οἱ μέν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. Οἱ πόδες δὲ εἰς τὸν πρῴραν] Nempe πόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Scheſſeri.* Ed. *Scheff.* p. 158. ſeq. De *chemiſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*

21. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] *Dupliciarium aut tripliciarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi; malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*

22. Δεινὸν] Ἄοικτον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τῷ δεινὸν, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis ὑπεργικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινὸς ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μετέωρα δεινοί, i. e. *Aſtronomi*. *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειρὸς γιαν

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον ᾗ εἰδότα τ χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ ᾗ ἐν τοῖς ὀπισθάταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ τοῦ τ κυβερνήτου καθήμενον, ᾗ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑφτιμώμενον, ᾗ τὰ ἄκρα τ νεὼς καλιληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους γενοχωρημένους, καὶ ὑπὸ τ πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατεμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲ ᾗ Ἀριστείδης ἔπλευσε, ᾗ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφθονῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἐκτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ὅπου γυμνῶν τῶν σανίδων τοῦ τ ἄντλου· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, ᾗ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

a Σωκράτης μὲ] Μὲν Σωκράτης O.

33. Ὅσοις Σωκράτης] Σωκράτης ℰ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλὶς εἶχε γυναῖκα, ᾗ ℰ ἑαλω Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας ℰ Μιδίας ℰ Σαρδαν.] Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τ δήμου (3) Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ παχυτὴν καὶ ὑπὸ πορνιδίων ἀμφορεύμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ συγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἵνα τ κατάχρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, καὶ ἐπιγραφὴν αὐτὰς εἰς τὸ γυναῖκειον, ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν. ὅθεν ℰ Μένανδρος ἄστιλβον χωρίον αὐτὸν λέγει τὸ ἀνεπιδάνειστον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς (4) Φάων γυναῖκα μοιχεύσασθαι ℰ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας (5) ὀρτυγόκοπος ἦν, ὡς Πλάτων ἐσκωλιγεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὴ ℰ κίναιδον, καὶ τ δημοσίων νοσφιστὴν (6) Φρύνιχος ℰ Πλάτων ἀμφιβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀναξυνδαμάξου τοῦ Μήδου. καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) πεπαμώκως, καὶ γυναικὶ τ πάντα βίον ἐκδεδωκώς. διὸ ℰ ἐπὶ τούτοις ἡ τ Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μιδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G.*

(3) Μελιτεὺς πλούσιος] Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὥρας, πλούσιος. C.

(4) Φάων] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρτυγόκοπος] In Exc. *G.* scriptum est ὀρτυγοκόπος ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἃ λέγει καὶ περὶ τὰ ἄμοια δυτὸς, nisi quod περιαλίγει scriptum est. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαξ] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *M. du S.*

(7) Ἀναξυνδαμάξου] Ἀναξυνδαμάξεω *G.* Ἀναξυνδαμάξου C.

(8) Πεπαμώκως] Sic Codd. Mss. *M. du S.*

γίαν δυτός. Adde *Suid.* v. κλύσοφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δυτοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύσαρκοι. Sic δυτὸς λέγων; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δυτὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horreus*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. εἰδῆς γοῦν λέγει ἑκάστοτε δυτοῦ, εἰδὴ δυτῆς εἰρήνης, εἰδὴ δυτῆς ὑγιείας· ἀλλὰ δυτῆς νόσου, καὶ δυτοῦ πολέμου, καὶ δυτῆς πενίας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς ℰ δυτὸς ἰδεῖν ἀνὴρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ὑπερὰ, δυτὴ φυγεῖν. i. e. *immensa veracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J. F. R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ἄνδρ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυτεροφθόρῳ ἱστορίαν μιλαχειρίσασθαι πραπτικωτάτῳ. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Gesner.* illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. dignores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος [b] ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

49. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέτασσεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τοῖς ἀμείνοσι τοῖς ἀμείνω παρ' αὐτὸν ἄνω, καὶ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συνάγοντες ἔστιν ὃς ἀμείνους καὶ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἂν· καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος καὶ πρώρας ὀπιμελητὴς [f] ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. *c* Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. *d* Αἱ] Sine artic. *Fl.* *e* Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. *f* Ἀπεδέδεικτ'] Ἀποδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vs. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαρίεντες & ὑπερόπτας junguntur, adeoque prius ibi certe *venustum*, significat, i.e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui sibi subjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Mi. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jensius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καλαπατῶντες, uti supra dixerat πατυμένους. Certe aliter solet construi καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jensii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jensio* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Gesnero* conversum, & *multum se praestantiores viros despuentes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumelioſe tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiorem existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis χαριέντας πολλοὺς — ὑπὸ χωφόνων πατυμένους, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi. sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Ἐπ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Post hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, ἐκ ὁρᾶτε, ὅτι οἱ νεύμονος μόνοι ἕνεκα καλεπαίνει μὴ πρωρεὺς τοῖς ἐν πρύμνῃ, καλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχος. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἂν τῷ καλῳδίῳ πεντάκις τὴν ἡμέραν [b] τὴν κεφαλήν. ὅρα σοι, ὦ θαυμάσιε, [c] τὸ τοῦ νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει διεστράφθαι, κακῷ τῷ κυβερνήτῃ [d] τετυχηκός.

& omissus, quinquies in diem sune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη χτὶ [e] ῥᾳον προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίον ἐστὶ τοῦ νίκην φέρειν. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ἁδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐκπαντλεῖ.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τοῦ νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκουσον [h] δὴ τοῦ ἱεροῦ, φασίν, ἄγκυραν, ἣν

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαύετ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τοῦ — κινδ.] Omissa in O. d Τετυχηκὼς] Τετυχηκότος O. e Ῥᾳον] Recte sic Schol. Fl. Ald. P. &c. Non Γ. V2. Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥᾳον προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτι πρὸς ῥᾴθυμον φερόμενοι τὸ ἰδιον πλοῦν * ἀνύουσιν. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. λέγε τοῦτο ἐν τῷ πλησίον ἐχρήσαλο. V.

59. Πλησίον] Ὁ φορὸς ἄπιμος. G.

67. Τὴν ἱερὰν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστιν ὁ τῇ νηῒ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεραν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν ἂν τοῦτο, ὡς μέλλων τελευταίων ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. V.

* Ἀνύουσι] Ἄδουσιν editum erat, quod correxit M. du S.

58. Ῥοῦν] Ven. utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato enim κ. νοῦν ἀγωνιᾷ τὴν δίκλω, scriplit Ed. Bas. p. 1. f. M. du S.

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέσλοι, Luciano, ut ingenio minores, ita sceleslioles multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum transla-

tum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his missis quae dolor extorlit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & ob-

scr-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum satis risero, tibi respondebo. TIM. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen; qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi. DAM. Quod non sentis a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse.

ἢν εὐθεμίᾳ μηχανῇ ἀποῤῥήξεις. ΖΕΥΣ. Τί πρὸς ἄρα ἡ ἐρεῖ; ΤΙΜ. [i] Ἴδιος γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, ἢ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διεξέρψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ [l] καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φής; ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἔοικας ἐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαρτώμενός [n] σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα εἰ καὶ ἱερὰν ἔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεὸς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] οἶμαι πεποιῆσθαι ἀπ' αὐτῶν

i Ἴδιος] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B1. P. S.* Ἴδιε *J.* P. & marg. *A1 W.* k Σοι] Σε male *Fl.* l Καὶ] Omittit O. & hic, & post ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅποι σοι γέλοιον ἦ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. *A1.* n Σοῦ] Σοι O. o Οἶμαι] Recte Edd. & P. Εἶη male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius εἰς τὸ περὶ ψυχῆς. *G.*

servata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta est; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima dare decet. Unde jam satis liquet *ei non* statim *male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis *bona*, sed adsunt *mala*; inopia, contemptus, injuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; sed quid hunc vitam sequatur respice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut resipiscant invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem volet scire plenius, cur malos & injustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros inopes esse patiatur, sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum sit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac pene divinitus elocutus est, &c. *M. du S.*

64. Ἐκπετλῶ] Vid. infra not. Cl. *Jensii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. m. qui ἐκπετλῶ (λόγους) exemplis probat atque illustrat. *J. F. R.*

67. Δὴ] Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. *M. du S.*

τῆς τ' ὄρμου. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τοῦτο φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προαπιών; ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ παρὰ τινῶν βιαζόμενοι, ὅτι τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπεισάσθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῆς [a] τε τῆς βωμίδος, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζωμεν. TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα. οἶδα γὰρ ἴσμεν ὅ τινα [d] σὲ πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνόταλε καὶ ἀναισχυντόταλε. μὴ φεῦγε δ' ὧν, [f] ἕως καὶ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀστράκῳ [i] ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere sanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo jam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris ista ad me sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim scimus quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi testa cerebrum impurissimo dispergam.

53. JUP.

a Τῆς] Γῆς O. b Ἐμὲ] Μὲ O. c Τυμβωρύχε] Ita rescripsi ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes. d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. Ὡς καὶ cett. Ὃς καὶ B2. e Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτεινε O. f Ἕως] Ὡς O. P. & marg. A1. g Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. h Τούτῳ] Τοῦτο O. i Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ὠ——τρ. V2. Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπόντα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τοῖς ἱπποβόροις. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβρεις C.

91. Τυμβωρύχε] Deserui scripturam Editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & *Aristoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν αὖ πρὸς πατρὸς τυμβωρύχου. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; nisi quod *B2.* ὡς κὴ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicismo Graeco comparat Frater consultiss. *G. O. Reitz.* in Belg. Gracciss. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etsi supra c. 43. f. ἀποσφάττειν non plane signif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποσφάττειν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Nisi & hunc risum ex ἀδιώτῳ captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen eum in epido nobis vicino maleficus judicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emittet Amplissi. *van Bynkershoek.* Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Aulia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττω cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπιωμεν] Etsi *abit*, *discedit*, recte se hic habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχω majorem hic vim habere, quia fugere jussus est. Sed quum ridens discedat, patet eum alterius minas pro joco accepisse, & contemsisse; unde consequitur vulgatum ἄπιωμεν melius, & ἀποτρέχω glossam ejus esse. *J. F. R.*

7. Κωμικὸς] *Menander*, teste *Plut.* Π. εὐθυμ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (s. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μενάνδ. pro Nostri ἀδίν. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Εἰ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, ἐ φέρων καταλιφῶντα τ Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάξειν σαὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τ κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ὅτι τούτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πάσχοντας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ὅτι τῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἕνα [n] τοιοῦτον ἔχειν [o] οἷον τ Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπεισιν] Ἀποτρέχει O. l Εἰσιν] Non est in *Fl.* m Πάντες] Ἅπαντες O. n Τοιοῦτον] Τοῦτον male *Fl.* o Οἷον] Omissum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταλιφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ κύῃ καλαγελῶντα. *V.*

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. *V.*

15. Ἐπὶ τῦ Ζωπύρου] Τῦ Δαρείου πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένου ἁλῶναι αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα & τὴν ῥῖνα, καὶ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς δῆθεν Δαρείῳ ταῦτα παθὼν· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καθιστᾶσιν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ἀπὸ τούτου ἴδιον αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἐβουλόμην στίφος ἔχειν τ Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἶσιν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae *εἶσιν* omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J.F.R.*

14. Δαρεῖ] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*

15. Ζωπύρου] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J.F.R.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. SOMNIUM, SEU GALLUS.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

ΜΙΚΤΑ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυόνων, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν ὄντα καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς με πλουτοῦντα, καὶ ἥδιστα [a] ὀνείρῳ ξυόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφ' ὑπνου τινὰ καὶ [b] γεγωνὸς ἀνακόψας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γῆν ἢ πολὺ σὺ μιαρωτέραν πενίαν ἀφυγεῖν. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαί-

MICYL.

AT te, sceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ἐγάρομαι, ὀφρύων. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλης, Ἀλεκτρυόνος & Σίμωνος. a Ὀνείρῳ] Ὀνείρατι marg. *Aldd.* b Γεγωνὸς] Γεγωνὼς marg. *Ald.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σκωπτόμενος ὑπ' Μίκυλλος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καλαπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυόνων, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτρίψαι, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν ὁ μιαρώτατος, ὃς μοι, ἡδὺν ὄντως ὀνειρον ὀνειρεύοντι, ἀνακόψας, ἐξήγειρεν. Ἠδίκει γὰρ — λαμπρὰν τὴν εἶναι ὁ βαθύπλουτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J. F. R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F. G.*

Διάτορόν τι ὁ γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, Ἀφ' ὑπνου τινὰ ὁ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀχνυμένοις αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγωνασιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J. M. G.*

Διάτορόν τι ὁ γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς eſt *natus. γεγωνὸς, quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. τερᾷ τὴν ὁ γεγωνότερα φωνήεσσα χαμαιτύπην (ſic enim, pro φρονήεσσα, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϋσαν δ' Ἀχαιοὶ, Δαναοῖσι γεγωνός. *Vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J. F. R.*

16. Εὐθύς σε] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σε ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθὺς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. οὐκ εὐθὺ παίζουσιν, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μοι — προσερρύησαν. *Statim ad me — confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ μαυρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J. F. R.*

17. Συν-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

ϱεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ ἔτι ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) ἐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἀϋπνος ἔτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγε· ἀλλ' ἔτι χαίρων γε· ἀμυνοῦμαί [c] γὰρ εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, [d] μελαπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων ἔτι νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμην, ὡς [e] ἕωθεν [f] ὀρθρευόμενος ἀφανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γοῦν πρὶν [g] ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν [h] κρηπῖδα

c Γὰρ] Δὲ *Fl.* d Μελαπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. e Ἕωθεν] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρευόμενος] Ἐκορθρευόμενος P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. h Κρηπῖδα] Κριπίδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰῶνες ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄϋπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέος, ὁ Φρίξος ἦν τῷ Ἀθάμαντος παιδὸς τῷ (2) παιδαγωγοῦ (3) ὃς Κριὸς ἀνόμασε δορά. τυθὲν δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκδαρὲν ἐτάνη, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ᾧ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν λόγου ἁλιεὺς (4) ἰέναι κομισάσης εἰς τὸ Ἄργος ἀπεκδύσασθαι, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μετὰ Αἰήτου τοῦ βασιλεύσαντος τόπου, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπιστεύετο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρως, λαβὼν τὸ εἰς Ἰάσονα αὐτῆς ἁμάρτημα δόλῳ μετὰ τῶν παίδων μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀπεκτονάσης καὶ ὕστερον συμπραγασάσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος λαβεῖν. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε τῶν δυχερειῶν, πηδῶν μὲν ἐν τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ λαφυγιῶν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγῷ] Παιδηγῷ legebatur, quod mutare non fuit veritus, ex vulgatoi ὁ Φρίξος etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἰμιτολογοῦσιν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτι] Leg. ἱμότι. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δύσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* haec Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γάρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae δὲ αὐτὶ τοῦ γὰρ usurpatum affirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνως δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντείλεγον. *Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ αὐτὶ τοῦ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Lud.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μεταπηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀναπ——. *M. du S.*

23. Ἦν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθαι. Mſ. ἦν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθαι. leg. ἀνίσχειν. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. *J. G. G.*

24. Ἐρ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προσοδῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπορηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲ ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῇς, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

2. ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγορεύων,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jusso hinnitu, stetit medio in bello loquens, ver-

a Προσοδοῦ ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα] Ἴν' ἐδίης τὰ ἄλφ. *Fl.* omisso etiam προσοδοῦ. b Ὑμῖν] Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum est in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὀδοῦ ἔσῃ] Τὸ σὺ τῇ συνηθείᾳ προκόψας ἔσῃ σὺ τῷ ἔργῳ, τῇ τροφὴν ἀπήσας (1) πεπορικὼς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὀδοῦ, παροιμιῶδές ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῷ ὥσπερ τι (2) προτέλειον ἐκτελεσμένων τῷ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα κἂν κατὰ πάντργον, ὥσπερ ἐν οἷς ὀδύνων πρόπειρ) ἐκτετελεσθείη τι τῷ συνεργικῷ ἰχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ ἐν πρὸ ὀδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τῆ ὠφελομένου ἔργῳ (3) ἔσῃ τοῦτο κατὰ πάντργον πεπορηκὼς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἐμαγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων σὺ συμποσίῳ. (4) σύν τε δὺ' ἐρχομένω, πρὸ ὀδοῦ βαλλόμεθα ὅ τι ἐρεῖμεν, ἀλλ' ἐῶμεν. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὸ πραγμάτων τὴν Δίαν καλεῖν. οἷον δέχεσθαι ξένον, ἐκάλουν Δίαν ξένιον, οὕτω δὲ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιόκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνη φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρησαλ. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἐκπέμψας. *V.*

(1) Πεπορικὼς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πεποτικὼς C. πεπορικὼς. *M. du S.*
(2) Προτέλειον] Προτέλειον editum erat. Correxit *M. du S.*
(3) Ἔσῃ] Ἔσει male edita & hic & supra habuisse vix operae est monuisse. *J.F.R.*
(4) Σύν τε δύ' &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προσοδοῦ ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ὦ' ἐδίης τὰ ἄλφιτα. *J.B.*

Ibid. Προσοδοῦ ἔσῃ — πεπορηκὼς] Malim πρὸ ὀδοῦ. Sed servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προσόδῳ malint; neque iis adversarer; nam id *vectigal* signif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. ὃν βαλσάμῳ πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. T. I. *Somn.* c. 9. ὑτιλὴς δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόσοδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τῷ προσόδῳ satis notus est aliunde. Vid. *Asin.* c. 50. pr. πρόσοδον ὑῶν ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο. Nam cum sit construendum, ἔσῃ πεπορηκὼς τοῦτο προσόδῳ, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum*, *lucrum*, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὀδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*

26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Arist.* 2. de animal. adimit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde *Plutarch.* in Sympos. & *Athen.* existimant Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχεμυθίαν. *G.C.*

28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Sallust. Pastor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἴχνα δ' ἔτοι ἔσσ' ὐ ὀνείρῳ
Φαίνεται, πολλὰς μὲ οἷς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Possideo quaecunque solent sub nocte videri
In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiassas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque victor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τοῦ μέτρου· ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθεσπίζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἐφθά, διεσπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὤν, λαλίστατος καὶ λογιώτατος θεῶν ἁπάντων, καὶ τἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, εὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑποσχοίμην, οὐκ ἂν ἀκήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρόπαιός τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἦν τὸ πλοῖον ὑφ' ᾧ Ἰάσων ἔπλευσεν. τοῦτο δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τῆς Διὸς ἡ Δωδώνη, ὅπου (5) Φηγὸς ἐστὶ δρῦς, ὡς ἂν ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ὑπὸ τῶν Ὀδυσσέως, ὧν οἱ ἑταῖροι τῆς Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔφαγον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινοῦντό τι καὶ ἔβοων, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita restituit Idem, quum legeretur editum φηγός.

Ὅταν πλουτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τρόπις] Τρόπιν Διὸς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξίκακε τίς ποτ' ὁ πρισβύς; *Hesych.* ait Τροπεῖς Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπισάθην. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Aristoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vs. 404. *M.du S.*

Ibid. Ζάνθος] Junone suggerente αὐδήσασα δ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μαμᾶ χαίρειν] Conf. supr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργος, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuisse vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; species enim τῆς δρυὸς ἡ φηγὸς, si *Pausaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' οἱ τοῖς δημοτοῖς εἶσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. versu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc sit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M.du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπύσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M.

Τοῖσιν δ' αὖτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον.
Εἶρπον μὲν ῥῖνες, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐβεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοὴ δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπύσας &c.] *Homer.* Odyss. M. 395. *M.du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *subindicans.* Noster *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαμί σοι τ' ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τ' πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, κ' ὅθεν ὑπάρχῃ μοι οὕτω λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi cauſſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος κ' ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' ἦν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι κ' ἄλλο σοι τ' Φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σωπήσομαι, κ' πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδεξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἐτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, ὀλίγῳ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουσά τι κ' πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, κ' συμπίνοι τῷ Θεῷ κ' συγκωμάζοι, κ' κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀποίη πρὸς τ' Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεται κ' τ' Ἀλεκτρυόνα, κ' ἐπειδὴ μάλιστα τ' Ἥλιον ὑφεώρατο, μὴ καθιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τ' Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τ' νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος· ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἐγρηγορέναι λέγεται τὸν ἀλεκτρυόνα, ἐπειδὰν ἴδῃ τὸν Ἥλιον ἀνιόντα.

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe appareret, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum viviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἴ ποτε Fl. e Ἀεί] Abeſt in Fl. f Φαίνοι] Ἀνίσχοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ὁ Ἀφροδίτη τ' Ἡλιφαιστον εἶχεν ἄνδρα. κ' ὁ Ἄρης ταύτῃ ἐμοίχευεν. κατὰ τοιοῦτόν δὴ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ οὕτω, κ' ὡς ξυμπίνοι ☾ ὡς * ξυγκωμάζοι, κ' ὡς κοινωνοίη τ' ἐρωτικῶν. V.

* Ξυγκωμάζοι] Ξυγκόμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus; quum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνοίη commutarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. J. F. R.

67. Παραδεξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J. B.

68. Λόγον — λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus Jenſ. ad Jov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum Fl. J. F. R.

89. Μιμηχάνητο] Correxerat Solan. ἐμεμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Imag. c. 3. & 19. Et I. Ver. Hiſt. c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. Weſſel. ad Diod. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad Jungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem Solani, in inferiore marg. Junt. ſic adſcripta: ἐμεμ— L. ἐπεποίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ι ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐπεποίητο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. J. F. R.

Ibid. Ἀφροδίτην δὲ, ὡς ἀφροδίτη, τ' Ἄρη ἠγανακτῆσαι κατὰ τῆ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφροδίτη ſit gloſ-

ſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

λω· εἶτα ποτὲ καλαλομωμένου μὲ † Ἀλεκτρύονα, καὶ προδῦναι † φρουρὸν ἄκοιτα. † δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιέναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένους, ἐξ οὗ τὸ πιστεύειν † ἀλεκτρύονα μηνῦσαι ἂν, εἴ τις ἔρποι, καὶ ἦτω † Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, δεδεκαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι ε μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] † h Ἄρην ἀγαναχτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρύονος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς i ἀντὶ τοῦ κράνους † λόφον ἔχειν ὅτι τῇ κεφαλῇ. ἐξ οὗ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἐδὲν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα † Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους † ἀνατολὴν k αὐτοῦ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἰδιαγχος εἰς ἀλεκτρύονα σοι μεταβέβηκα. MIK. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. l Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; MIK. Τὸν σοφιστὴν λέ-

g Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. *A*1. ἐπεποίητο etiam adſcript. h Ἄρην] Sic Edd. & P. Ἄρη *Fl.* i Ἀντὶ τοῦ κράνους] Ἀντὶ τοῦ κόρυθος marg. *A*1. k Αὐτοῦ] Abeſt a *Fl.* l Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt *Mv.* Σαμ. praeter Ed. *P.* quae habet.

83. Καθόντα] Ἀγνοοῦντα. *V.*

95. Ὄφελος] Τὸ εἰς † καί τι ἐδὲν ὄφελος τί ἢ μή, τὸ γινόμενον τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος. *V.*

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. *M. du S.* Καὶ τοῦ rectius legit Cl. *J. J. Weiſtenius.*

ſema τοῦ, ἀφεθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. *J. J.*

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἄρλω] Utrovis more dici Ἄρλω & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένλω & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. *J. F. R.*

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. *P.* Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου υἱοῦ vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα. legitur ἀκούεις τινὰ Π. *M. du S.*

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* *G. C.*

λέγεις ; † ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ ξυλλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν † ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἵός τις ἦν † τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μηταρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non guſtandis, de non edendis fabis, *qua lege* ſuaviſſimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a menſis removit: qui praeterea perſuaſit hominibus, ut per quinque annos inter ſe non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuiſſe Euphorbum. MIC. Impoſtorem aiunt & praeſtigiatorem fuiſſe hominem, o galle. GALL. Ille ipſe ego tibi adſum Pythagoras: itaque deſine, bone vir, mihi maledicere, idque cum neſcias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentoſius, gallus philoſophus! Verum dic tamen Mneſarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄκοινον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄκοινον ignorat, quam ſecutus ſum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἔξω † τραπέζης. *V.*
11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὐτος ὃς ἦν † Τρώων. ὕστις ἐ πρῶτος διῆλθε † Πάτροκλον ἔπληξεν. *V.*
18. Ὦ Μηταρχου παῖ] Μήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς δὲ παίζων Μηταρχου παῖδα † ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De diſciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*
Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι] Ariſtoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίειν ἔμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, niſi cui abſunt alia, quis non abſtinet? *E.L.*
6. Κριῶν γεύεσθαι] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*
7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoſcit ἄκοινον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*
Ibid. Ἐκτράπεζον ἄκοινον] Legendum videtur ἄκοινον ἐκτράπεζον. *F.G.*
Ἐκτράπεζον, ἄκοινον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam inveniſſem, tranſpoſitionem Cl. *Geſneri* etiam in textum recepiſſem. Jam vero & aliquid addere, & tranſponere ſimul, non ſum auſus; ſed ſatis habui lectionem *Fl.* revocare ſenſum optimum exhibentis. Interpres *Pariſinus* intellectui conſulturus ἄκοινον reddiderat *ſalubre & parabile.* *J.F.R.*
Ibid. Ἄκοινον ἀποφαίνων] Diu aeſtuavi, quid ſibi vellet hic τὸ, ἄκοινον, quod eo, quo ſpectatur, loco prorſus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abeſſe debere ab hoc loco, & haud dubie ab ſomniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum ſyllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄκοινον legendum eſſe ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα ſcilicet ea ſunt, quae religionis cauſſa dici, vel fieri ſunt vetita. Sic pag. ſequenti eosdem hos κυάμους, ſi edantur ab ave, vocat Gallus τὸν ἀπόῤῥητον τροφῆς. Sic ὕραχος apud Noſtrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄβατος καὶ ἀπόῤῥητος τῆς θυσίας γένει. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis ſacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόῤῥητοι apud Noſtrum in *Amoribus* c. 42. & ἐκφορικὰ ἀπόῤῥητα dicebantur, qui ſacra Eleuſinia enunciabant. Vide Noſtrum in *Reviviſcentibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi; non liquet, vel ipſum ἄκοινον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum eſſe: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*
Ἄκοινον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄκοινον tranſponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον καὶ ἄκοινον, eo ſenſu, quem in interpretatione poſui. Ἄκοινον certe hoc ſignificare poſſe, nemo facile negaverit: verumne ſit? alia quaeſtio eſt: ſed ad noſtram rem ſatis eſt, modo ſutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμους, etiam illi non negant, qui flatulentum eſſe ajunt. Altera conjectura noſtra eſt, an forte legendum ſit ἄκοινον, qua ratione locum ſervare poſſet ſuum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄκοινον ſignificare puto contrarium nominis εὔωνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄκοινον fuerit, quod non proſtat venale, nec proinde emi facile poteſt. Sed conjectura utraque eſt: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*
11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occiſus, cujus animum Pythagoras in ſe immi-

M, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ὑ σιθανὰ γὰ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ ἐγὼ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; MIK. Ἓν μέ, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραυγαλέος· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ὑ γὰ ἔχων ὅ, τι σοι ἐγκαλοίμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶδα, ἔχων, ᵈἦλον καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλιξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ᵉἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι ἐγκεκρυμμένῳ, καὶ τὸ ἴσον ἠσε-

ᵈ Ἦλον] Forsan ἦκα adscripsi. *M. du S.* ᵉ Ἄλλῳ] Sic recte marg. *Mi.* & P. Ἄλλο Edd. cett. omnes.

29. Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμιος γῆθεν ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. ᵃ *V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ὃν ἀναμένω. In V. in ἀναμένας, quod cum aliunde hunc irrepserit, delendum erat. *M. du S.*

30. †Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Πυθαγορείων ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγορείοις ante editum. Consensit *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὐφορ. γένοιτο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖ. αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖ. ἔστ. εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί.

J. B.

16. Τοῦτ' οὖ μαχεῖ ἐκεῖνο τραυ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τραπεσθεῖσα. *J. B.*

18. Μεσημέριος πού] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖ.] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖ.] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Γυμν. c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖ. ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J.M.G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἦκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J.F.R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sis.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J.F.R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι ἐγκεκρυμμένῳ καὶ τὸ ἴσον ἡγεῖσθαι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδεκώς. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα ἐγκεκρυμμένα δογμάτια· ἴσως γὰ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ testiculos. quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Εἰων πράσεως. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασε κύαμον κατὰ τὸ ἐπίλυπον,

Ἴσον τοι κύαμος τρώγων, κεφαλάς τε τοκήων.

ἠσθηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis ediſſes.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ὅτις αἰτία τέτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τοὺς κυάμους, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγομαι ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ ἡ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ἄττινα τὰ μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε ὑπῆδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν μακαριδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, ἔτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

ΑΛΕΚ. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐβεβρώκεις marg. *Ald. W.* b Πότερον] Πότερα marg. *Ald.*

38. Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορευμένη. *V.*

45. Ἢ τὸν μακαριδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς σὺ πολλῶν. ἄμφω γὰρ τερατώδη καὶ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποτελοῦντα. *V.*

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velis ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit *Φαγόντι*. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admilit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro *φαγόντι*. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἠσθηκέναι reſpicit, pro ὡς *φαγὼν* ἠσθηκας. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κίνδυνος, ἐμοὶ μέ, — ἀμύξαι ὀστεμώντα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιώτευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victuſque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρησοτέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De uſitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22, Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeteriré ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνὰ] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde Odyſſ. T. 560. — ἀμενηνῶν εἰδώλων ὀνείρων. Ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἰπῇς, γάργαλος δὲ. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρύμματα. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἥρωα τῷ ἀνυπτίῳ, εἴγε πτηνὸς ἦν &c.] Pater voci octavae adſcripſit ὀνείρου, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸ ἥρωα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Calius triplicem rei geſtae ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis li-

te-

num illud somnium. GALL. Adhuc mirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transsilit li-

σόν τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸ ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα ματαια ἀφυλάτους, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμυήτην τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

MIK. Ἀλλ' οὐδ' ὀπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. ὕπνος μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καλαλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὖθις καλασπῶσθαι. οἷον δὴ ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁράματα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἔρωτα τῆς ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὡς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸ ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμ-

c Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in *Fl.* d Λόγος] Λόγος φησὶν *Fl.* Abest φησὶν a cett. e Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* f Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προθεωρηθέντα ἀναριθμήσεις *V.*
64. Δεινόν τινα φῆς] Μέγαν, θαυμαστόν. *V.*
66. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπήδα πολλά. ἢ ἴσως ἀπὸ αὐτοῦ σκαπτόντων † ν' πόδας, καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ν' πόδας ἐπήδησεν ἐκράτησεν ἴσως ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ἀμφίβολον τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. *V.*

* Ὑπὲρ] Περὶ editum, correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλλος.
† ν'. πόδας] Forsan κ'. scribendum. Certe non ν'. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. 1. R. R. c. 12. *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam*. Caeterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸ ὕπνον imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi praescriptas habeat somnium*. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae hujusmodi sunt frequentes, de quibus T. I. non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καί πᾶσαί μοι φιλεῦντι· τὰς δ' ἀστυκὰς μ' οὐκ ἰφίλασεν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant*. Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum. ἀστυκὰς vero eodem referendum, refertur ad intellectum κεφάλαια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὤν] Ὑποσύλοιεν, ut etiam mox illa, μειλιχὸς ἅτε ὢν ἐναργὴς φαινόμενος, &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παρέραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoenis. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα, vocatum.) Vide *Plat.* Κρατύλ. Ed. *Bas.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐν-

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερον εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων περὶ. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷσπερ ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιον, ὁ χρυσίζων καὶ ἐνδιατρίβων ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερον εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων περὶ. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷσπερ ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτι-

neam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *Fl.* d Πετόμενος] Πεμπόμενος marg. *A1.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἰσορροπεῖ Ὅμηρον οἱ μὲν ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ἔνομα τούτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριεῖς τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸν Ὅμηρον γράψαι βιῶναι, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ πολλὴν ἀλόμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν, κἀκεῖ τοσοῦτόν τε χαλκοῦν ὑπὸ τῆς νίκης τῶν ἀνδραλίων. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάνυ ἂν φιλόχρυσος [illegible] πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἅψηται, χρυσοῦν γιγνόμενον. φασὶ δέ ποτε ἀπὸ τούτου ἀπύρους, καὶ αὐτὴν δὲ τὴν τροφὴν ἐν ἄρτῳ, χρυσῆν ἐγένετο. *V.*

* Εὔξασθαι] In V. erat ηὔξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M. du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἐωθινὸν, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τριακοντοῦτες. Item L. I. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Act. Apost* IV. 29. Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οὐ θέμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδειν. *Non licet circa meridiem canere.* Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωτοῦ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium, & tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, ſi noſti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua eſt illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti eſt.

MIC. Per Jovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut vero jam ſcias, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Heri me domi non coenaſſe, noſti. Eucrates enim dives in foro me cum vidiſſet, a balneo venire juſſit hora dicta ad coenam.

ὄψε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῶν ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου [e] κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τ' αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτῆς ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τῶν καλλίστων ἁπάντων ᾀσμάτων.

ΙΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορ' ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τὸμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἣν τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

e Κεκοιμῆσθαι] Reſtitut. ex *Fl.* & L. qui *κεκοιμῆσθαι* ſolemni jotaciſmo. Κεκοιμῆσθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τῶ *H.*

93. Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ἥτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ πλούτου. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri ſomnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae ſomni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt geminae ſomni portae.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνου] Τοῦ χρυσοῦ ſcil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς] Interpres: & *ſolidis auri venas mihi videris adduxiſſe. Μέταλλα ὅσα χρύσια. totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. *Juſtinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκοιμῆσθαι] Ita *Fl.* & L. niſi quod in hoc mendoſe ſcriptum eſt *κεκοιμῆσθαι*. Vide Ἰκαρ. c. 1. extremo. In reliquis *κεκοιμῆσθαι*. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τοῦ τύμου] Ὥσπερ ἐν τύμου. *Th. M.*

Ὥσπερ τοῦ τύμου] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τοῦ jam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuiſſe nomen, ob infanda, quae in ipſo fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic obſervatur verbi medii poteſtas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo diſtinguit *Long. Paſt.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λούει τὸ Δάφνιν ἡ Χλόη — ἢ αὐτὸ ἐλούσατο τὸ σῶμα. Noſter ſupra c. 3. ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει. Quod & media & paſſiva forma poteſt exponi. Sed poſt *Kuſteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occaſio oſtendendi in multis verbis promiſcue uſurpari medium, reciproca, & activa ſive tranſitiva poteſtate. *J. F. R.*

12. Ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας πᾶς' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ἃ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ πόλε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθὺς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι κατὰ τὸ Ὅμηρον, ἀμβροσίην μὲν νύκτα θεῖός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπέστας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ μὲν τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα· κωλύει γὰρ οὐδέν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεὶ] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. G. P. & marg. *A1.* Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ σφοδρῶς ἢ ἐμφανῶς. *V.*

ὥραν, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ὥραν αὐτὸν ὁ πυρετὸς. Plura omitto scicns. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J.F.R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *Illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Priorem* de Philosopho intelligit; *posterior* de alio. *M. du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M. du S.*

29. Προάγοντα] Καλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi ruminhowever.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si veluti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari*, *animo deformare*. *J.G.G.*

39. Ἐγὼ γενέθλια] Sic ἐγὼ γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J.F.R.*

41. Μαλακῶς ἔχοντα] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύργαρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J.F.R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J.B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Fl.* Ed. neque in P. extitisse verisimile est, cum sileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M. du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, ὑγχόμενον me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* c. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21, qui Persarum Regem adorare nolens, ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem assectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ἢ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, [d] ἐλθὼν πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπασι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· ἐγὼ μὲν προσιὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς ἡμέραν ἑορτὴν γενέθλια, καὶ παρακέκληκα τῶν φίλων πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐκ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὄντως κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ, [e] προσκυνήσας, ἀπῄειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἱππικόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἵν' ἐφεδρεύω ἐγὼ, καὶ ἀντιδειπνῶ, καὶ ἀλφάδιος ὦ· [f] τὸ ἄχρι [g] λουτροῦ, [h] αἰῶνα

[d] Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* [e] Προσκυνήσας] Abest a *Fl.* [f] Τὸ] Abest a *Fl.* Conf. supr. c. 6. m.
[g] Λουτροῦ] Λοτροῦ marg. *AlW.* [h] Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίῳ οἶμαι κεῖσθαι τὸ ἀληθές. *G.*
37. Σὺν τριβωνίῳ] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*
46. † Ἡπίαλον] Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ] Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταὶ, κάθηται τις ἔξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἐπτωμβρίου εἰσερχόμενος. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνίῳ] Σὺν τριβωνίῳ. *M. du S.*
† Ἡπίαλον] Hoc Scholion antea ad φλυκτίδιον referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. *M. du S.*
Ἡπίαλον] Tamen & *Hesych.* Ἡπίαλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ ὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἡπίαλον, ῥίγος, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἱππίαλόν φασιν. Cui & adsentitur *Galenus.* Vid. *Foës.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro *febre miti* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febri ipsa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*
‡ Vid. Lucian. Ἑρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἡπίαλον] Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. ἢ ἱππιάλῳ συνεχθεὶς, οἷς τὸν ἐπίψοξα. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἱππιάλῳ enim nihili esse, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἔφεδρος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joseph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: διὸ καὶ καθάπερ ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἔφεδρος Antipater, quasi tertiarius in „ duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scholiast. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἔφεδρος δὲ παρισοῦται, „ ὅταν δύο τινὲς παλαίσωσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae noto de hac voce ad *Aeschyl. Choëph.* v. 861. μόνος ἦν ἔφεδρος Δίῳ μίλτει Διὸς Ὁρίης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. Infra ἀλως. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς υἱοῖς." Addo *Aristoph.* Ran. vs. 804. — ἡμᾶς — Ἔφεδρος καθεδεῖται κἀν μὴ Αἰσχύλος κρατῇ, Ἔξω κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ὀπισκοπῶν, ὁποσάπους τὸ σοιχεῖον εἴη, καὶ ὥρηκα ἤδη λελουμένος δέοι. καὶ πειδὴ ὥρα ὁ καιρὸς ἀφίκετο, ὡρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀποῤῥίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ὅτι τῶ καθαρωτέρω γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε ὡρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ὦ με ὑπὸ δειπνεῖν ἔδει, ὃν νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γῶν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξήκοντα ἔτη ἀνδρί. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι ὃν ὡρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. ὁ γῶν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν χυρίων· καὶ αἰτιωμένου [e] δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἰατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, βαλνeum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra *solarii* esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μήκιστον *J.* & marg. *A1.* b Ἀποῤῥίψας] Ἀποῤῥίψας *Pell.* c Ἀναβολὴ] Μίαβολὴ G. & marg. *A1.* d Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρίπτετο male *Fl.* Quod edidimus est in cett. & P. e Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γὰ *J.*

52. Ὁποσάπους τὸ σοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τῆ ἡλίε σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ὁπόσα τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πεντάπους, συνελθεῖν. * οὕτως δὲ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τῆ ἡλίε. τοιοῦτο. δὲ τὸ λεγόμενον, † ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντές τινι, καὶ τὸ βραχύταλον τὰ ἄρας μεμφόμενοι καὶ ἀπέραλον ἡγοῦνται. *V.*

67. Εἰς ὑπερβολὴν χυρίων] Καρῆνας ‡ διόμφορον. *V.*

* Οὕτως *M*] Consuetudo postularet οὕτω sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum sic scribi video. ut *Diod. Sic.* II. c. 50. sub init. ὕτως ὁλογώδης. Item *Alciphr.* III. p. 348. ὕτως τὸν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. *J. F. R.*

† Ὥσπερ] Ὅπως est in C.

‡ Καρῆνας] Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῆνας, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κάρηθαι. *J. Cler.*

51. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπους τὸ σοιχεῖον εἴη] *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic *Salmuriensis* interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸ καιρὸν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδῷ· ἦν δὲ σοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπους τὸ σοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & σοιχεῖον vocabant. Et σοιχείῳ decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (vers. 648.)

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ἡ δεκάπους τὸ σοιχεῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.

J. G. G.

52. Ὁποσάπους] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit *Schronerus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leedes.* Vide Κρονος. c. 8. & Λεξ. c. 4. *Salmas.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consultavit *Dion. Petavius* Diss. Var. VII. 7. *Poll.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δεκάπους & *Arist.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Casaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

se habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deserere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsum cum pituita animam extussiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*, inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vul-

70 Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ὑ χρὴ προδιδόναι, ὑ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑποφειδᾶς πρὸς [f] ἡμᾶς. ὅμενον εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, [g] ἢπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μὴ τὸ φλέγμα. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης ὑ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, ὑ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε, φησὶν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· ὑ μέντοι δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, ὑ ὀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. ὑ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσήει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ ὑ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὀλίγα φρασθεὶς, ὑ ὀλίγον ἐνδοιάσας, ἐπεί με

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. *g* Ἢπερ] Εἴπερ *Fl.* Vulg. est in P. *h* Λέγων] Abest a *Fl.* *i* Εἰσήει χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τ' Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπαναπαυομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ στοιχεῖον] *Literam* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀποῤῥύπτειν apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀποῤῥύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἰσ. ἀ. c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπίλας. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀποῤῥύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo qui de lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντισῤῥίψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρτηρίῳ γίνεται ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μιλιαβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus*, *amictum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, ὑ κόσμιος τὸ βάδισμα, ὑ σωφρονικὲς τὴν ἀναβολήν. *Cultus decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est qui incedit pallio decore composito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιβίῳ] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιβίῳ] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ὤχρων ἐπὶ τῷ προσώπῳ πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ὑμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philosophus, de quo noster nominatim Μισ. c. 33. & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μέλλω eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τ' Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. οἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, ἡ σὺ, ὦ Μίκυλλε, ἡ συνδείπνῃ μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἑστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῆειν δὴ μάτλω λύκος χανὼν ὀλίγον μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξεληλακέναι τῶν συμποσίων τὸ παιδίον τῆς Εὐκράτους. καὶ ἐπειδὴ καλὰ κλίνεα χαμαὶ ἦν, πρῶτον μὲν κάμνοντες, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, φέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς ἀσφαλῶς ἐν τῷ κλίνῃ, ἡ δ' ὀπίσω καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλὰ κεῖα αὐτῷ, ἐμὲ [d] κάλαθον κλίνουσι Φέρονες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοιοῦτον ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὀπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ ἀσκωνοι ὡραῖοι, καὶ μυσυργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ ἀγωγή, πλὴν ἀλλὰ ἓν μέλει ὀλίγου μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετήν τινα πρός με διεξιὼν, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret; *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena nobiscum. Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus, erubeſcens quod convivio expuliſſe viderer filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridiculariі: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur: niſi quod unum omale me habebat, *nempe* non mediocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. *b* Ἑστιᾶσθαι] Ἑστιᾶσθ marg. *A1.* *c* Νὴ Δία] Μὰ Δία ἰς P. Μὰ Δία L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. *d* Κάλαθον κλίνουσι] Ὑποκλίνουσι G. Vulgatum eſt in Edd. omn. *e* Δεῖπνον] Deeſt in *Fl.* *f* Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσῆειν ἦν μάτλω λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιᾶσθαι] Angl. ἑστιᾶσθ. De hoc loco Clar. *Heinſ.* ad *Heſiod.* *J. B.*

92. Χώραν ἔχῃς] Sic fere ſupra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἰέναι, *ſuo loco relinquere.* Et *Long. Paſt.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) *J. F. R.*

93. Λύκος χανὼν] Fab. Aeſopi. *M. du S.* Qui neſcit, videat fabulam ejus 138. inſcriptam Λύκος ἐ γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J. F. R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per ſe fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis ſit. Diſtinxit *Ariſtoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἐᾷς με Μὰ Δί' item vſ. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκπιεῖ dicens. Sed ibid. media, inter has negationes, vſ. 793. — Νὴ Δί' ἀρέσκει γ' ὅσον adfirmative pronuntians. Plura ex cod. facile congeri poſſunt, quia frequentiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jonſius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus eſt probare Νὴ adfirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, οὐ γὰρ (ἧς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias uſitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen „ exempla. Ap. *Ariſtaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀνάγκαζε „ ὅσαν αὐτοῖς ἐ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχεῖν. Ubi alius poſuiſſet νὴ pro μὰ &c.“ Addo *Ariſtoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῷ πλείονα. Verum quum contra, etiam ſemel, quod ſciam, *Ariſtoph.* νὴ addat negationi, *Theſm.* vſ. 647. Καὶ νὴ Δία, τιθοὺς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει. apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit adfirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgatum damnare ſum auſus. *J. F. R.*

99. Περὶ

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omni-

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελῶσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν, 5 ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὑδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν [g] συνείρῃ, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. Habes, galle, coenam. GALL. Non ju- 10 ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

MIK. Ἄκουε [h] δή καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμην γάρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ ἀναθήκας ποιήσαντα, ἐν αἷς [i] ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ὕστερον ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, [k] ἀέναόν τε καὶ πολὺ ὑπάρχον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ ἀναθήματα, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὸ λευκῶν ζεύγων, ἐξυπτιάζων,

g Συνείρει] Σύνειρε *Pell.* *h* Δὴ] Δὲ ἤδη G. P. *i* Ὁ] Abest artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. *k* Ἀέναον] Nil mutasse *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Περιδώσαιμι] Adscripsit *Soulius* videnda. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρεπιδώσω. Quid tum? *J.F.R.*

4. Καλαμαλίνοις] Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ καλαμαλίνοις φέροντες, ὡς ὁμοτραπέζοις εἶπεν. in Mss. ὑποκαλαμαλίνοις. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τραπέζα. Eirmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J.M.G.*

12. Ἀριστήν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J.F.R.*

15. Κέρατα] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέρατα φύσιν ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati*, *Vorstii*, ac *Solani* nostri. *J.F.R.*

17. Συνείρῃ] Σύνειρε. *F.G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. *J.F.R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὴ ἤδη ὦ τὸ ἐνύπνιον. sic Mss. *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἀέναον] Sine dubio *Solan.* quaesivit, num quae ἀέναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀέναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poëticum dicat, quum in prosa ἀένα@ dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, φθόνῳ ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπιφθονῶν. καὶ προέθεον πολλοί, καὶ περιέπτευον, καὶ ἵππος πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα [a] τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα [b] ἐξημμένους τοὺς δακτύλους, ἐκέλευον ἑστιάσιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι εἰς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοφρόνως προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι [d] εἰσκομιζομένῳ, ἀναβόησας ἀκαίρως, συνετάραξας ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὴν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον ἀφανισθέντα, ὑπηνέμιον φέρεσθαι [e] παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατ' σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos. quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένον; c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένῳ] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένῳ cett. quod *Gesn.* servat. ἐσκομ— etiam marg. *A1.* e Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl.* sola.

43. Πότος] * Πότον παροξυτόνως μὲ σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ἢ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ὅταν τις τὸ ἀρίστον λάβῃ τὸ δεύτερον αὐτῷ φιάλης πίων μέρος, τὸ λοιπὸν δὲ δῷ τῷ φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην καταπέμπει. *V.*

* Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J.F.R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. εἶτα οἰκετῶν ἐφίστασθαί μοι σίφων (ἐδόκει) &c. *J.F.R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. *Th.M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἐμοὶ δὲ ἓξ τοὺς χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους ἐνεφῦσθαι. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „videtur Lucian. πολυταλάντους de pondere accepisse, „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amo*„*ribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est e„pist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „πολυτάλαντον βρίθος dicit, *multorum talentorum pon*„*dus*, satis hyperbolice". Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντον, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J.F.R.*

39. Ἐξημμένους] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένον τοῦ βοσρύχου de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Σωμπ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *efferri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M.du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένον, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ πέρας ἐξημμένον, non —μένου. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταστέφεσθαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπιθάλλομαι γράμματα πορφυρᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J.F.R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad lactiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, προπόσεις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένου. *J.M.G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J.B.*

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; MIK. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένον [g] τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο [m] Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφίγγοντο· μαχρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπεσθαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲ σὰ, ὦ χρυσοκό-

[f] εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἶ in cett. [g] Ἐξήεις] Ἤεισις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* [h] Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. [i] Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* [k] Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [l] Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [m] Χαρίτεσσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. [n] Ἐσφίγγοντο] Restit. ex *J. Fl. Ald. Fr. V2.* & *Hom.* Ἐσφίκτο *P. B. S. H.* [o] Συναναπεπλεγμέναι] Συναπαπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ ποτός] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Vet. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦεν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ ποτός autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὡς Μάνανδρος, Πότοι σωτηχεῖς, κῶμοι ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα, ὡς Δημοσθένης — Βροτοῦ δ' ποτοῦ μεῖλαλαβεῖν. Sic jam ποτός & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in ποτός mutandum censeo. *J.F.R.*

44. Φιλοτησίας προπίονται] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M. du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ἐν ἐκπώμασι πίνειν. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνειν ἐν πιθάκναις, quum duobus ante versibus dixisset: πίνουσιν ἐκ κεραμίων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius quam ἐκ. *J.F.R.*

46. Εἰσκομιζομένων] Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκομ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀναπρίψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J.F.R.*

60. Ἐξήεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὁμοίας, pro χαρίτεσσιν ὁμοίας. & ὅτι χρυσῷ τε & ἀργύρῳ ἐσφίκτο, pro ἐσφίγγοντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J.G.G.*

Χαρίτεσσιν] Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφίκτο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφίγγοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M. du S.*

κόμη, μᾶτρια, εἰ Πάνθω υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, ἦ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου ἦ Ῥέας, [b] ὡς ποθὲ ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὴν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν λάθοιμεν τὴν Ἀκρισίου φυλακήν, ἀκήκοας [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, ἦ ῥυεὶς λάθρᾳ τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ὀπίσω τούτου [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, ἦ σοφοὺς, ἦ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν ἦ δόξαν συνάπτων, ἦ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους ἦ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γοῦν μου τὸν ὁμότεχνον οἶδα, τὸν Σίμωνα, ὃν πρὸ πολλοῦ δεῖπνησαί μοι παρ'

cre est, si, Panthi filius, magni aurum feciſti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet in quod amabilius se mutaret, neque Acriſii custodiam quomodo corrumperet, jam audiſti alicubi, ut aurum factus illapſusque per tegulas, cum amaſia congreſſus ſit. Quid ergo poſt illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praeſtet? Quam illos, quibus adſit, pulchros ipſos & ſapientes & fortes reddat, honore ipſis conciliato & gloria? quamque ex obſcuris ignobilibusque interdum conſpicuos brevi reddat ac celebres?

14. Noſti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu eſt, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὡς ποθὲ] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε *P.* & marg. *A1.* c Ἤδη που] Δήπου marg. *A1.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δαναΐης τὴν Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρισιος βασιλεὺς ὢν τῆς Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γεννώμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δαναΐης φονεύσει αὐτὸν· καὶ λάθρᾳ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκῆν. καὶ ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς αὐτῆς, μεταβληθεὶς εἰς χρυσὸν ἐδύσατο αὐτὴν, καὶ ἐλθὼν λάθρᾳ τοῦ δώματος. *V.*

73. Ὡς ποθὲ] Omnes praeter *P.* ὅς (*P.* autem ὁπότε) Atqui melius & ad ſcripturam propius ὡς ποθὲ. *M. du S.*

Ὡς ποτε] Scripturam Ed. *P.* ὁπότε exhibentis non ſperno, neque ab ea diſceſſiſſem, niſi juſta ſuſpicio eſſet eam ex conjectura ſic emendaſſe ceterarum ὅς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμὼν] In *P.* & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἤψων] Ὅτι τὸ ἴστε ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τῆς ἀλλάντος ἐμβαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen coquerem ſaturnalibus.* ἕψω quidem mutuatur ſua tempora ab ἰψάω, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματιδίων παῖδες docuerunt. Itaque pro ἤψων malebam olim ἥψουν, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἤψησα, & pro τόμους, τομάχη. ſed ἀλλᾶντες, ſunt *botuli*, *farcimina*, non inteſtina. *J. G. G.*

Ἤψων] Ἑψέω rarum eſſe Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum ſervavi quidem, facile tamen permittens ut ἤψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praeſ. inf. ἑψεῖν ab ἰψάω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe aliquis contendat. Sed poteſtate praeſentis tamen ibi uſurpatur. Ἕψειν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Caſaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. verſus fin. In ipſo vero *Athen.* ſub init. ejusd. cap. ἰψεῖν quoque praeſens eſt, φακὴν ἰψεῖν — μιμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde ſaepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praef. ἰψῶντες legitur, quaſi foret ab ἰψάω, ideoque Cl. *Weſſel.* No. 29. ἰψῶντες malit, uti recte eſt ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Caſaub.* dicat ἕψω eſſe, *coqui curo*, id ita verum credo, ut ſaepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et ſic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id ſervis imperat. Nam ἕψω per ſe eſſe *coquo*, probarem, ſi quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — ὃ σπότῳ καθήμενον ἕψοι (γύρας) Et ex aliis. Sed acute philoſophantes reſponderent, nec ſervus coquit, ſed olla, furnus, ſol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor ſanus riſu exciperet. *J. F. R.*

91. Κεραμεοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro ſacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Heſych.* ποτήριον μυστηρίῳ. *J. B.*

97. Λοιξομένους ἡμᾶς] Active & paſſive uſurpari λοίζομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπίθανα πράλω, ἄπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινάρια, ὁ τὸ τρύβλιον σβεννύχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλυρχῆ ὑστιοσαφῆ ἀμετ-

χόμη

ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine frustis. GALL. Novi, simum illum, brevem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, & sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτι τὸ ἔτυψε ἧψεν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμυς τῦ ἀλλᾶντ⊙ ἐμβαλών.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ χεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμεν⊙, ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖν⊙ αὐτὸ ἔκλεψας, εἶτα ἐπωμόσαλο θεὺς τοσούτυς, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ἡνίκα ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκτρυών, λῃζομένυς ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐφκεις γάρ τι ἐρεῖν περὶ αὐτῦ. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλ⊙ τὄνομα· ὅτ⊙ ζῶν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

ἐ Ἧψεν] Ἥψησε G. L. Nil mut. Edd. *f* Τόμυς] Nil mut. Edd. Τεμάχη *Graev.* & sic marg. *A1.* *g* Σιμὸν] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & P. cum marg. *A1.* *h* Κεραμεῦν] Sic *J. H. P. B1. Fl.* &c. Κεραμεῶν *S.* & *Amst.* *i* Μὴ] Omisit *Fl.*

88. Ἔτυψε] Πιστάμεν. *V.* *Ibid.* Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῦ Κρόνυ. τόμυς δὲ τραμμάτια. ἀλλᾶντα ὁ συνηθείᾳ * λοκάνικα. *V.*

* Λοκάνικα] Sic dedimus ex V. & *G.* Nam Impressa prave λανοτικὰ. at Λυκανικὸν C.

χόμβ⊙] Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμυς. Salmurienlis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea byssinoque tincta veste indutus.* Πῦ χαίρων in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἅρμυν⊙ ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πινάρια, ὁ τὸ τρύβλιον φελλίχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla est sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμυς addendum ἦλθε, quod vitio librariorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινάρια nihil habent unde pendeant, & nihil significant, sed ex Mss. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa στίχων & ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμυς ὃ τῶν ἐκεῖν⊙ ὁ τὰ ῥάκια φελλιχόλημέν⊙ τὰ πινάρια, ὁ τὸ τρύβλιον φελλίχων, &c. Pulchre sine & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμυς . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖν⊙ ὁ τὰ ῥάκια φελλιχόλημέν⊙ πινάρια, ὁ τὸ τρύβλιον φελλίχων ἅρμυν⊙ ἐξελαύνει ἀλυρῶς ἐ ὀσγινοβαφῆ ἀμπεχόμεν⊙. *Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus.* ἅρμυνος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν est subaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi* frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπιξελαύνειν. *Herodot.* ἐξήλασε ἐς ἴδια τὰ ἑαυτῦ. *equitavit ad suam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est uitrijden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide *Salmas.* exercitat. *Plinian.* *J.G.G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitate passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινάρια, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non

ναχτ' τὰς νόμυς, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] ψιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλυργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἰπὲ, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν μου τὸνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑβρᾷ, καὶ τὰς μὲ προσίεται, καὶ πλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μέλαποιεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis ſordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas, & aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor, ſed Simonides*. Maximum vero illud eſt; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, easque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

a Σίμων —— φιλείχων] Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ῥ. φιλοσκληκώδης π. G. Nil mut. Edd. Καὶ νῦν ἐκεῖνος etiam marg. *A*1. b Πιναρὰ] Sic *V*2. *S. A.* recte. Πινηρὰ *Fl. J. B*1. *Ald. Fr. P. H.* c Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron.* d Ἀνελεῖν] Ἀνηρτῆσιν G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. e Αὐτὰς] Sic *P.* aliaeque quaedam. Αὐτὰς *J.* f Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλυργῆ] Πορφυρᾶ. *V.*
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινὸν ἐστιν ἄνθος ἐοικὸς ὑακίνθῳ βαθύτερον, ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ χοιρείων αἱμάτων βαπτόμενον. *V.*

* Ταχίνθῳ] Ταχίνθῳ C.

nosſe virum videatur, oſtenderunt copioſe viri docti ad Nεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) jungi videntur iſta ἄπαυλα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, prorrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat ſolennem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum φιλείχων, & intelligendum ad ἄπαυλα ἐκεῖνα, & quae ſequuntur, verbum ἔχει. *J. M. G.*

6. Τὰ ψιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ ψιναρὰ ἠμφιεσμένος, aut ſimile quid. *F. G.* Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Geſn.* Exempla dedere Cl. *Jenſ.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Bis Accuſ.* c. 14. ὁ τὴν σύριγγα. *J. F. R.*

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo ſupra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva triſyllaba ſolent eſſe paroxytona. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσμενος] (Pone comma poſt ἄσμενος) *Kuſt.* Ego in φιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M. du S.*

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. *F. G.*

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev.* Ita ſimplex ἐλαύνειν pro *proficiſci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam.* Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum Rex in Perſidem equitat.* Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Perſidem equitanti.* Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et *Alex.* c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in *Quom. Hiſt.* c. 3. Ἐξελαύνειν autem rurſus hoc *Dial.* c. 25. ἐξελαύνειν ἀποδλεπόμενον —— ἀρχοῦσα. *J. F. R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῆ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγην eſſe plantam, & ὑσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὢν ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεντός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δέξωμα κάλλιστον [g] κτέρας καὶ,
Χρυσός γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ Ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χαιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε [h] προεισόμενος, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. [i] προάγεις γάρ με [k] λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἐξάμε-

[g] Κτέρας] Sic Luciani Edd. βροτοῖς *Eurip.* l. c. [h] Προεισόμενος] Προεισπὼν *Pell.* [i] Προάγεις] Προάγῃ marg. *A*1. & P. [k] Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἀλυπίας, καὶ τὸ ὑσγινοβαφές. *E.L.*

Ὑσγινοβαφῆ] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες ἐ ὑσγινοβαφῆ. Ubi Cl. *Perizon.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσγινοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὥσπερ ὁπόταν προΐωμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσκυνοῦσιν. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναλῶ αὐτάς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναλεῖν αὐτάς· ſed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνατήσειν αὐτάς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Ε. 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24 pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur ἄξιωμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δίξ— *M.du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, ſed βροτοῖς; quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτέρας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.G.*

Ibid. Κάλλιστον κτέρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J.B.*

Ibid. Κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ ſive ὥστε σοι λοιδορεῖσθαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορεῖσθαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαί τινι activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαι μοὶ dici viſum fuerit? vix credo, quia μοι ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Icarom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.F.R.*

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεθεβλήθης, εἶτα ἑξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυπλανέσι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram; ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲ ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπλαμβὴν εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἢν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε καὶ ὅτε ὅσιον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτε σοὶ ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ κἀγὼ πολλάκις ἀλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν;

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J. P.* Οὐτε Ex. *Fl.* b Ἠλλάγλω] Ἠλλάγμλω marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγον] Ὀλίγων *B1.* e Ἥκειν] Ἧκειν *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδὲς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. Δ. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* s. 177. & *Porphyr.* s. 28. *J. M. G.*

49. Καταδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρίου) δὲ ἐν οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις, ὡς διά τινας τιμωρίας ἃς ψυχὰς τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τούτῳ τέθαπται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum absimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* discres de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐν δὲ ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐκσεισισάμενος] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἥκειν ψήγματα εἰς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκειν. Constat sane ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum οὗ ἥκει χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* οὗ ἥκει φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper οὗ aut πέρρω, adjunctum habet. Quod concise dicunt οὗ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, οὗ ἥκει ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Mf. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἥκειν pro ἥκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκειν φέρουσα. *Omisi ferre in vitam.* Est loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκειν φέρων est *fero.* Isaeus: ὁ γενόμενος ἀφθόνως ἥκει φέρων. *non adfert factas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐκσεισισάμενος] Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Ita-*

ne

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

εἰς τ' βίον, ἐξ ἐκείνυ 'ὁπισθισάμυ·; ἀλλὰ γ τί μ τῦτο ἔσομαι, εἰπὲ· εἰκὸς γ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τ παττάλυ, ἐφ' ὃ σὺ ἔστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῦτο ὐδεμιᾷ μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεί Εὔφορ· ἐγενόμην (ἐπάνειμι γ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, γ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάυ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ἐμένον [h] ἄοικ· ἔστως, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τ οἶκον. MIK. Ἄσιτ· ὤν, ὦ τᾶν, γ ἄποτ·; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ὐδὲ γ ἔδει τύτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. MIK. Οὐκοῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πράτερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρ· γενέαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖν· ἐπίσταλο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

f Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* g Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *F.* & *V2.* & marg. *A1.* h Ἄοικ·] Ἀοικητ· P. i Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται *Fl.* male. k Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Πυθάρδρυν ἄοικ·] Πρὸ τύτυ φησὶν εἰς τὸ σῶμα τῦ Πυθαγόρυ ἐπλανήμλυ, * οἶκον ζητῶν, ὅ ἐστι σῶμα, ἕως † ὅτε Μνήσαρχ· ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τυτέστιν ἐσκεύασε μι. *V.*

73. ‡Ὦ τὰν] Ὦ ἑταῖρε. *V.* In altero *Voſſ* in Folio ſic: Ὦ τὰν] Ὦ τὰν σημαίνει τὸ ἑταῖρε, γ γίνεται ὠθῶ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τ συγγενῆ. § κασίγνητοί τε ἔτασι τε. ἐξ αὐτῶ γάρ) ἑτητὰν, ὡς μάγις· μαγιστὰν, γ ὐ συγκοπῇ ἑτὰν. γ ἡ κλῆσις ὦ ἑτὰν, γ ἀποβολῇ τῦ ¶ Ε. τὰν. *V.*

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τὰν ruſſus in Lucian. *Icaром*, non longe a pr. *J. F. R.*

§ Κασίγνητοί τε ἔτασι] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Ε. τᾶν] Lege Ε. ὦ τᾶν. *M. du S.*

ne ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Οὐκοῦν — ἦκον — ἐπισιτισάμυ·] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέρουσα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμυ·. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπισιτίσωντό τι τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμυ· δὲ αὐτόθι, ὅτι ἥρπαον τὴν πρόσω χώραν ἦκεν. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισιτίσαλο. Unde videbis, non eſſe *alo*, *comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio.* ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἦκεν — ἐπισιτισάμυ·] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Leedes.* Vide N. Δ. l. Ἐπισιτ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens ἐν Ἰλίῳ rurſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & ἐν ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώτᾳ, & c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

νων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς [b] μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴανδα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γοῦν λευκὴν μάλα τινὰ καὶ βαμβύκην τὴν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἆλλα δὲ, ὡς ἔνι τοῦτο σκοπεῖν, ἡλικιῶτιν τὴν χθὲς καὶ τὴν Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, πρὶν τὴν Ἡράκλεαν γενέσθαι· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν πρὶν τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἅριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ὤν; [*] μὴ τοίνυν ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶ-

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnoscere, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *A1.* L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *J.* c Εἶδον] Οἶδον male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*

81. Αἴανδα] Ὅρα εἰ φησὶν, εἰ καὶ ὡς ἐπεσύρων τὰ τῦ Ὁμήρυ, καὶ ἐν χειμαλι παιδιᾶς, ἀλλ' ἡμῶς ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφεῦσι ἐσ ὠφελοθείσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τ Τροίας ὅτι πρώην ὑφ' Ἡρακλέυς . . . . χίθη ἡ Τροία. *G.*

97. * Πολέμιος ὤν] Ὁ μὲν Εὔφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Solan.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

79. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδέ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δὲ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλιν. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπέκτεινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος πομπεύματα, τὰ τὴν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα χρόνον μίλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας ὅτε διέβην κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὡς ἐδόκουν ἐμοὶ. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum velam fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius* cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse,

ὡς ἐ

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illa. Ἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον ἀλλὰ ταῦτα μὲ ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἔτι σοφὰ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καταβὰς, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ὥστε διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἦγον με. ΜΙΚ. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν [g] ἐπιδείξαιο τοῖς αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν [i] ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῆς.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὴς P. *e* Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* *f* Ἦγον] Restitut. ex Mss. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ἤδον Edd. anteriores. ἴδον *Palm.* nescio unde. *g* Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. *h* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* *i* Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἱκάλλυν τοὺς ἀπατῶντας λόγῳ τῷ λόγων. *V.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρου καὶ Ἴσις περὶ τῶν ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἄγον με. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Ms. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J.G.G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Aristoph.* Nub. II. 1. οὐκ ἔστι ὅπως ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E.L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 93. super hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertisse: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδὼν με] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. *J.F.* a *G.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E L.*

15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγει) δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ἐφάνη χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id cum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E.L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures adsicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etsi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in proem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν & ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J.F.R.*

τῆς. ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ἀνεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον δεσπότῃ γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐφαίνου ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐκπεσπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ κομψοτέρῳ ὤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. ἀφορμὴν τοῦτο κομποποιεῖν εἰλόμην, ἀπορρήτου τινὸς αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττοιντο, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφόβων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὸ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις.

[d] Ἀποδυσάμενον δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam instituī, arcanam ejus rei fingens causſam, ut conjecturis urentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post

ea

a. Ἔχῳ] Χρὴ *Fl.* b. Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c. Καὶ σὺ] Κἂν solum *Fl.* Κἀν σὺ *Schol.* Vulgatum tuetur P. d. Ἀποδυσάμενον] Sic recte P. 6. Ἀποδυσάμενον cett. male.

34. Καὶ σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρος φευ καταγελᾷς μου ἐ σὺ, ὅσον καταγέλωσιν Κροτωνιατῶν ἐ τῶν ἄλλων. *V.*

Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσῃ σὺ, & mox καταγέλωσιν —— τῶν ἄλλων, praeque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *J. F. R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Lapſ.* c. 12. *Quom. Hiſt.* c. 17. Et *Rhal.* I. 1. Item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πλείας τὰς μοίρας. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Paſt.* III. 118. ἐφαίνετο τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. *Sensus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὲν καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὀκόσῳ ἂν θρίψῃς, μᾶλλον βλάψεις. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὀκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foëtio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀτιμίας σωφρονίσας ἐ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χαρίτας ἐπαίνου. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἴχνος —— ἢ μοίρας μοι Βαβυλῶνας ἐπέρχειν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (supra *pro Lapſ.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: συνίστανται φθόγγοι τι δράσαι ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Salluſt.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Fenſ.* Lectt. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid Rev. *Jac. Elſner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi εἰ ὦ ξενίζονται hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J. F. R.*

34. Ἐ-

ea induisti? GALL. Aspasiam, meretricem Milesiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, quum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

40 μοιχεύσαι μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῆς λόγου, καὶ γυνὴ ἦν ἐγκέλο [c] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ 45 συνῆδα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; καὶ ἐκείνου ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, ὦ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ 50 Καινεύς, ὥστε ὁποῖα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὄπυιεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τει- 55 ρεσίᾳ [i] συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θε-

[c] Ἐν] Σὲν *Fl.* [f] Τί οὖν &c.] Τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat P. [g] Ὄπυιεν] Restitut. ex *Fl.* nam ὄπυιεν cett. [h] Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. [i] Συνενεγκοῦσαν] Συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. παιδὸν ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἐράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμόσειε αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν ὃ βούλεται. ὀμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα μοι ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τὴν ὁρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα οὐ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταλλαξάμενον, καὶ γενναιότατον γενέσθαι ὑπὸ † κενταύρου γε μὴν ὀλίσθαι Ἐλάτειας ἀλεούμενον. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένῳ. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ὀργίζεται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ εἶπε, ὡς ἐννακλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀφίησιν, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρου] Cum in V. esset κεν ταύρου, edita inde fecerant μὲν ταύρου, quod facile correxi. Sed legendum Κεντα-

γον. nam adscripserat *Solanus*, in C. esse: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J. F. R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud *Aristoph.* Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει. & II. 1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *vicissim*. *E.L.*

39. Ἀποδυσάμενος] υ & η. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. *J.F.R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, sed aliam, nempe *Alcen:* quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὄπυιεν] Forsan ὄπυιον. *F.G.*

Ὄπυιεν] (Vox non inhonestae significationis. *Hesychius* exponit ἐγάμει.) *Leedes.* Sic *Fl.* sola. In reliquis ὄπυον. *M. du S.*

Ὄπυιεν] Et sic scribi curavi supra, *Euv.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiserant. In *Junt.* hic est ὄπυιεν jota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce Lector *Cresianae* huic diligentiae. Interim ὀπύω sine ι est ap. *Aristoph.* Ach. vs. 254. — ὡς μαιάριος Ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. *J.F.R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus est Medeae vs. 250. Ὡς τρὶς ἂν πυρ' ἀσπίδι Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* *J.M.G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vs. 250. *M. du S.*

θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεχεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔσῃ γὰρ πολλάκις καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, σατράπης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἤδην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δου-

se ter cum clypeo stare *in acie*; quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesiós esse aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras esses & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse tyranno.

20. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier denuo prodiisti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae odissimilitudo, ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo post Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios serviens, reges, pau-

pe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ ὠδηλαμυδάνει, ὡς ἐκεῖθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μιλεσιολογῇ τὸ βίων ταμιεῖον * ὑποσυλῇ, ὡς οἱ λοιποὶ χῆς † πρὸς τὸν θάλασσαν μιλεσιολόμενοι. *V.*

* Ὑποσυλῇ] Ita pro vulgato ὑποσυλῶν dedit *M. du S.* † Πρὸς] Ειϛ legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed quum pro μιλεσιολόμενοι etiam ederetur μιλεσιωμένοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de ejus vera lectione jam disceptare vacet. *J. F. R.*

58. Στῆναι] Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F. G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Guiet.* aliquid ad versum deesse; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipsum versum, sed sententiam tantum ejus ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J. F. R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inscite vertunt: *imo praemoneo te, paulo post puerperam fore.* Sensus enim est: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* id satis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae sequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut sit futuri temporis. *F. G.* Adsentior *Guieto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Aristoph. Thesm.* 389. & *Vesp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀναστρεψούσης. Sed praesens hic nil habet incommodi. *J. F. R.*

64. Σὲ φασι] Unde habeat haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixisse traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adolescebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elsn.* haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aspasiam nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo τὸν γάμον ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiam vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe distinxit *Loydius* in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tune Galle exstitisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur ver-

peres, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγυλῶν ὀσημέραι σοῦ ποτιπωμβύου καὶ οἰμώζοντος ὅτῳ ὀπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅπως σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ πλούσιον. MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. MIK.

e Σοῦ] Deeſt in *Fl.* f Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* g Ὅ, τι] Εἴ τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτιπωμβύου] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γίνεσθαί τινι hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σι modo praepoſitum & omnino cum γυνὴ cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τῷ γυναῖκι hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J.F.R.*

69. Διοσκόρω] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρω uti & Ἐτ. Δ. XIV. ſcribitur. *M.du S.*

Διοσκόρω] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὼ Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla complurla in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουρος tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μαιμὼν] Mſ. *Μαιμὼν δ'* ἂν γένοιτο καλαμιτμαῖος ἅπασα. *J.G.G.*

75. Ἥδιον δὲ τοῦ βίου] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoram, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἥδιον δὲ τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto cum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J.F.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πίθον εἶναι τετρημμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Lucíani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph. Aj. Flag.* 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχύν; ὅστις; Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲ οἶδα σὺ παν φίλων, Ὡς ἅπαντες ἡμῶν ἐσμεν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὴν Περσίαν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὴν κιθάραν τοῦ λύκου ἥτις ἐστὶ σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲν ἥδιστον ἐκεῖνο δέπνον. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7. *J.F.R.*

91. Τὸ τῶν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἁπάντων σχεδὸν ἤδη τ' βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶδα, λέγεις δὲ ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ τὰ τ' πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πλουτικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τ' πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδὺ δὴ ὅτως ὑπόκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲ ὅτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τ' ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τ' κληδίσωσιν ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους διώσωσιν, ἀλλὰ τ' σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴ πῃ ἄρα, περιβλέπεις τὸ καθ' σεαυτὸν, οἵ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τ' κίνδυνον ἀλεξφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβεῖν μὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τ' τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλεῖν· ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. ΜΙC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & seperatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσι] Προσελαύνουσι marg. *A1*. b Τὸν] Τὸ male *F*. c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male *Fl*.

16. * Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] † Τῶν λάτ' τ' αἰσύας. αἰσύα δὲ ἐστι ἀκανθώδης βατὸν ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία *V*. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυΐνη ἡ ὑπὸ λύγων ἀρχαιστρόπως πεπλεγμένη. ἐστὶν ἀσπὶς ἐσθ' ὅτε ἐξ Αἰγύπτου κομιζομένη κατίδια τοιαύτης ἐργασίας. ‡ ἄλλην τὴν ἀριστὴν λάτ' τ' αἰσύας. αἰσύα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βατὸν ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὲ. Edita ex *V*. † Τὴν] Τοῦ Edita. Correxit *M. du S.* ‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλη.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοὺς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, i. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δίκην παρέχοντες ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλίστου — προσπταίσαι ἐμβάλλειν. ibid. ὡς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν στρεβλὸν ποιούμενον. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν ἐς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπάγειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις. *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Nostr. *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τείχεσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλειν νοσήμασι. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ἄπαξ κόσις. *J. F. R.*

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τ' πόλεμον ἀπὸ τ' κτεῶν τοὺς πολίτας, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

—— flectuntque salignas
Umbonum crates.

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

καὶ κῦφος εἰς ἀσκηρίαν, ἕτοιμος ἐς ταῦρον, [d] τὰ ὀπτήσια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

Ἐν εἰρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲ τῶ δήμῳ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ' πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ὑποπτήσσουσι, καὶ ἀγοραῖς ἱλάσκονταί σε. λυτρὰ μὲν γὰρ [e] ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα ἀφθονίαν ἅπαντα ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, [f] καταχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν δημεύσας. [g] οὔτε δὲ συκοφάντου δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, ὀρύξας τὸ θωρήκιον, ἢ [h] διορύξας τ' τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις ἀναπυκτεύων, καὶ πρὸς [i] τοσαύτας φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τ' μισθὸν ἔχων, ἑπανατείλας περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Τὰ] Abeſt a *Fl.* *e* Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* *f* Καταχαλάζησας] Κατειχαλάζησας male *Fl.* *g* Οὔτε δὲ συκοφάντου] Οὐδὲ συκ. *Fl.* *h* Διορύξας] Sic *P.* Θωρῆκος cett. *i* Τοσαύτας] Sic *P.* cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. *k* Μεριζόμενος] Λογιζόμενος Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *A.W.*

25. Παυσῆσι] Καλωσυνάζουσι. *V.*
28. Κατειχαλάζησας] Κατέχεας. *V.*
34. Διασυκτεύων] Ἀντὶ τοῦ λῃστοπορεύμενος ἢ ἐξαπατῶν τοὺς ἐπὶ τῇ ἀναγωγῇ βαλλαντιοκαπήλους ποιῶν, ἀλλὰ μὴ μισθωτὸν § εἰς ἄρα δῆμον τὸν πυγμὴν πιμπλάντα. *V.*

§ Εἰς ἄρα] Πρὸς ἄρα C. Haec Scholio ibidem praemittitur ἀντεγοντῶν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tantae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πρωτογραπτα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς πονηροῖς οἰκονόμοις ἀναπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt: *neque ſuppputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὰ λογιζόμενος eſſe in eadem ſententiā repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀπροσδόκητον. Optime Mſ. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. *& talibus curis diſtractus, talibus curis proſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & *P.* Ed. τοσαύτας P. & L. μερ——. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— conf. Δια. c. 2. πρὸς τοσαύτας φροντίδας δημμόσ. *M. du S.*

36. Ἑσπερινὸς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, & ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ περὶ ἀρίστου ἄρας, ἢ μετ' ἄριστον ἄρας. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας τριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, ocanens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

Ὥστε ἀφ' ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀγαχαρτερεῖς πρὸς τὸ ψυχρόν. οἱ πόνοι γάρ σε [b] παραθήγουσιν οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν πού τι κῶφος πυρετὸς ἐπιλάβῃ, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε· ψυχρῶν τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς πειθόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ πλευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτοῦ ὥσπερ ὁ Ἰκάριος ἐπι-

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum ſe

a Κρομμύων] Κρομμύου Fl. b Παραθήγουσι] Καταθήγουσι Fl. & marg. A1. c Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. A1W. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. d Ἀσιτίᾳ] Τὸν ἄσιτον male P. e Μακρὰ] Sic P. Μακρὰν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὴς βρῶμα λέγει ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰς λεγομένας ἀφύας ἤτοι ἐγγραύλους ἢ τὰ σαύρια διειρμένα καλάμοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ ὁπωσοῦν τάριχος, ὃ τῶν γόνδων Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῆσθαι. μαινὶς δὲ ἐστὶν αὐτὸ εἶδός τι τῶν καλουμένων μαινιδίων. V.

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτικοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν παραπλέοντα ἰχθύν. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβέστερον σαπέρδην φασὶ τὸν τεταριχευμένον ἰχθύν. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. κεφαλῶνα legere jubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. Perſius, *Saperdam advehe Ponto. M. du S.*) Κεφαλῶνα igitur & illic ſcripſiſſem, non κεφάλαιον. J.F.R.

* Τῆς καλαμίνης] Τὴν καλαμίνην. V.

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& manide piſciculo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam mænida ad cœnam ſatis non eſſe, ſed ſaperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Unde & brevem mænam dixit Martialis. J.G.

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἱπποµανία — ἐπιλήψεται. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* οἱ χειμῶνα ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. *oppreſſit. Herodot.* „ VIII. 115: ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὴν στρατὸν — ἔφθει- „ ρε. *Dio Chryſ.* de Regno II. ἀφ' ὧν ἐπιλαβοῦσαν „ νόσον." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. J.F.R.

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. J.F.R.

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς πειθόδοις] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς πειθήνιον ἀφορμὰς πειθόδων, ibique notam *Bourdelotii*. J.F.R.

58. Ὁ Ἰκάριος] Conf. *Imag.* c. 21. M. du S.

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

πολὺ ἄρα ἦσθε αὐτοὶ, ἢ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸ πάταγον ἐποίησαν, ὅτι κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τὸ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας ἢ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μὲντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς οἶδας ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος διατιλμὸς τὰ πλερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅτι τὸ πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ πληκαύτιον ἔχειν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φὴς γὰρ ἢ βασιλεῦσαι) ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου παυδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πὲρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1*. g Παριτιτιλμὸς] Παρατιτιλμὸς *Fl.* Vulgato favet *Th. Mag.* h Καταλυθεὶς] Καταλυθεὶς P. Καταδύσης τὴν τυραν. ἐν Κορ. γραμματιστὴς διδάσκει G. καταδύσης tantum marg. *A1*. Γραμματιστὴς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. i Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. *A1*. k Τινὸς] Πότε P.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ τὴν τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῆς ἄνθρωπος, καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγηται ἐπιεικῶς ὧδε ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ †τὸ πᾶν, ὡς οἱ περὶ τοὺς Ὀλυνθιακοὺς ὁ Δημοσθένης, ἃ μὲν ἄλλ' ἐπιεικῶς ‡ τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V.*

† Τὸ τὸν τ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S.*
‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πάνυ. *M. du S.*

70. Περιτιτιλμένος τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς λόγῳ τὴν βασιλείας. νικήσας § ἢ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἐθέλησεν αὐτὸν παῦσαι, καὶ μὴ ταῦτα ἐλπίσας ἔσεσθαι. *V.*

§ Τοῦθ' ὁ] Forlan τοῦτο. *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ Demosth. a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J.F.R.*
¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo δὲ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος διατιλμὸς] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. τίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmuriensis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mi. non inscite. ἢ Διονύσιος καταδύσης τὴν τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μὴ πληκαύτιον ἄρχειν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam extincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίᾳ ποτὲ ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, *quale illud vitae genus esse olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνου non bene junguntur. *J.G.G.*

πές ὅτι τῆς ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. 80 est bonorum omnium, haberes? GALL. ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνησης με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσῳ ἔφηδα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. MIK. Τίσι ταύταις; ὡς ἄδοξα γὰ, καὶ μόλις πιστὰ φής. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, πάμφορα τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πᾶσαν τε ναυσιπόροις καλαρρεομένην θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένην. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὁπότε προοίμοι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι

Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertiliſſimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoſo uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatiſſimus, ſatellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad exceſſum usque exaggeratum. Itaque ſi quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum ſe quendam videre arbitrari, & alii ſuper alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντῃ P. & marg. *Alii.*

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ σὺν τῇ τραγῳδίᾳ κομπώδη ἐστὶν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemſterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J. F. R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum affluentiam, ſubjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet λῆρῶν, & tempus perdere. Vertendum *reliquumque regius omnis apparatus, ſupra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* eſt *regii faſtus choragium*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuam oſtentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut ſuperius notavimus. *J. G. G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut ſunt plerumque noſtra, faſtigiatis, vide ſi lubet, *Caſaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter ſpectatum eſſe, ex eodem, ſi neſcias, diſces. *M. du S.*

3. Τοὺς προτίμπολας] Alios conſcenſis tectis aedium magni aeſtimaſſe, ſi illis liceret videre *τοὺς προτίμπολας, τοὺς ἐπομένους, anteambulones, & a tergo ſequentes.* Optime Mſ. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quaſi regiam ducentes. Nam προτίμπολας, eſt *praemittentes.* *J. G. G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo ſic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐστι πάγκαλον
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένον.

F. G.

Ibid. Ἡ Ζεύς ἐστι] Hoc quoque vitioſum eſt in verbis mox ſequentibus, ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλον χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξωστηργασμένον, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mſ. ex χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet ſic ſcribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξωστηργασμένου] MS. *Graevii* pag. 879. edit. Amſt. ex χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλεπτικῶς, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Graeci ſaepiſſime materiam, unde quid factum ſit, ponere in ſecundo caſu, per ellipſin praepoſitionis ἐκ vel ἀπό. Sic ſupra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in *Philopſeude* c. 17. σιδηρᾶ πεποιημένον. & ſaepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exſtat in Noſtri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλλων, ὁ δὲ σίφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ, pag. praecedenti ſimpliciter dixerat, Ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου πεποιημένην. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 239.

Σιδηρόφρων τε καὶ χάτις σίφωσμένος.

Per

lios ad me videndum concurrere: alii etiam tectis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με γηνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τὴν ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐντὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὀστράκινος, [g] χρυσῆ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ξυλοκύφας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους ἁρμοττὰς ὑπερορυμένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτῃ τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ἐνοικοῦσαν· ἐῶ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

[c] Προπέμποντας] Προπομπεύοντας G. [d] Ἑπομένους] Ἑπομούσους *F.* male. [e] Ἐκείνοις μὲν τὴν] Ἐκείνοις μὲν τούτοις τὴν *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. [f] Οἵους ἢ] Οἵους ὁ *Fl.* Οὓς ἢ *F.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. [g] Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. [h] Τε] Aberat in Edd. prioribus. [i] Πίτταν] Πῆτταν male P. [k] Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P.* P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. [l] Μυῶν] Μυσῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἡ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in *Asino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. supra *de Sacrif.* c. 11. & passim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ possit addi, ut *Diod. Sic.* l. c. 64. m. ἐκ λίθου καλασκευάζων & ἐκπλησσῶν, tamen secutus sum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt; est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsi praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, notissimum. Vide I. *Ver. Hist.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ κεφάλη πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Cl. *Jensii* & *L. Bos* de Ellipsi p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & necessario ἐκ addendum esse credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me versum ex *Gujeto* non restituisse, quum nec ex praemisso versu pateret Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐκ. spondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Colosso omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vectes, clavos, stipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* sed Mss. καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, & *picem*, & *lutum.* ὑπόπηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πήλινον. sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque ubi Micyllus dicit, εἰδέναι ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἰσὶ τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυσῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id est, *soricum & murium aranearum copia.* Nam sorices & mures aranei melius conveniunt quam muscae. *J. P. a G.*

Μυῶν] Vide supra ad Z. Tom. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι ἡ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφηθα τὸ σηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] οὕτως [b] Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. δεσπότιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δείγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ πρὸς τοὺς συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ἅμα ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἀποπόλαιον καὶεῖνον, καὶ ταραχῆς μετὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀθροσκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi odicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum *& placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὕτω marg. *A1*. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V2*. quae Κολοσσαίῳ. c Δείγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V2*. quae δίγματα. In Cod. P. δημαλα. marg. *A1*. δίμαλα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίσιο, ὅτου ἐμοῦ εἶπας τὸν ὅτου ἔνδον τῆ ἀρχῆς συμφοράν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πλήθει] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi ἡ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυιῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν οὕτως] Lege ὅτως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δείγματα] P. δημαλα. *Veneta* utraque δίγματα, unde conjicio scriptum fuisse δίματα. *M. du S.*

Δείγματα] Quum in *J.* esset δίγματα, *Salanus* deleto γ. δίματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A1W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δίματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.] Πειρώνα λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum πειρώνα λαῶν addatur, potest Luciano inferere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum Ὑ. εἰκ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς κωφὸς ὤν] Dixi ad ὑπὲρ τὸ εἰκέναι. sive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνος ἔχει γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸ μὴ Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸ Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίωνα, πρὸς ὅς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῄς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

d Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* e Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *Ar.* f Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* g Ἀπέθανεν] Ἀπέθανεν *Fl.* h Ἄλλον] Ἀλλος *Fl.* & L.

45. Τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστάσαι βουλόμενος λαβὼν Κλέαρχον † πολὺ σωτῆρα στρατιᾶδον. *V.*

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Εἶνος στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο δὲ στρεβλοῦντός ἐστιν ὁ Παρμενίων, πάνυ φιλεπαινοῦντος. *V.* (Imo Alexandrum ipſum. *M. du S.*)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος, Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδιῆγε Ἀμύντᾳ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀσθενοῦντι ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος τὴν περὶ Βαβυλῶνα τάξιν, ὡς ἱστορεῖ Δεξίππος. *V.*

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαις.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J. F. R.*

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσην] Xerxem. Vid. *Xenoph.* Ἀνα. *M. du S.*

47. Δίωνα] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίωνα] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖος] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil.* Æn. I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρσος τῷ φόβῳ non ἐλπίδι. *E. L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: ὑδὼρ πίνειν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὸν μὴ διδόντα πάνυ ἀνθρωπίνως τὸν θῆλυν εἰς ἄφθονον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπὸ τῶν πάλαι. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ αἰσχίστῳ ἐν, ὑπὸ τῶν πλήθους. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

σκυτοτομεῖν ἐπιχειρούμενα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κωνείῳ ᾗ ἀκονίτῳ συναναχραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] ᾗ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῆς δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δέ, ὡς φῄς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, ᾗ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, ἁβρὸν ἐχόντας, ᾗ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, ᾗ ὀπίσειον κόμην, ᾗ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δέ, οἷα πολλὰ γίγνεται, ἀνὴρ ἀπατηθεὶς ἐπιχειρήσῃ τὰ ἐκείνων ποιεῖν, ἐπὶ τὸ ἀπηνὲς ἐκκλίνας τὸν τράχηλον, ἢ τὸ ἀκόνιτον ἐπιπιὼν ἀντὶ τοῦ κωνείου, ἀπόλωλεν ἄν, ὡς ἐμοί, ἀνιάτως ἔχων. ἀλλὰ μὴ ἐμοὶ γένοιτο τοιούτων ἑταίρων ἐπιθυμῆσαι· ἀρκεῖ γάρ μοι καὶ ὁ Σόλων, ὃν ἐκεῖνος ἐκάλει σοφόν.

inclinato corpore ſcindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, ſi fallat ſcalprum, & a recta inciſione aberret, cruentare vulnuſculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis verſantur in malis. Deinde cum cecidere, ſimillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre eſt aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro diſtinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente inani

[a] Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθὺ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula ſumes.* (Juven. X. 25.) G.

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adſcripſerat *Solan.* conf. Συγγρ. p. 413. I. e. *Quom. Hiſt.* c. 45. Ibi autem ſimili ſtructura κίνδυνος μείγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μείγιστον. *F. F. R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forſan. *F. G.* Immo ſi neceſſario ab ὀλισθαίνω deducendum eſſet; ſed quum & ab ὀλισθάω poſſit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *F. F. R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae ſunt eluendae veteris codicis ope, quae ſic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, ᾗ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῆς δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi eſt, ut ſi paullulum aberret ſmilion, deflectatque a recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine.* Αἱμάσσειν non conſtruitur cum ſecundo caſu. ſed legendum ex Mſ. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι, & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum eſt, ſi ſcalpellum aberret, deflectatque ab inciſione recta, digitos leviter ſecando vulneret.* *F. G. G.*

Αἱμάξαι τῆς δακτύλου ἐντεμόντα] Adſentior quidem Clar. *Graevio* δακτύλους ſcribi poſſe, aeque ac ſupra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non ſequitur, ἁμάξαι hic eſſe conſtructum cum ſecundo caſu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare ſuum periculum, haud abſurda ſic eſt vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his ſcriptis video Cl. *Geſner.* etiam ſic vertiſſe. Neque quisquam ſpero ἐντεμόντι malit, propter μοί, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud eſſe, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξω, uſitata accuſativi cum infinitivo ſtructura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, ſupra c. 4. f. ἐψεύσω σοι ἀνάγκη — ᾗ ἀσχολίαν φαγόντα. quod fruſtra improbabat *Soulius* noſter. Et cur, quaeſo, hoc magis durum eſt, quam Latinorum, *non licet mihi otioſum eſſe*, pro, ut otioſus ſim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum poſtulat, habet accuſ. ſeq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accuſativus tamen cum infin. ſequitur; nam πολλῷ ait, ᾧ ἔστω πικροτέρων, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τιμωρίαν ἐκείνῳ, ὃν Ὀλυμπίᾳ θεάσθω — ὀπτῶσι, ἢ ἀλλῶν μοίρᾳ παραδοθέντα. Noſter *Jov. Conf.* c. 7. f. εἰ γὰρ ὤφθησαν αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτους εἶναι fine τὸ dicere potuiſſet. Sed quo plura in re facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque poſtulabit. Alios interim accuſativos pro nominativis poſitos vide ap. *Kuſterum* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 55. & 200. & 531. *F. F. R.*

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heliod.* lib. 2. *F. B.*

Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi ſcenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, ᾗ ὀπίσειον κόμην. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, ſic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ὀπίσειος eſt *coma promiſſa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, 19. ubi agit de perſonis Comicis: τῷ δὲ ὀπισθίῳ σφατίωτῃ ὄντι, ᾗ ἀλαζόνι, ᾗ τὴν χροιὰν μέλανι, ᾗ τὸν κόμην, ὀπισθίοντα αὐτὸν τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur* ὀπίσθιος, & *jactabundo, eſt color & coma niger, moventur* ſeu *vibrantur capilli.* Philoſtratus in imaginibus deſcribit Cyclopem χαίτην ἀνασείοντα ὀρθὴν, ᾗ ἀμφιλαφῆ πνέοντα θύλλα. *jactantem rectos crines & multos inſtar quer-*

ni vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso diademate persona; cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα ὀηλαδὴ [c] παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲν συντριβέντι αὐτῷ ἀμφοδήμαλι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῇ ὑποκριτῇ, καὶ τῶν σκελῶν ὑπολύ γυμνουμένων, ὡς [d] τὸ τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύσηνα ὄντα, καὶ τὴν [e] ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐκ ἔτι λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὄφθη ὖσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος [g] ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν ἀγατριβήν;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κινεμβατήσας G. & *Schol.* *c* Παρέχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχοι G. *d* Ὡς Omisit *Fl.* *e* Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κοθόρνων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξε marg. *A1.* *g* Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κινεμβατήσας] Κινεμβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσειος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curiosis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρεῖχε] De histrionibus Regis personam gerentibus, ἢν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καὶ πέσῃ, γέλωτα ὀηλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus.* sic interpretantur. In Mf. pro προσκρούσας habetur κινεμβατήσας & pro παρεῖχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κινεμβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jussérat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint; causam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τῆς ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέηται, διασπώμενον ὑπ' αὐτῆς τὸν ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κινεμβατοῦσιν. *Causa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum est solum, cui insistunt, ubi est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κινεμβατούντων lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent scioli, subposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ ἀμφοδήμαλι] Τὸ σὺν ἐκλείπει. *F.G.*

Αὐτῷ ἀμφοδήμαλι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. frustra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu sit καλαπεσῶν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria similia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quiae & Spanhemium in eo erraſſe observat ille.) ex Nostro T. I. *Tim.* §. 22. vs. 79. ἀφασάμενός μι αὐτῇ δίκτυ. *Soph.* A. 56. Λείας ἀπάσας ἐκ καλιαρισμάδας, αὐτοῖς προιμίοις ἐπιφάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτὴ μὲν γαίη ἐρύσαιμι — *Arrian.* II. c. 2. f. ὀκτὼ μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδρασιν ἔλαβε. Noster denuo *Icar.* c. 27. καπὸν αὐτὴ κτίσῃ. Et c. 33. ἐπιτρέψον αὐτῇ ἀμαλθείᾳ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύσηνα] Tangit scenicas vestes servorum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui servos fingebant vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ὦν ῥακῶν πάνυ ἐοικυῖαι συγκεκομμέναι. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Consutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων supra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὰ-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀνακινεῖς τ λόγον, ὦ ἑ τῷ παρόντ☉ χαιρῷ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, εὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερ☉ τ βίων ἔδοξέ μοι τῷ ἀνθρωπείῳ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις ϗ χρείαις 95 [b] ἐμμεμετρημέν☉· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιόν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, ϗ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. εὐδέπω δύναμαι ἐπομαθεῖν τ ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσι☉ γενέσ☉· ἀλλά [e] μοι ϗ τένυπνιον ἔτι πρὸ τ ὀφθαλμῶν ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· ϗ μάλιστα ἐπὶ τῷ καλαράτῳ Σίμωνι ἐκποδίζομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, ϗ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξα-

27. GALL. Longum hunc ſermonem moves, nec praeſentis temporis. Verumtamen hoc caput eſt, nulla harum vitarum non magis, quam eſt hominum, tranquilla mihi viſa eſt, quippe quae ſolis ſe naturalibus cupiditatibus & neceſſitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophiſtam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos ſtudetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus ſim, dicere apud te non erubeſco. Nondum poſſum dediſcere cupiditatem, quam habui a pueris, diteſcendi. Verum mihi & inſomnium adhuc ſtat ante oculos, aurum oſtendens, & maxime de exſecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, ſanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημέν☉] Ευμμεμ— G. Μεμετρημέν☉ Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐνεστῆτε marg. A1. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μὲν Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάσυ καλλαλήλας τοῖς φυσικοῖς τ ζώων ἤθεσι, τὰς τ ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἡμμοσε. τῇ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῇ τῆ ἵππε, τὸ τῆ τιλαύτε ἄπληστον. τῇ τ βατράχε φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ ἀκτικῷ τ κολοιῶν ϵ θορυβώδει τὸ σοφιστικόν. τῷ ἀκτικῷ τ κωνώπων, ϗ πικτὸς ἔτιν☉ ἐν προσαπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τῆ ἀλεκτρυόν☉ τὸ τ κιναιδίας ἀπόλαυσον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. Nigr. c. 1. p. 39. ὁ κεφαλαίῳ ſummatim eſt. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hiſt. c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. Ipſa capita & ſummaria. Item Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τ γιγνομένων. Aſin. c. 29. pr. κεφάλαιον τ κακῶν ſumma, cumulus malorum. J.F.R.

96 Ἐμμεμετρημέν☉] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, ϗ χρείαις ἐμμεμετρημέν☉, naturalibus duntaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta. Sed quis dixit ἐμμετρέω, aut ubi legitur ἐμμεμετρημέν☉? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμεμετρημέν☉. Optime. Thucydides lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βί☉ ὁμοίως ϵ ἐτελεύτησαι ξυνεμετρήθη. Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt, hoc eſt qui vivi & morientes fuerunt felices. J.G.G.

Ἐμμεμετρημέν☉] Simplex μεμετρημέν☉ quod Fl. habet, non diſplicet; & ſic ſupra de Merc. Cond. c. 30. pr. ϗ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. Hemſterh. ad Nigr. c. 15. p. 54. Conf. & pro Imag. c. 21. f. J.F.R.

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etſi de uno tantum homine ſermo eſt, modo ſingulari, vid. ſupra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior, Diod. Sic. L. 2. c. 55. pr. ὁκ παίδων ἦν ἐζηλωκώς. Iterum ſic ibid. &c. vid. ſupra. At ſingularis praeter Alciphr. ibi adductum, etiam eſt apud Noſtrum, Tox. c. 57. med. ἑταῖρος ὁκ παιδὸς ὤν. Ac rurſus ap. Diod. Sic. III. c. 32. f. ὁκ ηπίᾳ — λωτέμενται, pro ὁκ ηπίων. J.F.R.

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In Euang. Matth. XIII. 15. ϗ ἰάσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi Rever. J. Elſner. haec Luciani adferens monet, id in genere eſſe: juvabo, malo liberabo (Immo & errore liberabo) Lucianumque ſimiliter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5. & Cat. c. 7. J.F.R.

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μῶν τοιχωρυχεῖν. Th. M.

Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν μοι σπουδαστέον;] Laborare hunc locum vidit Marcilius. ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ϵ τοιχωρυχεῖν γε σύ μοι ἀναγκάσεις. Num tu me compelles pa-

nox eſt, ſurge, ſequere me. Abducam enim te ad ipſum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis ſit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clauſis januis? niſi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus ſacer ſum, eximium hoc mihi dedit, ſi quis longiſſimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur. .. MIC. Duae ſunt tales. GALL. Dextram igitur ſi cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque poteſt, & videre, non viſus ipſe, omnia. MIC. Neſciebam, te quoque, galle, praeſtigiatorem eſſe. Si ergo hanc mihi ſemel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rurſus arrodet, dum producit, ſoleas. GALL. Nefas eſt

ναῖ ἀλλὰ ἕπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὑραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὁ δὴ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας πρόσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλομαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, αὐτὸς οὐχ ὁρώμενος. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' ἂν ἦν τοῦτο ἄπαξ πρόσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις πατρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

f Εἰ μὴ καὶ] Reſtitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mſ. Gr. Καὶ μὴν *Marc.* *g* Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. *h* Ἀποσπάσας] Ἀποσπάσαι marg. *A1.* *i* Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπινοῦν *Graev.* Ὑποπινᾶν vel ὑπὸ πολίης *Pell.* Ὑποτίνων volebat *M. du S.*

parietes perfodere? Praecedentia vero verba ſic diſtinguenda ſunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc* fieri poterit, *clauſis foribus?* *J.G.G.*

Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, niſi quod in P. ἀναγκ— eſt, pro συναν— quae his mutatis ſatis jam commode habent; ideoque ſervavi. *M. du S.*

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Poſt τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλει, quod excidit Librario. *F.G.*

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidiſſe, ἀποτίλλει. Sed medium Galli ſermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in ſeqq. ἀποσπάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos ſunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rurſus Dial. ſeq. *Icarom.* c. XI. fin. *J.F.R.*

30. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus eſt qui me diu torſit, praeſertim cum nihil in antiquo libro mihi eſſet praeſidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum eſſe nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὴ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις πατρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rurſum coria calceis aſſuenda obrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice ſi interpres locutus eſſet, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii roſionem? Dein ubi in Graecis ſunt coria *calceis aſſuenda?* καττύματα ſunt ſoleae, quae calceis ſuppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων ſi legas, ut ſine dubio legendum, ἀποπινοῦν, omnes tenebrae diſcutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πινόω eſt ſordibus inquino, maculo, ἀποπινόω eſt ſordibus purgo, emaculo, *Heſych.* ἀποπινοῦνται, ἀποκαθαίρονται. πῦος γὰρ ὁ ῥυπός. ἀποπινοῦνται eſt *ſordibus purgatur.* πῦος enim eſt *ſordes.* Sic hunc Heſychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπινοῦνται, & recte Stephanum legiſſe hic Luciani locus argumento eſt. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec eſt: *At ille rurſum ſoleas obrodens ſordibus purget.* Nam ſutores etiam ore ſoleas crepidarum lingendo, & ſi quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundaſſe videntur. *J.G.G.*

Ὁ δὲ αὖθις πατρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo eſt de homine, qui quum fuiſſet ſutor, dives poſtea evaſerat. Huic bona ſua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haeſi ad hunc locum cum Viro magno, *J.G. Graevio.* Quid enim eſt ἀποπίνειν τὰ καττύ-

θαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃ ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναβόησαντά με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. MIK. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τ' Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; MIK. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀμφ' [a] θάτερον τὴν οὐρᾶς μέρος.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, effriciam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; MIK. Οὔμενουν, ἀλλὰ [c] πρὸς τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ [d] κλεῖθρον

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitem? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad seram. MIC. En

a Θάτερον τὴν οὐρᾶς μέρος] Θατέρου — μέρους *Fl.* b Ἐπὶ] Περὶ male *Fl.* Recte cett. c Πρὸς] Restit. ex *Fl.* & *V2.* Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* d Κλεῖθρον] Sic esse in *J.V2.Fr.B2.* & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *H. Fl.* &c. recte.

τόμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀκτινῶσαι, ἀπορυπῶσαι, *sordibus purgatur*, lectoque ἀπτινῶν pro ἀπτίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀπτινῶν pro ἀπτινῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀπτινῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀπτλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. *J. J.*

Ibid. Ἀπτίνων τὰ κατατρώλια] Lege ἀπτινίων. *F. G.*

Ἀπτίνων τὰ κατατρώλια] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74. *Dentibus antiquus solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀπτλύνων τὰ κατατρώλια, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀπτίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *J. M. G.*

Ἀπτίνων] Jensii emendatio ἀπτινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀπτινίων quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀπτινῶν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica *Vernejana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. *J. F. R.*

34. Καταφωρᾶσαι] *Th. Mag.* v. φωρῶ. *M. du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πίλλω. *M. du S.*

46. Περὶ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. *J. B.*

Περὶ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl.* Ed. & *V2.* *Bened.* ἐπί. Reliqui Impressi περί. *M. du S.* Recte indicavit. Confusè *Bourd.* *J. F. R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est πλεῖστρον in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in πλεῖθρον mutatum. *J. F. R.*

55. Ἀμφοτέρω γε] Sic Impressi plerique; recte. *Vat.* utraque *vr.* *M. du S.*

63. Τὸν δὲ ἑπταίδεκα εἶδε Σώυλος] Mss. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὸν δὲ ἑπταίδεκα εἶδον, οἶμαι, Σώυλος. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cogno-

En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem septuaginta illa, secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam

Θρον. ΜΙΚ. Ἰδὲ δή, ὦ Ἡράκλεις, [e] ἀνεπεπέτασται ὥσθ' ὑλακτεῖ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ εἰς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυρὰν [f] γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' [g] ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ἔοικε Φροντίδων δηλαδή, ἃ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουε ὅσον [h] ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ἔστως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ἔοικε τῇ κλίνῃ καλοφώρυκται, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k] εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ἔοικε τῇ φάτνῃ καλαχρύπτοντά με· [l] ὅλως γοῦν ἀεί τ' [m] ἱππῶνά ἐστιν, εἰ πάνυ ὀλίγου μέλησ [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώ-

e Ἀνεπεπέτασται] Ἀνατέτραπται marg. *A1.* & *Fl.* male. *f* Γε] Sic *Fl. Fr. Ald. B1. H. P. S.* Τε *F.* cum *V2.* *g* Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A1W.* *h* Ἃ] Ὃ *Fl.* *i* Ὅλως] Ἄλλως non male *Fl.* *k* Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A1.* Οἶμαι abest in Edd. *l* Ὅλως] Ὃς *Fl.* Vulgatum firmat P. *m* Ἱππῶνά] Ἱππώνη *Fl.* Et *i.* minuscula; Cett. Unciali, ac si nomen Viri esset, & sine accentu in med. Ἵππων L. *n* Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τε, etsi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκέτης ὄνομα. *V.*

gnoscere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto?* Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλος haberet, non spernerem, caussam vid. ex not. nostra seq. Satis tamen tolerabile est ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τ' Ἱππωνά ἐστιν εἰ πάνυ ὀλίγου μέλησ] Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τ' ἱππῶνά ἐστιν εἰ πάνυ ὀλίγου μέλησ. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν] Delendum τ', & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpres est. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν] Quia nimis brevis est *Solani* nota, sed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum solicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim sic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τ' Ἱππωνά ἐστιν εἰ πάνυ ὀλίγου μέλησ, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ἄν. Cl. *Gesn.* sic: *Etenim circa equile non valde jam diligens est, qui neque alias laboriosus sit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τε ejecto, nunc in sensum plane contrarium converti; rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem captet subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione jam satis patet, prae quo pristina lectio sponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspicione cohaeret, nisi dixeris: *quia ex furto jam dives factus est, negligit stabulum.* At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*; quid ergo sic praeter solitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. supra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνησεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ τῇ ἑαυτοῦ χαλκοῦν ἀντὶ χρυσοῦ πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ὅτοι σπαθῶσι τὸ κακοδαίμον. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι κεῖται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑποῤῥύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, ᾧ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν [d] περίειμι ἀγρυπνίαν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. πῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

70 inaurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti perluxum dispersunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον ἐστὶ νυκτὸς λοιπὸν

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώνησεν ἐχθ.] Ὠψωνήκαι χθὲς ἐλέγετο marg. *A1*. b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *F. H. Fl. B.* &c. omisso ἄπειμι. Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελθόμαι marg. *A1*. e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον] Ἐναντίον τὸ σὺ τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τῦ ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι. *V.*

du S. l. c. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *J.F.R.*

72. Τἀμὰ — τὸ κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ ᾧ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχων] Elegantius & ἀττικοτέρως Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *J.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. *J.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχω. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suum facit p. 51. *M. du S.*

2. Γνίφωνα] Conf. supra T. I. *Tim.* c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φειδίαν ὡς Γνίφωνος μικροπραγίστερον, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι ὡς τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. *J.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καλῶς κλωμένους] Ὁρᾷς ἀναγιγνώσκοντα τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλῶς κλωμένους. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους καλῶς κλωμένους, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατίσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est*

eſt. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus eſſe contingat! Percuſſa ergo illius mala, volo diſcedere. SIM. Quis me percuſſit? a latronibus miſer pereo! MIC. Plora & vigila, & ſimilis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabeſcens. Nos vero, ſi videtur Gniphonem videamus daniſtam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· καὶ κόρρης γῆν κατάξας αὐτῶν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ [f] διαγρύπνει, καὶ ὅμοιον γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσελήλακὼς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν [g] ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem uſuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo poſt oportebit relictis hiſce omnibus, blattam, aut culicem, aut muſcam fieri? MIC. Video miſerum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δέησθ' μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος τοῦ λογισμοῦ! ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, ſi videtur. Et ecce aperta & haec eſt janua. Ingrediamur ergo. MIC. Iſthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτη, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνει-

f Διαγρύπνει] Sic P. J. & marg. Al. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. Bl. Fr. S. g Ἴδωμεν] Ἴωμεν P. h Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. Fl. i Ἐπὶ] Et hoc eſſe in Edd. omn. notat Solan. k Λιπόντα] Sic Fl. &c. omnes. Καὶ λιπόντα J. ſola. l Κυνόμυιαν] Sic P. & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφη] Σίλφη * ζωύφιον ἐοικὸς καυθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἐοικὸς κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; ſed ζωύφιον eſt in C. & V. priore loco. Altero vero ζώφιον in V.

eſt curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, ſupputare uſuras, & ejus digitos contabuiſſe* ut ſolent eſſe hominum morbis aut curis confectorum digiti. poſſes etiam vertere *digitos ejus occalluiſſe, callo fuiſſe obductos*, ſive *callo indurniſſe* aſſidua ſupputatione. & hoc malo. Mox neſcio cur σίλφη Latine vertatur *ſilpha*, ut paullo ante σμιλίων, *ſmilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea ſuppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *ſcalpellum*. J.G.G.

6. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri noſtri. Ego mallem ὑπό. M. du S.

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut ſupra c. 29. paullo ante med. J. F. R.

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, ſi digiti ſoli occalleſcant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, muſca fit, & jam eſt, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐντέτηκεν ὅλος, ut ſtatim dicetur. Quid igitur ſibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent uſurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus ſum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mſſ. miſceantur, notum eſt. Si cui vel ſic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἓν ἀπὸ κοινοῦ junctа ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. nam revera & *uſuras* & *digitos* numerat, qui uſuras computat digitis vel ad digitos. J. M. G.

9. Σίλφη] Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. M. du S.

[a] ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γοῦν τ Εὐκράτιδα αὐτὸν μὲ τὸ τῦ οἰκέτυ πρεσβύτιδα ἄνθρωπον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παιχνιδιασμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τ γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι τὸ τῦ μαγείρυ [c] μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

tias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτυς; MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός [f] ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυχναγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸς ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. *Alii*. b Γοῦν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. B1. S.* Δ' οὖν *F.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσωμαι] Πίσωμαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. f Ἐστι] Ἔστω *F.* sola.

22. Καλαπυγοσύνην] Καλαπυγοσύνην καὶ ἀ σωμάτων γε τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ ἂν ἐδοὶ ἀνθρωπίνην εἶναι νομίζων. *V.*

34. Τὸ λυχναγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑωθινὸν, ἔτι μαφὰς σκοτίας ὔσης. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ ὀνειροπολουμένην πλοῦτον ἀπολιπόντες. *Long. Past.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. *F.F.R.*

20. Ὑπὸ τῦ οἰκέτυ] Subaudi πρεσβύτιδα. *F.G.*

32. Ἐστι] Ex *Junt.* ἔστω *Solan.* noster ἔστω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δή, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἐστι propius accedere ad reliquarum ἐστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. *F.F.R.*

ICA-

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

IGitur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

ΟΥκοῦν τριοχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. ἐντεῦθεν δὲ ὀλίγον ἄνω πρὸς τὸν ἥλιον [b] πως πεντακόσιοι. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν [d] τοῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *Bt.* Inſcriptio eſt Μενίππου καὶ ἑταίρου. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πως] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τοῦ] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, ἀφ' οὗ (1) τὸ πτηνὸν, εἰσάγοντος τὸν τῷ θράσωνι ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, ἀφ' οὗ δὲ τὸ μεγαλοπράγμον καὶ περίεργον καὶ φασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς πατέρων ὑπάρχων τὸν Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντιόπης δόξαν ὑποποιούμενος, γυναικὸς ἦν καὶ συγκεκραμένος τὸ σῶμα, καὶ σὺν ἀσθενείᾳ, δεδὶς τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς (2) ὥρας ἐπιτρόπαιον ὑποφεύγει καὶ (3) ὕτως οὕτε (4) εἰ πίστις ὕποτε Φιλοσοράτῳ τῷ Τριῶν τὸν Ἀπολλωνίῳ τὸν Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἰφικλῆσαι κατὰ Κόρινθον τὸν Πελοποννήσου. καὶ λόγῳ τούτῳ ἐπεὶ αὐτοπτοχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὅμοιον, φασὶν, ὁροίῳ σωιφθῆ. καὶ τὸ τῷ βίῳ λοιπὸν δυσκοστάσας ἔχειν τούτῳ, τεραστίαις τε συγχαίρων, καὶ (5) εἰς μηδὲν ὑγιὲς ἀφορώσας τὴν σχολὴν διαπεράσαν. διὸ καὶ ὁ παρὰν Λουκιανὸς φασμαλαλογῆσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ πραγμάτιον, καὶ ὑπερφίλα τεραστιώσας, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιωδέστατοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] Μετή. *V.*

4. Παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων ὅλως βούλονται στάδιον τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ, ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' ὃ μετροῦσι ἀφ' τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχον στάδιος λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ χοῦς ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο αἰρέσεις πολλάκις τὸ τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τῷ Κύρῳ. *G.* (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πτηνὸν] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὥρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὕτως] Οὔ Exc. G. Οὕτως reſte C.
(4) Εἰ πίστις ὕποτε] Pro his tribus ὑπίσχν tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιὲς C. Εἰς μηδὲν ὑγιῆς V.
(6) ζ'.] ζ ϛ' Excerpta *G.* quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζϛ'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο ἐκ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. ὁδὸν ἐδείκνυέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*

Ἄνοδος] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit ἄνοδος ἐκ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τὴν ἀνόδου & τὴν ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. *J.F.R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἑπακροῶμαί σε ὑποκο-
λυθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορ-
τικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ ὑπο-
σάγγας ὑποξενίζοντα. MEN. Μὴ θαυ-
μάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀέρια
δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς
ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας.
ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοί-
νικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN.
Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιού-
μην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις,
[c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν
ἔλαθες καλαχοιμηθεὶς ὑποσάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι
[d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ
Διός; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππον
ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN.
Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-

velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους Graev. frustra. b Τινὰς] Abest a Fl. c Μακρόν γε τὸν] Hoc habent Fl. J. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. AIW. d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντα] Ξένους ἐ ἀγνώστους ἀφιλογομένους. V.
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. G.
Ibid. Τῆς ἔναγχος] Τῆς χθεσινῆς. G.
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. V.
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

* Ὑποξενίζοντα] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit M. du S.

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σε ὑποκολυθῶν ἡλίους ἐ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ ὑποσάγγας ὑποξενίζοντα. *Et enim jamdudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς mansiones. sed στάδια & ὑποσάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & ὑποσάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. J. G. G.

Σταθμούς τινας ἐ ὑποσάγγας] Ad hunc locum ὁ πάνυ Graevius adnotavit rectius jungi σταδίους & ὑποσάγγας. Moveret me Viri Eruditissimi auctoritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum ὑποσάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, sc. in Libro *de Conscrib. Hist.* Τὸ δὲ ἐ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι ὑ ὑποσάγγας μόνον, ἀλλὰ ἐ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasanga & stathmus; hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas pane conficere.* &c. Haec in Observatt. Crit. p. 66. L. Bos.

14. Διαίριαι] Conf. supra Ὀρχ. c. 42. f. M. du S.

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. vs. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι πεῤῥώσαντο θάλασσαν. Et mox vs. 45. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύνεσθαι ναυτίλλονται κ. τ. λ. J. M. G.

22. Καλαχοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. M. du S.

23. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν δοκῶσι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. Th. M.

Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. J. F. R.

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat P. Edit. cum *Fl. J. H. S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθηθι ἀπ' ἐμοῦ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro, errare non possumus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

νυ Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν ἐοικὰς ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ ὑποτοξοποιοντά πως ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

e Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*
38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐπρεπὴς· τοῦτο ἁρπάσας ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβαλὼν εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*
43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*
45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐράσμιον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in *G.* C. & V. merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὼ scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπίτης] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διϊπετές, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπίτης — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem aliud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro viribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μᾶλιστα σώσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ καὶ ταῖς πολλαῖς ἐθύσαι, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διϊπετὴς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τε τὸν ἐξ οὐρανοῦ γενόμενον. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φρουρίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἥκω ἐς κατήχημαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ σὺ σχεδὸν ἀπὸ σκοπῆς εἴκασας. τὸ γὰρ Δαιδάλειον ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam ſupra ipſum Daedalum eſt, quod narras, ſi quidem praeter caetera, nobis non ſentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte ſodalis, nec *procul* a ſcopo conjeciſti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipſe quoque machinatus ſum.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ ταλμηρότατε πάντων, σὺ οὐδὲ δείσας μὴ καὶ σύ που τῶν θαλάττης [a] καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ὄνομά τι τῷ σεαυτοῦ ὀνομάσαι; ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρυγα κηρομυσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνον ἐτάκη, καταῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἀρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καταπεσὼν] Πεσὼν tantum *N.* Vulgatae vero favet P. b Ἀκήρατα] Bene *J.* & *Va.* Ἀκήρωτα cett. male. Ἀκήρωτα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τῷ Δαιδάλῳ. *Ὅτε ἐν ἐπιτάφιῳ κεῖται ὁ ποιητὴς, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τῷ κηρῷ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν Θάλασσαν ἔπεσε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ὑστερήσας διέσωσε· ἀλλ' ὅτως αὐτὸν ἐφ ᾧ εἰς αὐτὸν ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

62. Τὰ ἀκήρατα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ἐξω κατελήγοντα. *V.*

*Ὅτε] Bene ſic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtae celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *alae* vel *penna volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκρους τοὺς ὠκυπτέρους λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J. G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam εἰς τοὺς ἄστρους ποιεῖσθαι ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ὠκύπτερα, quippe quod a κηρόω, *perimo*, deductum ſignificat *integer*, *ſincerus*, *inviolatus*. Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatisque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρατα. Κηρὸς *cera illino:* inde κηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρατα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeſieris. *J. J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendoſe. *M. du S.*

Ἀκήρατα] Optime ſic Cl. *Jenſ.* conjecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. inveniſſem. Jam vero, quia *J.* & *Va.* ἀκήρατα habent, eo-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, ten-

μεγέθη συλλαβών, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πρῶτα, μᾶλλον δὲ ἐκ πάσας ἐξαρχῆς τὴν βουλήν, εἰ σοι σχολή, [c] δίειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι τοῦ λόγου, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως· [d] μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με θεοῦ, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλοῦτον λέγω, καὶ δυναστείας, καὶ ἀφροσύνας αὐτῶν, καὶ τὰ περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδαίων πραγμάτων, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν [e] ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐν ταύ-

[c] Δίειμι] Nil mutant Edd. [d] Μὴ δὴ] Sic *Fl. J. H1. B1. Madl P. S.* [e] Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πρῶτα] Ἐν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι τοὺς ὤμους. *V.*

54. Ἀπὸ τῶν] Ἐκ τῶν *G.*

lacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατος quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατος diſtinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρατος δὲ ὁ δίχα πηροῦ. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίειμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ἀπὸ τῶν ὤτων ἀπηρτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Μὰ Φίλιον] Uſum talium formularum in precibus declaramus ad *Philopatr.* c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* l. c. 71. Καὶ μεγίστους πλούτους ἴσχον. *J.F.R.*

81. Καὶ φρονήσας — ἐπιφάμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καὶ φρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδῶν ὑπολαβών, ἀναπνεῖν δὴ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην. a interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδῶν ὑπολαβών, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδῶν] Forſan χυδαίων. *F.G.*

Σπουδῶν] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδῶν φιλίας ἐφ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἱκανὸς ὑφαίνειν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἐκατοντάρχαι — ἐπὶ τοὺς σπουδαίους πιμφθέντας. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεται πάντως. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τίς δημιουργὸν, οὔτε ἀρχὴν, οὔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ καὶ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τάς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τῷ οὐρανῷ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἆρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ περὶ τὴν σελήνην ἀτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπορρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. εἰ μὲν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καταιενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον πρῶτον τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς δείγους ὑπολεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, πρόσωπά τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείων βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ ὑπερνοηνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καλεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ὑπὲρ κεφαλαίου τὴν

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri.

a Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον P. sola.

98. Διαίξασα] Ὁρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. V.

* Ὑψαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit M. du S.

20. * Ὑψαγόραι πως] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, ἀρίστως φρονοῦντες. V.

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Evang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μετεωροληχης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. eum dicentem inducit: ἀεροβατῶ τ' ἐφρονῶ τὸν ἥλιον, & paullo post: Ἐξιῦσιν ὀρθῶς τὰ μετέωρα τραγῳδεῖα &c. 359. μετεωροσοφιστὴν summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. εἰ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi ediscere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: &, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, incerti fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) *M. du S.*

σοφίας διομολογησάμενοι, ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκειν, καὶ τὰ τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀσημέραι μοι καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγε ἦν ἐδόκει καταπονταλον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸ [d] αὐτῶν λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ὀλίγης γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἑρχομένων ἡμῶν ὀξυτέρους, ἀλλ' οὐδὲ ὀξυτέρου τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ὀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἐμοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπυ-

b Καταμαθεῖν] Μαθεῖν *Fl.* *c* Καὶ τέλη] Non habet *El.* *d* Αὐτοῦ] Αὐτῶν Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *e* Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῆς ὑμετέρας φιλοσοφῶν. *V.*

18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἴσχυσαν. *V.*

33. † Τερατουργίαν] Ματαιολογίαν. *V.*

34. Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, μαλαιολογίας Edit. *Cler.* Emendarit *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἐρχομένων] *Hom.* Il. Β. 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Gesn.* ἑρπόμενον legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *stadium*; an ὁπόσα στάδια quaesivit *Solan.*? quum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει δὲ στάδιος — τριακοσίους. Nostrum supra I. *Ver. Hist.* c. 3. pr. στάδιος τριῶν. Et 31. f. στάδιον λογικούς. &c. *J. F. R.*

ὑπισάμμοι, τὸ μεταξὺ τ σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ὑπὲρ τετραγώνοις ἀφαρμοζόντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τ οὐρανὸν δηθεν[a] αὐτὸν ὑπομετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot ſit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, inſuper vero deſcribentes circulos, & triangula ſuper quadratis formantes, & ſphaeras quasdam varias, caelum nempe ipſum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ εἶτα πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτοῦ, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τ ὅτου ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολείπειν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲ εἶναι τ ἡλιον, καλοικεῖσθαι δὲ τ σελήνην, ὑδροποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, [b] καὶ τῷ ἡλίῳ καθάπερ ἰμονιᾷ τινι τ ἰκμάδα ἐκ τ θαλάσσης ἀναισπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν [c] ἐξῆς ἀφανέμοντος.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum ? quod de rebus adeo obſcuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, ſed ultra modum contendunt, nec ullam aliis exceſſus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem maſſam eſſe Solem, habitari Lunam, aquam bibere ſtellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum diſpenſet.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τ λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ὄζει τὰ δόγματα, καὶ μὴ [d] πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη ἀφόρους, εἴτε

8. Quanta quidem ſit inter ſententias illorum pugna, facile eſt diſcere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinae ſint hae ſententiae, & non plurimum inter ſe diſſidentes. Primo enim illis ſententia de mundo diverſa eſt, quandoquidem aliis generatio-

a Αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες *Fl.* omiſſo *αὐτὸν*. Vulgatum eſt in P. b Καὶ] Abeſt melius a *Fl.* c Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam ſervat *Fl.* d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta *J.* quae παμπολύ. Unde πάμπολυ facit *Sol.* Παμπολὺ marg. *A1.*

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀδόητον. *G.*
57. Μύδρον μὲ] Σίδηρον πεπυρωμένον. *V.*

(1) Ἄγνωμον] Male ſic edebatur : Οὐρανογνώμων] Ἀνόητον. Sed in Mſ. V. recte ad *ἀγνώμων* referebatur. *M. du S.*

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita ſentiebat. Vide etiam, ſi lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. *M. du S.*

62. Τὸ ποτὸν] Conf. ſupra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non diſplicet : ſed quia vulgata haud inepta, nihil muto. *J. F. R.*

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἴκοις. *F. G.*
Ἐν γειτόνων] Adſcripſerat margini *Baſ.* Vir quidam doctus ὂν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accuſ.* c. 16. pr. & 31. f. Recte cepit ellipſin *Guietus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut ſimile quid intelligas. Ita ἐς Κλεπτῶν vidimus ſupra in *Aſini* pr. ad verba ἐς τὰ Ἰταλία. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ὁ ἀφνειὸς πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum

65. (2) Εἰ ὁ γειτονία ἐσι] Εἰ γειτονεύουσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. *V.*

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter noſtri Lucianei Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. *M. du S.*

hinc inferat, ὁ vel οἷς hic genitivum regere. *J. F. R.*

85. Καὶ τ ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀφιλογμένων καθηγήσασθαι] Interpres : *vos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam diſputarent.* αὐτῶν delendum videtur, ſi Graece loquutus eſt Lucianus, uti ſemper accurate & emendate locutus eſt. In Mſ. eſt αὐτὸν. quod nec ipſum hic locum habere poteſt. *J. G. G.*
Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀφιλογμένων καθηγήσασθαι] Apparet prorſus Eraſmum, quem ſequitur Benedictus, legiſſe αὐτοῦ, quod omnino requiritur. *J. G.*

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum teſtimonio firmatur, id ſaepe indicium veritatis eſt: maxime hic; quare quum Cl. *Grav.* recte ſenſiſſe animadverterem, non dubitavi, aliis teſtibus

tionis & interitus expers esse videtur ; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt , quos vel maxime admiratus sum , qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt , non adjecerunt autem , neque unde veniens , neque ubi consistens , fabricatus sit omnia : cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos , carissime , de ideis & incorporeis quae disputant , aut illorum de fine & infinito sermones ? Nam haec rursus vehemens illis pugna est , aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus ; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant , & eos , qui tanquam de uno disputarent , damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus , bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere ? ubi quibusdam numerus erat Deus ; alii vero per canes , & anseres , & platanos

τοῖς μὲ [e] ἀγένητός τε, ϗ ἀνώλεθρον εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ ϗ [τ] δημιουργὸν αὐτῦ ϗ [τ] καλασκευὴς [τ] τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς ϗ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα τεχνίτην [τ] ὅλων ἐφιστάντας, ϗ προσιθέντας δὲ ὅτε ὅθεν ἦκων, ὅτε ὅπῃ ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε [τ] τῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον ϗ χρόνον ϗ τόπον ὑπονοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, ϗ θαυμαστοποιὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, ϗ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τὺς περὶ τῦ πέρατός τε ϗ ἀπείρυ λόγυς; ϗ γὰρ αὖ ϗ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφυσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τῦτο εἶναι ὑπολαμβάνυσιν. ὑ μὴν ἀλλὰ ϗ παμπόλλυς τινὰς εἶναι τὺς κόσμυς ἀπεφαίνετο, ϗ [τ] ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτῦ διαλεγομένυς καθεγίγνωσκον. ἕτερον δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον [τ] ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ ϗ λέγειν; ὅπυ τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κύνας, ϗ χῆνας, ϗ πλατάνυς ἐπόμνυσιν. ϗ

e Ἀγένητος] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητον *J.* f Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* g Αὐτῦ] Restitui ex marg. *A1.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτὸν est in P. & Edd. omn. h Ἐδόξασε] Ἐδόξαζε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Καλασκεύαζε. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίσσει. Ὁ Ἀμφοτέλης. *V.*

80. Ἢ τὺς περὶ τῦ πέρατός τι] Δύο γὰρ τυῦτα τὸ πέρας τε ϗ τὴν ἀπειρίαν, αἵτινα οἶμαι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τὸ τῦ παντὸς γενέσεως. τῦ πέρατος μὲ εὐδοκιμοῦντος ϗ (3) ἐπὶ τάυτυ ἄγοντος τὸ ἡμίσεια ϗ ἀσυμφέροντος τὸ δὲ ἀπειρίας ἐδὲν τῇ γενέσει ἐνδιδόντος, οὐ δυναζοπαράγυς (4) τὸ ὑδὲ πρὸς πολλὰν ὑπαλυόμενον ϗ εὐκμηκὺς τὸ (5) γεωμέτρην τῇ ἀοιδυσίᾳ τὸ ὕλης, ϗ βίᾳ πολλὴν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχομένης τῇ ἐνδιλεχεῖ τὸ ἀμφοχῇ ϗ ἀσπρότητι τὸ κινήσεως. *V.*

84. Παμπόλλυς] Δημόκριτον ἀμφαίζει. *G.*

87. Ἕτερον] Ἐμπεδοκλέα μαμᾶται ἀμφὶ τὸ νῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.* *Ibid.* Οἱ δὲ κύνας χῆνας] (8) Σκωπτόντων λέγει. *V.*

(3) Ἐπὶ τάυτα] Ἐπίσημον inde fecerat *Solan.* Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si ita addidisset, crederem. Immo ὡς ἐπίσημον legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ὑδὲ] Ὃ ὑδὲ lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Γεωμέτρην] Ἡνωμένον C.

(6) Παρεχομένης] Παρεχόμενον volebat *Solan.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σκωπτόντων] Et hic Σκωπτὸς Editio *Cler.* male.

tibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad Σοφῆ. c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπυ] Pro *cum*, *quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Ad de *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυνῶν] Socrates; vide B. *wp.* c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμνυσιν] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4. Οἱ

καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ ἀσθενεῖ μοι δοκεῖν τοσαύτην ἀποστερεῖσθαι θεῶν ἀκοήν. οἱδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὴν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς ἔχει σώματος αὐτῷ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ τὴν συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii haec omnia supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

a Οἱ] Sic ex L. & B2. dedi. Οἱ Edd. cett. Οἳ *Fl.* *b* Παρηβηκότες] Παρηποκότας male *Schol.*

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μοσία ἀπατήσεται τάχα. *V.* (Tu lege *Lactantium*. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. *V.*

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη λέγεσθαι. *V.* Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι ἢ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸ θεῖον ἐκ τῆς ὕλης ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. *V.*

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. *G.* In C. est μέν. Erat picharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 73. in Fragm. Menandri. *M. du S.*

2. Εἶτα ἐ προνοεῖν] Ἐπικουρείως φησί. *V.*

6. Τοὺς (3) παρηβηκότας] Γεγηρακότας. *V.*

8. Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται τὰ τῶν Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα (4) συνεσήρχεται τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ ἠδὺ λέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. *V.*

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & *ἀσώματον* male Editum ex V. Jam correxi ex C. *J. F. R.*

(2) Ταῦτα] Ταῦτης erat in Edd. Correxit *M. du S.*

(3) Παρηβηκότας] Παμποκότας edebatur ante, sed non fas erat eumdem errorem repetere. *J. F. R.*

(4) Συνεσήρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *M. du S.*

4. Οἱ τὴν συμπάσης] Sic optime L. & B2. In reliquis οἳ prave legitur. *M. du S.*

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δῆτ' ἰσορίαν συγγράφειν, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ διαφερόμενον. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam ut commista sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. *J. P. a G.*

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: *Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum, &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam

sed sine domino, sine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacumque ratione factus in coelum ascenderem. Hujus autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἠὐγενείοις ἀνδράσιν. ἐν μὲν εἶχόν γε ὅπῃ τῶν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὕροιμι, καὶ τοῦ πατέρα μηδαμῇ θιγγάνειν πόμενον. ὅθεν δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅτι γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἠὐγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγώρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὁ ἐστιν ὑπερφώνοις. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ λῃστὸς ἐστὶ τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ἔπειτα τῷ λόγῳ πῶς τοῦτο (7) συνίσῃ μόνῳ, Λυκιανοῦ κάκιστον ἄθλιον γόμμα, λῃστὸς Διὸς πίφυκεν ὁ Διὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτιχνῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερος δέ μοι θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*

27. Αἴσωπος αὐτοῖς [c] καυθάροις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον οὐ φ (9) τὸν κάμηλον εἰσάγει ἀφιλογνώμονα τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ λῃστὸς] In Coll. praemittitur Ὅρα τῇ Λυκιανῇ ἀθυμίᾳ fab. 15. in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ὁ κάμηλος ἀφροντιθῶς legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam mascul. Quia feminis plerumque unmtur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

(6) Οὔπῃ] Τπὴ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνίσῃ] Συνίσων edita. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Nescio quare. Nam non solum communis generis est κάμηλος. Sed in *Aphthonii* fab. 15. in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ὁ κάμηλος ἀφροντιθῶς legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam mascul. Quia feminis plerumque unmtur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καλαχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixisse. At sciendum est δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Aelian.* Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *personae mutae* vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philosophos quosdam assimilare Deos *personis mutis*, quia censent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam supra in *Quom. Hist.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remisimus, qui ad *Aristoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἠὐγενείοις] Alibi εὐγένειος scribitur, ut Z. Tp. c. 26. quod & hic reponendum censeo; nisi forsan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἠὐγενείοις] Licet supra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen εὐγ.. servo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ.. V. Il. Υ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερος δέ μοι θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Æsopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae & scarabei, quam tangit, adhuc extat apud Æsopum nostrum *secunda*. Ubi autem Camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud Æsopum, qui circumfertur, extat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babriâ* ex-

τοῖς μὲν καινθάροις ἐνίοτε, μὴ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί μοι ἐδόκει μηχανῇ δυνατὸν εἶναι μοι καλεφαίνελο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πλείμην πτερὰ (ταῦτα γὰρ μόνα [a] ἀρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρᾳ μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἀμφήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρπεροῖς ἁρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ περιτεινάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μὲν τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῆς πείρας

aliquando & scarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse, apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim solas sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parassem manibus; ipse me primum experiebar, exsultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] Ita etiam esse in P. & Fl. notat *Solan.* Sed ἀρκέσαι invenio in marg. *Ar.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερίττων; *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρατήματα. *V.*

extitisse satis constat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiastae testimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπος] Adpinxerat orae Cl. *Hemsterh.* videndum *Aristoph.* Pac. 128. & *Kusteri* not. Mss. Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Æsopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis inseruerit *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non spectante, volo. *J. F. R.*

28. Καινθάροις ἐνίοτε] Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph.* Εἰρήν. vs. 128. seqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑπερίττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατιπτόμην] Edit. *Basil.* κατιπτώμην. Infra (c. 13. vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνιπτόμην. Sed legendum videtur κατιπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνιπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud *Plat.* legitur. Πίτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, καταπτόμαι, &c. *F. G.*

Κατιπτόμην] Sed & κατιπτώμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπισιτισάμην] Vertebatur *cibo pastus.* Recte emendavit Cl. *Gesn. viatico sumpto*, vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemissum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τῶν νιφάδων ἀποσπάσας] Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus.* sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassem.* Inferius in hoc catalogo: Ἀφεσίσας ἐμαυτὸν ἀνιπτόμενον δῶμα' ἐς αἰγιόχοιο Διός. *me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολυ τῶν νιφάδων ἀποσπάσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxissem*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τῶν νιφάδων ἀποσπάσας] Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in *Dearum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μειλιχίῳ λόγῳ ἤδη πο-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

11. Cumque sine periculo devolassem, alta jam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico adsumto quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sen-

ἡπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ὅτι τ' ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τῦ κρημνῦ φέρων εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅτι τ' Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθυ, μέχρι πρὸς τ' Ταύγετον. ἤδη [g] δ' ὧν μοι τῦ τολμήματος μεμελέτημένυ, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅτι τ' Ὀλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐγγὺς μάλιστα κύφως ὑπισχνισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τῦ οὐρανῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τῦ βάθυς, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸν ἤδη τ' σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποστάσας, ἡσθόμην κἀμε-

d Καλειπτόμην] Καλεπτάμην *B1*. e Ὑψηλὰ] Deest in *Fl*. f Ἄνω] Ἂν *Fl*. g Δ' ὧν] Οὖν *Fl*. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τ' Ἀττικῆς. *V*.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσυ ὄρη τ' Ἀργολικῆς μοίρας. τ' Ταύγετον δὲ τ' Λακωνικῆς, οὐ δεξιᾷ τ' Σπάρτης. *V*.

Ibid. Ἐρυμάνθυ] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. *G*.

57. Ἀλλ' ἐπὶ τ' Ὄλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερᾷ τῦ Πηνειοῦ ἐ τ' Θεσσαλικῶν ἐς * Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν ἐ μίγα, καὶ μέχρι Πέλλης † ῥᾳδατεῖνον. *V*.

58. Ὡς ἐπῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. *V*.

* Τεμπῶν] Τημπῶν edebatur antea male.
† Παρατεῖνον] Παρατινόμενον edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*
‡ Ἦν] Non aderat in Impress. Adject *M. du S.*

πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τ' ἀστέρων. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπάσαιμι, ἀφεῖναι εἰς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τῦ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τ' ἀστέρων. pro ἀπὸ τ' νεφῶν, & ἀπὸ τ' ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in *De Domo* c. 12. Καὶ ὑπερλῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emensus*, quum debuerit, *plurimum spatii praeter*, sive *ultra nubes emensus*; vel, *longo intervallo nubibus post me relictis*; vel, *quum jam plurimum a nubibus receſſeram*. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπάσαι est omnino, *jam multum a terra receſſisse*, *Terram post se longo intervallo reliquisse*. Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τ' ἀστέρων. Delendum istud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τ' ἀστέρων (pro ἀπὸ τ' ἀστέρων) est, *jam emensum esse astra* (nam ea versio ibi tolerari potest) & *longe ea esse praestergressum*. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confeciſſe, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ ἡδὺ γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσμὸν. *& prope jam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποσπάσας, sive passive, sive active per ellipsin τῦ σε, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & *abstrahere* sumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conspectu paene omnium* abstraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod frustra

κάμνοντος ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα τὴν δεξιὰν στέρνα τὴν γυπίνην. προσελάσας δὲ ὤν, καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, ἀφνεπαυόμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν [a] ἱππηλάτων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ETAIP. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἀποσκοποῦντι καλεφαίνετο. MEN. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thracum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint. MEN. Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, eo-

a Ἱππηλάτων] Ἱππολάων Edd. priores, male. b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τε περὶ γῆς O. Τε π. γ. τὶ. Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

64. Κάμνοντος] (1) Κοπτομένου. V.

69. Τῶν ἱππηλάτων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

(1) Κοπτομένου] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπτομένῳ. J.F.R.

(2) Θρηκῶν] Θρήκων ante edebatur; sed jam ad Luciani textum adcommodavi. J.F.R.

stra suspectum fuit *Steph.* in Thes. hac significatione notatu digna attulit Cl. *Hemsterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat corum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, & versio *Gesneri* verum sensum Luciani est adsecuta. *Solan.* adscripserat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς ἀποσκοπιᾶς. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἐκτικ. c. 21. J.F.R.

69. Τὴν τῶν ἱππηλάτων] Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἱππολάων. Ex Iliad. ν. J.B.

Τὴν τῶν ἱππολάων] An ἱππολάων legendum, ut αἰπόλων; Placet. F.G.

Ibid Ἱππολάων Θρηκῶν] An ἱππολάων? ut αἰπόλων. Non displicet. AE.M.

Ἱππολάων] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱππολόων. Nos ex *Homero* & Nostro ipso Συγγρ. c. 49. veram scripturam restituimus. M. du S.

Τὴν τῶν ἱππολάων Θρηκῶν] Ex Iliad. F. v. 4. non ἱππολόων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. J.G.G.

Τὴν τῶν ἱππολάων] *Hem.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱππολάων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. J.F.R.

Ibid Τὴν Θρηκῶν —— τὴν Μυσῶν] Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐκθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipsi. J.F.R.

85. Δόξει] Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόξει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male; nam δοξῶ legendum arbitror, quod migravit in δοξεῖ, deinde in δόξει. Et Parisinae interpres *Erasmus* dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἰδόξει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Gesn.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille erat inutitatus, ut infra *Parasit.* c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόξει. & c. 1. μὴ δόξει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum.

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

συναποδήμει τε καὶ συπερισκόπει τὴν ὅλην τῆς γῆς θέσιν.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel vi-sum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

85 Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [e] δόξαι τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλαχύψας ὅτι πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ 90 [f] τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, πανδελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ [g] ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη [h] μοι καλε-φαίνετο, οὐ κατ' ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦν-τες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γά-

[e] Δόξαι] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. [f] Τὸν Ῥοδίων] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. [g] Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. [h] Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ὑπὸ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι ἐν αὐτῷ ἡ πῆξις ὑπὸ αὐτὸν ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ ὑψους, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐν τῇ ἐπὶ (3) Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ φκοδόμηται τετράγωνος, (4) σταδίους τὴν περίμετρον, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνίσχων, (5) ὡς λαὶ ῥ'. ὁρᾶσθαι μυλίων. ἀνεφάνη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ὑμῖν μὲ στα-

(3) Πηλουσίῳ] Πίλῳ Edita male. ὡρὶς τοῦ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τοῦ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδίους] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς λαὶ ῥ'. ὁρᾶσθαι μυλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπιγράψας τῷ πύργῳ ἐπὶ τῷ λίθῳ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

tum me refrenerat, illud ὅτε καλαχύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὅτε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλαχύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὅτε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad *Synesii* c. 23: Ἰσ. ἀ. c. 18. & Z. Τρ. c. 11: *M. du S.*

94. Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & Ed. *Fl.* ut Δισ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλβων] At seq. Dial. *Eis Accus.* c. 1. τὸ ἀκτίνων ἀποστίλβον. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando fine in-

γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῷ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὠήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ὑπὸ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρᾷ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

ΜΕΝ. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα διὰ τὸ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καληφεῖ δέ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμμένῳ, ἔφασαν κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδῷ πλέως, καὶ καλωπημένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & ſimpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia ſunt quae dicis, & ſibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto ſpatio in parvitatem contractam, & niſi Coloſſus eam tibi indicaſſet, forte aliud videre tibi viſus eſſes: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus ſubito, quaecumque ſupra tellurem ſunt cognoſcis, homines, animalia, & parum abeſt quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud neſcio quomodo praetermiſerim. Cum enim ipſam quidem terram viſu agnoſcerem, reliqua vero perſpicere ob profunditatem non poſſem, viſu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat ſolicitudinem. Cum autem demiſſo eſſem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adſtat ſapiens Empedocles, carbonarius ad ſpeciem & cinere oppletus, & aſſatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὠήθης] Ὠήθεις O. b Νεοττίας] Νεοττείας O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένους male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ἔτ᾽ λέγεται ἔτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

* Οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege ἔτος λέγεται ἔτως εἶναι ὀξυδερκής. M. du S.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀνάπλεως. V.

interpoſito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Aſin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 35. Adde *Eurip.* Ἰκετ. 700. & 721. Et *Long. Paſt.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, ſic loquitur: ἰσχίων, ἰσύριττον, ἦδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hiſt.* l. c. Sed haec non magni ſunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, ſi ad oſtentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρίφει ζείδωρος ἄρουρα] Paſſim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρίφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρίφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius eſt tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὔτις] *Homer.* Odyſſ. Π. *J. B.*

Οὔτις τοι &c.] *Homer.* Odyſſ. Π. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἰνίδαλον] Vide quae de hac phraſi notavimus ſupra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemſterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remiſiſſem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus eſt, qui ſerio aſſereret, de luna delapſum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολύσων τὴν παροῦσαν ἀπορίαν] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτῶμαι] Vid. ſupra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & ſuſpicabere etiam hic καταπτώματι cum *J.* legendum. Sed quia & πιτάομαι —ῶμαι pro vo-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non huc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscipossis?*

14. *Non equidem, per Jovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas*

ὑπόθηθι ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

[c] Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

ὁ φυσικὸς ἐτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, [f] δεῦρο ἀνήγαγε, κἀγὼ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ τρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὑπὸ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. καὶ πειδὰν τάχιστα [g] καλαπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαί σπένδειν τέ σοι ὅπῃ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, οὐδ' ὡς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι περὶ ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

νῦν

[g] Οὔτις] Οὔτι male *Fl.* [f] Διῦρο] Διῦρ' O. [g] Καλαπτῶμαι] Sic *Fl. H. P.* Κατάπτωμαι *J.* & P.

40. Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ὀπτωμένων αὐτῶν πυρός. *V.*

42. Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τὸν Ἐνδυμίωνα ἐμαθετίσατο ὁ σελήνης σοφὸν αὐτῷ, καὶ λέγει τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸν Ἐνδυμίωνα ὄμοιος. *V.*

44. Ἀτάρ] Ἀλλαδή. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πετῶμαι & πτῶμαι Poëticum potius dicant, & πίτνομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* πετόμενοι ait, non πετώμενοι, de Animal. incessu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεται ibid. ac πέτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πετομένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πετομένου &c. *J.F.R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ἢ μὰ Δί'. *F.G.*

Μὰ Δί'] Clariss. *Jens* ad *Abdic.* c. 2. sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito ἤ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem ejusd. *Gall.* c. 29. vs. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic ἤ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ἤ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ἤ infero, etsi ἤ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Discum.* Eun. III. V. 60. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Ser.* ad finem 2. Æneid. v. 604. de hac nebula. *Æschylus* Sept. ad Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est II. E. 127.) *J.B.*

49. Δεῖ-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν ὑδέν
[a] γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ [b] δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ὑ γὰρ οἶδ', ἔφην. Οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὸ πτέρυγα τὴ δεξιὰν ἀφελκόμενον; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος [g] ἀετὸς, ἢν ἀστραπαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μέλαμέλῃ, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ὀχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀετῷ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ ὑ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκλοις. καὶ μὴν ὥδε σοί, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὀπισχὼν τῆ γυπὸς τὸ πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασα, κῦ λόγον τὸ πτέρυγος, τὸ

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila : adeo ut solus contra solem obtueatur : & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui : qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus ; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. *b* Δεήσῃ] Δεήσει Fl. *c* Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. *d* Τί οὖν] Τί δ' οὖν melius O. *e* Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος] Αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερος O. *f* Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδρακε O. *g* Ἀετὸς] Αἰετὸς O. *h* Ἀκτῖνας] Ἀκτίνας male O. *i* Γε] Abest a Fl. *k* Ἐσκευασμένος] Ἐσκευασμένος O. *l* Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ σταφυλόμα ἐν τοῖ ὀφθαλμοῖ ῥύπος. *V.* (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμπλαι, C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν ὥδε σοί] Ἐν σοί ἐστι, φησί, τὸ ἵνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V.*

69. Πτερύξασα] Ταῖς πτέρυξι τὸ * ἄφα πλήττων, ἢ πτέρυγα κινῶν. *V.*

* Ἄφα] Ἄιφα legebatur sine sensu. ἄφα inde fecit *Solan.* Ego ἄρα. *J. F. R.*

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δέω habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι. utrum autem δεήσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. ὑδὲν δεήσει. Sed *Tim.* c. 48. ὑδὲν δεήσῃ τὸ — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J. F. R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan κῦ τούτῳ. *F. G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τούτῳ, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per ἀφ' οὗ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικάταλοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδύπτειν, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl* δία malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. καὶ πλαγίοις τὸ μῆκος τῆ πηλάγους. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum : *An occideres istas?* Confer mox c. 25. στρέφειν τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J. F. R.*

77. Τοὺς καινοὺς ἀποδύσοιλας] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clar. *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*

87. Πτολεμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Λυσιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat, qui deterioris partis ſit. Satis fuerit, inquam, *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

15. Vix coeperam movere alam, cum ſtatim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Deſpiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea ſolum quae ſub divo fierent, ſed quae domi etiam, cum latere ſe putarent: Ptolemaeum coëuntem cum ſorore, inſidiantem Lyſimacho filium, Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum,

70 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἴσῃ· † [m] ἢν ἕτερον, εὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον διεφθορέναι, † μερίδος ὄντα † χείρονος. [n] ἄλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετώδης βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παραγγελλόμενα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, εἰς καπνὸν ἠρέμα διελύετο. Καπειδὴ τάχιστα ἐπηρυξάμην, αὐτίκα μοι φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καλαχύψας γῆν ἐς † γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπρατον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ † υἱὸν ὀπιθευλεύοντα, † Σελεύκῃ [q] δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ μοιχευόντα λάθρα τῇ [r] μητρυιᾷ, † δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον ὑπὸ

m Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. n Ἄλις] Ἄλις male *J.* o Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιελαμπ. O. Μέγα περιελ. P. p Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. q Δὲ] Deeſt in O. r Μητρυιᾷ] Μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* s Ἀλέξανδρον] Ἀλ'. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπαχώρησις. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν † Ἀλεξάνδρου Λαοδίκων, ἐκ Ἀγαθοκλέους † υἱὸν Λαοδικήσαντα ἐπιβουλεύειν ‡ αὐτὸν ἐπίστευσε. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖος editum ante. *J.F.R.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτὸς. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Γυναῖκα τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διακ. c. 14. tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀνακ. c. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendoſe: hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt. Galen.* lib. de praecognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtanet.* Epiſt. 13. l. 1. *J.B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus, cujusque uxor Crateſi-

ὑπὸ τ γυναικὸς ἀναιρούμενον, ᾗ Ἀντίγονον μοιχευούσῃ τῆ υἱῆ τ γυναῖκα, ᾗ Ἀττάλῳ τ υἱὸν ἐγχέουσα τὸ Φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύουσα τὸ γύναιον, ᾗ τ εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκουσα τὸ ξίφος ὅπι τ Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆ συμποσίου πρὸς τ δορυφορούντων εἱλκεῖτο ἔξω τῆ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὸν ὀφρὺν [b] καταλοιμώττων. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, ᾗ παρὰ Σκύθαις, ᾗ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοις βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ὀμνύντας, δεδιότας, ὑπὸ τ οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲ τ βασιλέων τοιαῦτα παρέσχε μοι τ ἀλγηδόνα· τὰ δὲ τ ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. ᾗ γὰ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲ τ Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ὀμνύντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθῆ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τ ῥήτορα ἐκ τῆ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τ δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parie-

a Σπαρτῖνος] Σπατῖνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καταλοιμώττων] Nil mut. J. Bl. Fr. P. c Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείου] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὴν ὀφρὺν καταλοιμώττων] Διατεθρυμμένον, τεθερισμένον, σαυτετριμμένον. ἀλοᾶν γὰ τὸ σιτρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde παταλοίας. C.)

8. Διατριβὴν] Τὴν ἀλγηδόνα ἐνταῦθα ἐκὶ τῆ αὐτοῦ συμφορᾶς παρείληφεν, ἐφ' ᾧ ἐ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ] Παρεῖν. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύουσα — ᾗ Ἀττάλῳ &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. *J. P. a G.* (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἀττάλῳ] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. *Eun.* c. 3. & Notas. *M. du S.*

12. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὺς τοιχωρυχῦντας, τὺς δικαζομένους, τὺς δανείζοντας, τὺς [c] ἀπαιτῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τις καὶ παντοδαπὴ ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἡδύ τι τυχῦσαν τερπωλὴν [f] σοι [g] παρεχήσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅτι γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔνθα μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν εἰς τὴν Γέλικην ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων ὁμοῦ τῶν αὐτὸν γινομένων

e Ἀπαιτοῦντας] Sic *F. Fl. Fr.* P. &c. *f* Σοι] Deeſt in O. *g* Παρεχῆσθαι] Παρεχίσθαι P. *h* Δυσχερὲς] Omiſit O. *i* Οἷα] Ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. *k* Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. *l* Δὲ] Omiſit O.

22. *Τερπωλὴν] Τέρψιν. V.

24. Ἐνεργὸν ἦν] Ἀνυχρὸς. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)

27. Εἰλαπίναι] †Εὐωχίαι, ἄριστοι. *V.*

31. Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] Τὴν ‡ Γετῶν χάραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον ἐσχατον, ὁ Ῥωμαίων καθίξανάγων, καὶ μέχρι Φόρμιας ἀπαγωγῆς τεταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊάνου ὕστερον ἄτης ἐξολοθρευθῆναι Δεκιβάλου χρόμμυον βασιλεῖ, ὡς τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα σχεδὸν μοίρας. ἐκάστη δὲ ἔθνος ἐπιτήδευμα λέγει. *V.* (Κρίττων δὲ τῶν Γετικοῦς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

* Τερπωλὴν] Τερπωλὴν Lectum antea miſere.

† Εὐωχίαι] Εὐωχίαις Edita prave.

‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγαθοκλέα] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*

13. Κλεινίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus.* *M. du S.*

18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῦντας. *M. du S.*

21. Οὐ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra *Eun.* c. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν ἀλφιτῶν. Et *Piſc.* c. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. οὐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*

27. Οἷ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia.* cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt οὗ pro *alibi.* *J. G. G.*

Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*

30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*

37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Γυμν. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

ων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτ(ι) ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις ὠδαγησάμενος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προτάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλ(ος). φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, τὸ ἴδιον περαίνοντ(α), καὶ τὴν [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, πανγέλοι(α) καὶ τελαραγμένη. MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ὅλην γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βί(ος) συντέτακ(ται), οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίους τὰ σχήματα, καὶ ταναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τηνικαῦτα δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε πανκίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studioseque autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. MEN. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ — κινουμένων] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντει *J.* d Καὶ ἄτακτον] Omisit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Desunt in O. & *El.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτ(ι)] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου & μέλιτ(ος) & * ἀλφίτων & ὕδατ(ος) συγκεκραμένον. ἐπειδὴ δὲ † ἀπὸ πολλῶν σύγκειτ(αι) ὁ βί(ος), λέγ(ει) τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. *V.*

42. Παρασπάσμους] Παρίστασαι, ‡ καλαδυλοῦς· ὅθεν παρασπασάμ(ενος), ὠδηγαλοῦν, ἐλὼν, καλαστρυφάμ(ενος). παρασπάσομαι, ἐπάσιον συσπάσομαι. *V.*

50. Γέλοι(α)] § Γέλοι(α) & γελοῖ(α) λέγ(ουσι) γέλοιος μᾶ(λ)λ(ον) ὁ γέλωτ(α) ἄξι(ος). γελοῖ(α) δὲ ὁ γελωτοποιός. *V.*

54. Ἀπῳδὴ] Ἔξω τῆς ᾠδῆς. *V.*

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτου edit. Et mox συγκεκραμένον pro συγκεκραμένου. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπὸ πολλῶν λέγει ἐκ πολλῶν συγκεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καλαδυλοῦς] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοι(α)] Confer supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro σκυγέλιος legisse, festivans ne an revera, nescio. Sed σκυγέλιος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπαύσθωσι pro ἀπ. leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τοῦ βίου. *F. G.*

67. Ὀβόλῳ] Ad Marathonem urbs. *Meurs. M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλίνθου κεκτῆσθαι] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus suis fit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνωρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξίεσαν δίκης ἀντιποιεῖν σφίσι γενέσθαι, ἢ εἰς πόλιν τινὰ, ἢ εἰς ἰδιώτην πλὴν τῶν Κυνουρίας γῆς, ἣν ἀεὶ περὶ Δάφνου) μυθολογίας ἔσχε. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, histo-

tiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα τὰ γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆλθέ μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γῆν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καὶ λελειπέτο. κεδνὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρόταλος αὐτοῖς, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐοικέναι μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' ἐμὲ [k] φακοῦ Αἰγυπτίου πολλοστὸν μέρος. τοσοῦτα ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. εἰ μὲν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ ἂν ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

f Τὸ] Abest ab O. g Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνεῦσι O. h Τεττάρων] Τεσσάρων O. i Κυνουρίαν] Κυνοσουρίαν Edd. & O. k Φακοῦ Αἰγυπτίου] Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. l Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὁ Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὁ Ἀθῆναι.

77. Τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἀμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τέτρακοσίους ἑφ' ἑκατέρου πλήρους μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἐπέπεσον, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δεξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαγαγόντων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καλακριθέντων. V.

79. Φακοῦ πλατύτερον] ¶ Φακὸς, ὁ ὠμὸς. φακῆ δὲ, ἡ ἐψηθεῖσα. V.

¶ Φακὸς] Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῆν, sed paullo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακὴ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

storia nota est ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνυρίαν] Recte emendasse *Palmerium* Κυνουρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίας, alii Κυνοσυρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineensem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & seqq. Vide etiam Ἔπεσον. c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *risissem*. De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob caussas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis.* Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *si quem videre potuissem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τὸ παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἑτέρους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a] τὴν κόπρον ἐκφέρῃ, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπυρον, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἅπαντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ [e] καλαγγέλαστός μοι, παραστείσας ἐμαυτὸν, [f] ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὔπω γάδιον [h] ἀνελελύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque: ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis grauum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Jovem aegida habentem & caetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adest in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καλαγγέλαστος] Καλαγέλαστος Fl. f Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτόμην Pell. g Οὔπω] Οὔπω J. & V2. Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀνελελύθειν] Ἀνελέλυθειν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

94. Θέας φέρων] Τράχυς. V.

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Ταῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τῶν Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγει δὲ ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ηὔξησε τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ ἀπὸ τούτου Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει δὲ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ ἀπὸ τούτου δῶρα τὰ αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδων βαστάζειν. αἰγιόχου οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγκαίῳ. *Eurip.* PH. p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. R.*

98. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐῴκεσαν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὀπή, & mox ἀνεπτόμην δῶματ' ἐς Αἰγιόχοιο Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere, agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J. F. R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene ſuccedat! miniſtra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave eſt, niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim conſumſi, Menippe, omnem, multa illa & moleſta audiendo a Philoſophis, quibus nullum aliud opus eſt, quam curioſe de me diſputare, quae ſim? quanta? utrum, & quam ob cauſſam dimidiata aut gibboſa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, ſpeculi inſtar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipſam quoque lucem furtivam eſſe mihi & adulterinam ajunt, quae deſuper a Sole veniat: nec deſinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & diſſidium inter nos excitare velle. Nec enim ſatis illis erant, quae de ipſo Sole dixerunt, lapidem illum eſſe, & maſſam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conſcia ſim, quae noctibus faciunt turpia & deſpuenda, ſeveri interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conſpiciendi plebeiis. Atque ego videns iſta tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

τε, φησιν, οὕτως ὅραιο, ἀλλ' ἀκόυσαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ μὲν οὐδὲν, ἦν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν, δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοῦ Διί. ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ ἐμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ διὰ ἣν [k] τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν καλοκαιλάν τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρῳ δίκην ἐπικρεμασθῆναι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί [l] μοι, ἄνωθεν ἥκον παρὰ [m] τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπαυόν), καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα [n] μου, συγκρούσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. ἐπὶ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον πύρινον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι [o] αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τὴν νυκτὸς, αἰσχρὰ καὶ κατάπυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καίγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ἐπὶ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύπτειν καὶ ἀμαφωτίσαι τὰς

i Ὦ] Ἤδη O. k Τινα αἰτίαν] Τίνην τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Μυ Fl. Μοι φασί O. m Τοῦ] Γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Τῶ Fl. Bl. J. P. &c. n Μου] Deeſt in O. o Αὐτοῖς] Abeſt ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀκοῦσαι σου, εἰ μὴ χρεία ἔσται *βαστάσαι τι. V.

* Βαστάσαι] Βαστάξαι V.

Ibid. Ἀνιπτόμην] Ἀνιπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνιπτόμην, καπιπτόμην ſupra. F.G.

Ἀνιπτόμην] Conf. ſupra notata ad c. 13, 8 & XI. J.F.R.

8. Δάμαλα] *Heſiod.* 1. Oper. J.B.

Δάματ' ἰς &c.] *Homer.* Il. A. 222. M.du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 1727. M.du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. acqua portione diviſa; aut major dimidia, minor plena. M.du S.

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in ſedem reduxit M.du S.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μυ. Cætera Homerica ſunt. J.B.

Ibid. Παρὰ γὰρ ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. Th.M.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deeſſe in O. ſed admodum dubie, notarat *Solanus*. At quum neceſſario adſit in Edd. nihil me movet iſta ſuſpicio. J.F.R.

30. Λίθον] V. *Xen.* Ed. *Baſ.* 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig.* c. Celſum. V. 238, 2. *Diog. Laert.* p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* M.du S.

39. Ἐγὼ

τὰς τυχλερινὰς ἐκείνας Ἀφροδίτας, ἢ † ἐπὶ [a] τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ καί τινα ἴδω αὐτῶν μοιχευόμενα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα τυχλερινώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ λιτῇ [b] ἐναρχομένους. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, λοιδορούμενοί με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν † τὸ βλέργον ἀν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι χώραν μένειν, ἢν μὴ τὺς Φυσικὺς [d] ἐκείνους ὑπορρίψῃ, καὶ τὺς διαλεκτικὺς ὑπορομήσῃ, καὶ † τὸν καλαμῶνα, καὶ † Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] τῷ περιπάτῳ διατριβάς· ὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἕτεινον [g] ἐπὶ τῦ οὐρανῦ,

transfigendarum rationes, & illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur.

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua bovia caelum versus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. b Ἐναρχμενοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett. c Μετοικῆσαι] Μετοικίσαι O. d Ἐκεῖνους] Ἐκεῖνον O. e Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. f Πρὸς] Παρ' O. g Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. B1. S.*

39. Καὶ † ἐπὶ τ̃ σκηνῆς ἑκάστου βίου] * Τὴν ἑκάστου κατασκευὴν λέγει. εἰ μὴ δημόσιος ϵ τοῦτο λέγει δραματουργῶν, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τ̃ ἀνθρώπων λοιδουοῦντος, ἅτε ἄλλως μ̃ ὄντος, ἄλλως δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. *V.*

49. † Ἵνα] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. *V.*

* Τὴν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καί τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δύξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τ̃ σκηνῆς] An ἀπὸ τ̃ σκηνῆς; *post scenam.* Placet. *F. G.*

Ἐπὶ τ̃ σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τ̃ σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τ̃ ἀληθείας ἰδόντι ῥᾴστα βλάπτειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τ̃ σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto:* sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τ̃ σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum *Ex. Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ ταντιλοιοι μικροῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ κάλλιστα περί γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi est* „ *disputatio ea de re*". Ubi Scholiastes: περίπατοί γε, Ἀφροδίται. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia Ἀφροδίται ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πρὸς

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα [h] μὲ ἤδη βοῶν, ὅτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἅμα τῶν ἀστέρων μετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ὤμην λήσεσθαι, ἀετὸς ἥμισυ ὢν [i] ἀετὸς τὸν δὲ ἀετὸν ὁπόθεν ἁμὴν ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καλαφοράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα προσκείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ τέρμα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καλαλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας. καὶ

h Μὲν] Mοι marg. *A*ld. ante μὲ inſerit. *i* Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αὐτὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ὑμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J. F. R.*

59. Ἔσται ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἴσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρίττονι εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἴη. pro *fiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J. F. R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J. F. R.*

67. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Graeca quam Latina. *J. G.*

74. Ἐκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτω „ τὴν θύραν, ἔξωθεν· Φοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσῃς τὴν θύραν, *pulſabis januam.* *J. F. R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J. F. R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκπεφευγότες] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀθρόους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκπεφευγότες, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam*, *paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J. G. G.*

ϗ ὅσον ὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσδόκων, τ αὐτὸν τρόπον [a] ἐπηγωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε ϗ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησί,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικρῷ μὶ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, ϗ ὑπὸ τ μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι σπουδῆς ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τ ἐπίνοιαν, ϗ τὰ πτερὰ, ϗ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τ οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt a *Fl.* c Παρὰ] Sic *J. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον ὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τῆς Εὐριπίδου ἐκείνης· Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, ϗ οὐκ εἰς μακρόν. *V.*

84. Δριμύ τε ϵ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν ϵ φοβερὸν ἀπὸ τ Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Γραυ. ἐξηχηθείς. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρνήσαιμι. *V.*

Ibid. Διασπούδου ὑπὸ τ λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δόξῶν ἀνθελκόμενος. *V.*

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίχθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον ὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. t. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J. F. R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G. C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδών] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτι εἴσω ἐξίσταται. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. *J. F. R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικροῦ] Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ ϵ ἀποθανεῖν. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, ϗ ἐμβεβροντημένοι Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* ϗ ὁ ἐμβεβροντημένος· ὁ ἔξω φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα τῶν λόγων; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπλῆξίαν Graeci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitae neſcius ipſe ſuae.

Xenoph. Ἀναβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G. C.*

3. Ὅτε — Ἐφιάλτου &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Λ. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίου] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo ſacer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum ſupercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialte, cum Menippus etiam in caelum aſcendere auſus ſit? ſed nunc quidem ad hoſpitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis ſurgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri poſſunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* cauſſa aſſidendi.

προσέθηκα τὰ ὑπὸ τ σελήνης ἐπεταλμήνα. μειδιάσας δ' [d] ἦν ὁ Ζεὺς, ϗ μικρὸν [e] ἐπανεὶς τ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησίν, Ὥτου περὶ ϗ Ἐφιάλτου, [f] ὅτου ϗ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲ ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, ϗ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. χαμὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τ εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc ſit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos ſuperiori anno hiems perſtrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* poſtea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus eſſet de genere Phidiae?* &, *Quam ob cauſſam intermitterent Athenienſes*

Μεταξύ τε προϊόντων, ἀνέκρινέ με περὶ τ ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲ ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ὤνιος ἐπὶ τ Ἑλλάδος; ϗ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθικέλο; ϗ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μὴ δὲ ἠρώτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τ ἀπὸ Φειδίου, ϗ δι' ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοῦ-

[d] Οὖν] Non comparet in O. [e] Ἐπανεὶς] Ἐπανιεὶς O. [f] Ὅπου] Deſideratur in O. [g] Ὑμῶν] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* [h] Ἔτι λείπε] Ἐπιλείπε *Fl.* & marg *A1.* Nil mutat P. [i] Ἐλλίποιεν] Ἐλλείποιεν O.

2. Ὑπανεὶς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὥτου περὶ ϗ Ἐφιάλτου] Ὥτου ϗ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν. *V.* In altero *Voſſ.* in Fol. ſic. Καὶ Ἐφιάλτου] Ὥτου ϗ (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ὕδη ὄρη ἐπιθέντες ἄκρῳ ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. ϗ ὁ μὲ μῦθος ἔτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. ἔτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωίως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρῆν ἐπειράθησαν (4) τὰ τ οὐρανίων σώματα ἀπὸ τ γῆς, ἰχνῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, ϗ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνίδον δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πιστῶς ἐ ἀπθανισῶν ὄθυν ἐ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἰσφεῖ (5) Δημο——. *V.*

Ὥτος ἐ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum aſcendere, & ſuperponentes montibus montes aſcenderunt, donec Apollo eos ſagittis confecit. Allegorice autem ſic. Ὥτος ἐ Ἐφιάλτης Phyſici Philoſophi Theſſali, Ἀλωίως παῖδες, primi metiri conati ſunt diſtantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπλικῆς ἐπιστήμης, ipſa autem ex Analogia θηρᾶ hoc, & ab umbra ab excelſis montibus ὑλίᾳ ἀνίχνοντος ἀπορρεούσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altiſſima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἰδέσθαι analogiam aliquam menſurae accipere: ϗ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμιγνύοντων ὁρίων τούτων τὸ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιαν, καὶ κρημνιζόντες ἀπώλεσε: hinc confictum, montes hos componentes, ut aſcenſibile facerent coelum, ab Apolline ſagittis confixos. *G.*

6. Χρηματίσαντες] Διοικήσαντες. *V*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτίλλει μέν τινες συγγνώστως, θυσίας οὐ αὐτῇ Διὶ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς οὐ Ἀθήνας, λέγ (9) μεγαλυργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καθαιρεσιν, πλείων τ τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς ϗ ὁ οὐ Κυζίκῳ νεὼς, ϗ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἅμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελέσαι τ ἔργον. *V.* (Addunt Exc. *G.* ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Δημοσθένους τεθεῖσθαι.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωίως] Vulgabatur Ἀλοίως. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Diſtantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legiſſe. *M. du S.*

(5) Δημο——] Sic ſcriptum eſt in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignariſſimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil eſt. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τούτων Edita male.

(7) Ἐπιτίλλει] Ἐπιτίλλει legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μαιλιχίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλυργίαν ἀπορούντων] Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλυργίας ἀπόρων ſcil. ut ante erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum eſt, de quo vide *Pauſan.* El. p. 161. 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemſterhuſio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνειλήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὸν εὐσεβέστατόν, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, οὐκ ἐκ τῶν καπνῶν τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον καθεζήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia? & , Utrum Olympium suum templum exaedificare cogitent? & , Utrum comprehensi essent , qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum respondissem , *Dic mihi*, inquit , *Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid* , inquam , *Domine , aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem* , inquit. *Quam novarum rerum studiosi sint , accurate novi , etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus , cum & divinus ipsis viderer , & medicus , & ego essem in universum omnia :* compita plena Jovis , fora tum Jovis omnia plena : *ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus , prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit , Pergami autem sanandi Aesculapius ,* &

a Ἔχων] Ἐκὼν P. Sed prius *J. Fl. Bl. H. S.* b Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* & *Coll.* & marg. *Al.* Quum φιλόκαινον Edd. cett. haberent. c Τε] Δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐ μαντεῖον. *V.*

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνον. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. *V.*

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. *M. du S.* Γρ. φιλόκαινον. *G.*

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset *Cler.* adscripserat *Solanus* pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam , & veritatem ; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit , quam Luciani textum excussit , aut imprudens *Vossiani* Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. *G.* adpictum oportuit. *J. F. R.*

31. † Ἡ Πίσα] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. *V.*

— Pisa urbs Elidis Peloponnesi , in qua templum Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. *G.*

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit *M. du S.*

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν scilicet. *F. G.*

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν , vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, *Anubis Templum* , τὸ Ἀνάκειον *Castoris* & *Pollucis* , de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ὀλύμπιον] Consule de hisce *Meurs.* Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) *Marm.* Ox. 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum; *Liv.* XL. 20. *M. du S.*

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum sit ego novi. *M. du S.*

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐκὼν inveniebam in *Paris.* quod *Solan.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius alias habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae quum sic bene habeat , plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus , veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηγγελμένοις γαμητὰς ἐ παιδίοις ὄγκου σὺν ὀλίγου ΕΧΕΙΝ ἡ λιπερουσῶν ἰχθύων. Noster *Tox.* c. 45. Διὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Hesiod.* Ἔργ. vs. 42. Κρύπτουσι γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent , suspenso pede irem in mutando; nam & sic in *Liban.* sine varietate , Epist. XIV. p. 4. παίζεις ἐκών. *sponte ludis.* *J. F. R.*

Ibid. Φιλόκαινον] *Schol. Coll.* & *Fl.* Ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque jussimus vulgatum φιλόκαινον. *M. du S.*

Ibid. Τὸ φιλόκαινον] Nescio, quis locus hic esse possit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi [c] *quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.*

χαὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, χαὶ τὸ Ἀνουβίδιον ἐν Αἰγύπτῳ, χὰ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅτι [d] ταῦτα μὲ ἅπαντες θέουσι, χὰ πανηγύρεις ἀνάγουσι, χὰ ἑκατόμβας [c] παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκμακότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν ἀφ' πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ταγαροῦν ψυχροτέρους ἄν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον ἀκροᾶσθαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] πώματα ἔχουσαι, χὰ παρ' ἑκάστην θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας ἂν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, χὰ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. *e* Παριστᾶσιν] Περιστᾶσιν male O. *f* Ὥσπερ] Deſideratur in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἄμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἐς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐοικέναι male *J.* *k* Πώματα] Πτώματα O. & mox iterum πτῶμα.

43. Ταγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι οὐ γράμμασι μόνοις, χὰ ἡ πολιτεία οὐ πλάσμασι λόγων, ἑαυτοὺς δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, χὰ οὐδὲν ὄντων ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται δὲ ἀνεπίσκεπτοι μυριάδες ἀνθρώπων μισαλλοχιρίζουσι τούτοις προσομιλοῦντες, διὰ τὸ ἀνωφελές; τί καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνι vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: οὐδὲν ὄντων τῶν Πλ. τ. τ. χ. ἐπιφαίνοντες.

ſit τῇ φιλοτεχνίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *J.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *J. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *J.F.R.*

29. Μεταὶ δὲ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *J.F.R.*

33. Δυνατὸν] Τὸ ἦν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδιον] Dea Thracia Bendis; vide Z. *Tr.* c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβίδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβίδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *J.F.R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. *A*1. Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *J.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παριστᾶσιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus, *J. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Luciani non eſt oblitus. *J.F.R.*

41. Διὰ πάντε ἔλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἄττα] Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *J.F.R.*

51. Καθίσας ἂν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſedisſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Grae-

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς ἄλφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας δὴ κἀγὼ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὴν γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακουων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, καὶ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [e] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω ἀφ' τῆς σομίης, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθη φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθη, καὶ οὐδέν

bat. Orabant vero undique terrarum diverſa & varia. Ego enim ipſe quoque capite admoto preces ſimul audiebam. Erant vero ejusmodi: *Jupiter, regnare mihi contingat! Jupiter cepae mihi naſcantur & alia! Jupiter pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres ſim uxoris! utinam lateam, dum ſtruo fratri inſidias! contingat mihi cauſſam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adſpirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, ſolem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus ſingulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Juſtas etenim preces ſurſum admiſſas per feneſtellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorſum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hoſtias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum uſu ei venit, neque quidquam

a Ἠύχοντο] Εὔχοντο marg. *A1W.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευε *Fl.* f Αὐτῶν] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adſerit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμουσιν, Λουκιανὸς ἀντιδιατείνει δὲ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἴσαχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοθενείας τῶν ἀντικειμένων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐγχείρουσιν αὐτοὺς εἰς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπεπόνθειν lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc reſtitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθέσεως.

cis, quod non oportuit. *J.G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι ἀφ' τὰ Ὀλύμπια. Conf. ſupra c. 14. καὶ τοῦτο ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Ariſtoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστεφάνων μ' εὐαγγέλια. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kuſterus* ad *Plut.* 765. & Scholiaſt. ad hunc verſ. *Equit.* clarius exponit eadem ellipſi τῆ ἀφ', quam *Spanhem.* qui *& illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, ſitne εὐαγγέλια nominandi an accuſandi caſus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum ſic videtur vertiſſe, quum in ipſo *Ariſtoph.* textu planius converſum ſit: *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipſum ſatis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kuſtero* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia ſit conſtructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kuſtero*; ait enim *Ariſtoph.* Plut. 764. — κἀγὼ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγελιά σ' εὐ πριάμενος ὁρμαθῷ Τοιοῦτ' ἀναγιλλ-ῆσι, ubique ἀνα-

quam poterat pronunciare ; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, & Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renunciabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus esto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque assumtum Mercurius assidere jussit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum,

ὅτι ἀποφήναιτο δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καταχύψας, τοῖς ὄρχοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεταβέζετο ἐπὶ τὴν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τῶν θύοντων ἑκάστου τὸ ὄνομα. ἐπιστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τὴμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, πᾶς Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὴν Ἀδρίαν ἀφρυμαινέτω, καὶ χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι ἀφασκεδαστῶσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου μὲν ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς μὲν λαβὼν κατέκλινε μὲν τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄριστον μὲν ἡ Δημήτης παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

g Ποιεῖν] Ποτεῖν G. P. & marg. *Al.* Ποιεῖν Edd. & O. h Τήμερον] Δημέρον O. i Νιφέτω] Ἰφέτω male P. k Βορέας] Βορέας *Fl.* Nihil mut. P. l Ἄττιν] Ἄττιν O. solus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων δὲ ἔτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba *μετοίκους παρὰ τὸν πάντα* relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δῆσαι σε ἀπαγγελοῦσι τοιοῦτα ἀναγγέλλοντα connectendum recte monet *Spanh.* *J.F.R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύρρων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G.C.*

Ibid. Ὁ Πύρρων] De hoc ejusque dubitatione vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. *J.F.R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide supra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δὲ ποιεῖν] Non absurde Mf. *προστάττε τοῖς ἀνέμοις & ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν.* Vulgati *ποιεῖν. praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaboran-*

dum. *J.G.G.*

5. Ἄττιν] Sic recte scribi, vid. supra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed conter not. *Hemst.* 95. qui & Ἄττιν scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτης] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii: *Sine Cerere & Bacchо friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ Βέλλιος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά [b] μοι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοί, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσιν, [d] ὅτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν προστίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῆς κνίσης ἀνηγερμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προσχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς κόρ-

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem sal-

[a] Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. [b] Μοι] Μι O. [c] Δὲ] Καὶ male *S.* Recte δὴ *P. H. J.* aliaeque. [d] Οὔτε πίνουσιν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* [e] Σειληνὸς] Σιληνὲς O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τῆ *μυρσίνης. *V.*
15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus sic & Menippus τὰ ὑράνια εἶδε. Et ut Menippus sic & Lucianus βωμολόχος. *G.*
20. Αὐτῆς Κνίσης] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*
23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὴ μέθης ὄρχησις. *V.*

* Μυρσίνης] Alias *μυρίνη* est *Myrtus* arbor. *Long. Past.* L. 2. p. 33. bis. Sed & *μυρσίνη* dicitur *Ael.* V. 6. *J. F. R.*

cata sit, quæve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G. C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*; μύρτα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφρ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exstat; sed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Cl. *Wesseling*, Obs. p. 51.—2. scribens: „ Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res „ sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim „ esui myrti baccae; *Plato* suos cives μύρτοις, *myrtis* „ tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. „ Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. „ Deipnos. c. 18. & 19." Haec ille, & adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*, sive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat *Long. Past.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet Hecatae mactari solitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἠρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J. F. R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὲ θεοί. *F. G.*

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσι, ὅτε, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J. J.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. *F. G.*

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Versus

saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paullum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δακα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι 25 [f] τ τε Ἡσιόδε Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τ πρώτιεν ᾠδὴν τ ὕμνων [g] τῦ Πινδάρυ. καὶ πειδὴ χόρ ἦν, ἀναπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστ, ἱκανῶς [h] ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲ ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ 30

[i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ [k] ἔχε νήδυμ ὕπν.

ἀνελογιζόμην γὰ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσύτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων ὑ [l] Φύσ πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνε νὺξ ἐν ὐρανῷ, τῦ ἡλίυ παρόντ ἀεὶ, καὶ συνευωχυμένυ. τότε μὲ ὃν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ ἀναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταξε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κἀ-

f Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. *g* Τῦ] Τῶν O. P. & marg. *A*1. *h* Ὑποβεβρεγμένοι] Ὑ—ι O. *i* Εὗδον] Εὕδον *J*. & *P*. male. *k* Ἔχε] Εἶχε *J*. ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P*. Ἔχει *B*2. *l* Φύσ] Φύσεις O. & marg. *A*1*W*. *m* Γίνεται] Ἐγίνετο O. Ἐγίνετο *Fl*. Ἐγίνετο marg. *A*1.

25. Καὶ τὴν πρώτιεν ᾠδὴν] Τὸ, ἄριστον μὲ ὕδωρ. *V*.
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τῦ μεθύων. *V*.
37. Κατέδαρθον] (Lege κατέδαρθον) Καθεκοιμήθην. *G*.

sus *Homeri* est Οὐ γὰ σῖτον ἔδυσ', οὐ πίνυσ' αἰθοπα οἶνον, quem addo, ut adpareat quam probe *Gujetus* conjecerit, si mensura versui fit restituenda, jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κλίσῃ] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδε] Censeo Lucianum scripsisse τάς τε Ἡσιόδε Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* non τ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ᾖσαν] Rescribi curassem cum Cl. *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὶ vel μέρ accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ᾖσαν τὴν πρώτιεν τ ὕμνων τῦ Πινδάρυ καὶ τ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi ἀείδειν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ᾖσαν τ, καὶ τὴν (quamvis ego recte dici posse sciam, δὸς μοι τῦ οὖυ, καὶ τ ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules) Τῆς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Gesn.* versio ad *Graevii* sententiam est adcommodata. *J.F.R.*

26. Τῦ Πινδάρυ] Quia eodem redit, τῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis: Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπε, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρυ ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρ λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, & c. 8. κατὰ τ Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι — Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vs. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε. idque per se etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲ ῥα θεοὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B*2. & *Par.* Editores illud ἴχε, quod in reliquis impressis & Mss. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & postulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμ &c.] Sola *Paris.* hic sapuit, ἴχε exhibendo. *Solanus* ἴχε etiam in *B*2. esse, addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἴχει habet. At ex

Καὶπαδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἀρχὴ λέγειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τῆ ξυναγαγοῦσα ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ὗτος ξένος παρεσχηκὼς· πάλαι δὲ βουλόμενός ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, ἣ ὧν ἐκείνη μέμφεται, παροξυνθεὶς ἔγνων μηκέτ' ὀκνεῖν [c] πλείονα χρόνον διατρίβειν τὴν ἀμάσκευψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ἐπὶ πολλῷ τῷ βίῳ ὀκνηρόν, ἄγονον, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, εὐκατάληκτον, εὐκατόμωρον, τερπνὸν μόνον, ὕβρεως ἀνάπλεων, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. ὅτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπαράντες, καὶ πώγωνας ὑπισπασάμενοι, περιέρχονται ὑπὸ πλάστῳ σχήματι κατάπυστα ἤθη περιστέλλοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφέλης

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar,* Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſuperciliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpondos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum ſi*

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B1. J. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. *A1.* b Γε] Τὰ O. Plane omittit *Fl.* c Πλείων] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλης] Ἀφέλῃ τις O.

50. Ὑπόμορον] * Δυσθανάτου. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερήφανον. *V.*

61. Ἐοικότες] Γρ. ὁμοφερεῖς. *G.*

* Τερπνὸν, ὑποθανάτου] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod ὑποθανὼς habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τοῦ ὅτου μεγάλου. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Δίφιλος ὁ Λαβυρινθος ἐπίκλην. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτούς. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἀποβρίψαντες, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 1. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid. Or.* pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δίκαια ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Jenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῷ nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

si personas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. *Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae existimationem non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sint relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei,* Non habiles bello, non consultantibus apti; *tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ πρόσωπα, καὶ τὸ χρυσόπαστον ἐκεῖνο γόλιν, τὸ καλαλειπόμενον ὄζι γελοῖον, ἀνδράριον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ ἐκλείχουσι τὸν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ὠφελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεζόμενοι Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἀριθμοῖ, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμεμελετηκότες, ἐπιλιμῶσι, καὶ [k] λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον.

h Ἐνὶ] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. *Fl.* *k* Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλῷ καλλιτέρου & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M.du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemtui, quem prae se ferunt Philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβολῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eaedem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il. A. p. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M.du S.*

83. Ἐκμεμελετηκότες] Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. *J.F.R.*

84. Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζ— O. & L. quia credp λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M.du S.*

Λοιδοροῦσι τοῖς] Rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiastae *Aristophanis* credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Aristophanem Aesopus* activum λοιδορῶ cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. *Aeter.* XXIII. 4. & alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi casu Noster supra *Gall.* c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aesebin.* de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορεῖσθαι ἐν τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior est mutatio τῷ λοιδορεῖσθαι in λοιδορῶν), quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. *J.F.R.*

σίον. καὶ ὅτῳ αὐτῷ τὰ πρῶτα φέρεται δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ [a] ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

sille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocaliſſimus ſit, & impudentiſſimus, & ad maledicta audaciſſimus.

Καίτοι † ἀμφισβητούμενον αὐτῷ, καὶ βοῶντα, καὶ καλοῦντα τὰ ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ [b] δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς † βίον συλλελῦν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μέν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ [c] ἀνυπόδετος τῷ χειμῶνι περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἴ μού τις ἀψόφησε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ὑπηρεσίας τε καὶ θεραπείας δέομενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μού ἐστιν [d] ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ πρέμματα.

31. *Atqui ſi eum, qui contendit & clamat, & accuſat alios, interroges,* Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat ſane, ſi juſta & vera velit dicere,* Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, ſuperfluum mihi videtur: ſed clamo, & ſqualeo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et ſi quis divitum ſumtuoſe obſonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: ſi vero amicorum aliquis aut ſodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales ſunt nobis, Dii, iſtae belluae.*

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῷ λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ ὁ μετρίως

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi ſunt, nec medio-*

a Ἰταμώτατος] Recte ſic O. Ἰταμούτατος Edd. omnes male. b Δὴ] Deficit in O. c Ἀνυπόδητος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος S. & Amſt. d Ἡμῖν] Ὑμῖν Fl. ſola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. G.

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ἐποίησε μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γενόμενα. V.

87. Ἰταμώτατος] O. ſolus recte ſic hanc vocem ſcribit. Impreſſi omnes ἰταμούτατος. *M. du S.*

Ἰταμώτατος] Conf. ſupra *Aſin.* c. 6. *J.F.R.*

96. Κέκραγα] Quaſi *ſum clamans.* De his praeterito praeſentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσῃ ἀμφιβέβηκας. Et Dial. ſeq. *Bis Accuſ.* c. 3. κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praeſentis collocari; unde forſan factum, ut unicum tempus paullo poſt futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. ſit loco futuri ordinarii. *J.F.R.*

97. Ἀνυπόδητος] Conf. ſupra *Aſin.* c. 16. m. ibique notata. *J.F.R.*

6. Ἡμῶν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῶν. *M. du S.*

12. Πεῖραι † βίου] Genus humanum, quod Noſtro familiare eſt, ab aliis quoque ſaepe ſic vocari, exemplis plurimis demonſtravit *Caſaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omiſit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *ſaeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita ſupra T. I. *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ὢν τὸν βίον, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J.F.R.*

18. Ἡμῖν ἀσφαλίσαιτο] Etſi *Paris.* quoque haberet ὑμῖν, in verſione tamen dederat *nobis*; quod cum ſenſus poſtulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos conſultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quaſi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ὑμῶν, & ὑμῖν dicens ſe ipſum non excludit, praeſtiterit clauſulam huic propoſitioni reſpondere. *J.F.R.*

21. Ἐξίσου]

discriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspici. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi prosuturum speret? Quae quidem Luna accusat, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite.

ἡμᾶς καθάπαξ, μήτε ὑπιμελεῖας τ' ἀνθρωπίνων λέγοντες τὰς θεὰς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ὑποσκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἂν ἅπαξ ὕστερον πεῖσαι τὸ βίον δυνηθῶσιν, ὑ μετρίως ποινήσεσθε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ὐδὲν ἕξων προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τῆ ξένῃ χθὲς διηγουμένη. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ ἂν τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, ὑ ᵉ ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Jupiter, *Erunt ista, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, pumiri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & jam imperavi justitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· ὑ εὐθὺς ἑβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ὑπότριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ποιησάμενος, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, ὑ πάντες ὑπότριψον αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, ὑ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τ' ἐκεχειρίαν ᶠ ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα ᵍ δὲν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολεῖσθε τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ,

e Ἡμῶν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῶν cett. f Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. g Οὗ ἀρχομένου] Ἀρχ. οὖ *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου ἐν ταραχῇ ἐπλήρουτο. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Ἐς νέωτα] * Εἰς τὸ ἐξῆς, ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρεγκειμένου δηλωτικὸν τὸ πάροντι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτος, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. *V.* (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πάροντι: praesentis autem τὸ τῆτος: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τῶν Λεξιφάνους. *G.*)

* Εἰς τὸ ἐξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. *J.F.R.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. *M. du S.*

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J.F.R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem hunc Libellum scriptum medio mense decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V.c. 26. Sed cur *quatuor menses* addat nescio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctissimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *justitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. *J.M.G.*

30. Ἐς νέωτα] Habuimus supra T. I. *Hermot.* c. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀπὸ γειρῶν ἐς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. *J.F.R.*

Ἦ, ἦ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Hæc ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, θεραπευθέντα αὐτὸν τὰ πλεῖστα, ἵνα μὴ ἦ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ ἐς τὴν γῆν καταπεμφθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲ ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ αὐτὸς ἀποκρεμάσας, θεὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸ Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ θεατῆσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

34. *De Menippo autem*, ait, *hæc mihi placent. Amputatis aliis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e cælo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὴν πτερὰ] Καὶ τί τὰ πολλὰ, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀπὸ τῶν πτέρυγας ἐς γυπᾶς ἀποπτῆναι ταύτας ἐς πάλιν. G.

38. *Ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ οὐ Κυλλήνη τιμώμενος. V.

*Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat *M. du S.*

32. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν] *Hom.* Il. A. 528. *M. du S.*

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque scriptus hic Dialogus. *M. du S.*

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum causa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΥΣ.

1 ΑΛΛ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων τῷ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῆ γενέσθαι ἢ τῆ ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μακαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ὑτοσὶ, ζευ-
10 ξάμενος τὸ ἅρμα, [a] παννυχίου τὴν ἑῴαν διιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὴν ἀκτῖνα ὑποστίλβων, οὐδὲ ὅσον [b] κνήσασθαι τὸ οὖς,

φα-

a Παννυχίου] Παννυχίου Fl. b Κνήσασθαι] Ἀλφήσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P.

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

ZHN &c.] *Bas.* 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Gl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὄμηρον enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M. du S.*

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Paroemia. *J.B.*

Κνήσασθαι] Mſ. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ χολὴν ἄγων. scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφήσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, χολὴν ἄγων. *Non tantum otii habens ut aurem invenias*, hoc est, *tangas*. ἀλφαίω & ἀλφάνω est invenio. *J.G.G.*

Κνήσασθαι] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. Ῥητ. c. 11. Ibi habemus τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare? In-

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶν ὀλίγον ὑπορραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὀδὸν ὑποτραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῆς δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεκώφωκε πρὸς τῶν ἐνοχλούντων καὶ χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνῃ, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα [e] ἀφεσεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεσκευάσθαι συνείροντα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴκοθεν οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐγὼ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita *S. P. P.* & marg. *A1.* Ἀωρίᾳ cett. Edd. restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφωκε] enim cett. omnes. b Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* c Ἐκκεκώφωκε] Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφωται enim cett. omnes. d Μεταβαίνῃ] Μετάβηχ' *Fl.* Nil mut. P. e Διαπεισαμένη παλιόν] Διαπεισασα καλιόν P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. *V.*

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρίᾳ natum suspicetur quis ᾳ. repetito ex sequente λάθ. Alius contra ἀωρὶ amisisse ᾳ praedicabit, quod absorptum sit ab ᾳ sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρίᾳ saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B1.* Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἄωρια. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendose ἐκκεκώφηκε legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oracolo Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oracolo, quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, οὗ ὢν ἐγὼ μαντεῖον ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* Vit. Apollon. IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: οὕτως γὰρ πίνειν τὸ αἷμα καλοῦσιν, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὴν προφῆτιν. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210. habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεφυγασμένα absoluta ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanti* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τ. c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθου] Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

γὼ λέγων [f] ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τῆ μαγειρικῆς ἐπιτεχνῶν αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἑψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῆ ὁ Λυδὸς καλαγελῶν. ὁ μὲν γὼ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλέμενος, ὁρῆ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπεῦται λύπας. τί γὼ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτευργοῦντας λέγοιμι, καὶ συνπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λιμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετάμενον, ἢ τὰ ὀνείρου μετὰ τοῦ ὕπνου συγκλερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὼ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις [i] συνελοῦσι.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι· ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ] Ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ Fl. J. H. Bl. Fr. S. [g] Φυτευργοῦντας] Φυσοῶντας vel φυτευργοῦντας conjicit M. du S. [h] Λιμῶσιν] Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. [i] Συνελοῦσι] Συντελοῦντες P. Ξυντελοῦντες magg. A1.

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. M. du S.

28. Διασεισαμένη] Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile se obferet. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἰχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem significatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσείετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). J. F. R.

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra I. *Ver. Hist.* 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν. *Se id utilitatis eorum causa facere.* Adi etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est ἐπὶ τῇ πείρᾳ. E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῇ πείρᾳ ἄριστα δείκνυσι. *Quisquis id optime ipso experimenta, ipso facto, comprobaverit.* J. F. R.

33. Ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἑψοῦσες] Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. J. G. G.

Ἄρνεια κρέα] *Herodotum* vide. Passim alibi tangit noster. V. Z. Il. c. 14. & Z. tr. c. 30. M. du S.

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. J. F. R.

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* F. G.

37. Ὁρῆ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi. Ὁρῆτε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων. Ἐπ' ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπεῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος. &c. F. G.

Ὁρῆ τε] *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kustero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. M. du S.

Ὁρῆ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. J. M. G.

Ὁρῆ — θιγγάνει — ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed & συμφορῇσιν tum scribendum. Locum Cl. *Gesn.* jam indicavit. J. F. R.

40. Φυτευργοῦντας] Fortassis scripserat φυσοῦργ—; quod quia novum est, malim φυσαῶντας. M. du S.

42. Ἡ τὸν ὕπνον] Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione somniorum vide *Luciani* Somnium, sive Gallum. *Homer.* in Odyss. XIX. G. C.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διῃρημέ-
νος; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράτθουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄπρα-
κτα πρᾶξαι, καὶ ἀχεδὸν ἀνέφικτα διὰ λεπτό-
τητος. ἐγὼ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μην, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ὑπὸ
μέρος Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ καὶ ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
χρὴ τὸν αὐτὸν χρόνον [b] ἀπανταχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *H1.* & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἀπανταχόσε] Ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. *AIW.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας διαμιλλωντες τὸ ἔργον † ἄπτωσι. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῷ μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ὡθοῦ § Τρητὸν λεγόμενον, ἔνθα Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπετέλεσε κατάρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατηργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγριώτατοι ἦσαν καὶ φιλοπράγμονες ὄντες, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. *V.*

* Διαμίλλοιτο] Διαμίλλοντες ante editum.
† Ἄπτωσιν] Ἄπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *M. du S.*
§ Τρητὸν] Legebatur una voce σπαρτητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Clar.*

51. Τοσαύτας Φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένος] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἀ διῃρημένα τὸ σῶμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸ κλῆρον — διῃρημένος. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρμένον recte, *sublatus.* Sic ἐπῃρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a ἀφαίρω & ἐπαίρω, prius vero a ἀφαιρῶ esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσι] Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους Φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ἐγὼ μόνον κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμην καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, cen curarum parte sublevato, quiescere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant: verum sine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verso*, eo solo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖαζ. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ ὅτῳ ἀλαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲ ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ πως καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ὅσα γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκήλητοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοὶ· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἑστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲ ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲς ἁπάντων μερμηρίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τὺς φιλοσόφυς, οἱ

c Εἰ γάρ πως &c.] Ἦν γάρ τι ἐ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. *Al.* d Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυστάσομεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria seqq. omisit *Fl.* ab *oi* ad *oi* transiliens. f Ἄσιτος] Ἄθυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μερμηρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲ Αἰθίοπας μετὰ δαιτί, καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyss.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς καθολικοῖς διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* *J.G.G.*

65. Βακόλῳ] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βακ.] Hinc ego conjicio ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omisit *Solan.* in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲ ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Διὰ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθέων. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα Interpres supplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, si operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus est μερμιρίζω? quis enim nescit μερμηρίζω Homericum esse verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vs. 3. Ἀλλ' ἄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. *J.F.R.*

οἱ μόνοι τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε ἡμᾶς σχολάζειν τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀράχνιαν διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἐπιτηδείοις καὶ τέχναις πρός ἀνθρώπους τινὰς συνέστασι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιδοῶσι, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ἐπημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶτοὶ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ αὖ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χαλεπαίνουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὰν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὃς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, ἐπέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot caussarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae atque artes contra homines quosdam detulere; antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differrentur judicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando vero tute sermonem de his injecisti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, submurmurant vero collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione sua cognita, rebus judicatis unumquemque acquiescere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. *Ar.* b Γοῦν] Γέτοι marg. *Ar.* c Ταῖς ἐπιτηδείοις] Τὰς ἐπιτηδείους, καὶ τέχνας —— συνιστᾶσι P. & marg. *Ar.* d Πάνυ] Abest a *H.* e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. *Ar.* Nil mut. *Fl. J.* &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene *Fl. H. P.* &c. Δοκῇ *J.* & *Va.*

97. Ἑώλους δίκας] Ἑωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διατεσσάρων τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. *V.*

98. Ὑπ' εὐρῶτος] Σήψεως. *V.*

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι αἱ † περὶ τῶν τεχνῶν. οἶον ὅτι γραμματικὴν κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴν γραμματικῆς. *V.*

7. Ὑπερημέρους] Παραβαινούσας τὸν προθεσμίαν, τουτέστι ἀμφισβητουμένας. *V.*

* Μήπω τελεσθείσας ἀλ.] Haec tria in Edd. non comparentia supplevit *M. du S.* nec dubito quin ● Cod. ideo etiam addidi. *J. F. R.*

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato περὶ τεχνῶν.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. *M. du S.*

3. Κεκράγασιν], Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. *J. F. R.*

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. *M. du S.*

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. *J. Elsn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν χρόνον] O *Tempora, o mores!* Sed nescio an ab aliis sic Graece usurpetur. *M. du S.*

26. Τὴν μὲν δίκην] Scribe Δίκην. *F. G.* i. e. majusculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gujeti* notam sequentem. *J. F. R.*

31. Σὺ δὲ, ὦ πάτερ] Phurnutus Jovem justitiae patrem creditum sit, ea ratione, quod sit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non fane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causſas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis judices pro portione aestimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset.* Tu vero filia assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἔσται τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπεσήνεγκαν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ ἡ μὲν Δίκη ἀποπληρώσει τὰ δικαστήρια καὶ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ πώποτε ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ Θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ πρόσεχε τοῖς δικάζουσι.

ΔΙΚ. [m] Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν ἁρπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ὑπαγελῶσαν ἐ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως· ἤδη γὰρ πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προλιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάντων ἂν φήις αὐτὸν ἐκεῖνον ὧνησαι οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δε-

[i] Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* [k] Παραγγελῶμεν] Προαγγελοῦμεν *Fl.* [l] Καλαπτάμενος] Καλαπτόμενος P. [m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν] Αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξεῖναι ἐφέντα] Ἐκκλῆσιν διδόντα. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ‡ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

‡ Ἦν] Aberat in editis. Inſerui. *M. du S.*

Imperator universorum, quodque quaecumque reges facerent, ut justa & aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. *G. C.*

Ibid. Ὦ Θύγατερ] I. e. Δίκη. *F. G.*

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* scribit Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Hesiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & mellicratum. *G. C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Hesych.* Σεμναὶ θεαὶ. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. *F. G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Consule *Hesych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, *Pausanias* in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* Areopago c. 2. *J. M. G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De sortitione judicum permulta Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. vs. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non est nostrum. *J. F. R.*

δεσμωτήριον ἐμπεσών, ἔπιεν ἄθλιος τῆ κώνείῳ, μηδὲ τ' ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκὼς, τοσοῦτον ὑπερέχον οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τ' ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, decicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de Injuſtitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ' Ἄνυτον καὶ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾶς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ [b] ἀπαλαχῆ πώγωνες βαθεῖς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι καὶ [c] ἴλαι, καὶ φάλαγγες, ἀλλήλοις [d] ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τ' ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τ' πῆραν ἀίξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον; καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλοτόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε καὶ τ' παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ξύλον

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλιτον] Μίλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et ſic Fl. cum reliqq. c Ἴλαι] Bene ſic B1. & 2. Ἴλαις cett. Dubie H. d Ἀπαντώντων] Ἀπαντώντων adſpirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιοσοῦσι G. P. & marg. A1.

46. Μηδὲ τ' ἀλεκτρυόνα] Ὁ δὲ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι μάλλον τελευτᾶν, ἐπιτρέπειν τὸν Σωκράτην ὀφείλειν τῷ Ἀσκληπιῷ τ' ἀλεκτρυόνα ὃν συνετάξατο. V.

* Τοῦτον] Ἀποδοῦναι. C.

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. G.C.

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aeſculapii, vid. etiam Ovid. Met. XV. fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33. ex Xenoph. Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Biblioth. Raiſonnée An. 1737. menſ. Apr. p. 370. in recenſenda nova Ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, Minervae non ſacrificaſſe, quia Cl. Vir in reſcript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. ſcripſerat: „ Illud forte nonnullis mi„ nus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſti„ nerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque „ exiguis. De Socrate & Demonacte Philoſophis tradis „ Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accu„ ſato". At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile adparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum cerimoniae & conſuetudinis cauſſa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non auſim. J.F.R.

53. Μίλητον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μίλητον. Vide Not. ad Z. iλ. c. 16. M. du S. Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

μάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio excluſuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causſae* judicentur.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν αὐτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅπου δὲ πραγμάτων μηδὲ τὸ πρόπαν εἰς τὴν οἰκίαν προσδέχεσθαι, ἀλλὰ θύρας εἶναι ἀποκλείσουσας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ὅπου τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ [f] καὶ ἑνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad siniſtra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esſe. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum me-

ΕΡΜ. [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὴν Ὑμηττὸν ὅπου τὰ λαιὰ τοῦ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι [h] τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ ὀλολύζεις; μὴ δέδιθι· οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

[f] Κἂν] Γί marg. *Al.* [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὶ P. Nil mut. *Fl.* [h] Τὴν ὁδόν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Δεδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθαι. *V.*
78. Προεπεξενῶσθαι] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχεῖσθαι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει. *V.*
89. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad *2. Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δὲ νῦν ὦσαι] *M. Aurelio* imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos insectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego *κατ' ἴλας*. *Bz. κατὰ ἴλας*. Reliquae *κατὰ ἴλας*. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πύρραν ἀίξαιλος] Adleverat *Solon*. Vid. infra Πιρ. 517. Id est de *Mort. Peregr.* c. 37. Ubi *ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἅξας* est in *Junt.* Sed quum aliae ἴξας habeant, hoc ibi disquirendum erit. *J. F. R.*
64. Αὐτοχάλκοι φιλόσοφοι ὡς σκυτοτόμοις, ἢ τεκτόσιν ἐπιχωροῦσι] Mſ. ἐπιχωροῦσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J. G. G.*
65. Περιέρχονται] Περιοικοῦσι P. etiam agnoſcit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιέρχονται] Περιοικοῦσι verum esſe puto; quia περιέρχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — προσποιεῖσθαι ἐπιτηδείως ἔχειν. Noſter hoc *Dial.* c. 27. δίκην δὲ αὐτῷ ἐπιτηδείως ἔχειν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. *J. F. R.*
83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὴν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τοῦ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco *τοποθεσίαν* describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad siniſtra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. *J. P. a G.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται] Vid. supra notata ad T. I. *Prometh.* vers. fin. *J. F. R.*

98. Ἄγο-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴπῃς μόνον, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖον γάρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοί γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τὴν φιλοσοφίας ὠφέλησαν οἱ πολλοὶ αὐτῆς· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ χήματι, μετριώτερα ἁμαρτάνουσι· πολὺν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῆς, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τὸ βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπελέλεσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων· καὶ πρός γε τὴν εὐδοξίαν ἕτοιμοτάτοι· ὅσοι δὲ ἐπὶ τῷ πάλαι ῥύπῳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δεῦσοποιὸν τῷ φαρμάκῳ, τὰ ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas: Jam vero sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes ficunde ad illos rursus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque versaris in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *potest*: injustus enim sim, si tibi, sorori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῦς] Καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. *AiW.* Nil mut. *Fl.* b Γὰρ] Non habet *Fl.* c Ἐπεὶ] Ἔτι P. & marg. *A1.*

15. Δυσσεβοῦς] Τὸ ἀνόσιον βάθμια. *V.*

98. Ἀγοραῖον] Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide *Symp.* c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μιλαξὺ λόγων] *Lucas Holstenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic laquimur, Attica jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Puycem versus prospiciens, exspectansque donec ea quae sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τῷ πάγῳ vertendum, non, ut male Interpretes, *super vicum*, aut *super campo.* *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mss. Αὐτῇ μοι ἐπαυδᾷ σου ἐπὶ τῷ πάγῳ κάθησο. *Tu vero hic in colle consideto:* male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. est. *M. du S.*

34. Ὁ χειραποφέρων] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὸν σύριγγα] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὸν πορφυρίδα (scil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel centies alibi. *J. F. R.*

Ibid. Διάνειμον ἀπὸ τοῦ στ.] De Phrasi v. Διαν. c. 2. Συμπ. c. 24. & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui ubi extra solum summo digito ahenum contigere, fuligine inuncta; satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle considere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis fit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

ςιγμώσοι, καὶ παρδαλεώσοι τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον φαύσαντες ἔλοδεν τῷ λέβητι ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ δοκιμάμοι ἀσβόλῃ, ἱκανῶς οἴονται καὶ ἔτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μὴν τοῦτο δῆλον ὅτι μὴ τὴν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν [d] ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπειδὰν καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που δοκεῖ τοῦ πάγου [e] κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ θεμένη ἐς τὸ ἀὴν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν ὁ προσιὼν ὄγις, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῦν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔστιν μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· κατὰ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπέπλευσε, καὶ τὸν [f] Μαραθῶνάδε τῶν βαρβάρων ἐπόδασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὸν κατὰ τὴν ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην κατοικοῦντα, οἰκεῖ μικρὸν κατὰ

[d] Ἀπονεύωμεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. *A1.* [e] Κάθησο] Rescripsi ex G. L. & marg. *A1.* quae κάθησον. Καθίσθαι Edd. [f] Μαραθῶνάδε] Ἐν Μαραθῶνι P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A1.*

29. Τὴν πνύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὡς ἀπὸ τοῦ πεπηγέναι καὶ στιγνάναι πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἐπηκόου] Ἐπήκοος χώρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ἡ εὐεπίπ. *G.*

36. Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον αὐτὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδος στρατεύων, εἰ δὲ ἐαυτοῦ ἦλθεν, ἄλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἐστρέβη παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγγα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τῶ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J. F. R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὃς γὰ ἐλθὼν lectum ante. Particulam γὰ delevit *M. du S.*

quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν] Historiam; h. e. fabulam non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs.* Athen. Attic. 2, 8. *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθῶνάδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἴκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. *J. F. R.*

42. Σπήλυγγα] *Antra* vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath.

ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ὃς τὸ [a] μετοικικὸν συντελῶν, ἢ ὧν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐγγι-τόνων, [c] προσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. ἢ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώτατε ἢ πολεμικώτατε ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅτι τ' ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πὰν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· ἢ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενον κυδοιμὸν, τ' ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ὁπλεξάμενοι τράγον ἔναρχον θύσοί μοι, πολλῆς δ' κωάδρας ἀπόζουσα, εἶτ' εὐωχοῦμαι τὰ κρέα, ποιησάμενοι τὸν ἐπινίκιον.

laſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & ... JUST. Tu quoque ſalve Pan, canendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago; ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me advo-

a Μετοικικὸν] Μετοίκιον P. & marg. *A1.* b Ἐν γειτόνων] Reſtit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. c Πρόσεισι] Προσήκει P. & marg. *A1.* d ΕΡΜ. ἢ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit *J.* conjungit *Fl.* item *P.* Niti quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. e Κατέπεμψέ μοι ἀποκλ.] Κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.* f Ἀποκληρώσουσαν] Ἀποκληρώσοντας marg. *A1.* g Πράττω] Τιμῶσί μοι marg. *A1.* Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οἱ αὐτῷ οἰκήσαντες, γράφει Ἑ. Δέξ τῷ ρ'. *V.*

59. Ἀποκάρδιος κύδιμος] Πόλιμος. † λέγει δὲ Πὼν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. *V.*

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Salm.* rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. *J. F. R.*

† Λέγεται] Λέγουσι V. & mox ἱρόπουσι. Servavi tamen lectionem editorum, quam *Salm.* quoque non mutarat. *J. F. R.*

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. *Hemſt.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 109. No. 31. Ibi *Thucyd.* ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique *Waſſ.* notat videndum *Heſych.* voce Πελαργικοὶ, & *Schol.* in Lucian. *Strabon.* p. 221. Schol. *Ariſtoph.* Ὄρν. 833. *Dukerus* vero in *Schol.* & *Ariſtoph.* l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat *Scholiaſt.* Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba *Heſychii*, qui Πελαργικὰ νόμοι τῇ ἀντιτιθέντι τοὺς γενεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικὸν· Πελαργοὺς γάρ φησι τοὺς Ἀττικοὺς οἰκῆσαι ὑπὸ τὴν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος. ἢ Θεσσάλοι τινὲς, πελαργοὺς ἀνέμασαν Δία τὰς σφενδόνας, ἃς ἔφερον. Verſimilius *Strabo* L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. *J. F. R.*

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocration.* voc. μετοίκιον. *J. M. G.*

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum videram; ut Ἰναχ. c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c.

31,

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μενοί με ἐ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχ τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & commula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & speciem, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τ̃ φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τὺς καλῃφεῖς, τὺς σκυθρωπὺς [h] ξυνάμα πολλὺς, τὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἐμοὶ, [k] τὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι ϗ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τ̃ σοφίαν αὐτ῀ν. ὄρει γὰρ ἔγωγε, ϗ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, ϗ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τ̃ πλαγίου [l] καλάμου, ϗ τ̃ σύριγγος, ἐγὼ σοφὸς· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, ϗ χορευτὴς, ϗ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτ῀ν [n] ἀεὶ κεκραγότων, ϗ ἀρετὴν τινα, ϗ ἰδέας, ϗ φύσιν, ϗ ἀσώματα διε-

h Ξυνάμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso *συνθρ.* At P. *συνθρωπὺς συνῶμα*. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si σὺν serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὄρει γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι λιγυρόφωνος. *V.*

76. Ἀστικὰ] Πολιτικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen σὺν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόσιν] Etiam ita emendavit marg. *A1.* *Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut σὺν hic quoque reciperem; quamvis σὺν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia σὺν γειτόνων πρόσωσι conjungi potest: quin & σὺν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν adducit, item ex *Lysf.* οἱ γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Arist.* σὺν mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro σὺν. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. ϗ τ̃ ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μαχρ῀, de virgine *quae diu DOMI est adservata.* *J. F. R.*

48. ΕΡΜ. ϗ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* ΕΡΜ. ϗ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post ϗ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τρόγων ἄνορχις θύσει μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. ϗ θύομέν γε αὐτῷ ἄνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σκάλλειν ἄγοντες. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox ϗ ἡνιάμην ἐπὶ τ῀ τὸ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum οὐχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, si praecedat σὺν. Sed P. recte omisit οὐχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀρετήν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπὸ διαλεινομένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. ἀλλοταράξαντές γε δὴ τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸ ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ δοκεῖ κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτοῖς [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσοις μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] περισχολεῖ καὶ παρέστασι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν [e] κεκηλημένοι.

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt ſuos inter ſe ſermones: procedente vero diſputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi ſtudio, & vultus rubeſcat, & intumeſcant cervices, & venae ſurgant velut tibicinum, cum in anguſta inflanda tibia vim ſibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* ſermonibus, & confuſo quaeſtionis ſtatu abeunt plerique conviciantes ſibi invicem, ſudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſe videtur, qui vocalior eſt audaciorve. Interim vulgus illos ſtupet, maxime ſi quos nihil magis neceſſarium occupatos tenet, atque adſtant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἄμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐθρασύτερος ἀλλοφώνων ἀπειλῆ P. d Περισχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorſus ejecto. e Κεκηλημένοι] Sic dedit *Solan.* Κεκληνισμένοι Edd. hac priores.

86. Σωτηρίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔγραψε τὸ τοῦ φιλοσόφου ἐν ταῖς ἀλαλογικαῖς σωτηρίαις σύμπλασμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς †τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξὺ τῆς φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστατον] Haec & ſeqq. medio ſcholio πρὸς τὸ ὄρθιον inſcripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; nob male, ſi νόμον intelligas. Sed praeſtat τὸ & interpretatio ad τὸ ſpectat. Μέχρι etiam pro μίχρι prave legebatur. *J.F.R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etſi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quaſi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μίτρον intelligere, faciat. In *Pariſina* Ed. haec marginalis gloſſa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Muſicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in ſummae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantavit.* Eratque carmen Orthium, ſive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενος invenirem in *P.* & *H.* utraque, & ſuſpectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte eſſe in *J. B1. S.* quumque Cl. *Geſner.* id etiam in marg. emendaſſet, quantocyus hoc dedi, quod ſenſus poſtulat. *J.F.R.*

97. Ἀπεξεσμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. ſupra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum neceſſariarum curae eſt.* Περισχολεῖν eſt verbum quod Graecia non novit, nec noſſe poteſt. lege ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀσχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium neceſſarium avocat, impedit.* *J.G.G.*

Ibid. Ὁπόσοις] Ὁπόσους. *F.G.* Non credo. Nam ἀσχολῶν accuſativum perſonae recte habet. Conf. ſupra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καὶ οὐ σώσει. *J.F.R.*

2. Περισχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata ſunt; bona ſui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel ſignificatione, vel conſtructione denique, quod non conveniat cum ἀσχολίαν, quo paſſim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Περι-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populi. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenienses; merces uniuscujusque causae trioboli. Numerus judicum pro portione*

λημμένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ ψόγου ὁμοιότητι. εἰ δέ τι γε δημωφελὲς ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (αἰσχύνη δ' ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην τοιαύτην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, ἢ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεὼς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καλαστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἴτωσαν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δι-

f Γε] Καὶ marg. *A1W*. *g* Τύχῃ] Δίκῃ *B1*. & 2. *h* Καλαστησόμεθα] Revocavi lect. *Fl*. Καλαστησάμενα Edd. cett. *i* Ἀπάντων Ἀθηναίων] Ἀπάντων ἀχθῶν Ἀθηναίων *Fl*.

Περιαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πρὸς ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκηλημένοις habent. *M. du S.*

Κεκηλημένοι] Possis κεκηλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκηλημένοι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *H.* sua δημοφιλὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑποστειλάμενα τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑποστελλόμενος φωνῆς τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκεψαι ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. c. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *F. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῇ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοί γε, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικαστῶν καὶ λόγων τῶν ἐγκλημάτων. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, ἢ τύτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συντείνουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸν ἄναλτες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχεσθε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τὴν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκούσαι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γὰρ, ὡς ὁρᾷς, προσ-

criminis. Quicumque vero dato libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua caussa judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & sortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd. c Ἀκούσῃ τι] Ἀκούων τι male *B2.* cum bene esset in *B1.* &c.

37. Ἄλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ νυκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει ὠνόμασαν, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑπολαμπικοῦ ῥήματος. οἷον· οὕτω δὲ ὁπότε † εἰσίλθοι, κακὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθεν. K.

* Τποταξιλαῦ] Τποτάτιῳ legebatur. Correxit *M. du S.* † Εἰσίλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσίλθη.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. *J.F.R.*

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικ.] Conf. supra *Deor. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τὸν Ἀρείῳ δικαζομένων ἀκούσῃ τι] Non constat his constructio, & corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. *J.G.*

38. Ἐμοὶ] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοὶ scriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι —— ἀκούσῃ τι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐκέτην in οἰκέτην mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχει μοι —— ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Παρασ. princ. καὶ γὰρ εἰδὶ τ' ἄλλα ὅτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐς ὑμᾶς, *difficile nobis est persuadere.* In primis referre hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέῳ μὲ ἐ ἄπειρος δικῶν ἔγωγε ἔτι, διπλῶς δὲ ἐ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέῳ μὲ ἐ ἄπειρος δικῶν (vel δικῶν servato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε· διπλῶς δὲ ἐ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντα ἀναγκαίως ἔχει ὡς ἥκιστα ἐχρῆν ἐν ἀμφοῖν κάμνειν. *J.M.G.*

Ἐμοιγε] Eu medicinam quum *Gesnerus* desideraret, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris confirmatam. *J.F.R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες ἐβομβοῦντες] *Alciphr.* 2. p. 262. Διὰ δὲ τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξουσι πάντα μᾶλλον ἐβομβοῦσι, ubi Doctiss. *Bergler.* pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec vertexit: *ut vespae circumstrepentes verticem*, quum *arcem* de-

ut vides; cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius sortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire septem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.* JUST. Quihqtie sufficiunt. MERC. *De Aristippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque & his-

ἴασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τ' ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τ' δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἕπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶδα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; ποτὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τ' αὔριον ἀποβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. χώμοι ταύτας ἀνάδος τ' γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη χῆ τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κληρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ χῆ τ' ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ' ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιβάλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε καὶ τ-

debuisset, id quod *Gesnerus* Noster sponte correxit. Ceterum Athenienses, irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler.* *J. F. R.*

49. Οἶδα ὃ δράσομεν] Attici vulgo οἶσθ' ὅ, τι δρᾶσον. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M. du S.*

51. Κληρῶμεν] De causis forte producendis vide AG. V. 2091. *M. du S.*

53. Ἐπηγγελμένας] Ἐπηγγελμένας notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J. F. R.*

55. Μέθη κατὰ τ' &c.] I. e. τ' μέθης δίκη κατὰ τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὔσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, super Polemone.* κατὰ τ' Ἀκαδημίας, subaudi γραφῶσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et sic de cett. F. G.

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, super.* Verum est, ὑπὲρ τινὸς significare *pro aliquo.* Ut in notissima Novi Foederis sententia. Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc *Dial.* c. 6. καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *& omnes PRO TE philosophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Fox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τ' φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μάτην ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Aristid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἰρεῖν. *PRO viris honestis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, super* significare; nam Polemon non tam est *pro* qua caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Past.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίας δεδιώς. *timens filio.* Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & seq. Nec obstat quod περί τινος εἰπεῖν etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demosth.* περὶ στεφάνου. *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

56. Ἀνδραποδισμῷ] V. not. ad c. 17. *M. du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τ' στοᾶς δίκη κατὰ τ' ἡδονῆς περὶ τ' ἀδικίας ὔσα. *F. G.*

Ibid. Στοὰ] Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *Socrus:* quaque usi Cicero & Horatius. *J. M. G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic discipulus, de quo paullo post, c. 20. *M. du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τ' τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν, &c. *F. G.*

61. Ἀρ-

τούτοις δικαστάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ τῷ Πύρρωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει οὖν ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς ὑπὲρ τῶν, τὰς ἀπειπεγκλήμασι τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον. [b] Διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον διδικάσουσιν. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε οὖν αὗται, οὖν τὸ ἔγκλημα, εἰ οὖν [c] νεαρὸν, ἀλλὰ ὡσανεπλήσιον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τῇ δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· διαλογοῦ [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; ὃ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

litem judicanto. MERC. *Mensoria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκεκληρωμένοις] Ἀποκεκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐκγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτική. *V.*
68. Κατὰ τῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἷς αὐτὸς, κακόδαιμον Λεκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. ἡ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τοῦ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ οὖσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo a verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἰσάμοιβος &c. *J.F.R.*

64. Πύρρωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *J.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον διδικάσουσιν] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mss. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causas. *J.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας pro *dirimere, dijudicare.* Ita simplex λύειν pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύειν ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύσῃς ἀνὰ πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου *peracto bello. Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τοὺς πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. *M. du S.*

75. Τῇ δέησιν] An τῇ δόσει; *F.G.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαί τινί τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insoli-

nihil enim impediet, etiam ſine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago ſortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas eſſe oportebat. Verum ſortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Juſtitia, parca es, ne multum inſumatur in ſportulas judicum.

15. JUST. Primi ſedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non poſſum, ait, cauſſam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem ſto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli cauſſa dirumpere ſe parati. MERC. Sed nemo temere volet cauſſam

τῷ Σύρῳ, κωλύσῃ γὰρ ἡδὲν ἡ ἄνευ τῆ ὀνομάτ☉. ΔΙΚ. Ἰδὺ ἡ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τ Εὐφράτ[ι]ω καλῶς εἶχε δεδικάζ☉. [i] πλὴν ἀποκλήρυ ἕνδεκα τὺς αὐτὺς ἑκατέρᾳ τ δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεαζ☉ τὸ δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήδωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἡ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδως ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, ἡ ἀμφνεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. EPM. Οὐ δύναμαί, φησι, τ ἀγῶνα εἰπεῖν οἶνῳ τῦ ἀκράτυ τ γλῶτταν πεπεδημμένη, μὴ [l] ἡ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ ἡ [n] ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκῶν συνήγορον ἀναβιβασάτω τ[ῶν] [o] δεινῶν τύτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ ἀμφιβαλλῆναι ἕτοιμοι. EPM. Ἀλλ' ἡδεὶς [p] ἐθελήσῃ ἔν γε τῷ φανερῷ συνα-γο-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρυ] Πλὴν ἀλλὰ κλήρυ G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδῃ] Φίλῃ male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἕστηκα] Ἕστηκεν marg. *Ald. W.* *o* Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata eſt in cett. Item in P. L. *p* Ἐθελήσει ἔν γε] Reſtitut. ex P. G. Nam *ἐθελήσειέ γε* Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. verſ. fin. *χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο*, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim *δίκας* fere malem, quod hic elegantius. *J. F. R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λυκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. *F. G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Juſtitiae reſponderet. *M. du S.*

83. Ἰδὺ ἡ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mſ. Ἀτλικῶς. Vulgo ὑπερορίας. *J. G. G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F. G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρυ ἕνδεκα] Sic Mſ. *verumtamen ſortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρυ. *J. G. G.*

Ibid. Τὺς αὐτὺς] Τοσούτυς reſcribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρυ ἕνδεκα „ τοσούτυς ἑκατέρᾳ τ δικῶν ſignificet: *ſortire undecim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adſentior, ac reſcriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J. F. R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζοῦσῃς. *F. G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M. du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi paſſim. *J. F. R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius eſſe, ſignificatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemſt.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vſ. 45. Vix differre adgnoſcit etiam *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem ſaepe a ſcribis hinc adparet. Addat, cui tanti eſt, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi *μόγις* edidit *Hemſt.* quod ibi ſic etiam eſt in *Fl.* & *P.* Sed *J. μόλις* ibi viciſſim habet, etſi in variantt. non eſt notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ἕστηκα] Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *Ald. Weſſ.* omnino verum arbitror; ſed quia ſola hoc habet, nondum recipere ſum auſus. *J. F. R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M. du S.*

2. Οὐδεὶς ἐθελήσει γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ] *Nemo certe velis ebrietati palam patrocinari.* Puer videndi legendum *ἐν φανερῷ*. Et nunc firmat Mſ. in quo *οὐδεὶς ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ. Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J. G. G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro *ἐν τῷ φανερῷ*. Sed *ἐν τῷ φανερῷ* legendum videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐν] Sic P. etiam, recte. Impreſſi omnes *ἐθελήσει γε*, abſque *ἐν*, abſurde, quia ſequitur τῷ φανερῷ. *M. du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Guiet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J. F. R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, ἢ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἑωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ταῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ σώφρονα νήφοντα Πολέμωνα [g] εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μὴ

ebrietatis palam ſuſcipere. Et tamen cum ratione iſtuc videtur petere. JUST. Quidi? MERC. Academia ſemper in utramque partem dicere parata eſt, & hoc ipſum meditatur, contraria bene poſſe dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde poſterius pro ſe verba faciet. JUST. Nova quidem iſta ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque cauſſam, quando tibi facile eſt.

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta eſt, mancipio, quod ſolum habebat amicum & fidele ſibi, quod nihil eorum, quae ipſa imperabat, turpe putaret, privata, iſto, dico, Polemone: qui interdiu comiſſabundus vagabatur per forum medium, cum pſaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad veſperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ſerto redimitus. Haec vera eſſe, teſtes Athenienſes univerſi, qui ne unquam quidem ſobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comiſſatum veniret infelix, ut ad alias omnes ſolebat; illa plagio uſa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

a Πρότερα] Sic *Fl. Fr. B1. P. S* &c. Πρότερον *J.* & marg. *A1.* b Πρότερον] Πρῶτα *Fl.* ſola. c Δὲ] Non comparet in *Fl.* d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* e Ὧν] Ὃ *Fl.* f Προστάξειν] Πράξειν P. cum marg. *A1.* g Εἶδον] Ἴδοιτε *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae ſequuntur ſcilicet. *F.G.* Occurret ſic rurſus *Dial.* ſeq. c. 12. pr. atque alibi. *J.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F.G.*

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (ſc. clepſydrae.) *L.K.*

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graeviana: quae nunc fluit oratio.* In Pariſ. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus.* *J.F.R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epiſt.* ad *Epheſ.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* bene monet εὔνουν ſaepe ac proprie dici de ſervis fideli ac ſincero animo ſervientibus, ne quis exiſtimet, *benevolentiam* minus convenire ſervo erga Dominum, ac pluribus teſtimoniis confirmat. *J.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* à Nec genitivi illa conſtructio cuiquam poteſt eſſe ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Paſt.* L. 2. p. 43. ἐρήμων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινὸν, τὸ μὲν εἰς τροφὴν, τὸ δὲ εἰς ὠδὴν. *Herodian.* 2. 1. 2. δυσὶν οἰκέταις τὸ πιστὸν ἑαυτοῦ. *J.F.R.*

20. Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum conſilio ἀκράτῳ ἑωθεν ἑσπέρας. *J.B.*

22. Στεφάνοις διηνθισμένος] Conf. T.I. *Nigrin.* c. 18. *M.du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impreſſis, ubi ἀγαγοῦσα eſt. *M.du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἄπαγε σὺ vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quaſi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam ſuam abegerit, aut ſeorſum abduxerit colloquendi ſecumque habendi cauſſa, quo ſenſu *Liv.* & *Salluſt. in tabernaculum abducere*, & ſim. frequenter uſurpare, quis

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, & multae solicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta dea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino ratiomabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio simílem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, ἡ πρὸς αὐτὸν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε καθηνάγκασε, ἡ νήφειν μεθιδίδαξε, ἡ τὰς στεφάνας ἀφείσπασε, καὶ δέον πίνειν καλαχείμενον, ῥημάτια [i] σκολιὰ ἡ δύσκνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, ἡ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλαθών, ἄσιτος ἐνίοτε ἡ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λῆρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἡ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθείς, ἡ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται γοῦν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη ἡ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ· ἡ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωσί μ' ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταί, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ καμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτῷ ἠδίκηκα. τὸν μὲν Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δὲ φαύλως, οὐδὲ κτῆμα τῆς Μέθης, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] ἡ τῇ φύσει ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι ἡ ἁπαλὸν ὄν-

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Restitut. ex B1. *J. Fr. S.* &c. Nam σκολιὰ H1. & 2. ac P. *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; sed sine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. *m* Η] Α P. B. *n* Καὶ τῇ φύσει ὅμ.] Fl. ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τῇ φύσει. προαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis nescit? vid. tamen *Cort.* ad *Sallust.* Jug. VIII. 2. Adde supra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se*, sive *seducere*. *J.F.R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum*. *L.K.*

44. Ἐμοὶ ῥᾴστω] Vertebatur: *perquam o mihi esto.* Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos.* loco ad principium hujus cap. adducto. *J.F.R.*

52. Πεφυκότα ἡ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referat.* Tu sic potius: *non malo ingenio bonivum, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι ἡ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus.* sed reponendum ex Mss. προαρπάσασα νέον ὄντα ἡ ἁπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum*, pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἀφείσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς παῖδας. *J.G.G.*

Προαρπάσασα] Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. *J.M.G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ ἡδονῆς, ἅτε αὐ- τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνεπεργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παραχῦσα ἔκδολον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ αἰδῶς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, ἀφ' ἑσπέρας μέσης καταυλούμενος, ὠδέποτε νήφων, κωμάζων ὅπη πάντας, ὕβρις τ προγόνων, καὶ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μόνοι μας' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μὲν τῇ αὐλῇ, καὶ τ στεφάνων ὑπατὰς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο τ συνουσίαν, ὑπαταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν ἀφρόχρως τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆ

nerum, adjuvante voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrupitque miserum, comissationibus & meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum veniisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem

[a] Συνυπεργεῖ] Ὑπεργεῖ *Fl.*

63. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ' ἐμοὶ] Meminit & *Orig.* c. Cels. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt.* IV. p. 100. C. & *Eus.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *faciesne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae caussa vocare consueviisse ἑταίρους & ὁμιλητὰς ab aliis ostensum est. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, convenientum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. *J. F. R.*

78. Ἀνιγρόμενος] Sic P. In Impressis ἀνιγειρόμενος. *M. du S.*

Ἀνιγρόμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀνιγειρόμενος habet; sed quia ad *Paris.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excusserit *Solan.* olfaceere me credo. Nimirum πρὸς ἐμοὶ quaesivit, nec adeo immerito, ut sit: *quomodo adfectus sit erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit*, ἀλλοιωθεὶς πρὸς ἐμοῦ. Eramus enim ἀλλοιωθεὶς ἐμοῦ (ἐμοῖς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. ἀπὸ μὲν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando ἀλλοιοῦμαι significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet ἔστω ἀλλοιωμένος πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

ξει τε τὺς στεφάνυς, καὶ τ' αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὅπι τῇ πορφυρίδι ἠχύνθη. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνυ βαθέ[ος] [b] ἀνεγρόμεν[ος], ἑαυτόν τε εἴρα ὅπως διέκειτο, καὶ τὺ πάλαι βίυ καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲ ἐρύθημα τὸ ἐκ τ Μέθης ἀπήνθη, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τ ὁρωμένων, καὶ τέλ[ος], ἀπόδρας ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε πας' ἐμὲ, [c] ἤτε ἀπικαλεσαμένης, ἤτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καλαμάθηλε ὃν τρόπον ἔχει [d] πρὸς ἐμέ. τῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, προσλαβῦσα, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τῦ ἀκράτυ δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδυ κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὅτι τύτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲς

[b] Ἀνεγρόμεν[ος]] Sic P. & P. Ἀνεγειρόμεν[ος] *J. Fl. H. Fr. S.* &c. [c] Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* [d] Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. duS.* [e] Καὶ] Abest a *Fl.* [f] Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. [g] Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα[ται] τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρός τινα dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι ὑγγνωμονέστερον ἀξιοῦσιν πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας ἀξιοῦν, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε — ὡς διάκεισθε ὑπὸ τ νόσυ, quod recte ita exponas passive: *videte — in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat, saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ μὲν θηριολικὴ — ἡ δὲ χρηματ πρὸς τε τὰ θηρία, καὶ τ ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθ μὴ θέλυσιν. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τύτυς ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμι[ος] & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμι[ος] quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμι[ος] plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tex.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Lucian.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ εἰδότες σοι τῦ φιλεῖν. Item *Homer.* Il. Ε. 235. — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδὼς χάριν ἠμείψομαι πάντα. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆς. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσαντε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον ἰδεῖν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσθαι οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ τοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολλὰ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τὸ ὄψεως

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δὴ] Ἄγεσθε *Fl.* ſine δὴ. Vulgata vero eſt in P. cett. b Ἀνάστητε] Deficit in *Fl.* c Ἄλλοις] Sic *Fl.* Ἄλλως d Καὶ] Non legitur in *Fl.*

13. Ὅτι οὐ χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἴσως δόλῳ κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μανιχαῖοι φασι. *V.*

98. Ἄγε δὴ] Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγεσθε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age*, *videamus*; pro *agite*. *Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſiderate.* *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλοις *Fl.* nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσεται μοι. Et licet acculativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui jus*. uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις — κρατεῖ] Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Elliſ. p. 207 —8. *J.F.R.*

3. Τινα — τιθέμενον] Ψῆφον & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Elliſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ κατάγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικ λα. i. e. ἡ ποικίλων κατάγραφος, ſive ἡ τῶν ποικίλων καλλιγράφων. *F.G.*

Ibid. Ἢ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. *M. du S.*

Ἢ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac elliſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Gujetus* rem quidem expoſuit, elliſin minus adcurate adſecutus. ἴχνος enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. *Theophr.* Char. *Μικρολ.* p. 34. & noſtrum B. πρ. c. 20. Ἐρωμ. c. 18. cum notis. *M. du S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. *F.G.*

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. du S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. *M. du S.*

Ἡμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus ommo requirit, & millies in eo propter ſo-

rem virum tunc temperantem, Dionyſium, deceptum ad ſe traduxit: quamque ante vos modo cauſſam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praeſenti cauſſae gemina eſt. Diſpicite enim nunc, utrum porcorum inſtar humum ſpectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an poſt honeſtatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philoſophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque ſuave quod eſt mancipiorum more ſequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim eſcas imprudentibus iſta proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam oſtentans, plerosque ad ſe allicit: in quibus etiam miſerum iſtum, noſtras ut habenas excuteret, adduxit, cum obſervaſſet aegrotantem: neque enim ſanus unquam orationem illius admiſſurus erat. Verum quid ego iſti indigner, quae ne Dis quidem parcat, ſed eorum calumnietur providentiam? Itaque ſi ſanum ſequi judicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα † Διονύσιον φεναξίσασα, πρὸς ἑαυτὸν μεθέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [f] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ † παρούσης δίκης ὄσῃν· ἐξετάζε † γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ὀπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τῆς καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ † εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὐτὴ δελέαλα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγε † ἐ αὐτῇ τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ † δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῖν πεποίηκε, νοσοῦντα τηρήσασα. εἰ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκαλο τοὺς λόγους ταύτης. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγαναχτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ † θεῶν φείδε †, ἀλλὰ † ὀπιμέλειαν αὐτῇ ἀφαιρεῖται; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

e Σώφρονα] Σώφρονα malc *Fr.* f Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. malc. g Αὐτῶν] Deeſt in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταράττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγεῖν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ † θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέρφυσαν ἀβίους ὄντας, ἀδόνητον δὲ προσευδίας. *V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρίους] Propter Epicureos hoc. ἄβιον γὰρ, ſolis voluptatibus indulgentes. C. Bro. ὑπέρφυσαν lege ὑπέρφυον. *M. du S.*

ſoni vicinitatem, quem jotacifmus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipſa loquitur. Optime etiam Cl. *Geſner.* ſponte in verſione dederat, *ante vos.* *J. F. R.*

22. Ἀδελφὴ † παρούσης δίκης ἐστὶν] Ab Eraſmo Benedictus accepit *quaſi quadam ſoror praeſentis cauſa eſt*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ὥσπέ τις ἀδελφή. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & ſimili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι ἐ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. *J. G.*

33. Τῷ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etſi copioſior eſt eorum lingua, vocem hanc *dolori* ſimul & *labori* communem fecerint, Tuſc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & ſequenti oratione ſatis patet. Cl. *Daviſius* etiam iniquum hic erga Graecos fuiſſe Ciceronem inde ſe arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat poteſtatem, quod duobus locis *Plautinis* concipere ſe putat. *M. du S.*

37. Τί ἄν] An τί οὖν ἄν; *F. G.*

Τί ἄν] Si praemiſſum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane abſonum videtur cum *Subjecto* οὖν interere. At ſi vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, poſſit ſtare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipſos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id eſt, minor eſt mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei ſuccenſeam? Immo videtur argute imitari morem philoſophorum ſive Theologorum, qui non ſua ſed Dei cauſſa ſe dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem conſequantur. *J. F. R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J. F. R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. [a] ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσατο ποιήσασθαι τὸν λόγον, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσειν συναγορεύσοντα· ὅτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτίκα [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἵει γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] πειθόμενοι τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ὡ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε χρῆναι μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένῃ, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν ὄν. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τὸν ὅρκον μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὀκνεῖν τοὺς θεοὺς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab iſta ſumſeritis. Audivi equidem neque ipſam ad dicendum ſe comparaſſe, ſed Epicurum adducturam eſſe Patronum: adeo tribunalis majeſtatem per delicias conculcat. Verum illud certe iſtam interrogate, quales putet futuros fuiſſe Herculem & veſtrum Theſeum, ſi, voluptatis caſtra ſecuti, fugiſſent labores. Nihil enim impediebat quo minus injuſtitiae plena eſſet terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi reſpondere, celerrime, quam nihil ſit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religioſe jam ite in ſuffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inſpicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Tranſi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mut. *Fl. J.P.* &c. d Πειθόμενοι] Reſtitui ex Angl. G. P. & marg. *A1.* Προσθόντες Edd. male. e Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ἡμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖον ἢ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσθόντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipſa quaerite, quales putet fuiſſe noſtrum Herculem & Theſeum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, ſed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inſerere Mſ. *ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate.* dein pro προσθόντες in illo, ut & Anglicano ſcribi πεισθόντες. *num perſuaſi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis perſuadere conabatur, ut ſua ſequeretur caſtra.' *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adſcripſit, male Scholiaſten ὑμέτερον habere. *Geſnerus* contra deleto ν. ὑμ. edi voluit, & huic adſentior. *Theſea veſtrum* enim melius procedit quam *noſtrum*, etſi ſuum quoque Theſea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & verſionem ei contrariam. *J.F.R.*

Ibid. Εἰ προσθόντες] Angl. εἰ πεισθόντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philoſophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quaſi punctis, quod propoſuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4. 3. *pungit, quaſi aculeis, interrogationibus anguſtis.* Porro hanc eſſe *altercationem*, ſatis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλλαβὰ & κομματικὰ proponit ἐρωτήματα. Adeoque ſimili modo praeciſe ſibi poſtulat reſponderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν ὄσα] Conf. ſupra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religioſe ſervandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε] Nihil novi eſt nominativum ſic pro vocativo poni; neque id mirum, ſi vel nominativus ipſi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam quod ſexcenties apud eumdem occurrit, πατὴρ Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, ſed antiquum nominativum Macedonicum eſſe tradit. Eſto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab ſuo ſubſtantivo ita diſſentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo ſonuiſſe, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non poteſt negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & ſeqq. Ἠέλιος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi *Didymus* etiam Ἥλιος pro ὦ ἥλιε poſitum ait. Adde No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, resciſſis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem; & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

60 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικανικαὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον καταναγκάσαι, ταύτης μὲν ἀπέ-
65 χεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρικε, ὅτι τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὸν πόνον
70 ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ὃν φησι [h] κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν [i] ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἅσμενος ἐδρα-
75 πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀγκόψας τοὺς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθείς,

ἀπο-

[f] Ω] Non habet *Fl.* [g] Μυσαχθεὶς] Recte sic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὴς *J. Fr. H. B1.* [h] Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. [i] Ἀγκύλους] Ἀγγύλους *J. H.* 1. & 2. male. [k] Λαβυρίνθοις ὁμοίους] Λαβυρίνθους ὁμοίους *Fl.* Nil mut. P. [l] Διακόψας] Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. absurde.

72. Τοὺς μὲν ἀγκύλους [*] ἐκείνους λόγους] Τοὺς σοφιστικοὺς. λόγους δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

[*] Ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνους legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. *J. F. R.*

Nostrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λόγος. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν] De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. Fratris nostri consultissimi G. O. *Reitzii* Belgam Graecissantem, p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ὃν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones & labyrinthis similes evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ὃν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, εἰς κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd. ἐπὶ κεφαλαίῳ* est *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Gloſſa videtur, veteres Codd. inſpicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita conſtrui possit, ut ſenſum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, ſi exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀποκόψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo ſcriptum fuiſſe ἀποῤῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi teſtantur. *M. du S.*

77. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non aſſequitur interpretatio ulla ſuavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domeſtico igitur quaſi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν eſſe qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* ſaepe junxiſſe. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, ῥαδιούργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum ſacrum ſive comitialem vocant ſaepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noſter πόνον de morbo Dionyſii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι [a] προσνέουσα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦσα ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ [b] πόνον, καὶ ἔκδολον τὸ ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τὸ τῦ [d] ἐλέους βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καταφεύγουσα; ἵνα τὸ πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κἄτα δι' ὅλου πονήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* deditiicium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

a Προσνέουσα] Προσίοντα L. Προσνέοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. b Πόνον] Πόντον, melius respondet allegoriae, *Pell.* c Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. d Ἐλέους] Ἐλαίου *Fl.* male. e Καταφεύγουσα] Sic Edd. constanter. Καταφυγόντα G.

83. Τῦ ἐλέου βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῦ (1) ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. *V.*

90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν εἰόμενοι εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν ᾧ πρῶτον ἕκαστον οἰκεῖον πυγχάνει ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζον), ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' ἑαυτῦ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι (4) τῷ πρῶτος εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' ἑαυτῦ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι ὥσπερ καὶ θερμαινομένου τινὸς ψύχεσθαι τὰ πλησιάζοντα), καὶ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιόν τι τῦ ὠφελεῖσθαι. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν πουότερον καὶ ἐπὶ τὰ μᾶλλον ἀληθεῖον, τὸ εἶναι ὠφελοῦν, ὅπερ ἐστὶ τῦ ὄντος ὄντως δυνάμεως), ἀλλὰ τῦ εὖ ὑπολήψεως. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' ἑαυτῦ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ πειόμενος ὑπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸ, ὡς ὁ χειμὼν ὑπαιθρος ἀφυπνίζειν ἐφιέμενος· καὶ τὸ πουότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἴ φάσκοι τις, πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀπολείπων τὴν εὐφροσύνην ἔνεκεν πόνου αὐτὸν ἐκδύνειν ἀνιαρᾶς ἀρχῆς. τούτων δὲ τὸ ἀγαθὸν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἶτε περὶ σῶμα, εἶτε περὶ τὰ μεταξὺ ἐκτὸς, τὰ δὲ ἔτι κατὰ ψυχὴν, ἔτι ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χάριν ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνῶσοι ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἐχούσης ἀρετὰς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τὸ ἀγαθὸν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετὰς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ ἔτι ἕξεις, ἔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονήμωσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ἀπλήστως. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθοερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ (7) τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν ὢν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρόνιμον ἔνεκα πάντως, τελικὰ καὶ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικαὶ καὶ ποιητικαί. καὶ γὰρ ἀπτταλοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τὰ κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας πρᾶττουσῶν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ λύπη δὲ, καὶ δυσκλεκία, καὶ φόβος, καὶ ἀφροσύνη ἔκπληξις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀπτταλοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδέξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον καὶ ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶσαν εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶσαν φασὶν, ζῶσαν δὲ τὴν ἀνθρώπου ὄντος λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἕκαστον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκόλυθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μακομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. (10) διότι δὲ αὐτὴν εὐλογιστον ζωὴν, καὶ τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀποκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς καὶ τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸ σωστὸν, οἷον τὸ ὁμολογούμενον βίον καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὁριστῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται). τὰ δὲ μιξαὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον τὸ

(1) Ἐλέου] Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines sonos τῦ E & τῦ Λ I confudenit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Cler.*

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inserebatur in C. ὥσπερ καὶ θερμαινόμενος.

(4) Τῷ πρώτως] Πρώτου Exc. *G.* & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἴσθησιν] Exc. *G.* αἰσθησιν. & V. quod in Impr. prave

ἀίδησιν editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμωσις] V. & Exc. *G.* φρονίμωσις. In Impr. erat φρόνησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V & Ex. *G.* In priore Impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θαῤῥῶ] L. θάρρος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἔτε λόγον V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διοτε. V. i. e. Διοτίπερ. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; *F. G.* Id igitur ut fecret, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰς τὸν πόνον] Non damno hanc lectionem; sed quid

juſtior judex hoc ipſo videri poteſt? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus ſi quis alius, & ſolum quod honeſtum eſt idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didiciſſet malum eſſe laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: &

χρήτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ ὑπὸ τῆ Στοᾶς εἰδὼς, ὁρᾷ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακόν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἔοικε γάρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τῆ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

[f] Δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr. B1. S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* [g] Τοὺς — πόνους] Τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* ſola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, τιμάς, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῆς τοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὠφελίμως μήτε ἀφελίμως ποιητικὸν, ὡς τὸ σωφρονεῖν ἢ ἀρτίως ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ τῶν οὐ παρ' ἡμῖν τὰ μὲν εἶναι φασιν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητήριον ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν σώματος, καθὸ ἡ μὴ ἰσι φάσεων ψευδῶν διαλῆψις, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καρτερούντων· τὸ δὲ τρωτὸν παράστασιν διαλῆψιν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λόγου προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ἕξιν τὰς διανοίας, καὶ τὰ παρακλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστι τίμια, κτῆσις σύμμετρος, ἀπόδοχὴ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀποτόμους ἐπὶ ἑκάτερα τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδιδόντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, ταυτότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τυφλότητα, ἀπαιδευσίαν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, ἔστι δὲ προηγμένα, ἔστι δὲ ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λαμπρότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσιν ἐν πόνον ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν πάντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ ἐν ἀνοήτων ἀποδοχή· τὰ δὲ ψυχῆς κυριώτερα ἔστι τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι ἐν τῷ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα ἐν προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τοῦ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τοῦ ἐκτὸς οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τοῦ τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔστι δὲ ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲ κινητικὰ ἐστι, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς τὸ νοσεῖν· τὰ δὲ οὔθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ σωφρονεῖν, ἢ ἀρτίως ἔχειν τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ χρῖσις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια ἐ αἴσθησις λόγου δὲ τὴν κατάληψιν ἐχόντων κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως ἐ χρίσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄλεπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι λεπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ κατεσκευαστικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεπιτηδείως δ' ἕτερα, καὶ μὴ κατεσκευαστικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, ἐ τὰ ὅμοια. ἐδόκει γὰρ τούτων δὲ ἑαυτὸ αἱρετὸν εἶναι· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος ἀφορμὴ τρυφῆς ἢ εὐεργεσίας τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἡ δὲ ὑγίεια ἐ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *V.*

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; καὶ τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθὸν; πάνυ μὲν οὖν. *V.* (Locus eſt hujus ipſius opuſcul. V. c. 22.) *M. du S.*

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτοῦ Edd. male.

quid ſi continuata metaphora dixit πόντον; *J. M. G.*

82. Ἔκδοτον] In *Act. Apoſt.* c. 2. 23. ἔκδοτον λαβόντες. Ubi ſaepe laudatus *Elſner.* hoc Luciani aliisque veterum teſtimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hoſtibus & adverſariis expoſcentibus ad ſupplicium, utque de eo pro arbitrio ſtatuant, traditur*: quare in re manifeſta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥσπερ ἱκέτιν ἐπὶ τῷ ἐλέῳ βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα] Sic rectius Mſ. *Cum ille ſupplicis inſtar ad voluptatem, tanquam ad miſericordiae aram confugerit.* editi: φεύγοντα, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἱκέτιν] Etſi οἰκέτην legerat, tamen *ſupplicem* verterat *Obſop.* in Pariſ. Ed. quod indicium eſt eum verum vidiſſe. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι] *Heſiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλητον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τὸν βίον] Vide Ἔρωτ. c. 78. cum nota noſtra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. Δὲ] Delendum omnino cenſeo illud δὲ, niſi malis cum *Fl.* ἴσως — τούτους — τοὺς πόνους, &c. immo ſic etiam melius aberit. *M. du S.*

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν καλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς ἀπολαυσόμενον ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τῆς ἡδονῆς. εἴ γέ τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς ἀνειθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπῃ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντα ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὅπῃ ευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς καθηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὰ δὲ ἔργα ἐκεῖσε ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπῃ τούτοις ἐνηφορήσατε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

[a] Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum P. P. & marg. A1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. [b] Ἀθλίως] Ἀθλίως marg. A1W. [c] Μακρὰ] Recepi ex J. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B1. &c. [d] Πόνοις] Νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. [e] Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερον marg. A1. [f] Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male V2. Recte aliae.

5. Τὴν τοῦ Ἀΐδου κυνέην] Τὴν τοῦ ἅδου ἀφανεφαλείαν. λέγουσι δέ, ὅτι ταύτην * φέρων οὐκ ἔστιν ἰφανίστος. V.

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium: καλὸν &c. (ut in V. ad ὠφελίᾳ usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam vero ποιητικά: quaedam ποιητικὰ καὶ τελικὰ ὡς σύφροσύνη καὶ ἡδονή, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρεταί. G.

* Φέρων] V. Φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. M. du S.

96. Τῷ λόγῳ] Basil. τούτῳ. J. B.

Ibid. Μὲν τῷ λόγῳ] Ita B. P. & L. nisi quod in P. solo est μὲν. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτῳ est, nihil aliud. M. du S.

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus sine μ. At ἀνεμπιμπλάμενοι. Icar. c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Jov. Conf. c. 46. Amor. c. 8. & 24. &c. Solanus alibi frustra μ. inserens hic manum recte abstinuit. J. F. R.

4. Γύγου] Confer Παρασ. c. 58. & Εὐχ. c. 40. M. du S.

5. Ἀΐδου κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde Schotti adag. 13. & Plut. 136. f. Aristoph. Ἀχ. 390. s. Suid. Apollod. I. p. 38. A. M. du S.

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & Junt. exhibuerit. Vid. omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *prodictum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ὅπι τρέφαλε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησόν. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν δὲ ἡδονὴν ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα [g] ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὗ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς γὰρ ἔφεχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ὅπι τῷ Διΐ. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Πρότεραι ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετήν, ἐμὸς γὰρ ὅδε Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐ μενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τοῦ μύρου. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. A1. [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφορεῖσι Fl. [k] Φιλονεικῆτε] Sic J. P. H. Fr. S. Φιλονεικεῖτε Fl. Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖται & τὸν νοῦν ἴσχει. *Steph. γνωμ.* 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Διτύλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομμωτικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per διτύλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμωτικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομμωτικά. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναποδείκτου συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδ(ίκτων)] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Earhisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur χῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετῇ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. *J.F.R.*

κῆτε, ὑπερκείσε) γὰρ ἡ αὐτὴ ἡ δίκη ἐς ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ [a] Διονυσίου, φροντιστέον γάρ [b] τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὅτε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικήσης δὲ [c] αὖ τὴν Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεχριμένος. ὡς ἄλλοι παρέσωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ὅτοι, τὸ δικαστικὸν, [d] ἀδίκας γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἂν ἀνεληλυθότες ὧσι γέροντες ἄνδρες ἅτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγαναχτεῖτε, αὖθις [e] δικάσεσθε.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ, καὶ σὺ [f] τοίνυν ἡ δεγυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσῃ) ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τοῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ δεγυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένῳ τὸ βάκτρον· εὖ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque causſa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto. Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam dico. Neque enim judicarunt cauſſam. MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic. DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίου] Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ σ'] Αὐτῆς male *P.* Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκας] Ἄδικος male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσεσθε Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μὲν τοι] Ὡς ἐ σὺ τῇ σκωπτικῇ εἰώθεις μὲν λέγειν ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· ὅτω ἐ νῦν ἔτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ὅπως δηλ. τὴν ὑστέλειαν σημήνας, καὶ ἀορίστως προσενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δήλωσεν. * δύσεαν γὰρ ἐ ὡρισμένως εἰπεῖν εἰθὶ ὅτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἰχνόθη γὰρ διὰ τὸ ὑστελὲς τὸ τριώβολον. *V.*

64. Πέφευγεν] Τῇ Διογένους ταῦτα λέγουσα ἡ † ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. *V.*

* Δύσεαν] Sic V. Δεῖσον Edita.

† Ἀργυραμοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβικὴ. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani *a* in medio, non *o* praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J. F. R.*

50. Καὶ ὅτος &c.] Verſus ſenarius. *F. G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τῷ δεῖνα. *F. G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριώβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri*. Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μίσγα praemiſiſſet, dicens, gravis *illa merces triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικῷ & ἀδίκας, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J. F. R.*

57. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσεσθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du S.*

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F. G.*

70. Ἐμοὶ

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τὸ λογογράφον ἤδη κάλει τὸ Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρωτέραν [h] εἰσαγε τὴν [i] ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ὅπως τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, [i] χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς καὶ [k] Διαλόγου ἐν τῷ μέρει καταηγορούντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τὸν Σύρον, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τοῦ λόγου.

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus ur-

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶ-

h Εἰσαγε] Ἀπάγαγε O. i Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec deſunt in O. k Διαλόγου] Διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. l Ἀπολογ.] Διαλογουμένου marg. Ar.

69. Ὁ Πύῤῥων δὲ] Ὁ Πύῤῥων ζωγράφῳ πρότερον ἦν, γέγονε μὴ ταῦτα φιλόσοφος, ὅτις εἶχε σκοπὸν πάσας ἀναιρεῖν τὰς ‡ ἐν ἐπιστήμαις. V.

51. Ἔφλον] Παλαιόν. V.

‡ Ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noſter, non ſignificans unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuiſſet, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J. F. R.*

70. Ἐῴκει — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquieſco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J. M. G.*

Κριτήριον] In I. *Epiſt.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elſner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκας ὑπέχειν ἐν ὅτῳ κριτηρίῳ, *Cauſſam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Aſiae regio eſt, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coepetat ante annum aetatis quadrageſimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum eſt ex *Demoſthenis* de Corona Oratione deſumptum, p. m. 141. ſive ut Rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret; ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices. haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι πᾶσ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τ' ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅσῳ δίκαιόν μάλιστα δίκαιον, τοῦτο ἐμβαλέσθαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τ' μὲ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι [c] κἀβεβούλευμαι, τ' καταγορίαν ἔασαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] τ'αὐτὰ [c] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, κ' ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γάρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τ' καταγορίας.

Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τ' φωνὴν, κ' μονονυχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τ' Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τ' Ἰωνίαν εὑρόντα πλανώμενον ἔτι, κ' ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβόντα ἐπαίδευσα· κἀ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, κ' ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλευμαι] Non habet Fl. d T' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίστασθαι.] Παρίστασθαί μοι, omisso δὲ, O. f Οὗτος] Οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. g Ὄψεσθε] Ὄψεσθ male O. h Ὥστε] Non habet O. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. Bl. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπεὶ P. Q. & Th. Mag. v. ἐπειδή.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἱμάτιον Περσικὸν, ὃ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδικὸν V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ τ'αὐτὰ] Ex alia jam ejusdem *Demosthenis* Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὥστε] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὂν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plut. τίνων ἀναβοᾶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terent.* in Andr. *Meus Glycerium.* J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] *Th. Mag.* v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in *Vita Luciani* a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & *Thomas Mag.* ἐπεὶ. M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec *Th. Mag.* habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς κ' θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honesti, & claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, & civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites nuptias ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicumque illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτηστέ τε γ' ἔτι τότε κ' ἐθεράπευε, κ' μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τὰς ἄλλας, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, κ' καλοὶ, κ' λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, κ' ἀφανεῖ, κ' νέῳ, πρῶτα δ' μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένην, πολλὰς κ' θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς φυλέτας τὰς ἐμὰς, [p] παρενέγραψα, κ' ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τὰς [q] ἁμαρτόντας τ' ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ θεῖνος εἶν' ἐπιδεικνυμένῳ τῇ γαμετῇ τ' [r] εὐπορίαν, οὐδὲ τότε θεῖελείφθην· ἀλλὰ παντα χῇ ἑπομένη, [s] ἄνω κ' κάτω θεῖαγομένην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν κ' ἀοίδιμον ἐποίουν, καλαχοσμοῦσα κ' θεῖστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τ' Ἑλλάδος, κ' τ' Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τ' Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τ' [v] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, κ' τὰ τελευταῖα, μέχρι τ' Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, κ' μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, κ' συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀποκοιτοῦσ' γιγνομένους παρ' ἡμῖν.

Ἐπεὶ

m Ὑπέπτηστε] Ὑπέπτησε male *J.* *n* Τούτῳ] Deest in O. *o* Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεσενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* *p* Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* *q* Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. *r* Εὐπορίαν] Εὐπορμίαν O. *s* Ἄνω κ' κάτω θεῖαγομένην] Καὶ κάτω θεῖαγομένη. O. omisso ἄνω. *t* Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. *v* Ἰόνιον] Ἰώνιον Edd. priores. *x* Μοι] Αὖ O.

novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, pauciſſima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philostratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Cl. *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philostr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Gesner.* tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνὴν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit. i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐγγράψει. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clarissimo *Philostrati* interprete (ad p. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. *M. du S.*

30. Περιεστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, sive, si mavis, *Solanus* Noster; nam ita scribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in Perieg. vs. 94. Sed Ἰάονια, Ἴωνες & Ἰωνικὸς secundam habent longam. *J. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi *Sophistae* si-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲν οὐκ ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ [e] τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, [e] ἀπὸ τοῦ σχήματος [e] Διάλογον, φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτῷ ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, [f] μὰ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον [f] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμαλιχὰ ἐρωτήματα καλακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero satis sibi jam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: oſublatis ſupercilliis, & ſumta ſuperbia, me neglexit, vel potius plane deſeruit: iſtum vero barbatum, iſtum habitu *noſcendum facile*, qui Philoſophiae dicitur filius, ſupra modum & amatoris inſtar ſe licet ſeniorem diligere coepit, cum hoc habet conſuetudinem: nec erubeſcit, libertatem, & illud meis in verbis ſolutum, concidere, atque in parvas, inciſorum inſtar, interrogatiunculas ſe ipſum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, ſi quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Conſentit O. b Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. c Δὲ τέλεον] Δὲ ϵ τέλεον O. d Αὐτὸς] Repoſuit *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A1.* Αὐτὸν editum ante. e Ἐν] Abeſt ab O. f Κομμαλιχὰ] Κομικὰ O. & marg. *A1.* Forte Κομμαλιχὰ ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἀπὸ τοῦ τοὺς πολλοὺς αὐτοῦ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἢ βαθέως ἠσκῆσθαι ὑπόνοι. *V.*

47. Τὸ ἄνετον] Ἄνετον. *V.* Inverte, ut recte habeat. *M. du S.*

bi titulum aſſumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. *Μέγα φρονήσας*] O. & P. optime. In Impreſſ. *μεγαλοφρονήσας.* *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] *Μέγα φρονεῖν* in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori ſubjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' ἰσυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apoſt. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra *μεγαλόφρων* qui eſt excelſo animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque *μέγα φρονήσας* hic recipiendum dicas, quia ſuperbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum *μεγαλοφρονεῖν* aeque in vitiis ponatur ac *μέγα φρονεῖν*, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joſeph.* Ant. XIX. 7. 3. *ὑπεργέλιως — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμον*). Quin & *μεγαλόφρων* pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. *μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιον, λαμπτὴς δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία.* In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demoſth. Grav. p. m. 173. *καὶ σεμνυνόμεθα μὲν ἐπὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γιγνόμενοι.* i. e. *gloriamur.* Sed nihil ibi intereſſet, utrum *μέγα φρονοῦμεν* diceres. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οὐλούσιος — ταῖς ἰδιαιτάτων δυνάμεσι πολλαῖς ὕσαις μεγαλοφρονήσαιεν. i.e. *elati.* Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; poſterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de ſe ſentire ſolent homines. *J.F.R.*

42. Αὐτὸν δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον] Mſ. αὐτός δὲ. *J.G.G.* Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus ſcripſiſſe fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi aſſignant; at omnes Philoſophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. *Κομικὰ*] In Impreſſ. omnibus *κομμαλιχὰ* legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. *κομικὰ* exhibet, quod minime reſpuendum; immo in Textum recipiendum cenſeo; niſi forſan ſub vulgata lateat vox *κομμαλιχὰ*, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομμαλιχὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. *διὰ βραχέων ἐρωτήματα*, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum *διὰ βραχέων* argumento eſt, & hic *κομμαλιχὰ* rectius eſſe quam *κομικὰ*, & mox ſequens *συλλαβίζων* declarat *διὰ βραχέων* ſupra non ſollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophiſtarum per quaeſtiunculas, & per poſitiones crebris commatibus ſectas, diſputandi & argutandi conſuetudinem. Plura in Addendis. *J.F.R.*

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les faiſant épeler.* *F.G.*

54. Ἐπισεῖσαι] Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque ſentiat perſpicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, ſilentio.* . . VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt ſaltem laſſitudine ſedendi.* Vide *Caſaub.* ad Th. 116. & nos ad Σκυ. c. ult. *M. du S.*

55. Τῶν ὤτων] An ἐντὸς τῶν ὤτων; Perſius: *Et manus auriculas imitata eſt mobilis albas.* I. e. pollice auri inſerto manum agitare. *F.G.*

Τῶν ὤτων] Facilius eſt aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Verſus *Perſii* a *Gujeto* adductus, eſt 59. Sat. I. ibique ſannas & exſibilatio-

nis

ce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas : a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit ; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

βούλε) μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲ ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ ἐκ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ὀπίσω σαι τὴ χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, καὶ [g] μακρὰ ὀπτεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠρᾴδη ὁ γναθων, ἐμὲ καλαφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὴν ἐράμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἶμαι, [k] ὑβρίζειν.

Πῶς ἂν οὖν ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔκ-

χος

[g] Μακρὰ] Μικρὰ *Fl.* & L. [h] Ἀλλὰ €] Ἀλλ' οἶμαι € O. [i] Οἶμαι] Hic jam omittit O. [k] Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲ ἐπὶ τῶ ῥᾳθυμιῶν (1) λόγων, καὶ μάλιστα τῶ (2) ἐπιδιαλιπῶν τὸ θαύτερα λαλημένων, καὶ τῶ ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, ἐπικαίρησιασμένους χαριεντίσασθαι ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀληθέσι λόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, (3) ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῶ ἀντιλεγόντων γνωμόνων τῶ λόγων. τὸ οὖς (4) [εἰ] ποτε ἀκοῆς ῥᾳθίη μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον ἀληθῶς μόνον. καὶ εἴπω βραχύ τι δήπου ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύεται. *V.*

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inserit *M. du S.*

(2) Ἐπιδιαλιπῶν] Ἐπιλιπῶν erat in V. Παθιλιπῶν inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἐπιδιαλιπῶν mutare jubet. *M. du S.*

(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄτι C.

(4) Εἰ] Inserit uncisque seclusit *M. du S.*, non ut suspectum; sed ut de suo additum.

(5) Ἐξανύεται] Restitutum ex V. Impressa prave ἐξαίνεται. In C. ἐξανίεται.

nis gestus describit poëta, ait enim: O *Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemtus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἠράδη ὁ γναθων, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus Oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones ; At obstat tum μακρὰ ἐπισεῖσαι : ideoque μακρὰ jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* quaeritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos qui in satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, pertinere ; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπισεῖσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum: magna, derisionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος τῶ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio*. Observavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum consitatum*, fastiditas noctes, *pulsatam faciem*. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid.

nis geſtus deſcribit poëta, ait enim: O *Jane, a tergo quem nulla ciconia pinſit, Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae.* Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemtus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιούτων ἠράδη ὁ γναθων, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus Oratori exſpectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioresque complosiones ; At obſtat tum μακρὰ ἐπισεῖσαι : ideoque μακρὰ jam ex *Fl.* neceſſario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* quaeritur Satyricam ſibi perſonam a Luciano indutam, & vide, anne exploſio ac ſannae intelligantur in eos qui in ſatyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modeſtas laudes & ad plauſus quos Sophiſta ſtudioſe quaerit, pertinere ; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπισεῖσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adſentientis eſt ſignum: magna, deriſionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος τῶ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει reſpondet, quam *mala tractatio*. Obſervavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in ſcholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. diſcas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum conſitatum*, faſtiditas noctes, *pulſatam faciem*. Latius autem patuiſſe κακώσεως actionem, non nego. Vid.

καὶ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς τὴν ἐμὲ νόμῳ γαμετῇ, πᾶς ἦς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, ὅτως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφον[c] ἅπαντες [d] προστάτιν ἑαυτῷ; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων [e] μηνυόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὰς θύρας, καὶ τὸν ὄνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὅτε ἀνοίγειν, ὅτε ὑπακούειν βάλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτὸς οὐδὲν πλέον ἢ βοῆς κομιζομένας. οὗτος δὲ οὐδὲ ὅτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτῆς λήψεται προσδοκῶν; [f] ὃν τῷ τρίβωνι[g] οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τοῦ λόγου ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. χρὴ δὲ τὸν αὐτῆς ἐρώμενον τὸν Διάλογον, ὅτῳ ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum receptarum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem si mea ratione in caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. c Προστάτιν] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτην *S.* d Ἑαυτῶν] *A.* sola male ἑαυτόν. e Μηνυόντων] Μημονευόντων O. male. f Ὃν τῷ] Ὃν οὐδὲ τῷ O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῆς κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἐστὶν ὅταν μὲν δίκης κατὰ τοῦ ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἄτει γυναῖκα. *V.*

Spanhem. ad *Aristoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f ἴσθι μοι παρὰ τὸν πατέρα αἰχησομένῳ· ὃς οὐδ' ἐμοὶ θελήσει· καὶ σὺ γράψεις παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφον] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενον προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφον] ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consulerat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Aldina* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *M. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὡς' ἐ Κρέοντ' προστάτ' ἐγγράψωμαι. Ad quae verba ait: „ ex „ veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant *Patronum*, προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejusmodi sibi patronum legere illis est νέμεσθαι, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit „ Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi „ id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte in versione „ emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina „ facta sunt: *suique velut praesidem scriptis testantur.* „ Neque id satis bene". Clar. *Gesn.* hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia pressio pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφον igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι [i] κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἢ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἢ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἢ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καληγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· ἢ γὰρ ἐπαίδευσε, ἢ συναπεδήμησε, ἢ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε, ἢ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅτι [n] τυτονὶ τ' Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκύσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τῦ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεσθαι [o] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονῦσαν, ἐδὲ [p] ἐμμένυσαν ὅτι τῦ κοσμίυ σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

i Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. k Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. l Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. m Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. n Τυτονὶ] Τοῦτον O. o Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβοιτε O. p Ἐμμένυσαν] Μίνυσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τ' νέον ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τ' ἀπαγγελίας (1) κωμῳδικῶς διεξέρχον) λέγων. διὸ ἐ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῶν τούτων ὑθετισμῶν, λέγ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τ' κώλων, ἢ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μυθύοντας ἐ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένυς τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίυς ἐ γαμηλίυς μεταλαμβάνει. (4) ἐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῦ ἐπαναβολικοῦ τῦ βίυ. τὸ δ' ἐστιν εὐ συμβυλαίς τε ἐ δίκαις. καὶ εἰκὸς ἄρα εὐ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τ' ἀρετὴν καταβούντων, ἃ τ' εὐ τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ (5) κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους εὐφραινῖς ἐπιγαμίυσιν. V.

(1) Κωμῳδικῶς] Κομμωδικῶς, f. λόγυς C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Μὴ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.

(3) Εἰς] Εἷς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit αἰρίθμ vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κώμυς — ἐπιγαμίυσιν] Pro his omnibus in C. legas Καίμοις, καὶ τῶν τοιύτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δισποτεία ἰδιὸν οὐκ ἐπιγράφει) δισπότλυ. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* *J.F.R.*

69. Κόττυσιν — τὴν θύραν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apocal.* III. 20. *J.F.R.*

79. Μὲν μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μ, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. *M. du S.*

80. Ἄγναμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγναμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαίμον, ἀλλ' εὐγνῶμον. Ἄγναμον δὲ, ἢ σύγγνωμον. Λυκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορούμενῳ· ἄγναμον ἢ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγναμον οἰκίδιον habuimus tamen, *Aſin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum.* *J.F.R.*

82. Οὕτω ἀπολογιῶμαι] Οὕτως volebat Cl. *Goſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. *J.F.R.*

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. *F.G.*

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. *M. du S.*

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſ-

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τὸ ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν γενναῖος ἡμῖν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτῇ, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὑδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούσα τραχεῖα τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτήν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καλαδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

se, & capillos meretricio more disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ὅστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεσσαράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὸς

32. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus disce-

a Ὅποι] Ὅπου O. b Φέροι] Φέροι Fl. c Ἢ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων] Quatuor haec desunt in O. e Ἀκούσα] Ἀκοῦσαι Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. A1. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν] Λανθάνειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene lic O. P. B1. S. Ἠσέλγαινε male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. Dem. de Corona. M. du S.

7. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀστικώτερον esse docet Thom. Magist. quam ψιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, Dial. Meretr. τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογεγραμμένη. de Medis Xenoph. Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον & ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ & χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ὦ Μῆδοι. Idem de Cyro L. 8. ὑπεχρίσατο δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίστο, ὡς ὑποφθαλμιώτεροι φαίνοιτο, ἢ εἶσι. & ἐντρίσασθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. M. du S.

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. F. G.

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8. & 16. J. F. R.

28. Τεσσαράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. M. du S.

30. Δικασὰς] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. M. du S.

Ibid. Τὴν. καίτοι. & ἀφ. ἐκείνους] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. M. du S.

31. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — διάλογον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos in-

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

ἄνδρας τὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων καὶ ηγορίας, καὶ [l] ἀρισέων ἐπαίνυς ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τ' Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίςῳ τύτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τ' ψῆφον ἐνέγκαλε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσας ὁ Σύρ, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τ' ἐναντίαν θέμεν.

Ὁ Διάλογ· ὅτι τ' αὐτ' λέγε. ὑμεῖς δὲ μενεῖτε, [n] διπλασίονα λήσοντες τ' μισθὸν ἑκατέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταὶ, μακρὺς μὲ ἐκτείνειν τὺς λόγυς οὐκ ἂν ἐβυλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ [p] ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμ· ἐν τοῖς δικαςηρίοις, ἵνα ποιήσομαι τ' κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι κ' ἄτεχν· τ' τοιύτων ὤν. καί μοι τῦτο ἔςω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ὑπόκειμαι, καὶ ἐγκαλῶ πρὸς τύτυς, ταῦτά ἐςιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ τ' τ' ὅλων περίοδυ σκοπύμενον, ὑψηλὸν ἄνω πυ τ' νε-

l Ἀρισέων] Sic etiam *Fl.* m Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμ· τ' ἐκείνων ἐ κρίνε ἐ διομόνυς G. & P. Nisi quod κρίνων P. pro κρίνε. In vulgata consipirant Edd. n Διπλασίονα λήσοντες] Διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl.* o Δικασταὶ] Non habet *Fl.* p Ὥσπερ εἴωθα &c.] Ὥσπερ δὲ νόμ· *Fl.* omissis reliquis. q Τὸ] Sine artic. *Fl.* r Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων καὶ ηγορίας] Διὰ τὸν τὰς λεγομένας * μελέτας ἐπιτηδεύσεις, ὃ τ' † εἷς τυραννοκτόνος τινὰς μελετῶντας, καί τω' ἄλλ' ἔνδικα τοιαῦτα. *V.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *J. Clar.*

† Εἷς] Ἷς antea datum pessime.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τὸν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίςῳ τύτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμεν·. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλογομένυς, τ' ἐκείνων ἐ κρίνε ἐ διομόνυς. πολλὰ ἔχων *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίον] Subaudi ψῆφον. F.G. Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφ·) *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογ· — λέγε] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐκίκρ· — λέγε. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τ' αὐτῶν] De iisdem judicibus. F.G. Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον οἰσ—. *M. du S.*

53. Ἄνω πυ &c.] *Plat. Phaedr.* 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀφο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς ωτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρε), καλα-σπάσας αὐτὸς ἤδη χτ᾽ ἀλῖδα ωετόμενον, κ᾽ ἀναβαίνοντα [a] ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, κ᾽ τὰ ωτερὰ συντρίψας, ἰσοδίκιτον τοῖς ωολλοῖς ἐποίησε. κ᾽ τὸ μὲ τραγικὸν ἐκεῖνο κ᾽ σωφρονικὸν ωροσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο κ᾽ σαλυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, κ᾽ μικρῷ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, κ᾽ τ᾽ ἴαμβον, κ᾽ κυνισμὸν, κ᾽ τ᾽ Εὔπολιν, κ᾽ τ᾽ [c] Ἀριςοφάνην, δεινὺς ἄνδρας ὑπικερτομῆσαι τὰ σιμὰ, κ᾽ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, κ᾽ Μένιππόν τινα τ᾽ ωαλαιῶν κυνῶν μάλα υλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, κ᾽ κάρχαρον ἀνορύξας, κ᾽ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, κ᾽ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ κ᾽ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga parare escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata includit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. *AIW.* Nil mut. Edd. b Σκῶμμα] Σκόμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl S.* &c. c Ἀριςοφάνην] Ἀριςοφάνη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *A1.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲ τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰς Πλάτωνος τοιαύτας, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας ἅμα μεγαλόφρονας ἅμα γενναίους (2) εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως ἅμα τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν ἅμα σαλυρικὰ τὰ τοῦ Σώφρονος καλεῖ. κωμικὰ μέ, διὰ τὸ γελοῖον· σαλυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις ἅμα αἰσχρολογίας προσεπείρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε δὴ Σάτυροι καὶ αγελασοι (3) ἐρέσχ, αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μιθύοντες ἀεὶ ἅμα Διονυσοφαλλόρθμοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τὸ μορφῆς, ἔτι ἅμα ἐρωτικοὶ πρὸς σωφροσύνης αἰσχράς. ἐπὶ τοίνυν κέχρηται ἅμα τοιούτοις ὁ Λυκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τῷ συμποσίῳ αὐτοῦ τ᾽ Ἀλκιβιάδαντα ἀγάγει, καὶ τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἴτε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοὺς κωμικοὺς προσωπείοις ἅμα σατυρικοῖς διεσκεύασε τὰ αὐτοῦ. καὶ τ᾽ ἰαμβεῖον δὲ, καὶ τ᾽ κυνισμὸν ὅρα ὡς διαλαμβάνειν. τ᾽ μὲ ἰαμβεῖον ὡς χλευαστικὸν, τ᾽ κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε δὴ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχον, ὃν ἅμα πρῶτον φασὶ τῇ μίτρᾳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβιδῶν, διεχειρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτηδεύμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.
(2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit.
(3) Ὀρᾶσθαι] Τὰ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Λυκιανὸς, ὁ addidit.
(4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ κ᾽ περιφρονῶ τ᾽ ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωροφιλόσοφον vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀναχ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπεράνω] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mss. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, κ᾽ μετεωροβατεῖ. *J. G. G.*

Ὑπεράνω] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι — μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριςοφάνην] Haec terminatio Noftro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & Διογένη. Δημοσθένη infra *Demoſth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριςοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρεως exhibet, ubi cett. Ἄρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Μο-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permistione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν ὑ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ὄπι τῦ οἰκείυ [f] σχήματ@ [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, ὑ γελοποιῶν, ὑ καθέσεις ἀλλοκότυς ὑποκριτόμεν@ αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, ὑ ὔτε πεζός εἰμι, ὔτε ὄπι τ [h] μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρυ δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob caussam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τ ἀγῶνα τῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα [i] τ Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκῦντα, ὑ ἀπὸ τ συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, ὑ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲ εἶναι δοκῦντα, ὑ πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πλή-

f Σχήματ@] Omisit *Fl.* g Διαμένων] Restitutum ex P. Διακείμεν@ Edd. h Μέτρων] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώρων ante editum. i Τὸν Διάλογ. ἢ] Ἢ τ διάλογον P. G. melius. k Ταύτῃ] Διὰ τῦτο L. & marg. *A*1. Sed omisso καὶ.

77. (5) Οὔτε πεζός] Καταγινώσκει τῦ ῥήτορ@ ὁ διάλογ@, ὅτι γράφει διὰ λόγυ ἀνθρωπάρυ ἃ κρυπτόμενος. τῦτο δὲ τ φιλοσόφων ἀμφιλόγων ἀλλότριον. V.

(5) Οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μίνιττον] De quo supra multis ad N. A. I. *M. du S.*

Μίνιττόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philostr.* p. 164. a. *J. F. R.*

69. Καὶ κάμηλον] Vid. supra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J. F. R.*

71. Τὸ δίγλωμα λαβρωτῶν] Invehitur in malivolos *sublesta lingua*, qui ; ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pisid. Cosmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀβλίτυς κύνας
Σαίνειν δοκῦντας ἃ δάκνειν ἐπιγμένους.
J. B.

73. Διαμένων] Sic P. solus. In Impress. Διακείμεν@. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, ὔτε ἐπὶ τ μετεώρων βέβηκα] Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετεώρων βαίνειν. Deinde num μετέωρος opponuntur πεζοῖς? Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τ μέτρων βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est quale illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox ὑ ἀπὸ τ συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τ λόγον τοιῦτα ἐμοῦ περὶ ἐμοῦ. *J. G. G.*

78. Μέτρων] (Mss. Gr. recte μέτρων.) Kust. Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In Impress. μετεώρων. *M. du S.*

Μέτρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Gesn.* Conf. supra pro *Imag.* c. 18. εἰ ἃ χαμαὶ ἃ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο. *J. F. R.*

πλήθει κεχαρισμένον, πρῶτον μὲ αὐτὸν 90 haberetur; primo quidem humi incedere il-
ὅπῃ γῆς βαίνειν ἐς [a] τ [b] ἀνθρώπινον εἰθισα lum hoc humano more docuerim; deinde
τοῦτον τρόπον. μὴ δὲ τ αὐχμὸν τ πολὺν, multo illo squalore purgatum, & subridere
ἀποπλύνας, ἡ μειδιᾶν καλαναγκάσας, ἥδιόν coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi
τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ὅπῃ πᾶσι δὲ
τ κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, ἡ τ 95 conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui
[c] τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενον τ εὔνοιαν
φασὶ τ ἀκουόντων, οἱ τέως [d] τὰς ἀκάνθας ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxi-
τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσωρ τ ἐχῖνον, λα-
βεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ'
ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι me illum male habeat: quod non subtilia
μὴ τὰ [e] ἰσχνὰ ἐκεῖνα ἡ λεπτὰ [f] καθή-
μενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθά-
νατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ
θεὸς, ὁπότε τ κόσμον [g] εἰργάσατο, τ ἀ-
μιγῆς ἡ τ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέ-
χεεν εἰς τ κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυ-
το, ἡ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴ-
δωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ,
οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολο- 100 scio quomodo, minutis id genus disputatiun-

[a] Τὸ] Τὸ *Fl.* [b] Ἀνθρώπινον] Ἀνῶον marg. *Ald. W.* [c] Τοῦτο] Τῷ τὸ male *Fl.* [d] Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in *Fl.* [e] Ἰσχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. *Ald.* [f] Καθήμενον] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. Edd. [g] Εἰργάσατο] Καλισκινάζετο marg. *Ald.* [h] Μορίου εἴδωλον] Μορίῳ male P. Μόριον ἢ εἶδος *Pell.* [i] Λεπτολογῶν] Λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνατίθημι ἐπίθετόν τ διάλογος λέγοντα, ἔνθα ὁ μίγας ἐν ἀρνῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀφικνεῖται τίθεται ὕπνος. τῷ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἰθισα ἐς τ ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ἐδύν, ἢ ἀφελεῖν τὸ ἔπειν ὑψηλὸν ἐκεῖνα τ μιγαλητορίας. *V.*

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνῶον, marginis *Ald. Wesselingianae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia illud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *J.F.B.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα & λεπτὰ καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mf. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενον σμικρολογοῦμαι, legit, καθήμενος σμικρολογούμενον. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατος] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M. du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου & ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τ αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν εἰς τὸ μέσον συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος, &c. Ed. *Bas.* p. 478. f. *M. du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τ ἀύλε, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τ κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγής, sed ἀμερίστου & ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τ πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem superiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἐμισγε, τὰ δὲ πρόσθεν ὑπόλοιπα κατιχνεῖτο μίσγων κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E. F. & *Quintilian.* II. 15. p. 205. quem lege. *M. du S.*

Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

ter

unculis; ut illi qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cujusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quaerit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam caeterarum rerum causa nihil puto mihi objiciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Injustus enim fuissem, si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum veste spoliassem. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

γῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι, καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἂν λέγῃ ὡς ὁ παντὸς ἀνδρὸς ὀξὺ συνιδεῖν ἃ δεῖ τὰ ἰδέων [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, [l] τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τἄλλ' γε ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἄν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς δοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν ἐκδυσάσας αὐτὸν, βαρβαρικὸν μελενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν νομίζων, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert

EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ὕστερον [n] φέρει, [o] καὶ μὴ παύσαιτο

k Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *Ar.* Ceterae sex Ὀξ—ερκεῖ. l Τὰ] Ὃ τὰ marg. *Ar. W.* m Ἐμοὶ] Ἦν *Fl.* Vulgatum firmat P. n Φέρει] Nihil mut. *Fl.* o Καὶ μὴ παύσαιτο] Μὴ παύσαιτο τοῦτο, sine καὶ P.

16. Τὰ * πρὸ τοῖν ποδοῖν] Τὸ τὰ θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ἃ ὑφοὺς ἐκεῖνη ἀπίσκαψεν εἰς Θάλητα τὰ φυσικά. *V.*

19. † Ὡς δοιμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ ‡ διεσμιλυσμένον. ὃ γάρ φησιν, ὡς Σύρος ὢν βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκδηλώσασα τοῖς λόγοις, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν ἀμφιέσασα σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτῷ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. *V.*

29. Τὴν τετρυπημένην ὕστερον φέρει] Ἐπὶ τῶν διπλοῦμένων δύο ψήφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτό δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ὁ τῷ κατὰ Τιμάρχου τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ εἰς βασιλείαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπενεύσει, ἀλλ' ἔν γε πάντως ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

* Πρὸ] Sic rescripsi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*
† Ὡς δοιμάτιον] Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit *M. du S.*
‡ Διεσμιλυσμένον] Sic rescripsit Idem ex V. & C. quum διαμιμελισμένον editum offenderet.

ter composuimus. *J. M. G.*

10. Λεπτολογῶν] Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Const.*) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quemdam Codicem. Λεπτολογῶν etiam adscriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praestat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Guiet.* conjecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῦ ποδὸς quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ὕστερον φέρει, καὶ μὴ παύσατο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην ὕστερος φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeschines* contra Timarchum, & plane plerique Scholiastes Demosthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copiose *Scholiast. Aristophan.* & *Florent. Christian.* ad Vesp. *J. F.*

σαι ὃ φθονῶν τοῖς δεῖσοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ὑπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ὠφελοῖο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφέστερον οὖν ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ὑπισάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἶ-

TYCHIADES.

QUid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa musicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas. PAR. Equidem si fieri posset, longius etiam, *abesse*

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ ἐγκωμιαστικὸς εἶναι ὑποδύεται. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ ἀπαιδευσία σωφαπαιδρύην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ †προσκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι] Ἐγὼ μέν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὲν εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν ἐκ χείρω ἢ σὲ δικεῖν. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τὸ δικεῖν ὀνειδίζων, ‡ἀλλ' ὡς εἰδότι ἐ συμπυνθάνῃ §τῷ κακὸς εἶναι. ἢ ἵνα ἁπλούστερον, ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ ¶ δικεῖς παρέχειν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ μοί τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πραγματεῖα ἀληθῆ ἐκ καθ' ἑκούσιον γνάμην τὸ τοιοῦτον ὑποδύομαι ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖόν τι παρὰ σοὶ δικαίως. V.

* Ἡ ἀπαιδευσία] Τὰ ἀπομεῖναι Solanus dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. J. F. R.

† Προσκεῖται] Ita inveni. Alias προέκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπέκειτο recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. J. F. R.

‡ Ἀλλ'] Ἀὶ legebatur in Edd. mutavit M. de S.

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακὸς.

¶ Δοκεῖς] Δοκεῖς edita. Δοκεῖς V. Δοκῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis *Basil.* est Τυχιάδης & Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. R.

1. Σίμων] Σίμων Δημοσιστος. F. G.

4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

ναι, ϗ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, ϗ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν ϗ δυσκολίαν· τὴν δὲ δημοτικῶν τινα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; ϗ γὰρ ἁπλῶς τἄλλα ὅπως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ ϗ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ἐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢν εἰ μάθοις, ϗ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλορθῶν φημι ἤδη, εἰ [c] ϗ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτῃ; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτης ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, ϗ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἢν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε [e] τέχνης εὐδόξου ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπεύδω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτῃ φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μηδεμίαν ἄλλην ἐπίσταμαι τέχνην αὐτῇ αἰ-

a Δόκει] Δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* b Ἔχει σοι] Ἔχοιμι P. male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. F.* &c. c Καὶ σοὶ] Δὶ ϗ *Fl.* d Τόγε] Τότε male *Fl.* e Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. f Ταύτῃ] Abest a *Fl.* g Μηδεμίαν] Ita P. Μὴ δὲ μίαν *F. Fl. H. B. Er. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καλεῖσθαι δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτοῦ μόνου γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μὲν πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. *G. C.*

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. *G. C.*

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *F. F. R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *Ar.* adscriptum *Fl.* Δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *F. F. R.*

36. Τόγε τ' τέχνης παράδοξον] Τόγε τ' τέχνης ὅτιοῦν παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τῆ μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὸν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα καλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παιδαγωγίας δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιοργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑΡ. Πάνυ γοῦν εἰδὼς, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων [e] τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. *b* Ἀφίει] Ἀφίσεις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. *Al.* *c* Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. *d* Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *AlW.* & P. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *e* Τῷ] Sic dedi ex *Fl.* Τῷ cett. *f* Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παρασιτικὴ] Ἀπολύων. *V.*

55. Πάνυ] Εἰρωνεία. *V.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τῷ μὴ δι' μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἄφες. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amst. τὴ μανίᾳ. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὸν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσαισθε ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque ita sequitur, Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *si ad me scribens, dicas*: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαισθε ἄν. *Rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* *J. J.*

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et *Obsopoeus* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho*.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπεῦντι ᵍ προοῖσαι γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲ ὅπως χαίρεις καλεῖσθαι, εἰδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἄλλα ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλαλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τυνθάνηταί τις ὁποία τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἄν, καθάπερ καὶ πανταπασιν ὡς,

ᵍ Προοῖσαι] Sic etiam *Fl.* cum cett.

sit. *J.F.R.*

60. Τῳ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιμι] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιμι· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum λόγῳ τῷ κοινῷ intelligi ex praecedentibus poſſit, χαρίσαιμι. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοιμι ἐμὸν] Verbum hic deeſſe videtur, τιμήσοιμι, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοιμι ἐμὸν] Vid. *Henſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, χαρίσαιμι ἄν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυχερῶς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς ἐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφίγγοντα & ſimil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Οἷσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδόντες. *prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαιμι ἄν ſuppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοιμι ſit λέγοιμι ἄν. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἵνα σοι ἀγγείλωσιν. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἐμοῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod *Schol.* notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ἀγαλματοποιὸν] Vid. *Henſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M.du S.*

66. Προοῖσαι] A futuro Aeolico προῶ, προοῖμαι, προοῖσαι, προεῖσαι, προῖσαι. An ab οἴσω, ἄσω, *miſſile?* placet. Τὸ ἴω, ἴημι triplex videtur. ἴω, ὦ, εἶμι. Ab ὦ, ἧκα ἵηκα, ἀφῆκα &c. *F.G.*

70. Δίωνι — φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Mev.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M.du S.*

81. Ὅπως οἴομαι] Vett. Codd. inſpiciendi. *F.G.* Nihil varietatis invenio, nec delidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit (etſi ſae-

pe

[a] ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὅτι τούτῳ παρεσκευασμένῳ [b] οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσῃ. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ὅτις ποτὲ ὖσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἴσως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔστιν ὅτι τέχνη, [e] ὡς ὅπασαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτίκα, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ ἀναμνημονεύω, σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mſ. Interpretes verterunt: *Ars eſt quae conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi eſt in Grae-

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, ſi tibi videtur, quae tandem ſit genere, videamus. Sic enim aſſequamur forte etiam artes ſpeciatim: ſi quidem recte illius participes ſint. TYCH. Quid tandem ergo eſt ars? Nam ſcis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *ſcio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, ſi quidem noſti.

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

a Ὧν[Ὅμως ὧν Fl. b Οὐδὲν] Sic Solan. reſcripſ. ex Fr. Οὐθὲν erat in cett. Perſonas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic omiſit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens. c Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δίοι, ἀληθῆ δὲ ἃ P. d Ἴθι] Ἰοὺ male F. e Ὡς ἐπίσασαι] Pell. An σὺ? Nil mutant Fl. Fr. F. &c. f Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, v. infra ad c. 28.) At ſi cum *Bened.* verius: *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὡς quaeſivit *Gujetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *F. F. R.*

84. Οὐδὲν] Ita *Fr.* ſola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum ſequentibus jungit, omiſſis Τυ. & Παρ. *M. du S.*

Οὐθέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ] Primo illud admonendi ſumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco objeciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoſcendum, ſive paratus ſis, ſive minus. *F. M. G.*

Οὐδὲν] Non valde repugnavi *Solano* οὐδὲν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter: alioqui perinde eſſe, neſcio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat οὐδὺς recte dici pro οὐδὶς, aliique οὐδὺς Aeolicum eſſe ajunt, nonnullos auct. ſubjungam, in quibus οὐδὲν, μηδὲν & οὐδὺς invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto ſcripſere. Οὐδὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi paſſim. Οὐδὺς *Diod. Sic.* II. c. 19. vſ. 36. Οὐδενὶ idem III. c. 57. vſ. 65. Μηδὲν *Ariſtot.* I. Pol. c. 8. εἰ δὲν ἡ Φύσις μηδὲν, μάτην ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν ὄφις. Sed eod. lib. c. XI. poſt med. ἆρ' οὐθενὸς ἐκβάλλοντος. cap. 12. σκυτοτόμος δ' οὐδὶς, οὐδὲ τ' ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rurſum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. Ἀμφότερα δὲ γε οὐδὲν, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6. & in Analyſ. quoque ſaepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia eſt, quam quod prius ex οὐδὲ ἓν, alterum ex οὔτε ἓν ſit conflatum, nam & οὐδὲ εἷς, ad majorem forſan emphaſin ſcribi qui neſcit, adeat *Mollium* ad *Long. Paſt.* p. notarum 52. Sed ſuffi-

cit hic oſtendiſſe Atticis ſcriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθὲν rurſum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐθὲν καλύσει, & ſaepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ᾧ οὐθὲν ἐστιν. Lenius Scholiaſt. *Ariſtoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδὺς elegantius eſſe, quam οὐθὺς. Unum οὐθὺς adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque ſuperiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Hoeſchel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. & *Athen.* profert. *F. F. R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis perſonam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίσασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *F. B.*

Ibid. Εἰ γὰ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem ſecuti *Fl.* Ed. & P. nomina perſonarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impreſſis enim legebatur οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ γὰ σμικρὰ δίοι, ἀληθῆ δὲ ἃ διοίσει. *M. du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Εἰρωνικῶς dictum. *F. G.*

89. Μετίχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox ſequuntur, *εἰ δὲ μετέχει τούτων ἀπάντων ἡ ὠδηγητικὴ κ. τ. λ.* ille facilius aſſentietur forte nobis, cum dicimus, legendum eſſe μετίχοιμεν. Quod verbum in μετέχωμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *F. M. G.*

90. Ὡς ἐπίσασαι] Mallem εἰ ἐπίσασαι. *M. du S.*

Ὡς ἐπίσασαι] Negaverat ſupra Paraſitus ſe Philoſophiae peritum eſſe. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & fruſtra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori eſſet manifeſtior, *videlicet* in verſione adjeci. *F. M. G.*

93. Τέχνη ἐστὶν] In Paraſito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Sic ſcribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mſ. Interpretes verterunt: *Ars eſt quae conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi eſt in Grae-

docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitiosae cum pulsantur

νεύω, σοφῆ τινι ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τ ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκεῖνο γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ ὅτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς [i] τ τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τ παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ λόγος αὐτῆς, [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ

g Ἐκ καταλήψεων] Restitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλ. Discretim *S.* & marg. *A1W.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγγινομένων G. h Ἐκεῖνο γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε ὕπον *Fl.* i Τῆς] Abest a *Fl.* k Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν· ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *consentientes*. Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum*, quae *exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem*. sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαλαλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων i— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων] Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio quam secundo casu, & ubi separari ἡ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις vel similis: licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kusterus* ad *Aristoph.* Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani* 2, 17, 41. nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt: & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat*. Si uno nomine utendum sit, *com-*

pages forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. *A1. Wesselinganae* additum etiam erat, „ legendum ἐκ καταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obs. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* versionem Latinam, — At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *consentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Instit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *sive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis observatur; artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Basil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τ ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Aristoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur: ita homines ex sermone; huc alluisit *Pers.* Sat. III.

— — sonat vitium percussa maligne,
Respondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rursus in *Sat.* V.

— — pulsu dignoscere cantus
Qui solidum crepet & pictа tectoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραι ἀργυρώμωναι, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγξηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καλαλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν καὶ διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ [d] ὅτῳ παρασιτεῖν δέξαμενος, οὐκ ἂν [e] μελαγχοίοι. ἢ τὴν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ἐπίσταιτο διαγινώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων, [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μήτοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸ κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη φαί-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere falsaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum quaeas malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

[a] Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. [b] Ἀποφθέγξηται] Ἀποφθέγξωνται marg. *A1.* & *Fl.* male. [c] Ἐκ καλαλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαλαλήψεων cett. & P. Ἐκκαλαλήψεως *Fl.* [d] Ὅτῳ] Recepi ex P. L. Οὕτω Edd. Sed mox ὅτε eadem recte. [e] Μέλαγχοίοι] Μέλαγχοίοις *S.* & *A.* [f] Εἴπερ] Ἤπερ vult *Marcil.* Sed prius Edd. [g] Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* [h] Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & P. Abest in Edd. cett. [i] Διειδέναι] Διειδεῖναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρὸν. *J. B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kuſt. Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro σαπρόν. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτέον — ἀργυρούντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγξεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγξηται] Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kuſterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. *Graev.* τὸ τῆ νοσούντι σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit *Kuſterus* in *Aristophane*, etiam hic ἰσχνὸν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J. M. G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψιν. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅτου. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυρολόγον vulgo mensor & mensarius a Graecis καλοῦσιν, nummularius & trapezita. *G. C.*

13. Εἴπερ ἐπίσαιτο διαγινώσκειν] Ἤπερ *i. d. Th. M.* Non male. Et sic priscus Interpr. *artem — qua nosse*

rint, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J. F. B.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ ὄλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *G. C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th. M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τῶν νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi λόγῳ τῷ ποιῷ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus erarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se ha-

quidem ea res quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

φυκεν, εἴγε καὶ τὰ ἄτοπα ἄδηλα καὶ ἀφανῆ μᾶλλον ἢ μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae*

Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειοῦσθαι, καὶ εὐνοϊκὸν ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἐπιδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καλαληψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῇ τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκλημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας [l] πλάττεσθαι εἶεί; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τὸ σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τῷ γενναιοτάτῳ Πλάτωνι φάσκοντι, τῷ μέλλοντι [m] ἑστιάσεσθαι μὴ μα-

[k] Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adscripsit *M. du S.* [l] Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Gesner.* [m] Ἑστιάσεσθαι] Ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τὰ ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τὰ νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ εἰ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. vs. 80. Γέρων ἰκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *senior est, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεζηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambignis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellipsi p. 331. —2. *J. F. R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μέ, ὃς κίβδηλος ἦν,
Τεκμῆρι' ἀνθρώποισιν ἔπεμπες ταφῆ, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic supra *Gall.* c. 3. ὠδηδυσμένους λόγους — λέγων. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λόγους ὑπὲρ σφῶν τοιούσδε λόγους. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Euseng. Matth.* XI. 10. ἐκόμησεν κομᾶν, quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. pag. 2. *J. F. R.*

32. Παντὸς ἀπῆλθε] An ἀεὶ παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντὸς cum *Gesnero* nostro masc. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐκπεπλῆχθαι πρὸς τὰς μιλησιολάλας παντὸς μᾶλλον. Sed & possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — ὡς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὴ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιοῦ, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J. F. R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνι] Haec Platonis sententia extat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. *G. C.*

Πλάτωνι] Locus non in *Gorg.* exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντως, σκευαζομένης δοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐναυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυσι παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῆς παρασίτου καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τὸ γε μὴν πρὸς τί τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, οἷόν τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲ μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abest artic. a Fl. c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. Fl. Pro ὃν etiam ὧν marg. AlW.

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταιε, ἀλλ' οὗτο ἡ τέχνη τῆ τέχνης πεφυκυίας ἐστὶ — αὐτῆς ἐμποιῶν — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ἐ — — — ὠφελῆ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν ὀρχηστικὴν †αντίλιθος, οὐδὲν μᾶλλον αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδὲ φθόνος ἐστὶν ὁμοιότητος, οὐδὲ μὴν οὐδ' αὗται τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τῆ ‡ κατὰ βίον εὐχρήστου §συνλημμέναι. Εἶτα δ', ὅτι ἐστὶ τοῦτο ἡ ὠφελιμωτέρα τῆ μηδεμίαν ἕξιν ἐντίθης ὠφελούσῃ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπιθάνως πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν σε — — τῶν τεχνῶν ¶ὑποστάσεως ἐξορμιζομένην. V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.

† Ἀντίλιθος] Ἀντλὸς legebatur, mutavit Solan., qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.

‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit M. du S.

§ Συνλημμέναι] Sic Edita habebant. Συνλημμένων V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. M. du S.

¶ Ὑποστάσεως] Non aderat in Edd. sed ex Cod. supplevit M. du S.

51. Εἴη] Legendum videtur εἶεν. F.G. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicentis de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.? J.F.R.

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσιν. F.G. Bene, si εἶεν femel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. Gesn. εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. J.F.R.

54. Μὴ ἐ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. F.G. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40. f. J.F.R.

56. Ὃν, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgatae meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὃν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. AlW. quo sententia parasitica fit,

οὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλῶς τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐκ ἔτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παρασιτικῆς ἂν παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζει, ἀτεχνία δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν

[d] Οὐκ ἔτω] Οὐδ' ἔτως male *Bl.* [e] Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσῃ male *Fl. P. Fr. Bl. S. H. Ald.* Σωθήσεαι *J.*

ἐδὲν ἐχρῆν ἕτερον ἐξορίσαι τὸ τῷ βίῳ, ἂν ἄνδρ' ἐδὲ ζῆν ἔχῃ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δέ τινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἐμπείριον, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεαι σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσαι, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεαι. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσῃ antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσῃ vel δυνήσαιο; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σαυτὸν mutet, qui voiet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — χίλιοι σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epict.* Man. p. 58. f. *Ael.* I. 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. εἰς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, εἰς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialectt. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Λιπάρᾳ τὴν Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκαλέσασθαι αὐτὴν — τόπους. *J.F.R.*

ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, ἢ ἐκ καλαλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως ἢ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων, ἢ βρωτέων, ἢ τῶν πρὸς ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exstat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγέ] Sic Edd. Ὑπερ ῦ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom.* L. *Fl. V2.* & P. Ἔμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A1.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αὐδίττει), ὃ τέλος τῆ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀποφαίνεται. *P.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ὅρα, σκόπει. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. *Tim.* c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est §. 48. No. 89.) *M. du S.*

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, f. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J.F.R.*

88. Λικτίων] Λεκτῶν. *Th. M.*

Λικτίων] Additum oportuit καὶ πρακτίων. *M. du S.*

Λικτίων] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. *J.F.R.*

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. *J.B.*

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ὑπὸ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum respicit *Basilius* de legendis Grœcorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: ὃ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, ὃ λοιδορεμένους, ὃ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μισθόντας μισυμένους. ἔχ ὅταν τραπέζῃ πλησθούσῃ ἐφ' ἡδυῖς ἀνειμένους τὴν εὐδαιμονίαν ἁρίζωνται. *M. du S.*

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, & sic Mss. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. *J.G.G.*

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Gujet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνῃσι. *J.F.R.*

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῃσι. Ego ex Homero ipso emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατίχῃ. *F.G.*

Ἔχῃ

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

——— Si mensa exstructa sit alte

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus,

ἩΗ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲ ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— δαὶς δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ [f] κρεῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἐκ ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τ' αὐτῆ γνώμην σαφεῖ φανερωτέραν ἐξ ἐῦ λέγων·

Τῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἰδέ[ι]ναι,
ἐκ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαίμον νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετίθεικε τύτυς τὺς λόγυς, ἀλλὰ τῷ [i] σοφωτάτῳ τ' [k] Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβύλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τὺς Στωϊκὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τ' Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνυ, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε [l] τὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊ-

[e] Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνῃ male Edd. omn. [f] Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum esse etiam *Gujet.* monuit. [g] Δ' οὐ] Restitut. ex *Hom.* Δὲ Edd. omissa praepositione. [h] Ἐγχείῃ] Ἐγχέῃ P. [i] Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. [k] Ἑλλήνων] Sic L. *P. H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A1.* [l] Τὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus est cum *Gujet.* κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Ὀδυσσ. Ζ. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum fit: *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in *Homeri* libris Odysseae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν ἔχων οὐ ἔστει. Idem I. 1. τρίτῳ ταύτῳ ἔσχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Long. Past.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα (male πηγῦσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113. περὶ δήραν εἶχε λαγώων. *Ael.* XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαρχείαν εἶχεν. Et III. 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τὺς ἰσθμὺς ἦσαν. Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom.* Od. Δ. 491. Οὐτιδανὰ μὲν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε. *Senium eum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur, millies milliesque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. *J. F. R.*

10. Τῦτο τί μοι] *Hom.* Odyss. I. vs. 11. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τῶν ὅλων. *J. B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque Impr. & ipso P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τ' Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philostr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Est apud *Philostr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G. C.*

19. Ἕλληνας — κατέχειν] *Hom.* Il. Α. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἰρητύσασκε Θοὰς ἐπί. *G. C.*

Ἕλληνας — κατέχειν] Versus quem *Cognatus* profert, est in Il. Β. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. Β. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. *J. F. R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῷ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν κἀν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις πάλιν τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντίδος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ φιλόσοφοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκοῦσαι αὐτοῦ, μὴ πολλάκις λεγομένων·

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri ~~motibus~~, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, καὶ·
[c] Παραπλήθουσι τράπεζαι Σίτου καὶ [d] κρεῶν.

Convivaeque sedent deinceps. Et:
Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

Ὅγε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸν τῶν παρασιτικῶν τέλος, τὸ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἵνα μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν φιλόσοφος

11. Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τελείας marg. A1. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκοῦσαι] Constans lectio. c Παραπλήθουσι] Παραπλήθουσι Fl. d Κρεῶν] Sic etiam Fl. Fr. J. P. e Αὐτὸν] Αὐτῶν Fl.

39. Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ λέξιν τὴν σύνταξιν. ὁμοίως * τῷ. μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. οὐσίαν γάρ, ἣ γενικῇ συνήπται τοῦτο, ἢ ἀντὶ τῆς περιφρονήσεως, σπουδῆς ἀξίωται. V.

* Τῷ μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] Hom. Il. E. 228. μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta repperit. M. du S. qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana; nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hanserit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. absens ante ἀντὶ inserui. J. F. R.

25. Τῇ Καλυψοῖ] Hom. Od. E. 14. & passim. J. F. R.
28. Λείας] Τέλειας, L. M. du S.
32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτοῦ, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non potest, ut eos* (versus) *PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur.* Interpres habebat: *quos nisi saepe referantur, audire non possumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. H. V.
Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id est, *repetiti placent.* F. G.
Ἀκούειν] Hic *intelligere* est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. M. du S.
Ἀκούειν] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere usurpatur. Cl. *Gesn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obsop. *Neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur*: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam: Ἁπλοῦν δή, ait, ὅταν εἴπω, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκοῦσαί σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Sensus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις σὸν ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem so-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέρων τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσί, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινας, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφειμένους τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ἐπὶ τῆ [g] σχεδίας ἐπὶ θοπλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ τούτου μόνου οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὖν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ ζήσει· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

f Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* *g* Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* *h* Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσεται optandi modo legas? vel ἀκούσων. *J.F.R.*

34. Δειτύμοις] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ τῆ σαρκὸς ἀόχλητον] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ τῆ σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τῆ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆ Σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox χειδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερίη autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum, (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses sompno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ τῆ χειδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut fine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ χειδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως ἂν ζήσει] Forsan quis ἂν ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἂν intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰχύνῃ. *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγῃ· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, οὐχ ἡδέως ζήσει. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐπιθυμίας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπλησῶν. ἢ τί φῄς; ΤΥΧ. Καὶμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲ συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τὰ ὑπάρχοντα ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἡδοναῖς, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐδόντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατ' οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονο-

non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter. TYCH. Quomodo non suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male-

a Παρέχει] Forsan παρείη *Pell.* b Τοῦ] Deest in *El.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *B2. P.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ L.

76. Οὐκοῦν τῷ μὲ συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι] *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assequutus est qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* *H.V.*

77. Παρέχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deesse videtur. *F.G.*

Εἰ] *B2. P.* & *A.* quod & agnoscit L. sed abest ἢ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, Men. c. 13. *M.du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forsan παρὰ τοῦτο, adscripserat *J.M.G.*

93. Τῷ τέλει] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνίαν τὸν ἔργων ἐν τῷ τέλει. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fussit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendose faciunt qui in secundo versu reponunt *lusit* pro *jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.B.*

95. Ἀπολογούμενον] Τῷ δὲ πένητι ὅτι μάγειρος ἰσχυρὸς — ὅτι ἐργύριον ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθείη, ἢ πάντα ἴσχυε. *At vero parasito neque coquus est*, &c. *neque pecuniae pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἀντιπαθεῖν. lege ex Mss. ὑπὲρ ὧν ἀπολυμαίνων ἀχθεσθείη. *neque pecunia, qua amissa crucietur.* *J.G.G.*

Ἀπολυμαίνων] Τῶν ἀπολλύμενον, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογούμενον, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος? Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror? *M.du S.*

98. Ἐκεῖνος] Ἐκείνους malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus istos* (Epicureos) *perturbari necesse est.* *J.F.R.*

6. Πά-

le dispenset, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Supereſt ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

ὁμοίη, μαχόμην. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καὶ μοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος ὢν ἀπὸ μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανῶς τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ πᾶς οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτῃ δὲ μόνη τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τοῦ διδασκάλου

[d] Ἀπολλυμένων] Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. A1. Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνος] Ἐκείνης J. L. & marg. A1. Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex J. V2. B2. & Mſ. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujetii* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ καταίγων θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τοῦ θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall.* c. 28. ὅπερ ἱερός εἰμι. *Aesop.* F. 2. τοῦτο ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in Lect. Luc. p. 285. addiditque deinde *Justin.* XVIII. 7. *Decimas Herculi ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum statuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. insertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736. p. 210. J.F.R.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic recte Mſ. vulgo ἐκ τοῦ διδασκάλου. J.G.G.

11. Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τοῦ διδασκάλου ἐρῶμεν; Mſ. Cl. *Graevii* ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶς loquendi formam. Sic εἰς διδασκάλου Noster in *Hermotimo* T. I. cap. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾷν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. J.J.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri ἐκ. Sed B2. pro διδασκάλου, διδασκαλείου hic habet, prave. M. du S.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jenſ.* defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel ſervaſſem, ſi tanti eſſet. Sed conſentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque teſtibus ſuis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et ſi me tertium teſtem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινος ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat ſine articulo poni, ut *Ariſtoph.* Plut. 84. ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι & ſimil. quae cum praepoſ. ἐκ juncta, ipſe adtulit *Jenſius.* J.F.R.

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ὅτι δεῖπνον ἀπιὼν, ὥφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἢ μὴν ὁ μὲ παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὅτι δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ ὃ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τ παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· Οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὁρθίου οἴμου ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τ ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τ τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μέντοι τ ἄλλων τεχνῶν ἔνιαί τινες, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μόνην τ τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τ τροφὴν ἅμα [f] τῷ ἄρξασθαι τ

videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* b Τὸ] Delet artic. *Pell.* c Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B1.* & 2. d Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1.* & 2. e Τῷ] Sic *B1.* & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S.* &c. f Τῷ] Bene *P. B2.* & G. Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορισμοῦ χάριν βίᾳ τοῖς κακῶς πεπαιδευμένοις μαθητευόμεναι. *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* sub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Paris.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τίχτω referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ ἐ ὀρθὸς οἶμος ἐπ' αὐτὴν, quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl. *Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens οἶμος aptemus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλὰ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At sal-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi causſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus causſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : *ut*, qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἕνεκα τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνει, ἕνεκα τοῦ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μύτοι δοκεῖ, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οἶδεις ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸ μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκοντ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλῶς ζῆν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεχλημένῳ ὑπηρετεῖν δύναται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ὁ βαρεῖα τῷ

g Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ὀρθῶς εἶπεν] *Heſiod.* τ. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ἐν αὐτῇ τῇ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.F.*

32. Τῷ] Ita B2. & P. Reliquae τὸ, prave. *M. du S.*

33. Ἐν τῷ τέλει ἐστίν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt.* Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τέλος. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος οὐδὲν ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῇ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt , victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt ἐν τῷ ἄρξασθαι , vel ἐν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo , feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus , de quo poſteriore alibi nos. *M. du S.*

54. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ ἐς τὸ μεῖζον , ὃν λέγουσιν , ἥκουσας , οἱ ἐπιχώριοι καὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν Νύσῃ Παφίαισιν Ῥείη τέκεν. *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐγὼ μὲν χωρὶς τῶν εἴκοσιν ἐτῶν τὸ κάλλιστον ἀπὸς ἥμαρτον. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretael*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini , ſi non iisdem plane , aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὕτη δὲ ὅτως ἐστὶν ἀγαθὴ , &c.] Non αὕτη, ſed αὐτὴ legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis neutiquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri potuit , ut quis ſit tibicen ſine tibiis , ſi-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχῃ μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τοίνυν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ [b] Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οὐδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα ἀσκεῖν· ταύτην δέ ἐστι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μήτοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅταν δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τοιούτων

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρᾶσθαι *Fl.* b Σωκράτην] Σωκράτη *Fl.* c Αὐτὴ] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male *Fl.*

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habeas, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque pag. sequenti scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὕτη] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὕτη] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη.* quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτην] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτην] Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, *Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106, 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. & T. II. p. 585. &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δὲ] Ut supra c. 17. *αὐτὴ* in *αὕτη* mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia *ταύτης* jam proxime praecessit, non male hic *αὐτῆς* sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

ziorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πόλαπὸς δέ ἐστος ὁ φίλος, ὅστις ὁ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸ συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν κ' ἐκ τοῦδε· οὐχ ἥκιστα τὰς μὲν γοῦν λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλαι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται αὐτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κλαπείμων.

Ἐκεῖνα μὲν γοῦν τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος καὶ τὸν σοφὸν Ὅμηρον ὅτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ὅτε σπείρει, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, πλουτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαῖ. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βέλτιόν μοι δοκῶ εἶναι ἀντὶ τούτου ὃς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἄμεινον φέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης ἀμείνων ἐστὶ, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιρεῖ τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν

e Καχοπαθοῦντες] Καχοπαθοῦντες *H2*. Correxerat *Gesn.* Et recte καχοπ. cett. f Ἀνήροτα] Recte *B1.* & *2. P. 3.* Ἀνηρῶτα male *J. El. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὴ οὐχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν ὦ τὰς ὦ, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. *J. F. R.*

81. Ἀλλότρια] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Καχοπαθοῦντες]. De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὴν

μὴν τ̃ μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὁμολογοῦμεν γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ [a] τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ὄγκους [b] ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὰν οὖν καὶ τούτων ἀποδείξωμι τ̃ παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τ̃ ἄλλων τεχνῶν δόξῃ προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τ̃ Θεραπανίδων.

Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaa, videbitur.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρῃ, καὶ τ̃ ῥητορικῆς, καὶ τ̃ φιλοσοφίας, πρῶτον κατ̃ τ̃ ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ. ὅτε γὰρ καὶ τ̃ ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τἀναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τ̃ φιλοσοφίαν κατ̃ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνουσι *Fl.* c Οὔ] Male omissum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀξιεπαίνους ἢ ἀξιερώτους. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ δὲ τὸν σύνδεσμον, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀξιεπαίνους ἢ ἀξιερώτους κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα] Τήν τε ῥητορικὴν ἢ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε ἢ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τ̃ μεγίστων ἢ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. *Th. M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyss. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J. M. G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit.* Hanc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. [ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, sed *omnino*, *prorsus*. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone [δοῦναι τὴν ἀρχὴν ἐμφανῆ αὐτοῖς] male vertisse *primo congressu*, accurate observat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amst. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*; dum in Miscellaneis cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ βινὶ, ὁ ἑκάτερος κέρας ἢ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ ἢ μέγα, ἐπὶ δὲ τ̃ κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. *J. F.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 4. Et Cl. *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μετὰ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J. F. R.*

52. Ἐπεί τί] Lege ἐπεί τοι. *F. G.* Cl. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πολὺ ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. *J. F. R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μὲ ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρίλθοι τις συγγράμμας ἀξιώσεως, ἐπεὶ μίσεώς τι δοκοῦσι, καὶ αἱ καλαλήψεις αὐτῶν οὐκ ἀπὸ ἀμε-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆ Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆ Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῦ Περιπάτυ, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴ Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτε οἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῦσιν, ὅτε αὐτῆ ἡ τέχνη μία φαίνε). ἐξ ὧν δὴ ὁλονότι τεκμαίρεα) καὶ τἄλλα λείπε). οὐχὶν γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς ὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μὲ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρυς ὁρῶμεν, καὶ ὅτε τὰς ἀρχὰς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν τὴ Φιλοσοφίαν εἶναι λέγυσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲ ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμας *Pell.* [e] Καὶ μὴν καὶ] Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμετάπτωτοι, προσδιπτέον ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discrepares, & postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδιπτέον enim, non προσδιπτέον, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τὸ Παρασιτικῆς ἰσχναμιασκῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲ ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι καὶ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδιπτέον ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. *J. J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jens.* *M. du S.*

Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲ] Καὶ μὴν τὰς μὲ aliae, quasi verentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δὲ ἐγὼ οἱ τά. Ibid. c. 10. p. m. μὴν καὶ σὺ τῷ τί. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim.* §. 16. ἀν; ἐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. καὶ γὰρ καὶ τὰ μὰ. Idem Ep. 31. ἐ γὰρ ἂν τῦ σοῦ. Ep. 33. δὶ τὸ μὲν τι τί & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. εἰ δὶ τῷ τῶν ὅλων. Ibid. vel octo monosyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν οὐ τῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὡς' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τίλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. τῶν μὲ γὰρ ἐν τῇ σῇ χάρᾳ. Octo *Diod. Sic.* III. c. 62. p. 231. τ μὲν οὖν γῆς, τ δ' ὧν τ ἀμπέλυ. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ ἐ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδιπτέον ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

χνας, εἰ καί τι [a] τις ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, ἢ παρέλθοι τις συγγνώμης [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καλαλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπειστοι, [d] προσδεκτέον ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάγκοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὖν ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοῦ ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ μὲν περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀποδείξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ μὲν γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

iam aliquid in iis sit parum consentiens, si *in medium* progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica?* Jam una quidem non est Philosophia; infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.*

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est eorum in diversa sententiarum, *ex ipso* maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cujus una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo conve-

a Τις] Τις Fl. Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος Fl. c Ἀξιώσας] Ἀξιώς ἴσι Fl. d Προσδεκτέον ἂν εἴη] Tria haec absunt a Fl. & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν λαμβάνει τὴν Ἀναξαγόραν ἐκ τῶν Παρμενίδου, οἵτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν ἐκ ἄπειρον. εἶπεν δ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλους τὸν τοιαῦτα δόξαν . . . τρέπει λαβὼν (2) συλλογισμῶν γενναίων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ δύο (3) δογμάτων, καὶ ἐλέγων τρία, ὕλαν, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη ἐκ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ κατόπιν ἀπὸ τὰ δύο ἱκανάγκης τὸ ἕν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἱκανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως ὄντος, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . (7) βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον ἐκ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπέγραψαν φυσικοὺς, ἢ μᾶλλον δὲ ὡς θεολόγους. V.

(1) Τὸ ὄν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna est. Τὸ ὄν. C.

(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογι. . . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *M. du S.*

(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δγμάτων V. unde, & ex C. liquet fuisse παραδεγμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *M. du S.*

(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic pessime erant scripta. *J. Cler.*

(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan* ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; ipsum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἴδος, καὶ στέρησις.*

(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem ἀεὶ scribendum fuisset, ni rursus aliquid excidisset. *J. F. R.*

(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*

(8) Ἐπέγραψαν] Anne ἐπιγράψαι? aut φυσικοὺς pro φυσικούς? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας] *Quamquam earum ratione & postulata venia.* Verte: quamquam nonnihil discrepet, *hoc venia dignatus quispiam praetereat.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας] Haec ex Fl. *Solanus* ita constituerat καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξιός ἐστι, &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέον ἂν εἴη, eam eadem delevera, quod certe necessarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγγνώμης ἄξιος ἐστι] Ita recte Fl. nili, quod prave τι pro τις habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμεταπίστοις, προσδεκτέον ἂν εἴη, quod Fl. non agnoscit, & nos ut super-

venitur ; illud ipsam tollit ejus, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, & circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras? PAR. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memo-

πολὲ ὁμολογεῖν [e] μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῷ ζητεμένῳ τ' οὐσίαν.

Ἡ μὴν τοιαύτη οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τοὺσδε, ἑτέρως [f] δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπασιν ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τ' ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοί γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ Φιλοσοφία τ' σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέπολε ἠράσθη πώποτε, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἤδη-

c Μίαν] Ἀν *Fl.* & marg. *AtW.* f Δὲ τοὺς] Et sic esse in *Fl.* adscripsit *Solan.* Sed est & in cett. praeter *B*1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε *B*2. g Οἷον] Οἱ *Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omisit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν οὖν παρασίτοις] Τὸ ἔχῃς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν οὖν] Ἔοικε tantum sine praepos. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum glossema omisimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδικτέον ἂν εἴη] Haec additicia videntur. *F. G.*

Προσδικτέον ἂν εἴη] Si haec verba retinenda sunt, non video cur προσδικτέον in προσδικτέον sit mutandum, quum jungi possit praemisso τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἀναγκαίων] Haec duo verba cur addita sint mihi non satis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Vertitur: *magis convenire quam instrumenta?* Verte: *consonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Quid hoc sit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Quia *Solanus* ait sibi non liquere quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: queritur philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorem esse instrumentis muficis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τ' ὀργάνων sonant: *nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis*, sive: *plus etiam quam instrum. musica.* Ideo in verbis δή τις ὡς ἀναγκαίων, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut. δὴ τίς interrogantis more scriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum conflictum.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum, *proventus* s. multitudinis, sectae, disciplinae, *diversa sentientis.* De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipse *Sextus* egregie suppetias fert Parasito nostro, *Math.* II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Gujetum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jensius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur: ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τούσδε παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B*1. τοὺς δὲ, quod in τούσδε mutandum, facile largior, idque *B*2. jam fecit. At quum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. *J. F. R.*

ἐπιθυμήσαιλες μιμεῖσθαι) φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαιλας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μὦτοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν καμέ, [a] ὡς ἂν τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὅστινας καὶ εὕροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀήθως εἶναι καὶ τὰ ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ὀπιγνῶναι ὅς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μὦτοι, νὴ τὴν Ἡρακλέα, σοθῶ δὴ ἀκοῦσαι τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' οὓς ἐγὼ δοκῶ, τοὺς σπουδαιοτάτους, καὶ οὓς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μὦτοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὴν Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας

rantur Philosophi, & in hunc diem appetunt. TYCH. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint. PAR. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

a Ὡς] Abest a *Fl.* Δῆτα *Pell.* pro κατὰ. b Δείξω κὴ] Utrumque omittit *Fl.*

9. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset ἐντεῦθεν vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὸς] Καὶ τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς ἐκ. βίους] An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M.du S.*

12. Νὴ τὴν Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento Vir Clarissimus *Joh. Meursius*, jurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἄλλας *Liban.* Paras. *J.B.*

15. Ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὧν ἐγὼ δοκῶ] *Gesn.* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; & pristini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluisse videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. Εἰκ. c. 17. & hoc ipso Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Aristid.* & π. πόλλ. *Bentleius. Diog. Laërt.* H. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M.du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nota phrasin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιτο] Nihil aliud signif. quam: *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris: si *quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter quam relativum ὡς saepe accipitur pro οὕτω, non solum in formula οὐδ' ὡς pro οὐδ' οὕτω, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & singulis fere sequentt. Sed & alibi, ut *Aesop.* Fab. 91. Καὶ ὡς ἐποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ ἄλλαι — ἐβάλοσαν (κολοιὸν) πολύσαι. Καὶ ὡς ἐποτυχὼν τὸ ἐπαῦθα τροφῆς ἐπαύσησε πρὸς τοὺς κολοιούς πάλιν.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inscitiam excidit: simi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐπάθησε ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀλατριβαῖς ἐρρῶσθαι φράσας.

Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων [c] ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦλθεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν πάσῃ ἀφυίας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, πάσῃ ἀμαθίας

[c] Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

λων. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Ἔδοκει δὲ αὐτοῖς ἐκ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τισὶν πείθειν δυνηθῶν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere posset*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur.* ubi *Steph.* quoque malit legi ἵνπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὃς πᾶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo posset*, ac tum idem erit ὅπως εἴ quod εἴπως. *F. F. R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum ηὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi invenissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δυσσέβεια videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in εὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *F. F. R.*

25. Ἀριστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. I. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκίμει] Hic τὸ μᾶλλον desiderari videtur. *F. G.*

Αὐτὸς εὐδοκίμει] Quod *Gnj.* scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μᾶλλον omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *F. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. . . (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δευτέρῳ στόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

Δίας ἐξέπεσε· ἡ αὐτὴ ἦν συμφορὰ Πλάτωνι καὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, καὶ ταῦτα λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός, πολλῶν λόγων ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρασίτῳ, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ὀψὲ σασαι.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τὴν παρασιτικὴν ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, [a] παρασιτίας σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μὴν εἰ ἔστιν εὐδαίμων τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πλωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti.

36. Aristoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & esurientes: Parasitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae

Pa-

a Παρασιτίας] Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτία. *V2.*

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων Ⓒ * τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. *V.*

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τοὺς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid.* *Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G.C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος Ⓒ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένου Ⓒ Θεοφράστου — πρῶτος ὧν ἡμῖν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ Ⓒ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τὸ Ἰταλίας, ἀλγτρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλοσοφοῦντι γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιβάλλοντι σὺν ἡσύχοις ἀκούσας τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τίλος Ἀριστίλου. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis, & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε Ⓒ φιλόσοφα: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus. *J. P. a G.*

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit: sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & seq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. *M. du S.*

Νηλέως] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G.C. *Ibid.*

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδείκνυεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, χρόνοι τῦ τ' ἀνθρώπων βίυ, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' αὖ πολέμυ. ἐν δὴ τύτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τ' τῦ πολέμυ χρόνον, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστῳ αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς δὲ μέτριον ἀγῶνα παλαγγέλλεις τ' ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἧκον γέλθαι τι αἰφνίδιον εἰς τ' χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίυς, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃυμένην τ' γῆν. δεῖ τραπηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τ' κατάλογον τὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χαρεῖν τὺς ἄλλυς, ἐν δὲ δὴ τύτοις, φιλοσόφυς τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτυς. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτύς, ἀνάγκη γὰρ τὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνῦσθαι πρότερον. ἐκεῖ

b Δοκῇ] Δοκεῖ male *Fl.* c Χαρεῖν] Χορεῖν male *F.* & *Vr.*

Ibid. Εὐριπίδης — παρωτεῖται] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. *G.C.*

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. *M. du S.*

52. Ἀνάξαρχ] Legendus *Laërtius*. *G.C.*

56. Φιλοσόφυς μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν, παρασιτ. στυδ.] Forte an Φιλοσόφυς μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν, ὑποχὼν, παρασιτ. στ. Nisi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut est*, sive ὥσπερ ἐστὶν, sive, *ut res se habet*. *Th. M.*

Φιλοσόφυς μὲν ἔν ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ στυδάσαντας ἐδείξατε] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus. *Ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτῶν. idque ita esse, demonstravi. *F.F.*

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἴσως. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. *F.M.G.*

Ibid. Παρασιτίᾳ] *Fr.* & *P.* παρασιτικῇ. *Ven.* 2. περὶ παρασιτίαν. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιῶν, vel παρασιτῶν, ut c. 31. ubi etiam cum στυδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφῶν ἐθελήσαι, quod mox sequitur. *M. du S.*

Παρασιτίᾳ] Haud adeo leve est animadvertisse hoccine cum punctо subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjectivum) nam στυδάζω etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & usitatum est. *F.F.R.*

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. *F.F.R.*

86. Παρεμᾶς ἴδω] Subaudi τ' πόλεως. *F.G.*

δεῖ δὴ τὰς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκιμάζειν τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτὰς καὶ ὠχρὰς περιφόβους, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ἀθυμίαν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἆθρει δὲ πάλιν μελαίνας τε καὶ ὑποσίλους, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ θήλυ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros progre-

[a] Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* [b] Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτος] Ἄπαγε, κατάφατε. αὐθάδεια δὲ μέλη τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθορὼς δὲ κεκώδης ἐκκεκραγὼς, δέξει θυμοειδής τις εἶναι· εἰ μήτοι δὲ ἔστιν, ἀλλὰ παράφορον δὲ παράφορον κατὰ τοὺς λοιπάδιος ἀνωμῶν. ὃς δὲ λέγ τὸ πολυσαρκίᾳ καταπεφορτίζεται δὲ καταφαγεπόνως τὸν γεώμολον — εἰδὼν γενναῖόν τι διδιῖχθαι, ἀλλὰ δὲ ὑπὸ τὸν πρώτιλον τῶν πολέμων βαθὺ φροῦδον ἂν γένοιτο, εἰδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομένας ταλαιπωρίαν. εἰ μὲν Σωκράτης — ἔστιν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τι ἀ — ἂν κατελάμβα — καὶ ἄλλως ὑπερφέρων δ' μάχης καὶ λῃστάζων, λεπτός τι δὲ ὠχρὸς δὲ σκελετάδης, ἅτε φιλόσοφον. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

* Διαφθορὰς] Διαφθείρει edimus ante, & κεκώδης omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex V. correxit *Solan.* quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mſſ. fuere. *J.F.R.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τἀγαθὰ; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἱστορεῖς; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Subjecto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.R.*

6. Οὐδὲ λάμπει (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ θῆλυν ἀστὸ χροιᾶς Κύπριν ἔχων. *J.B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Viden' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſſ. ἀλλὰ τι δῆ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *F.G.G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſiden-

τῶ τείχυς προελθεῖν. εἰ δέ τις ᾗ ἀναγκαθεὶς [c] παρετάξαλο, φημὶ τῶτον λείψαντα τ' τάξιν ὑποφρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ ὐδὲν [d] ὑπιχνῆ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τ' μὶ τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πόλε, ἀλλ' ὐδ' ὅτι δικαςήριον ἀνέβη, ἅλγ' δειλίαν, οἶμαι, ὅτι ὐδὲ τ' φωνὴν ἅλγ' τῶτο εἶχε. τί ἔτι; ὐχὶ Δημάδης μὶ, ᾗ Αἰσχίνης, ᾗ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῆ καλαγελία τῶ Φιλίππυ πολέμυ, ἢ πόλιν πρέδοσαν ᾗ σφᾶς αὐτὺς τῷ Φιλίππῳ, ᾗ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνυ πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ᾗ [f] ἄλλ@ Ἀθηναῖ@ [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμ, κἀκεῖν@ ἐν αὐτοῖς ἦν φίλ@. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ᾗ Δημοσθένης, ᾗ Λυκῦργ@, οἵ γε δοκῦντες [h] ἀνδρειότεροι, κὰν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβῦντες ᾗ λοιδορύμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πόλε ἀπειργάσαλο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ᾗ Ὑπερίδης μὶ ᾗ Λυκῦργ@ ὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' ὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τ' πυλῶν, ἀλλ'

[c] Παρετάξαλο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδέξαλο cett. [d] Ὑπιχνῆ] Ὑπιχνεῖ *Fl.* & marg. *A1W.* [e] Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. [f] Ἄλλ@] Ἄλλως *V2.* male. [g] Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* [h] Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.

18. Λιίψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αὐτὴν, τοῦτο † παθόντα. *V.* Ἴσως δὲ ἐς εἰς Σωκράτην addunt C.

[f] Παθόντα] Recte pro eo quod *facit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Pronech.* p. 36. T. I. *J.F.R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδέξαλο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποφρίφειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάτλω eſt *inſtrui in acie.* *J.G.G.*

18. Παρετάξαλο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. *M.duS.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald.Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ ὐδὲν ὑπιχνῆ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τ' μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J.F.R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quinctil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G.C.*

24. Φωνὴν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἐχνόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M.duS.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M.duS.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὥς' εἴγε τις. *F.G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ᾗ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M.duS.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτά. *F.G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F.G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. *M.duS.*

ἀλλ' ἐντειχίδιοι καθῆντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη τινὰς πολιορκημένοι, γνωμίδιά τι προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ἃ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς Φίλιππος ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν ἐδὲ ἀνδράποδον χρήσιμόν τις πώποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον ἤκουσας οὐδενός, οὕτω γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔστι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀγαθὸν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέ-

domi suae jam obsessi, sententiolas quasdam & consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque servulum quis emat*; progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus esset, abjecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Athenienſibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

43. TYCH. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis?

40. Ἐντειχίδιοι] Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

55. Ἀλλὰ Θραξὶ & Σκύθαις] [illegible] Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, Σκυθὶς ἦν. V.

* Λέγω] Hoc verbo hiatum Edd. impleyit *Salm.* adscripsitque addendum etiam οἶδε, quod tamen etiam deesse fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demosthenes. F.G.

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. est ὄλεθρος Μακεδόνων. M. du S.

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia scil. F.G.

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi desumta sunt ex *Iliad.* & *Odyssea.* G.C.

Ῥίψας] Ipse Demosthenes docet, sibi λιποστασίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. passim. M. du S.

51. Θραξὶ] De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex *Plutarchi* loco discès, quem ad Ἐυτυ. c. 7. descripsi. Videbis ei ab Æschine objectum, quod ex Barbara natus esset. M. du S.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? F.G.

59. Καλατριβοῦλις τὸ τ' ἀριστῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. J.B.

Καλατριβοῦλις τὸ τ' ἀριστῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. M. du S.

66. Πλάτων] Reliqui an viderint nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. M. du S.

67. Αἰχίνης] Conf. supra *Imag.* c. 17. M. du S.

68. Ὁμιλοῦσι] Sic supra *Asin.* c. 37. αὐλητὰς ὁμιλοῦσι. M. du S.

69. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μὲν γε οἱ ἄρχοντες ἵσταντο, ὃς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μοι, καὶ ἐν Ποτειδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν ὥσπερ ἐκεῖνοι ἵσταμαι, ἔμεινον οὔτε ἐν ἄλλῳ τῳ, ἐκινδύνευον λιποταξίου κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. J.M.G.

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, καὶ τὸν Ἀμφίπολιν. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχῃ glossema est. F.G.

Εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum est neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendasse, at mendum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὸν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γυς; ὁ γὰρ δὴ τύτυς ὥσπερ ἐκείνυς ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας δσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ καταπατοῦντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ὧδε. πρῶτον μέν, οὐκ ἔστιν ᵃ ὅστις εἰπεῖν ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτήκοτα. ἤτοι γὰρ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἰσὶν ἐστρατευσάντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὅτος ὁ ὄμιλος, ὅτε εἶδον παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ᵇ ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύ-

ᵃ Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν ὅς τις *Fl.* ᵇ Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔτι δὲ τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ὅπλον ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτην περιῆν μετ' ὀλίγων ἀναχωροῦντα· ὃ παρέλαβε εἰδὼς, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέα Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palaestra Timageti —— —— ἀπὸ μολεῖσα

Τίμωνος ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεῖ γὰρ φοιτᾷ, τηνεῖ δέ οἱ ἄθλα τεθῆται.

J. P. a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaeensis*, de qua *Plato* & *Plut.* differt; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠρίστευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει· res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Νεφ. 322. & his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass.* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae ὧδε τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τ Πάρηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τ μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς κἀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψευδεσθαι τ ἀνδρῶν.

'Αλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε κἀ σὺ τ παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, κἀ λέγε, κἂν εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τ παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἴδοι τ' ἀκούσειέν τε,

inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age jam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, *nemo ergo est*,

a 'Ωραΐζειν] Sic Edd. 'Αφίζειν G. & marg. *AIW.* 'Ομαρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. *A1.* c Ὅστις] Sic *Fl. B1. P.* aliaeque. Ὅς *J.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάφαλε· οὐχ ὕστω γάρ, ἀλλ' ἀριστέων διετέλει. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὡραΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Mss. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν, sed scribendum ἀαρίζειν, *garrire*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιασίαν. Nam ἀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

ἴυτ' ἀρ' ἔμελλε
Στρέψασθ' ἐκ χώρης ὅθι ἧ ἀαρίζοι γυναικί.
quando jam erat
Digressurus e loco ubi cum sua colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ἀαριζέμεν ἄντι παρθένου ἠϊθέου τε,
Παρθένῳ ἠϊθέῳ τ' ἀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, cum virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ἀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de cestu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἀαρισταὶ
Πάρφασις.
Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ἀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστικὴ, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἔαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμοταφεῖ τινες ὄσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ ἐ σωφρονούσας. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. 'Ωραΐζειν] *Faire le beau.* F. G.

'Ωραΐζειν] Parum abest quin recipiam emendationem Cl. *Graevii.* Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἀαρίζειν *Gesnerus.* Et in versione eo adluserit. *J. F. R.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *sati.*

est, qui nesciat; apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praestantissimus & justissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim *ait* futurum fuisse ut caperetur Troja, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam novi;

αὐτῷ τὺς ἀρίστους τ ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ὃ ἀπὸ τ γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτῦ τῦ βασιλέως ἦν παράσιτος, καὶ ὅτε τ Ἀχιλλέα, d ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, ὅτε τ Διομήδην, ὅτε τ Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων ὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τ Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, ὅτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τ Τροίαν, εἰ τοιῦτος ὁποῖος ἦν ὅτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τ Ἰδομενέα τ τῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς οἶδα. ἔπου

d Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *B1. & 2. J. P. H.*

sati. Fabula nota. Vid. Nostrum Φιλοψ. c. 3.) *Kust.* Adde *Eur.* Ἰκ. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Nostr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥστε ἀδῦ τι] I. e. vera dicis, non calummiaris. *F.G.*

Ὥστε ἀδῦ τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τύχῃ παλαψιώδως τ ἀνδρῶν] Apparet quidem hæsisse in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Opsopoeus*, amputare conatur, sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratia arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *sicut tibi*, sequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo.* At quæso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in præcedenti periodo testatur se hæc eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeste Græcæ voces hunc sensum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tua arti, in illis viris mentiri.* *F.G.*

82. Καὶ λέγει] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Gesnero*, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε δὴ σὺ λέγε melior est, quam φέρε δὴ σὺ δὴ λέγε. Etsi de καὶ abundante jam ad nauseam commentati sumus antea. *F.F.R.*

85. Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμήρου] Οὐδὲς μὴ ἀνήκοος Ὁμ. *Th. M.*

Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμήρου] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδὲς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex, *Atqui o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.* *J.F.*

Οὐδὲς ἀνήκοος] Mallem ἀνηκόως. *M. du S.*

Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque est *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τ Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἱστορικῆς. I. 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J.F.R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὅσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adsentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, θαυμάζει ὥσπερ τ Νέστορα. *J.F.R.*

96. Δύο Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

ὕπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἀνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ [a] πλέον δέπας αἰεὶ

Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοί, πίειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀφ' ἑαυτοῦ πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, ἢ μαχομένῳ ἢ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸ μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖον [e] ἄγον, φησὶ, κτὶ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ θεοῦ τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ θρασύτατός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. εἰ γὰρ ὅτι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅτι Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι θρασύτατος, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοι μὲν γενναῖος ὁ θρασύτατος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper
Plena stetere, velut mihi, si potare liceret.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris caussa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* b Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *F.* d Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald. B* 1. & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *F.* e Ἄγον] Sic *Fl.* & *Hom.* Ἄγων Edd. cett. f Καὶ] Non adest καὶ in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. reposuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum est in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνουσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At quum *Homeri* affectata spondaeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *F. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *V*2. & *P.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur διόλου, absurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur; reliqua Lucianea sunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* nescio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, est Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Hom.* Il. Π. 278. *M. du S.*

41. Πρώτου ἰλάου] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Σαρ-

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si me contra arma tulissent,

ΠΑΡ. Τί ἔν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχήν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γοῦν αὐτοῦ μοι δοκῶ τὸν Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ ἐπὶ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, ἔστιν ὅτε ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλόταλοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις ὁ δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιόταλος Ἕκτωρ προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] TYX. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιοῦτοι δ' εἴθε μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάν-

[g] Χεῖρα] Χεῖρον *Fl.* [h] TYX.] Aberat persona TYX. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *Sensu*.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς & δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὴ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιόταλος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. TYX. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴθε μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, supplieiter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J. F.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom.* Il. X. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέα] In *Homero* est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων δ' ἱκετεύων τὰ Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. Πρόσπιπτε δ' αἰτοῦσ' τὸν δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίτνω γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μοι προσπίπτεις, ἀλλὰν πίτνασ', Ἢ κῦμα λιτὰς ὡς ἱκετεύον. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τὸ πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J. F. R.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἴθε] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἀν-

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ἕλοιτο, ἐμῷ ἕκαστος δορὶ δαμάντες.

Unusquisque mea dominus jacuisset ab hasta.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲ ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τὰ ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν [c] ἀποβάς,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲ τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, τοὺς μὴ καὶ παράσιτους; ἢ τοὺς ἀκολούθους καὶ ὑπηρέτας; ἐγὼ μὲν οὖν οὐδὲ τοῦτο οἶδα· ἀλλὰ σὺ ἴσως ἐρεῖς.

47. TYCH. Sufficiunt iſta. Aſt, non amicum fuiſſe Patroclum, ſed Paraſitum, illud tenta dicere. PAR. Ipſum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, ſe Paraſitum fuiſſe. TYCH. Mira narras. PAR. Ipſa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul oſſibus oſſa reconde,
Verum una, ut veſtris una ſumus aedibus alti.

Et rurſus, jam diſcedens,

Hic me ſuſceptum, inquit, *Peleus*
Et ſtudioſe aluit, juſſitque tibi eſſe miniſtrum:

hoc eſt, Paraſitum. Si enim amicum voluiſſet dicere Patroclum, non nominaſſet Miniſtrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Miniſtros, niſi hos qui neque ſer-

a Ἂν αὐτόθ'] Reſtitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. b Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Hom.* Τιθέμεναι Edd. cett. male. c Ἀποβὰς] Ἰὼν marg. *A*1. d Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Geſn.*

59. Ἂν] Ex Homero reſtitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero reſtituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave ſcriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuiſſe probat, non *amaſium*; qua de re ad Ep. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc ſit neſcio. *Hom.* l. c. vſ. 89. Ἔνθα. *M. du S.*

81. Μηριόνῃ τε Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲ Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum reſpiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δημιοεργὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis paraſiti nimium recedunt. Il. N. 246. θεράπων audit, & 295. θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μίγησι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς θ' ἁταρβὴς ἕσπετο — τοῖοι Μηριόνης τε θ' Ἰδομενῆος ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἥιῃσιν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim ſaepius Marti aſſimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conſerens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipſe & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod anſam huic ſcurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius eſt Harmodius, non Ariſtogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γνωρίμου δὲ Ἁρμοδίου ὄντος ἐκ λαμπρᾶς καὶ Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐρωτικὸς ὢν ἔσχεν αὐτόν. In reliqua hiſtoria ſequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de ſtatuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Piſiſtrato ortum; quam cauſam recte aſſignat ejus Scholiaſtes ad I. 20. Nobiles autem erant ſtatuae. Rogante quodam, quodnam eſſet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuae conflatae ſunt apud *Philoſtr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησί] Quum Cl. *Hemſterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vſ. 98. ibique *Dukerum* adiri poſſe commonuerit, pauca ex eo addere volui; ſed omiſerunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφύλατο] Propter phraſeos raritatem addidit Noſter, lectionem hanc eſſe conſtantem; nam quum proprie *abripere aliquem* ſignificet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptam* civitatem e ſervitute, ſenſus erit minime incongruus.

Sic

servi essent; neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Martiaequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne & Aristogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in praeοἱ μήτε τὺς δούλους, μήτε τὺς φίλους τὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ ὁ Τ Μηριόνην τὸν Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὕτως, οἶμαι, καλεμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα Τ μὲ Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν [e] ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ Τ παράσιτον αὐτοῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δὲ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; ὀπτικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ὅτε τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος Τ Ἀθηναίων πόλιν τυραννευμένην εἰς ἐλευθερίαν [f] ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μὲ Τ παιδικῶν. ὅτοι μὴ δῆ, τοιοῦτοι δὲ ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δῆ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ Τ παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲ ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ὅπλ Τ παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ὃ γὰρ ἀλλ'

[e] Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντος ora *AIW*. [f] Ἀφείλετο] Nil mutare Edd. addidit *M. du S.*

Sic *eripere ex periculo* signif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφῖλατο ἂν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. *J.F.R.*

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς.] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. *J.F.R.*

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲ &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲ ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ὃ γὰρ, ἀλλ' ἂν οὐ πολίμῳ μάχεσθαι φησιν ἐτοίμως, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μαχεῖσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ὃ γὰρ ἀλλ' ἂν οὐ πολίμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μαχεῖσθαι δέοι, φησὶν ἑτοίμως. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἑτοίμως, *ait se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vs. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου Ε οἴνοιο· τὸ γὰρ μέν Ω ἔρκος Ε ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἄκμενος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Sed vesci jube velocibus in navibus Achivos
Pane & vino, hoc enim robur est & fortitudo.
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ἀλίγον τινὰ ἥσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, καὶ μὴ δειλιῶντες, ὃ Ε ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* *J.F.*

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. *F.G.*

Οὐ γὰρ] (*Sensus* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula αἰ post ἑτοίμως, unde excidit, quia eaedem literae ipsius vocalae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*) *Periz.* ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καὶ. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ὃ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *Non est aliter; sed.* Et videtur haec sup-

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστάσι, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ἄσιτοι διεύσι· ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζεται τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ἄσιτος πεύσων τῷ πολέμῳ, τρέμει, [b] ἔστι δὲ ἐσθίει τότε μάλα φειδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετ' ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπλισιν ἄσιτον τάττει τῷ παρασίτῳ, κρύπτει αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ἄσιτον τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτόν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι καταδάκοι τις ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου ἔτι λοχαγὸς ἔτι στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς καλαχεμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτο παραχείμενον, ξηρόν, ῥυπῶντα, μακρὸν πώγωνα ἔχοντα, πρόθυμον τὰ μάχης, ἀδόκητον ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑπασπιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορεῖσθαι συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους λελῦσθαι τοῦ πολέμου; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. In

a Καὶ] Forsan Κἂν. conjiciebat *Gujet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλωροὺς male *H1.* & 2.

b οὕτω δή] Οὕτως δὴ emendat *Gesn.* c Ὑπασπιστὰς]

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνία. *V.*

supplendi ratio commodior brevisque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro καὶ αὐθὶς legamus καὶ αὖθις. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόσθεν δ' ἔμπαρ κ. τ. λ. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἄλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter *etenim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Aristoph.* Eccles. v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Auct.* §. 6. No. 76. *J.F.R.*

2. Ὅτ' οὖ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν] Glossema videtur. *F.G.* Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *J.F.R.*

3. Καὶ αὖθις] Lego καὶ αὐθὶς. *F.G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. ἡ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό ποτε βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, ἡ δικαστήρια, ἡ παλαίστρας, ἡ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, ἡ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν ἡ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, ἡ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ὀφθῆναι τῶν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, ἡ τὰ γυμνάσια, ἡ τὰ συμπόσια διώκει, ἡ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀπόδυς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τῷ χωρίῳ μᾶλλον ἔσται; ἡ μὲν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπιόντα μένει, ἡ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· ἡ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήξει πεφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὴν ὀδόντα ἀπήγῃ, ἡ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν ἡ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ ἡ λάσιος ἀντιβρυχήσει; ἢ ἡ λύκου ἀντιμύσει; * αἶξ; τοῦτό μοι λέγει. *V.*

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως ἐνταῦθα, ἡ πρὸς λάσιον ἀντιβρυχήσεται τὸ παράσιτον, ἡ πρὸς λύκον ἀντιμύσεται. *G.*

* Αἶξ] Αἶγα *V.* pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter salex Lucianeos cepit. *M. du S.*

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. *J.F.R.*

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] *Hom.* Il. Θ. 272. *M. du S.*

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου πυρὸν ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exsitu-

ram diversitatem. *J.G.*

Ibid. Ἄξιόν γε] ἀξιωτικῶς dictum videtur, non ἀποφατικῶς. *F.G.*

24. Ἰσαγωγεῖς] (Forsan ὑπαγωγεῖς.) *Anon. M. du S.*

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere *Alciphr.* & *Longus*. Vid. hunc *Past.* 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. *J.F.R.*

60. Τίς ἂν ἡ] Et ἡ ita post ἂν *Phalar.* epist. 38. ἢ πάλιν ἂν ἡ ἀντιθήσει. Ne plura ex Nostro addam. *J.F.R.*

λον εὐφράναι τὸς συμπότας; πότερόν πολε-
ῖτ῾ ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπ῾ μετὰ
γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμεν῾, εἰς γῆν ὁρῶν,
ὥσπερ ὅτι πένθ῾, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ
ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφ῾
τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη
βαδίζωμεν τ῾ βίον τῆ παρασίτυ, σκοπῶν-
τες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες [a] ἐκείνῳ. πρῶ-
τον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τ῾ μὴ πλουσίων ἀεὶ
δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ,
[c] ὧν οἱ ἄνθρωποι [d] οἴονται. δεῖ ῥήτορας δὲ καὶ
φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ πολλούς, ἀλλὰ πάν-
τας, οὐ τοῦτο τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ
δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν,
ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲ πλούσιος ὅτως ἔχει
πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς
τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι,
καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον
τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δυνότε-
ρόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς
αὐτὰ ὅτα διαφέρει κακοδαιμόνως, ὥστε τ῾
μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (πεῖ
μὲ γὰ τ῾ ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲ δικά-
ζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· [e] ἄλλ῾
δὲ μισθὸν σοφιζεύων εἰσπράττε῾ τὸς μα-

convivas poterit? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutia-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖσε cett. b Τοίνυν] Non adest in *Fl.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *A1.* d Οἴονται] Οἴονται *J.* e Ἄλλ῾ —— μανθάνοντ῾] Integer hic versus deest in *Fl.*

72. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω C χαίρει λιχθῶν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενοι. V. (κυλινδούμενοι. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνων conjiciebat *Gesn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τ῾ βίον τ῾ παρασίτυ praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνου scil. βίου τ῾ φιλοσόφων C ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Gesn.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνου scil. φιλοσόφου βίου, recipi potuisset. *J. F. R.*

73. Οἴονται. περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι αὐτῶν] περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ C ἄλλα πάθη. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς σὺν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τ῾ σὺν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. ποιμεν. *Liban.* Paras. *J. B.*

83. Ὡς τ῾ μάλιστα νῦν εὐδοκούντων φιλοσόφων (περὶ μὲ γὰ τ῾ ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲ δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basileensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdius sit, quod

tiarum a discentibus exigat; alius pro suo sonvictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignoδάνοιλας. ὁ δὲ πρὸς τῦ βασιλέως ὑπὲρ τῦ συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ ἀφ' ἑτέρου τόπου ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδός ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, [h] ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὕροις δ' ἂν ὑ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν πρόσιτος [i] ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγαναχτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῦ χαλεπὸν μέν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τῦτο ἡ τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν ἀφθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι· ἃ ἔχουσα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται) ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεᾶ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

[f] Ὁμοίως] Et hoc deest in *Fl.* [g] Ἔτι] Εἴ τι *F.* & marg. *As.* [h] Ὅτι μισθὸς] Omisit *Fl.* [i] Ἔξω] Ἐξωθι *Fl.* [k] Πάντως] Πᾶσα marg. *AsW.* non male.

92. Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός. *F.*

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *F.G.*

84. Φιλοσόφων * περί] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *F.F.R.*

87. Εἰσπράττει] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ μὲν χρυσίον εἰσπραττέτω μὲ, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τῦ λύκε δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει] μισθὸν τοὺς μυτιληναίους etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Hal.* X. p. m. 649. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράξεων ἀρχὴν ἐκράτησε. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *F.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *F.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα; Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epist. Man.* c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *F.F.R.*

10. Ἐπὶ τούτῳ ἀπόλλυται] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορία φρενῶν ἐστὶ φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. προκειμένου δὲ ἡμῖν περὶ παράσιτου ζητῆσαι ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, ἢ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, ἢ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλείστους αὐτῶν εὕροις τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ἁπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοιεν, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκῇ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμῶς. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Paraſitum non eſſe, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeſt ab illo fortitudo, fortis eſt, neque prudens, cum deſtituitur prudentia, eſt prudens. Alioquin enim neque Paraſitus fuerit. Propoſitum vero nobis eſt quaerere de eo qui Paraſitus eſt, non de eo qui non eſt. Si vero fortis non aliter quam praeſente fortitudine, & prudens prudentia praeſente; etiam Paraſitus praeſente paraſitandi facultate Paraſitus cenſebitur: adeo ut niſi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de paraſito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Paraſitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla eſt ut doleat.

55. Jam Philoſophi ſimul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, niſi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu ſibi inſidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero ſi noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam ſi non ortus eſſet. Et ſi per deſertum eat, ſine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philoſophos autem ſaepe ego vidi, ne-

a Οὐκοῦν] Οὐδὲν Fl. b Δεδιότας] Δειδιότας Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ἁπλισμένους] Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ἁπλισμένους. i. e. *qui ſane non ita armati eſſent, niſi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, niſi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου ſic nihil habere quo referantur, quae certiſſime referri debent ad τὸ, ἁπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod abſolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obſ. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori ſuccurrere non dubitavi. Cl. *Geſn.* errorem priſtinae verſionis correxit ſponte, quod non opus erit ubique monere. *J. F. R.*

37. Δειδιότας] Miror nihil hic varietatis quaeſiiſſe, nihil emendaſſe *Solanum*, quum δειδιότας legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοιεν ſtare poſſit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excuſſis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; ſed quia poſterior ſyllaba per compendium in ea eſt exarata, quod in Miſſ. ſimiliter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J. F. R.*

61. Ἀπολογίαν] Socratis Apologiam ſcripſere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui ſuas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Του] Του adſcripſ. *Geſn.* Et quia *Junt.* quoque ſic habet, forſan praeſtaret ſic edere; quia aliquantum am-

telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior sorte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Παρασίτου μήτοι τινὰ εἶναι κατηγορῆσαι μοιχείας, ἢ βίας, ἢ ἁρπαγῆς, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὅστις εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων ἄλλων ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

57. TYX. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; PAR. Πάνυ μὲν οὖν τουναντίον παρασίτου εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

---

e Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *A1*. d Δὶ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl*. Sed pro ὁ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς. marg. *A1*. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. e Τινι] Τινὶ *Fl*. cum accent. Τιν cett. Τινα *F*. sola. f TYX.] Deest hic nomen personae in *Fl*. g ΠΑΡ.] Et hanc pers. omitt. *Fl*.

65. Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εἰσταλῶς ὁ παροιμιάσας τίς δίκη; τίς δὲ κακῶς ποιεῖ; ἀπαίσιος γραφή; *V*.

* Ἀπολοῦνται] Lege ἀπολοῦνται. *M. du S.*

ambiguum τινι pro ὑπό τινος, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet sensus, *numquam a quoquam scriptam diram adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἰρῆται ἐμοὶ τὰ τοῖς προτερήμασι βίβλοις, *Dictum est a nobis* &c. *Herodian.* I. 2. 9. ὅτε μὲν ὑπ' ἐκείνου πέπρακτο ἀνδρεῖα. Nostrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἄριστα κεκωμῳδῆσθαι σοι, & similia ubique obvia. *J.F.R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀπολοῦντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. vs.

65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἁλόντας ὑπὸ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρηνθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτῆκέναι θανάτῳ, [b] ἀπτῆσας ἀπέθανε.

te, male malos periisse, alios de sententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur.

ΠΑΡ. Ὡς ληρώδη γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ πρωϊαῖος ἄνευ παρασίτου, πλωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ γυμνότερος χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλού-

PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

a Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινύσ. vult *Gesn.* b Ἀπτῆσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetstenii* sequor. Ἀπτύσας *evolans* dederat Cl. *Gesner.* c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *F.* & *Va.* d Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καταπρηνθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adpositа. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *M. duS.*

* Φαρμάκῳ] Antea sic legebatur. Τοὺς δὲ καταπρηνθέντας Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non sequebatur.

† Φθινήσαντας] Φονθέντας ante editum prave; quum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *J. F. B.*

65. — ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἴξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. B.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*
Φαρμάκῳ — καταπρηνθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καταπρηνθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae craterа insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὼν s. exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινήσαντας,

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σιν κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸ δὲ παράσιτον πλούσιον οὐδέποτε κοσμεῖ.

Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μὴ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. ὅτε γοῦν μάχη ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ εὐδείς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τοῦτο προεδίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοτιμίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθαι] Τοῦ κοσμ. *Pell.* f Πάντα] Ταῦτά *Fl.*

11. Τούτου προεσθίοντος] Τοῦτο ὃ μυῖαι πεπόκασιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προτιμησάμενος τῶν ἀνθρώπων τὰ ἰδιώματα. *V.*

tus, quod de phthisi accepit; qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J. M. G.*

76. Ἀπὸ δυσωρίας] Epicurum. *F. G.*

Ἀπὸ δυσωρίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσωρικὰ καὶ δυσπληρικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, cum τελώνησαι λίθῳ τὴν ὕρην ἐπιχειθέντων. *J. M. G.*

Ibid. Φθινησανίας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινύσανίας. Recte credo; nam φθινίαν ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J. F. R.*

77. Φυγόντας] Aristotelem & alios. *F. G.*

91. Γύγης χρυσίον] Vid. supra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. *M. du S.*

Γύγης χρυσίον] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγης δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' ὐ χρυσία. *J. F. R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J. F. R.*

23. Αἴσχιον] Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M. du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγειν δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα οἴει. Φέρε γάρ, τί σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, ἢ προσεμφώνων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ συμπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ συμπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἔθ' ἕλοιο καὶ τὸ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum.* PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere?* TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare.* TYCH. Equidem *juxta navigare.* PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere?* TYCH. *Juxta currere.* PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare?* TYCH. *Juxta equitare.* PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari?* TYCH. *Juxta jaculari.* PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἔθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἑθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παράσιτος appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Gujet.* Omisissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eamdem potestatem reduci possint; sed cum non videam, qui παρακοντίζω eodem detorqueri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτεῖν grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτεῖν. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ϗ ἑῶ ϗ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος † τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ϗ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ ϗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρωτότοκα φιλεῖν † τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulce-

1 ΤΑῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ϗ λυγίζουσι, ϗ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. ϗήτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (εἶδον γάρ) λίπα τε ἠλείψαντο, ϗ κατέψη-

d Mſ.] Mss *Fl.* ΑΝΑΧ.] Nomina perſonarum in fronte non habet *J.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσις ϗ Σόλων *Bt.* & 2. *e* Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. J. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

nere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *J.F.R.*

44. Ἐθ' ἵλοιο] *Ven.* utraque ἂν ἰθέλοις. *M. du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi μάνησον, poſſit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujusmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. Φυλάξαι μοι, ἔφη, τὸν Ἱππάρχου γνωσθῆναι. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *J.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaeus* ſerm. 192. vide *D. Ambroſ.* 6. Hexamer. *J. B.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σκυθ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *J.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad lr. 10. *Heliodor.* *J.B.*

7. Λίπα] Oleum μαράς φάρμακον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερ τ᾽ [a] ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μᾶ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες, ὠθῶσί τε ἀλλήλους [b] συννενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἦν ἰδὼ δραμὼν ἐκεῖνος τ᾽ ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἶτ᾽ ἐπικαλαπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τ᾽ πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη χρὴ τ᾽ γαστέρα, τ᾽ πῆχυν ἐμβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τ᾽ ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ὑδὲ τῶ ἐλαίω ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ᾽ ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τῶ βορβόρω ἀναπλησθέντες, ἐν ἱδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γῶν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ᾽ χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ᾽ αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ γοῦν γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ἐμβαλ-

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed deterso unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr.* B1. & 2. *H.* Ἄτερον *J.* b Συννενδυκότες] Rescripsi ex W. Σωνν. Edd. c Ἦν ἰδὼν] Sic Edd. & M. Ἤνδὼ *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat χρίσμα.

8. Ἄτερ τ᾽ ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adsciipserat *Solanus*, & quia ἄτερ tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερ Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχεν ἄτερ δαίμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλείης adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τ᾽ ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, ἀφ᾽ τὸ ἀλείφοντας τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *J. M. G.*

11. Καὶ ἦν ἰδὼν] Καί *nu* ἰδὼν. *Th. M.*

Καὶ ἦν ἰδὼν] Vid. *Xenoph. Anab. Aristoph.* & Nostrum Ἀναβ. c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἦν ἰδὼν] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51. pr. sed ἀλλ᾽ ἰδὼν tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ᾽ ἦν ἰδὼν & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τοῦ σκελοῖν] Posset ἂν abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἂν βίᾳ ἁλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — καθηρπασμένας ἂν χειρὸς —. Conf. Nostrum supra, *Asin.* c. 23. vs. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμοὶ δὲ ἀράβδωι ἂν τ᾽ ποδῶν. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας ἂν τ᾽ περάτων. *J. F. R.*

15. Περιπλέξας] Sic rursus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. supra *Mist.* c. 17. & *Z. Tp.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. supr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλεις non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ ἔτι γε &c.] Οὐκ ἐν πηλῷ ἔτι γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἐπαμοῦνταί τε ἀλλήλους. Sic Mss. non ταράττουσι, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flavescit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum *P. Fabrum* in Agonistico 11, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάττουσι — ἐπαμῶνται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [e] πάτταισίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες [f] ἐπαμῶνται τ' κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τὸ ψάμμου τ' ὄλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τ' ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοπάλην κεκονμμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ὑποὶ γῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἀποπτύειν ὁ κακοδαίμων· ὕτως αἵματος [i] αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πυξ ὡς ὁρᾷς [k] πεπληγότος τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων ὑποὶ διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τ' μάχην. τεκμαίρομαι γοῦν τῇ πορφυρίδι τ' ἐχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τ' κατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅτε τοῦ αὐτοῦ μιμούμενοι, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τ' ἀέρα.

Ταῦ-

e Πάττασίν τε] Ex W. reſtitut. Παράτασί τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτταισι Edd. f Ἐπαμῶνται] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. B. *Ald. Fr. H. P. S.* & M. g Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. *Aldi*. *J.* At prius *Fl.* h Ἀποπτύσειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. i Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. k Παταχθέντ-] Παταχθέντες male M. l Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe παράτασί τε — πάτασι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράτασι legebam. *M. du S.*

Παράτασί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. ἀράτασι legendum ſuſpicatur, vel ἀράτασι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *J. M. G.*

Πάτασίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum παράτασι nihili eſſe. Et quamvis ἀράτασι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάτασι jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea prenſant ſe invicem*, & — *ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὀλ. *M. du S.*

Τὸν ολισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum*, *lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὄλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὅλως καθαπίπτων. *J. F. R.*

34. Ὀρθοπάλῃ] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Quia auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. G. C.

37. Ἀποπτύσειν] Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα ὧν ἐθέλω εἰδέναι τίνῳ [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μέλαπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἔστιν οἵτινες παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὸν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. *M. S. Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita *M. Fl. Ald. B1. H. P. Fr. S. Harpocr. J.* & marg. *A1.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ἰμῶ τοῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα ⊂ τερπτά· ἐμοὶ δέ τί τις ὑμῶν τοιοῦτό τι λάθοιμι, εἰσιὼν ὡς ἐ μάτιν διεζώσμεθα τὸν ἀνιπόκλω] Ista ἐμοὶ δέ τί τις ὑμῶν τοιοῦτό τι λάθοι, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum λαμβάνειν τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων λαμβανόντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά μοι λάβοιτε, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ με χεῖρον διάθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δεινῶς ἐν ὕδατι ἀλλήλων λαμβανόμενοι. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με λάβοιτο & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα λαβόντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. R.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπτωσις, pro τῷ ἐπὶ τῇ τίλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντι. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακεκλασμένη] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἵν τι τῶν ἀκατίων ὕπολοιπον ἀναδούμενοι τοὺς σαυρούς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾶν „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a-

„ liis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς ἐν μάτλῳ [e] διεζώσμεθα τὴν ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνομβίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὴν ὀπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαύμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷπερ καὶ ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοὺς ἄδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑπερβάλλειν, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τε καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

e Διεζώσμεθα] Παρεζώσμεθα M. & marg. *Aiw.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. Bz. P.* &c. f Λυκίου] Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. g Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. Bz. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & W. h Πυγμῆς] Πυγμῆς male *J.* i Ὑπερβάλλεσθαι] Bene sic Edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* sola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. *Aristaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾷν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸ αὐχένα πρὸς θέαν τοῦ κύκλου συναναστρεμένων βοτρύων. Lucian. „ *de Gymnas.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δίξις ὑπὸ τῆς „ κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσεις ἐπιγραμμάτων γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed καταπλαγιάσῃ de saltatore, Noster etiam supra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Gesn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλάσμου *inflexum*, signif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interfit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκεῖνο] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖσε quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Aristoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὰ σκέλη πάττειν πως ἐκ κινεῖν ταχὺ ἐς πόδα δρομικός· ὁ δὲ δλίσθειν ἐκ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πλευρᾷ, πληκτικός· (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostrati* locum ad *Dημων.* c. 49. supra adductum. *M. duS.*

89. Πυγμῆς] Oratio non satis perspicua; si enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ—. *J.F.R.*

94. Στε-

ἐστιν ; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων περιπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ θεῷ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε ἀριστεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τὴν μεγαλοδωρεάν, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλακλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ὀπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit *Solan.*

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. *L.K.*

95. Ἰσθμοῖ] Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. *J.F.R.*

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τῶν σελίνων ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δὲ Ἡρακλεῖ, καὶ κρατήσας ἠμπέρασεν ἀκεῖνον, ὡς [ἱερεῖς οὖκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Pott.* *M.du S.*

Σελίνων περιπλεγμένος] Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. *J.F.R.*

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ Θεοῦ] Haec sic vertit *Vincent.* *Obsequeus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, id est *sacer*, non a ἱρεύς, quod est *sacerdos.* Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur.* Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in Anthолog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaus* vel *Cirrhaus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ὑπὸ τῇ Κίρρᾳ ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτείαν δένδρα οὐκ ἐπιλήσιμα, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀκρεῖον τὴν γῆν εἰς δενδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸ θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ οὐθεὶς στέφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: διωτέραν δὲ Πυθιάδα οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλουν ἔτι ἀγωνίζοντο, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα καὶ τοῦτο καθίστασαν — δάφνης δὲ στέφανον ἐπὶ τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν ὅδῳ, ὅτι δὲ ὁ Λάδων Δυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐραστὴς κατέχρησεν ὁ Φίνεως. Aliam vero ejus rei causam refert *Aelian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Aethiopicis armatis curioribus palmae ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῶν νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηραμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. ᾧ δ' ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτή· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὁρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναδέχεσθαι ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων θερίζειν. ANAX. Τοῦτο φῂς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

d Ἀτονητὶ] Ἀτονητὶ W.

& *Plutarch.* Sympos. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonium* etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui μηλίνη habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius.* Vid. *Pott.* 417. *M. du S.* Μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipsius societatis caussa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. πρόκειται σίφαρος ἢ πίτυς, ἢδὴ κοτίνου ἢ σελίνων. quidni μηλίνας aut μήλων adjiceret, si par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίας] Quid hoc sit docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph.* Νεφ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίας] Adleverat margini Cl. *Hemsterhusius*, videndum Cl. *P. Burman.* Z. Καλαισ. Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet *Suidas*, & Scholiastes *Sophoclis* ex „ *Aristotele*, & *Apostolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortasse corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teste *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαις) Quod magis „ verosimile videbitur, si verum sit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc „ saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορία autem Commentt. ad *Poll.* seq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Hesych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίας] *Hesych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F. G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. P. R.*

αὐτὸς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἱμαλῆ ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τὰ ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσών, ἢ [c] ἱματίου περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· ὅτῳ γε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ὃ μὲν ἀλλὰ τοὺς μὴ ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τοὺς δὲ θεατὰς, οὓς φῂς ἀπαλλαχθὲν τοὺς χείστους εὐδαιγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae cauſſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

[a] Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* [b] Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. [c] Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίζουσιν M. [d] Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. [e] Θοιμάτιον] Θοιμάτια M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων c. 9. *M. du S.*

Ἀγχομένους πρὸς τὰ ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τὰ ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junt.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 15. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θοιμάτιον] M. & *Fl.* Θοιμάτια. Fortaſſe Θοιμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὰ μειγίθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12. pro πάχος, μείγεθος repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὰ μειγίθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μείγεθος ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Pollu-*

luce

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅτι τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταγνῶναι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀλλήλοις πλησιάζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ῥαττομένους, καὶ συνπριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ὅτι τούτοις. οὐ γὰρ ἂν οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ βοῶν, καὶ κροτῶν.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καταριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα ἀπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φῄς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψαμ-

[f] Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίοις male M. [g] Ἄληκτον] Ἄλυκτον W. male. [h] Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον οὐ μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲ τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τῷ ἀριθμῷ. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἔστι δὲ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲ τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καλαμυρίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, μέγεθος, ὅτε μέγας, ὅτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Am-*

ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλῃ καὶ κοτίνῳ ἐγκρατεῖς γένοισθε νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅτι τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆ νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὴ νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνουσι;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν νόμῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μέλησή ποτε εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα [f] πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἧκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν καλανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien sibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνουσι] Λαβόντες W. & marg. *A1.* c Μηδέπω] Sic W. & marg. *A1W.* Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & *Fl.* f Πρὸς] Περὶ W. & marg. *A1.* Sed πρὸς *Fl.* cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπώπια, Genac. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἔξοθεν ποιά. ὅπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

biguis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μιγίθη legere malit, τὰ κάλλιστα μίλη, me non repugnantem habebit. *J.F.R.*

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. *Paulus* in I. ad *Corinth.* IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. *L. Bos* in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* & *Arist.* frequens. *J.F.R.*

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impress. μη-

δέ-

hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Universa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea metum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid sit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus: haec jam tibi enarro, uti discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se fe-

ναίων καὶ [g] ξένον, προειλόμην κἀγὼ καλέσας, ἐπεὶ δὴ ἤκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τ' ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος προσκαθεζόμην, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς ἀδιαλείπτως λέγων, κεκμηκὼς ἐπαύοιο περὶ πολιτείας [i] τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιόντα, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τἄλλων ὅσα ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ ἀναγκάζομεν τὸ σῶμα καταπονεῖν τὸ σῶμα· ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύνωνται ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις προκεῖται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνου, ἀλλ' ὃν ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ' ἀνθρώπων

[g] Ξένον] Sic W. & *Fl.* Ξένων Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] Ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξειμι] Restitutum ex W. Διεξίεμαι Edd. priores.

ἥττους. *M. du S.*

4. Οἰκηδείᾳ] Ita M. & Ed. *Fl.* rectius quam in vulgatis, quae οἰκειότητα legunt. Sic c. 18. ἅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. *M. du S.*

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum codicem eam rejicere, religio fuit. *J.F.R.*

27. Τι] L. τι quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum conjeciisse video, qui τι margini codicis sui adscripsit. *M. du S.*

36. Διέξειμι] Sic recte W. In Impress. διεξίειμι. *M. du S.*

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic τ' προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. *Paul.* in Ep. ad *Hebr.* XII. 1. ubi plura similia *L. Bos.* Addiderat Cl. *Hemsterh.* etiam videnda. *Synes.* Ep. 100. p. 239. D. Et *Basil. Seleuc.* initio Gr. I. *J.F.R.*

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῷ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῇ πάλιν, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαί οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου παρασκευάζεται· ἐφ' οἷς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγεῖ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ παναυδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκτὸς τῆς τάξεως, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων παυσαίμην, μηδ' ἐκείνων

16. ΑΝΑΧ. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ΑΝΑΧ. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Πατοίων L. & marg. *AiW.* b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὔτως *Fl.* & W.

62. Ὁπόταν — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. *M. du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἀτίθασον. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed ὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona ὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali ὕτως, ita crebro ὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἰκριμόδια *Aphtonii*, ubi ὕτως νώτης, ὕτως φαῦλος, ὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item ὕτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. ὕτως φυλή. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. ὕτως μενῶ. *Diod. Sic.* III. c. 8. ὕτως δή. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγελᾶν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ὅπῃ τῶν ἀθλητῶν, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [c] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸ γοῦν πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτι τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ ἄβροχον τιθέντος, ὅ, τε ἥλιος καὶ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, ὅτε ἰδίεις πρὸς τὸν ἥλιον, ὥσπερ ἐγώ, ὅτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γοῦν οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δή ἐν.

Καὶ

d Ἔπῃ] Sic recte *P.* aliaeque. Ἐπὶ male *J. Fl.* *e* Φλογώδη] Φλογμώδη W. *f* Ὅτιπερ] An Ὅτι περ; *Pell.* *g* Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a *J.* & *V2.* Adest in *Ald. Fl.* &c. & M.

sin Codd. ejusd. aliis ὅτου, aliis ὅτως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J. F. R.*

84. Πῖλον] Haud suo loco vox οἴκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philostrato* discas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀκούσαι, expoſueris, ejus participium ſubaudiendo, i. e. νίνοθεν ἀκούσαι, aliaque non abſimilia ab eo adducta conferas. *J. F. R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος] Canis ſidus, quae & canicula, ardentiſſimo aeſtatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Auguſti calendas eſt. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G. C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅτως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως ὀφθήσομεθα, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀνηλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. εὐθὺς γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτίκα, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὡμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δείξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὤν, μεπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me instituieris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter me*

a Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. b Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσασα. c Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. M1. Ὅσῳ Edd. priores. d Αὐτὴν] Αὐτῇ Fl. Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἐλλιπὴς ἡ φράσις τοῦ συμπεριλείποντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτῳ· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. ὅτως δὲ ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς πρόσωπον ὁ λόγος, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις (3) προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ὦ ἢ τὸ τέλειον ὅτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν (6) ἂν ἄνωθεν τὸν λόγον λέγει τοῦ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπεισβὰν, οὗτος σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ὅτως χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα (7) τοῦτο νοεῖν. καὶ ὅτως τοῦ ἐλλιποῦς ἀναπληρούμενον. *V.*

(1) Ἐλλιπὴς] Ἐλλιπὴς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει διλονότι. Ἀντίπαις. καὶ ὅρα ὅπως ἡ προσέξεις κ. τ. ἑ. ἀ. ἐ. λ.

(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὲς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσέξῃς] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ἡ προσέξεις est, & in Luciani textu Cod W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id usuque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*

(4) Ἄν σοι] Αὐτοὶ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Λείγεται *Clericus* ediderat, quod mutavit *Solan.* nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὖν ἄνωθεν] Δ' ἂν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτον M. Sed eodem versu ἐλλιπῶς iterum editum, quod facile in ἐλλιποῦς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὄψει, i. e. ὄψει ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. du S.* (At ex divisione Cl. *Hemst.* jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Miror qui *Solanus* Noster facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὄψει ὅπως μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως —— φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemst.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus

one instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneam illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae pro-ſunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſo-res cum diſſimulatione vos eſſe in ſermoni-bus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeter-quam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc an-tiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legi-bus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas in-ſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῖν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστη-σάτε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ [f] αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ πρὸ [g] ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἑωρα-κὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοι-μι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην πρε-σβυτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθη-μα ἐγένετο, [l] ὅπως ἂν ἀρίστη ὅπως ἂν ἀρίστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμέ-νη,

[e] Ἀναγεγράφθω] Ἀναγεμφίσθω *F.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. [f] Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. [g] Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *F.* & *V2.* [h] Ἑωρακὼς] Ἑωρακὼς M. male. [i] Σὲ] Omiſſum in M. [k] Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. [l] Ἐπίστασθαι] Ἐπίστασθε W. male.

ſus καὶ ὅπως μὴ κολαζομένους. Et ſic *Eurip.* quem adduc-it, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοούσης. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ ἐξελαύνῃς, &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *J.F.R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phal. β.* c. 2. *M.du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quum-que mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius adri-pui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J.F.R.*

18. Οὐδὲν — ἀπεκρύψαιμί σου τοῦτο] Non audio Flo-rentinae αὐτῷ. Ἀποκρύπτειν enim cum duplici accuſa-tivo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι τινὸς conſtrui ſolet. *J.F.R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ὑπὲ παραπρέσ. conſulat. *G.C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγεμφίσθω. *M.du S.*

Ibid. Χαλκοῦν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. XI. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J.F.R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵτινες ἦσαν δῆλα. *F.G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. nu-mero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M.du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proëm. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἱππέ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Sabar.* ad Sidon. *Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J.B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M.du S.*

μ, [a] εὐδαιμονήσεις. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] πειστέον σοι· κἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ὅτι ψυχρὸν τὸ λίθος. λέγε δὴ τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους ἀθλιωτάτους, ἐκ παίδων εὐθὺς ἀλαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συμβάλλει πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατ' ἀγρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μόνον, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι καὶ τῆς ῥήσεως, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ ἀπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ἐπιῤῥέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόῤῥω τοι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μέλαξυ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ ἀμηχόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος· ἢν μόνον μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιμι. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ

quent. Verum enimvero illa quaeque in re parendum tibi velut legislatori: & contradicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriae*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσεις] Εὐδαιμονήσει Fl. & W. b Πειστέον] Πειστέον male M. Nihil a vulgato abit M. c Συνηρεφεῖ] Recepi ex M. & S. Συνηρεφῆ enim Edd. cett. d Τί] Ὅτι Fl. Prius cett. & M.

50. Συνηρεφεῖ] M. S. & A. Reliquae συνηρεφῆ mendose. M. duo S.

70. Διαμόψῃς] Lego ἀμηχόψῃς. F.G. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aoristi subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in ἀπόδοσι ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρύψῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. J.F.R.

71. Ἐξαγώνια] I. est. ἔξω τῶν ἀγῶνος. F.G. Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. J.F.R.

73. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου] Sic infra Οἰν. c. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. M. duo S. Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. J.F.R.

77. Φόνου] Subaudi δίκαι. P.G.

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, pro *alternis vicibus.* Ita εἰς μέρη *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 54. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemst.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οἱονεὶ τὸ μέρει ἐκάστῳ ἐκάστου, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. J.F.R.

80. Διώκειν] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸ φεύγειν *reum*; vid. tamen exempla pluscula adferentem Rev. *Fac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gataker*um haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκειν, μήτε φεύγειν in *Antonin.* de reb. suis III. 7. frustra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causſas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum *causſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causſae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere. quasi & involvere causſam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui? quam diu domestica causſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢν περὶ τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζῃ, πάτριον ἔτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθίζῃ ἡ Φόνιε, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαιᾶς δικάτοιλες, ἐπιδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζοντες τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καὶ ἡσυχίαν ἀγούσα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινώσεις ἔξωθεν ἐπάγῃ τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ὄντες τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, μηδὲ περιπλέκειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σέ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἄγων, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενον· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγῃ; ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἴ τινος ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ καὶ ἡ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

e Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρων male W. f Ἀρεοπαγῖται] Ἀρεοπαγῖται W. & sic paullo post bis. g Καταῤῥητορευόμενον] Καταῤῥητορεύομενον W.

77. Φόνιε] Ὅτι ὁ Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαιᾶς. οἱ δὲ Παῦλον τὸν Θεῖον μηδὲν τούτων ἀπεοικότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνάγον, [Actor. XVII. 19.] ἵνα χρὴ θεοσεβίζειν ἢ λῆρον. καινότητα δὲ τηγορήματος δεγμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ἐπιδείκνυσθαι ἢ τοῖς ἐπιτυχοῦσι δαιμονίοις, ἅπερ τὰ σεμνὰ ὁ λόγος ἐξεπίτηδες ἐλοὺ τῷ κριτηρίῳ τούτῳ προσάψας, ὡς Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένος, ὃς ἡ ἐξεστότης τοῦ λόγου παρ' Ἕλλησιν προσωμοιωμένος. M.

* Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec dicta. quidquam notant. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam jambice. *J. F. R.*

stra mancum pronuntiat. *J. F. R.*

84. Ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abduerentur, auctor est *Quintil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἄνευ προοιμίου & πυλῶν. *G. C.*

90. Περιπέπλειν] Περιελίττειν legit Interpres. *F. G.*

Περιπέπλειν — τοὺς λόγους] De hoc pleonasmo praepositionis σὺν, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 5. No. 87. *J. F. R.*

91. Γυμνὰ τὰ γιγν. βλέποιεν] Divus *Paul.* ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἄφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. *J. Elsner.* neque haec Luciani praetermisit. *J. F. R.*

ANAX. Εὐγνάμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι καὶ ὑπὲρ τούτοις, ὅτι παρεργον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. Ἐπὶ τούτοις ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατ' ὀλίγον σου τὴν βουλὴν ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ἀφ' βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ ἀγαθοτάτους, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλαισθησάμενοι, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλωπίζοντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλῶς σκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περι-

otioſi ſumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam exterais illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιτεφραγμένον] Πεφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*

Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τε εὐφυῶς ἀμελούμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἐχοντα μεταπεσοῦτα πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μεταπεσοῦτα. At prius eſt ἐπιπολαιότερον. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μοχλοῖς μὲν πρόσγειον ἢ πάντα ἐῶσι, σκάπτουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ὑπό. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅμοια ἐλέγοντο. & in *Paraſito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυνται. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνονται. & alibi ἱερὰ θύσουσι. Sic & apud *Aelianum*, ἃ πισὰ δοκοῦσι. & ἀρμοκάτασά ἐστι pluraque talia. *J. J.*

Ἀφ' ὧν] Ita M. & Fl. Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ἀφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρουσι τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιοῦνται. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιτο defendendam adferrem *Long. Paſt.* 2. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπέλιπε τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ πνεύματος. *Aleiphr.* I. 29. p. 120. βούλομαι σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεῶν κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστεττόμενα δράσαι. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus conſiſtentia; tum jam aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione labori corporibus adſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant,

πεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς μὲν τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀναλροφὴν αὐτοῖς μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνιέναι ἤδη γίγνωνται τὰ καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἐναντίων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παμπολὺ [e] γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-

[c] Ἀναφύηται] Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. [d] Ὑφ'] Recepi ex Fl. M. & marg. Aldd. Ἀφ' Edd. [e] Γίγνοιντο] Ita Edd. omnes & M.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Enang. Luc.* IX. 45. ἦν διακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. *J. F. R.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Jenſ.* In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μεταχοσμοῖτο. *M. du S.*

Γίγνοιτο] Facile largior *Jenſio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire ſequenti μεταχοσμοῖτο, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem ſimiles numeros poſtulare, neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit (quod ipſe *Jenſius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit, etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἦθη δ' ἀφίρηνται, καὶ — ὑπῆκται, jam tamen ex 2. Codd. ὑπήκασι concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex *Eunap.* in Orybaſ. p. 174. qui ταῦτα μὲ δὴ ἐν ἐμοὶ ἕστας ἔχει.) Sic mox c. 24. ὑπαιθρα γίγνοιτο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνοιτο. At ſi quid mutandum, μεταχοσμοῖτο potius pro μεταχοσμοῖτε ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis qui ſingularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλεῖν adverbii more uti ſolet, ut obſervat

ἔχοντα μεταχοσμεῖται πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι ἂν πρόσγεια καὶ ταπεινά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνῃ τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περίττα, καὶ [a] παραλύοντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν δὲ τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, καὶ γράμματα γράφειν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλλιχοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιντο, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ ἀκούοντες ἀρετῆς τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται καὶ μανιῶν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά, καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐδὲ τὸν [d] Ἀρεοπαγίτην κήρυκα, οὐδὲ σὲ

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac teneraе, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam crassitiem aliquam furculus habet, tum & superflua putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui

a Παραλυόντες] Παραλύοντες W. Nihil mut. Fl. b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἑαυτῷ Fl. d Ἀρεοπαγίτην] Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl.

Cl. *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Asin.* c. 10. πλεῖστος ἔτι πλείω λέξω. Immo & βελτίω, μᾶλλον, πλείω ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. εἰσέλθομεν εἰς ἄνδρας — τί ἂν εἰσῆλθες; Ibid. p. 202. φάρμακα πεπόκαμεν — φλύαρα δὲ ἐτρώθη σοι ἑαυτός. Et ep. XV. ἔγνωμεν ἐ ἐπιφάνειαν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίεσθε — καὶ ἀράμενοι, cui adde *Enang. Luc.* V. 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσατε. Et *Elian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπιπόσεσιν. *J. F. R.*

62. *Μουσικῇ*] Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres *Aristoph.* in Equit. & *Athen.* L. XIV. *G. C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Πολ. & *Strabo* I. *M. du S.*

64. *Ἐπιλέξασθαι*] Conf. supra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemsterhusio.* Adde 2. *Ver. Hist.* §. 36. *J. F. R.*

80. *Ἐμαυτῷ*] Male Florentinam habere ἑαυτῷ adscripserat *Solan.* At nescio num prorsus male; nam ut

qui prae pudore, credo, fatiscines jam tantum extra caussam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

τῶν σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ λεγόντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὲ δὴ τοὺς [c] τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, ἐδέν τῇ βουλῇ πρόσιμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι τὰ καλλίστα, ἃ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεῖς τὰ περὶ τὴν ψυχῆς, τὰ πλεῖστον ἀναγκαῖα λέγειν ἀφιεῖσι, γυμνάσια, καὶ ἀποπόνησιν τοῦ σώματος. ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῆς ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεως, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπιπλαράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ ἀπὸ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς περὶ αὐτοῦ ἀφασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [f] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ονο-

[e] Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. [f] Ἅμα ἀναγεγραμ.] Non adest ἅμα in Mf. Graev. Adest quidem int. edit. Sed Pl. & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro σωφρ. habuimus supra Paraſ. c. 8. & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἰσαυτῷ I. Ver. Hiſt. c. 6. Aſin. c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. *J.F.R.*

93. Προῤῥήσεως] Conf. supra de *Sacrif.* c. 12. pr. *M. du S.*

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mſ. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοις, ut omnino scribendum est. *J.G.G.*

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Mſ. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod deinde, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. *J.F.R.*

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis

ne-

ὀνομάζοι). ἢ μὴν καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ἐπὶ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας ἐπιδείκνυμεν, ὡς τὰ μὲν ἀποτρέπωνται, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὃς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ ἂν γίγνοιντο ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸ ὅμοιον ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ὃς φῂς, τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ἐπιθήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ἐπιδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὰ εἴδωλα περιποικιλμένοι, κράνη δὲ ὑπερείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ἐπιθήμασι. Διονύσῳ δέ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥδιον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῆν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκον, οἰκτίρονται, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ὠκτείρονται, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλητὰς ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συῳδοὺς, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας, οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Compedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant, pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

[a] Σπεύδοιεν] Σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. M. du S.

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 14. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoedium ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe patiqueant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

45 ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ὧν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παιδαγωγούμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅτου μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ᾧδε καλαγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζομεν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπη δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύη ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καλαμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ ἀβρηκτότερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἀμείνον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἀβλεθήσεσθαι. ἐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἐκτρέποιντο δέος τὸ τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐῤῥωσθαι καὶ καρτερὰς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συντετυκότες παλαίουσι, καλαπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἀγχέας δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ὅτου ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν

μὲ-

[b] Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. [c] Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. [d] Σκύτη] Σκύτη *Aldi.* Sed correctum in marg. [e] Συντετυκότες] Sic W. Συντ. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κρύη — κιχνῶσι πυρετώδεις] Conf. ſupra *Quaeſt. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥῆσις] Conf. ſupra *Quaeſt. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. di-

Gta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συντετυκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συντυκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ὅτου ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus

μὲ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀλγηδονήματα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἰ πόλει ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεὶς, καλαβρίψει τε ῥᾷστον ὑποσκελίσας, καὶ καλαπεσὼν εἶσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὰ ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτοῖς γυμνὰ τὰ σώματα καλαμαλάξαντες καὶ ἀλγηνήσαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κῶφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἐν φόβου τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυσαρκίαν λέγον, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν

quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia omalis, & patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia

a Συμπλακεὶς] Συμπλακεὶς W. b Τοῦτο] Τούτῳ M.

prisci aderat ante οὖσι, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. *Gesn.* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod lodex commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, & *Atetaei* Syntax. De οὖσι — οἶδ' autem sic posito conf. I. *Ver. Hist.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hist.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Past.* III. 110. οὐκ ἴλαθεν αὐτὸν οἶδ' πλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J. F. R.*

80. Σώματα φύγοντα] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. *J. F. R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. *Mor.* Ἐγκ. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἠρτί τε — ῥεύμασι] Supra ad I. *Ver. Hist.* c. 7. ubi πολλοῖς οἴνου ῥεύσι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥεύσι, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ῥεύσιν typis in ea descriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεύμασι habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥεύσια magis obvium, quam ῥεύματα. Est tamen ap. *Homer.* Il. Υ. 367. χαῖτας δ' ἱδρῶοντο μετ' ὤμους ἄνθεμοεν, quod *Schol.* interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ῥεύματι ὁ πανίσχυρος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua λιπαρεύματος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ῥείσασαν γάλα & μέλι, quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in I. *Ver. Hist.* poterit eadem ratione stare, si construxeris, πολλοῖς ὁμοιοτάτῳ ῥεύσι οἴνου, μάλιστα οἷος ὁ χίος ἐστὶν, ut Cl. *Gesn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: πολλοῖς ῥεύσι οἷον ὁμοιοτάτοις &c. ut similitudo referatur ad speciem

lia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluentia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad justam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carnium & superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide servent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam *nempe* atque aliam varietatem adscriptam ab *Solano*, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὔψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* servandam existimavi; nam etsi εὔψυχον primo adspectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *F.F.R.*

14. Ἀπολαύουσις] Cum ἀπολάμπουσις sit in W. possis etiam ἀπολάμποντα conjicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. φιλτάτερον ποιεῖ τὸ ἄνδρα. Et *unde sic nites?* lupus ait cani bene pasto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco φιλτάτης adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. *F.F.R.*

χῶν σώματα ὑπὸ σκιᾶς μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥέοντα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῶ κράνει, καὶ ἥμαλιγμένα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸ κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ὅτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, ὅτε ῥικνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, ὅτε πεπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲ ἀχρεῖον τ σαρκῶν, καὶ περίττον, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξεναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὥσπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τ πυρὸν, τῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τ μὲ ἄχνην καὶ τὺς ἀθέρας ἀπο-

c Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. d Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V*2. & marg. *A*1. Ῥέονδα *J*. Vulgatum servat M. e Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J*. sola. f Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* g Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένα M. h Καὶ] Abest a *Fl.* Adest in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τῦ ἀσταχύου κύτρα. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic spernat *Solanus* ῥέομενα, infra vero intactum sinat, c. 38. ubi αἱμαλῆ ῥεομένῳ quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. *F.F.R.*

Ibid. Ῥέοντα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥέομενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἱπ. α. c. 7. *M. du S.*

5. Τὰ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *F.F.R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phrasis ap. Historicos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Past.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδιόμην ἐν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας ἰέναι & ἴεσθαι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hist.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *F.F.R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J*. ne-

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τ καρπὸν [a] διευχρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ ἀφ' τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ὀπιμήκιστον ἀρχεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὁ δέ τε ἂν ἰδίειν ὁ ταῦτ ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἄν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι εἰς πυρὸν αὐτὸν, καὶ εἰς τ καλάμην αὐτῆ, καὶ εἰς τ ἄχνην (αὖθις γὰρ ὀπὶ τ λικμᾶν ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, πρηπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, ὅτε φλογὸς μεγάλης ἀπτομένης, ὅτε ὑπὸ μιᾶ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταναυθείη. ὃ τοίνυν ὐδὲ νόσος, ὐδὲ κάματος, εἰς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, ὐδ' ὀπικρατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερᾶς πέφραχ) πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι εἰς τὸ εἴσω, μηδὲ προδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ὀπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ὀπορρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem purum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum adfluens, tamquam olim paratum & ad necessarios usus re-

a Διαπεπρισωῦντα] Διακεκρισωῦντα *V2*. Prius reliquae omnes & M. b Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. c Τὰ ἔνδοθεν] Ἐνδοθέν τι W. omisso τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt *Fl.* & W. e Ἐνδιδοῦν] Sic *Fl. Fr. J. H. Ald. B1. P. S.* Ἐνδίδων W.

24. Διαπεπρισωῦντα] Probum hoc esse bene multis probari posset: sed sufficiant *Died. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῶν διακεκριμένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 81. f. τότε κἀκεῖνα διακεκρίσθαι, τὰ ὠθοῦντα πολλοὺς ἀπορούμενα. Noster supra T. I. *Hermot.* c. 7. διακριηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd. *J. F. R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic scribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J. F. R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδιδοῦν legisse videtur Interpres; sed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium est. *F. G.*

Ἐνδιδοῦν] Esto participium; tamen ordinario ἐνδίδωμι facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δόω antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac δίδους, δῦσα, δὺν, a δίδωμι, nihil mutavi. *J. F. R.*

61. Ἀλλὰ ὑπιράλλειος τάφου εἰ δέοι] Pro τάφου recte viderunt Eruditi reponendum τάφρου. Et sic plane Florentina. *J. J.*

Ibid. Ὑπιράλλειος τάφου εἰ δέοι] Τάφρου. Fossatum, scamma. *Th. M.*

Ὑπιράλλειος τάφου] Mirum hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mss. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρου. *J. G. G.*

Ibid. Τάφου] Mss. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & P. In aliis male τάφον legitur. *M. du S.*

Τάφρου] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J. F. R.*

63. Μολυβδίνας χοιρ.] Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse

reposítum, supplet statim, & vigorem recreat; & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente *solo*, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum jactant in aërem, &

σμῶν, καὶ εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, [f] ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ὑπιπλεῖστον παρέχει. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τοῦ ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφορκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ὑπικνεφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος ἐπὶ πρὸς τὸ σφοδρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερείσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπισφήλαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ [g] ὑπερᾶλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκεῖν [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα δὲ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον διὰ λειότητα. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *Alw.* [g] Τάφρου] Τάφρον *Amst. S. J. Ald. H.* &c. Τάφρου recte W. P. *Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic est in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

67. Ὄχανον] Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

se putant. (ν. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλπτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδύνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδύνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς & κοιλότερος. ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit Il. Φ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόρρω] Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτίω invenies, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦντα. *J. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πάῤῥω, φιλοσιμώμενοι, ὅτις ἐπὶ μήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἃ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὄλισθον ἀνάγκη πλείω [d] γίγνεσθαι, ἰδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ὕστερον ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεταί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἀφαρπάσαντα τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' οὗτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὲντοι κόνιν [g] τουναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem commprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληται Fl. & W. male. c Τὸ ὄλισθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τουναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλισθον] V. c. 2. & scribe τὸ ὄλισθον. *M. du S.*
Τὸν ὄλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείον esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. *J. F. R.*

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. *M. du S.*

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχόρμοι] Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

7. Κόνις] *Plut. π. τυ π. ψυχροῦ* refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ & τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καλαστόννυσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. *M. du S.*

12. Ἀποσμᾷ] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμώμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem insperſus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] Διαδρόμιον τοῦ γλισχρότητος, ἐθίζον ἡ καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὺς λημφθέντας ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐγχεόμενον ἐπισπαστομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι τοῦ τὰ ἀνθρώπων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνειμένοις τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸ ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ φιλοπότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραπαίμην [i] πλησίον τέ τινων λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ τοῦτον ἀνερωτήσαιμι, τίνι ἂν ἐλθὼν τῶν [k] Λυκείῳ γυμναζομένων [l] ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἄν σε πότερον ἂν ὁμοῖος εὔχαρις γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ πάνυ τὸ ἔργον παραθείης ἀκριβῶς, σφυρηλατεῖσθαί τε καὶ συγκεκροτῆσθαι [m] ἄμεινον, ἢ θρυπτεσθαι, καὶ διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος.

Ταῦτ' ἔστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τε πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτοὺς κρατοῦντες τῶν δυσμενῶν εἰ ἔπειεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς πλησίοις ὄντες, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν τε, καὶ ἐπιτελεῖν ὑμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, οὐδὲ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ-

ὀρ-

[h] Διαδρόμιον] Διαδρομασμάριον W. & marg. M. Vulgatum tenet Fl. [i] Καὶ] Omittit Fl. & M. [k] Λυκείῳ] Fl. & M. quoque λυκαίῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀποπλύναι] Sic & Fl. cum reliquis, & M. [m] Διαῤῥεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ἂν ἐν ὕλῃ λάπτλύναι. &c. *F.G.* Ἀποπλύναι] Ita necessario legendum pro vulgato λάπτλύναι. *M. du S.*

Ἀποκλύναι] Malim cum *Solan.* λάποκλύναι legere; liceat enim ὕλῃ λάποκλύναι construere quemcunque, immo jam debeamus, pro ὕλῃ εἰς τὸ λάποκλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένῳ] *Coactus.* F.G. Supra *Gall.* c. 24. ἅπτῳ συγκεκροτημένῳ. *Equitatus exercitatissimus,* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et συγκρότημα παθοδικὰς συνηφότας, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκροτημένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτοῖς οὔτε ὑπνῳ — συγκρατεῖ τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

36. Καὶ

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις ἔοικεν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ ἡ ἄκρα πόλεως εὐδαιμονία, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν εἰς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσα.

neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν ποτε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόιτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προσβεβληκότες· κἀκεῖνοι δηλαδὴ [c] ὑμᾶς ὑποπτήξουσιν, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς χρὴ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ ἀγχόνησθε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὴν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲ τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξει τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα περιορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις καλατεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos, hostes, uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subjecto sub galeam: &, per Jovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, & multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paullum sanguinis suboftenderitis. Talia enim dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

Ἢ τὰς παννοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τάς τε κωμῳδῶν καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶναι τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos in-

[a] Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. [b] Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. B1.* male. [c] Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B1. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* [d] Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. [e] Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. [f] Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι — ἐπέτου] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγω. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. supra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξητε] W. recte. In Impress. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς παννοπλίας] Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Ephes.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν παννοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemsterhusio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

οἱ αὐτὸς, ἢ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγουσί τε γ', ἢν δέῃ, κοῦφα, ἢ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν ἅττω μεγάλα βαδιζόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ἢ παιδιὰ ἄλλως, ἢ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ἢ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησθε, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τε ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μὲν παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μὲν κινδύνων μελετῶσι τὰ ἀρετλώ. ὥστε [g] ἀφέντας τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα [i] διδόντες τὰ ἀκόντια, ἢ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μὲν συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ἢ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ἢ θώραξ, ἢ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φιλῶν βλαπτομένων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες conjici. h Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ἡ γέρρον] Γέρρον τὸ ῥάγινον σκίτασμα ἀπὸ τριῶν βόρων, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδι ἐχρῶντο Σκύθαι ἀντὶ τοῖς πολέμοις (1) ἐσκιτασμένοι. Φέρεται δὲ ἡ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γερραιοπλία ἡ ἀσπιδηφορία (3) εἰδύων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν τίθησι τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν (4) σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων, (5) οἷον ἡ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν (7) οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ἡ μοχλοῦ, τροπικῶς παρειλήφει (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκιτασμένοι] Σκιπα μι. V. Σκιπασμένοι M.

(2) Μὲν γὰρ γερραιοπλία] In editis erat μὲν γὰρ ξία γὰρ εἰρηται. Cod. *Abb.* vero γερραιοπλία, καὶ εἴρηται. In V. γὰρ —— γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερραιοπλία.

(3) Αἰδύων] In V. —δῶν. Sed in margine recens manus αἰδύων adscripsit.

(4) Σκηνῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inserui *Solon.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: ταυτὸν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ Φερεκράτης, γέρρων ἀποσαυρῶντα.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujetii* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὸς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὲ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ δὲ ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ δεῖ τοὺς ἀνδριάντας δὲ περιστάμενοι, καὶ δεῖ τοὺς κίονας καλα-κρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παρέσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. ὅτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] ἀφατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχέαν λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

armaturae militibus perieritis. Certe si stricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ὅπλα τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ ἀφ' ἑτοίμου γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ὅπου τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, ὅτῳ διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ὅτι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ὅπλων πλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ξιφείδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. *Fl.* c Ἐκείνων Punctum post οὐκ— habet *Fl.* & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μιλατέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *A1W.* Vulgatum est in M. e Ἐπειδὴπερ] Ἐπεὶπερ *Fl.* & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male *Fl.* & marg. *A1W.*

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *J.F.R.*

26. Παριζῶσι] Ita W. & *Fl.* In Impress. περιζ—. *M. du S.*

27. Ὅσις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. legend. *Synes.* Epistol. 107. *J.B.*

28. Μηδὲν δέον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita Noster *Jov. Conf.* c. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν. Et *Lapith.* c. 8. pr. *Ep. Saturn.* 9. Et non raro alibi. *Alciphr.* I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* 2. c. 8. f. &c. *J.F.R.*

32. Πόλεμοι] Imo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Τοξ.

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ex-

ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῆς πολιτικῆς. τὸ μὴν τοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσιμόν γ' ἐστὶν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τι σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδηνὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τὰ ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ ἀφ' χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττεσθε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἀδηνὸς δεινῶν ἐπείγοντος, καλαπονεῖτε παίοντες, καὶ ἱδρώτων καλαναλίσκοντες, ἐν ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦν

g Παριζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιζῶσθαι Edd. hac priores. h Ἐξενέγκοι] Ἐξενέγκῃ minus bene M. i Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. k Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* l Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτευομένων W. & marg. *Al.* m Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκλου] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. *M. du S.* Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθ, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus*. *J. F. R.*

μεῦ λάθη ἀμῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; κᾆτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιπεῦσα, ὡσπὲρ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὼ ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδὲ μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, καὶ τὰ [a] τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἡ, μηδὲ ἄμαρτὴ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, ῥᾳδίως ὑπηγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, ὅταν ἔχον ἀποχρῶσαν τὴν ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς ἄμαρτὴ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. ἐπὶ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, ἐπάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆς τινος Φρονтίδος, καὶ ἀμαθίας ὀξὺ διορκυίας δέομενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῄς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους; ἐνταῦθα γὰρ ἂν μάλιστα ἐπιδείξαιντο τὴν ἀρετὴν, ἐπειδὴ καὶ ἐπαίνου καὶ τιμῆς ἐνταῦθα τεύξονται. ἀλλὰ τί ἐστιν ὃ τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τοσοῦτον ἐκκαλεῖται, ὥστε ἐπὶ τὰ ἀγωνίσματα ἰέναι; ἆρα ἐπὶ τῷ ἀγωνίσασθαι μόνον, ἢ καὶ ἐπὶ τῷ νικῆσαι; ἐπὶ τῷ νικῆσαι δῆλον ὅτι. ἐπεὶ τί ἂν καὶ ἐποίουν ἐπὶ τῷ ἀγωνίσασθαι μόνον, ἀπελθόντες ἐκεῖθεν ἀνεπίμπλαντο ἀπράκτου καὶ κενῆς τῆς ἐλπίδος; ἐπὶ τῷ νικῆσαι τοίνυν ἐκεῖνο ἐρῶ, ὅτι καὶ ἐπὶ τῷ ἀγωνίσασθαι μόνον ἐπιδείξασθαι ἐθέλουσιν ἑαυτοὺς, ὅτι ἄξιοι εἰσὶ τοῦ νικῆσαι. ἐπεὶ τί ἂν καὶ ἐποίουν ἐπὶ τῷ ἀγωνίσασθαι μόνον, ἀπελθόντες ἐκεῖθεν ἀνεπίμπλαντο ἀπράκτου καὶ κενῆς τῆς ἐλπίδος; ἐπὶ τῷ νικῆσαι τοίνυν ἐκεῖνο ἐρῶ, ὅτι καὶ ἐπὶ τῷ ἀγωνίσασθαι μόνον ἐπιδείξασθαι ἐθέλουσιν ἑαυτοὺς, ὅτι ἄξιοι εἰσὶ τοῦ νικῆσαι.

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno absciſſo capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τῆς Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γίνεται] Γίγνεται M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τὸ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. J.F.R.

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interſit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὰ περὶ Ὀρέστου δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed *de* quibus fabula est composita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ἠρξατο τοῦ μύθου τῆς Λάμιας. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῆς μυθολογεῖν τοῦ μύθου τοῦ Ἡρῴδους. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τοῦ μύθου habet Edit. Laemarii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. J.F.R.

64. Ἐπὶ πυρὸς ἢ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno*

ipso

venes certantes, interdum in armis instituti pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, majorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva; laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro

ὄντως, ὐδὲ ποῖε ἐν ὅπλοις [f] ποιεῖσθε τ' ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὺς ἐς τὸ μέσον προαγαγόντες, λακτιζομένους ϗ παιομένους ἐπιδείκνυτε, ϗ νικήσασι μῆλα ϗ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ὅ τινος ἕνεκα [g] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τ' ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ὅτως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς νικηφόρους ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, ϗ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, ϗ [i] διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, ϗ ἀξιονικόταλον ἕκαστος αὐτὸν [l] ἀπεργάζηται. ϗ τὰ μὲν ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἴπον, ϗ μικρὰ, ὁ δὲ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, ϗ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, ϗ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τ' καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν ϗ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀσκητῶν ϗ πόνων ἐραστάντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τ' τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ ϗ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὗτοι M. *h* Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *F.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζηται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abest ab M.

sus venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum ὃ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τ' ῥίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῷ φυτῷ τῷ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. *J. G.*

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complura dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & *Fl.* In reliquis τούτους. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. ἐπ' ἰματιοῦ — ἀποδύσαντες ἰδῆτε, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. Cl. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζηται] Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutato opus est. *M. du S.*

96. Διώκεσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅπη τούτοις ὑπὸ μικρά; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἐπὶ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα μαχομένους μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἐπιδύεταί γάρ τις ἥδεμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ [b] προαπαγορεύοιεν ἐπὶ τραυμάτων, ἢ [c] καμάτων, ἢ τῳ ἄλλῳ δυχερεῖ. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε, θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς βελτίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο ἐπὶ τοὺς δυσμενεῖς.

37. Verum quid diceres, ſi coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῂς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἷα μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖραν περὶ ἐν

38. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certan-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. Ald.* fere perpetuo. Ση poſt δὲ inſerit marg. *A1.* Sed dubie anne voluerit δὴ. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. c Καμάτων] Καμάτῳ M. d Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etſi ſupra non ſemel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epiſt. 730. f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, *ne quid commiſtas illiberalius.* (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a *Wolfio*; epiſt. enim 731. aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum adcommoda non diſplicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* ſcribit Pergamis omnibus annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolenniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, *Aeliano* referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita supereresset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίουσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα ἑκάστους, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοί, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπόν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἂν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἱμαλγοῦντας, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστῶσας, οὐχ ὅπως ἀπωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχωσι πρὸς τὰς πληγάς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμηκέστατον προσχέσθαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀναστάντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς ταῦτα, μήτε μαίνεσθαι νόμιζε τοὺς ἀνθρώπους, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς ἀδημίας ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων προστιθέντων. εἶπον γὰρ ἄν

[e] Παίουσιν] Παίσιν W. [f] Παρεστῶσας] Παρεστῶτας W. male. [g] Ἢν] Εἰ M. [h] Σώμασιν] Σῶμασιν male *F.* [i] Ἀναστάντας] Sic M. *F. V2.* Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας Edd. cett. [k] Ὡς] Omittit *H.* & M. [l] Πολεμίων προστιθέντων] Π—ων δ—ις *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *F.M.G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν] Recte Mss. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυσχερῶν. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante προκατεκτείνοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *F.G.G.*

33. Σφαῖρας πέρι] *A la Boule.* *F.G.*

41. Συνωθοῦντες εἰς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. *F.G.*

43. Ὁρᾷς μαστ.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46. & Ἰκαρ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G.C.*

44. Αἱμαλγοῦντας] Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *F.F.R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* sic. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνουν τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐκαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναστάντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀνατεθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατιθέντας. *M. du S.*

59. Διατιθέντων] Hic ἐκτιθεμένων legisse videtur Inter-

ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνι-
δὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ
διὰ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν
τῆς πόλεως εἰκῇ διαφθείρων, ἀλλὰ καρ-
τερικώτατος, καὶ πάντος δεινοῦ κρείττονας
ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πα-
τρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ,
ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε
ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ ἀπόῤῥητόν
τι ἐξείποι τὴν Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν
ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστι-
γοῖτο ἄν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίουσα,
ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ
Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρό-
θεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ
τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης
ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν
ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ πρὸς τοὺς
Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι
Μίνωος, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐ-
τοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] ἐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων,
ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους;
καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.
ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

bus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque ſpectans illos ita caſtiget, qui non ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipſe quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum eſſet pulſatus eſt, an egreſſus jam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia juvenili velut petulantia conſtituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges ſcriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adoleſcentulos? pulchra enim iſta, & vobis digna. SOL. Quod iſtae nobis ſufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. c Ἤκουσεν] Ἥκειν W. d Οὐ ἐ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ ἐ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ ἐ ταῦτα M.

terpres, ſed depravate. *F.G.*

Διατιθέντων] Verſum nempe erat: *hoſtibus imminentibus.* Sed *Geſn. illam neceſſitatem imponentibus.* At nec prior verſio, quam *Gujet.* reprehendit, etſi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hoſtibus cogentibus, i.e. ad id diſponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum ſatisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo ſedem eſſe, monuit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Eſt autem hic tantum variatio τῷ βιαζομένῳ, quod proxime praemiſſum eſt; vel poteris ὅτῳ intelligere, ſi preſſe ad literam velis interpretari, i. e. *hoſtibus ſic diſponentibus, ſtatuentibus.* *F.F.R.*

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. *M. du S.*

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. οἱ ἡλικίᾳ δὲ γνόμῳ. At pro tota aetate, ſive ſeculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν) — μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. *F.F.R.*

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος] *Obſop.* miſere: *Certaminis auctor exiſtens*, quum ferme plane contrarium ſignificet: Recte *Geſnerus*, *aetatem certaminis jam egreſſus*, dedit. Teſtimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Theſ. Noſtri autem verba ſunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ἐκπρόθεσμον εἶναι ἐ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὁπλίσματος, ubi de eo qui intra diem dictum non ſolvit, ſive, *qui ſupergreſſus eſt tempus ſtatutum*, adhibetur. *F.F.R.*

97. Ἐκκόψω] Sic ſcribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adſpirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiaſt. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & ſic etiam derivatum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν. ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἂν πολὺ βελτίω ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γοῦν [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτου καταγέλαστα ὑφ' [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

1 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τὴν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἵᾳ χρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ἀμφὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ [i] χρησκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς ἀμοὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ΑΝΑΧ. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων

[f] Ἐλλεβόρου] Bene sic M. *Fr. B*1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *J. V*2. *Ald. Fl. H.* [g] Ἑαυτῆς] Αὐτὴς W. [h] Ἀντερῶν ἐν Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντιερῶν M. [i] Χρησκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Χρησκόμενον ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἰλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hist.* c. 18. ἰλεβόρου autem uno λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, *Navig.* c. 45. & supra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. *J. F. R.*

6. Χρησκομένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, χρησκόμενον ἐν τούτοις. *M. du S.*

Χρησκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram χρησκόμενον ἔοικας vitiosam esse; quum & sic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐμέθυσαν ἐληλυθέναι τὸ Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: *similis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico χρῆσθαι ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit. *J. F. R.*

Σόλων, ἢ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἴσως μὲν οὐ λαμπρὰ, οὐδὲ παραπλήσια τοῖς παρ' ἡμῖν, οὐδὲ κόρρης ἂν μίαν πληγὴν ἀλγεῖν ἐθέλοντα· δειλοὶ γὰρ ἐσμεν· ἀλλὰ λεχθήσεται γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μύθου, εἰ δοκεῖ, διαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄν τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐπισκεψάμενοι καθ' ἡσυχίαν, ἄν τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοντες τῇ μνήμῃ ἐπελθόντες· τὰ δὲ νῦν ἔχοντα, ἀπίωμεν ἤδη τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque veris similia, qui neque alapam mala una excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

Ἄξιόν γε θεάσασθαι τὰ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ παρὰ τῶν παραμυθουμένων δηθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγεῖται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ [b] ἐκείνοις οὓς ὀλύρονται, ἢ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' ἐδὲν ὑπερφάμενοι σαφῶς, εἴτ' εἰ τυγὸν τὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, εἴτε εἰ τἀναντίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ὑπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας καὶ αὐ-

DE LUCTU.

OPerae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec, sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Βιαιοπαθῶς dictum. F. G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ ἀπαίδευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII. Verr. G.C.

18. Ὁμήρῳ] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅιδου] Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis Coel. L. VI. 9. Dicitur autem tartarus a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματι] Hic pro tartaro ipso; sed deinde in Philops. c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat Rev. J. Elsner. ad Evang. Luc. XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν & ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριγται habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.

28. Πλούτωνα] Inde & Romanis Dis pater, vel Dis simpliciter. Cic. de Nat. D. II. Terrenus autem vis omnis atque natura Ditis Patris dicata est, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris. & Lael. I. 14. M. du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῷ eſt hinc jota ſubſcripto, quod ſaſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum Fl. omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & ſaepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ μὲν — τὸ ἀκριβὲς εἰδέναι. Tox. c. 50. ante med. τὸν αὐτὸν τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐπὶ τῇ

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum *esse* putant inferos, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *s. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumtos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῆ τῆ θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. ὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, ἕ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα βαπτηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὰ ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῆ γῆ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φαντίζεται δοκοῦντα, πρὸς τὸ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) ἀπὸ τοῦ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῆ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ὅσους τὸ παράπαν [e] ἂν ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων διὰ μεγίστας αἰτίας.

Περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ πολλαμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] πρόκειται, πρώτη δέχο-

c Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *AIW.* d Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adest in cett. e Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφιεμένων *J.* & marg. *AIW.* f Πρόκειται] Πρόκειται *J.* & *Va.* Πρόκεινται *L.* & *G.*

τοῦ γάμου. Ante τοιοῦτον etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. πότερ' οὖν τὸ πλῆθος, ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀστῶν, cujusmodi fexcenta liceret proferre, ut, τοῦς Ἡρακλέους τοὺς ἀδελφοὺς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit πρώτον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit servandus. *J. F. R.*

34. Δεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. supr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρόκειται. *Quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mf. πρόκειται, *Acherusia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mf. Gr. & L. πρόσω— Edd. πρόκ—. *J.* & *Va.* eam scripturam praefe-

χομένη τὸς ἁπαντῶντας, ἣν ὁκ ἔνι ἀγαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ ἀγαπήξαι πολλή· καὶ ὅλως, ὁκ ἂν αὐτῷ ἀγαπλαίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τ ὀρνέων.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore; cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, ἡ πύλη, ὕσῃ ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τ φρυρὰν ἐπιτεθραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τὺς μὲ ἀφικνυμένυς φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

4. Ad ipsum porro descensum & portam, quae adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat.

Περαιωθέντας δὲ τ λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχε μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, ἡ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ ἀπ' τῦτο [a] ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοις Ἄλκηστίς τε, ἡ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, ἡ Θησεὺς ὁ τῦ Αἰγέως, ἡ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ἡ πιόντες τ πηγῆς, ἡ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alcestis atque Protesilaus, Thessali, & Aegei Theseus *filius*, & Homericus Ulysses, graves & digni fide testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuissent.

6. Dis

[a] Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam secutus sum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum esse Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus est regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsi Graeca vox debuerat eos admonuisse. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres sunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æsopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τρικέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Asper.* καρχαρόδης. *F.G.* Conf. supra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *de Salt.* 4. Et *Bis Accus.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vs. 34. ibique *Schol.* & *Meurs.* *J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν ἐς τὸ χάσμα δεδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe abtentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Asphodeli mentionem & *Homerus* fecit, traditque manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τ λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adscripserat ὀνόμασται Florentina recte, & α in contextu deleto ὁ reposuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζε legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M. du S.*

64. Ἐμοὶ δοκῶ] Et sic esse in *El.* ac *Fr.* adlevit *Sol.*

Est

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

Ὁ μὲν δὴ Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὰ δεχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magistratus vero & Satrapae & judices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, proportione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, τρεπόμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος

[b] Αἰεὶ] Sic Edd. constanter. [c] Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Ἐς τὸ χωρίον Fl. sola. [d] Ἐκπέμπουσι] Ἐσπέμπουσι J. sola. [e] Καιόμενοι] Sic Fl. B1. P. &c. recte. Καόμενοι J.

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἁπλῶς ἀντὶ εἰκῆ. Paraes. c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖ, infra de Dom. c. 17. f. & supra I. Ver. Hist. c. 7. &c. Alciphr. III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδι τινὰ γραῦν — καλαγωγοῦσι. Et sic Plut. Themist. p. m. 113. F. Aristoph. Pl. 736. Ael. V. H. I. 17. atque alibi. J.F.R.

70. Ἐριννύες] Male vertunt Ἐρινύες, furiae, furiae, poenae. Cum sit, Erinnyes, Furiae. J.G.G.

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & Pavori dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. Fl. M. du S.

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad Amor. c. 49. & mox ad c. 15. J.F.R.

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra Philops. c. 12. M. du S.

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitiosum quod J. habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad Hermot. c. 79. f. ἐς ἅλμην ἐκχύσεις. Ita εἰς & πρὸς μὲν ἀποδόσεως habuimus ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. c. 26. & 33. Nigr. §. 4. Imag. 1. & 2. Quom. Hist. c. 42. πρὸς τὰς — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20. &c. Alciphr. III. p. 450. Verum & eamdem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. §. 25. ἐκλελοιπὼς οὐ τῶν βίων. Gall. 31. ἐκταγυρτιοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII. 51. πρὸς τὰ τύχη προσβάλλοντα, & c. 50. pr. ἀφικόμενοι ἀπὸ τῶν Λεοντίνων. Long. Past. III. 117. εἰς κάλπον ἀποτέλεσον. J.F.R.

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad Mer. c. 14. M. du S.

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] Homer. Od. Λ. 581. M. du S.

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε] Tantalus in ipsa palude stat. Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset Tantalus in ipsa palude ipse stat. legendum αὖος. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. Tantalus in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui mediis sitiebat in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. J.G.G.

ἀῦ ἔσηκε, κινδυνεύων ἀπὸ τῦ δίψους ἀποθανεῖν.

siccus, siti mori miser metuit.

90

Οἱ δὲ τῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες ὕστοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι; καὶ ἀπὸ τῆ ἁφῆ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὑπὸ τῶν τάφων· ὡς εἴτῳ μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος ὕστος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ὕτως ἰσχυρῶς ἐπεπείσθησαν οἱ πολλοὶ, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέρουσιν ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· εἶτα πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ ἀφικνεῖται πρὸς τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινητικὸς ὀβολός· διὰ ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. ὕστως ἂν, εἰ μὴ δεξαμένου τῦ πορθμέως, ἀπατόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦντο.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo esse mèlius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λουσάντες αὐτὸς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste la-

a Αὖ] Receptum ex G. L. & marg. *A1.* Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντις ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὖ] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῦ μέσου βίου] *Mediocris. F.G.* Id est, quum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Paris.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor; mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. *J. F. R.*

95. Κοαῖς] Ea de re jam supra ad Ἐπιτυμ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philostratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἐπιτυμ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J. F. R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Nostri alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus *Dunium* dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. fit in usu, consuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ ἀφικνεῖται] Vertendum esse: *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Gaj. S'il passe, s'il court.* *J. F. R.*

7. Διαγιγνώσκει] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προγιγνώσκειν copiose vindicat *Salmas.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum gehen / ire, ita adhibent. *J. M. G.*

10. Πορθμεῖα] Πορθμεῖα. *F.G.* Ego nihil muto. Nam sic dolet apud Nostrum πορθμεῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παρελογιζόμην τὰ πορθμεῖα. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀπόδος — τὰ πορθμεῖα etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὰ πορθμεῖα καταβαλόντα, & alibi. Conf. omnino quae

Ch

lacus his ; qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus , & floribus illud tempestivis coronarunt , splendide vestitum proponunt , ne videlicet in via frigeant , vel nudi conspiciantur a Cerbero.

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶσιν δηλονότι ἐν τῇ ὁδῷ, μηδὲ γυμνοὶ βλέπωσιν τῷ Κερβέρῳ.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae : alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo : at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

Οἰμωγαὶ δὲ ὅτι τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ ἐκ πάντων δάκρυα, καὶ σπαραττόμενα γένεια, καὶ διαπεπλυμένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ που καὶ ἐσθὴς διαῤῥήγνυται, καὶ κόνις ὅτι τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῖς νεκροῖς. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] παλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσου τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ λάβοι φωνήν. [d] φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοε-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Et. P. Fr. H.* [d] Φήσει] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πορθμεῖον & πορθμεῖον dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς πατὴρ λουτροῖς τοὺς παναγέστους λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς ἐν φόλαι πάντες πελλαπασάμενοι περὶ τὰς κεφαλὰς, ἀλείφονται τὸν πηλὸν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦν] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epist. Sent.* 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νεανίαν. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἅπαντα καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένους λίθους *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάβοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait : πάντα δ' ἂν πρὸς αὐτὸν ὁ πατὴρ. *Th. M.*

Ibid. Φήσει] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentien-

19

γοερόν τι φθεγγόμενον, καὶ τῶν λοιπῶν ἑκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχη μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸ ἄθλιον καλαλιπὼν, ἀγαμήσας, ἀπαιδοποιησάμενον, ἀστρατεύσαμενον, ἀγεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθὼν, ἀχωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενον τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὸ τελευτῆσαι, ἀδύνατον δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ὑπεκατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δ' οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] οὕτως ἅπαντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τῷ παιδὶ [d] ἕνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τῷ Στέντορι· οὔτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ [e] γινώσκειν ἱκανὸν τὸν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι

productis singulis nominibus; *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non perveniſti ad senectutem! Non commissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii causſa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causſa sic delirare, qui neque quid filio

a. Ἔτι] Nihil variat *Fl.* b Ὑπεκατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inserit *Fl.* c Οὕτως] Et sic *Fl.* d Ἕνεκα] Scripsi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* e Γινώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. Va. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γινόσκειν *J.*

pe illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχη μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in *P.* tamen usitatiorem orthographiam ἵνεκα invenirem, in *J.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσασθαι δὲ ἀθρόοι. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὔθ' ὅ, τι πάσχουσιν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque scientem, quid filio suo eveneris. J.J.*

74. Ματαιάζουσα] Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe ματαίζουσα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαΐζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζουσα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lect. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εἴρηται παρὰ τῷ Λυκιανῷ ματαίζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενον τὸν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

80. Ἢ

filio acciderit sciat ; neque quorsum abierit ; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit ; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi. facessis ? Desine comas vellere, & faciei cutem crucntare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior ? Aut quid mali pati tibi videor ? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus ? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps ? Potationes dices nimirum & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim ? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,*

πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔνθ' ὅπα κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ὅτε τ βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσασθα ὁποῖός ἐστιν· ἢ γὰρ ἂν ἡ τ ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τ δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἶποι δ' ἂν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τ Αἰακὸν καὶ τ Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ τόμου ἀνοῖξαι, καὶ τ πατέρα παῦσαι [g] μαλακίζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τ κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίων καὶ μακαριώτερον γεγενημένον ; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τ κεφαλὴν, τ δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τ βίου, ἃ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ποτὲς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; Οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

f Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl. g* Μαλακίζοντα] Consentiunt *Fl. J. Fr. P.* &c. Μαλακὰ ζοντα *Suid. h* Ἢ] *J.* & *V2.* ἤ. Ceterae ἤ. *i* Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ Δί' ὅτι *J.* ἢ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1. k* Παρὰ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. *l* Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἤ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἤ τί *numquid*, pro ἤ *aut*, scribens. *J.F.R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἢ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἤ, quod magis probo. Sed hic *J.* quae prius ἤ etiam habebat, νὴ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M.du S.*

85. Τριακάδας] Sic Pyr. c. 9. ἃ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἠριθμοῦν. *M.du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam supra dictum est. *M.du S.*

Παρὰ τ βίου] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit ? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Hale.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ τ βίου reliquimus in *Piscat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Cataplus.* c. 9. ubi παρὰ τ βίου ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum ; nam & sic κατὰ τ βίου sine varietate ibid. c. ult. *J.F.R.*

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *J.F.R.*

93. Διψῆν — πιεῖν] Διψᾶν & πιεῖν Attica forma postulare videretur ; verum διψῆν, πιεῖν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παρέχω τύπτειν, πιεῖν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πιεῖν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διψᾶν τὸ ᾱ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto ; sed quia pleri-

τῦ πιεῖν, ἢ τὸ μὴ πιεῖν, τῦ φαγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ἢ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴμοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, ὑ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ἢ πολέμιον, ἢ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσῃ, οὐδὲ συνουσία [b] διατρέψῃ, οὐδὲ σπαθήσεις ἅπαξ τοῦτο δὶς ἢ τρὶς τ ἡμέρας, ὡ τ συμφορᾶς. οὐδὲ [c] καλαφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶσθ' πολὺ ἀληθέστερα, ἢ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, ἢ λιμῷ τ πας' ἡμῖν ζόφον ἢ τὸ πολὺ σκότος, κἄτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καλαπλειοθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῷ ὀφθαλμῷ λιμασπέντων, ἢ ναί, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, ὅτε σκότος, ὅτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. ἢ ταῦτα μὲ ἴσως μέτρια.

molius; & non esurire, quam edere; & non frigere, quam copiam habere vestium?

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies tu bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum?* Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & miseram caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.

19. *Quid*

a. Διδάξομαι] Servavi scripturam Edd. *S. P.* licet διδάξωμαι sit in *F. Fl. Ald. Bt. H. Fr.* b. Παρατρίψει] Sic Edd. Διατρίψει G. Διατρίψῃ L. Utrumque tam διατρίψ. quam διαφ. adscriptum marg. *Ar.* c. Καλαφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. Bt.* & 2. Καλαφρονηθείσῃ *F. Fl. Ald. Fr.* d. Ὅρα] Ἆρα esse in quodam addit *Solan.* & ὑ in *Pell.* non vero satis distincte. e. Ἐν τῷ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. f. Δυνησόμεθα] Restitui ex L. Δυνησόμωθα Edd. hac priores.

que sic malunt, servavi, & hic & *Parasit.* c. 38. *F. F. R.*

3. Οὐδὲ συνουσία διατρίψει] *Non pervertet concubitus*, sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαφθερεῖ. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. Διατρίβειν est *avertere, abducere.* Διατρίψαι *distorquere, corrumpere. F. G. G.*

4. Παρατρίψαι] An διατρίψω; *Marc. Antoninus* de vita sua: ὑ συνουσία ἐσὶ σαφῶς διατριψόμενος. Παρατρίψει σε, i. e. *atteret te, consumet, conficiet. F. G.*

Παρατρίψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati sunt, *non pervertet coitus, neque hujus causa bis terve per diem rem tuam dissipabis.* Ego, nec quid sibi διατρίψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem suam dissipare* possit. Putabam autem legendum esse διατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστα, δεῖπνα, ac δόρπα satis indicant, de quibus vid. *Poll.* 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad *dissipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *densandum, infercindum*, cum significet proprie ipsa thae textoriae ope subtemen intra stamînis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶν dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Exech. Spanhem.* ad *Aristoph. Nub.* 55. Cogitabam etiam ὑ δυσπαθήσεις, aegritudine non affi-

19. *Quid vero me fletus ille veſter juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſas ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, cum, quae facillime fingunt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Τί δέ με ὁ κακυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τ' αὐλὸν αὕτη στερνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τ' θρῆνον ἀμέλητος; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ᵍ ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τ' ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταβάσιον αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅιδου διῆξαι; τὰ μὲν γὰρ ὑπὲρ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν κοπιμώτατον τ' παρασκευασμένων ὁ καπνὸς φυσᾷ, ἄνω εἰς τ' οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τ' σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι παρεγγυᾶται. οὐκ ἔστιν ἄπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλείπει ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ʰ ὑμῶν τὰ σιτία μισθαποδώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τ' Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆρε ἀναγέλασαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

ᵍ Ἐστεφανωμένος] Sic *Fl. H. P. B1.* Στεφανωμένος *J.* ʰ Ὑμῶν] Sic bene *Fl. Fr. P. &c.* Ἡμῶν *J.*

20. Αὐλὸν] Αὐλητὰς δὲ συνεκάλει ἐπὶ τὰ πένθη τ' ἀποιχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τῆς Θεάς Εὐαγγελίας. *V.*

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in C.

afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu atque *ἐπὶ τούτοις insuper*: non quo vehementer probem; ſed quod nihil novi rectius. *J. M. G.*

Παρατρῖψαι] Διατρῖψαι facilius concoquo quam παρατρῖψαι. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Geſneri* unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. *J. F. R.*

Ibid. Στεφάνους ἐπὶ] I. e. *inſuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in ſumptus ſuperfluos. *F. G.*

10. Καὶ ἀλγεῖν] Ὅτι ἀλγεῖν. *Th. M.* In ἢ conſentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J. F. R.*

13. Καλλικλυσθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In ſuperpoſito monumento.* *Th. M.*

Καλλικλυσθεὶς ἐν &c.] En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione, ſola vocum conjunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri ſuppeditant, & quod forſan conjicere non auſus eſſet, verius eſſe, quilibet videt. *J. F. R.*

17. Δυνησόμεθα] Ita L. recte. In Impr. δυνησόμεθα. *M. du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. *J. F. R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. ſupra dicta ad c. 9. *J. F. R.*

27. Νοσιμώτατον] Conf. ſupra Mod. c. 39. *M. du S.*

35. Μισθαποδώμεθα] Vertitur *deportemus*. Redde: *petamus*. *F. G.*

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M. du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὑπτιαφείς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῇ ἀνοίᾳ καλαχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

At per *ego vos* Jovem *obſecro*, ſi dicat talia converſus mortuus, & nixus cubito; nonne aequiſſima nobis videatur dicere? Sed tamen ſtolidi homines & vociferantur, & arceſſito quodam lamentationum Sophiſta, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quaſi ſuae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, ſuas querelas Oillius cantui ſubjiciunt.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] φειχρίᾳ, ὁ δὲ Σκύθης καλεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ἔστω μὲν οὖν (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιησάμην, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero ſupereſt, diviſi per gentes quantum ad ſepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Perſa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *ſuccis velut* muria condit Aegyptius. Hîc vero, quae vidi narro, ſiccatum cadaver convivam ſuum & compotorem ſolet facere. Saepe etiam pecuniae in-

a Διὸς] Omittit *Fl.* b Συνειληχότα] Nihil variant Edd. c Ὑάλῳ] Ὑίλῳ *Fl.* Ὑιάλῳ Edd. *Cogn.* In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & Edd. d Πειχρίᾳ] Emenda φειχοί, vel φειχίᾳ, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noſter de eo ritu, quo in funeribus ſolitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum eſt certiſſimum. Quid enim eſt συνειληχότα συμφορὰς? Pejus id in edit. *Amſt.* ubi συμειληχότα. Συνειληχότα eſt ab συλλαγχάνω, ſive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demoſthenes in Midian, Πολλὰ μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τῆς λόγου, καὶ συνείλοχα ὑφ' ὑμῶν αὐτοῦ, καὶ πεπραίας τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arceſſentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres caſus quos corraſerit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J. F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic eſt quem *Homerus* θρήνων ἐξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλεχότα a συλλέγω. *F. G.*

Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici poſſe dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; *Jenſii* tamen conjectura magis placet. *J. F. R.*

49. Καλαχρῶνται] Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jenſius* in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Aſin.* c. 52. *J. F. R.*

53. Ἕλλην ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combuſſiſſe. *G. C.*

Ἕλλην ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in uſu eſſe deſierat VII. 7. Vid. *Meurſ.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id ſoli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Πφ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos ſcribit *Cic.* quod & Aſiniis attribuitur. *Strabo* etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſae cera oblinentes. *G. C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ φειχρίᾳ] Lege ὑάλῳ φειχοί, ſeu potius φειχοῖ. id eſt, *vitro incruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Peſſime interpres: *adipe ſuillo oblinit.* *AE. M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ φειχρίᾳ] Ὑαλῷ magis Atticum eſſe quam ὑελῷ, adſentior *Phrynich.* p. 136. etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὑελῷ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὕαλῳ dixere Attici, ὑελῷ communiter Graeci. Πειχοῖ autem vel φειχίᾳ pro φειχρίᾳ malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo φειχοῦν utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ φειχώσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον. ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὸν μέντοι ὑελον μὴ φειχοῦν γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χεῖν τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non re-

indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tempore frater paterve.

22. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi caussam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adsunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

ὀπτίῳ, ἔλυσε τ' ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χαμῷ.

[e] Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφαρκοῦντα, πῶς ἂν περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τὸν τελευτηκότα, καὶ πείθουσι γεύσασθαι· ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη τρισὶ λιμῷ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. Καὶ μέχρι μού τινος, ὦ ἑταῖρε, ὀδυρόμεθα; ἔασον

[e] Χώματα] Χρώματα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pellucidi tate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Cl. *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani στεγχρίει aeque satisfaciet ac στεγνοῖ. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἰνδὸς] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Aelianus* V. H. XIII. 3. narrat in sepulchro Beli repertam πώλου ὑελίνου ἔνδον ἐν πίθῳ ὁ νεκρὸς ἐν ἁλοιφῇ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant: Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tusc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑάλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ στεγχρίει] *Suillum adipem* interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi στεγχρίει notione. *Hesychius* non tantum ὑαλὶν & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac ἀλφανὶς, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid simillius vitro, quam illa accepta a Seribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad conditurum corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cadavera succino circumfuso condivit, si vera sunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἴδια ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ἔνδον γῆς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemsterh.* ad Nostri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

58. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μωθ.) cum antea illic fuisse non constet. *M. du S.*

59. Διορύσσουσι χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἐνέχυρον — γενόμενος] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείων τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τι μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν τύχωσι ταφῆς. Ubi Cl. *P. Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi passim. *M. du S.*

83. Καὶ

ἔασον ἀναπαύσας τὸς τῦ μακαρίτυ δαίμονας· εἰ δὲ ᾗ τὸ πρῶτον [a] κλαίειν διέγνωκας, αὐτῦ τε τύτυ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀποσίτου εἶναι, ἵνα ᾗ ἀφορκέσης πρὸς τῦ πένθυς τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδεῖτ' δύο τῦ Ὁμήρυ στίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσαλο σίτυ.

Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

Οἱ δὲ ἄπλοι μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, ᾗ δεδιότες, εἰ φανεῖεν μὴ ἐπὶ τελευτῇ τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, ᾗ πολὺ τύτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ὀπτήρων ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ἀφ' τὸ τὸς πολλὸς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

amice. *Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causſa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias.* Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis si observet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. dus.* 85. Γαστέρι δ' οὔπως] *Iliad.* T. 225. *M. dus S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicida, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumnia adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriae gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem populärem, quæ ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualique perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſen-

ſus non raro nobis eripere: praeſertim (ſi quemadmodum haec noſtra) poſt graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſaeviſſimam repente praeterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aeſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verum veſtra Judices ſingularis ſapientia perſpicacitasque non hoc tantum ſcrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, uti ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut iſte calumniabatur) ſed ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis non modo non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. Etenim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, poſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil prius curandum nobis eſſe judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quo videlicet munus ſuum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtabilire tuerique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemusque iisdem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſſent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceptum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem eſſe volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim iſthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhauſtius eſt, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male conſulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repoſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat immeritus. Nullum praemium honeſtius illuſtriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impenſius accuratiusque ſpectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta ſi quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo poſt evincemus. Proinde eum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper iſti creditori ſint debiturae. Quæ cuncta quum poſtulare jure potuiſſet: maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido ſit, poſſit imperare. Tum illud utrum riſu potius, an odio dignum exiſtimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conſeſſum, Thraſonem quendam nobis e comoedia retulit? Senſiſtis, judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragoediam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam taſtuoſo vultu, quam arrogantibus ſupercilliis, quam ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? Quaeſo, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidiſſet? Haec quoque me cauſſa, Judices (neque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obſisterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odioſam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quam indigne tulerit victimas Diis ſervatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi praemium quaſi pignus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriaeque quaſi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odioſam iſtam ſuam tragoediam ingerat, quotidie dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Utrum eſt hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Quid terres ſupercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo ſcilicet munere) uti, quum tu ſic abutare? qui liberum

tia-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum illud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos ſeſe, niſi te a tyrannicidae praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidae praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiae crimen, ſi imprudentiae infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberae civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiae ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quae quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudae voluntatis praemium a lege flagitare? quae adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inimulationem meræ voluntatis, quæſo te, in perendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, explosus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis? verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obſignatur, aut abſolvuntur homines. Si conaro pollicitus ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam anguſta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſæpe in certamine ſpectator (opinor) ſedisti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

gissime abesset, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod cauſetur, excidiſſe habenas, conſternatum equum, fractam rotam, jactet ſe vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Therſitæ praeſtitit Achilles, niſi metam prior attigerit, profecto poſtulandi praemii jus nullum habebit, fortunam ſuam incuſare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen deſcenderit, ut ejus uteretur conditione, id eſt, ita demum praemium ferret, ſi virtuti fortuna favente viciſſet. Alioqui ſi conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis eſſet opus, quot in Olympicum certamen veniſſent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui ſolemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia ſtatuantur, non honoris, ſed ſolatii gratia: verum ſeriis in rebus, atque adeo periculoſis, quaenam obſecro lex unquam mercedem ſtatuit, niſi ii quis facinus peregiſſet: & ita peregiſſet, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum abſis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello ſervarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aſpiravit, quod ſe telis objecerit, quod non ſine multis vulneribus diſceſſerit? Profecto niſi cive ſervato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia ſuperarem. Omnia feci, ſed depulſus ſum? Quantumlibet eniſus ſit, niſi conſcenſo muro, nemo tam inverecundus eſt, ut muralem coronam ſibi deberi dicat. Obſidionalem nemo flagitat, niſi depulſa obſidione. Poſtremo nullus honos petitur, niſi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempeſtate deſertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio eſt earum rerum, quae navi vehebantur. Quorſum attinet hic tuam jactare peritiam, ſudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, ſed victus tempeſtate deſeruiſti, audebis quicquam ex his quae ſunt in navi, tibi vendicare? Aut ſi auſis, futurum ſperas, ut quisquam te vel pilum ſinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, ſupplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis eſſet eniſus, quod gnaviter ſe geſſerit in bello, niſi ſuperior diſceſſerit, niſi praeſcriptum a lege numerum hoſtium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium ſis aggreſſus. Quod ſi nemini hominum memoria contigit, deſine tibi nova ſpe blandiri, deſine inaudito exemplo poſtulare, quod ſperare ſit improbiſſimum, dare poſtulanti ſtultiſſimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conſcenderis, qua virtute ſatellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum eſt fingere. Ad obtinendum tyrannicidae praemium, duobus duntaxat verbis eſt opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non niſi tyrannicidae debetur praemium. Alioqui quid dices, ſi eodem illo die, quo tu arcem conſcendiſti, permulti pariter aggreſſi, ſua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemiſſet: utrum omnes tyrannicidae praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid ſi multis ſtrenue rem aggreſſis, uni cuipiam, qui ſit omnium ignaviſſimus (ut non ſemper virtuti reſpondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, ſed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortaſſe rurſus incipies deplorare, fruſtra ſumptam operam, negabis aequum eſſe virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, niſi fortunae ſuffragio adjuventur. Sed quae tandem poteſt eſſe iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, niſi cui cordi ſit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequiſſimam, quisquis ſuapte ſponte recipit. In aleae ludo (ſi fas eſt hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel ſummum artificem ab imperitiſſimo ſuperari, ſi modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum cauſatur: propterea quod, cui luſus hujus lex non probatur, ei liberum erat non ſuſcipere. Itaque lex quid praeſtari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praeſtari poſſit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod ſi, poſteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam ſtetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi ſuccenſeas. Fortunam, ſi ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quae ut nihil promittit, ita nihil debet, niſi praeſtanti. Neque vero exiſtimemus, Judices, iſtud a majoribus qui hanc legem tuleruut, ſine ſumma ratione fuiſſe factum, ut conato praemium non eſſe ſtatuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites iſtas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non poſſe, niſi ſummo civitatis periculo ſuſcipi. Unde futurum proſpiciebant, ut ſi conatui praemium ſtatuiſſent, temeritate conantium reſp. ſubverteretur potius quam reſtitueretur. Etenim tyrannis quid aliud eſt quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic ſi quis medeatur, ei merces digna propoſita eſt, quam ita demum ferat, ſi remedium praeſentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, niſi certum artificem, qui ſua diligentia peritiaque fretus, non ſinat hoc licere fortunae, ut dum ipſe ſalutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi diſcrimine conatum praemio judicas invitandum eſſe: an potius poena deterrendum, niſi quod conatus eſt quispiam, idem praeſtiterit? Nec illud te ſubievat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget ſimplici ſceleris molitioni, par eſſe, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propenſiorem videri ad compenſandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis diſcedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta eſt: hujus cum publico reipub. diſcrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud ſit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quae praemio solicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae suae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quae nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges commissas, non potes effugere supplicium: at non statim illae tibi praemium debiturae sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, sed malis e moribus natae sunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poetae, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatae. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sine quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occisa, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur praemium, quod aliorum propolita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem constistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris pusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo mox:

nox: nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo sustuleris: imo splendidius isthuc videri vis, quod tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Haec tam honesta, Judices, oratio possit parum attentum fallere, praesertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit valdum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circumfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam causam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunae, superumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus est, id vero quam est futile nihilique. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum jugulasti, de quo certe controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si prudensi, prudens excidisti a praemio: sin metu, multo minus etiam causae est postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse videre. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praescires, ut senex illico sibimet eodem gladio necem consciisceret. Videte, Judices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem haec vel augur, vel haruspex, vel vates diceres, fortasse nonnullos invenires, qui ista praedicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri dissimilius, quam asseverare, id certum praescisse te, quod tale sit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas conjecturas, quibus hic noster vates praesensit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate fessus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet esse superstes. Nonne sentis haec adeo non esse naturae rerum consentanea, ut jam omnibus videantur esse confutata, vel priusquam refellantur? Utrum seni mentem ullam tulisse putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas sapuisse, cur erat quod usque adeo diffideret? Quasi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, versutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia si magis in senem quam in adolescentem competunt, cur tu in diversum torques augurium? An non illa aetas usu rerum callentior est? An non altius dissimulat? An non cavet diligentius? An non prospicit oculatius? Irascitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiae duce quantulum est illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus satelles quispiam audacior? Quum arx supereslet approbe munita, superessent opes, arma, satellitum ingens agmen, tot in civitate factiosi potentesque, qui non solum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita tamen, ne nimium secure negligantur. Usque adeone senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta callidum, animosum, ambitiosum, non stultum, una filii mors consternavit, ut rebus desperatis protinus e vita sibi migrandum duxerit? Praesertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, sed multo invidiosiorem, idque ob libidinem, atque aetatis insolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad stabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad justi regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille solum hoc augebat, quod maxime tyrannos solet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto posset supereste. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro sene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo sermone argumentis coarguendo sumam operam, quem ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis unquam isthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuisse animo, ut non dicam commori voluerit, sed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum isti sunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium novit. Exuit haec omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel Deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quod si ullos ille posset amare, similes certe sui diligeret, impios, violentos, rapaces, sceleatos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praeposterum, vel perversum potius quendam Stoicum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoicus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos discernit, quod philosophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire potuit, qui in patriam vitae parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam sit impius, ut illam crudelissima opprimat servitute, horum fana despoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, sinamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre, an tandem persuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamasse filium, usque adeo in eum omnes vitae suae spes, voluptates, opesque semel contulisse, ut illo sublato, ne minimam quidem vitae causam sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex universo mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem sibi fatum accersiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeste ferat. Privatis parentibus vel indulgentissimis, muliercularum intemperantissimis affectibus mediocris luctus sufficit, tyranni in filium charitati non nisi solam mortem satisfacturam esse tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia matercula omnes: qui tibi compertum esse potuit, utro se dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut senex natura ferus, civibus infensus, vel maxime vellet esse superstes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exasperatam irritatamque, Reip. suppliciis saturaret. Quod si alias vitae pertaesum fuisset, haec nimirum una causa poterat illum in vita retinere. Quid autem senili animo vindictae cupidius? An nescis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aestu, quo flagrare soleat incendio, si quando atroci insignique contumelia lacessatur? Quae vero potuit esse atrocior, quam filii caedes sic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid saevitiae, quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum fames, denique si quid tyrannicum, id omne semel de integro poterat excitare, qualique renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum esse certissimus augur existimasti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod si tibi uni compertum erat, tyranno sic in deliciis esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi ut saevissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem versa, in miseram hanc civitatem dilaniandam discerpendamque insiliret? Id si non evenit, magna Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram belluam in nostra capita fortunasque immiseris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune, an confingere sic adamasse, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua constabit divinatio: quae nisi constiterit, non est quod ad ejus rei laudem aspires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Postremo donemus & hoc tibi, ut praesciveris, & certum praesciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non praescieris, quum praescientiae tuae fidem legi facere non possis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando isthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum posteaquam rem feliciter evenisse videres, tum demum post factum vates esse coepisti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici consuevit, post eventum stultos etiam sapere: & quo fortunae beneficium verbis in te transmoveres, tragoediam istam nobis comminisci coepisti, causas reperisti, quibus praescisse videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praestitisti, qui tam inconsistentia, tam cum natura pugnantia finxeris, saevissimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugisse: ob unius capitis necem tutum sibi non putasse in vita commorari, quum omnia superessent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, sublato eo in quo omne tyrannidis praesidium collocarat, repente rebus suis diffisum ad inferos abiisse. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus esse, tametsi ne fucum quidem ullum habent veri, si mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic adamarit, ut non spadones ac pallacas longe praetulerit: qui sic illis indulserit, ut non suspectos haberet observaretque: qui sic illis sit fisus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac servis stigmaticis plus quam in illis fiduciae posuerit. Ego tibi permultos referre possim, qui filios sic oderint, ut vivos esse pati non possent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è medio submovisset. Nullus inutilior tyranni satelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille ficarios, fugitivos, homicidas, sacrilegos: his vitam suam mavult committere, qui sua patria frui non possint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi suscipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi sunt idonei tyrannorum ministri, hi fiducia, munimentum, praesidiumque tyrannidis multo tutissimum: hos si quis ademerit, causam videatur dedisse, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum sustinebat: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis sapit senecta: Custodiis quas obtinebat? At si adversus patrem obtinebat, mors illius seni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi unus satelles ademptus erat? Nam custodiae quo deficerent, nisi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno suspecta, filius violentus & insolens, propterea quod

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt: Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid: mane, praeſeni; nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit? Iſthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut tibi vim adferret: hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet: Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannus, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi discrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſſiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praeſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum peremto juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſe, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſepiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, nescio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes deſignare: haec molienti commodum faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe: deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priusquam ti-

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, prosiliisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse ensem, tuum facinus, non unum praemium tuæ virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturæ consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa comminiscaris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam secura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitatissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempsisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium sic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sarcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquisti invitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur, & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam erasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ solent, quum haerent in explicando tragoediæ argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesensionem tuam judicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternæ mortis, qui gladium quo se feriret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecretur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quæ si feliciter, mirentur omnes: sin infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus dissertum ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebeat. Addebat, aequum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

ser-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediiſque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum sperans ut eo hausto pereat, tametsi non bibit aegrotus, tamen veneficii postulari potest qui posuit, propter vitiosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculpata ignorantia absolverit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi si quem occideris, aut vulneraris, aut si cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod si quid horum consequutum est, cum lege tibi res est. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quae culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto discrimine dissita sint, inter quae tu nihil interesse dicebas. Primum non statim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, sed partim ex ipsa rei natura proficiscitur, partim a legum officio. Deinde discernitur animus, causa data dijudicatur: spectatur eventus. Age nunc si libet, tuam causam, qua tuum facinus aestimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem, nulla tibi sit praemii petitio. Quis enim insciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne posthac affirmes te in hoc jugulasse filium, ut pater tibi necem conscisceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praescire poterat, tu nec suspicari. Imo posteaquam rem plenam discriminis, fortunae arbitrio commisisti, quia bene successit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si male evenisset, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, simulatque occiso filio se peti insidiis persensisset, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solum non idoneam, verumetiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentissimo demonstrari? Finge te quempiam e civibus vitio occidisse: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an simplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, seni causam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentissime filium adamabat, in illum omnem familiae curam reclinaverat, illo se oblectabat atque haec de privato sene cum fide dicet, quae tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te scisse, praevidisse futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitae oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse jugulandi senis voluntatem, sed hoc tantum egisse, ut miserabilius sua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miseri patris malis exsaturares. Ideo juvenem necasse, in hunc usum gladium in vulnere reliquisse. Vides quanto sint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi suspicionem causae qualitate purgabis. Negabis causam idoneam fuisse, cur ille sibimet manus adferret. Te nec praescire, nec timere potuisse id, quod sit consequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem sponte fugientis e vita. Alioqui futurum fuisse, ut & mater sibi fatum accerseret: quippe quam impotentius amare sit consentaneum, ac minus adversum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodessent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac causa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis suspicione, quod causas parum idoneas dederis, hic ex causis multo minus idoneis propter personam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuisse suspicatus, verumetiam certum praescisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quod tametsi vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod evenit. Imo ipsi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, sepultura prohibitus, quod civitati citra causam idoneam civem unum ademerit. Tibi non nisi unius filii mors imputabitur, etiam si mater quoque & filiae & sorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter evenisset: quippe ubi summum Reipublicae periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter posset. Venio nunc ad quartum illud praesidium, Judices, quod iste tutissimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non solum sit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curiose (ut ajebat) secum agam: ut quum possim in crimen ac poenam vocare, sat habeam ab honore non promerito secludere. Ait si tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam si hunc eventum Dii non dedissent, ut senex ipse vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, si tyrannum suae furiae non essent ultae? Dii quidvis potius dederint, quam isthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quando quidem id tuto licet: tametsi ad solam mentionem inhorrescit animus. Tune, inquam, occiso filio, relicto sene vivo, tyrannicidae praemium peteres? An potius nec ipse supereres, qui possis petere: nec esset Resp. quae dare posset? Nam tu aut exquisitis suppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul delitesceres: nos pro tyranno jam immanissimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempestatem conjeciss. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fando

do auditum eſt, duos una in civitate ſediſſe tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alveariibus duo ſe reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem luſtris non convenit duobus inter ſe leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides neceſſario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuiſſe mavis in patre, an in filio? Si juvenis adverſus ſenem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium poſtulas? Tyranni partes adjuviſti, non Reipub. Sin patri ceſſit: quid tandem illum vocare potes, niſi tyranni vel praefectum, aut ſatellitem? Quandoquidem ſeniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adoleſcentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, ſed pro cauſæ tuæ commoditate comminiſcebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in perſonis ſitum eſt, nullam habuiſti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam ſenem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob ſenectam exuiſſet: non ſecus atque mala, quæ natura acerba, tempore miteſcunt, & in alium abeunt ſuccum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo ſuccedentem. Privatus pater familias non fert filium ſe vivo ſucceſſorem: & tu vis iſthuc credi in tyranno? Ille non ſinit ullum è liberis rem domeſticam ex animi ſui libidine moderari: & tyrannus ſeſe veluti abdicans imperio, negocium omne in adoleſcentem rejecerat? Non dubito, quin & ipſe videris, quam dura ſint iſta, & quam a communi ſenſu abhorrentia. Verum quid faceres, niſi tales perſonas induxiſſes, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeſo te, an unquam auditum eſt Tyrannum aetate miteſcere? Quando tu deſines ea quæ ſunt privatorum, quæ bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera molleſcit, limus dureſcit: ita aetate pleriique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exaſperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit ſaevitiam aetas, ſed exaggerat. Vis ipſiſſimam tyrannici ingenii tibi demonſtrem imaginem? Spinam cogita, quæ quo magis ſeneſcit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc teſta ſunt aſperiore. Vulgaribus ingeniis fortaſſe nonnulla vitia ſenecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam ſi plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad ſcelus, ad crudelitatem natis, ſcelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre ſenecta quid poteſt? Niſi forte libidinem adimit? Quanquam iſta Tyrannidis quantula tandem eſt portio? Sed eſto fuerit ſane propter aetatem ad voluptates ſegnior, verum erat faſtidioſior: unde fit, ut imbecillior ſit ad coitum, ad raptum avidior. Fortaſſe pauciores huic execabantur ephebi, ſed inſigniores. Pauciores producebantur virgines, ſed exquiſitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo ſenile faſtidium optione & varietate vinceret. Hoc ita eſſe, quot ego tibi teſtes citare poſſem, qui quo nobiliores ſunt, quo fortuna praeſtantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitioſiſſimi ſenis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus ſeneſcere libidinem? Multo ſecus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis uſus capit, quam noſtra delectat contumelia. Ut frigeat in ſene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, ſaevitia, nocendi libido. Poſtremo totum illud vitiorum agmen, quæ propria tyrannorum ſunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, ſuſpicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturæ bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at ſenecta, ſi quid pudoris, ſi quid humanitatis, ſi quid melioris ingenii a natura inſitum eſt, id omne multo ac diuturno flagitiorum uſu penitus exuit, & prorſum in immaniſſimam quandam feram abiit. Id ita eveniſſe, Judices, in execratiſſimo illo ſene, quid ego coner argumentis docere, quum ſua cuique memoria abunde ſatis exemplorum ſuppeditet? Quod ſi juvenis ſeſe gerebat inſolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide ſexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis eſt omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipſo pene tyranno ſit ferocior, violentior, ſceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil ceſſit. Quaſi vero non ſit iſthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui ſolent ex tyrannide capi, ad ipſum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri conſuevit: praedæ communiter in omnes diſtribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa ſcelerata: niſi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat ſuis, quam ſibi ipſi. Solum nomen ſibi proprie vendicat. Et in nullos eſt tyrannus indulgentior, quam in ſcelerum miniſtros: quippe quorum opera ſentiat ſuum imperium contineri. Proinde ſub unius umbra ſatelles omnis, omnis miniſter, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, ſi hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, ſenſimus, experti ſumus, niſi forte tam diutinæ calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim eſſet res usqueadeo miſero tyrannis, ſi unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot ſacrilegi, quot ex extrema barbarie advenæ, feris quam hominibus ſimiliores? Neque deſunt, qui ſe ſimulent apud tyrannum ſceleribus ſuis gratiam promeritos eſſe: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiſo tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate feſſus, omnem dominatum

in filium transtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed isthuc quantum absit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non possit experimento refellere? Ego tibi complures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad haec, verisimillimum est nullius insolentiam minus approbasse senem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique sibi conflari (Callidissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis possit) vel quod pater etiam pessimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis ministeria alienis quam suis uti mavult. Quod si clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora designabat filius, profecto non tyrannum agebat, sed insolentem satellitem. Sin approbante patre, quasique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commissa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obscurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipsi quidem neque pueros emasculant, neque virgines abripiunt, neque proscribunt, neque bona diripiunt, neque fana dispoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per ministros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium instituit, in unum stringendi ferri jus facit, illos suae cognitioni reservat. Quorum ut quisque sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest, certe tyranni vocabulum nemini congruit, nisi uni illi, sub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioſissimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, saepenumero auditum esse, id quod eleganter a doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelerum ministros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi constat ministris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil est aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam est, quod neque pes sit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem universa: at ita contineat, ut ab iis possit separari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis insolentiam, violentiamque, praefectum artis voces licebit, oculum nomines licebit, aut si mavis dextram: aut si ne id quidem satis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine censet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non sinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poëtae, ut pro uno capite resecto, duo pestilentiora subnascantur: pro uno excusso oculo, plures acriores succedant: pro una rescissa dextera, multae robustiores subpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyranni vindicare nomen: quo sublato futurum sit ut membra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certe sanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris satellitem nominabas. Non inficiabere. Rursum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupasse filium: solius appellationis honorem cessisse. Qui convenit eundem & satellitem & tyrannum appellari? Tum si cessit, non igitur usurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, si quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, servitutem sustuli: hoc lex sensit, hujus rei authori praemium praestituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam scelestum: satellitem tantum occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi sententia largiamur: fuerit sane res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quem admodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis discedere? Praesertim ita dilucidis, ut perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci posse judico, quam si consuescant homines calumniosi a praescripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque suum maxime idoneum comminisci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis sententia quaeri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambigue obscureve dictum: aut quum ex verbis & eventu absurditas quaepiam extitit, eaque manifesta? In priore non cujusvis commentum, sed juris prudentium responsa, sed Judicum sententia recipi solet. In hoc posteriore necessitas ipsa compellit alliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba spectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne superstitiosa cavillatione literarum legis ab eo quod lex spectavit abducamur: alterum ne passim a praescripto discedendo, leges omneis & judiciorum

rum religionem subvertamus. Quorum illud quidem multo levius est : propterea quod vix unquam accidat, ut legislator obscure quid voluerit, explicuerit: aut absurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculosissimum, pernicioliſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura est, quam versutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile possit aliquo commento subvertere ? Neque quisquam non elabetur è judicio vestro nocens, nisi qui sit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret : ita pro sene juvenem, pro tyranno satellitem, pro homicidio tyrannicidium : & passim aliud pro alio interpretabitur. Vestra interim, Judices, religio, vestrum jusjurandum, qua tandem ratione servabitur ? quibus nihil futurum est certi, quod in cognoscendo sequamini : verum ambiguas diversasque litigatorum conjecturas spectare necessum erit ? Ergo quum in omni causa maximopere cavendum est, ne sine gravissima ratione a legis praescripto discedatur : tum in hac non periculosum modo, verum etiam absurdissimum : quum legis verbis nihil possit esse dilucidius: sententia nihil aequius : interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil pestilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuisse, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem sustulerit, huic praemium est, si modo istuc sensisset ? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per satellites & praefectos exerceri solere, permultosque in his esse vel Tyrannis ipsis sceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino supplicio digniores: nisi & omnium omnia ministrorum scelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine censetur, tibi ferro grassandi facultas data est. In reliquos non tibi permittitur idem : non quod illos vita dignos judicet lex, sed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi simpliciter parere : neque ejus verba quasi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praescriptum factorum tuorum rationem instituere. Praesertim in hoc exemplo, quo non aliud potest admitti pestilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam sumas. Non illud hic spectandum, judices, quam invisus Reip. sit, qui occisus est, quam majore etiam supplicio dignus : verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, semel in civitatem receptum, semel vestris sententiis approbatum, denique praemio compensatum, quo tandem licentiae sit processurum. Quod iste sibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius sibi volet in ditissimum quemque civium licere : Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Postremo si cui magistratus non placebit, si cui judex erit invisus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defensionem, Sophistam quempiam aut sycophantam consulet (si ipse ingenio stupidiore fuerit), & novam legis interpretationem vobis adducet : dicet nil aliud sensisse legislatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, sed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum est, ut quod in uno factum semel & probavimus, & gavisi sumus: id in multis saepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre discrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita esse facile liquebit, siquidem animadvertimus, nihil omnium esse, quod lex parcius circumspectiusque permiserit. Etenim (si memini) tribus duntaxat temporibus lex indulsit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, sed in uxore deprehensum : id quod intemperanti & insuperabili mariti dolori donatum est. At ita, si corpus utrumque pariter interimat, si argumentis idoneis deprehensum fuisse doceat. Deinde in vi depellenda. At ita si demonstres te mortem effugere nequiisse, nisi mortem intulisses : id lex ita interpretatur, quasi sese tueri potius sit istuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti sui rationem reddere compellitur, statim sese prodere, nec expectare donec in jus trahatur : atque (ut ita dicam) ultro semet reum facere cogitur. Quod si omnia constabunt argumenta : ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus esse videatur. Postremo in tyrannicidio : ubi propter periculi suscepti magnitudinem lex praemium quoque proponit : at ita, si eum quem tibi lex isto velut insigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris : non si scelestum alio scelere sustuleris: neque patietur te jus occidendi permissum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, nisi si quis obsistat, ut per illius necem tibi necesse sit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum secunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortasse proxima videatur hostem in bello feriendi facultas: quam tuae tamen libidini lex non permisit. Nisi palam hostis sit declaratus, nisi in Imperatoris verba juraris, nisi ille aciem eduxerit, nisi signa canere jusserit, tibi fraudi futurum est, hostem interfeciſſe. Tu dicturus es : Hostem occidi, nam plus quam hostilia faciebat, nomen hostis tantum aberat, re hostem agebat. Lex respondebit, suarum partium fuisse, hostem declarare, ac tuo fortasse scelere fruetur : verum ne serpat exemplum, poenas de te sumet. Quid autem aliud abs te factum est? Unum tibi lex nominatim designaverat : tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod nisi in unum non potest competere : neque traduci debet abeo cui lex attribuerit, ne tibi fas sit aliquando quem voles magistratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero sine gravissimis causis lex tot vinculis astrinxit hanc invitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam posse, quam vitam : vidit in extinctum facile varias causas confingi etiam impune posse, quandoquidem ille non sit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis suum quisque dolorem possit praetexere, si post occisum hominem ulla causa recipiatur, praeter eas quae legibus sint expressae. Quid quod gravatim sibi quoque lex permisisse videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non niſi ſuo periculo vult accuſare: quantum ſpatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abeſſe putes, ut cuilibet permittat, vel pro ſuo privato dolore, vel domeſtica juris interpretatione, hoc eſt, ſubverſione in cujusquam vitam graſſari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, ſacrilegum, inceſtum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat ſceleratior, peſtilentiorque civitati. Ad illa tam multa crimina lex tibi verbo reſpondebit: nihil moror quam fuerit ſceleroſus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detuliſſes: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dediſſet, omnique Reip. ſalubri exemplo fuiſſes. Nunc tu privata libidine interficiens, pro ſaluberrimo exemplo perniciouſiſſimum in civitatem induxiſti, & legum inſtaurationem a legis violatione auſpicaris: hoc eſt, malis malo mederi ſtudes. An me clam eſſe putas: quam multi ſint in hac turba vita indigni, morte digniſſimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus ſervo: ſunt fora, ſunt tribunalia, ſunt Judices, ſunt carceres, ſecures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magiſtratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi eſt invitus ille, niſi quod mihi parere recuſat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permiſero. Si juvenem occidiſſes, quod non alia patuiſſet ad tyrannum via, darem veniam neceſſitati: nunc occidiſti, non obſiſtentem, non auxilium ferentem patri, ſed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus diſceſſiſti, tyrannum nec impetiſti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex uſu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquiſitioribus excruciatum ſuppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quaſi parum gaudeam pariter cum patre ſublatum filium: utinam eadem opera ſimul omnes ſint oppreſſi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, ſimul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, ſi judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, ſed de legis violatae majeſtate. Non enim par eſt, ut cuiquam perſonae praeter jus extincti odium in ſcelere ſuffragetur. Neque tam ſpectandum in quem commiſſum ſit facinus, quam quo exemplo commiſſum. Alioqui cur non eadem opera fas ſit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones graſſari? Bonam tyrannidis partem uxor ſaepenumero ſuggerit. Ad ſummam immanitatem nonnunquam lucrtus aliquis, aut vernula inſtigat: cur non & hos jugulas, ſi tibi jus eſt aeſtimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod eſt aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus ſit occidendi? Finge eſſe qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus ſit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem ſubjecerit, ſed incendium ſubito exorto imbri reſtinctum: authorem non obſcurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto eſt atrocius civitatem ſemel funditus evertere, quam expilare: cives univerſos uno igni finire, quam in panca quaedam ſaevire capita. Et tamen in unum tyrannum ſtringendi ferri poteſtas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud eſt, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere conſuevit? In recipienda lege fas eſt populo cauſam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptae, & longo jam uſu comprobatae, ſimpliciter oportet obtemperare. Neque enim exiſtimandum eſt majores illos noſtros, viros ſine controverſia ſapientiſſimos, ita ſine graviſſimis rationibus inſtituiſſe, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam feneſtram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perſpiciebant, tyrannidem fatale quoddam eſſe Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque poſſe ſemel tolli, niſi ipſius caede. Quo ſubmoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus eſſe privata audacia, nimirum illis in reip. adminiſtrationem vindicatis. Quod ſi tyrannus in jus vocari potuiſſet, ne hunc quidem tuae dextrae arbitrio permiſiſſet. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiae legitimae ſpeciem: hoc tantum intereſſe, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini ſubjecta ſunt. Rex publicam ſpectat utilitatem, tyrannus privatim ſuam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in priſtinum ſtatuam reſtituat, atque id unius (ſi fieri poteſt) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis peſtibus, quae totum Reip. quaſi corpus corripiunt, legum prudentia conſuevit uti: ut exemplo magis, quam admiſſi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem ſanare ſtudet, magnam civitatis partem interimat. Hinc eſt quod in ſeditionibus publicis non niſi in ipſos authores conſuevit animadverti, reliquis quos tempeſtas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egiſſent. Quae poteſt autem peſtis eſſe fatalior, quam tyrannis? Quae ſeſe latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio ſyncera poteſt eſſe? Omitto jam quicquid eſt ambitioſorum, aere alieno obſtrictorum, ſcelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota ſentina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam ſceleratis ſint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis ſuis,

vel

vel rectum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non extinctæ, ſed oppreſſæ modo, cautim & circumſpicienter agunt: intelligunt hoc uleus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari non poſſe, unius capitis diſpendio commode ſanari poſſe. Quare docto cuipiam medico praemium oſtendunt, digito demonſtrant, quod membrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcite exagitato, totum hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui homitem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortaſſis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo conſilium fuit, oſtendere tibi quam inſignitæ ſit impudentiæ, in ea cauſa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere praemia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeverius agatur, ut graveis poenas effugias. Tunc & curioſum me voca; qui tam candide, tantique civiliter tecum agam: ut quum te poſſim in grave diſcrimen vocare, fat habeam legis & Reipub. cauſam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni ſit promeritus. Id quod non Judicibus modo (quibus iſtuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipſi cupio perſuadere: & facturum me confido, ſi modo tantiſper animum poſſis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos ſummatim totam cauſſam ob oculos tevocemus? Diſpiciamusque quam multa tuo in facto detiderentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quaedam requirit lex, & ita requiſit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut poenam te, aut certe nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi facio, utrum æquo animo cedes praemio, an impudenter petere perſiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria haec tibi conſtiterint, non eſt quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propoſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi praeter propoſitum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam ſi quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris. Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii propoſitum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid ſperaris, excutiamus. Quamquam iſthaec leges non ita valde curioſe penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipſe occupares, utrum praemium ſperares? an ſupplicium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcereris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palam, num praemium auderes poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpiraront? Quid ſi quis tyranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quo ei tyranno venenum dares, dediſſesque, num quaeſo, tyrannicidae praemium poſtulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quae quidem obſcurior eſt, quam ut tu, alioqui tam glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui cum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtudult prodeſſe. Poſtremo non poteſt niſi gloriae jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quamtopere hac parte a tota legis mente diſſentias? quem illa tuae vitae periculo ſuo cauſa voluit occidere, eum tu non ſolum volens praeteriſti, verum etiam periculoſe in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri petinde ut vitae contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quae tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Delium aliquem tibi praedixiſſe, ut certum praeſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verum hoc poenae genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſane tyrannidem, idque nova quadam & inulitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec finam ferre praemium, propterea quod ea via ſuſtuleris, quae legi non probatur, quae non expedit moribus civitatis, quae non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum praeſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem accerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſaevieris aetatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quae leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? Uteretur tuo maleficio Reſpub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſere deamaret, per vim conſtrupaſſes, atque illo ejus impatiens contumeliae, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii ſupplicium potius formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno aegroranti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem utcum-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit : ut conſuescant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid ittuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret : quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam. ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clanculariis ac maleficis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in praeſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac praeclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum praeſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum: ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre insolentiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcelera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum haeredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum praeſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi deberur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique:

ve-

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex uſu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium flagitare, quod nulla ratione promeruerit: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, fine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus edideris, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.